

Ngũ Hồ Chiến Sử

Contents

Ngũ Hồ Chiến Sử	3
1. Q.1 - Chương 1: Đẻ Nhân (1) Chịu Vũ Nhục	3
2. Q.1 - Chương 2: Đến Thôi Gia.	6
3. Q.1 - Chương 3: Đại Anh Hùng	15
4. Q.1 - Chương 4: Vây Giết Hiền Viên Long	22
5. Q.1 - Chương 5: Một Kiếm Duy Nhất	32
6. Q.1 - Chương 6: Trường An Đệ Nhất Kiếm	43
7. Q.1 - Chương 7: Trung Niên Anh Kiệt.	52
8. Q.1 - Chương 8: Tam Tiểu Thự Của Thôi Gia.	58
9. Q.1 - Chương 9: Cuộc Chiến Của Tạ Thiên.	67
10. Q.2 - Chương 1: Quái Nhân Cái Bang	73
11. Q.2 - Chương 2: Khất Cái Chiến Thái Giám.	82
12. Q.2 - Chương 3: Hiểm Mưu Của Lưu Thông.	85
13. Q.2 - Chương 4: Nhân Như Cầu	97
14. Q.2 - Chương 5: Giết Cháu.	106
15. Q.2 - Chương 6: Sống Lại.	115
16. Q.2 - Chương 7: Liên Hoàn Âm Toán.	124
17. Q.2 - Chương 8: Vương Tuyệt Chi.	131
18. Q.2 - Chương 9: Lục Đinh Lục Giáp Hiện Thân.	138
19. Q.3 - Chương 1: Cừu Nhân Giết Cha Vương Tuyệt Chi.	142
20. Q.3 - Chương 2: Thiếu Nữ Thần Bí.	149
21. Q.3 - Chương 3: Yêu Phụ Vô Sĩ	158
22. Q.3 - Chương 4: Ngự Ông Đắc Lợi	168
23. Q.3 - Chương 5: Vạn Mất Cũng Phải Mù	176
24. Q.3 - Chương 6: Thê Tử Hiền Viên Long	185
25. Q.3 - Chương 7: Nhất Đại Kỳ Nhân - Y Thần	192
26. Q.3 - Chương 8: Quý Tử Đa Kim	199
27. Q.3 - Chương 9: Chân Nhân	206
28. Q.4 - Chương 1: Cừu Tử Nhất Sinh Vì Giao Dịch Của Người Khác	215
29. Q.4 - Chương 2: Khoái Dao Hòa Thang	225
30. Q.4 - Chương 3: Chú Cháu Đoạn Tuyệt, Tử Chiến	232
31. Q.4 - Chương 4: Cuộc Chiến Của Chú Cháu	241
32. Q.4 - Chương 5: Mê Tiểu Kiếm	248
33. Q.4 - Chương 6: Tình Nhân Của Mê Tiểu Kiếm	256
34. Q.4 - Chương 7: Niệm Phật	263
35. Q.4 - Chương 8: Kiếm Bá	270
36. Q.4 - Chương 9: Dịch Đến Từ Ngọn Núi Đối Diện	278
37. Q.5 - Chương 1: Thiên Thủy	286
38. Q.5 - Chương 2: Quân Lệnh Như Sơn	292
39. Q.5 - Chương 3: Quần Ma Hội	301
40. Q.5 - Chương 4: Huyết Chiến	313
41. Q.5 - Chương 5: Không Thể Không Cúi Đầu	320

42. Q.5 - Chương 6: Ác Bá Cướp Kiệu Hoa	326
43. Q.5 - Chương 7: Ăn Gà	333
44. Q.5 - Chương 8: Kẻ Ám Sát Mê Phụ Nhân	341
45. Q.5 - Chương 9: “cơ Bất Hư Phát” Biết Thất Bại Mà Vẫn Làm	348
46. Q.6 - Chương 1: No Ấm Sinh Dâm Dục	359
47. Q.6 - Chương 2: Đào Cửa Thạch Lặc	372
48. Q.6 - Chương 3: Đào Mạnh, Trí Càng Mạnh	379
49. Q.6 - Chương 4: Phụng Hoàng Nhất Chiến	387
50. Q.6 - Chương 5: Nhất Chiến Chưa Thành Vạn Cốt Khô	401
51. Q.6 - Chương 6: Thịnh Cầu Cầu Thiên Hà Nữ	411
52. Q.6 - Chương 7: Tâm An	411
53. Q.6 - Chương 8: Vị Sư Tỷ Tâm Cơ Khó Đoán	411
54. Q.7 - Chương 1: Dĩ Nha Hoàn Nha	411
55. Q.7 - Chương 2: Si Tình Đào	411
56. Q.7 - Chương 3: Đào Pháp Cửa Thổ Cốc Hồn	411
57. Q.7 - Chương 4: Loạn Thế Xưng Hùng	411
58. Q.7 - Chương 5: Vì Bá Nghiệp Thiên Hạ	411
59. Q.7 - Chương 6: Thanh Kiếm Sắc Bén Nhất	411
60. Q.7 - Chương 7: Loạn Thế Xuất Anh Hùng	411
61. Q.7 - Chương 8: Vương Tuyệt Chi Mất Đi Võ Công	411
62. Q.7 - Chương 9: Phá Quân - Dịch Học Đại Chiến	411
63. Q.7 - Chương 10: Viên Công Thần Kiếm	411
64. Q.8 - Chương 1: Chậm Bước Trong Mưa	411
65. Q.8 - Chương 2: Ta Thật Đáng Thương	411
66. Q.8 - Chương 3: Thuyền Không Người	411
67. Q.8 - Chương 4: Tọa Phận Trên Biển	411
68. Q.8 - Chương 5: Ai Là Anh Hùng Trong Thiên Hạ	411
69. Q.8 - Chương 6: Một Bọc Bốn Thai	411
70. Q.8 - Chương 7: Tiên Sinh Họ Được	411
71. Q.8 - Chương 8: Xuất Quyền	411
72. Q.8 - Chương 9: Bút Si Vương Hi Chi	411
73. Q.8 - Chương 10: Gấp Rút Chạy Đến Bình Dương	411
74. Q.9 - Chương 1: Kế Mưu Của Lưu Thông	411
75. Q.9 - Chương 2: Vạn Quân Như Vô Vật	411
76. Q.9 - Chương 3: Quyết Đấu	411
77. Q.9 - Chương 4: Hoàn Trả Lại Kiếm	411
78. Q.9 - Chương 5: Biệt Ly Vô Hận	411
79. Q.9 - Chương 6: Đường Về Giang Nam	411
80. Q.9 - Chương 7: Bí Mật	411
81. Q.9 - Chương 8: Diễn Biến Ở Giang Nam	411
82. Q.9 - Chương 9: Vua Tội Cùng Vui Vẻ	411
83. Q.9 - Chương 10: Kế Sách An Quốc Của Cận Chuẩn	411
84. Q.10 - Chương 1: Tuyệt Vọng Kiếm Pháp	411
85. Q.10 - Chương 2: Hàng Thật Giá Cao	411
86. Q.10 - Chương 3: Hợp Tung Liên Hoàn	411
87. Q.10 - Chương 4: Máu Nhuộm Hoàng Cung	411
88. Q.10 - Chương 5: Thương Thế Của Cận Chuẩn	411
89. Q.10 - Chương 6: Bắt Chết	411
90. Q.10 - Chương 7: Chết Có Giá Trị	411
91. Q.10 - Chương 8: Sát Phạt	411
92. Q.10 - Chương 9: Quyết Chiến Ở Lạc Dương	411
93. Q.10 - Chương 10: Quyết Chiến	411
94. Q.10 - Chương 11: Hậu Ký	411

Ngũ Hồ Chiến Sử

Giới thiệu

Triều đại nhà Hán từ lúc Hán Cao Tổ chém rắn trắng, dựng cờ khởi nghĩa, thống nhất thiên hạ. Sau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ho-chien-su>

1. Q.1 - Chương 1: Đế Nhân (1) Chịu Vũ Nhục

Lại nói đại thế của thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp rồi lại phân.

Triều đại nhà Hán từ lúc Hán Cao Tổ chém rắn trắng, dựng cờ khởi nghĩa, thống nhất thiên hạ. Sau lại được Hán Quang Vũ Đế trùng hưng, truyền đến đời Hiến Đế thì phân chia thành tam quốc Ngụy, Thục, Ngô. Tam quốc đỉnh lập, chia ba thiên hạ được sáu mươi năm thì quy về họ Tư Mã, lập nên nhà Tấn, thiên hạ thái bình, đến khi họ Tư Mã suy bại, xảy ra loạn bát vương, Ngũ Hồ quật khởi. Hai mươi lăm năm sau, người Hung Nô vây hãm Trường An, hoàng đế Tư Mã Nghiệp ra hàng. Họ Tư Mã dời về Giang Tả, cùng người Hồ phân chia thiên hạ, lập nên nhà Đông Tấn.

Quận Thanh Hà thuộc về Mạc châu, thời Xuân Thu thuộc nước Tấn, thời thất quốc thì thuộc Triệu, đến khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, cải thành Cự Lộc quận, về sau Hán Cao Tổ lại đổi Cự Lộc quận thành Thanh Hà quận, Thanh Hà quận có tổng cộng mười bốn huyện, là một quận quan trọng thời Tần, đến thời Hán lại là quận nắm đầu mối tin tức. Quận Thanh Hà tuy lớn như thế nhưng huyện Thanh Hà lại chỉ là một huyện nho nhỏ.

Huyện nhỏ nhưng danh khí lại rất lớn. Bởi một nguyên nhân: ôn Thôi gia, danh vang tứ hải tọa lạc tại Thanh Hà huyện.

Cung Chân lầm lũi bước trên đường, xa xa phía trước mặt là huyện Thanh Hà.

Tóc hắt tét thành từng lọn, một thân áo vải, ống tay áo thông với quần, chỉ cần nhìn là biết đây là tộc người Đế. Thân phận của Đế nhân tại thời đại này luôn được xem là hạ đẳng, nhìn qua trang phục của Cung Chân có thể thấy rõ điều này, mặc dù đã cố gắng sửa sang cho tề chỉnh nhưng vẫn không giấu được vẻ thô dã, bần hàn, khó trách bị người ta đánh giá thấp.

Con đường phía trước xuất hiện bốn gã đạo sĩ, ánh mắt bất thiện như nhau, trong tay cầm lợi kiếm, thân kiếm vẫn còn dính máu.

Một gã nhìn Cung Chân, vẫy tay bảo hấn đến gần, hung ác hỏi:

- Ngươi đến Thanh Hà làm gì?

Cung Chân không trả lời mà hỏi:

- Những người này đều bị các ngươi giết?

Trên mặt đất nằm ngổn ngang hơn mười thi thể, vết thương vẫn còn ứa máu, xem ra chỉ vừa mới bị giết chết.

Gã đạo sĩ đứng bên cạnh, nhìn kỹ tướng mạo Cung Chân, đoạn nhỏ một bãi nước bọt:

- Hừ! Nguyên lai là một xú tiểu tử Để nhân, mới sáng sớm đã gặp phải xúi quẩy!

Gã đạo sĩ đầu tiên lên tiếng:

- Xem ra con cóc ghẻ này không phải đến đây cầu thân, đích thị là đến đây làm tìm việc. Kỳ lão tam, tha cho hắn đi.

Thời đại loạn thế này, giết người là một việc hết sức bình thường, nói chuyện với nhau cũng không cần ý tứ, đại gia quả nhiên là ngang ngược.

Tên đạo sĩ thứ hai lại nói:

- Tiểu sư quân có lệnh, ai đến Thanh Hà phạm phải năm điều sau thì giết. Mang theo binh khí – giết, người có võ công- giết, người có diện mạo tuấn tú- giết, người đến cầu thân- giết.

Cung Chân nghe vậy, nói:

- Người mới nói có tứ sát, còn một điều nữa đâu?

Tên đạo sĩ lập tức nói tiếp:

- Không thuận mắt bọn ta, cũng giết.

Cung Chân có chút oán trách, nói:

- Thủ đoạn thật ác độc! Tiểu sư quân mà các người nói cuối cùng có địa vị gì?

Tên đạo sĩ thứ hai ngạo nghễ, đắc ý nói:

- Pháp lực thông thiên triệt địa, quỷ thần khó lường chính là sư quân của chúng ta - Trương Thiên Sư. Tiểu sư quân chính là nhi tử của người. Xú tiểu tử kia, người nói địa vị của chúng ta có lớn hay không?

Phía sau Cung Chân đột nhiên vang lên một thanh âm:

- Chó cậy gần nhà, cáo mượn oai hùm!

Tên đạo sĩ thứ hai nghe vậy, cả giận quát:

- Người là ai, dám lớn mật khi dễ đạo gia!

Người đó thản nhiên:

- Ta là người có võ công, cũng mang theo binh khí, dung mạo cũng anh tuấn, đến Thanh Hà chính là để cầu thân. Trong ngũ sát đã chạm phải tứ sát, nói như vậy các người có thể giết ta chăng?

Hai tên đạo sĩ thấy người này ngữ khí hiên ngang, khể lui về phía sau, đứng chung với đồng bọn, lấy lại dũng khí, giờ kiếm lên nói:

- Huynh đệ! Cùng tiến lên, bầm vằm tên gia hỏa này thành tám đoạn!

Bốn người nhất thời đồng loạt xuất kiếm, tạo thành một vòng kiếm, chia ra bốn hướng trên, dưới, trái, phải, bao vây lấy người phía sau Cung Chân. Kiếm chiêu liên miên bất tuyệt, lướt sát bên người Cung Chân, kiếm pháp quả nhiên không hề kém cỏi.

Cung Chân đứng im, một chút động đậy cũng không dám, trong lòng kinh hãi, nơm nớp lo kiếm chiêu của bốn gã này vô tình làm mình bị thương.

Người kia khê than thở:

- Trương Nguyên quả thật càng ngày càng kém cỏi, dựa vào mấy tên ăn hại này để cản đường, giết chóc, việc này lão tử của hắn biết được, sợ rằng tức khí mà chết.

Một đạo ngân ảnh lóe lên, bốn gã đạo sĩ kêu lên thảm thiết, thân hình ngã lăn trên mặt đất. Cung Chân nhìn thấy cánh tay của bốn người bị một thanh đoản thương bằng bạc xuyên qua, xâu thành một chuỗi.

Bốn tên đạo sĩ đau đớn kêu lên:

- Đại gia tha mạng!

Người kia nói:

- Các người trả lời một câu hỏi của ta. Nếu đáp án làm ta hài lòng thì ta sẽ tha mạng cho các người.

Lúc này Cung Chân mới nhìn rõ diện mạo người đó. Hắn chừng hai mươi tuổi, thân hình hơi cao, phong lưu anh tuấn, đầu đội trường quan, mặc trang phục bằng gấm, vàng trán cao, rộng, tỏa ra ngạo khí, vừa nhìn có thể biết được là hạng ôn đệ tử.

Bốn tên đạo sĩ cố nén đau, đồng thanh nói:

- Đại gia xin cứ hỏi, tiểu nhân biết được gì nhất định sẽ nói rõ.

Câu hỏi của người đó bất quá lại nằm ngoài ý nghĩ của bốn gã:

- Các người vừa rồi đã thấy trong ngũ sát thì ta đã chiếm hết tứ sát. Ta thật sự muốn biết trong điều khoản cuối cùng của ngũ sát thì các người nhìn ta có thấy thuận mắt hay không?

Gã đạo sĩ được gọi là Kỳ lão tam nhanh nhẩu trả lời:

- Thuận mắt, rất thuận mắt!

“Hừ!” Một tiếng cười nhạt vang lên, cổ họng Kỳ lão tam đã phun ra máu tươi. Trong sát na ngẩn ngừ, người kia đã thu hồi ngân thương từ bốn cánh tay, xuất ra một thương xuyên thủng cổ họng Kỳ lão tam.

Hắn bình thần, lắc đầu nói:

- Ta bình sanh ghét nhất là người nói dối. Ta hủy đi cánh tay của các người, các người phải hận ta tận xương tủy mới đúng, như thế nào có thể nhìn ta thuận mắt? Rõ ràng là khẩu thị tâm phi.

Tên đạo sĩ thứ hai run run nói:

- Không thuận mắt, một chút cũng không thuận mắt. - Lời còn chưa dứt thì trên cổ họng đã xuất hiện một lỗ thủng sâu hoắm.

Người kia tiếp tục nói:

- Người nhìn ta không thấy vừa mắt, ta há có thể để cho người sống?

Lúc này bốn tên đạo sĩ đã chết hết hai, hắn tiếp tục hỏi một người:

- Người nhìn ta có thấy thuận mắt hay không?

Tên đạo sĩ không lạnh mà run, hai hàm răng va vào nhau lập cập, không dám lên tiếng trả lời, kết quả trên cổ họng cũng có một lỗ tròn, vong mạng.

Người kia tiếp tục nói:

- Không trả lời, đương nhiên cũng phải chết.

Hắn nhìn tên đạo sĩ cuối cùng:

- Người nhìn ta có thuận mắt không?

Đạo sĩ biết chắc mình sẽ chết, nổi điên, há miệng mắng to:

- Trên lưỡi ngươi có ung nhọt, trời phạt ngươi nên cho ung nhọt mọc trên lưỡi ngươi, ung nhọt từ lưỡi lan xuống bụng ngươi, lan đến mắt ngươi, truyền sang cha, mẹ, ca ca, tỷ tỷ, con trai, con gái ngươi...

Người kia cau mày, nói:

- Không cần chửi bới nữa, ngươi đi đi.

Đạo sĩ quả thực không dám tin vào tai mình:

- Người, người tha cho ta đi? - Gã thầm nghĩ: “Không phải hẳn nghe những lời chửi bới của ta quá cao thâm mà cảm thấy cao hứng rồi tha mạng cho ta chứ?” Bất quá suy nghĩ này của hắn quả là quá mức hoang đường.

Người kia nói:

- Ta lưu lại mạng chó cho ngươi là để ngươi nói với Trương Nguyên, Lô Bá ta đã đến Thanh Hà. Nếu hắn còn muốn giữ mạng sống của mình thì nhanh chóng rút về nhà mình đi!

Gã đạo sĩ vội vàng đáp:

- Vâng! Vâng! Tiểu nhân nhất định chuyển những lời này cho tiểu sư quân. - Dứt lời, len lén nhìn Lô Bá, đoạn ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Lô Bá cũng không thèm liếc mắt nhìn Cung Chân một cái, thản nhiên lướt qua mặt hắn, tựa như trong mắt hoàn toàn không có sự hiện diện của Cung Chân.

Đương nhiên hắn là ôn đệ tử, làm sao thèm để ý đến một tên Đễ nhân tầm thường? Đó gọi là tiếp xúc với hạ nhân, cũng là gián tiếp hạ thấp thân phận của mình.

Trong lòng Cung Chân cũng không vì thế mà oán hận. Bị người khinh rẻ như vậy đã là chuyện thường tình của Đễ nhân. Lần này hắn đi đến Thanh Hà chính là không muốn bị người ta khinh thường, coi rẻ nữa. Hắn muốn ngẩng cao đầu, vượt lên trên người khác.

Chú thích:

(1): Đễ nhân: Là chủng tộc người rợ ở miền đông Cam Túc, trước đây thời nhà Chu gọi là Tây Nhung. Sau này một bộ phận rời đến Thiểm Tây,.. Thời Tam Quốc, người Đễ vào Trung nguyên rất nhiều. Ngũ Hồ là năm tộc người: Hung Nô, Yết, Tiên Ti, Đễ, Khương.

2. Q.1 - Chương 2: Đến Thôi Gia.

Thanh Hà sở dĩ vang danh thiên hạ, chính là nhờ vào Thôi gia.

Mười thế hệ Thôi gia gần đây, cho dù là vào thời đại Hán, Ngụy, Tấn, tam triều đều có người làm quan lớn, giàu sang phú quý không thể dùng lời để diễn tả được. Phương viên tám trăm dặm tại Thanh Hà đều là ruộng đồng của Thôi gia, người trong tám trăm dặm này đều là nô bộc, là cố nông làm thuê cho Thôi gia. Khắp Thanh Hà đều là tài sản của Thôi gia.

Lần này Thôi gia công khai chiêu thân, khiến cho thiếu niên, anh hùng hào kiệt toàn phương Bắc đều đổ dồn về Thanh Hà. Tại các vùng phụ cận của Thôi gia trạch viện đều có vô số phòng khách cho hàng trăm vị thiếu niên nghỉ lại. Thôi gia lại xuất ra năm đại sảnh, nối liền bởi hàng trăm sương phòng, gọi là “Chiêu Tế quán”, thu dụng tất cả anh kiệt đến đây cầu thân.

Cung Chân tiến vào đại sảnh cũng không ai thèm để mắt vào hắn cả.

Đại sảnh thật rộng lớn, cứ hơn mười người lại chia ra thành từng nhóm, hoan hỷ, la lối, tùm năm năm tùm ba chơi cờ bạc, đổ bác, cờ vây....tạo nên một cảnh tượng hỗn loạn, ồn ào. Đại sảnh vốn thường ngày phong nhã an tĩnh, hôm nay đã trở thành một trường hồ đồ chương khí, so với nơi họp chợ còn nhộn nhạo hơn vài phần.

Cung Chân tìm được một góc khuất, ngồi xuống, từ trong người lấy ra một cái bánh nướng, vừa ăn vừa đảo mắt quan sát đám người đang vui chơi trong đại sảnh, nghĩ thầm:

- Nhìn bọn họ thật phong lưu khoái hoạt. Nếu đổi lại ta cũng là người Hán, mỗi ngày say sưa túy lúy, không sầu không lo thì có khoái hoạt như bọn họ không? Hừ, ta nguyện là người Hồ, phải bắt chước Thạch Lặc, tạo thành một sự nghiệp thật lớn mới không uổng phí cuộc đời này!

Đột nhiên có người vỗ vai hắn, nói:

- Tiểu huynh đệ, giờ ăn cũng gần đến rồi, người không cần phải ăn bánh như vậy mới phải.

Người vừa lên tiếng mặt tròn, miệng rộng, khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười, nguyên là khố miệng được hấn trời sanh, luôn mang theo nét tươi cười trên mặt. Tuổi tác của hấn tuyệt không vượt quá ba mươi tuổi, nếu như bây giờ chết, ắt trên linh đường sẽ có một bức hoành phi, viết bốn chữ “Trẻ tuổi chết sớm”. Nhưng nếu muốn làm hôn phu của vị Thôi tam tiểu thư - năm nay mới mười bảy tuổi, e tuổi tác lại quá chênh lệch, với tuổi của hấn, thừa sức có thể làm phụ thân của nàng.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Người nói chuyện với ta?

Người nọ đáp lời:

- Không lẽ người là người Hồ thì ta không thể nói chuyện với người hay sao? Toàn là chó má! Người vẫn là người, còn phân biệt làm Hồ, Hán, phân biệt thành giàu sang, bần tiện? Lão tử không phải là dạng người này. - Đoạn bữu môi, nhìn qua mọi người trong đại sảnh một lượt, lại nói:

- Người xem bọn Hán nhân đệ tử, suốt ngày chỉ biết đá gà, uống rượu, không lo cày cấy, gặt hái, lại vọng tưởng có thể trở thành khoái tể, chiếm được tiện nghi, thật đáng khinh bỉ!

Cung Chân mừng rỡ, nói:

- Tiên sinh, người nói thật chính xác!

Người nọ lại nói:

- Ta vừa thấy người đã có hảo cảm, chúng ta kết giao bằng hữu có được hay không? Ta gọi là Sử Thiên Thế.

Cung Chân nói:

- Tại hạ Cung Chân.

Sử Thiên Thế nói:

- Nhìn bộ dạng của người không giống đến đây cầu thân. Hấn là người cũng giống như ta, đến đây xem náo nhiệt, ăn uống miễn phí?

Cung Chân ngạc nhiên:

- Ăn uống miễn phí? - Về phần xem náo nhiệt thì hấn có thể hiểu được.

Sử Thiên Thế trả lời:

- Chiêu Tế quán là nơi khoản đãi ăn ở. Một ngày hai bữa, có rượu có thịt. Hiện nay tứ hải đại loạn, dân chúng lưu lạc khổ sở, có một nơi cho ăn cho ở, mọi người còn không biết tụ tập đến đây sao? Ta xem một nửa người ở đây là đến đây là để ăn uống miễn phí và xem náo nhiệt việc tranh đoạt làm nữ tể Thôi gia mà thôi.

Hấn ngừng lại một chút, đoạn cười nói:

- Cho đến ngày hôm nay thì e rằng toàn bộ người ở đây cũng không còn người nào muốn trở thành con rể của Thôi gia nữa.

Cung Chân lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao?

Sử Thiên Thế giải thích:

- Thôi gia tại phương Bắc là đệ nhất thế gia, ánh mắt luôn cao hơn người khác, chưa nói tới dân chúng bình thường, mà cho dù là ôn đệ tử cũng chưa đủ khả năng trở thành con rể Thôi gia. Bất quá lúc này họ lại công khai chiêu thân, nói rõ bất luận là môn đệ ở đâu, bất luận là người Hồ người Hán, chỉ cần võ công cao cường đều có thể tham gia luận võ chiêu thân. Thôi gia làm ra việc hạ thấp thân phận của mình như vậy, theo người là vì nguyên nhân gì?

Cung Chân lắc đầu:

- Không biết.

Sử Thiên Thế nói:

- Phương Bắc bây giờ do Hung Nô Hán vương chiếm cứ. Đầu năm nay Trung Sơn vương tấn công, vây hãm Trường An, Tấn triều của họ Tư Mã rơi vào tay kẻ khác, giờ phút này Trung Nguyên gần như đã là thiên hạ của người Hồ. Thôi gia là đương kim thế gia, thế lực hùng hậu, tại lúc loạn lạc như thế này đương nhiên là muốn liên kết với các thế lực khác, vạn nhất khi xảy ra biến cố vẫn có thể bảo trụ được gia tộc.

Cung Chân thấy Sử Thiên Thế phân tích thế sự một cách lưu loát, nhẹ nhàng như vậy, trong lòng không khỏi sinh lòng bội phục, nói:

- Tại hạ nghe nói, Thôi gia các thế hệ gần đây đều coi trọng văn nhân tài tử, coi thường kẻ học võ. Bây giờ lại tỏ thái độ ngược lại, công khai chiêu phu vũ nhân làm con rể, thực khiến cho người ta không biết trong ‘hồ lô’ Thôi gia chứa ‘thuốc’ gì. Nguyên lai là vì nguyên nhân trọng yếu này.

Sử Thiên Thế lại nói:

- Các thiếu niên đến đây, vốn tràn đầy hy vọng trở thành khoái tể của Thôi gia, khi đó không phải lo cơm ăn áo mặc, hơn nữa còn có thể gia nhập vào giới danh môn quý tộc, tương lai rạch rỡ vô hạn, ha ha, bất quá tới hôm nay thì bọn họ đều thất vọng.

- Tại sao?

- Ngày hôm qua tiểu sư quân đã đến Thanh Hà, nói rõ sẽ tranh đoạt nữ tể Thôi gia. Luận về võ công, luận về gia thế thì còn ai có thể so bì với hắn? Khó trách được mọi người tại nơi này đã không còn lòng dạ nào tranh đoạt làm con rể Thôi gia nữa, chỉ là ở lại đây, vui vẻ, ăn uống miễn phí một phen.

Cung Chân bất giác nhớ đến buổi sáng hôm nay đã gặp bốn gã đạo sĩ cản đường, tự xưng là thuộc hạ của tiểu sư quân, liền hỏi:

- Tiểu sư quân có thế lực như vậy, không biết là người thế nào?

Sử Thiên Thế ngạc nhiên hỏi:

- Người đã từng nghe đến Trương Thiên Sư?

Cung Chân gật đầu:

- Đã nghe qua.

Đương kim thế gian, chỉ cần không bị điếc thì ai ai cũng đều nghe qua tên kỳ nhân Trương Thiên Sư.

Đông Hán suy đồi, Trương Lăng tại Hạc Minh Sơn, nhất được đạo thư, truyền dạy đạo pháp cho dân chúng, thờ năm đầu gạo, sáng lập nên Ngũ Đầu Mễ giáo. Giáo chủ truyền từ đời này sang đời khác đều là hậu nhân của Trương gia, xưng gọi là Trương Thiên Sư, sửa lại Ngũ Đầu Mễ giáo thành Thiên Sư đạo. Vào năm Hiến Đế trị vì, Ngũ Đầu Mễ giáo lấy khăn vàng làm biểu tượng, tụ tập giáo đồ vài vạn người, dựng cờ khởi nghĩa, uy danh đại thịnh.

Sau đó quân Khăn Vàng mặc dù bị Hán quân tiêu diệt, nhưng giống như con rết trăm chân, chết rồi vẫn không ngã, Trương Thiên Sư lúc đó là Trương Giác vẫn thoát chết. Cho đến thời Đại Ngụy thì Tào Tháo chiêu an Trương Lỗ - là con Trương Giác. Thiên Sư đạo chính thức sát nhập vào triều đình, có địa phương phát triển riêng của mình, thế lực đại tiến, từ tầng lớp nông dân cho đến ôn đại tộc đều tôn sùng Ngũ Đầu Mễ giáo, trong vòng một trăm năm đã trở thành giáo phái lớn nhất thiên hạ.

Sử Thiên Thế tiếp tục giảng giải:

- Giáo đồ của Ngũ Đầu Mễ giáo gọi giáo chủ bọn họ là “Sư Quân”. Tiểu sư quân chính là con trai nhỏ của Trương Thiên Sư - Trương Nguyên.

Cung Chân nói:

- Trương Thiên Sư lấy đạo pháp truyền cho bá tính, quyền khuynh thiên hạ. Thôi gia tuyển chọn nữ tể để liên kết thế lực, nhân tuyển là Trương Nguyên, quả thật không sai.

Nói đến người này, đột nhiên hắn nhớ đến Lô Bá, người này dường như không hề e sợ Trương Nguyên, ngược lại còn tỏ vẻ đối đầu, muốn cùng Trương Nguyên tranh đoạt nữ tể. Đang muốn hỏi về lai lịch của Lô Bá thì một trận tranh cãi ồn ào vang lên.

Một tên thiếu niên lớn tiếng nói:

- Vừa rồi ta rõ ràng gieo cả năm lần đều toàn đen, tổng cộng mười sáu điểm, người tại sao không cho ngựa của ta quá quan?

Tên kia so với hắn thì lớn hơn vài tuổi, mặt mũi trắng trẻo, một thân cẩm y, nghênh ngang nói:

- Người nói người vừa rồi người gieo được gì?

Thiếu niên tức giận, mặt đỏ bừng:

- Ta gieo được mười sáu điểm, đúng ra ngựa của ta phải được quá quan, ván này ta thắng. Người thấy thua lại định lật lọng sao?

Cung Chân nghe vậy, hạ thấp giọng hỏi:

- Bọn họ nói chuyện gì vậy? Tại nghe một chút cũng không hiểu.

Sử Thiên Thế nói:

- Bọn họ đang chơi 'Xư Bồ', gần đây trò cờ bạc này rất thịnh hành, người đã từng nghe qua chưa?

Cung Chân nói:

- Chưa từng nghe, tại hạ trước giờ vẫn ở nông gia, những trò chơi của danh môn vọng tộc như vậy thì tại hạ nửa điểm cũng không thông.

Sử Thiên Thế nói:

- Những trò cờ bạc này, không biết thì tốt hơn.

Gã thanh niên diện mạo trắng trẻo nói:

- Chúng ta đặt cược hai lượng đúng không?

Thiếu niên đứng dậy, hiên ngang nói:

- Không sai.

Người này vai rộng, lưng cao, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã luyện được thân thể rắn rỏi, cơ bắp cuộn nổi, hiển nhiên là một gã lực sĩ mạnh mẽ.

Bạch diện công tử khẽ quay đầu, liếc mắt về phía sau một cái, một gã nô bộc có một sợi râu mọc ra từ cái mụn to trên mặt lấy ra hai lượng bạc, tiến đến:

- Đây là hai lượng thua cho người, mau cầm lấy.

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng:

- Xem ra người còn hiểu sự. Chấp nhận thua cuộc.

Bạch diện công tử đột nhiên hỏi:

- Người là người dùng kiếm?

Thiếu niên ngạo nghễ đáp:

- Ta thân thể cứng rắn, cần gì dùng đến binh khí?

Xem đến đây, Sử Thiên Thế hạ giọng nói:

- Tên thiếu niên này e là không xong!

Cung Chân đáp lời:

- Tại hạ cũng nghĩ vậy.

Sử Thiên Thế ngạc nhiên hỏi:

- Người như thế nào lại nghĩ vậy?

Cung Chân cũng hỏi lại:

- Vậy người như thế nào cũng nghĩ như thế?

Sử Thiên Thế nói:

- Bạch diện công tử tên là Điền Kỳ Lân, ác danh nổi tiếng tại Đoái Châu, nghe nói hần từng đầu nhập làm môn hạ Tổ Địch, học kiếm một năm, kiếm pháp không thể coi thường được...

Đột nhiên lúc này vang lên một thanh âm xé gió rít lên “Soạt”, hữu thủ của gã thiếu niên đã bị chém đứt, bản thân thì ngã lộn trên mặt đất, kêu gào thảm thiết.

Điền Kỳ Lân tra kiếm vào vỏ, lạnh lùng nói:

- Ta cho người biết ngành công của người lợi hại hay kiếm phong của ta lợi hại. Xem ra kiếm phong của ta lợi hại hơn một chút.

Thiếu niên rít lên:

- Người, người thật độc ác, thua hai lượng bạc mà tùy tiện chặt đứt cánh tay ta.

Điền Kỳ Lân nói:

- Thứ nhất, ta không phải vì thua hai lượng bạc mà tức giận, với thân phận nghèo hèn của người thì sợ rằng không đáng giá bằng một sợi lông của ta!

Lúc này gã nô bộc của hần bưng đến một chén rượu, hần vừa uống, vừa quát:

- Thứ hai, với thân phận của người mà dám lớn tiếng với ta, tội vô lễ này mà chỉ cắt bỏ cánh tay của người, xem ra vẫn còn nhẹ.

Chợt một người lên tiếng:

- Vậy thứ ba là gì?

Điền Kỳ Lân vừa thấy người này, nét mặt liền nhanh chóng chuyển sang tươi cười, vui vẻ:

- Lô huynh, rốt cuộc huynh đã đến.

Người này chính là Lô Bá, chỉ thấy vẻ mặt của hần cũng rất hoan hỷ, quả nhiên là có quen biết với Điền Kỳ Lân.

Lô Bá nói:

- Ta biết tin đệ đang ở đây, sao lại không đến chứ? Bất quá ta đến Thanh Hà, trước tiên phải bái kiến Thôi bá bá, sau khi người an bài mọi chuyện cho ta thì ta liền vội vàng đến đây tìm đệ.

Điền Kỳ Lân thở dài, nói:

- Nếu đệ cũng được như huynh, trở thành thế gia đệ tử của Thôi gia thì tốt biết bao. Ít nhất cũng có thể vào ở trong nội phủ của Thôi gia, cần gì phải ở lại nơi ô trọc này chứ, lại bị tiện nhân trà trộn làm cho tức giận một phen.

Lô Bá nói:

- Ta đã đến đây, không lẽ để cho đệ chịu thiệt thòi sao? Ta sẽ sớm nhắc đến đệ với Thôi bá bá, bá bá vốn trọng anh hùng, người nhất định sẽ an trí cho đệ nghỉ ngơi trong sương phòng hảo hạng tại nội đường.

Điền Kỳ Lân đại hỷ, nói:

- Đa tạ Lô huynh tương trợ.

Lô Bá nói:

- Đệ nói những lời thừa thãi này làm gì, đệ đến Thanh Hà làm trợ thủ cho ta, tâm ý này không lẽ Lô Bá ta không hiểu? Ta phải hảo hảo thiết trí cho đệ chứ, nếu không đệ quay sang giúp một tay cho Trương Nguyên, đoạt lấy tam tiểu thư, chẳng phải sẽ rất đáng tiếc hay sao? - Dứt lời, Lô Bá ngửa mặt cười to.

Sử Thiên Thế thấp giọng nói:

- Lô Bá cũng muốn tranh đoạt nữ tể, xem ra tại Thôi phủ này sẽ có một màn chiêu hôn hấp dẫn đây!

Cung Chân hỏi:

- Lô Bá này là loại người như thế nào?

Sử Thiên Thế đáp:

- Tại Hà Bắc có mười họ “Thôi, Lôi, Vương, Lý, Trịnh, Vi, Bùi, Liễu, Tiết, Dương”, người đã nghe qua chưa?

Cung Chân nói:

- Tại hạ tuy lớn lên tại nông thôn, nhưng mười đại gia tộc này đã từng nghe qua. Ruộng đất nhà tại hạ chính là thuộc về một chi của Bùi gia – Bùi Tùng.

Sử Thiên Thế nói:

- Có câu nói Thôi bạch ngân, Lô điền địa. Thôi gia tàng trữ bạc nhiều nhất thiên hạ, Lô gia thì ruộng đất bạt ngàn, cũng là cử thế vô song. Mười đại gia tộc tại Hà Bắc thì Thôi, Lô hai nhà là có thế lực lớn nhất.

Cung Chân tiếp tục hỏi:

- Chẳng lẽ Lô Bá là hậu nhân của Lô gia?

Sử Thiên Thế cười nói:

- Người đoán không sai, Lô Bá chính là đại công tử của Lô gia tại Bắc Châu. Lần này luận võ chiêu thân, có thể xem tiểu sư quân Ngũ Đầu Mễ Giáo đại chiến đại công tử Lô gia, quả thực là làm người ta hưng phấn.

Lúc này lại nghe Lô Bá nói:

- Điền huynh đệ, đệ nhanh chóng thu thập hành trang, theo ta vào nội phủ.

Điền Kỳ Lâm cười nói:

- Thu thập hành trang là chuyện nhỏ, để hạ nhân đi làm. Chỉ là vừa rồi đệ không nhận được, giáo huấn tên tiểu tử kia thì bị huynh cắt đứt.

Lô Bá hỏi:

- Đúng rồi, đệ mới nói đến điều thứ ba, vậy nó là gì?

Điền Kỳ Lâm chỉ thiếu niên cụt tay, nói:

- Vừa rồi người nói người thắng bạc mà ta chém đứt tay người là tàn nhẫn đúng không?

Độc tỷ thiếu niên, căm thù nhìn hắn chăm chăm, cắn răng nhịn đau, cố nén không phát ra tiếng rên.

Điền Kỳ Lâm chậm rãi nói:

- Người nói sai rồi.

Chiêu Tế quán tổng cộng có năm đại sảnh. Tại đại sảnh này có hơn một trăm người, nghe thấy lời đó của Điền Kỳ Lâm đều không khỏi ngạc nhiên. Điền Kỳ Lâm giết người vốn là hành vi rất bình thường, hắn cũng rất thích sự tàn nhẫn của mình, hôm nay lại phủ nhận sự tàn nhẫn của mình, thực là một việc đại kỳ lạ, có thể đưa chuyện này vào đại thư chuyên ghi chép những quái sự thời đó.

Điền Kỳ Lâm nói:

- Người vô lễ với ta, hậu quả không chỉ là đứt một cánh tay mà là phải chết! - Hắc nở một nụ cười, lại nói:
- Ta chưa giết người, chỉ chặt đứt một cánh tay của người là vì muốn cho người chịu một chút đau đớn, thống khổ mà thôi.

Hắc rút trường kiếm, chậm rãi đi đến trước mặt độc tỳ thiếu niên.

Thiếu niên mắt thấy kiếm đến, chuyển thân lẩn đi. Ai ngờ thân hình Điền Kỳ Lân nhanh như chớp giật, tung ra hai cước, 'lách cách' hai tiếng vang lên, xương đầu gối của thiếu niên gãy vụn, nằm phục xuống đất.

Trường kiếm Điền Kỳ Lân chậm rãi tiến về phía ngực thiếu niên, một tắc lại một tắc, từ từ đâm sâu vào ngực đối phương, hắc hung ác cười nói:

- Ta thích nhất là nhìn thấy người ta từ từ chết đi. Chết quá nhanh thực sự không có gì gọi là thú vị.

Đầu gối thiếu niên đã vỡ nát, mắt thấy mũi kiếm chậm rãi tiến tới nhưng không thể nào né tránh. Cảm giác mũi kiếm đâm sâu từ từ vào da thịt quả thực đau đớn cùng cực. Hắc cố gắng dùng hữu thủ nắm chặt vào thân kiếm, ngăn cản trường kiếm đâm sâu thêm. Điền Kỳ Lân khẽ rung động cổ tay, năm ngón tay của thiếu niên đồng loạt bị cắt đứt.

Cung Chân thấy vậy, nhẩn nại không được, tiến ra, chỉ vào mặt Điền Kỳ Lân, nói:

- Điền Kỳ Lân, người muốn giết người thì giết, lại hành hạ người ta như vậy, có thể gọi là anh hùng hảo hán sao?

Điền Kỳ Lân liếc nhìn, đánh giá Cung Chân một lượt, lộ ra thần sắc khinh miệt, không thèm để ý đến Cung Chân, trường kiếm tiếp tục đâm sâu vào ngực thiếu niên.

Thế nhưng tên nô bộc của hắc lại mắng:

- Tên Đẽ nhân kia, dám mắng công tử của ta, thật chẳng biết sống chết là gì! - Một tát lập tức in lên mặt Cung Chân.

Điền Kỳ Lân mang theo bốn gã nô bộc, đều đã được hắc chỉ điểm ấy chiêu công phu, thân thủ đương nhiên vượt trội so với người bình thường. Lại thêm tên nô bộc dứt câu đã động thủ, Cung Chân không kịp phòng bị, bị trúng một tát, nhất thời choáng váng mặt mày, máu miệng ứa ra.

Nô bộc đắc thế không tha, xuất chiêu như mưa sa bão táp, đánh cho Cung Chân ngã lăn ra mặt đất, thân thể co quắp lại, nhưng hắc không thèm kêu lấy một tiếng.

Ba gã nô phó còn lại đứng một bên, cổ vũ cho đồng bọn:

- Đánh chết tên tiểu tử này! Đánh chết tên tiểu tử này đi!

Gã nô bộc đá một cước vào bụng Cung Chân, mắng:

- Ta đá cho người lòi ruột ra! - Chỉ là lúc này thân hình hắc chợt bị ai đó giữ lại.

Hắc giật mình nhìn lại, trước mặt mình là một trung niên hán tử có bộ mặt tươi cười, lập tức nổi giận quát:

- Người dám xen vào chuyện của đại gia, thật sự chẳng biết sống chết, nếu không đánh cho người bán thân bất toại, vãi đái ra quần thì không được! - Bất quá chưa nói đến chuyện đánh cho người khác vãi đái ra quần có thực hiện được hay không, thì thân hình đã trở nên tê rần, nhúc nhích nửa người cũng không được.

Sử Thiên Thế đỡ Cung Chân dậy:

- Người không sao chứ?

Thân thể Cung Chân mạnh mẽ, tuy bị ăn vài quyền, nhận vài cước nhưng chỉ là thụ thương ngoài da, cũng không đáng kể:

- Không sao cả.

Lúc này Điền Kỳ Lân đã nhất kiếm xuyên tâm thiếu niên kia, hắc quay lại nhìn Sử Thiên Thế nói:

- Tiểu Diện Phật, người dám xen vào hảo sự của ta? Người dựa vào Phật chưởng hay tiểu chưởng đây? Có đúng là người nhìn thấy ta không thuận mắt, muốn giáo huấn ta một chút?

Sử Thiên Thế vội đáp lời:

- Không phải, không phải, tiểu nhân làm sao dám đối nghịch với công tử. Tên Để nhân này có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, xuất ngôn mạo phạm đến công tử, hẳn đã bị giáo huấn. Chỉ là mong công tử đại nhân đại lượng, tha cho hắn một cái mạng nhỏ.

Điền Kỳ Lân hỏi:

- Tiểu tử này là bằng hữu của người? Ngay cả Để nhân hạ đẳng mà người cũng kết giao, xem ra giang hồ đồn đãi không sai, người thực là một gã tạp giao chi đề.

Sử Thiên Thế thấy Điền Kỳ Lân cấp ột ‘cái thang để leo xuống’, vội cười nói:

- Thỉnh xin công tử khoan dung, bỏ qua.

Điền Kỳ Lân nói:

- Được, nghĩ lại Tiểu Diện Phật người tại võ lâm cũng có chút danh vọng, ta tha cho tên tiểu tử này một mạng. Chỉ là hắn đã vô lễ với ta, tội chết có thể tha nhưng tội sống thì khó thoát, người nói hắn cắt bỏ lưỡi của hắn đi, tạ tội với ta.

Sử Thiên Thế vui vẻ nói:

- Đa tạ Điền công tử.

Sử Thiên Thế đang định tìm một dao nhỏ, đã thấy Cung Chân đang mở bọc quần áo ra tìm một vật gì đó, lại nghĩ đến lát nữa tự mình phải cầm dao cắt lưỡi Cung Chân, không khỏi cảm thấy có chút hoảng sợ, bất quá phải lấy ra một con dao nhỏ, cắt lưỡi, bảo trụ mạng nhỏ cho hắn.

Lúc này chợt một tràng thanh âm vang đến:

- Hai vị công tử thật uy phong, khí thế giết người thật mạnh mẽ!

Hai người đạo sĩ, một già một trẻ bước vào. Lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng, lưng gù, e là phải đến bảy tám mươi tuổi, tiểu đạo sĩ vẻ mặt vẫn còn ngây thơ, non nớt, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi. Người vừa lên tiếng chính là lão đạo sĩ.

Lô Bá hừ một tiếng:

- Dương Thái, người dẫn theo tiểu hài tử, không chịu an phận, lại chạy loạn khắp nơi như vậy, không sợ tiểu hài tử thất lạc, chủ nhân người sẽ chém đứt đầu chó của người hay sao? - Dứt lời cười to một tràng.

Tiểu đạo sĩ khẽ nín kéo, lắc lư ống tay áo lão đạo sĩ, nói:

- Sư phụ, hai tên chẳng biết sống chết này lại muốn cùng đồ nhi tranh đoạt vợ chẳng? - Mặc dù vẻ mặt vẫn còn non nớt nhưng ngữ khí của hắn lại cực kỳ khiêu khích.

Lão đạo sĩ liền nói:

- Tiểu sư quân, người đoán không sai. Hừ, cóc ghẻ lại đòi ăn thịt thiên nga, không biết tự nhìn lại mình, bằng vào chút điểm đạo hạnh mà cũng muốn tranh tần nương tử với tiểu sư quân!

Hai người này chính là con trai của giáo chủ Ngũ Đầu Mê Giáo Trương Nguyên và Trì Đầu Đại Tế Tửu Dương Thái. Dưới trướng Trương Thiên Sư có hai mươi tám gã Trì Đầu Đại Tế Tửu, chia ra xử lý các sự vụ trong giáo phái. Lần này con trai hắn tranh hôn, đương nhiên phải phái theo một gã bộ hạ đắc lực để bảo vệ, trợ giúp đoạt lấy tiểu thư Thôi gia làm vợ, cho nở mày, nở mặt với thiên hạ.

Lô Bá hàm dưỡng thâm sâu, nghe thấy Dương Thái châm biếm mình, cũng không lộ ra vẻ tức giận, đang muốn tìm cơ hội phản công thì Điền Kỳ Lân đã cướp lời:

- Xem ra các người thật sự là chán sống, bốn công tử vốn định lại lưu lại mạng chó các người vài hôm, đợi đến khi luận võ chiêu thân mới lấy đi mạng chó các người, tránh đi phiền toái. Ai ngờ các người lại không biết tốt xấu, dẫn xác đến nạp mạng.

Dương Thái quát lớn:

- Lô Bá, người giết ba tên đồ đệ của ta, hôm nay phải trả giá! - Nói xong rút trường kiếm từ sau lưng ra, trì kiếm nhìn đối phương.

Lô Bá xuất ra đoản thương, lạnh lùng nói:

- Đệ tử của người vốn là đầu chó, óc chó, vô lễ với ta, tất phải chết. Người vô lễ với ta cũng phải chịu chung số phận với bọn chúng.

Dương Thái không chịu thua kém, lập tức đáp lời:

- Tên nhãi ranh hỷ mũi chưa sạch, để xem ai sẽ chịu chung số phận với bọn chúng.

Lô Bá nhìn xung quanh, đánh giá tình hình, đột nhiên nói:

- Nơi này tiện nhân rất nhiều, chúng ta hãy tìm nơi khác giao đấu.

Bản tính hần trời sanh cao ngạo, không muốn để loại người thấp kém nhìn thấy hần đánh nhau, hần cho rằng như vậy là hạ thấp thân phận của mình.

Dương Thái cười ha hả, nói:

- Danh môn của các người thật quái đản, người chết ở đâu cũng giống nhau mà thôi.

Nói xong, nắm tay Trương Nguyên, cùng Lô Bá, Điền Kỳ Lân, bốn người triển khai khinh công, nhảy vọt qua đầu tường đi mất. Bốn gã nô bộc của Điền Kỳ Lân cũng lục tục theo sau chủ nhân, bất quá khinh công còn kém xa nên khi trèo lên được tường phủ đã không còn thấy tung tích chủ nhân đâu nữa, tình huống quả thật làm cho người ta buồn cười.

Thi thể tên thiếu niên bị Điền Kỳ Lân giết chết dĩ nhiên là không ai thèm nhìn đến, không bao lâu sau, gia đình Thôi gia tiến vào thu dọn thi thể, mọi người lại tiếp tục ồn ào, vui chơi, cứ như chưa từng phát sinh chuyện gì vậy.

Đột nhiên một tiếng chuông vang lên, đại sảnh đều đình chỉ hoạt động vui chơi, giải trí của mình, nhất loạt kêu lên:

- Ăn cơm, ăn cơm thôi.

Một đám gia đình, nô tỳ tiến vào trong đại sảnh, trong tay mang theo mâm, thùng gỗ đựng thức ăn. Mỗi người trong đại sảnh đều được một bát thịt, một bát lạc tương, một thố cơm trắng.

Về phần bảy tám gã công tử nhà giàu, y phục hoa lệ thì nhìn những người nhận cơm ăn với thần thái khinh bỉ. Bọn chúng mang theo nô bộc, tại phòng khách tự tạo ra một phòng bếp nhỏ, tự nấu tự ăn, không cần ăn thứ thức ăn 'tồi tàn' này.

Cung Chân cắn một miếng thịt, nuốt một miếng cơm, uống một hớp lạc tương, chỉ thấy từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ được ăn ngon như vậy. Hần ở nông thôn, cả năm ăn cơm trắng không được vài lần, cả đời cũng không được ăn thịt quá ba lần, lạc tương thì hần chỉ nghe nói qua mà thôi, riêng thịt và cơm ở quê hần nấu cũng giống như ở đây, chỉ có điều mùi vị thì khác xa nhau, càng không phải nói. Lúc này hần ăn như rồng leo hổ cuốn, không ngừng nhai, nuốt, ngay cả đau đốn trên người cũng quên mất.

Sử Thiên Thế nói:

- Tiểu huynh đệ, Điền Kỳ Lân đi chính là phúc khí của người. Người mau ăn đi, sau đó ta sẽ dẫn người lặng lẽ rời khỏi nơi đây, hần sẽ không cách nào tìm được người, người sẽ không bị bắt lưới.

Cung Chân ngược mặt lên, nói:

- Miếng thịt kia người không ăn, có thể để cho tại hạ ăn được không? - Đối với hần thì lúc này chỉ có ăn cơm, nuốt thịt mới là quan trọng nhất.

Sử Thiên Thế đưa sang cho hấn miếng thịt, đoạn nói:

- Người ăn nhanh lên một chút, nếu Lô Bá thắng lợi thì Điền Kỳ Lân sẽ nhanh chóng quay về đây, lúc đó người có muốn rời đi cũng không kịp.

Cung Chân ăn liên tiếp năm chén cơm lớn, về phần hai chén thịt và lạc tương thì vét sạch không chừa một chút, đang vỗ vỗ bụng, định nói chuyện thì đột nhiên bên ngoài có người hô to.

- Thạch đại tướng quân đã đến Thanh Hà, mọi người mau ra xem.

Người đó chạy vào trong đại sảnh, lại hô lên một lần nữa:

- Thạch đại tướng quân đến Thanh Hà, mọi người mau ra xem!

Mọi người đều hỏi:

- Thật vậy chẳng? Thạch Lạc không phải đến Bình Dương quan yết kiến Hán Vương sao? Như thế nào lại ở Thanh Hà? Người đang ở ngoài kia, mau ra xem!

Mọi người đồng loạt buông bát xuống, chạy ồa theo người kia đi ra, ngay cả Sử Thiên Thế cũng vội kết thúc bữa ăn của mình. Đại bộ phận người ở đây đều chỉ mới ăn một nửa phần ăn của mình, nhưng vì có thể thấy được Thạch đại tướng quân uy danh cái thế, mà đành bỏ dở bữa ăn của mình.

Cung Chân nghe được hai chữ “Thạch Lạc”, nhiệt huyết trong người dâng trào, vừa mừng vừa sợ, khê kêu lên:

- Thạch đại tướng quân đến, ta cuối cùng đã nhìn thấy được người.

Sử Thiên Thế nói:

- Đúng vậy, người tốt nhất nên thừa lúc đang hỗn loạn, chạy đi.

Đoạn hấn kéo Cung Chân hòa vào đoàn người, chạy ra ngoài Thôi gia.

Trong đại sảnh lúc này chỉ còn lại hơn mười người Hồ thuộc dạng nghèo khổ mà thôi. Trong mắt bọn họ thì Thạch Lạc đương nhiên là thiên hạ đệ nhất đại anh hùng, bất quá so với bữa ăn có cơm, có thịt, có lạc tương này thì vẫn còn kém xa. Bọn họ không đơn thuần là đói mà là đói quá đã lâu rồi.

3. Q.1 - Chương 3: Đại Anh Hùng

Bất luận là người Hồ, người Hán, ai ai cũng đều phải thừa nhận Thạch Lạc thật sự là một vị đại anh hùng.

Hấn là một người thuộc Yết tộc, cha mất từ khi còn nhỏ, hấn và mẫu thân nương tựa vào nhau mà sống. Cứ như vậy thì cuộc đời của hấn chỉ là một gã nông phu Yết tộc tầm thường, vận mệnh sẽ là lê dân khổ sở như bao người khác. Nhưng vào năm hấn hai mươi một tuổi đã gặp được kỳ ngộ, khiến cho cuộc đời của hấn thay đổi, trở thành một anh hùng tạo nên những chuyện kinh thiên động địa.

Trong năm đó, Thạch Lạc gặp được một gã cao thủ Yết nhân, tên gọi Cấp Tang. Sau đó báỉ người này làm sư phụ. Thủ hạ Cấp Tang có khoảng một trăm nhân mã, chuyên giết các quan lại tham ô người Hán.

Thạch Lạc vốn thiên phú trời sinh về võ học, không đầy ba năm đã vượt cả sư phụ, tại Nghiệp thành đánh một trận với Bình Xương Công Tư Mã Mô, một mình một ngựa giữa hai vạn binh mã, đánh bại bảy cao thủ bên cạnh Tư Mã Mô, cả người đầy vết thương nhưng vẫn giết được Tư Mã Mô tại trận. Trận đánh này thực sự chấn động thiên hạ, từ đó mỗi khi nhắc đến Thạch Lạc, ai nấy cũng đều biến sắc.

Cấp Tang chết đi, Thạch Lạc tiếp thu lực lượng, quy hàng người Hung Nô là Lưu Uyên, trở thành đệ nhất đại tướng dưới trướng Lưu Uyên. Lưu Uyên có thể xưng đế tại phương Bắc, phần lớn là nhờ công lao của Thạch Lạc.

Thạch Lạc ngoại trừ là người vũ dũng vô song còn là một thiên tài về quân sự, thuật điều binh khiển tướng bách chiến bách thắng. Tám châu của triều đình nhà Tấn tại phương Bắc thì đã có bảy châu do một tay hấn đoạt lấy, riêng trận chiến ở Trữ Bình đã giết hơn mười vạn địch nhân, tiêu diệt gần như hoàn toàn quân chủ lực của nhà Tấn.

Chiến dịch công hãm Trường An, mặc dù hần không tham gia nhưng Trung Sơn Vương có thể phá được Tấn kinh, bắt giữ Tấn Vương phần lớn vẫn là nhờ có Thạch Lạc an bài hầu hết mọi việc.

Trường An đã chiếm được, Thạch Lạc không đến Trường An gặp Trung Sơn Vương, cũng không đến Bình Dương yết kiến hoàng đế mà lại đến Thanh Hà, không biết là vì nguyên cớ gì?

Trên đường lúc này đổ ra đầy người, ai ai cũng đều mơ ước được một lần nhìn thấy phong thái của Thạch đại tướng quân.

Rất cuộc mọi người đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa vang đến, nhanh như chớp, đã thấy từ xa một lá cờ có chữ “Thạch” thật to, ngựa chạy như rồng bay gió cuốn, chớp mắt đã đến nơi.

Đến nơi là bốn mươi kỵ sĩ, ai nấy bộ dáng cũng đều như sinh long hoạt hổ, duy nhất có một gã thiếu niên dung mạo anh tuấn, nhưng vẻ đẹp của y lại có vẻ nữ tính, so ra còn đẹp hơn cả mỹ nữ, thật làm kẻ khác động lòng người, cơ hồ quên mất hần là nam nhân.

Mặc giáp trụ tướng quân là một thanh niên chừng hai bảy, hai tám tuổi, mũi ày rậm, có râu quai nón, vừa nhìn đều có thể nhận ra đây là người Hồ thuộc Yết tộc.

Cung Chân trong lòng nghi hoặc:

- Thạch Lạc thành danh đã nhiều năm, cho dù hần có thuật Trú Nhan thì cũng tuyệt không thể trẻ như vậy được?

Hần đang suy nghĩ thì một người phía trước đã nói:

- Người đó là Thạch Lạc? Không nghĩ ra lại trẻ tuổi như vậy!

Tên bên cạnh đáp:

- Lão huynh nói sai rồi, người đó không phải là Thạch Lạc mà cháu của hần, Thạch Hổ.

Người phía trước cười nói:

- Con bà nó, lão tử đến đây để nhìn Thạch Lạc, ai ngờ Thạch đại tướng quân không tới mà chỉ là Thạch tiểu tướng quân, thân phận quá chênh lệch, thật là mất hứng!

Tên kia lập tức đáp lời:

- Lão huynh lại nói sai rồi. Thạch Hổ không những là cháu Thạch Lạc mà còn là người đứng đầu trong thất đại tướng quân dưới trướng Thạch Lạc, võ công không hề thua kém tông phụ, lại dũng mãnh tuyệt luân, những chiến công của Thạch Lạc hơn phân nửa là do Thạch Hổ tạo nên, người nói có lợi hại hay không

Người kia tắc lưỡi:

- Lợi hại, lợi hại.

Cung Chân nghe thế, không khỏi sinh lòng hiếu kỳ đối với Thạch Hổ, đưa mắt quan sát, chỉ thấy Thạch Hổ hai mắt lấp lánh bức người, khí thế sung mãn, thần thái cực kỳ uy vũ, nghĩ thầm trong bụng:

- Người ta nói thật không sai, Thạch Hổ thật sự là một người không thể xem thường!

Chỉ là trong chốc lát, đoàn người của Thạch Lạc đã vượt qua mặt mọi người, đi xa.

Sử Thiên Thế vội giục Cung Chân:

- Náo nhiệt đã qua, mau đi thôi. - Đột nhiên hần chỉ vào hông Cung Chân, hỏi - Đây là thứ gì? Người vừa mới lấy từ trong túi hành trang ra sao?

Cung Chân gật đầu, bên hông của hần giắt một cành trúc, giống như thứ đồ chơi của tiểu hài tử vậy.

Sử Thiên Thế bật cười:

- Không lẽ ngươi định dùng cành trúc này để cắt lưỡi? Nó mặc dù đã được vuốt nhọn nhưng vẫn không đủ sắc bén. Dùng để cắt lưỡi e là đau quá mà ngất.

Cung Chân đỏ mặt, cũng không nói được gì nữa.

Lúc này một người lại kêu to:

- Mọi người mau đến xem, ở Chiêu Tế quán đã có rất nhiều người chết!

Cung Chân cũng không ngẫm nghĩ nhiều, lập tức ủa theo dòng người, đồng thời chạy về Chiêu Tế quán.

Sử Thiên Thế bị chen lấn xô đẩy, trước sau, trái phải đều toàn là người, khinh công không cách nào thi triển được, có muốn đuổi theo cũng lực bất tòng tâm, chỉ đành cố gắng thi triển tiểu xảo, lách đông tránh tây, từ từ tiến lên, bất quá một thân khinh công trong lúc này cũng không nhanh hơn thường nhân là bao nhiêu.

Chạy đến Chiêu Tế quán, nhìn trên mặt đất đã có hơn mười thi thể, đều là những người Hồ lúc này ăn cơm ở đại sảnh.

Một người trung niên lên tiếng hỏi:

- Tổng cộng chết bao nhiêu người?

Người trung niên này chính là nhị gia Thôi Tương, là tổng quản của Thôi phủ. Mọi việc lớn nhỏ trong Thôi phủ đều do hắn sắp đặt.

Gia đình bầm báo:

- Cả năm đại sảnh, tổng cộng chết mười tám người, đều là người Hồ.

Tại thời loạn thế này, người chết không phải là chuyện là nhưng cùng lúc chết mười tám người, hơn nữa lại chết tại đệ nhất gia tộc ở phương Bắc thì không khỏi có chút bất thường. Là ai dám đến Thôi gia để giương oai!

Ánh mắt Sử Thiên Thế tìm kiếm, phát hiện ra Cung Chân đang hiếu kỳ, hòa cùng chúng nhân xem náo nhiệt, nhưng Sử Thiên Thế cũng không cách nào kéo Cung Chân bỏ đi. Lô Bá và Điền Kỳ Lân cũng đang có mặt trong nội sảnh.

Sử Thiên Thế thấy hai người này, thầm giật mình:

- Bọn họ như thế nào đã quay lại đây? Không lẽ Dương Thái và Trương Nguyên đã trúng độc thủ của hai người này? Dương Thái danh xưng chuồng, kiếm, ám khí – tam tuyệt, võ công cực cao. Chính vì vậy Trương Thiên Sư mới yên tâm giao nhi tử của mình cho hắn. Dựa vào đó mà suy luận thì cho dù lão không địch nổi Lô, Địch giáp công thì cũng không thể nào thua nhanh như vậy được! Vậy cuối cùng trận đánh này là ai thắng ai bại? Lô, Địch hai người như thế nào có thể trở lại đây?

Lại nghe Thôi Tương tiếp tục hỏi:

- Hung thủ có lưu lại ai sống sót không?

Gia đình đáp:

- Có, lúc đó có bốn người trong nội sảnh nhìn thấy hung thủ giết người.

Bốn người này đều là người Hán. Thuật lại sự việc cũng giống nhau.

Sát nhân gồm có ba người, đều là hắc y nhân che mặt, bọn họ tiến vào đại sảnh một lúc, người cầm đầu lớn tiếng nói:

- Người Hán không cần sợ, chúng ta chỉ muốn giết người Hồ, không quan hệ đến người khác! - Bọn họ ra tay rất nhanh chóng, tâm ngoan thủ lạt, giết người tựa như cắt dưa thái rau vậy, chỉ trong chốc lát, tất cả người Hồ đều đã biến thành thi thể, nằm trên mặt đất.

Đồng tử Thôi Tương khẽ co rút lại, hắn đã đoán được thân phận của sát nhân. Chính là vì đoán được cho nên ánh mắt hắn mới hiện ra thần sắc sợ hãi như vậy. Hắn lại hỏi:

- Đám sát nhân, có biểu lộ thân phận của mình hay không?

Bốn gã Hán nhân nhìn nhau, chần chừ, không biết có nên nói ra hay không. Cuối cùng có một gã, thu hết dũng khí, nói:

- Lúc bọn họ gần đi, đã để lại một câu nói: ‘Chúng ta là người của Sát Hồ Thế Gia, các người nói cho người của Thôi nếu bọn chúng gả nữ nhi của Thôi phủ cho người Hồ thì Thôi gia cũng sẽ nhận lấy kết quả như đám Hồ nhân hạ đẳng này!’

Hắn nói đến từ “Thôi”.... Đó chính là người đứng đầu Thôi phủ - Thôi Hoàn. Vốn thân đang ở Thôi phủ, nên hắn không vô lễ gọi trực tiếp húy danh của gia chủ.

Mọi người nghe thấy “Sát Hồ thế gia”, tức thời đều im lặng, đại sảnh biến thành một bầu không khí ngột ngạt, ngay cả cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được, trong lòng đều nghĩ: “Quả nhiên là Sát Hồ thế gia!”

Một người lên tiếng hỏi:

- Ba người đó sử dụng binh khí gì? - Người này chính là Điền Kỳ Lân.

Bốn gã Hán nhân đều vội vàng trả lời:

- Một người sử dụng đao, một người sử dụng côn, người cầm đầu chỉ dùng một đôi nhục chưởng, nhưng tốc độ hạ thủ giết người so với hai người sử dụng binh khí thì nhanh hơn nhiều.

Lô Bá tiến đến, cởi quần áo của một tử thi ra, chỉ thấy toàn thân không có một vết thương, hắn đưa tay khám xét, chỉ thấy xương lồng ngực đã bị gãy vụn, lồng ngực cơ hồ bị lõm xuống như không xương vậy.

Lô Bá biến sắc nói:

- Bên ngoài không có vết thương, xương cốt bên trong gãy vụn, là Bát Lộ Hình Âm chưởng.

Sắc mặt Điền Kỳ Lân cũng lập tức biến đổi:

- Sát Hồ Thập Thất Hữu – Trực Âm?

Lô Bá chậm rãi nói:

- Chính hắn, loại chưởng pháp này hỏa hậu tiềm ẩn bên trong, một khi ra tay thì bề ngoài không hề có gì khác thường nhưng xương cốt bên trong lại vỡ nát, ngoại trừ Trực Âm ra, còn có ai có thể thi triển loại chưởng pháp này?

Thôi Tương nghe vậy, khe khẽ giọng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Lô Bá vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Thôi nhị gia không cần lo lắng. Sát Hồ thế gia chỉ giết người Hồ, không giết Hán nhân. Tam tiểu thư chỉ cần không gả cho người Hồ, cần gì sợ Sát Hồ thế gia?

Chợt một âm thanh sang sáng như chuông vang lên:

- Kẻ nào giết những người Hồ này?

Thôi Tương vừa nhìn thấy người này, mặt tươi như hoa, đơn đả tiến lên:

- Thì ra là Thạch đại tướng quân và Trịnh đại gia, Thôi Tương không thể tiếp đón từ xa, vạn lần xin thứ tội.

Người vừa đến chính là Thạch Hổ, bên cạnh hắn là nam nhân xinh đẹp như mỹ nữ, người này đã thay bộ nhung phục bằng một bộ y phục tơ bóng màu đỏ, màu sắc cực kỳ sắc sảo, e là ngay cả nữ tử bình thường cũng không dám mặc vào. Hắn không đội mũ cao nhưng lại dùng hai chiếc vòng làm bằng kim cương thạch để ép sát mái tóc trên đầu, hai tai đeo lủng lẳng một đôi khuyên tai khắc hình biên bức bằng ngọc bích màu xanh, mỗi bước đi đều phát ra những tiếng lanh canh từ trang sức trên người, tạo thành một thanh âm thật vui tai.

Thôi Tương biết gã bắt nam bắt nữ này chính là thiếu niên xinh đẹp được Thạch Hổ sủng ái nhất dưới trướng của mình, Trịnh Anh Đào. Người này xuất thân hèn mọn, vốn chỉ là một con hát, sau này Thạch Hổ thân nạp, đầu nhập dưới trướng Thạch Hổ, trở thành bộ hạ thân tín nhất của Thạch Hổ.

Trịnh Anh Đào nói:

- Đại tướng quân đang hỏi người, ai là người đã giết những người Hồ này? Sao người không trả lời?

Hắn nói chuyện thanh âm rất chói tai, cực kỳ khó nghe, nhưng lại lộ rõ vẻ bức người, tuy là nói với nhị lão gia của Thôi phủ nhưng khẩu khí lại hoàn toàn giống như chủ nhân ra lệnh cho nô bộc, hoàn toàn không giữ chút thể diện nào cho Thôi Tương.

Thôi Tương trong lòng thầm mắng:

- Cáo mượn oai hùm! - Bất quá mặt ngoài vẫn cung kính nói - Khởi bẩm đại tướng quân, sát nhân chính là người của Sát Hồ thế gia.

Thạch Hổ nói:

- Trực Âm tự thân ra tay, xem ra hắn còn dẫn theo một đao thủ, một côn thủ.

Trịnh Anh Đào nghe vậy, lên tiếng hỏi:

- Sát Báo Đao, Hoa Mộc Côn? - Mỹ nam tử này khi nói chuyện với Thạch Hổ, khẩu khí liền biến đổi, trở thành ôn nhu, ngọt ngào, phẳng phất như thê tử tình tự với trượng phu trong đêm tân hôn vậy.

Thạch Hổ gật đầu:

- Người đoán không sai, chính là bọn chúng.

Lô Bá nghe hai người đối đáp, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh sợ:

- Ánh mắt của người này thực quá sắc bén, từ xa liếc mắt đã có thể nhận ra là Trực Âm tự mình hạ thủ. Thạch Hổ ba bốn năm nay danh chấn Hà Bắc quả nhiên là có chút tà môn.

Lại nghe Thạch Hổ hỏi:

- Tổng cộng chết bao nhiêu người?

Thôi Tương đáp:

- Tổng cộng chết mười tám người.

Trịnh Anh Đào bổ thêm vào một câu:

- Nghe nói trong đó có sáu người là Yết nhân.

Nguyên Thạch Hổ cũng là Yết nhân, nên mỹ nam tử Trịnh Anh Đào đặc biệt thêm vào câu này.

Thạch Hổ căn bản không hề để ý đến câu trả lời của Thôi Tương, đi đến trước mặt Lô Bá, thoáng đánh giá, đoạn nói:

- Người là Lô Bá? - Ngươi khí hoàn toàn không có chút khách khí nào.

Lô Bá dưới ánh mắt sắc bén của Thạch Hổ, khí thế hoàn toàn bị lấn áp, cúi đầu trả lời: “Đúng.”

Thạch Hổ nói:

- Vị này chắc là đồng bọn của ngươi, Điền Kỳ Lân! - Nói như thế nhưng không hề thèm nhìn Điền Kỳ Lân lấy một cái, quả thực không coi hắn ra gì.

Điền Kỳ Lân từ khi xuất đạo đến này, chưa từng gặp ai vô lễ như vậy, không nhịn được, tức giận nói:

- Ta chính là Điền Kỳ Lân, ngươi tìm ta có chuyện gì?

Nếu người vô lễ không phải là đỉnh đỉnh đại danh Thạch đại tướng quân thì e là Điền Kỳ Lân đã sớm rút kiếm, chém đối phương làm hai đoạn.

Thạch Hổ đưa ta ngón tay chỉ hai người Lô, Dịch nói:

- Trong hai người các ngươi, phải có một người chết.

Điền, Lô hai người biến sắc, Điền Kỳ Lân kìm chế không được, phẫn nộ nói:

- Ngươi nói lời này là có ý gì?

Lân môi anh đào Trịnh Anh Đào hé mở:

- Ý của đại tướng quân nói, trong hai người các ngươi phải chết một người. Người biết các ngươi là huynh đệ thâm tình, cho nên cho các ngươi một cơ hội, để các ngươi tự thương lượng, phân ra ai chết ai sống.

Lô Bá cố trấn tĩnh tinh thần:

- Đại tướng quân, chúng ta và ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại muốn đưa chúng ta vào chỗ chết?

Trịnh Anh Đào đáp:

- Với thân phận của các ngươi thì chưa đủ tư cách hỏi đại tướng quân ba chữ ‘vì sao lại’.

Điền Kỳ Lân từ sinh ra cho đến nay chưa từng bị ai vũ nhục như vậy, hét lớn:

- Tên Yết Hồ thối tha này, bốn công tử phải giết ngươi! - Trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, kiếm hoa bung ra, lập tức uy hiếp bảy vị trí yếu hại trên ngực Thạch Hổ.

Lần này Thôi gia tổ chức luận võ chiêu thân, mọi người có mặt tại đây, đa phần đều là vũ nhân, nhìn thấy một kiếm này của Điền Kỳ Lân, trong lòng đều cảm thán:

- Điền Kỳ Lân hung ác bá đạo quả nhiên là có chân tài thực học. Một kiếm này sắc bén, bá đạo, xem ra đã đạt đến tinh túy cốt lõi của kiếm pháp, đúng là đã được chân truyền từ Tổ Địch. Nếu đổi lại là mình gặp phải một kiếm này, không nghi ngờ gì, tất tử.

Mọi người nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy kinh phong đập vào mặt, đao phong rít lên như hổ gầm phá không ập đến, ong ong trong tai, một tia chất lỏng âm ẩm bắn ra, dính trên mặt, đưa tay sờ lấy, chính là máu tươi.

Trong chớp lát, đại sảnh không ngừng vang lên những tiếng kêu thét thảm thiết, cả đại sảnh cơ hồ biến thành quỷ vực, hơn mười người nằm trong vũng máu, thảm thiết kêu gào, thân thể bọn họ đều bị chém đứt thành hai đoạn!

Những người này mặc dù lực phủ ngũ tạng đã sổ tung ra mặt đất nhưng nhất thời chưa chết, lăn lộn trên mặt đất rên rỉ thống thiết, ngón tay bấu chặt xuống mặt đất, đầu ngón tay tứa máu.

Điền Kỳ Lân hiển nhiên là cũng có mặt trong đám huyết nhân này, gào lên:

- Thạch Hổ, ngươi tàn độc lắm, mau giết ta, giết ta đi!

Thạch Hổ xuất ra một đao, chém gãy kiếm Điền Kỳ Lân, chém thân thể Điền Kỳ Lân làm hai, chém đứt ngang bụng hơn mười người, một đao thật tàn độc, kinh nhân!

Chúng nhân trong đại sảnh, ai nấy đều sợ đến phát run, trống ngực đập thành thịch, một câu cũng không dám thốt lên.

Thạch Hổ xuất ra bội đao, đó là một thanh trường đao dài hơn năm thước, nếu như hắn không phải là một đại hán Yết nhân, thân thể cao lớn thì tuyệt không thể sử dụng được thanh trường đao này. Trịnh Anh Đào tiếp nhận trường đao, lấy ra một cái khăn trắng muốt, cẩn thận lau sạch máu dính trên thân đao, sau đó tra vào vỏ đao bên hông Thạch Hổ.

Lô Bá lúc này sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, run run, lắp bắp nói:

- Thạch Hổ, ngươi....

Thạch Hổ nhìn hắn, nói:

- Yên tâm, ta đã nói rồi, chỉ giết một trong hai ngươi, tuyệt không nuốt lời. - Hắn ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp - Bất quá nếu ngươi muốn vì lão hữu báo thù thì ta cũng sẽ hảo hảo phụng bồi, ngươi dám hay không?

Lô Bá vội vàng nói: “Không..không..” Toàn thân không lạnh mà run, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Trịnh Anh Đào khẽ rít lên:

- Còn không mau cút đi.

Lô Bá như được đại xá, vắt chân lên cổ mà chạy ra khỏi Chiêu Tế quán.

Thạch Hổ cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Trục Âm, người giết mười tám người Hồ, ta cũng giết mười tám người Hán, để xem người và ta, ai sẽ giết người nhiều hơn, bắt quá nói cho người biết, ta có khả năng giết người vô hạn. - Thanh âm vang dội, truyền đi rất xa, dường như hân cố tình để ọi người ở gần đây đều nghe thấy.

Thôi Tương nghĩ thầm:

- Ta còn tưởng Điền Kỳ Lân và mười bảy người kia đã đắc tội với tên sát tinh này, ai mà ngờ hân giết chết mười tám người Hán là để trả thù hành vi Sát Hồ thế gia đã giết mười tám người Hồ, Điền Kỳ Lân chết thì cũng không có ai oán trách, nhưng những người khác thì thật là oan uổng.

Tại đây, chiếm đa số là người Hán, nghe thấy Thạch Hổ lớn tiếng nói như vậy, trong lòng đều rung động. Tai họa đã giáng xuống Trung Nguyên, để cho sát tinh người Hồ này thống trị, từ đây về sau Hán nhân đừng hòng mà ăn ngon ngủ yên!

Lúc này mười tám người bị chém thành hai đoạn vẫn còn chưa chết, Cung Chân nhìn thấy đáng vẻ đau đớn, thống khổ của họ, trong lòng nhịn không được, bước ra, rút một thanh bội đao của một tên thanh niên. Gã thanh niên này vì kinh hãi quá độ mà hoàn toàn không phát giác ra bội đao của mình đã bị Cung Chân lấy mất.

Cung Chân bước đến, một đao chém ngay cổ họng Điền Kỳ Lân.

Trong họng Điền Kỳ Lân bật ra hai tiếng “khếch khếch”, vẻ mặt nhìn Cung Chân, hiện ra thần sắc cảm kích, đoạn khí vong mệnh.

Cung Chân lại dời bước, đi một vòng tròn trong đại sảnh, chém chết hết đám Hán nhân vẫn còn thoi thóp.

Hành động này của hân thật làm đám người trong đại sảnh kinh tâm, không ai dám nghĩ đến. Sử Thiên Thế muốn ngăn cản nhưng vì cách xa nhau quá, hơn nữa Thạch Hổ vẫn ở đó, đánh bất lực nhìn Cung Chân mà toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm:

- Tên thiếu niên này thật lỗ mãng, vừa rồi giết chết Điền Kỳ Lân tạo phúc, nhưng lại đắc tội với người khác!

Thạch Hổ nhìn thấy hành động của Cung Chân cũng không ngăn cản, trong mắt lộ ra nét tươi cười. Đợi đến khi Cung Chân giết chết mười tám người, hân mới lên tiếng:

- Thiếu niên Để nhân kia, người tên gì?

- Ta gọi là Cung Chân.

Thạch Hổ lại hỏi:

- Tại sao ngươi lại giết bọn họ.

Cung Chân nói:

- Bọn họ dù sao cũng phải chết, chỉ là phải chịu sự đau đớn trước khi chết mà thôi, chỉ bằng một đao kết thúc, miễn cho bọn họ chịu thêm đau đớn, khổ sở.

Thạch Hổ nói:

- Tâm địa ngươi thật tốt. - Nói xong quay mình lại, lạnh lùng nói - Ta muốn giết người, ngươi lại nhúng tay vào, ngươi không sợ chết sao?

Ngữ khí Thạch Hổ cực kỳ uy hiếp, thanh âm chấn động lòng người. Mọi người có mặt tại đây trong lòng đều sợ hãi, mặc dù biết rõ Thạch Hổ không phải nói với mình nhưng không thể tránh khỏi nỗi lo lắng trong lòng, nhất thời đều nghĩ:

- Tên tiểu tử này còn nhỏ nhưng lớn mật, dám chọc đến sát nhân vương, mạng nhỏ này e là khó bảo toàn.

Cung Chân nói: “Ta sợ chết.”

Thạch Hổ cảm thấy thú vị, lại hỏi:

- Ngươi sợ chết, tại sao dám xen vào việc của ta?

Cung Chân trả lời:

- Ta sợ chết nhưng ta hiểu được chuyện này nên làm, không thể không làm.

Sắc mặt Thạch Hổ sa sầm xuống, trái tim của Sử Thiên Thế cũng như muốn rụng ra.

Ai ngờ Thạch Hổ lại vỗ tay, nói: “Nói hay lắm! Chúng ta đi uống rượu.”

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Người không phải muốn giết ta sao?

Thạch Hổ cười to, đoạn nói:

- Tất cả người ở nơi này, chỉ có người là còn có lá gan, dám nói chuyện thẳng thắn với ta. Ta không tìm người uống rượu thì tìm ai.

4. Q.1 - Chương 4: Vây Giết Hiên Viên Long

Hoa viên bên trong nội phủ của Thôi gia, các loài kỳ hoa dị thảo màu sắc rực rỡ hòa quyện lại với nhau, một dòng suối nhỏ chảy quanh hoa viên, cảnh sắc so với Chiêu Tế quán thì thanh cao, u nhã hơn hẳn một bậc.

Thạch Hổ, Cung Chân ngồi đối diện nhau, Trịnh Anh Đào ngồi một bên hầu rượu. Hắn đặt một vò rượu lên một cái bếp nhỏ, một tay cầm quạt, khe khẽ quạt lửa, mấy tẩu nóng lên, tẩu hương tỏa ra bốn phía, đoạn nhanh nhẹn lấy một đấu nhỏ mức nhiệt tẩu rót vào trong chén, nghiêm nhiên trở thành một phụ nhân hiền thực hầu hạ thượng phu và khách nhân.

Thạch Hổ nâng chén lên:

- Cung huynh đệ, ta uống trước để kính người. - Nói xong uống một hơi cạn chén, Trịnh Anh Đào lại rót thêm cho hắn một chén.

Cung Chân uống một ngụm, chỉ thấy nóng vô cùng, thật khó có thể nuốt trôi, không ngừng ho sặc sụa.

Thạch Hổ hỏi:

- Người chưa từng uống qua rượu?

Cung Chân lắc đầu.

Thạch Hổ cười nói:

- Rất nhiều người lần đầu tiên uống rượu cũng như vậy, sau này uống nhiều thì sẽ từ từ thích.

Cung Chân nói:

- Lần đầu tiên uống rượu của tướng quân cũng giống tại hạ hôm nay chăng?

Thạch Hổ bình thản trả lời:

- Lần đó ta uống mười đấu.

Một chén rượu chỉ là một phần mười đấu, phải là một vò lớn mới gọi là đấu, lần đầu tiên hắn uống đã có thể uống mười đấu, tẩu lượng thật sự kinh người.

Cung Chân than thở:

- Tại hạ chỉ thích uống lạc tương.

Thạch Hổ nghe vậy, cười to, nói:

- Thạch Hổ ta không muốn làm khó người khác. Anh Đào, người tìm một chén lạc tương cho Cung huynh đệ, nhớ là phải còn nóng hổi.

Trịnh Anh Đào ứng tiếng, đoạn đứng dậy đi lấy lạc tương.

Thạch Hổ tự rót tự uống, lại uống thêm ba chén nữa, sau đó hỏi:

- Cung huynh đệ, người là người phương nào?

Cung Chân đáp:

- Tại hạ là người ở Di Lăng.

Thạch Hổ “ồ” một tiếng, nói:

- Di Lăng cách Thanh Hà rất xa, người đến Thanh Hà, không phải nghĩ đến làm con rể Thôi gia, thì vì chuyện gì?

Cung Chân lại hỏi:

- Tại sao tướng quân biết tại hạ không phải đến để chiêu thân?

Thạch Hổ nói:

- Cước bộ của người hư phù, không phải là người có võ công, nếu có võ công thì đã không bị người ta đánh cho u đầu chảy máu như vậy. - Nói xong nở một nụ cười - Thôi gia mở luận võ chiêu thân, người không có võ công, sợ rằng không thể làm tân lang được.

Cung Chân cũng không phủ nhận.

Thạch Hổ nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Bây giờ thiên hạ đại loạn, quần hùng quật khởi, dân chúng điêu đứng khổ sở, không nơi nào là an toàn, ta thấy ánh mắt người chứa đựng khí phách khác hẳn người thường, hoài bão rất lớn, rất có thể người đến Thanh Hà là để tìm vận khí, hy vọng làm nên nghiệp lớn?

Cung Chân lộ ra vẻ khâm phục, chậm rãi gật đầu:

- Cũng có thể nói như vậy.

Thạch Hổ nói:

- Tuy người không có võ công nhưng lại hiệp nghĩa, dũng cảm, ngay cả ta mà cũng dám mạo phạm, ha ha, ta thật sự rất thích. Hay là người gia nhập dưới trướng ta, nếu người có bản lĩnh thật sự thì ta cam đoan trong vòng ba năm thì người sẽ trở thành đại tướng quân, vang danh thiên hạ.

Cung Chân khoát tay, nói:

- Không, không, tại hạ không thích như vậy.

Thạch Hổ không nghĩ ra Cung Chân từ chối, lại nói:

- Không lẽ người lo lắng không có võ công nên không làm được thuộc hạ của ta? Không cần khẩn trương, ta hoàn toàn có khả năng chỉ điểm cho người võ công, khi người luyện thành, có thể đối địch với thiên hạ, lúc đó sẽ nói đến chuyện điều binh khiển tướng, hành quân chinh chiến. Dưới trướng của ta cũng có rất nhiều đại tướng có biết võ công đâu?

Nói như vậy thực khiến cho thiên hạ động lòng. Thạch Lạc, Thạch Hổ võ công cực cao, ai nấy đều biết, Cung Chân cũng đã tận mắt nhìn thấy thần đao của Thạch Hổ phát uy. Thạch Hổ đáp ứng chỉ điểm võ công cho hắn, chỉ bằng một câu nói này đã là chuyện mà mỗi người trong võ lâm thầm mơ tưởng, chỉ cần đồng ý thì trong vòng ba đến năm năm, Cung Chân sẽ trở thành nhất lưu cao thủ.

Hơn nữa Thạch gia quân uy thế cực thịnh, thiên hạ vô song, lúc này tuy phương Bắc đã bình định nhưng họ Tư Mã vẫn đóng đô tại Giang Tả, nếu Cung Chân đầu nhập Thạch gia quân, sau này Nam hạ, tấn công Tư Mã hoàng triều, trường đại chiến này đủ để hắn lập nên những chiến công cái thế lưu danh thiên sử, một phen lập nên sự nghiệp hiển hách.

Đây thật sự là một sự hấp dẫn rất lớn, một cơ hội quá lớn!

Cung Chân suy nghĩ, chỉ là vẫn lắc đầu:

- Tại hạ, tại hạ không đồng ý.

Thạch Hổ ngạc nhiên hỏi:

- Người vì chuyện gì mà không đồng ý?

Cung Chân trầm tư một hồi, im lặng không nói, rồi cuộc cũng chậm rãi cất tiếng:

- Tướng quân giết nhiều người lắm, tại hạ không muốn giết người.

Thạch Hổ cười to mấy tiếng, bưng vò rượu lên miệng, uống ừng ực cho đến khi không còn sót giọt rượu nào, lấy tay quệt miệng, mới nói:

- Người thật là biết phụ người. Người có biết Hán cầu giết bao nhiêu người Hồ chúng ta không? Hán cầu giết đồng bào chúng ta không nháy mắt, ta quay lại giết bọn chúng, cái đó gọi là thiên lý tuần hoàn, báo ứng như vậy không phải sáng khoái lắm sao?

Cung Chân nói:

- Hán nhân xem thường, tàn sát người Hồ chúng ta, là bọn họ không đúng. Chẳng lẽ chúng ta cũng sử dụng thủ đoạn như vậy để đối phó với bọn họ?

Thạch Hổ nói:

- Người đã từng nghe qua chuyện xưa của chú ta chưa?

Cung Chân gật đầu. Đương kim Trung Nguyên, sợ rằng chưa ai là chưa nghe qua Thạch Lạc truyền kỳ.

Thạch Hổ nói:

- Chú ta sinh ra tại một làng nhỏ ở Tịnh Châu, là một nông phu. Ông ta rất nhút nhát, chỉ cần ai hét vào tai một tiếng cũng sợ đến nỗi kinh hãi thất sắc. Đến năm hai mươi mốt tuổi thì Thứ sử Tịnh Châu là Tư Mã Đằng ra lệnh bắt tất cả người Hồ tại Tịnh Châu, bán sang Ký Châu làm nô lệ.

Cung Chân nói:

- Tại hạ đã nghe qua chuyện này.

- Nhưng người vị tất đã biết Tư Mã Đằng vì sao lại muốn phân tán hết tất cả người Hồ ở Tịnh Châu?

Cung Chân nói:

- Tại hạ không biết.

Ánh mắt Thạch Hổ chợt hiện ra nét thống hận:

- Tịnh Châu lúc đó thiên tai dồn dập, mùa màng thất bát, lê dân không có lương thực để ăn, Tư Mã Đằng vì đề phòng người Hồ thừa cơ nổi loạn nên nghĩ ra một diệu kế, bán tất cả người Hồ, lấy tiền, mua lương thực, nuôi bọn người Hán chúng nó.

Cung Chân giận dữ, vỗ bàn:

- Cầu quan này thật ghê tởm, không phải con người!

Thạch Hổ nói tiếp:

- Do khoảng cách từ Tịnh Châu đến Ký Châu trên một ngàn dặm. Tư Mã Đằng sợ người Hồ trên đường chạy trốn hoặc làm loạn nên bắt cứ mỗi hai người lại phải đeo chung một cái gông bằng gỗ tại cổ và cổ tay, hai người mỗi khi ăn, ngủ, di chuyển lại phải cùng nhau gánh thêm năm, sáu mươi cân gông xiềng.

Cung Chân tưởng tượng đến cảnh Thanh Lạc rơi vào thảm cảnh lúc đó, khê thở dài một tiếng.

Thạch Hổ tiếp tục kể:

- Chú ta trên đường đi sinh ra bệnh nặng, chỉ là nhờ bọn quan binh áp giải nghĩ rằng thiếu đi một gã nô lệ thì cũng thất thu mất một ít tiền nên mới không bỏ người lại tại hoang sơn chờ chết, mới có thể bảo toàn được tính mạng.

Cung Chân hỏi:

- Sau đó như thế nào?

Thạch Hổ tiếp lời: “Cũng may ông trời không tuyệt đường, chú ta vượt qua quãng đường ngàn dặm, đến Ký Châu thì gặp được một đạo nghĩa quân, giết sạch quan quân, cứu chú ta. Thủ lĩnh của đạo nghĩa quân này chính thái sư phó của ta Cấp Tang.

Cung Chân đối với một đoạn sự tích này đã nghe rất quen tai, nói:

- Thạch đại tướng quân gặp kỳ ngộ này, xem như tái ông thất mã, trong họa được phúc.

Thạch Hổ nói:

- Tòng phụ sau khi học được bản lĩnh thì vào một ngày, người rời khỏi quân trung, đi một hơi ba trăm dặm, một người một đao giết chết một trăm ba mươi một người, trên người bị thương hơn ba mươi chỗ, cuối cùng một đao chém xuống, bỏ đôi đầu chó Tư Mã Đằng.

Cung Chân nghe đến đây, vỗ tay khen: “Giết hay lắm!”

Thạch Hổ nói:

- Cung huynh đệ, người nói xem Hán cầu như vậy có đáng chết hay không? Ta giết bọn chúng như giết một con chó bình thường, không hề có chút oan uổng. - Đoạn cầm chén rượu định uống, nhưng lại phát hiện ra rượu đã hết, Thạch Hổ nhíu mày - Anh Đào đi lấy lạc tương, sao lâu như vậy mà chưa thấy quay về?

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Trịnh Anh Đào một tay bưng mâm, một tay cầm bình rượu, ông a ông ọ quay lại, mỉm cười dịu dàng nói:

- Ta biết tửu lượng của đại ca rất cao, nên đến Thôi phủ lấy thêm một bình hảo tửu nữa cho người. Tòa nhà này thật rộng lớn, lộ trình đi lại khá xa nên quay về muộn một chút.

Hắn đặt một chén lạc tương vẫn còn nóng hổi trước mặt Cung Chân.

Trịnh Anh Đào đặt vò rượu xuống, đang muốn bỏ thêm củi vào bếp lò, hâm rượu, bất quá Thạch Hổ đã nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của hắn lại.

Thạch Hổ cười nói:

- Người quay về trễ, phải phạt người mới đúng.

Trịnh Anh Đào thản nhiên cười, nói:

- Đại ca, huynh muốn như thế nào?

Hắn cười thật đẹp, như một đóa hoa hàm tiếu vậy, Cung Chân nhất thời quên hẳn hắn là nam nhân, tâm thần khẽ rung động, thâm nghĩ:

- Các mỹ nhân tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành như Đắc Kỷ, Hạ Cơ, Tây Thi, Điêu Thuyền bất quá cũng chỉ đẹp như Trịnh Anh Đào mà thôi. Trách không được Đại tướng quân cũng vì sắc đẹp của hắn mà bị khuynh đảo.

Thạch Hổ nói:

- Chúng ta mới quen vị Cung huynh đệ này, người xướng một khúc, cho hắn được dịp thưởng thức tiếng hát điệu kỳ của người có được không?

Trịnh Anh Đào cười nói: “Đừng hỏi người ta có được không. Đại ca phân phó, Anh Đào sao dám cự tuyệt?

Hắn đằng hắng hai tiếng lấy giọng, chuẩn bị hát.

Thạch Hổ đột nhiên nói:

- Chậm đã.

Trịnh Anh Đào cười hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ huynh lại nghĩ ra trò hoa dạng gì nữa chăng?

Thạch Hổ cười nói:

- Không phải trò mới mà là trò cũ, trước khi nghe hát, phải để ta giải cơn thèm rượu đã. – Không đợi rượu nóng, đã bưng lấy vò, uống một hơi.

Trịnh Anh Đào nói:

- Con sâu rượu của đại ca mỗi khi nổi lên thì đợi một chốc cũng không được. - Nói xong lấy ra một tấm khăn tay trắng muốt, khéo léo lau đi rượu còn đọng lại trên khóe miệng và trang phục Thạch Hổ, cảnh tượng thật giống như mẫu thân từ ái đối đãi với con mình vậy.

Hắn nhìn Cung Chân giải thích:

- Đại ca là người như vậy, uống rượu cứ giống như tiểu hài tử uống nước, uống một nửa, đổ một nửa ra quần áo.

Lau xong, lại lấy thêm rượu cho vào vò trên bếp, thêm lửa cho ấm áp.

Trịnh Anh Đào mỉm cười, nói:

- Ta bắt đầu hát. – hà nhất giai nhân hề bộ tiêu diêu dĩ tự ngu hồn du dật nhi bất phản hề hình khô cảo nhi độc cư ngôn ngã triêu vãng nhi mộ thức hề ẩm thực nhạc nhi vong nhân tâm khiêm tỉnh nhi bất xử phóng hề giao đắc ý nhi chí thân

Tạm dịch:

- Có một nàng giai nhân, ngẩn ngơ bước tiêu dao. Hồn vất vưởng lạc lối, thân hình héo úa dần mòn. Đã hứa sớm đi mà tối về, vì vui lạc thú nhân gian mà quên nhau. Lòng đoạn tuyệt mà chẳng đoái hoài, giờ phút này đang ở bên ai tình chàng ý thiếp.

Tiếng ca uyển chuyển lãnh lút nhưng bi thương. Cung Chân mặc dù nghe không hiểu nhiều lắm nhưng cũng hiểu được đại khái đôi chút, khúc ca này nói về một nữ tử bị ái lang bỏ bê, ruộng rẫy, quanh quẩn chốn phòng khuê một mình, tinh thần, thể xác vì vậy mà héo úa dần mòn. Hắn uống một ngụm lạc tương, chỉ thấy lạc tương lúc này còn ngọt ngào dễ nuốt, bây giờ đã trở nên đắng ngắt.

Trịnh Anh Đào tiếp tục hát:

- Y dư chí chi mạn ngu hề hoài trình khác chi quán tâm nguyên tứ vấn nhi tự tiến hề đắc thượng quân chi ngọc âm phụng hư ngôn nhi tự tiến hề tư thành nam chi ly ngôn tu bạc cụ nhi tự thiết hề quân tăng bất khăng hồ hạnh lâm khuếch độc tiêm nhi chuyên tình hề thiên phiêu phiêu nhi tạt phong đăng lan thai nhi diêu vọng hề thần hoảng hoảng nhi ngoại thâm phù trách úc nhi tứ tắc hề thiên yếu yếu nhi thư âm phiến khải khải nhi hưởng khởi hề thanh tượng quân thượng xa âm phiêu phong hồi nhi khởi hạp hề cử duy ác chi chiêm chiêm quế thụ giao nhi tương phản hề phương khóc liệt chi ngôn ngôn khổng tước địa tập nhi tương tại hề huyền viên khiêu nhi trường ngâm

Tạm dịch:

- Thiếp vì nhớ nhung mà sinh ra sầu khổ, giữ mãi tấm lòng trinh. Hằng trông mong được tiếp kiến. Tiếng hư vô ngỡ là chân thực, ở thâm cung ngõ tại Thành Nam. Cơm đạm bạc người chẳng muốn ghé thăm. Chỉ một mình mà ôm mối tương tư, trời nổi gió ào ào lạnh giá. Ở dài à trông về phía xa, chỉ còn nỗi thất vọng đọng lại mà thôi. Mây đen bao phủ, bầu trời u tối. Nghe tiếng sấm ì ầm lại nhớ đến người. Chốn khuê phòng gió lạnh tung bay, thổi màn trướng chạm nổi cô đơn. Cảnh quế đàn xen quần quýt, hương nồng tỏa thơm. Khổng tước tụ hội, vượn đen hú dài..

Thạch Hổ vỗ tay khen:

- Hay lắm, khúc nhạc này rất hay, chỉ là hơi bi thương một chút.

Trịnh Anh Đào nói:

- Khúc hát này nguyên là năm xưa Trần hoàng hậu bị Vũ Đế ruộng bỏ, đặc ý tốn hết một trăm cân hoàng kim, tặng cho Tư Mã Tương Như để sáng tác ra khúc hát này. Vũ Đế sau khi nghe xong khúc nhạc này thì rất cảm động, lại sủng ái Trần hoàng hậu như trước.

Thạch Hổ gật đầu:

- Chuyện này ta cũng đã từng nghe Hữu Hầu nói qua.

Hữu Hầu chính là Trương Tân, quân sư của Thạch Lạc.

Người này học rộng tài cao, kỳ mưu diệu kế có một không hai trong thiên hạ, danh xưng “Cơ bất hư phát, toán vô di sách” (1), các chiến công hiển hách của Thạch Lạc có hơn phân nửa là do người này bày ra kế sách, Thạch Lạc tôn xưng hắn là “Hữu Hầu”

Hữu hầu Trương Tân, Tả tướng Thạch Hổ, hai người này một văn một võ, là hai trụ cột của Thạch Lạc. Giang hồ đã từng lưu truyền một câu nói: “Muốn phá Thạch Lạc, tiên giết Hữu hầu!” Chỉ bằng câu nói này cũng đủ hiểu Trương Tân quan trọng như thế nào đối với Thạch Lạc.

Trịnh Anh Đào tiếp tục hát:

- Tâm bằng y nhi bất thư hề tà khí tráng nhi công trung hạ lan thai nhi thâm giác hề được tòng dung vu thâm cung hạ điện khối dĩ thích thiên hề úc tịnh khởi nhi khung sùng gian tòng ý vu đông sương hề quan phu mỹ mỹ nhi vô cùng tể ngọc phân dĩ hám kim tiêu hề thanh tăng tự chung âm khắc mộc lan dĩ vi suy hề sức văn khả dĩ vi lương nan phong nhưng chi du thụ hề ly thể ngô nhi tương xanh thì côi mộc chi bạc lô hề ủy tham soa dĩ khang lương thì phảng phật dĩ vật loại hề tượng tích thạch chi tương tương ngũ sắc huyễn dĩ tương diệu hề lan diệu diệu nhi thành quang trí thác thạch chi linh bích hề tượng độc mạo chi văn chương trương la khổ chi mạn duy hề thù sở tổ chi liên vông

Tạm dịch:

-Tâm sâu muộn mà không nguôi, tà khí thổi mà lạnh lùng. Xuống đài lan mà nhìn quanh, bồi hồi dạo chơi chốn thâm cung. Đại điện cao vút chín tầng mây, nguy nga trong không trung. Dừng chân đứng dưới phòng Đông, chỉ thấy huy hoàng lộng lẫy khôn xiết. Nâng then ngọc lay động khuyên vàng, tiếng vang xa tựa chuông ngân. Cột khắc mộc lan, hoa văn trang trí làm rường, lung linh đang xen. Gỗ quý bịt đầu, lạnh lẽo phòng không. Có thể lấy gì so sánh, Tích Thạch sừng sững vươn cao. Năm sắc cùng nhau tương chiếu, ánh toả sáng lạn huy hoàng. Đá hoa trên nền gạch, tựa như lưng rùa vẽ hoa văn. Lựa bạch làm màn che, trường giăng giăng.

Hắn buồn bã, hát đến đây thì ngừng lại giải thích một chút:

- Đoạn này chính là nói hoàng cung mặc dù nguy nga tráng lệ nhưng cuộc sống của hoàng hậu trong chốn thâm cung thì thật là cô đơn tịch mịch. Than ôi! Tâm thật khổ sở.

Thạch Hổ nói:

- Hán Vũ Đế thật là có mới nới cũ, vô ơn phụ bạc, nếu ta sinh ra tại thời đó, nhất định sẽ một đao đâm xuống ngực hắn bảy tám lỗ, xem hắn còn có thể phụ bạc ai nữa không.

Tâm tình của Trịnh Anh Đào tựa hồ cũng bị cảm xúc bi thương của khúc hát truyền sang, hốc mắt ngân ngấn nước mắt, nghẹn ngào hát tiếp:

- Phủ trụ tương dĩ tòng dung hề lẫm khúc thai chi ương ương bạch hạc ngao dĩ ai hào hề cô thư tảo vu khô dương nhật hoàng hôn nhi vọng tuyệt hề trường độc thác vu không đường thị minh nguyệt dĩ tự chiếu hề tổ thanh dạ vu động phòng viên nhĩ cảm dĩ biến điều hề tấu việt tư chi bất khả trường.....

Tạm dịch:

- Nâng then cài bước tiêu dao, từ Khúc Đài ngắm trời cao. Bạch hạc ai oán kêu than, cánh chim lẻ bóng mỗi cánh vỗ. Hoàng hôn về lòng đau nhói không quên, một mình buồn bã phòng không. Trăng soi bóng lẻ loi đơn độc, đêm thanh nhớ ngày động phòng. Lấy đàn tấu nhã khúc, giải nỗi sầu nhưng lại chẳng xong...

Một khúc đã xong, Trịnh Anh Đào lau khô lệ ngân trên mặt, nói:

- Bêu xấu với đại ca và Cung công tử.

Thạch Hổ vỗ tay khen hay:

- Khúc ca này thật kỳ diệu, chỉ là bi thương quá. Nghe nhiều tất thương thân. – Ôn nhu nói – Hát nhiều cũng sẽ thương thân, người sau này không nên thường xuyên hát những khúc hát này nữa.

- Vâng, Anh Đào sau này sẽ không xướng những khúc ca bi thương nữa.

Thạch Hổ cười ha hả:

- Nghe lời ta cũng không cần phải nghe đến mức này, đại ca vẫn chưa làm hoàng đế, không phải như kim khẩu hạ thánh chỉ, người chỉ cần nghe sáu, bảy phần là được, chỉ cần hạn chế hát những khúc hát bi thương là đại ca đã cao hứng lắm rồi.

Cung Chân nghe xong, tâm thần chấn động, đầu ong ong. Dân gian đồn đãi Thạch Lặc muốn phế Hán Vương, tự mình lên ngôi hoàng vị. Bây giờ Thạch Hổ lại nói chính mình “chưa” phải là hoàng đế, không lẽ Thạch Lặc thật sự có lòng oán ngôi?

Đêm nay Thạch Hổ tâm tình vui vẻ, cao hứng, không biết đã uống bao nhiêu rượu, vừa uống vừa đem kiến văn uyên bác của mình trên giang hồ nói cho Cung Chân nghe. Cung Chân tuy kiến thức thô lậu nhưng lại là người thông minh đỉnh ngộ, tâm tư linh mẫn, nghe một hiểu mười, lời qua tiếng lại, hai người càng nói chuyện càng trở nên tâm đắc.

Thạch Hổ đột nhiên lại hỏi:

- Người thật sự không chịu gia nhập liên minh Thạch gia quân của chúng ta?

Cung Chân đáp:

- Không.

Thạch Hổ nói:

- Người lúc này thấy ta trong chốc lát giết mười tám gã Hán nhân, giết người không đúng chẳng?

Cung Chân thẳng thắn đáp: “Đúng vậy.”

Thạch Hổ giải thích:

- Điền Kỳ Lân chết là đáng, nhưng người có biết vì sao ta giết mười bảy người còn lại không?

Cung Chân lắc đầu, nghĩ thầm:

- Thạch Hổ lúc đó không phải đã nói Trục Âm giết mười tám người Hồ cho nên hẳn phải giết mười tám người Hán để trả thù, không lẽ còn nguyên nhân nào khác?

Thạch Hổ nói:

- Giết người Hồ chính là Trục Âm, một trong thập thất hữu của Sát Hồ thế gia. Người có biết Sát Hồ thế gia là môn phái thế nào không?

Cung Chân đáp:

- Không biết.

Thạch Hổ chậm rãi giải thích:

- Gia chủ của Sát Hồ thế gia là một gã điên, tự xưng là hậu nhân của Hiên Viên hoàng đế, võ công được chân truyền từ hoàng đế. Võ công của hắn rất cao, có thể nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

- Theo ta được biết thì mười một năm trước, Hiên Viên Long xuất đạo, sáng lập ra Sát Hồ thế gia, hiệu triệu giết hết tất cả người Hồ. Lời hiệu triệu của hắn vừa phát ra, toàn bộ người Hồ trên thiên hạ nổi giận, tập hợp Hung Nô, Tiên Ti, Yết, Khương, Để, Ô Hắng, Ô Hoàn, Hồn Thoát, Mạc La, Đột Quyết, Ô Hử, Điền, Lô Thủy Hồ, tổng cộng mười ba bộ tộc tinh anh của người Hồ, gồm ba trăm ba mươi hai nhất lưu cao thủ, phục kích Hiên Viên Long tại bờ suối Bất Kiệt, đánh một trận thiên hôn địa ám, nhật nguyệt ảm đạm, có thể nói là không tiền tuyệt hậu. Lý Hùng phái ra bảy mươi bảy cao thủ Để tộc, đều bị Hiên Viên Long giết sạch. Đoạn thị tứ huynh đệ người Tiên Ti: Đoạn Thất Địch, Đoạn Thất Sanh, Đoạn Thất Hoán,

Đoạn Thất Đan, bốn người trúng một chiêu của Hiên Viên Long, cả người nát bấy, chỉ có Đoạn Thất Đan may mắn trốn thoát. Thái sư phụ của ta Cấp Tang cũng tử thương mà chết dưới tay hắn.

Cung Chân cả kinh, vội hỏi:

- Cấp Tang sư phó cũng chết bởi tay hắn?

- Không sai. Theo lời những người còn sống sót thì mặc dù võ công Thái sư phó cao thâm nhưng vẫn không thể tiếp được ba chiêu của Hiên Viên Long. Sau khi cuộc chiến kết thúc, ta và chú ta đã đến Bất Kiệt tuyên để nhật xác Thái sư phụ, đến đó chỉ thấy thi thể Thái sư phụ bị đánh gãy hết xương lồng ngực, hiển nhiên là bị Hiên Viên Long dùng ngạnh trảo móc ra trái tim mà chết. Thái sư phụ ngạnh công cực cao, đao thương bất nhập, ta cũng được chân truyền từ người, không ngờ lại bị một trảo của Hiên Viên Long phá đi!

Cung Chân hỏi:

- Vậy võ công của Hiên Viên Long cuối cùng đã đạt đến cảnh giới nào?

Thạch Hổ đáp:

- Ta cũng không dám chắc. Hai năm trước A Kiên Nhu Nhân của Ô Hoàn tộc đến tìm chú ta, người này cũng là một người sống sót từ cuộc chiến tại Bất Kiệt tuyên năm đó. Năm đó A Kiên Nhu Nhân được công nhận là đệ nhất cao thủ Hồ tộc, cùng Hiên Viên Long giao thủ mười chiêu, cuối cùng bị Hiên Viên Long bẻ gãy một cánh tay, đau đớn quá mà ngất. Bất quá Hiên Viên Long không giết hắn, lại nói - Từ khi ta xuất đạo đến nay thì ngươi là người duy nhất có thể chống đỡ được mười một chiêu của ta, cho nên ta không giết ngươi.

- Lúc đó chú ta và A Kiên Nhu Nhân bàn luận võ học một ngày một đêm, ta cũng ở bên cạnh, A Kiên Nhu Nhân đối với võ học nghiên cứu thâm sâu, ta tự thẹn là không bằng hắn. Sau đó tông phụ và A Kiên Nhu Nhân cùng nhau hóa giải mười một chiêu ngày đó của Hiên Viên Long, lại kiểm tra lại vết thương của A Kiên Nhu Nhân, cuối cùng rút ra được một kết luận - Hiên Viên Long không biết là người hay là thần, có thể luyện được võ công đến mức siêu phàm nhập thánh như vậy! - Ha ha, chú ta trời sanh dị bẩm, tung hoành tại giang hồ, chiến trường, chưa bao giờ gặp đối thủ, lúc đó lại thừa nhận không phải đối thủ của Hiên Viên Long. Ta nghe xong thật không dám tưởng tượng đến vị...cuồng nhân Hiên Viên Long kia võ công cao đến mức nào nữa.

Cung Chân nghe xong, cả người ngẩn ra, thần thờ, không ngừng tưởng tượng đến võ công cái thể của Hiên Viên Long, đoạn hỏi:

- Vậy kết quả của trận chiến tại Bất Kiệt tuyên như thế nào?

Thạch Hổ nói:

- Ba trăm hai mươi hai cao thủ Hồ tộc chỉ còn ba mươi ba người sống sót, song đều bị trọng thương. Hiên Viên Long mặc dù võ công cái thể nhưng bị nhiều cao thủ quần công nên cũng trọng thương. Nghe nói xương cốt trong người hắn không chỗ nào là không gãy, da thịt trên cơ thể không chỗ nào lành lặn, chỉ có thể nằm trên mặt đất, thoi thóp chờ chết. Toàn trường khi đó chỉ còn duy nhất một người không bị thương - Hán Vương.

Cung Chân ngắt lời: "Hán Vương?"

Thạch Hổ đáp:

- Chính là đương kim thiên tử Hán Vương. Năm đó tiên đế vẫn còn tại vị, Hán Vương là một viên mãnh tướng dưới trướng tiên đế, được phong làm Sở Vương. Người này mười lăm tuổi đã có thành tựu đối với kiếm đạo, lại thêm thần lực trời sinh, có thể giương cung ba trăm cân, tại Hung Nô Lưu gia tộc không ai có thể sánh kịp. Trận chiến tại Bất Kiệt tuyên, tiên đế đã phái Sở Vương suất lĩnh sáu mươi cao thủ Hung Nô tham dự phục kích Hiên Viên Long.

Cung Chân nói:

- Nghe tướng quân nói thì Hiên Viên Long bây giờ vẫn còn sống trên thế gian, dám chắc ngày đó Hán Vương không thể giết chết hắn? Nhưng hắn trọng thương như vậy làm sao có thể chạy thoát?

Thạch Hổ nói:

- Hán Vương nhìn thấy thảm trạng của Hiên Viên Long, chắc hẳn phải chết chín phần, một kiếm chém xuống, hông cắt lấy thủ cấp Hiên Viên Long, ai ngờ kiếm đến cổ, Hiên Viên Long hét lên một tiếng, tung chưởng trúng giữa ngực Hán Vương.

Thạch Hổ vuốt cằm nói tiếp:

- Hiên Viên Long vốn vẫn có thể hoạt động, một chưởng này phá gãy hết xương sườn Hán Vương, ngũ tạng thương tổn. Một thân võ công cao cường của Hán Vương hoàn toàn bị phế bỏ.

Cung Chân tiếp tục hỏi:

- Vậy Hiên Viên Long lúc đó đã trốn thoát?

- Không sai, hẳn sau khi trốn thoát thì biệt tích giang hồ, Sát Hồ thế gia bật tiếng nhiều năm. Chúng ta đều tưởng hẳn đã chết, ai ngờ bốn năm sau đó truyền ra tin tức hẳn thành hôn, Sát Hồ thế gia sau đó do thế tử của hẳn là Phượng Hoàng phu nhân chủ trì đại cục, một lần nữa nổi lên, thanh thế so với trước kia còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cung Chân trầm ngâm giây lát, đoạn nói:

- Hiên Viên Long nếu không hiện thân thì phỏng chừng cũng có thể đã chết. Phượng Hoàng phu nhân có thể chỉ là mượn danh tiếng của Hiên Viên Long, hư trương thanh thế, triệu tập cao thủ gia nhập liên minh Sát Hồ thế gia mà thôi.

Thạch Hổ nhìn Cung Chân, ánh mắt lộ ra vẻ tán dương:

- Lúc đầu chúng ta cũng nghĩ như vậy, sau thám tử hồi báo mới phát hiện ra Hiên Viên Long thật sự vẫn còn sống, chỉ là bị thương quá nặng nên vẫn phải dưỡng thương mà thôi. Mặt ngoài Sát Hồ thế gia do Phượng Hoàng phu nhân chủ trì nhưng thực ra người đứng sau màn quyết sách vẫn là Hiên Viên Long như trước.

Cung Chân động tâm hỏi:

- Nếu Hiên Viên Long chưa chết, một khi hẳn chữa lành thương thế thì....

Thạch Hổ cười khổ nói:

- Người Hồ vĩnh viễn sẽ không có ngày thanh bình. Bảy năm qua Hán Vương và chú ta liên hợp với Lý Hùng và Tiên Ti - tứ tộc. Không ngừng điều tra xem Hiên Viên Long đang dưỡng thương nơi nào, chỉ cần phát hiện ra thì lập tức một lần nữa tập trung cao thủ Hồ nhân, đem gã điên này chém thành trăm mảnh. Bây giờ thực lực của Hồ nhân so với mười năm trước đã mạnh hơn nhiều. Cho dù Hiên Viên Long đã khỏi hẳn thương thế, nếu chúng ta tìm được, hẳn cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Cung Chân nói:

- Chỉ mong là như vậy. Hiên Viên Long đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì mà muốn giết Hồ nhân trong thiên hạ?

Thạch Hổ đáp:

- Hẳn cho rằng thiên hạ đại loạn là vì người Hồ làm việc ác, chỉ cần giết sạch người Hồ tại Trung Nguyên, chỉ chừa lại huyết mạch của hoàng đế, khi đó thiên hạ sẽ thái bình. Vì vậy hẳn mới liên hợp với các cao thủ đồng đạo, sáng lập nên Sát Hồ thế gia.

- Giờ phút này người đã hiểu tại sao Sát Hồ thế gia lại phải giết người Hồ tại Chiêu Tế quán chưa?

Cung Chân đáp: “Hiểu.”

Thạch Hổ nói:

- Trực Âm biết ta đến Thanh Hà, nên cố ý giết chết mười tám Hồ nhân, làm giảm khí thế của ta. Hừ, ta liền giết mười tám gã Hán nhân, trả lại cho hẳn.

Cung Chân không phục, nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ, Trục Âm giết người, đúng ra phải tìm hãn thường mạng mới đúng, như thế nào lại lạm sát kẻ vô tội?

Thạch Hổ lại nói:

- Sát Hồ thế gia giết một người Hồ, ta sẽ giết lại một người Hán, như vậy thì sau này bọn chúng sẽ phải e dè. Đó là đạo lý “dĩ sát chỉ sát”.

Cung Chân có chút không hiểu “dĩ sát chỉ sát” là như thế nào?

Thạch Hổ suy nghĩ một hồi, cho hãn một cái ví dụ:

- Nói như thế này nhé, trên sa trường, nếu muốn giết một ngàn người thì phải cần mười ngàn người, một trăm ngàn người mới có thể áp đảo, chiến thắng hoàn toàn. Người thử nghĩ xem, khi xưa Tần Thủy Hoàng, Hán Cao Tổ thống nhất Trung Nguyên, bình định thiên hạ thì cần phải giết bao nhiêu người, gây nên cảnh sinh linh đồ thán? Nhưng ta không cần biết chuyện đó, ta chỉ biết một điều là sau đó thiên hạ thái bình, quốc thái dân an. Giết một người nhưng có thể làm cho nhiều người sống sót. Đó chính là đạo lý “dĩ sát chỉ sát”.

Cung Chân suy nghĩ một lát, đối với cái đạo lý này vẫn cảm thấy không thông suốt, chỉ là không biết phản bác như thế nào, lắc đầu nói: “Cái này...”

Thạch Hổ dường như đang suy nghĩ đến một vấn đề khó khăn, ngửa mặt uống cạn chén rượu trước mặt, nói:

- Sát Hồ thế gia căn cơ vững chắc, thế lực đã sớm ăn sâu vào Trung Nguyên, so với Tư Mã Tấn triều còn có phần mạnh mẽ hơn. Nếu không phải có Hiên Viên Long can thiệp thì Hán Vương đã sớm quét sạch nhà Tư Mã tại Trường An, làm sao còn để cho bọn chúng chạy về Giang Tả, di họa về mai sau như vậy?

Hãn lại cười ha hả, nói:

- Hiên Viên Long coi Thạch gia quân bọn ta như cái đinh trong mắt, muốn giết sạch bọn ta, khi đó hãn mới có thể ăn ngon ngủ yên, là vì trong thiên hạ cũng chỉ có ta và tông phụ ta là có đủ lực lượng để cùng Sát Hồ thế gia tranh đấu một phen. Nếu không thì Hồ nhân đã sớm bị tên điên này giết sạch.

Trong đầu Cung Chân lúc này chợt lóe lên một ý nghĩ, hãn thốt lên:

- Đại tướng quân, không hay, Trục Âm đến Thôi phủ chính là vì muốn giết tướng quân!

Ánh mắt Thạch Hổ lại lộ ra vẻ tán dương, hỏi:

- Tại sao ngươi nói vậy?

Cung Chân lại hỏi:

- Trục Âm tại Sát Hồ thế gia là một nhân vật rất quan trọng đúng không?”

“Không sai.”

Cung Chân nói:

- Giết mười tám Hồ nhân chỉ là việc nhỏ, tại sao lại phải huy động đến đại nhân vật như Trục Âm xuất thủ? Hãn đến Thôi phủ, nhất định phải có việc quan trọng.

Thạch Hổ đáp: “Không sai.”

Cung Chân lại hỏi tiếp:

- Tôn chỉ của Sát Hồ thế gia chính là muốn giết sạch người Hồ ở Trung Nguyên?

“Không sai.”

Cung Chân tiếp tục nói:

- Trong phương viên ngàn dặm quanh đây, e là không có người Hồ nào có thân phận như Đại tướng quân, Trục Âm không phải giết tướng quân thì còn có thể giết ai nữa?

Thạch Hổ mỉm cười:

- Hảo tiểu tử, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, đêm nay nếu ta không thể thu nạp ngươi làm bộ hạ thì ta tuyệt không cam lòng.”

Đột nhiên hắn chớp lấy cổ tay Trịnh Anh Đào đang châm rượu cho hắn, bị phản hồi:

- Tại sao?

Chú thích:

(1): Nắm chắc thời cơ, tính không bỏ sót.

5. Q.1 - Chương 5: Một Kiếm Duy Nhất

Trịnh Anh Đào khẽ giữ một tay của Thạch Hổ lại, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì mà đại ca lại hỏi tại sao?”

Thạch Hổ gần từng chữ từng chữ một: “Tại sao ngươi lại muốn hạ độc ta?” Da mặt hắn lúc này đã hiện lên những vết loang có bảy màu sắc khác nhau, ngay cả bàn tay đang nắm giữ hõ khẩu của Trịnh Anh Đào cũng trở nên run rẩy không ngừng.

Với võ công cái thể của Thạch Hổ, cho dù bị người ta chém lên người mười đao thì thân thể cũng không đến nổi run lẩy bẩy như vậy. Lúc này hắn run rẩy không ngừng, hiển nhiên có thể thấy được sự lợi hại của loại độc được này, ngay cả nội công thâm hậu của hắn cũng không trấn áp được độc tính phát tác.

Một tràng cười to từ bên ngoài bức tường vang lên, ngay cả cát đá cũng trở nên một phen bạo động, từ trên bức tường nội phủ nhảy xuống chín người, tên cầm đầu vóc dáng nhỏ bé, gầy gò, da mặt ngăm đen, chính là “Sát nhân bất lộ hình” Trục Âm.

Trục Âm cười ha hả nhìn Thạch Hổ nói:

- Thạch Hổ, ngươi kiêu căng ngạo mạn, giết rất nhiều người Hán. Hôm nay rốt cuộc ngươi đã rơi vào tay ta! - Nói xong lại ngửa mặt lên trời đắc ý cười, âm thanh sắc nhọn chói tai, cực kỳ khó nghe.

Thạch Hổ không thêm lý gì đến hắn, ánh mắt bị thương nhìn Trịnh Anh Đào, hỏi:

- Tại sao, tại sao ngươi lại hạ độc ta?

Một gã nam tử râu dài lên tiếng:

- Thạch Hổ, không nên hồ đồ, ngươi hạ độc là lão tử, ngoài lão tử ra còn có ai có thể luyện chế được loại Bách Sắc Ngô Công Tuyệt Mệnh Tán không màu không mùi mà ngay cả bậc đại hành gia như ngươi cũng không thoát khỏi thủ pháp của lão tử được.

Nam tử râu dài, tay chân thô ráp, sắc mặt âm độc, chính là “Ngô Công Độc Nhân” Phương Sơn. Lần này để giết Thạch Hổ, Sát Hồ thập thất hữu đã phải huy động tới nhị hữu, có thể thấy được Sát Hồ thế gia đối với lần ra tay này đã quyết phải thành công!

Thạch Hổ cũng không thêm để mắt đến Phương Sơn, không ngừng lẩm bẩm:

- Tại sao, tại sao, tại sao lại như vậy? - Hắn kích động cùng cực, bóp chặt hõ khẩu Trịnh Anh Đào làm phát ra những tiếng “răng rắc”.

Thạch gia quân và Sát Hồ thế gia đối đầu đã nhiều năm nay, Thạch Hổ đã sớm biết đối phương có cao thủ dụng độc Phương Sơn. Trước đây, thức ăn, đồ uống của Thạch Hổ đều do Trịnh Anh Đào kiểm tra xem có độc không mới đưa cho Thạch Hổ sử dụng. Nếu Trịnh Anh Đào bất lực thì Thạch Hổ đã chết cả trăm lần. Hôm nay Thạch Hổ trúng độc, nhất định là do Trịnh Anh Đào hạ thủ, người khác căn bản không thể có khả năng!

Trịnh Anh Đào thản nhiên nói:

- Đại ca đoán rất đúng, là ta hạ độc, huynh giết chết ta đi.

Thạch Hổ rút bội đao, giơ lên cao. Ai nấy đều biết nếu một đao này hạ xuống thì thủ cấp và thân thể Trịnh Anh Đào tất biến thành hai mảnh.

Ánh mắt Trịnh Anh Đào thản nhiên không hề sợ hãi, khẽ nhắm hờ hai mắt, chờ chết.

Thạch Hổ giơ đao lên ột lúc lâu nhưng thủy chung vẫn không dám chém xuống, than thở:

- Chao ôi! Anh Đào, bọn chúng hứa làm cho người chuyện gì tốt mà ngay cả ta, người cũng hạ thủ?

Trịnh Anh Đào thản nhiên đáp:

- Muốn giết cứ giết, cần gì hỏi này hỏi nọ, một chút khí khái nam tử cũng không có như vậy!

Phương Sơn ngắt lời:

- Thạch Hổ, để lão tử nói cho người biết, miễn cho người chết không nhắm mắt. Bách Sắc Ngô Công Tuyệt Mệnh Tán là do lão tử chế ra, hạ độc là do Anh Đào, bắt quá hần chỉ yêu cầu một điều kiện, ta cam đoan là cho dù người có nghĩ một ngàn năm cũng không bao giờ nghĩ ra!

Thạch Hổ quát: “Nói!”

Phương Sơn nheo nheo hai mắt, chế giễu:

- Vị Trịnh nam tử này đối với người nhất vãng tình thâm. Cho dù ta hứa cho hần vạn lượng hoàng kim hần cũng không chịu hạ độc..Hần chỉ cần một điều kiện: sau khi người chết, được chôn chung theo với người là có thể hoàn thành tâm nguyện.

Cung Chân càng nghe càng thấy hoang đường, khó hiểu. Trịnh Anh Đào và Thạch Hổ tình cảm chính thị là đã biến thái, quyết không thể nghi ngờ. Trịnh Anh Đào mạo hiểm hạ độc Thạch Hổ, tất phải là do hận đối phương thấu xương, nhưng như thế nào lại yêu cầu được chôn theo Thạch Hổ, thiên hạ có loại đạo lý này sao!

Thạch Hổ thấp giọng hỏi: “Là vì Thôi tam tiểu thư?”

Trịnh Anh Đào ngần ngừ một lúc, lớn tiếng đáp:

- Không sai, đừng tưởng ta không biết lần này huynh đến Thanh Hà chính là vì để cầu thân Thôi gia, lời kéo ôn cho Thạch gia, huynh giấu điều này, ta thật đau lòng!

Thạch Hổ trợn mắt, lấp bắp nói:

- Anh Đào, chuyện này thật sự có nguyên nhân khác, ta định đêm nay....đêm nay cùng người thương lượng....
- Khuôn mặt Thạch Hổ lúc này đã trở nên co giật, nói chuyện đứt quãng, hiển nhiên độc tính đã xâm nhập vào phủ tạng của hần.

Trịnh Anh Đào ngắt lời:

- Đại ca, huynh và Thạch Lạc ngày ngày đều suy nghĩ, mưu đồ lập thành bá nghiệp, vọng tưởng thành lập một đất nước riêng của người Yết, chuyện này ta biết rất rõ. Lần này Thạch Lạc sai huynh đến đây cầu thân với Thôi tam tiểu thư, mục đích chính là muốn liên kết với ôn phương Bắc, khuếch trương thế lực, có đúng không?

Thạch Hổ khẽ ngăn người trong giây lát, đoạn nói:

- Đúng, người nói rất đúng.

Trịnh Anh Đào rút giọng:

- Ngày đó huynh tại Lạc Thần cùng ta thề non hẹn biển như thế nào? Ta tình nguyện cùng chết với huynh, cũng chỉ vì không muốn nhìn thấy huynh và Thôi tam tiểu thư ở bên nhau mà thôi! Thạch Hổ, huynh mau động thủ, giết chết ta đi!

Thạch Hổ hét lớn một tiếng, một đao chém xuống, thế như lôi đình, phát ra đao phong ầm ầm gầm lên....

.....Chỉ thấy bội đao của Thạch Hổ chỉ còn trơ lại chuôi đao, lưỡi đao đã vỡ nát, rơi xuống mặt đất, Trịnh Anh Đào vẫn bình an vô sự.

Thạch Hổ nói:

- Ta xin lỗi người, ta không giết người, người đi đi. - Đoạn hét lên một tiếng, ngã ra mặt đất hôn mê.

Trực Âm đắc ý:

- Thạch Hổ ơi là Thạch Hổ, người được xưng là Yết Hồ đệ nhất dũng sĩ, nhưng ta chỉ cần thi triển một tiểu kế liền dễ dàng hạ được người. Đúng là trí xuẩn như ngu, hữu dùng vô mưu, người Hồ các người sao có thể là đối thủ của người Hán chúng ta chứ?

Phương Sơn nhìn Trịnh Anh Đào, nói:

- Trịnh công tử, cảm ơn người đã tương trợ. Sau khi người tự vẫn, lão phu sẽ y theo lời hứa mà làm, đem thi thể của người và tên phụ bạc này hợp táng.

Trịnh Anh Đào ngẩn ngơ nhìn Thạch Hổ, không hề liếc mắt nhìn Phương Sơn. Hắn đang hồi tưởng lại một mảnh ký ức đẹp đẽ, hờ hững nói:

- Đại ca, huynh bị ta hạ độc, lại không đành lòng giết ta, có đúng là ta đối với huynh quá tàn nhẫn hay không? Là huynh đối với ta sai hay là ta đối với huynh không phải? - Sự việc diễn biến tới mức này, Trịnh Anh Đào cũng không biết được chuyện hắn hạ độc Thạch Hổ là đúng hay sai, bản thân hắn cũng cảm thấy mơ hồ, nghi hoặc.

Trực Âm lên tiếng:

- Phương huynh, họa lớn phải trừ, tránh sinh ra hậu hoạn, để chắc chắn chúng ta chém thêm một đao nữa giữa ngực hắn, sau đó giết chết tên tiểu tử kia, mọi sự hoàn thành, công lớn này xem như do hai ta đồng thời hưởng dụng.

Hai người được liệt vào Sát Hồ thập thất hữu, là cao thủ nổi danh trên giang hồ, tự nhiên không cần tự thân động thủ với một tên vô danh tiểu tốt như Cung Chân. Không đợi ra lệnh, một gã thủ hạ lập tức tuốt đao, tiến lên, phụ trách việc giết Cung Chân.

Trực Âm nhận trường đao từ tay Sát Báo Đao Tần Cầu, tự mình tiến về hướng Thạch Hổ.

Hắn cử đao, chém xuống người Thạch Hổ, đột nhiên Trịnh Anh Đào quát: “Dừng tay!”

Trực Âm ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Trịnh Anh Đào đáp:

- Hắn mặc dù phải chết nhưng ta không muốn người tao đạp lên thi thể của hắn!

Trực Âm trầm nghĩ trong lòng:

- Tên bất nam bất nữ này quả thực biến thái mà trở thành ngu xuẩn. Ta lạy người đấy. Nếu lát nữa ta muốn thì khi mang thi thể hai người đi hợp táng, muốn tao đạp thân thể các người có khó gì? Người giờ này lại ngăn cản. Thật là quá cổ hủ!

Tiện miệng nói:

- Trịnh huynh đệ, ta chỉ là nhẹ nhàng đâm một đao ngay tim hắn mà thôi, tuyệt sẽ không phá hư thi thể của hắn, chuyện này người cứ yên tâm.

Trịnh Anh Đào kiên quyết nói:

- Không được!

Giờ phút này Thạch Hổ đã chết, Trịnh Anh Đào cũng không còn hữu dụng nữa. Trực Âm thấy hắn cự tuyệt cũng không thêm để ý đến nữa, ngược lại thay đổi chủ ý, chém thẳng vào cổ Trịnh Anh Đào, nghĩ thâm trong bụng:

- Người trở mặt với ta cũng hay, ta cũng không cần khách khí với người nữa, chặt lấy thủ cấp Thạch Hổ, đem về lĩnh công!

Một dải đai lưng bằng lụa cuốn đến, quấn chặt trường đao của Trực Âm. Trịnh Anh Đào cuối cùng đã xuất thủ ngăn cản.

Trịnh Anh Đào lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn chạm đến hắc thì trước hết phải giết chết ta!

Trực Âm nói:

- Chút nữa ta đã quên mất là ngươi cũng đã luyện qua công phu. Hay lắm, đợi ta giết ngươi xong thì chặt đầu Thạch Hổ cũng không muộn! - Trường đao rung lên, dải lụa bị cắt vụn.

Trịnh Anh Đào mặc dù bề ngoài ôn nhu, yếu ớt nhưng ra tay lại cực kỳ tàn độc, cũng như lúc này, ngoài miệng thì cười nói, nhưng lại bất động thanh sắc hạ độc Thạch Hổ, tính cách âm độc, võ công cũng tàn độc.

Binh khí hắc sử dụng chính là hai dải lụa dài, thường quấn quanh thắt lưng, lấy nhu chế cương, hai dải lụa như độc xà phóng tới, mục tiêu chính là cặp mắt, cổ họng, hông, các bộ phận trọng yếu của hạ âm. Hai dải lụa màu sắc rực rỡ, kết hợp với một thân hồng y, vũ đạo khinh linh, phảng phất như tiên tử hạ phàm, lợi dùng màu sắc làm lóa mắt địch nhân, làm cho đối phương khó có thể chống đỡ được thế công âm độc này!

Phương Sơn cười ha hả, nói:

- Lão Trực, ngươi đối phó với yêu nhân bất nam bất nữ này, ta đi cắt đầu Thạch Hổ.

Trịnh Anh Đào khấn trương lộn nhào ba vòng, mũi chân đá ngay huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Trực Âm. Một chiêu kỳ ảo, đẹp mắt này vốn xuất xứ từ vũ đạo của con hát, hắc vốn xuất thân từ người hát tuồng, võ công dựa vào rất nhiều vũ kỹ biến hóa mà thành, chiêu thức đẹp mắt, kỳ lạ.

Trực Âm như thế nào có thể để cho yêu nhân kia bức lui, đoạt lấy thi thể của ái lang? Hắc vứt bỏ trường đao, thủ chưởng phóng thẳng ra. Cước, chưởng giao nhau, Trịnh Anh Đào toàn thân chấn động, bay ra ngoài bảy, tám trượng.

Trực Âm phủ tay, cười nói:

- Trịnh tiểu biến thái, mùi vị của Bất Lộ Hình Âm Chưởng như thế nào?

Phương Sơn đi đến trước người Thạch Hổ, chợt thấy một người chắn trước mặt mình, chính là Cung Chân.

Trong tay Cung Chân cầm một thanh trúc kiếm, chỉ xéo xuống đất, máu tươi từ mũi kiếm, nhỏ từng giọt trên mặt đất.

Phương Sơn vừa nhìn, lập tức cảm thấy ngạc nhiên. Vừa rồi tên thuộc hạ đảm nhận việc giết chết Cung Chân, không biết tại sao trúng một kiếm nơi yết hầu, thân thể ngã xuống đất. Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung vào Trực Âm và Trịnh Anh Đào, không biết tên Cung Chân kia võ công như thế nào mà có thể giết chết một hảo thủ của Sát Hổ thế gia, không ai có thể biết được.

Ánh mắt Cung Chân vẫn như cũ, hiện ra vẻ e sợ, ngực phập phồng, ngữ khí run run, nói:

- Đừng lại đây, đừng hủy hoại thi thể của Thạch đại tướng quân.

Phương Sơn cười nói:

- Ta lại thì thế nào? Ta hủy thi thể của Thạch đại tướng quân thì làm sao? Thậm chí giết ngươi thì cũng làm sao? - Bất quá nói xong thì hắc lui lại hai bước.

Hắc không phải vì sợ Cung Chân, tiểu tử trước mặt tay chân vô lực, cước bộ hư phù, làm sao có võ công? Vừa rồi giết được gã ngành thủ kia cho dù là không phải bằng quỷ kế mà bằng thực lực thì cũng chưa đáng để cho đỉnh đỉnh đại danh Ngô Công Độc Nhân Phương Sơn tự thân ra tay. Với thân phận trong Sát Hổ thất thập hữu thì hắc không cần động thủ với một thiếu niên Để nhân vô danh.

Phương Sơn gọi: “Nam Phương Vân.”

Một người bước lên, thân cao chín thước, giống như một tòa cự sơn, đáp:

- Có thuộc hạ.

Nam Phương Vân trời sinh thần lực, tay có thể nâng ba trăm cân, từng gia nhập quân đội Tấn triều, giao chiến với người Hồ, dùng để đối phó Cung Chân, xem ra vẫn là vinh hạnh cho Cung Chân.

Nam Phương Vân nói:

- Tiểu tử, ngươi có cần ta đưa cho ngươi một thanh kiếm để sử dụng không? Tránh cho người khác nghĩ Hãn nhân lấn áp Hồ nhân, cũng giúp cho ngươi khi chết có thể tâm phục khẩu phục mà nhắm mắt.

Cung Chân im lặng không đáp, chỉ khẽ nắm chặt Trúc kiếm, những vết máu loang lổ li ti tạo thành những vệt đỏ điểm xuyến trên thân xanh ngất của Trúc kiếm.

Nam Phương Vân cười ha ha, nói to:

- Ngươi định dùng cái...que này để quyết đấu với ta?

Phương Sơn quát:

- Nam Phương Vân, còn không mau thu thập tên tiểu tử đó!

“Vâng!” Đáp xong hãn giơ cao phủ phiến như một bàn tay to lớn, vỗ xuống đầu Cung Chân!

Hãn thân cao tám thước rưỡi, tay chân dài hơn bốn thước, cánh tay Cung Chân cho dù có nối thêm Trúc kiếm thì cũng không thể với tới thân thể hãn, cho nên một cú vỗ xuống của phủ phiến không thể nào thất bại được.

Ai ngờ Cung Chân lại có khả năng đâm trúng người hãn, một kiếm đâm ra, đâm trúng ngay yết hầu.

Một kiếm phát ra cũng không phải là quá nhanh, kiếm chiêu cũng không phải quá tinh diệu nhưng phương vị đâm đến của mũi kiếm lại hết sức chuẩn xác, Nam Phương Vân hết lần này đến lần khác muốn lẩn trốn mũi kiếm này nhưng vẫn lực bất tòng tâm, mũi Trúc kiếm đâm vào hầu quản, ánh mắt hãn lộ ra thần sắc không thể tin được, cổ họng phát ra hai tiếng “khẹc khẹc”, ngã xuống đất.

Cung Chân lại vừa giết thêm một người nữa, so với việc bị người khác giết thì lại càng sợ hãi hơn, Trúc kiếm trong tay chỉ mọi người khua loạn, cơ hồ muốn khóc, nói:

- Các người dừng lại đây, các người dừng đến gần đây!

Phương Sơn và Trục Âm đều là đại hành gia võ học, liếc mắt nhìn cũng thấy Cung Chân xuất kiếm vô lực, đích xác là không biết võ công, chỉ là không biết từ đâu học được mấy chiêu kiếm pháp chó mù, mèo què, xuất kỳ bất ý, giết chết hai gã hảo thủ.

Đồng tử Trục Âm khẽ đảo một vòng, gọi: “Liễu Thiên Hoa!”

Liễu Thiên Hoa ứng tiếng, Hoa Mộc Côn trong tay lập tức đánh thẳng vào ngực Cung Chân, côn thể hư hư thực thực, thật khó phân biệt.

Hoa Mộc Côn, Sát Báo Dao là hai tên tả hữu môn thần dưới trướng Trục Âm, sát hại người Hồ vô số, võ công tự nhiên có điểm đặc ý.

Cung Chân nhìn côn lộ của đối phương mà hoa cả mắt, cơ hồ nhìn thấy cả một rừng côn lao đến, hãn kinh hãi kêu lên một tiếng, Trúc kiếm vươn ra, lại một chiêu....đâm trúng ngay cổ họng của Liễu Thiên Hoa.

Trục Âm và Phương Sơn, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, tâm trạng cực kỳ quái dị: Một kiếm này có chỗ nào là tinh diệu? Tại sao chỉ một chiêu lại có thể liên tiếp giết chết ba hảo thủ? Đến tột cùng là do ba gã này quá mức khinh địch hay là kiếm chiêu này còn có huyền cơ khác?

Phương Sơn khẽ ướm, hỏi:

- Tiểu tử, ngươi hết lần này đến lần khác chỉ dùng một chiêu này, chẳng lẽ ngươi chỉ biết một chiêu duy nhất thôi sao?

Cung Chân tuy sợ hãi nhưng tuyệt không phải kẻ ngu, cũng không dại dột bị Phương Sơn hoa ngôn xảo ngữ, khai ra bí mật của mình:

- Ngươi nghĩ thử xem, đoán xem ta có đệ nhị chiêu hay không?

Hai vị ma đầu lại giương mắt nhìn nhau ngạc nhiên. Trục Âm rút cuộc lên tiếng: “Để ta!”

Trong lòng nghĩ đến chiêu kiếm của Cung Chân, lại nghĩ ra đến bảy tám cách để đối phó với chiêu số này, Trục Âm tự tin kiếm chiêu của Cung Chân chưa xuất được một nửa thì hẳn đã có thể giết chết được Cung Chân, tiến lên, nghĩ thầm:

- Tiểu tử này tay chân quờ quạng, kiếm pháp cũng bình thường, môn hạ của Phương Sơn – Nam Phương Văn chết dưới kiếm của tiểu tử kia, chỉ e là võ công cũng không quá cao.
- Phương Sơn tuy độc công lợi hại nhưng võ công cũng chỉ bình thường, dưới tay làm sao có được thủ hạ cường hân? Liễu Thiên Hoa gần đây tửu sắc quá độ, võ công không bằng trước kia, mới bị tên tiểu tử kia dắt mũi, xem nhất chiêu của ta có thể cắt đôi tiểu tử chó này ra không!

Phương Sơn vội nắm lấy ống tay áo Trục Âm, nói: “Chúng ta thân thể ngàn vàng, cần gì phải vì một tên Để nhân hạ tiện, không bằng...”

Trục Âm lập tức hiểu được ý hấn, quát: “Huynh đệ đồng loạt tiến lên, loạn đao phân thân tên tiểu tử này!”

Bọn họ lần này đến đây có chín người, Cung Chân giết ba, trừ Trục Âm và Phương Sơn thì còn lại bốn người, nghe được mệnh lệnh, lập tức xông tới, tấn công Cung Chân.

Trục Âm, Phương Sơn nhìn nhau cười, có cùng ý nghĩ:

- Để xem một thanh Trục kiếm, một chiêu kiếm pháp của người làm thế nào có thể giết được bốn người!

Sát Báo Đao Tàn Cẩu là người lướt đến nhanh nhất, mắt thấy mũi kiếm Cung Chân đi đến, tâm thần hoàn tập trung quan sát, thì ra vẫn là kiếm này, bề ngoài không có gì đặc biệt, đao phong phân ra chém đến ba đao nhắm vào đầu vai, nách, hữu thủ, đó chính là chỗ sơ hở trong chiêu kiếm của Cung Chân.

Trục Âm nhìn thấy một đao tàn độc này của thủ hạ, trong lòng hoàn toàn tán đồng, thầm nghĩ:

- Ba năm nay A Cẩu ngày nào cũng khổ luyện võ công, quả nhiên là tăng tiến rất nhiều. Có được thủ hạ như vậy, Trục Âm ta không phải sẽ áp đảo được thập lục hữu kia, đại chấn uy danh sao?

Đao của Tàn Cẩu sắp chạm đến thân thể Cung Chân, hấn cảm thấy trong lòng vui vẻ, bất quá khí lực toàn thân dường như biến mất, thần trí dần chìm vào cõi tử vong...

Cung Chân một kiếm giết địch, đáng tiếc là vẫn có vài loại binh khí đồng thời tấn công đến, vô phương chống đỡ, chỉ thấy kinh khí đập vào mặt, hơi lạnh tỏa ra, lạnh buốt người, thầm than: “Mệnh ta đến đây coi như xong! Lần này đến Thanh Hà, mộng tưởng có thể lập được một phen sự nghiệp, ai ngờ lại chết tại đây, thật không cam lòng.”

Chợt hấn nghe thấy ba tiếng kêu thảm thiết vang lên, cổ họng ba gã môn đồ Sát Hồ thế gia bị một dải quyền đai phóng tới cuốn lấy, chấn gãy xương cổ, tử vong.

Người ra tay cứu hấn chính là Trịnh Anh Đào:

- Tiểu huynh đệ, tình thế nơi này hiểm ác, ta ngăn cản hai tên ma đầu này, người mau chạy đi.

Hấn lúc này giao thủ một chiêu với Trục Âm, đã bị Bất Lộ Hình Âm Chưởng đả thương nội phủ, điều tức một lúc lâu, vừa thoáng hồi phục đã thấy được tình thế nguy hiểm của Cung Chân, vội phóng ra quyền đai, giết chết ba người, kịp thời giải nguy cho Cung Chân.

Cung Chân nói:

- Người nói ta chạy, còn người ở lại chịu chết sao?

Trịnh Anh Đào thản nhiên đáp:

- Thạch Hổ là do ta hại chết, ta đền lại cho hấn một mạng cũng không hề oan uổng.

Nói xong, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống mặt đất.

Võn Bất Lộ Hình Âm Chương đã làm cho lực phủ ngũ tạng của hắn tổn thương, vừa rồi lại miễn cưỡng xuất chiêu, nội thương gia tăng rất nhiều, âm kinh thừa thế đánh thẳng vào huyết Hoàn Khiêu, làm hắn không sao có thể đứng dậy nữa.

Tất cả mọi diễn biến đều lọt vào mắt lưỡng đại ma đầu: Trịnh Anh Đào không cần phải sợ nhưng tiểu tử này thật cổ quái, không thể không đề phòng.

Trực Âm tự cho âm chương của mình lợi hại, thầm nghĩ:

- Kiểm pháp của ngươi quái dị nhưng chỉ biết một chiêu, lại không có khinh công, thân pháp, nội lực hỗ trợ, ta cúi thấp người, tấn công hạ bàn của ngươi, không lẽ ngươi cũng có thể đâm trúng cổ họng ta?

Chủ ý đã quyết, Trực Âm đang định xuất chiến, bỗng sắc mặt đại biến.

Phương Sơn lấp bắp:

- Hắn, hắn vẫn còn sống!

Chỉ thấy Thạch Hổ ngồi dậy, khoanh chân xếp bằng, từ đỉnh đầu từ từ thoát ra một đạo bạch khí, vận công khu độc.

Trịnh Anh Đào run run nhìn hắn, không dám quấy rầy, vạn phần kích động, khỏe mắt không khỏi xuất hiện lệ rơi.

Tâm trạng Phương Sơn cực kỳ hoảng sợ:

- Người trúng phải độc Ngô Công của ta cho đến nay không chết không xong. Thạch Hổ này cuối cùng là thiết nhân hay là yêu quái?

Trực Âm gầm lên:

- Thừa dịp hắn chưa hồi phục công lực, mau ra tay!

Hắn chưa dứt lời đã thấy Phương Sơn mở tay áo ra, hàng trăm con rết từ tay áo bay ra, Thất sắc ngô công phi vũ, mang theo kịch độc, tỏa ra không trung, phẳng phất như ngàn vạn đóa hoa văn văn nở rộ trên không, tạo thành một cảnh quan kỳ lạ.

Trực Âm mừng rỡ:

- Hay lắm, hay lắm, có trăm ngàn ngô công như vậy, tiểu tử kia chỉ bằng vào một kiếm, làm sao có thể ngăn cản được?

Phương Sơn phóng xuất ra ngô công, thì một nửa là ném đến Thạch Hổ. Ba người ở đây thì hắn kiên quyết nhất không phải là Cung Chân mà là Thạch Hổ, hắn mỉm cười, nói:

- Các tiểu bảo bối của ta, vi phụ lại cho các ngươi nếm mùi vị máu tươi, các ngươi còn không mau cảm tạ gia gia!"

Đáng tiếc trong sát na này, một kiếm của Cung Chân lại đâm đến, Phương Sơn vội vàng né tránh, ai ngờ thân thể hắn cho dù tiến, thối, lách trái, trốn phải, thủy chung cũng không cách nào trốn thoát được mũi kiếm trước mắt, bất lực nhìn thấy mũi kiếm từ từ đâm vào cổ họng, cảm giác lạnh lẽo từ từ lan tỏa toàn thân, khí lực chậm rãi tiêu thất.

Cung Chân giết xong Phương Sơn, nhìn thấy đầy trời ngô công nhe răng, múa chân, sợ đến nỗi tim như ngừng đập, cả người nhũn ra, Trúc kiếm cũng không cách nào nhắc lên được.

Lúc này đột nhiên kỳ biến xảy ra, ngô công bay đến trước mặt hắn một thước thì đồng thời quay lại, nhưng nhúc bắm vào thi thể Phương Sơn, cắn xé, nuốt lấy huyết nhục của hắn, phát ra những tiếng 'chít chít', thật làm người khác lạnh cả người.

Cung Chân thoát chết trong gang tấc, thần hồn có chút thanh tỉnh lại nhưng cũng không hiểu vì sao đám Thất Sắc ngô công lại buông tha ình, ngược lại còn quay lại cắn xé chính chủ nhân của mình.

Nguyên nhân chính là bởi vì ngô công tuy độc nhưng thân thể cũng không thể tự bay được, có thể bay ra tấn công Cung Chân là hoàn toàn dựa vào lực đạo của Phương Sơn. Phương Sơn phát ra lực đạo chưa đầy đủ thì đã trúng kiếm bỏ mạng, đoàn ngô công hết đà bay đi, tự nhiên sẽ rơi xuống đất.

Thiên tính của ngô công vốn đã độc ác, tuyệt không phân biệt thân phận ai là chủ, ai là địch. Lại thêm Phương Sơn thường ngày dùng độc được bồi dưỡng thêm hung tính cho chúng, cho uống máu tươi, cho nên đám ngô công này không những thân mang kịch độc mà tâm tính cũng cực kỳ hung tàn, thấy máu liền trở nên điên cuồng. Phương Sơn trúng kiếm, máu tươi từ cổ họng tuôn ra, đã kích thích hung tính của bầy ngô công đại phát, tự nhiên phải hảo hảo đánh chén huyết nhục Phương Sơn.

Phương Sơn cả đời chơi đùa với ngô công, không ngờ lúc này lại bị ngô công phản lại, cắn nuốt, chết không toàn thân, chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Cung Chân nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi đó, quay đầu đi chỗ khác, đã thấy Trịnh Anh Đào dùng thân thể che chắn cho Thạch Hổ, bảo vệ hắn không bị ngô công tập kích.

Trịnh Anh Đào khẽ hô lên:

- Í, ngô công đâu hết rồi?

Trong lúc nguy cấp, Trịnh Anh Đào chỉ kịp xoay người lại, dùng lưng che chở cho Thạch Hổ nên hắn hoàn toàn không thấy kỳ biến xảy ra.

Đến khi quay người lại, đã thấy bầy ngô công đã ăn hết ba phần thi thể Phương Sơn, bắt giặc lợm giọng, máu huyết sôi trào, sợ đến nổi hét lên.

Cung Chân lúc này mới quan sát toàn cảnh, Trục Âm không biết đã rời khỏi từ lúc nào, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trịnh Anh Đào cũng thở phào một hơi, hạ giọng nói:

- Ma đầu này rốt cuộc cũng bỏ đi.

Một trận sợ hãi tận tâm cam, huyết khí sôi trào, Trịnh Anh Đào một tay ôm ngực, phun ra một búng máu. Bất Lộ Hình Âm Chuông của Trục Âm quả nhiên lợi hại, âm kinh tụ lại nội phủ, không chút nào có thể thoát ra ngoài, thật là một loại chuông pháp âm độc. Nếu Trục Âm không phải e ngại kiếm pháp Cung huynh đệ, liệu chết đánh một trận thì e là Cung Chân cũng không chống nổi chuông pháp của hắn.

Hắn biết rõ muốn nội phủ hồi phục lại thì chỉ có một cách duy nhất đó là dùng nội lực trấn áp âm kinh, ép cho âm kinh bài xuất ra khỏi cơ thể, khi đó nội thương của phủ tạng có thể từ từ phục hồi, chỉ là giờ phút này Thạch Hổ vẫn đang trúng độc, chuyện gì của bản thân cũng phải gác sang một bên, đang muốn quay đầu lại xem xét Thạch Hổ, đột nhiên một tiếng “bịch” vang lên.

Thì ra Thạch Hổ đang ngồi, đã ngã xuống đất.

Trịnh Anh Đào sợ đến nỗi hồn phi phách tán, nhìn Thạch Hổ chỉ thấy da hắn đã hiện rõ lên bảy màu, đậm đặc hơn trước rất nhiều, rốt cuộc nội lực của hắn đã không thể áp chế được độc tính của Bách Sắc Ngô Công Tuyệt Mệnh Tán. Trịnh Anh Đào nước mắt ròng ròng, kêu lên:

- Đại ca, là ta hại chết huynh! Là ta hại chết huynh!

Lúc này năm sáu gã quân sĩ Thạch gia đã xông vào, đi đến trước mặt Cung Chân, khẩn trương hỏi:

- Tướng quân xảy ra chuyện gì?

Trịnh Anh Đào đang khóc ròng bên cạnh Thạch Hổ, nghe thấy thanh âm này, liền ngẩng đầu lên, chỉ vào đám quân sĩ này, nói:

- Các người dám giả trang thành Thạch gia quân!

Bất quá câu này đã thốt ra quá muộn, tên cầm đầu đã xuất ra một đoản kiếm Trục kiếm, tả thủ ẩn tàng một thanh chủy thủ, cắm vào bụng Cung Chân.

Cung Chân lúc này mới nhìn rõ dung mạo tên quân sĩ này, râu hắn rõ ràng đã được cắt ngắn, đằng sau lớp quần phục lại có thêm ba lớp quần áo khác, xem ra thân hình nhỏ thó, đúng vậy, chính là Trúc Âm!

Trúc Âm cười nhạt, nói:

- Người Hồ các người đều ngu ngốc như nhau, võ công còn có chút hữu dụng nhưng nói về trí tuệ thì làm sao có thể là đối thủ của những Hán nhân? Lão tử chỉ cần bày ra một chút kế mọn đã có thể đoạt lấy mạng nhỏ của người, người có tâm phục khẩu phục chăng?

Cung Chân cắn răng nói: “Người thật là hèn hạ!”

Trúc kiếm của hắn đã bị đoạt mất, so với thường nhân cũng không có gì khác nhau, bụng lại bị chảy thủ đâm vào, máu tươi tuôn trào, vội dùng bàn tay đè lên vết thương, lui ra phía sau vài bước, dựa vào một tảng giả sơn, miễn cưỡng mới đứng thẳng được.

Trúc Âm tiện tay bẻ gãy Trúc kiếm, nở nụ cười đắc ý, nói:

- Tiểu tử Đễ nhân, đau đớn chẳng? Người cứ chậm rãi hưởng thụ cảm giác đau đớn đó đi. Đợi lão tử làm thịt “con cạp” kia đã, sau đó sẽ cắt từng miếng thịt của người, trả thù cho Phương Sơn, tuyệt không thể để cho người chết một cách dễ dàng được.

Cung Chân đau đớn, thân thể run rẩy, ngay cả mở miệng nói cũng không nên lời.

Trúc Âm dẫn theo năm tên quân sĩ, hướng Thạch Hồ đi đến.

Ánh mắt Trịnh Anh Đào oán độc, chỉ vào mặt Trúc Âm, nói:

- Quân phục này các người lấy từ đâu?

Trúc Âm không thèm để ý đến hắn, nói: “Tự nhiên là lấy từ trên người Thạch gia quân các người.”

Trịnh Anh Đào nhìn chằm chằm Trúc Âm:

- Người đã giết bọn họ?

Trúc Âm nói: “Có thể nói là đúng cũng có thể cho là sai. Ta là người hạ lệnh, bọn họ là người ra tay. – Đoạn chỉ tay về hướng năm người phía sau, nói – Người nghĩ đi, nếu chúng ta xảy ra kịch chiến thì tại sao không nghe lấy một tiếng kêu của bộ hạ các người?”

Trịnh Anh Đào lúc này đã nhận ra lai lịch năm người này:

- Vô Ác Bất Tác Ngũ Tấn Nhân, thì ra các người cũng đã gia nhập Sát Hồ thế gia.

Trúc Âm nói:

- Người Hồ trong thiên hạ đều là đồ lang sói, phạm là Hán nhân đều có quyền trừng phạt, bọn họ gia nhập Sát Hồ thế gia cũng chỉ là theo đại thế hiện nay mà thôi.

Trịnh Anh Đào lại trả lời:

- Nếu người giết quân sĩ của chúng ta thì phần lớn bọn họ cũng là người Hán.

Trúc Âm nói: “Bọn họ thân là Hán nhân nhưng lại giúp người Hồ trợ Trụ làm ác, càng phải đáng chết mười lần!”

Trịnh Anh Đào nói:

- Nếu như thế vì sao người lại hợp tác với ta, một người giúp Trụ làm ác?

- Người sau khi xong việc thì sẽ tự sát, ta hà cớ gì không hợp tác với người? Bất quá nếu hôm nay người không chịu tự sát thì ta đành phải tự mình động thủ.

Trịnh Anh Đào khẽ thở dài:

- Thở chết, chó cũng vào nồi, người thật là một tên ăn thịt người không nhả xương.

Trúc Âm thản nhiên nói:

- Tác phong của người Hán vốn là thô chết, chó vào nôi, chim chết thì cung gãy. Người thân cận người Hồ đã lâu, ngay cả thói quen của người Hán cũng đã quên hết.

Trịnh Anh Đào mím môi, cười nói: “Người thật độc ác!”

Đột nhiên bảy điểm hàn tinh lóe lên, bắn thẳng đến bảy đại huyết của Trục Âm, thân thể Trịnh Anh Đào cũng lao về phía trước, đánh mạnh vào thân thể đối phương, há miệng cắn mạnh một phát.

Nhất chiêu xuất ra cực kỳ âm độc, miệng vẫn cười cười nói nói nhưng lại xuất kỳ bất ý phóng ra ám khí, lại dùng cả thân thể làm vũ khí, phi thân biến rằng miệng thành tiểu đao, lại càng tàn độc vô lại, thực không ai đoán được. Bất quá Trục Âm cũng không phải là quang minh chính đại gì cả. Thân thủ tung ra nhất chiêu, biến bảy điểm hàn tinh thành vô ảnh vô tung, đồng thời hất bay Trịnh Anh Đào ra ngoài nửa trượng.

Trục Âm nói:

- Ta muốn người nhìn thấy ta cắt người yêu của người thành bảy tám mảnh, cắt lấy thủ cấp, sau đó mới giết người.” Nói liền cử đao chém xuống thân thể Thạch Hổ.

Trịnh Anh Đào thu tàn lực, phóng ra quyền đá, quán lấy trường đao, lưỡi đao khẽ chệch đi một chút, chém thẳng vào đùi Thạch Hổ, máu tươi chảy ròng ròng.

Trục Âm lạnh lùng nói:

- Trịnh Anh Đào, là người muốn chết! - Hắn thu lại trường đao, chém đến trước người Trịnh Anh Đào.

Hắn không phải là muốn lấy mạng đối phương, chỉ muốn chặt đứt song thủ Trịnh Anh Đào mà thôi.

Trịnh Anh Đào toàn lực đã dồn vào đao quyền đá cứu mạng Thạch Hổ, giờ phút này làm sao có thể tránh được đao này, ai oán thốt lên:

- Đại ca, Anh Đào vô dụng, không bảo vệ được thân hình huynh!

Đột nhiên một tiếng rống to vang lên: “Dừng đao!” Thanh âm như rồng ngâm, ngay cả loại đại ma đầu như Trục Âm nghe thấy thanh âm này cũng phải phân tâm, đao thế khẽ dừng lại trong chốc lát. Trịnh Anh Đào thừa cơ, thân thể lóe lên, tránh bị chặt đứt song thủ.

Trục Âm cũng không thèm để ý đến Trịnh Anh Đào, hắn nhìn chăm chăm vào một gã đại hán uy mãnh như thiên thần trước mặt: Thạch Hổ!

Cung Chân vui mừng nói:

- Đại tướng quân, người tỉnh lại thật tốt quá. - Chỉ là vừa rồi Thạch Hổ dùng nội lực găm lên một tiếng nổ hống, âm thanh như thực chất làm cho vết thương trên bụng hắn chấn động, máu tươi lại phun ra không ngừng, bất quá hắn quá mừng rỡ, cũng không phát giác ra điều này.

Thạch Hổ thần uy lẫm lẫm, đứng trước mặt Trục Âm. Hai người một cao lớn, một nhỏ bé, tạo thành một cảnh tượng hết sức hoạt kê.

Những vầng sáng của độc ngô công trên mặt Thạch Hổ vẫn như trước, hiển nhiên độc tính vẫn chưa được hóa giải, nhưng Trục Âm vẫn sợ hãi, thối lui lại vài bước – độc tính mặc dù chưa giải nhưng Thạch Hổ vẫn là một người khiến cho cả thiên hạ kinh sợ, giết người không run tay – Thạch Hổ đại tướng quân!

Tâm niệm Trục Âm lúc này cực kỳ phân vân: giết hay không giết? Hôm nay nếu không giết hắn, e là sau này không còn cơ hội tốt như vậy nữa, nhưng nếu muốn cùng sát tinh này động thủ thì hắn lại không dám, lại thêm môn đồ của Sát Hồ thế gia lâm trận đào tẩu thì hình phạt dành cho Trục Âm cũng là tử lộ mà thôi.

Thanh âm khàn khàn của Thạch Hổ lại vang lên:

- Trục Âm, ngươi vẫn muốn giết chết ta? - Đùi hắn trúng một đao, máu tươi chảy ướt đầm y phục. Cũng may là một đao này gây ra đau đớn, khiến cho hắn kịp thời bình tĩnh, ngăn cản Trục Âm chặt đứt song thủ của Trịnh Anh Đào.

Trục Âm miễn cưỡng mặt dày, tỏ ra không chút sợ hãi, nói:

- Người là người Hồ, ta là người của Sát Hồ thế gia, đương nhiên phải giết người.

Thạch Hổ đáp:

- Hay lắm, ta là người Hồ, người là người của Sát Hồ thế gia, ta cũng phải giết người!

Trực Âm quát:

- Thằng nhãi này đã trúng độc, không có gì phải sợ, mọi người cùng tiến lên, loạn đao phân thân hần!

Trường đao vẽ ra vô số đao hoa, bất quá cước bộ lại bất động tại chỗ.

Vô Ác Bất Tác Ngũ Tẩn Nhân không hề biết Trực Âm nói tẩn công nhưng cước bộ lại đình chỉ, nếu không thể thắng thì chạy. Ngũ Tẩn Nhân tính tình cương liệt, không sợ chết, đồng loạt thét lên: “Lấy mạng Hồ cầu” trong tiếng thét, binh khí năm người đã nhắm thân thể Thạch Hổ chém đến.

Đao quang giống như sét đánh, lóe lên rồi biến mất.

Lúc này vang lên thanh âm binh khí rơi xuống đất, nguyên năm loại binh khí của Ngũ Tẩn Nhân đều bị chém đứt làm hai đoạn, thân thể năm người cũng tương tự, bị chém thành mười khúc, máu tươi phun ra thành vòi.

Nhìn lại đã không thấy bóng dáng Trực Âm đâu nữa, trên mặt đất chỉ còn lại nửa thanh đao và cánh tay trái dính đầy máu tươi của hần.

Thạch Hổ xuất ra một đao này, chém gãy sáu thanh binh khí, chém đứt đôi năm tên cao thủ hoành hành tại phương Bắc, phé một cánh tay của nhất thế đại ma đầu Trực Âm!

Từ xa vọng lại thanh âm đau đớn của Trực Âm:

- Thạch Hổ, người trúng phải Bách Sắc Độc Công, không duy trì được bao lâu nữa, mỗi thù cánh tay trái của ta sẽ do Diêm Vương thay ta tính sổ với người, người chờ chết đi là vừa!

Thạch Hổ thu lại bảo đao, đứng yên như tượng gỗ, sắc mặt trở nên sáng lạn, nở một nụ cười, rồi “bịch”, hần ngã xuống, cú ngã này có lẽ hần sẽ không đứng lên nổi nữa. Sự đau đớn của một đao gây ra không đủ để làm hần thanh tỉnh lâu hơn nữa.

Trịnh Anh Đào đưa tay đặt lên mũi Thạch Hổ, phát giác vẫn còn hơi thở, nội lực của Thạch Hổ thật hùng hậu, có thể ngăn cản độc tính công tâm, bất quá cũng chỉ làm được đến đó mà thôi. Độc tính của Bách Sắc Ngô Công bá đạo, Thạch Hổ cuối cùng cũng sẽ không thể chống chọi lại, vẫn chỉ có đường chết mà thôi.

Gương mặt Trịnh Anh Đào phủ đầy nước mắt, lớn tiếng quát:

- Người của Thôi phủ đâu? Chuẩn bị mã xa! Nếu không đến ngay thì ta sẽ giết sạch Thôi gia các người, gà chó cũng không để lại!

Người của Thôi gia tại gần đó đã sớm thấy cảnh náo nhiệt này, bất quá Sát Hồ thế gia động thủ giết người, bọn họ sao dám ngăn cản? Lúc này nghe thấy Trịnh Anh Đào muốn có xe ngựa, lập tức vội vàng chạy đi chuẩn bị.

Trong lòng Cung Chân cũng cảm thấy kỳ quái, Trịnh Anh Đào muốn có xe ngựa để đi đâu? Bất quá lúc này cơn đau từ bụng đã lan tỏa ra khắp người, hần đã từ từ ngồi bệt xuống đất, ánh mắt cũng đã trở nên mơ hồ, tâm trạng cảm thấy khó hiểu nhưng không cách nào thốt lên hỏi được.

Trịnh Anh Đào đi đến bên cạnh hần, buồn bã nói:

- Tiểu huynh đệ, đêm nay là chuyện ngu xuẩn nhất trong đời ta, đa tạ người tượng nghĩa tương trợ, đại ân đại đức vĩnh viễn không quên. Độc tính của đại ca trúng phải, trong thiên hạ chỉ có một người có thể giải được, chỉ là hành tung người này bất định, tính tình lại cổ quái, ta cũng không biết có thể tìm được hần hay không, không biết hần có chịu ra ta cứu giúp hay không, chỉ có thể tận nhân lực, tri thiên mệnh mà thôi. Đại ân đại đức của tiểu huynh đệ chỉ đợi sau này mới có cơ hội báo đáp.

Gia đình Thôi phủ đã chuẩn bị xong xe ngựa, Trịnh Anh Đào đưa Thạch Hổ vào trong xe, rời khỏi.

Cung Chân bị thương nặng, cầm cự không được, chỉ có thể ngẩn ra nhìn, đoạn từ từ lả đi...

6. Q.1 - Chương 6: Trường An Độ Nhất Kiếm

Cung Chân tỉnh lại, câu đầu tiên hần thốt lên chính là:

- Ta đã chết, nơi này là tiên cảnh chăng?

Chỉ thấy bốn phía được trang hoàng lộng lẫy, trong phòng có một cây cổ cầm, một ghế mây, hần đang nằm trên một cái giường thơm tho, êm ái, xung quanh được quây đầy các dải trướng bằng lụa, cảm giác thoải mái, thư thái khôn xiết, khó trách lúc này Cung Chân lại tự hỏi như vậy.

Một cô gái ngồi bên giường Cung Chân, nghe thấy lời ấy của gã, không nhin được bật cười khúc khích, nhưng nàng ngay lập tức biết mình thất thố, vội nghiêm mặt lại.

Cung Chân nhìn kỹ dung mạo của nàng. Nàng so với hần thì nhỏ hơn khoảng hai ba tuổi, vóc người thanh mảnh, cao ráo, khuôn mặt thanh thuần tú lệ, mi mục như vẽ, dám chắc khi lớn lên sẽ trở thành một mỹ nhân.

Mái tóc được chải gọn, hai lọn tóc mai thả nhẹ hai bên, y phục thanh nhã, xinh đẹp, sáng rực trong mắt Cung Chân. Hần ngây người, ngu ngơ hỏi:

- Nàng là tiên nữ chăng? – Hỏi xong mặt mũi đỏ bừng, sửa lại – Nàng đang làm gì?

Giờ phút này thân trên của Cung Chân hoàn toàn xích lõa, thiếu nữ đang cầm một miếng vải ấm, dán lên thân thể hần. Nam nữ thụ thụ bất thân, Cung Chân bối rối, mặt đỏ lên đến tận mang tai.

Cô gái nói:

- Nô tỳ chưa kịp thay thuốc cho công tử. Lý đại phu nói, công tử đắp thuốc ngoại thương này, hai ngày phải thay một lần. Ngày hôm nay là ngày thứ ba, phải thay thuốc.

Cung Chân ngẩn người, hỏi:

- Nô tỳ? Công tử? Đại phu? - Thầm nghĩ - Người không là tiên nữ sao? Như thế nào lại xưng là nô tỳ?

Cô gái nói:

- Nô tỳ tên là Tuệ Nhi, là nhị gia phân phó chăm sóc vết thương cho công tử. Công tử có gì sai bảo xin cứ nói, Tuệ Nhi nhất định tận lực thực hiện.

Cung Chân vỗ trán: “Ồ!” Rốt cuộc hần đã nhớ lại một chút trước lúc ngất đi, bây giờ đối với chuyện trước mắt cũng đã đoán được năm, sáu phần.

Sau khi hần ngất đi thì Thôi Tương đem hần vào nội đường, tìm một đại phu tốt nhất, toàn tâm cứu chữa, cuối cùng đã có thể cứu được hần.

Lần này Thôi gia chiêu thân cho tam tiểu thư, bổn ý chính là lôi kéo anh hùng thiên hạ, tại lúc loạn thế này bảo vệ Thôi gia. Vừa lúc nhìn thấy Cung Chân một người một ‘que’ đại chiến Sát Hồ thế gia, lại có thể giết chết Phương Sơn chỉ bằng một kiếm duy nhất, thiếu niên anh hùng như vậy, đương nhiên phải toàn lực thu dụng.

Đại phu của Thôi gia đương nhiên là đương kim đệ nhất danh y, hơn nữa không hề tiếc các loại thuốc trị thương trân quý, Thôi gia lại đầy đủ phương tiện, lại thêm Tuệ Nhi cẩn thận chăm sóc, nên thương thế Cung Chân bình phục rất nhanh, mới năm, sáu ngày mà vết thương đã liền lại thành một cái sẹo nhỏ.

Lúc này Tuệ Nhi chưa kịp rửa vết thương cho Cung Chân, Thôi Tương đã tiến vào phòng an ủi, dáng vẻ quan tâm như thân nhân của mình vậy:

- Thương thế của Cung thiếu hiệp như thế nào? Có đỡ chút nào không?

Cung Chân đáp:

- Đa tạ nhị thế quan tâm. Nhờ có nhị gia chiếu cố đủ bề mà thương thế tại hạ đã khỏi được năm, sáu phần.

Thôi Tương liếc mắt nhìn Tuệ Nhi một cái, nói: “Mấy ngày nay Tuệ Nhi chăm sóc cho công tử, không biết có làm công tử hài lòng không?”

Cung Chân nói:

- Hải lòng, hải lòng, thực sự quá chu đáo. Chỉ là Cung Chân là người sơn dã thô lậu, đối với việc chăm sóc thân thể luôn tự mình thực hiện, hôm nay có người hầu hạ, ngược lại...ngược lại cảm thấy có chút không quen.

Sắc mặt Thôi Tương sa sầm xuống:

- Tuệ Nhi, người hầu hạ công tử, làm người ta không thoải mái, không quen, hai tay của người còn để lại làm gì? Người đâu, mau chặt đứt hai bàn tay này cho ta!

Bốn gã nô bộc phía sau hần ứng tiếng, chia ra tả hữu giữ lấy Tuệ Nhi, Tuệ Nhi khóc lớn, cầu xin:

- Nhị gia, Tuệ Nhi sau này không dám nữa, nhất định hết sức hầu hạ công tử chu đáo, thỉnh xin người đại phát từ bi, bỏ qua cho Tuệ Nhi!

Cung Chân vội lên tiếng:

- Nhị gia, chậm đã.

Thôi gia nhiều thế hệ, đối với nô tỳ quản giáo cực kỳ nghiêm ngặt, Tuệ Nhi mặc dù hầu hạ Cung Chân sáu ngày, nhưng Cung Chân chưa nói một câu với nàng, hần vốn không phải là người thích nói nhiều, giữa hai người cũng chưa xảy ra giao tình gì sâu đậm nhưng dù sao cũng ở bên nhau sáu ngày, hơn nữa Tuệ Nhi tỉ mỉ kỹ càng, chăm sóc hần rất chu đáo, Cung Chân tự nhiên không muốn nàng bị chặt tay, huống chi nàng nếu có bị chặt tay thì cũng chỉ vì hần lỡ lời mà tạo nên.

Thôi Tương nói:

- Cung thiếu hiệp nếu muốn nói ta không chặt tay Tuệ Nhi, tức là muốn đem Tuệ Nhi giữ lại bên mình, không biết có phải ý tứ này hay không?

Cung Chân căn bản không hiểu ý của Thôi Tương, thật không biết trả lời thế nào.

Thôi Tương lại nói:

- Đã như vậy thì ta sẽ tặng Tuệ Nhi cho thiếu hiệp. Nàng ta không phải là người của Thôi gia nữa, ta tự nhiên cũng không có quyền chặt tay nàng ta nữa. Sanh tử vinh nhục của nàng ta sau này hoàn toàn do thiếu hiệp xử trí. – Nói xong dùng ánh mắt giảo hoạt như hồ ly nhìn Cung Chân.

Cung Chân nghe thấy vậy, cảm thấy bất ngờ, ấp úng nói:

- Việc này, việc này....

Thôi Tương lại nói:

- Cung thiếu hiệp nếu không thích Tuệ Nhi, vậy thì Tuệ Nhi sẽ lại trở thành người của Thôi gia. Tuệ Nhi phục vụ khách nhân bất lực, tất phải đoạn thủ. Lai Phúc, Lai Lộc, đem tiểu nha đầu này đến phòng phía sau, chặt đứt song thủ!

Cung Chân nhìn Tuệ Nhi, chỉ thấy ánh mắt nàng thập phần sợ hãi, lại có chút cầu khẩn, không đành lòng, nói:

- Nhị gia tặng nha đầu kia cho tại hạ, hảo ý này tại hạ không dám từ chối, chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?”

Cung Chân cười khổ:

- Tại hạ chỉ là một tên Hồ dân, tự thân đã khó bảo toàn, nay lại thêm một nô tỳ? Một phen tâm ý này của nhị gia thật sự không dám nhận, thỉnh nhị gia mau thu hồi thành ý, cũng đừng làm khó vị tiểu nha đầu này.

Thôi Tương cười nói:

- Cung thiếu hiệp không cần phải như vậy. Với một thân võ công như thiếu hiệp thì ngay cả thu một trăm người làm nô tỳ cũng có thể, há lại không thể thu khơi khơi một tiểu nha đầu?

Hắn vỗ tay, tám gã nô bộc khiêng vào mười sáu hộp lễ vật, cước bộ trầm trọng, hiển nhiên vật đựng không hộp không hề nhẹ.

Lại nói:

- Thiếu hiệp đánh lui hung đồ xâm phạm của Sát Hồ thế gia, Thôi gia dĩ nhiên phải báo đáp, đây là trăm cân hoàng kim, lựa là, gấm vóc ngàn thất (1), y phục mười bộ, thỉnh thiếu hiệp thu nạp.

Lời nói của lão nếu nghe kỹ thì cực kỳ khiên cưỡng. Sát Hồ thế gia đến chỉ để giết Thạch Hổ, Cung Chân đánh lui Sát Hồ thế gia, làm gì có liên quan gì đến Thôi gia? Chỉ là đến nước này, Cung Chân cũng không cách nào chối từ, đành nhận lấy lễ vật, đa tạ:

- Đa tạ nhị gia.

Thôi Tương cười thầm trong bụng:

- Cứ như vậy, Thôi gia lại lung lạc được thêm một gã cao thủ, Cung Chân một khi thụ ‘đại ân’ của Thôi gia, nếu Thôi gia có chuyện gì cần đến hắn, hắn há có thể không ra tay tương trợ được chăng?

Nghĩ đến đó, hắn quay sang nhìn Tuệ Nhi nói:

- Tuệ Nhi, sau này ngươi là người của Cung thiếu hiệp, chuyện của Thôi phủ không quan hệ đến ngươi nữa, lời của ta ngươi cũng không cần nghe nữa. Về phần Cung thiếu hiệp có đối xử tốt với ngươi hay không thì còn phải xem vào tạo hóa của ngươi.

Tuệ Nhi đáp:

- Nô tỳ biết. – Sau đó hướng Thôi Tương khấu đầu ba cái, xem như tri ân đến chủ tở Thôi gia, sau đó lại hướng Cung Chân, khấu đầu ba cái:

- Cung công tử, Tuệ Nhi sau này là người của công tử. Sau này có gì sai khiến, Tuệ Nhi sẽ tận lực thực hiện. Nếu làm không được, công tử muốn đánh, muốn giết, nô tỳ cũng không một câu oán hận.

Cung Chân vội vàng nâng Tuệ Nhi dậy, luôn miệng nói:

- Đứng lên, bậc đại lễ này ta không thể tiêu thụ nổi. Ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với ngươi, sẽ không đánh ngươi, chửi mắng ngươi.

Thôi Từ lấy từ trên người ra một tờ khế ước, đưa cho Cung Chân, nói:

- Tuệ Nhi là họ Tư Mã thưởng cho chúng ta làm nô tỳ, lúc đó không có khế ước bán thân. Ta và trưởng huynh đã thảo ra bản khế ước này, danh chính ngôn thuận giao Tuệ Nhi cho ngươi. Từ nay Tuệ Nhi và Thôi gia xem như một đao cắt đứt, không còn can hệ.

Cung Chân tiếp nhận khế ước, không biết nên khóc hay nên cười, Thôi Tương ngay cả khế ước cũng chuẩn bị sẵn trong người, hiển nhiên đã có ý sớm chuẩn bị tặng nha đầu này cho hắn.

Thôi Tương lại ghé sát tai hắn nói:

- Thôi gia chúng ta dạy thuộc hạ rất nghiêm khắc, hạ nhân không dám làm loạn, Tuệ Nhi vẫn còn là xử nữ, ngươi là chủ nhân của nàng, thích thế nào thì nàng ta cũng tuyệt không dám phản kháng.- Nói đến đây hắn nở một nụ cười, vẻ mặt thâm tà vô cùng, so với thần thái đạo mạo lúc Cung Chân vừa đến Chiêu Tế quán thật giống hai người khác nhau.

Cung Chân giả vờ không hiểu, cũng không trả lời, chỉ mong Thôi Tương bỏ qua cho hắn chuyện này.

Thôi Tương thu lại nụ cười thâm đẳng, nghiêm mặt nói:

- Cung thiếu hiệp, đêm nay gia huynh thiết yến tại Hoảng Nghị Các, người nói Thôi Tương cần phải mời bằng được Cung thiếu hiệp đại giá quang lâm, luận đàm, uống rượu.

Cung Chân làm sao có thể chối từ, vội nói:

- Nhất định đến, nhất định đến.

Thôi Tương đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Cung Chân và Tuệ Nhi.

Tuệ Nhi bưng một thau nước nóng vào phòng, nhẹ nhàng nói:

- Tuệ Nhi hầu hạ công tử thay quần áo, tắm rửa. – Nói liền cởi đai lưng của hần.

Cung Chân bối rồi, luyến quýnh nói:

- Không cần, không cần tắm rửa. – Hần xuất thân từ nông gia, rất ít khi tắm rửa, ai cũng như thế cho nên không ai cảm thấy dơ bẩn, hơi hám cả.

Đột nhiên lại nghĩ đến người ở Thôi gia, ai nấy trang phục sạch sẽ, mặt trắng như ngọc, mình đêm nay phải đi dự tiệc, không thể quá mức lười thôi được, nếu không sẽ làm mất mặt mũi chủ nhân, vội sửa lại lời nói:

- Không cần tắm cho ta, ta tự mình làm được rồi.

Tuệ Nhi nói:

- Công tử hà tất phải nói như vậy, việc tắm rửa, thay quần áo cho chủ nhân là thiên chức của nô tỳ, công tử không muốn Tuệ Nhi hầu hạ, có đúng là vì không thích nô tỳ? – Nói xong hai mắt đã đỏ ửng, nước mắt ngân ngấn lẫn ra.

Cung Chân nói:

- Không phải, không phải, ta rất thích người hầu hạ, người hầu hạ ta tắm đi.

Tuệ Nhi thấy thế mỉm cười:

- Đa tạ công tử. – Nhìn thấy Cung Chân nói như vậy nàng mới thở phào một hơi.

Phải biết tại thời đó, nô tỳ bần tiện vô cùng, hạnh phúc, sinh tử đều hoàn toàn nằm trong ý niệm của chủ nhân, làm nô lệ, nhất là tỳ nữ, đều mong hầu hạ chủ nhân vui vẻ, rất sợ bị thất sủng, khi đó cuộc sống sẽ trở nên khổ sở. Tuệ Nhi giờ này đã chuyển sang một cuộc sống mới, cần phải biết được tâm ý của chủ nhân đối với mình mới có thể yên tâm được.

Tuệ Nhi cẩn thận cởi bỏ y phục Cung Chân, lấy một mảnh vải trắng, đắp nước ấm, chậm rãi lau rửa từng tắc từng tắc da thịt của hần, lại còn để tâm, tránh chạm đến vết thương của hần. Nàng vốn là nha đầu của thê tử Thôi Tương, bình sinh chưa từng tắm cho bất cứ nam tử nào, cũng chưa từng thấy nam tử lỏa thể. Giờ phút này nhìn thấy thể hoàn toàn lỏa lồ của Cung Chân, trong lòng cũng cảm thấy kinh hoàng nhưng rồi lại làm bộ như không có gì, chú tâm tẩy rửa bụi bẩn trên người hần.

Cung Chân chưa bao giờ được hưởng thụ sự chăm sóc như vậy, bên lên đỏ mặt, toàn thân nhũn ra, bất quá có một bộ phận lại trở nên cứng rắn như kim thiết. Hần xấu hổ đến mức muốn tìm chỗ nứt chui xuống đất, nhưng nhìn thấy Tuệ Nhi vẫn tự nhiên vô sự, không thể làm gì khác hơn là cũng bắt chước như nàng, giả ngây giả ngô, tùy ý giao thân thể cho nàng tẩy rửa sạch sẽ, về phần dâm thoại Thôi Tương nói với hần lúc nãy “Người thích làm gì nàng thì làm, nàng quyết không dám phản kháng” thì ngay cả nghĩ hần cũng không dám nghĩ đến.

Thân thể của hần thật sự quá bẩn, Tuệ Nhi phải thay năm thau nước mới có thể kỳ cọ sạch sẽ cho hần, lại cạo sạch râu ria cho hần. Tinh thần Cung Chân bất giác phấn chấn gấp trăm lần, tựa hồ biến đổi thành một con người khác.

Tuệ Nhi ngắm nhìn hần, cảm thán vô hạn:

- Công tử, nguyên lai là người. – Đột nhiên nhận ra lỗ miệng, vội im bặt.

Đoạn tươi cười, nói:

- Không có gì. – Nàng định nói –Nguyên lai người anh tuấn như vậy – chỉ là nghĩ lại chủ tớ cách biệt, nói như vậy có chút thất lễ nên mới ngừng lại.

Cung Chân nghiêm mặt nói:

- Tuệ Nhi, ta cũng xuất thân từ tiện dân, hôm nay được người hầu hạ, chẳng biết đã tu luyện bao nhiêu kiếp mới có dạng phúc khí này. Ta và người tuy mang danh phận chủ tớ nhưng ta xem người như bằng hữu, người có chuyện gì thì đừng ngại, cứ nói thẳng, ta quyết sẽ không oán trách người.

Tuệ Nhi trên mặt lộ ra sự cảm kích vô hạn, nói:

- Đa tạ công tử.

Cung Chân đứng dậy, ngẩng nhìn mình trong chiếc gương đồng, chỉ thấy trong đó là một gã thể gia công tử anh tuấn, tiêu sái, cơ hồ ngay cả bản thân cũng không nhận ra, không nhận được ngấm đi ngấm lại bản thân, cơ hồ sinh ra sự say mê đối với bản thân mình.

Tuệ Nhi đột nhiên nói:

- Công tử, để Tuệ Nhi chải đầu cho người.

Cung Chân hiểu ý nàng, lắc đầu, nói:

- Không cần. Ta là người Hồ, nếu sửa đổi kiểu tóc, e là quên mất nguồn gốc tổ tông của mình, sẽ khiến Hán nhân chê cười.

Lúc này trên người hắn là một bộ cẩm y, là trang phục của người Hán, nhưng tóc trên đầu lại để xõa theo kiểu người Hồ, dáng vẻ có chút cổ quái. Tuệ Nhi định giúp hắn chải đầu, búi tóc, sẽ dễ dàng biến hắn thành một công tử người Hán. Bởi vì Để nhân và Hán nhân cũng không có khác biệt quá nhiều, đổi lại là Yết nhân hoặc Tiên Ti nhân, mũi ắt sâu, thì cho dù có mặc y phục Hán nhân vào cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Cung Chân mặc vào bộ quần áo người Hán này có cảm giác không quen, tà áo, tay áo rất rộng, mỗi lần di chuyển tà áo tung lên, lại để lộ ra quần dưới, gió mát tấp vào hạ thể, phảng phất như không mặc gì vậy, hắn trong lòng lo lắng, chỉ sợ lại để lộ ra cảnh tượng bất nhã.

Tuệ Nhi lại nói:

- Công tử là Để nhân anh hùng, tất không thích trang phục người Hán, để nô tỳ chọn cho công tử và món quần áo Để nhân.

Cung Chân chợt nói:

- Chuyện này cũng không cần, nhưng có một chuyện quan trọng, ta muốn người làm giúp ta.

Tuệ Nhi cung kính nói:

- Thỉnh xin công tử phân phó.

Cung Chân cẩn thận dặn dò, Tuệ Nhi lập tức đi làm.

Cung Chân đi ra khỏi phòng, chỉ thấy ánh dương quang rực rỡ chói mắt, nghĩ lại sáu ngày trước hắn vẫn còn là một xú tiểu tử người Để vô danh, hôm nay đã trở thành “Cung thiếu hiệp”, có trăm cân hoàng kim, lụa là gấm vóc trên ngàn thất, lại có một ả nô tỳ, nghiễm nhiên trở nên cao quý, phảng phất như đã trở thành một con người khác.

.....

Hoàng Nghị Các được kiến tạo hết sức rộng lớn, tinh xảo, được trang trí huy hoàng diễm lệ, xà được khắc rồng, cột được rùa công, khắp nơi đều xa hoa quý phái, cho dù là cung điện của thiên tử cũng vị tất cũng đã so sánh được. Nếu là thời thái bình thịnh thế, dám chắc sẽ bị khép vào tội tru di cửu tộc. Cũng may đây là thời thiên hạ loạn lạc, ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng chưa chắc vững vàng, còn hơi sức nào để ý đến chuyện này nữa.

Gia chủ của Thôi gia – Thôi Hoàn đang đợi tại đây.

Trong bàn tiệc còn có hai người là Trương Nguyên và Dương Thái, mỗi người ngồi một ghế, vai trái của Dương Thái sừng vù lên, hiển nhiên là bên trong quần rất nhiều băng vải, nghĩ lại ngày đó cùng Lô Bá và Điền Kỳ Lân đánh một trận, chắc hắn ăn phải một chút “quả đắng”.

Ngoài ra còn có hai chiếc ghế khác, một cho Cung Chân, một không biết là dành ột vị khách nhân nào nữa?

Cung Chân quan sát xung quanh, chỉ thấy hơn mười gã hán tử nhìn bộ dáng như hộ vệ. Cung Chân mấy ngày nay tiếp xúc nhiều với các nhân vật có võ công, ánh mắt đã có chút quen thuộc, chỉ thấy mười người này ánh mắt lấp lánh hữu thần, hạ bàn vững chắc, hiển nhiên đều là cao thủ ngạnh công, thâm nghĩ:

- Thôi gia quyền quý, cao sang, cao thủ hộ vệ đông đảo cũng là đương nhiên.

Thôi Hoàn nhìn thấy Cung Chân, hết sức nhiệt tình, kéo hẳn nhập bàn, nói:

- Tiểu sư quân, Dương sư phụ, để ta giới thiệu, vị này bằng một thanh Trúc kiếm giết chết Phương Sơn và hai mươi vị cao thủ của Sát Hồ thế gia, tiểu anh hùng Cung Chân thiếu hiệp, thật sự là thiếu niên xuất anh hùng, không sai, không sai.

Kỳ thật tính cả Phương Sơn thì Cung Chân cũng chỉ giết năm người mà thôi. Thôi Hoàn khoa trương, lại nói nhiều hơn gấp bốn lần, nhưng trong tình hình này Cung Chân cũng không tiện phủ nhận, nội tâm không khỏi có chút cảm giác xấu hổ.

Trương Nguyên từ nhỏ phóng túng, tự tôn ngạo mạn, nghe Thôi Hoàn tán dương Cung Chân, hừ một tiếng nhưng không nói gì, biểu lộ vẻ không hài lòng.

Dương Thái thì ngược lại, nói:

- Thiếu hiệp 'kiếm sát nhất độc, trí phá bách tặc'(2), một trận này danh chấn giang hồ, hôm nay lại được thấy thiếu hiệp phong thái tiêu dao tuấn kiệt, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, hạnh ngộ, hạnh ngộ.

- Thâm nghĩ – Nghe nói người không biết võ công, chỉ là không biết từ đâu học được một chiêu kiếm pháp kỳ ảo. Đợi đêm nay ta điều tra cho rõ ràng, lặng lẽ cắt lấy đầu chó của người. Người sống không lâu nữa, ta tán dương người vài câu cũng chẳng mất mát gì!

Hắn lại nghĩ:

- Điền Kỳ Lân đã chết, Lô Bá chạy mất, Thạch Hồ trúng độc không biết ra sao, chỉ cần giết nốt tên tiểu tử Đế nhân cổ quái này, khi đó tiểu sư quân không phải sẽ nắm chắc tam tiểu thư Thôi gia như hoa như ngọc trong tay sao? Nếu được như vậy thì có thể lập được đại công với Sư Quân, khi đó nhân tài của Ngũ Đẩu Mễ Giáo kết hợp với tiền tài của Thôi gia, không chừng Ngũ Đẩu Mễ Giáo có thể hồi phục lại sự thịnh vượng như thời Hậu Hán trước kia, cho dù không thể trở thành bá chủ Trung Nguyên thì cũng không cách biệt nhiều lắm.

Hôm nay Thôi Hoàn đãi khách, không cần nói cũng biết thức ăn cực kỳ thịnh soạn, sơn hào hải vị, ngư dương bát trân đủ cả, đều do đầu bếp Thôi gia tinh chế, nô bộc lại bưng lên hảo tửu, nhiệt tình đãi khách.

Thôi Hoàn thân là chủ nhân, trước tiên uống một chén kính khách, tửu qua ba tuần thì chủ khách đều không còn câu nệ tiểu tiết nữa, ăn uống thả cửa.

Thôi Hoàn vỗ tay, mười sáu ả Hồ cơ xếp hàng tiến vào, trong đó có đủ tám chủng loại nhạc khí: tỳ bà, yết cổ, khương địch, hồ địch, hồ không hầu, hồ trì, hồ sanh, hợp tấu. Ngoài ra còn có tám vũ nữ đang uyển chuyển nhảy múa điệu vũ nổi danh Sư Tử Vũ (3)

Chỉ thấy tiếng ca ngọt ngào lãnh lớt, hòa quyện vào tiếng đàn, trong trẻo lạnh lạnh, lúc trầm lúc bổng, khi lên cao thì cao vút lên tận trời cao, khi trầm thì âm ỉ như sấm động, mặc dù so với tiếng ca của Trịnh Anh Đào còn có chút không bì được nhưng cũng được gọi là tuyệt phẩm.

Tám vũ nữ thân hình linh hoạt, gót chân nhảy múa nhào lộn, lúc ôn nhu dịu dàng, khi nóng bỏng mời gọi, một thân lụa mỏng ẩn hiện những đường cong tuyệt mỹ, làm cho huyết mạch kẻ khác sôi trào, đồng tử muốn nhảy ra ngoài.

Trương Nguyên nhìn không được, vươn tay ôm lấy một ả vũ kỹ, bàn tay khê lách vào trong y phục của ả, sờ soạng, dâm dăng cười, đoạn nói:

- Mỹ nhân, nàng để cho ta sờ soạng một lát, xem xem da dẻ người Hồ có trơn mịn như người Hán hay không?
- Trương Nguyên tuy người nhỏ nhưng sắc tâm lại không nhỏ chút nào.

Vũ nữ chịu nhục, không dám phản kháng, chỉ biết đưa mắt nhìn Thôi Hoàn, chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Ánh mắt Dương Thái nóng bỏng rơi lên mặt Trương Nguyên, lúc này hắn mới biết hành động của mình là thất thố, ngượng ngùng buông tay ra, trong lòng thâm hô không xong:

- Trước mặt nhạc phụ đại nhân tương lại lại làm ra hành vi xuẩn ngốc này, hẳn có thể sẽ đánh giá thấp ta, làm thế nào đây? – Vội vội vàng vàng đẩy ả vũ nữ ra.

Hắn đưa mắt nhìn Dương Thái, lộ ra thần sắc cầu cứu, bất quá trong lòng Dương Thái cũng đang âm thầm chửi rủa:

- Tiểu sư quân đúng là ngọc bất thành khí, bình thường ở Nghiệp thành, muốn gây chuyện đảo lộn thiên địa cũng không sao, nhưng trước mặt Thôi Hoàn lại gây ra phong thái đáng xấu hổ này, ngay cả thể diện của sư quân cũng bị ảnh hưởng – Bất đắc dĩ phải tươi cười nói – Thôi thái tử, tiểu hài nhi tửu hậu thất lễ, xin đừng trách.

Năm Vĩnh Gia, Thôi Hoàn từng làm đến Thái tử kiêm trung thư thị lang, cho nên Dương Thái mới gọi hắn là “Thái tử”.

Thôi Hoàn lạnh nhạt nói:

- Trương thế huynh nếu thích Hồ cơ, mỹ nhân tất tặng anh hùng, ta cũng mượn hoa hiến phật, tặng các nàng cho thế huynh.

Dương Thái nói:

- Thôi thái tử, vừa rồi tiểu sư quân chỉ là trong lúc tửu hậu nói đùa mà thôi.

Thôi Hoàn đáp lời:

- Trương thế huynh có thể tửu hậu hý ngôn nhưng ta thì không thể như vậy. Thôi Hoàn ta một khi đã ột vật thì cũng như đổ một bát nước vậy, Trương thế huynh cho dù không nhận thì ta cũng không giữ lại. Tần Vô Hữu!

Phía sau hắn lập tức xuất hiện một gã nam tử đã cụt cánh tay phải, thay thế cánh tay là một cây thiết trùy, thân pháp như quỷ mị, thiết trùy khê vung lên, đã có hai ả vũ kỹ vỡ đầu, thân vong, nằm trên mặt đất.

Thôi Hoàn mỉm cười:

- Thế huynh, như thế này mới là hợp lý.

Gã nam tử khê vung tay lên, thanh thiết trùy lại chui vào trong tay áo.

Cung Chân thầm nghĩ:

- Thôi đại gia cũng giống như đệ đệ của hắn, thích tàn sát nô bộc, bức người nhận lấy lễ vật, hành vi thật khó đối phó.

Dương Thái trong lòng kinh nghi, Tần Vô Hữu không phải là bang chủ Khổ Trúc bang tại Thông Châu sao? Nghe nói người này khinh công cực cao, được gia truyền Khổ Trúc thủ, lại thêm Thạch Lưu quyền, võ công bất phàm, như thế nào lại biến thành cụt tay, thay vào đó một thanh thiết trùy, trở thành tùy tùng của Thôi Hoàn?

Về phần Thôi Hoàn tuy tổng xuất cho Trương Nguyên ca kỹ, mặc dù hành vi có vẻ khoáng đạt nhưng nội tâm hẳn đối với Trương Nguyên cực kỳ tức giận, trước mặt hắn lại vô lễ với ca kỹ, chuyện này Dương Thái cũng không thể văn hồi được.

Dương Thái tự nhiên là biết được tâm ý của Thôi Hoàn, bất quá cũng chỉ có thể mắng to trong bụng tiểu sư quân thật vô thiên vô pháp.

Thôi Hoàn nâng chén rượu lên, cười nói:

- Uống rượu, uống rượu. – Đoạn uống một hơi cạn chén.

Lúc này chợt một tiếng huýt sáo vang lên, thanh âm như chim ưng lướt gió vang đến, thanh âm tuy còn xa đã có thể nghe rõ thành giai điệu, hiển nhiên nội lực người huýt sáo đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Thôi Hoàn vui vẻ nói:

- Hần đã đến.

Dương Thái nghi hoặc nghĩ thầm:

- Người này là ai? Thế gian còn có người có thể huyết sáo một cách cuồng ngạo như vậy, lại thêm nội lực cực cao? Chẳng lẽ là...hần?. – Nghĩ đến người này, Dương Thái không khỏi cảm thấy lạnh người, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tiếng huyết sáo càng ngày càng đến gần, trong chớp mắt đã đến Hoàng Nghị Các.

Người vừa đến, đầu đội ngũ xích quan, thân mặc trang phục bằng tơ, mặt đẹp như ngọc, thần thái ung dung, biểu hiện là một công tử quý giới.

Dương Thái thấy không phải là người mình nghĩ, khê thở phào một hơi, bắt quá lại tò mò:

- Người này cuối cùng là kẻ nào? Thanh niên có được võ công đến bậc này, trong thiên hạ làm gì có mấy người!

Người kia cung thân hành lễ:

- Thôi thế bá, Tạ Thiên đến trễ, thỉnh xin thứ tội.

Thôi Hoàn cười nói:

- Không muộn, không muộn, tiểu nữ chiêu thân trong ba ngày tới, làm sao có thể nói là muộn được?

Dương Thái trong lòng rung động:

- Hần là Tạ Thiên! Hần cũng đến đây tranh hôn sao? Chuyện này làm sao đây? – Càng nghĩ càng toát mồ hôi hột, càng hối hận, tự mình quá tự tin vào võ công bản thân có thể trấn áp quần hùng, tất có thể đưa tiểu sư quân thành tân lang, Tạ Thiên đã đến, xem ra lại phải mời vài tên Trì Đầu Đại Tế Tửu đến trợ giúp, một phần công lao này đã phải chia sẻ cho người khác.

Bất quá hẳn lại có suy nghĩ khác:

- Người của Tạ gia dám đến phương Bắc tranh hôn, không lẽ đã ăn phải gan báo, không sợ chết sao?

Nên biết rằng thiên hạ ôn gồm có Vương, Tạ, Thôi, Lô tứ đại thế gia. Trong đó Vương, Tạ hai nhà là văn võ song toàn. Lúc trước Trường An thất thủ, hai đại thế gia này đi theo Tư Mã Duệ tiến về phía nam Giang Tả, mưu đồ khôi phục lại Trung Nguyên. Thôi, Lô hai nhà vì truyền thống gia tộc mà không thể đi về phương Nam, chỉ còn cách tuân theo sự thống trị của người Hồ tại phương Bắc.

Kiểm pháp Tạ gia vốn độc bá võ lâm, trong thiên hạ không có kiếm pháp nào có thể so bì. Tạ Thiên chính là đệ nhất cao thủ trong những người trẻ tuổi của Tạ gia. Tại Trường An, dưới chân Thiên tử, cao thủ nhiều như mây nhưng Tạ Thiên có thể xưng danh Trường An đệ nhất kiếm, đủ biết kiếm pháp của hắn ỉnh ra sao. Nghe nói kiếm pháp của hắn tuyệt không dưới Tam Đại Thần Kiếm trong giang hồ!

Dương Thái thầm tính toán, Lô Bá đã đào tẩu, tiểu sư quân Trương Nguyên vốn có khả năng trấn áp toàn trường, không ngờ Tạ Thiên lại xuất hiện. Hắn cho dù tính toán thế nào cũng nghĩ không ra Tạ Thiên tại phía Nam Giang Tả lại dám trở về lãnh địa của Hần Vương tranh hôn!

Tạ Thiên cầm Như Ý trong tay, khua nhẹ trước mặt Trương Nguyên vài lần, nói:

- Tiểu sư quân, ta có một chuyện hơi khó xử, làm phiền ngươi thành toàn cho ta.

Trương Nguyên không biết trả lời thế nào, nhìn Dương Thái cầu cứu. Dương Thái đằng hắng một tiếng, nói:

- Thập nhất công tử, có gì xin chỉ giáo?

Tạ Thiên nói:

- Chỉ giáo thì không dám. Tại hạ vốn là giáo đồ của Ngũ Đầu Mê Giáo, tất phải hướng sư quân thi lễ, nhưng bản thân tại hạ lại muốn kết hôn với Thôi tam tiểu thư, hy vọng tiểu sư quân đại lượng nhường cho tại hạ.

Thời bấy giờ ôn đệ tử học đạo đang là một phong trào cực thịnh.

Với thân phận và võ công của Tạ Thiên, nếu như muốn học đạo, Trương Thiên Sư tự nhiên vui mừng tiếp nhận. Dương Thái nghe vậy, hồi tâm chuyển ý, nghĩ thầm:

- Thì ra cũng là người mình, có lẽ nên tìm hấn thương lượng một phen, nếu có thể thuyết phục hấn nhường cho tiểu sư quân một “con ngựa”, cùng lắm là sau này Sư quân sẽ thưởng cho hấn một cái ghế quan trọng trong Ngũ Đấu Mễ Giáo là xong.

Đột nhiên Trương Nguyên vô duyên vô cớ, đang ngồi bỗng nhảy dựng lên ba cái. Dương Thái quan sát kỹ mọi người mới phát giác ra Tạ Thiên ngồi tại ghế, vận dụng nội lực truyền từ chân xuống mặt đất, sau đó lại truyền sang bàn chân của Trương Nguyên, làm hấn nhảy giật lên. Cách vật truyền công thực không phải là võ công tầm thường, Tạ Thiên có thể cách hai vật cản phát ra nội lực, chuyện này càng làm cho người ta sợ hãi.

Trương Nguyên bị nội lực công kích, mặt mày đỏ bừng, ngực bụng một phen nhốn nháo, nhịn không được ôm bụng, gập người phun ra hết thức ăn và rượu trong bụng ra ngoài.

Mặt mày Dương Thái tái ngắt, nói:

- Tạ Thiên, ngay cả thể diện của tiểu sư quân mà người cũng không nể mặt?

Tạ Thiên thản nhiên đáp:

- Ta đã cao hứng thì cho dù là mặt mũi của ta, ta cũng không quan tâm. Nếu ta mất hứng thì.. – Như Ý trong tay lộn một vòng trên không, đoạn nói tiếp – Mất hứng thì cho dù là sư quân đến đây ta cũng giết.

Từ mất Dương Thái bắn ra một đạo ánh sáng sắc lạnh, ngữ khí lạnh lùng vang lên:

- Hừ, chỉ sợ khi người gặp sư quân, thì ngay cả hô hấp cũng không dám, đừng đứng đây khoác lác.

Tạ Thiên thở dài một hơi, nói:

- Thành thật mà nói, giáo chúng của Ngũ Đấu Mễ Giáo hơn trăm vạn, ta quả thực không dám đắc tội. Sư quân dù sao cũng là sư phó của ta, tiểu sư quân ta không dám giết. – Hấn ngừng lại một chút, lại nói – Bất quá giết người thì ta dám. Tin rằng sư quân cũng không vì chuyện ta giết người mà ngoảnh mặt lại với Tạ Thiên ta.

Đoạn giơ cao Như Ý, khẽ gõ lên đầu Dương Thái.

Một cú gõ nhẹ nhàng nhưng dường như chứa đựng trong đó cả phong lôi của thiên địa, Dương Thái sợ đến mức hồn phi phách tán, không kịp rút kiếm, đành miễn cưỡng đưa song chưởng lên đỡ, hấn biết Như Ý làm bằng ngọc, cứng rắn vô cùng, lại thêm quán chú nội lực bao la của Tạ Thiên, một chiêu này tất hai tay sẽ gãy vụn, song xương tay chỉ là chuyện nhỏ, hộp sọ mới là chuyện lớn, so với việc vỡ sọ thì gãy tay xem ra vẫn là thượng sách trong thượng sách.

Ai ngờ lại một được một phen hất hăng!

Tạ Thiên đột nhiên thu tay, chuyển thân ra xa bảy thước, cười ha ha, nói:

- Dương đại tể tửu, ta chỉ đùa với người một chút, người cần gì phải nghiêm trọng như vậy?

Dương Thái vận dụng toàn lực lên song chưởng, đột nhiên hất hăng, song chưởng thoát lực, kêu lên đau đớn, hổ khẩu như vỡ toạc, tức giận cùng cực nhưng lại không dám phát tác với Tạ Thiên.

Sắc mặt hấn cực kỳ khó coi, lập tức kéo Trương Nguyên, nói:

- Chúng ta trở về phòng.

Trương Nguyên ngoan ngoãn, đi theo hấn. Đám vũ kỹ cũng lú lú theo sau tân chủ nhân.

Dương Thái ăn phải chén đắng của Tạ Thiên, không còn mặt mũi, vốn định trở về phòng thu xếp đồ đạc quay về Nghiệp thành, nhưng hấn dù sao cũng là mưu gian kế hiểm chỉ tạm thời lánh mặt, tính kế khác mà thôi.

Chú thích:

(1): Tính số vải lụa gọi là thất, đời xưa tính dài bốn trượng là một thất.

(2): một kiếm giết Phương Sơn, dùng mưu trí giết bách sắc ngô công.

(3): múa sư tử còn gọi là “Yên nhạc” được biểu diễn trong hoàng cung, nó còn có các tên gọi khác là “Thái bình nhạc” hoặc “Ngũ phương sư tử vũ”.

7. Q.1 - Chương 7: Trung Niên Anh Kiệt.

Tạ Thiên cầm theo một chén rượu, đến trước mặt Cung Chân, hỏi:

- Người là Cung Chân?

- Đúng.

Tạ Thiên lại nói:

- Người có một chiêu kiếm pháp rất lợi hại, ngay cả Ngô Công Độc Nhân cũng bị chết dưới kiếm của người, chuyện này có đúng hay không?

- Không sai.

Tạ Thiên ngửa mặt uống cạn chén rượu trước mặt Cung Chân, một giọt cũng không còn.

Sau đó rót một chén rượu cho Cung Chân, nói:

- Vì kiếm pháp của người, ta kính người một chén

Cung Chân làm sao có thể chối từ? Chỉ đành uống một hơi cạn chén, rượu vào yết hầu, nóng như lửa, miệng há ra không ngừng hít hà.

Tạ Thiên lại nói:

- Người hãy xuất ra kiếm pháp của người, ta muốn mở rộng kiến thức một chút.

Cung Chân lại càng hoảng sợ:

- Chúng ta không cừu không oán, tại sao lại xuất kiếm với người?

Tạ Thiên cười, nói:

- Người nghĩ chúng ta không thù oán chăng? Được, chuyện này thì dễ! – Đoạn hướng Cung Chân phun ra một bãi nước bọt, trước sau tạt vào mặt hắn hai tạt.

Cung Chân tức giận:

- Người,... người muốn làm gì?

Tạ Thiên nói:

- Nếu như vậy mà người vẫn ngại ta và người vẫn chưa đủ oán thù, thì để ta đoạt luôn đôi mắt của người. – Ngừng lại một chút, lại nói:

- Người muốn mất đôi mắt hay muốn xuất kiếm?

Cung Chân bị áp lực của Tạ Thiên làm cho tức giận, nhưng cũng bị áp lực của hắn làm cho sợ hãi, trấn định tinh thần, bình tĩnh nói:

- Trên tay ta không có kiếm.

Lúc này Tuệ Nhi đã tiến vào Hoàng Nghị Các, nhìn Cung Chân nói:

- Công tử, chuyện người phân phó, Tuệ Nhi đã làm xong. – Đoạn đưa cho Cung Chân một bao vải dài, hẹp, trong bao ắt hẳn là một vật dài, hẹp.

Tạ Thiên nhìn qua bao vải, khẽ cầm lấy, mở ra nhìn, bên trong quả nhiên có một thanh Trúc kiếm.

Cung Chân sai Tuệ Nhi đi làm đại sự chính là vì hắn tìm một thanh Trúc kiếm. Hắn biết Thanh Hà là nơi ngọa hổ tàng long, không có kiếm bên cạnh thì không sao yên tâm được

Tạ Thiên nhìn chăm chăm Trúc kiếm, hỏi:

- Cái que này là kiếm?

Cung Chân đoạt lại Trúc kiếm, nhìn chăm chăm Tạ Thiên. Hắn tuy không biết võ công nhưng cũng biết người trước mặt võ công cực cao, sợ rằng không dưới Thạch Hổ, bất quá trận đánh này khó có thể tránh được, chỉ có thể mặt dày, uỡn ngực nói:

- Đây chính là loại kiếm đã giết chết Phương Sơn.

Ánh mắt Tạ Thiên lộ ra thần sắc kỳ quái:

-Ồ! – đoạn quay lại chỗ ngồi của mình, nói:

- Sáng mai ta mới tìm người độ kiếm, người nên tĩnh dưỡng tinh thần cho tốt, mới có thể tranh cường với ta.

Cung Chân ngây người ra, không thể hiểu được con người Tạ Thiên, nhưng biết được không cần phải ngay lập tức so kiếm, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Thôi Hoàn vội phá bỏ bầu không khí căng thẳng, mỉm cười, nói:

- Hai vị thế huynh tuổi trẻ tài cao, gặp mặt luận võ cũng là chuyện nên làm, chỉ là nên hạ thủ lưu tình, không nên làm tổn thương hòa khí mọi người.

Hắn vừa mới mất trăm cân hoàng kim, trên ngàn thất lụa, lại thêm một ả nha hoàn cho Cung Chân, tuyệt không muốn Tạ Thiên giết chết Cung Chân. Mặc dù nếu Cung Chân chết, Thôi Hoàn có thể thu lại hoàng kim, vải lụa, nha hoàn, nhưng công sức lôi kéo Cung Chân sẽ hóa thành công cốc, đương nhiên là hắn không mong đợi kết quả này. Ngược lại khả năng Tạ Thiên thua dưới kiếm Cung Chân, thì hắn hoàn toàn không tính đến.

Tạ Thiên nói:

- Thôi thế bá, tiểu diệt và hắn chỉ là trao đổi kiếm pháp mà thôi.

Thôi Hoàn nghe vậy mới yên lòng, bất quá người yên tâm nhất lại là Cung Chân.

Lại trải qua vài tuần rượu. Thôi Hoàn nói:

- Thiên nhi, tùy tùng và hành lý của ngươi đâu?

Tạ Thiên đáp:

- Còn đang trên đường, tin rằng ngày mai sẽ đến, tiểu diệt vì nóng lòng cho nên cố ý đến trước.

Thôi Hoàn lại nói:

- Thiên nhi, lần này ngươi đến phương Bắc đầu nhập dưới trướng Hán Vương, hoàng thượng cực kỳ cao hứng. Người phải sứ giả đến, nói sẽ ngự giá quang lâm, xem ngươi luận võ chiêu thân.

Chỉ cần nghe ngữ khí của Thôi Hoàn gọi Tạ Thiên là “Thiên nhi” thì đủ biết là thân thiết hơn so với Trương Nguyên, tựa hồ Tạ Thiên đã là con rể của lão vậy. Thực ra cũng không thể trách Thôi Hoàn được, thiếu niên anh hùng trên thiên hạ lúc này, còn ai có thể hơn được Tạ Thiên?

Tạ Thiên kiêu hãnh đáp:

- Hán Vương đối với chuyện tiểu diệt gia nhập liên minh, cực kỳ coi trọng. Ông ta đến xem tiểu diệt đoạt khôi cũng là đương nhiên.

Cung Chân sống tại nông thôn rất lâu, đối với đại sự thiên hạ cũng không hiểu biết nhiều, nếu không, nghe hai người kia nói chuyện, tất sẽ biết đó là một sự kiện chấn động thiên hạ! Từ khi Tư Mã Duệ tại Giang Tả xưng đế, thì Vương, Tạ hai nhà trở thành hai cột trụ của hắn. Bây giờ Tạ gia xuất hiện một hậu nhân võ

công đệ nhất – Tạ thập nhất, người này lại đầu nhập Hán Vương- kẻ địch của Tư Mã Duệ, tin tức này nói ra e là ai cũng rung động.

Lúc này chợt một người ngao nghể cất tiếng:

- Chuyện này thì chưa chắc, Lưu Thông cũng đã đáp ứng ta, đến đây xem ta đoạt khôi, cưới Thôi tam tiểu thư uy phong như thế nào. Cho nên hoàng thượng đến đây xem Tạ thập nhất người cưới vợ hay đến đây xem Vương Phác ta đón dâu thì còn chưa biết được. .

Thôi Hoàn và Tạ Thiên thấy người mới đến, sắc mặt nhất thời đại biến.

Người mới tiến vào khoảng chừng bốn mươi tuổi, đầy vẻ cao sang quý phái, thân mặc y phục bằng lụa mỏng thêu hoa, đầu đội mũ quan văn màu đen, trên có đính một khối ngọc phỉ thúy, toàn thân toát ra khí phách mạnh mẽ của nam nhân, nhưng lại có dáng vẻ lười nhác tựa hồ hai chân không nhấc nổi thân thể, thực giống hình ảnh của một gã phóng đảng vậy.

Hắn nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc giường mây, do bốn gã nô bộc khiêng đi, phía sau còn có hai mươi nô bộc, mười nam mười nữ, nam thì cường tráng, nữ thì xinh đẹp, trong đó có hai ả nô tỳ đang bóp vai cho hắn, một ả cầm theo ống nhổ cho hắn khạc đàm, khí thế thật sự quá lớn, nhưng đối với chủ nhân như Thôi Hoàn lại cực kỳ vô lễ.

Tạ Thiên lập tức nói:

- Vương Phác, người cũng đến đây cầu thân?

Người này chính là Vương Phác, là người của Lang Gia Vương gia.

Tạ gia tuy là ôn trong ôn nhưng đối với Lang Gia Vương gia thì vẫn còn thua kém một bậc. Tấn thất từ khi tiến về phương Nam thì triều chánh đều do hai huynh đệ Vương Đôn, Vương Đạo, một văn một võ hỗ trợ cho nhau, nắm giữ, quyền khuynh triều đình. Cho nên nếu Vương gia có người đầu nhập Hán vương thì khả năng hiệu triệu anh hùng quy phục so với Tạ Thiên thì lớn hơn nhiều.

Wương Phác chính là tộc đệ của Vương Đôn, Vương Đạo, trong tộc đứng hàng thứ hai mươi hai, thuở nhỏ chỉ lo ăn chơi trác táng, tộc nhân xem thường hắn, hắn cũng khinh thường người khác, dựa vào tâm tính lập dị của mình, ngao du giang hồ, hưởng thụ cuộc sống phong lưu.

Wương Phác mặc dù rất biếng nhác nhưng võ công cực cao, hắn lưu lạc giang hồ hơn hai mươi năm nay, chưa ai có thể đánh bại được hắn. Vì vậy Thôi Hoàn, Tạ Thiên vừa nhìn thấy Vương Phác, lập tức biến sắc, nhíu mày.

Wương Phác đáp:

- Đúng vậy, ta bước chân vào giang hồ cũng đã hơn hai mươi năm, lá nên rụng về cội, tìm một lão bà, tìm một mái nhà, quy ẩn. Nghe nói Thôi tam tiểu thư xinh đẹp hiền tuệ vô song. Ta chính là thuận theo câu anh hùng phối hợp cùng mỹ nhân mà đến.

Tạ Thiên nhìn chằm chằm Vương Phác, hỏi:

- Người năm nay đã hơn bốn mươi?

Wương Phác ngắt lời:

- Bốn mươi bảy.

Tạ Thiên nói:

- Thôi tam tiểu thư năm nay chỉ mười tám, người lớn hơn nàng hai mươi chín tuổi....

Wương Phác lại ngắt lời:

- Nữ nhân sợ thời gian, tuổi tác nhưng thánh nhân anh hùng sao lại câu nệ chuyện này? Vương Tiễn sáu mươi tuổi phá nước Sở, Khổng Tử bảy mươi mới có thể viết Luận ngữ, Tần Thủy Hoàng khi thống nhất lục quốc cũng đã năm mươi tuổi, ta mới bốn mươi bảy, cưới Thôi tam tiểu thư thì làm sao?

Tạ Thiên lại nói:

- Người đến đây cầu thân đều là thiếu niên anh hùng, phong tư xuất chúng.

Vương Phác đáp:

- Ta cũng từng là thiếu niên anh kiệt, chỉ là giai đoạn này đã bị thời gian xóa nhòa. Bây giờ ta tuy không còn trẻ nhưng phong tư xuất chúng thì vẫn còn, chẳng lẽ không thích hợp kết hôn sao? Hơn nữa nhạc phụ đại nhân treo bằng chiêu thân cũng không hề nói qua chỉ có thiếu niên anh kiệt mới có thể cầu thân, trung niên anh kiệt không thể!

Thôi Hoàn không dám đắc tội với Vương Phác, đành nói:

- Vương tiên sinh nói không phải là vô lý, chỉ là....chỉ là...

Tạ Thiên nói:

- Hôm nay ta không đấu võ mồm với ngươi, tới ngày chiêu thân, nếu ta thấy ngươi xuất hiện trên lôi đài thì nhất định sẽ giáo huấn cho ngươi năm bước phun máu. – Tạ Thiên không lập tức trở mặt động thủ, hiển nhiên đối với Vương Phác cũng có vài phần kiêng kỵ.

Bất quá Vương Phác lại không để ý đến hắn, cung kính nói với Thôi Hoàn:

-Nhạc phụ đại nhân tương lai, tiểu tể mang đến cho ngươi ba món lễ vật, nhân dịp chúng ta gặp mặt lần đầu, thỉnh xin nhạc phụ thâu nạp.

Đoạn hắn phun ra một cục đàm, tên thị nữ cầm ống nhổ đứng cách đó tám thước, thân hình nhoáng lên, giờ lấy ống nhổ thu gọn cục đàm vào trong, khinh công quả nhiên không hề kém.

Thôi Hoàn nghe hắn tả một câu nhạc phụ đại nhân, hữu một câu tiểu tể, tức giận đến nổi nhất phật thăng thiên, nhĩ phật niết bàn, nhưng lại không dám phát tác, đành nhẫn nhịn nói:

- Vương tiên sinh, cần gì đa lễ...

Vương Phác cười nói:

- Đa lễ cũng không phải là xấu, mau hiến lễ.

Một gã nô bộc bưng một hộp gỗ, mở ra, thì ra bên trong có một cái thủ cấp, máu vẫn còn chảy ròng ròng.

Cung Chân cả kinh, không còn xem là chuyện đùa, hắn liếc mắt, nhận ra ngay lai lịch thủ cấp này: Trục Âm!

Vương Phác nói:

- Thôi tam tiểu thư chiêu thân chính là hảo sự, nhưng Trục Âm không biết tán thưởng, dám đến đây làm loạn giết người, phá hủy sự hưng phấn của lễ chiêu thân. Tiểu tể đặc biệt cất lấy thủ cấp của tên chẳng biết tốt xấu này, dâng cho nhạc phụ đại nhân, để cho thể nhân thiên hạ biết được hậu quả của việc đảo loạn Thôi gia sẽ như thế nào.

Thôi Hoàn đã sớm nghe nói Vương Phác đã được chân truyền Dịch học của Vương gia, võ công của Trục Âm không phải là đối thủ của hắn, bất quá hăm dọa giết người của Sát Hồ Thế Gia, chỉ chuyện này cũng đủ để người khác khiếp sợ! Hắn nhân tại Trung Nguyên, ai có gan dám đắc tội với Sát Hồ Thế Gia? Chưa nói đến thiên hạ vô địch Hiên Viên Long, chỉ cần Phượng Hoàng phu nhân, Ngũ Phách, Thất Hùng, Thập Thất Hữu cũng đã rất khó đối phó.

Vương Phác dám giết người của Sát Hồ Thế Gia, thực không muốn sống nữa!

Nội tâm Thôi Hoàn thầm tính toán:

- Ngày luận võ nhất định phải để Thiên nhi thủ thắng. Nếu để Vương Phác cưới Thanh nhi, khi Sát Hồ Thế Gia tìm hắn trả thù thì ngay cả Thôi gia cũng bị ảnh hưởng, lại hối hận bản thân vì sao nghe theo lời Thôi Tương, đưa ra chủ ý chiêu thân ngu xuẩn này, vốn là chiêu thân là để thu nạp Tạ Thiên, đồng thời lôi kéo thêm anh hùng thiên hạ bảo vệ Thôi gia, ai ngờ đầu tiên là Sát Hồ Thế Gia, sau đó là Vương Phác xuất hiện, gây nên nháo sự.

Hắn lại suy nghĩ:

- Nếu ta buông lời cự tuyệt tên sát tinh này chắc cũng không thành vấn đề, Thôi, Vương hai nhà đã có giao tình trăm năm, hấn cũng không thể nào trở mặt được, hơn nữa Tần Vô Hữu võ công cao cường, chắc cũng không thua kém hấn bao nhiêu, ta không cần phải sợ hấn!

Tâm ý đã quyết, đang định mở miệng, đã nghe Vương Phác nói:

- Tiểu tể chuẩn bị đưa cho nhạc phụ món lễ vật thứ hai...

Wương Phác còn chưa dứt lời thì một gã nô bộc từ phía sau, một người một kiếm phi thân đến, đâm Thôi Hoàn!

Tạ Thiên phản ứng cực nhanh, thân pháp nhanh như thiểm điện phóng ra định chống một kiếm cho Thôi Hoàn, ai ngờ trước mặt đột nhiên xuất hiện chướng ảnh dày đặc như mây, không những không kịp cứu Thôi Hoàn mà ngay cả dung mạo, thân hình của đối phương cũng hoàn toàn bị chướng ảnh dày đặc che mắt, không biết là ai.

Người xuất chướng chính là Vương Phác, một chiêu này chính là quẻ thứ chín trong Dịch học của Vương gia – Mật Vân Bất Vũ. Một chướng này tung ra thì cho dù một giọt nước cũng không thể xuyên qua chướng ảnh được

Tuy nhiên chiêu này của Vương Phác chỉ bức lui Tạ Thiên, không hề gây tổn thương đến hấn, bất quá lại phong tỏa hết các phương hướng. Tạ Thiên muốn vọt sang đông, tây, nam, bắc đều bị ngăn chặn lại.

Như Ý trong tay Tạ Thiên huy vũ, phát ra hai đạo kinh phong tựa như sóng gió động trời, lực lượng mệnh môn, công tối, chiêu thức phát ra được một nửa thì hai đạo kinh phong nhập lại làm một, uy lực đột nhiên gia tăng thập bội trực tiếp đâm thẳng vào giữa ngực Vương Phác. Chiêu này gọi là “Lăng Trung Nộ Nhi Đặc Cao Hề” trong Chân Đế kiếm pháp của Tạ gia, nhưng Tạ Thiên dùng Như Ý thay cho trường kiếm.

Giang hồ có câu: “Hán Kiếm Hồ Dao”, “Tạ gia kiếm, Thạch gia đao”, “Thạch gia đao vô địch, Tạ gia kiếm vô song”. Dao của Thạch Lạc, kiếm của Tạ gia là hai loại binh khí chí cường chí lợi trên thế gian.

Wương Phác cũng không sợ hãi, dùng thủ chưởng ngăn tiếp một “kiếm” của Tạ Thiên, kinh khí va vào nhau tỏa ra xung lực quanh hiện trường, ngay cả Cung Chân ngồi phía xa cũng bị kinh phong đập vào mặt, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hai người giao thủ nhất chiêu đều thối lui về sau ba bước.

Wương Phác hóa giải chiêu thức của Tạ Thiên xong, không hề xuất chiêu, chỉ mỉm cười nhìn Tạ Thiên hỏi:

- Còn muốn đánh nữa không?

Nhìn lại trong phòng, chỉ thấy Tần Vô Hữu đã phát động thiết trùy, kịp thời ngăn cản một kiếm của tên nô bộc nhắm đến Thôi Hoàn.

Ai ngờ tên nô bộc này đã sớm biết Tần Vô Hữu sẽ ra tay ngăn cản, mũi kiếm đột ngột chuyển hướng đâm vào vai phải Tần Vô Hữu, đối tượng của hấn vốn không phải là Thôi Hoàn mà là Tần Vô Hữu.

Cánh tay phải của Tần Vô Hữu đã bị chặt đứt, thay vào đó là một thanh thiết trùy, tuy nhiên nếu để mũi kiếm đâm vào vai thì cũng không phải là chuyện tốt, hấn sử dụng thân pháp cực nhanh, như một cảnh liễu ngã xéo sang một bên, tránh một kiếm, tả chưởng dựng thẳng như cành trúc đâm thẳng vào tên nô bộc.

Nô bộc dường như hiểu rõ võ công Tần Vô Hữu, như lòng bàn tay, không hề sợ hãi, quát:

- Người có ba tuyệt kỹ lừng danh trên giang hồ, ta trước tiên sẽ phá Khổ Trúc Thủ, sau đó sẽ phá tiếp Thạch Lưu Quyền và khinh công của ngươi! – Chưa dứt lời đã chuyển cổ tay, trường kiếm chém thẳng vào Khô Trúc thủ của Tần Vô Hữu

Cánh tay Tần Vô Hữu truyền đến một cảm giác lạnh lẽo đau đớn, hấn phản ứng cực nhanh, hai chân đá ra, thân hình vọt lên cao, tâm trạng phần hấn cùng cực.

- Tên nô bộc vô danh này kiếm pháp quá inh, nhưng lại cam tâm làm nô bộc cho người khác, cuối cùng hấn là ai? Cánh tay trái giờ đây cũng bị chặt đứt, giang hồ to lớn sau này còn có chỗ đặt chân sao?

Chỉ là hấn nghĩ đến đây đã thấy ngay cả hai chân cũng bị kiếm khí lạnh lẽo lướt qua, thân hình rơi xuống đất.

Kinh công của tên nô bộc mặc dù không bằng Tần Vô Hữu nhưng xuất kiếm cực nhanh, thân thể Tần Vô Hữu mới nhảy lên cao được ba thước thì trường kiếm trong tay hấn đã đi được một vòng, hai chân Tần Vô Hữu vì thế đã bị chặt đứt.

Hai chân, một tay Tần Vô Hữu bị chặt đứt, đau đến phát ngất, nằm trên mặt đất không ngừng vật vờ.

Nô bộc uy phong nói:

- Ta nói rồi, ngoại trừ phế bỏ Khổ Trúc Thủ và kinh công ra, ta còn phải phá bỏ luôn Thạch Lưu Quyền.
- Nói xong trường kiếm vung xuống, chặt đứt luôn thanh trủy thủ trên canh tay phải.

Thôi Hoàn sợ hãi đến toàn thân tê liệt, trầm nghĩ:

- Vương Phác từ đâu mà có được nên cao thủ nô bộc này? Hấn, hấn có muốn giết ta hay không?

Vương Phác cười cười, nói:

- Nhạc phụ đại nhân, hộ vệ của người võ công tầm thường, sợ rằng không thể bảo vệ được tính mạng của người, tên nô bộc của tiểu tể tên là A Trư, kiếm pháp cũng không tệ, lại siêng năng, nhanh nhẹn, tiểu tể tặng hấn cho nhạc phụ đại nhân làm món lễ vật thứ hai.

Thôi Hoàn sợ đến nỗi tâm thần chấn động, còn dám từ chối sao? Ngay cả suy nghĩ buông lời cự tuyệt hôn sự lúc này cũng hoàn toàn biến mất.

A Trư tiến lên quỳ mọp xuống hành lễ:

- Nô tài A Trư bái kiến chủ nhân.

Thôi Hoàn run giọng, nói:

- Tốt, tốt, đứng lên, không cần đa lễ. – Miệng nói nhưng mắt lại liếc nhìn Tạ Thiên, mong hấn ra tay trợ giúp.

Tạ Thiên lại nhìn chăm chăm vào Vương Phác, tay nắm chặt Như Ý, thể như kiếm bạt, cung giương.

Thôi Hoàn thu nhận cao thủ A Trư làm nô bộc nhưng vẻ mặt lại như đưa đám. Thôi gia bọn họ trước giờ luôn dùng thủ đoạn ép người khác nhận người của mình làm nô bộc, hôm nay không ngờ có người dùng “gậy ông đập lưng ông” trả lại cho Thôi gia, chỉ có thể nói là báo ứng mà thôi.

Vương Phác tựa hồ như không biết chuyện gì xảy ra, gấp một cái, lại nằm xuống giường mây, ngay cả Tạ Thiên cũng không thèm nhìn đến.

Tạ Thiên lại lướt mắt nhìn qua hai mươi tên nô bộc của Vương Phác, cuối cùng nói:

- Ta đợi đến ngày chiêu thân mới giết người. – Đoạn xoay người rời khỏi Hoàng Nghị Các, nguyên hấn thấy Vương Phác đông người, sợ bị vây công, đành tạm thời nhẫn nhịn.

Cung Chân trầm nghĩ:

- Người này vừa rồi nói tặng cho Thôi đại gia ba món lễ vật, vậy món lễ vật thứ ba đâu?

Vương Phác quả nhiên nói:

- Tiểu tể vừa rồi đã nói có ba món lễ vật hiếu kính nhạc phụ đại nhân, chỉ là món lễ vật thứ ba....

Ả tỳ nữ đứng sau bóp vai cho hấn lúc này, cười nói:

- Không phải chính là ngài – vị tiểu tể này sao?

Vương Phác nhanh tay bịt miệng nàng lại, thuận tay bẹo vào má nàng vài cái, cười nói:

- Người ghen sao? – Nói xong bàn tay bắt đầu du ngoạn trên thân thể tỳ nữ, vuốt ve một trận, đơn giản xem vị nhạc phụ đại nhân Thôi Hoàn như không có mặt vậy.

Tỳ nữ bị hấn sờ soạng, cười hì hì, nói:

- Chủ nhân, đừng gấp như vậy, trở về phòng hãy...

Vương Phác cười nói:

- Không sai, cần gì phải nóng lòng, trở về phòng mới hoan hảo vẫn chưa muộn. – Nhìn Thôi Hoàn nói:

- Món lễ vật thứ ba, đợi đến ngày chiêu thân mới có thể đưa cho nhạc phụ. Tóm lại tiểu tể cam đoan đó là món lễ vật to nhất, cam đoan nhạc phụ đại nhân khi thấy sẽ vui mừng, ngay cả danh tính cũng quên mất.

Thôi Hoàn vừa tức vừa giận, chỉ mong ngày chiêu thân, Tạ Thiên một kiếm giết chết người này, thì có thể “Tạ Thiên” tạ địa.

Lúc này Tần Vô Hữu đang lăn lộn trên mặt đất, chột kêu to:

- Ta nhận ra người, người là Đào...

Lời còn chưa dứt, tên nô bộc đã phi xuất nhất kiếm, đâm xuyên qua cổ họng hắn, lạnh lùng nói:

- Ta đã đại phát từ bi, người lại muốn nhanh chóng tìm chết.

Cung Chân trong lòng suy nghĩ, tên nô bộc hiển nhiên không muốn người khác biết được thân phận nên giết người diệt khẩu, hẳn là Đào, Đào gì đây?

Cung Chân đối với các nhân vật võ lâm thì một khiêu cũng không thông, tự nhiên không thể đoán ra là “Đào” gì. Hẳn chỉ có thể biết tuyệt đối không phải là Đào Khản, Đào Khản (1) sẽ không làm nô bộc cho người khác, cũng không hướng chủ nhân, quỳ lạy như vậy.

Vương Phác lại đằng hắng một cái, nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể cần phải trở về phòng, hoạt động thân thể một chút, xin người an bài hai mươi gian phòng thượng hạng cho người của tiểu tể an nghỉ.

Cung Chân nhìn tên trung niên vô lại này, trong lòng nảy sinh một sự sợ hãi khó hiểu, lúc trước cho dù hắn đối mặt với Phương Sơn, Trục Âm, thậm chí cả Tạ Thiên cũng không sợ hãi như vậy.

Hắn mơ hồ hoài nghi Vương Phác giấu trong lòng một đại âm mưu, chỉ là không biết đại âm mưu này đến tột cùng là như thế nào thì không nói ra được.

Luận võ tranh hân, cuối cùng ẩn giấu đại âm mưu gì đây?

Chú thích:

(1): Đào Khản là Khai quốc Nguyên huân đời Đông Tấn. Từng giữ chức Thị trung, Thái Úy, Đô đốc bát châu chư quân sự, Thứ sử hai châu Kinh- Giang, được phong Trường Sa Quận công, truy tặng chức Đại tư mã. Đào Khản xuất thân mồ côi, cực khổ, bị tầng lớp sỹ tộc khinh ghét, nhưng sau nhờ công phò tá (võ quan) mà làm quan đến cực phẩm.

8. Q.1 - Chương 8: Tam Tiểu Thư Của Thôi Gia.

Cung Chân quay lại phòng thì đã là nửa đêm, hắn hồi tưởng lại cảnh tượng hung hiểm lúc nãy, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Tuệ Nhi sau khi đưa Trúc kiếm cho Cung Chân, thì một mực quay về phòng chờ hắn, nhìn thấy Cung Chân, tỏ ra vui vẻ nói:

- Công tử, người đã trở lại.

Cung Chân thấy tơ máu trong hai mắt ả đỏ hồng, hiển nhiên đã hết sức mệt mỏi, lại cầm trong tay một mảnh vải bố, chẳng biết là đang may thứ gì, cười nói:

- Người chờ ta trở lại sao?

Tuệ Nhi gật đầu.

Cung Chân bắt giắc cảm động, từ khi hấn sinh ra cho đến nay, chưa có ai quan tâm đến hấn như vậy, hấn vuốt ve mái tóc Tuệ Nhi, ôn nhu nói:

- Người đã mệt rồi, hãy ngủ đi.

Tuệ Nhi lại nói:

- Tuệ Nhi phải hầu hạ công tử thay quần áo, lên giường, sau đó mới ngủ.

Hấn biết Tuệ Nhi còn đợi lệnh của hấn, bèn nói:

- Đây là mệnh lệnh của ta, người nhất định phải nghe, mau đi ngủ!

- Đa tạ công tử. – Tuệ Nhi cung kính hành lễ sau đó mới quay về phòng bên cạnh để ngủ.

Cung Chân cảm thấy buồn cười trong lòng: Hấn đã làm “chủ nhân được nửa ngày, đây là lần đầu tiên dùng uy phong của chủ nhân ra lệnh cho nàng, lại nghĩ đến biểu hiện của Tuệ Nhi ôn nhu, dịu dàng, trong lòng cảm thấy vừa ấm áp, vừa ngọt ngào.

Đột nhiên “cốc, cốc”, ai đó đang gõ nhẹ vào cửa phòng.

Cung Chân mở cửa, nhìn thấy một thiếu nữ, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Thiếu nữ mi thanh mục tú, mặt đẹp như ngọc, mái tóc được búi gọn, cài một cây thoa bằng trân châu, y phục mỏng manh, tà áo phất phơ trong gió nhẹ, vừa nhìn đã có thể nhận ra là khuê nữ của ôn nhưng lại có vẻ đẹp nóng bỏng, hấp dẫn, có thể giết người.

- Cô nương tìm ai? Chắc là đã tìm sai người?

Thiếu nữ nói:

- Ta tìm công tử.

Cung Chân lấy làm lạ, hỏi:

- Nhưng tại hạ lại không quen biết với cô nương!

Thiếu nữ mỉm cười:

- Nhưng ta lại biết công tử, người tên là Cung Chân, là người Để. Sáu ngày trước công tử dùng Trúc kiếm giết chết Phương Sơn, kiếm pháp thật lợi hại, có đúng vậy chăng?

- Cô nương như thế nào lại biết được?

Thiếu nữ không trả lời, hỏi ngược lại:

- Trước tiên hãy đoán xem ta là ai?

Cung Chân lắc đầu:

- Tại hạ đoán không được, từ nhỏ tại hạ đã luôn luôn đoán sai.

Thiếu nữ chậm rãi nói từng chữ:

- Ta chính là tam tiểu thư của Thôi gia – Thôi Dư Thanh.

Cung Chân kinh hãi, lắp ba lắp bắp mãi mới có thể nói tiếp:

- Sao cơ? Cô nương chính là chiêu thân.....vị...Thôi tam tiểu thư?

Thôi Dư Thanh nghe vậy, cúi đầu bẽn lèn, tay mân mê tà áo.

- Tam tiểu thư, đêm khuya đến tìm tại hạ, không biết có chuyện gì trọng yếu chăng?

Thôi Dư Thanh lưỡng lự, đoạn nói:

- Ta tìm công tử đúng là có chuyện quan trọng...

Cung Chân vội nói:

- Tam tiểu thư, xin mời nói, tại hạ chỉ cần có thể giúp được, nhất định sẽ tận lực.

Thôi Dư Thanh giương mắt nhìn hắn:

- Thật sao?

Cung Chân ưỡn thẳng ngực, khẳng khái nói:

- Tuyệt không nuốt lời...

Thôi Dư Thanh lại hỏi:

- Công tử không hối hận sao?

- Tuyệt không hối hận.

Thôi Dư Thanh như thu hết can đảm để nói:

- Công tử đã nói là không hối hận...vậy công tử hãy theo ta trốn đi.

Nếu lúc này cảm giác của hắn là kinh hãi thì giờ phút này cảm giác của hắn là chấn động. Nếu lúc này miệng hắn há to đủ để nhét vào một quả trứng gà thì bây giờ đã ngoác ra đủ để nhét vào ba quả trứng.

- Tiểu thư vừa nói gì?

Thôi Dư Thanh lặp lại từng chữ:

- Vừa rồi ta nói muốn cùng công tử trốn chạy.

Cung Chân hít sâu một hơi, mới hỏi tiếp:

- Tại sao? Tại sao tiểu thư lại muốn cùng tại hạ chạy trốn?

Thôi Dư Thanh đáp:

- Bởi vì ta không muốn gả cho Vương Phác.

Cung Chân khẽ than:

- Chuyện này thì tại hạ hiểu được...nhưng còn Tạ Thiên thì sao? Hắn vị tất đã thua Vương Phác.

Thôi Dư Thanh đáp:

- Ta không thể mạo hiểm được, ta tuyệt không thể gả cho Vương Phác.

Cung Chân lại nói:

- Chuyện này tại hạ cũng hiểu được..chỉ là tiểu thư cũng không cần phải chọn tại hạ là người cùng chạy trốn.

Thôi Dư Thanh nhìn chằm chằm hắn:

-Thứ nhất, Tạ Thiên tuyệt đối sẽ không chạy trốn với ta.

- Tại sao?

Thôi Dư Thanh bình thản trả lời:

- Hắn và cha ta giao tình rất tốt, cũng có thể xem là nhạc phụ và tiểu tể, nếu theo ta bỏ trốn, không phải sẽ cắt đứt mối quan hệ này sao? Hơn nữa Tạ Thiên xuất thân từ danh môn, bản tính cuồng ngạo, tuyệt không chịu thực hiện hành vi trốn chạy.

Cung Chân nói:

- Nói cho cùng, thì ra tại hạ chỉ là một Đê dân, xuất thân hèn mọn, cũng không có danh dự cho nên mới lọt vào mắt xanh tiểu thư, làm nhân tuyển cùng tiểu thư chạy trốn.

Thôi Dư Thanh lại nói:

- Hơn nữa Tạ Thiên tuyệt sẽ không chấp nhận chuyện vô công của hắn thua Vương Phác, hắn nghĩ khi luận võ chiêu thân sẽ có thể đánh bại Vương Phác, sao có thể chịu chạy trốn cùng ta.

Cung Chân lại nói:

- Nói cho cùng thì vì tại hạ cũng không có khả năng luận võ chiêu thân, đoạt khôi, cho nên tiểu thư mới nghĩ tại hạ đáp ứng cùng tiểu thư chạy trốn?

Thôi Dư Thanh trả lời:

- Quan trọng nhất chính là... - Nàng cúi thấp đầu, lí nhí trong miệng – Giờ Ngọ, tại Hoằng Nghị Các, ta đã lên nhìn trộm công tử, thấy công tử phong tư xuất chúng, hình thể tuấn lãng...

Nói đến đây khuôn mặt đỏ ửng, lan đến tận mang tai, thanh âm đột nhiên trở nên dịu dàng, êm ái:

- Nếu công tử nguyện ý, chúng ta bây giờ sẽ hoàn thành lễ Chu Công, sau đó cùng nhau cao bay xa chạy....

Đoạn chậm rãi cúi bỏ xiêm y.

Cung Chân vội nói:

- Gượng đã, đừng cởi quần áo.

Động tác Thôi Dư Thanh vẫn như trước, không dừng lại, xiêm y tiếp tục hạ xuống, lộ ra bờ vai trắng bóng...

Đột nhiên cổ họng nhói lên, Trúc kiếm của Cung Chân đã kề vào yết hầu nàng.

Cung Chân khẽ than:

- Nếu vừa rồi ngươi thật sự là Thôi tam tiểu thư thì thật là tốt!

Trong sát na đó, Cung Chân đã xuất ra nhất chiêu quái kiếm, chế trụ cổ họng của thiếu nữ. Trải qua thực chiến sáu ngày trước, một chiêu kiếm này của hần ngày càng thuần thực, từ lực đạo đến phương vị đều cực kỳ chính xác, không sai một ly, nếu là sáu ngày trước thì e rằng hần đã không thể đình thủ, Trúc kiếm đã xuyên qua cổ họng của “Thôi Dư Thanh”.

Thôi Dư Thanh cả kinh nói:

- Cung công tử, người đang làm chuyện gì vậy? Ta thật sự không hiểu.

Cung Chân bình tĩnh nói:

- Tại hạ nói trong tay cô nương đang nắm ám khí, thỉnh mời buông ra.

Thôi Dư Thanh buông nắm tay ra, một mũi cương châm rơi xuống đất. Trong lúc cúi bỏ đai lưng, nàng đã len lén lấy từ trong vạt áo, giấu trong tay, đang định phóng ra thì bị Trúc kiếm khống chế.

Nàng nhìn Cung Chân nói:

- Tại sao ngươi có thể nhận ra ta là người giả mạo?

Cung Chân nhàn nhạt nói:

- Tại hạ dĩ nhiên nhận biết được vài chuyện. Với thân phận của Thôi tam tiểu thư, tuyệt sẽ không thêm để ý đến tại hạ mà bỏ trốn với tại hạ.

“Thôi Dư Thanh” lại nói:

- Lý do này hình như chưa thuyết phục.

- Tại hạ còn hiểu được Thôi tam tiểu thư không phải là ngu ngốc.

“Thôi Dư Thanh”: “Ồ!”

Cung Chân lại thần nhiên nói:

- Trừ phi Thôi tam tiểu thư ngu ngốc, nếu không sẽ không mặc cảm y sang trọng để chạy trốn, thậm chí không cần cải trang chút nào, chẳng lẽ nàng không sợ hạ nhân nhận ra?

“Thôi Dư Thanh” có vẻ thất vọng:

- Thôi tam tiểu thư không ngốc, nhưng có người nói với ta là người rất ngu ngốc, vì vậy ta mới nghĩ ra cái mưu kế ngu ngốc này!

- Cô nương là người của Ngũ Đầu Mễ Giáo đúng không?

“Thôi Dư Thanh” lộ ra thần sắc ngạc nhiên:

- Sao người biết được?

Cung Chân đứng đĩnh nói:

- Muốn giết tại hạ thì cũng chỉ có hai loại người: Một là Sát Hồ thế gia, hai là Ngũ Đầu Mễ Giáo. Khẩu âm của cô nương có pha nhiều chất giọng của người Hồ.

“Thôi Dư Thanh” lên tiếng:

- Sát Hồ thế gia đều là Hán nhân, đương nhiên sẽ không có người có khẩu âm người Hồ.

Cung Chân lại nói:

- Thôi tam tiểu thư không nói khẩu âm của người Hồ.

“Thôi Dư Thanh” hỏi:

- Cho nên ngay từ khi bắt đầu nói chuyện, người đã biết ta không phải Thôi tam tiểu thư?

- Không sai.

“Thôi Dư Thanh” than:

- Xem ra người không những không ngu ngốc, ngược lại là một kỳ tài.

Cung Chân lạnh nhạt:

- Không dám.

“Thôi Dư Thanh” ngửa cổ lên, nói:

- Ta đã hỏi xong, người giết ta đi. – Nói xong thản nhiên chờ chết.

Cung Chân im lặng một lúc, thu lại Trúc kiếm:

- Tại hạ không giết cô nương.

“Thôi Dư Thanh” không nghĩ ra Cung Chân lại tha mình, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao người tha cho ta?

Cung Chân nói:

- Tại hạ không cần phải giết cô nương, cũng không có lý do gì để giết người, bản thân tại hạ cũng không thích giết người. Cô đi đi.

“Thôi Dư Thanh” chuyển thân, đang muốn rời khỏi, Cung Chân đột nhiên nói:

- Cô nương trước tiên mặc lại y phục đã, hãy đi.

Nàng lúc này mới phát hiện là xiêm y đã bị kéo xuống, bộ ngực trắng muốt đã lộ ra một nửa, hiển thị ngay trước mắt Cung Chân, bất giác vừa thẹn, vừa giận, dậm mạnh chân xuống đất, bỏ đi.

Cung Chân đợi nàng rời khỏi, bước lại bên chậu gỗ đựng nước, vốc nước lạnh lên mặt, nhưng hình ảnh bộ ngực của “Thôi Dư Thanh” vẫn cứ quanh quẩn trong tâm trí của hắn, không chịu rời khỏi.

Vừa rời hắn không ché “Thôi Dư Thanh” đã phải dùng đến định lực kinh người mới có thể điều khiển ánh mắt không nhìn thẳng vào ngực nàng, bất quá tâm thần vẫn rung động, chỉ cần kéo dài thêm chút nữa thì sợ rằng tay cầm kiếm của hắn cũng không còn nắm được kiếm nữa, cho nên hắn chỉ còn cách phóng thích nàng, mặc dù giết nàng mới là thượng sách nhưng không cách nào hạ thủ được!

Cung Chân lên giường một lúc lâu, đến khi ngược đầu lên đã nghe tiếng gió rít lên “véo, véo”, hơn mười đạo cương châm lướt sát qua mặt hắn, ghim lên bên cạnh giường.

Toàn thân Cung Chân đổ mồ hôi lạnh, lật người dậy đã thấy “Thôi Dư Thanh”

“Thôi Dư Thanh” nói:

- Người tha ta một lần, ta cũng tha người một lần, không ai thiếu nợ ai.

Cung Chân cười khở:

- Cô nương hình như rất thích công bằng.

“Thôi Dư Thanh” lại nói:

- Ta là Trương Tiêu Nhân, lần sau gặp mặt, ta sẽ lấy mạng người. Người nên nhớ kỹ tên ta.

Cung Chân đáp lời:

- Lần này ta đã có một bài học, lần sau sẽ không cho người cơ hội nữa, nếu ta chiếm được thượng phong thì không chừng sẽ giết người.

Trương Tiêu Nhân thần nhiên đáp:

- Để xem sao. – Đoạn quay người bước đi, đi được vài bước thì quay đầu lại – Lúc này ta đều nói dối người, trừ một câu, người đứng là phong thần tuần lã, dung mạo xuất chúng, so với Vương Phác và Tạ Thiên thì hơn nhiều. – Đoạn hé miệng cười, thân hình nhảy lên, biến mất.

Cung Chân nhìn thấy nụ cười thiên kiều bá mị của nàng, ngẩn người ra sững sờ: Thôi tam tiểu thư không biết có đẹp như nàng ta không? Trong lòng lại nổi lên cảnh tượng được hân thưởng bộ ngực bán lộ của nàng lúc này.

Đứng tần ngần một lúc lâu, lại nghĩ tới: Ngũ Đấu Mễ Giáo đến đây đương nhiên không chỉ muốn giết mình ta. Trường náo nhiệt này không thể bỏ qua được.

Hắn nhanh chân bước ra, chỉ đi được vài bước đã nghe thấy từ phía tây vọng lại tiếng cây cỏ xào xạc, tâm niệm lóe lên: Chẳng lẽ có người theo dõi? Tiếp tục giả vờ lững thững bước đi, đột nhiên nhanh như chớp xoay người lại nơi phát ra thanh âm đó.

Hắn tuy không am hiểu khinh công nhưng thân thủ nhanh nhẹn, chạy không hề chậm, nhảy qua một tòa giả sơn, đã thấy một người từ đầu tường ngã xuống.

Người nọ lồm cồm đứng lên, “gầm gừ” trong miệng, chỉ hần mảy:

- Tại sao người lại đột nhiên xuất hiện, làm ta kinh hãi, vừa nhảy lên đã...làm hại bốn tiểu...bốn tiểu...đại gia ngã xuống?

Cung Chân nhìn thấy người đó mi thanh mục tú, mặc trang phục nô bộc, là một tên thư đồng, thấy hắn há miệng mắng người, trong lòng cũng hơi tức giận, phản bác:

- Đêm khuya, người lại lén lút lút lút, e là cũng không phải người tốt gì...trước tiên phải hô hoán lên, truy cho ra đã.

Thư đồng bị nói trúng yếu điểm, há mồm, cứng lưỡi:

- Người, người... - Không cách nào thốt ra lời được.

Cung Chân nhìn dáng vẻ của hắn, mười phần là giống một tiểu hài tử làm chuyện xấu, đang bị người lớn bắt gặp, bẽn lẽn cười:

- Người không muốn làm nô bộc nữa, đang đêm muốn đào tẩu có đúng không?

Thư đồng gật đầu:

- Đúng, đúng, ta muốn bỏ trốn. – Giọng nói vẫn còn non nớt, hiển nhiên là tuổi vẫn còn nhỏ.

Cung Chân cũng xuất thân từ người cùng khổ, hiểu rõ nỗi lòng người nghèo, hạ nhân khổ sở như thế nào, cũng không làm khó hấn, chấp tay nói:

- Người đi đi, đừng quấy nhiễu nữa.

Đang định rời đi, chợt nghe thư đồng nói:

- Chậm đã.

- Còn chuyện gì nữa?

Thư đồng “phân phó”:

- Cho ta mượn lưng, giúp ta trèo lên đầu tường.

Hấn nói chuyện thật không có chút lễ phép, nhưng Cung Chân thường giao du với hạ nhân, nên cũng không để ý đến.

Cung Chân cười nói:

- Tại sao ta phải giúp người?

Thư đồng nói:

- Ta cho người một trăm cân, không, hai trăm cân hoàng kim!

Cung Chân bật cười:

- Toàn thân người không mang theo vật gì, dựa vào vào cái gì mà cho ta hoàng kim?

Hấn quan sát, thấy tên thư đồng hai tay trống trơn, không có tay nải, đừng nói là hai trăm cân mà hai cân hoàng kim cũng không thể cất trong người được.

Thư đồng lấy ra từ trong ngực một gói vuông, gói bằng khăn tay thêu hoa sắc sỡ, lấy ra một cây kim thoa, nói:

- Đầu cây thoa này được làm bằng kim cương thạch của Tây Vực, có giá trị bằng hai trăm cân hoàng kim. Nếu người đồng ý giúp ta trèo ra ngoài, ta sẽ tặng nó cho người.

Cung Chân không nhận lấy, lại nói:

- Người lấy cắp của chủ nhân, không sợ họ bắt được, đánh chết sao?

Hấn thấy khăn tay tuy nhỏ nhưng bên trong lại có hơn mười viên ngọc phỉ thúy, được điêu khắc tinh xảo, Cung Chân tuy kiến thức thô lậu nhưng cũng biết đều là vật giá trị liên thành.

Thư đồng vội nói:

- Đúng, đúng, ta lấy cắp của chủ nhân, nếu không chạy đi, để hấn bắt được, nhất định không toàn mạng, người mau làm chuyện tốt, trượng nghĩa ra tay, giúp ta một tay đi.

Cung Chân mỉm cười:

- Ta giúp người, chẳng phải là tiếp tay cho kẻ gian sao?

Thư đồng la lên:

- Người không giúp ta, ta sẽ chết chắc, người..người phải giúp ta.

Hai mắt đỏ lên, chút nữa đã chảy ra nước mắt.

Cung Chân thở dài:

- Tới bước này, ta không giúp người, cũng không đành lòng. Hy vọng người lần này rời khỏi đây, thay tâm đổi mặt, đừng làm chuyện trộm cắp nữa, người có một bọc châu báu nà, kiếp này cũng không cần phải làm trộm nữa, có thể hưởng một cuộc sống phong lưu.

Thư đồng cầm kim thoa nhét vào tay hấn:

- Đây là thù lao cho người.

Cung Chân cự tuyệt không lấy.

Thư đồng nói:

- Ta như thế nào để cho người giúp ta khôi khôi như vậy? Ta đây không thích nhận ân huệ của người. Ta là người không thích nợ người khác.

Cung Chân lại nói:

- Người không muốn ta giúp thì ta đi đây. Ta còn có việc quan trọng hơn phải đi làm.

Giả vờ chuyển thân, muốn chạy đi. Thực ra Cung Chân cũng không phải là nói sai, cao thủ Ngũ Đấu Mễ Giáo vây công hai người Vương, Tạ, nếu giang hồ chỉ sĩ biết được, tới xem không tới ba vạn thì cũng phải hai vạn người, so với lượng người đến cầu thân thì còn nhiều hơn gấp ba, gấp năm, gấp bảy lần.

Cầu thân thì cần phải có điều kiện hợp lệ, nhưng xem náo nhiệt thì chỉ cần có mắt là có thể, cho dù không có mắt thì cũng có thể nghe bằng tai, người đến xem đương nhiên là nhiều hơn người đến cầu thân rất nhiều. Hắn làm sao có thể bỏ qua trường náo nhiệt này!

Thư đồng hỏi:

- Người không được đi, nợ người một ân huệ thì nợ chứ sợ gì.

Cung Chân khom người xuống, tứ chi chầm đất, mười phần giống một con súc sinh. Thư đồng vài lần mượn lưng hắn nhưng vẫn chưa lên được đầu tường.

Thư đồng đột nhiên nghĩ ra biện pháp:

- Người dang chân ra, từ từ đứng lên.

Cung Chân theo lời, thay đổi tư thế, thư đồng đạp lên đầu vai hắn, nói:

- Người từ từ đứng lên, từ từ thôi, được rồi.

Thư đồng leo lên đầu tường, cười nói:

- Đa tạ người. Ta đi.

Cung Chân ngược đầu lên hỏi:

- Người rời khỏi Thôi phủ, sau này định đi đâu?

Thư đồng trả lời:

- Ta muốn tìm một người.

- Là người nào?

Thư đồng đáp:

- Người cũng thật là nhiều chuyện.

Cung Chân cười nói:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, người không trả lời cũng không sao.

Nhân châu thư đồng đảo một vòng, nói:

- Ta tìm một người, nói cho người biết cũng không sao, dù sao thì ta cũng không biết hắn đang ở phương nào, nói cho người biết một chút cũng tốt.

Cung Chân lại nói:

- Ta không quen biết nhiều người lắm, người nói cho ta nghe cũng không sao.

Thư đồng ngồi xổm xuống đầu tường, thấp giọng nói với Cung Chân:

- Tên người này nhất định người đã nghe qua. – Sắc mặt nghiêm trang, từng chữ từng chữ phun ra – Hẳn tên là Vương Tuyệt Chi.

Cung Chân lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua tên này.

Thư đồng nhìn Cung Chân như nhìn một con dã nhân:

- Ngay cả Vương Tuyệt Chi mà người cũng chưa từng nghe qua?

Cung Chân cười nói:

- Ta đã sớm nói ta không biết nhiều người lắm mà.

Thư đồng nói:

- Người chưa từng nghe qua giang hồ có một vị đại sát tinh, hai vị đại anh hùng, ba vị thần kiếm khách, tứ vị đại kỳ nhân sao?

Cung Chân đáp:

- Chưa từng nghe qua.

Thư đồng nhìn chăm chăm vào con dã nhân trước mắt, vội la lên:

- Ta đây không còn hứng thú nói chuyện với người nữa.

Cung Chân lại hỏi:

- Người và vị Vương Tuyệt Chi này là thân nhân?

- Không phải.

- Là bằng hữu?

Thư đồng lại nói:

- Cũng không phải, bắt quá sắp sửa thành.

Những lời này thật sự không thông, nhưng Cung Chân lại hiểu được.

- Người tìm hắn là để kết giao?

Về mặt thư đồng nghe thấy câu này lập tức rạng rỡ:

- Không sai, hắn là người mà ta ngưỡng mộ nhất. Ta lén đi ra ngoài chính là muốn tìm hắn, kết thành bằng hữu. – Nói đến đây thanh âm trở nên rất hưng phấn.

Cung Chân tò mò hỏi:

- Vương Tuyệt Chi cuối cùng là người như thế nào?

Đang định nghe, thì thư đồng đã trả lời:

- Người không biết hắn, ta nói với người cũng vô dụng, ta đi. – Đoạn nhảy xuống đầu tường, Cung Chân gọi đã không thấy đâu nữa.

Chỉ thấy trên mặt đất lấp lánh một vật trong suốt, nhặt lên thì ra là cây kim thoa.

Cung Chân nhớ tới lời thư đồng nói:

- Ta không thích nợ ân huệ của người khác. – Nhưng hắn cũng không dám khẳng định kim thoa này có phải là do thư đồng cố ý lưu lại hay không, không biết là vì nhân tình hay vô tình lưu lại.

Đột nhiên sau lưng hắn vang lên một giọng nói:

- Thì ra là người tản bộ đến đây, làm hại ta tìm người một hồi.

Quay đầu lại, người này không phải là Tạ Thiên sao?

9. Q.1 - Chương 9: Cuộc Chiến Của Tạ Thiên.

Cung Chân hỏi:

- Tạ thập nhất đêm khuya tìm tại hạ, không biết có chuyện gì?

Tạ Thiên lạnh lùng rút ra một thanh kiếm sáng lóe tinh quang bảy màu, cổ tay rung lên, kiếm hoa bung sở ra, uốn lượn hung mãnh như độc xà, lá cây bị cắt vụn, rớt xuống thành một đồng lá vụn.

Cung Chân lúc này mới nhớ đến chuyện so kiếm:

- Tạ công tử, chúng ta hình như đã giao ước ngày mai mới là ngày so kiếm.

Tạ Thiên nói:

- Người thử lay thân cây kia xem.

Cung Chân theo lời, khẽ lay động thân cây, chỉ thấy đã bị cắt đứt, đầu vết cắt được cắt sắc lẹm, thì ra vừa rồi Tạ Thiên múa kiếm, đã ngằm cắt đôi thân cây - một người ôm không hết - này thành hai đoạn.

Kiểm pháp mạnh mẽ, bá đạo!

Tạ Thiên lại nói:

- Kiếm này tên là Thiếu A, do đại sư đúc kiếm Lý phu nhân dùng tinh thiết của phương tây, tinh luyện trong bảy năm đúc thành, rất nhẹ, lại sắc bén vô song. – Đoạn đưa kiếm cho Cung Chân – Tiếp lấy.

Cung Chân tiếp kiếm, chỉ thấy chuôi kiếm rất nhỏ, bản kiếm cũng không rộng như cổ kiếm của Ngô, Việt nhưng cũng không giống với các loại kiếm đang thịnh hành, lại rất nhẹ, cầm lên có cảm giác như không. Hắn khẽ vung kiếm khua động, cảm thấy rất thuận tay, buột miệng khen:

- Hảo kiếm!

Tạ Thiên lại nói:

- Kiếm này trong cương ẩn chứa nhu, trong nhu lại ẩn chứa sự dẻo dai, hình dáng, trọng lượng đều tương tự như Trúc kiếm của người. Tùy tùng của ta dùng khoái mã đưa đến đây, vừa mới đến tay ta, bây giờ ta tặng cho người.

Cung Chân vừa mừng vừa sợ, nhưng lại lập tức trấn định tinh thần, song thủ cầm kiếm đưa cho Tạ Thiên, nói:

- Đa tạ Tạ công tử. Nhưng có câu “vô công bất thụ lộc”, tại hạ không thể nhận kiếm của người.

Tạ Thiên nói:

- Cái gì mà vô công bất thụ lộc? Người chỉ cần quang minh chính đại, toàn lực quyết đấu với ta, đó chính là “công”!

Cung Chân không rõ:

- Tạ thiếu hiệp, lời này là ý gì?

Tạ Thiên nói:

- Như Ý của ta là kỳ bảo của Đông Hải, cứng rắn hơn cả sắt thép, nếu người dùng Trúc kiếm, tất sẽ bị cắt thành hai đoạn. Ta không muốn trong khi giao đấu lại nắm lợi thế về mặt binh khí.

Tạ Thiên lại nói:

- Kiếm này mặc dù không có vỏ kiếm nhưng có thể uốn cong lại cắt đầu trên đai lưng, chuôi kiếm có một vòng bạc, khi uốn cong lại có nhét mũi kiếm vào đó.

Cung Chân nhún vai nói:

- Ngày mai, sau khi luận võ, tại hạ sẽ trả lại thanh kiếm cho thiếu hiệp, cũng không cần biết nhiều đến giá trị của thanh kiếm nữa.

Tạ Thiên lạnh lùng đáp:

- Tùy ngươi. – Ánh mắt lấp lánh nhìn Cung Chân – Ta chỉ hy vọng ngày mai ngươi sẽ toàn lực xuất kiếm, không làm ta thất vọng.

Cung Chân khẽ than:

- Tại hạ chỉ biết vài ba chiêu kiếm pháp chó mù, mèo què, sợ rằng sẽ làm công tử thất vọng.

Tạ Thiên đột nhiên nói ra một câu kỳ lạ:

- Nếu ta đoán không sai thì trận chiến ngày mai, ngươi quyết sẽ không làm ta thất vọng.

Cung Chân lấy làm lạ, vội hỏi:

- Công tử nói sao?

Tạ Thiên tự biết lỡ lời:

- Đêm nay ta đưa kiếm cho ngươi là để ngươi có thêm thời gian làm quen với Thiếu A kiếm, ngày mai xuất chiến mới có thể phát huy được hoàn toàn uy lực của kiếm pháp.

Dứt lời, quay người đi, đột nhiên dừng lại, nói:

- Dương Thái, ngươi cho rằng lén lút như vậy có thể ám toán ta chết sao?

Dương Thái đột nhiên hiện thân, ngửa mặt cười một tràng dài:

- Tạ Thiên, Cung Chân, các ngươi nếu muốn so kiếm với nhau thì đợi kiếp sau đi!

Bên cạnh Dương Thái lúc này xuất hiện thêm vô số bóng đen, cao, thấp khác nhau, Tạ Thiên lạnh lùng nói tiếp:

- Dưới tay Sư quân có hai mươi tám Trì Đầu Đại Tế Tửu, đêm nay phái tới đây mười hai vị, xem ra Dương tế tửu rất coi trọng tại hạ, Tạ Thiên thật khó tiếp nhận ân sủng này.

Dương Thái nói:

- Tạ đại hiệp nhất kiếm chấn động thành Trường An, muốn giết ngươi tất phải chuẩn bị kỹ một chút.

Kỳ thật mười một gã Trì Đầu Đại Tế Tửu đến đây cũng không hẳn là để đối phó với Tạ Thiên. Ngày đó Dương Thái bị Lô Bá và Điền Kỳ Lân hợp lực đánh bại, sau lại thêm Thạch Hổ xuất hiện tranh hôn, tại Thanh Hà bây giờ đã trở thành nơi ngọa hổ tàng long, nếu một mình Dương Thái thì không thể làm nên trò trống gì, vì vậy hắn tức tốc thông tri, xin thêm viện binh. Thời gian hắn gặp Tạ Thiên là giờ ngọ, nếu lúc đó mới xin tri viện thì cho dù viện binh có chấp thêm cánh, giờ phút này cũng chưa thể có mặt tại đây.

Tạ Thiên lại nói:

- Song thủ nan địch tứ quyền, huống chi mười hai cao thủ có tổng cộng hai mươi ba cánh tay. Nếu muốn giết Tạ mỗ, đúng là chỉ cần mười hai người này.

Trong mười hai tên Trì Đầu Đại Tế Tửu thì có một gã danh xưng Độc Tí Tam Thủ Quyền - Thái Nhạc, bị cụt tay cho nên Tạ Thiên mới đếm là hai mươi ba cánh tay.

Dương Thái dương dương đắc ý nói:

- Ngươi cũng hiểu sự đấy. Bất quá ngươi cũng là đệ tử ký danh của Sư Quân, sau khi ngươi chết, ta nhất định sẽ thỉnh Sư Quân làm một đại pháp sự, siêu độ vong hồn ngươi sớm lên cõi cực lạc, coi như giúp ngươi một trường tạo hóa.

Tạ Thiên mỉm cười:

- Ngươi đã quên một chuyện.

Dương Thái ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Tạ Thiên bình thần đáp:

- Ta tuy không địch nổi mười hai người nhưng để giết người thì lại thừa sức. – Tả chưởng vỗ vào lưng Cung Chân, thì thầm nói với hắn một câu, đoạn thì triển thân pháp như quỷ mị lướt đến trước mặt Dương Thái.

Mắt Dương Thái hoa lên, đã thấy Như Ý đến trước mặt.

Hắn tuy sớm có lòng phòng bị nhưng Tạ Thiên ra tay cực nhanh, ngoài dự liệu của hắn, Như Ý đã đến gần, vô phương né tránh, chỉ là trong lúc sinh tử quan đầu, Dương Thái vận dụng đến tột độ khinh công của mình lách sang một bên, trường kiếm xuất ra, hy vọng có thể tránh được họa sát thân.

Nhưng từ đầu vai hắn đã truyền đến cảm giác đau đớn, bị Như Ý chấn nát xương, “rắc rắc” tiếng xương cốt vỡ nát vang lên. Tạ Thiên và mười một tên Trì Đầu Đại Tế Tửu còn lại bắt đầu giao đấu.

Cung Chân nhận lấy một chưởng của Tạ Thiên nhưng lại không cảm thấy đau đớn, thân hình lửng không bay lên đầu tường, nhẹ nhàng đáp xuống mái ngói, những viên ngói dưới chân cũng không vì thế mà nứt vỡ, quả nhiên một chưởng của Tạ Thiên đã vận dụng xảo kinh đến cực độ.

Lúc này câu nói Tạ Thiên mới vang vọng bên tai gã:

- Chạy mau! Nếu ta còn toàn mạng, ngày mai nhất định tìm người độ kiếm!

Tạ Thiên đối phó với mười một tên Trì Đầu Đại Tế Tửu, không quá mười chiêu đã lâm vào hiểm cảnh

Thái Nhạc một quyền đánh đến, nửa đường lại biến thành ba đạo quyền đầu. Độc Tí Tam Thủ Quyền quả nhiên danh bất hư truyền. Tả thủ Tạ Thiên dẫn kiếm đâm ra, tam kiếm phá tam quyền, đánh bay Thái Nhạc, chưa kịp đuổi giết đã thấy từ sau lưng lại có ba thanh trường kiếm đâm đến.

Tạ Thiên thân kinh bách chiến, đối với tình huống lúc này rõ như lòng bàn tay, hắn biết rõ sau lưng có ba thanh trường kiếm đâm tới, mặt khác lại xuất hiện một Diêm La tán, một thuấn bài sắc bén, cho dù đã cố đẩy lui hai thanh đao và một thanh bát xà mâu thì lúc đó khí lực cũng đã tận, bản thân có thể giết được một hai người nhưng ắt thụ trọng thương.

Trận này hắn không có đường chạy, không thể không giết người, nhưng cũng cố không thể để bị giết.

Tạ Thiên không tránh được tam kiếm, ba thanh kiếm xuyên qua thân thể của hắn, trường kiếm cắm vào phần da thịt sát khớp xương, ba thanh trường kiếm chưa kịp rút ra, đã thấy Như Ý vung lên đánh nát đầu một người, tả thủ dẫn kiếm đâm vào tử huyệt người thứ hai, lại há miệng cắn ngang cuống họng người thứ ba.

Chúng nhân thấy thế ngẩn người ra, không ai nghĩ hắn lại lấy thân hứng kiếm, bao nhiêu chiêu số tiếp theo nghĩ ra trong đầu đều vô dụng, chỉ còn cách biến chiêu, tiếp tục tấn công.

Tạ Thiên chỉ có chờ như vậy, trong sát na chúng nhân khựng lại, ném Như Ý trong tay về phía Dương Thái, sau đó thân thể theo lao nhanh theo sau, cười ha hả, nói:

- Dương Thái, ta giết người trước, sau đó sẽ giết tiểu sư quân ở bên cạnh người!

Chúng nhân ngạc nhiên nhìn về phía Dương Thái, thân pháp nhanh chóng vọt theo Tạ Thiên, đồng thời cùng nghĩ:

- Tiểu sư quân không phải đang trốn ở phân đàn, chờ tin mừng của chúng ta hay sao? Sao lại đến nơi này?
- Bọn họ tuy không quan tâm đến Dương Thái nhưng tính mạng của tiểu sư quân thì không thể không quan tâm được.

Dương Thái đang kiểm tra thương thế trên vai mình, không biết từ đâu bay đến Như Ý? Hô thảm một tiếng, Như Ý đánh gãy xương lồng ngực, phá nát một bên ngực, vong mạng.

Ai ngờ đó cũng chỉ là chiêu dương Đông kích Tây của Tạ Thiên, thân hình hắn co lại, chuyển thân bay ra khỏi vòng vây, cười ha hả:

- Thanh sơn lục thủy, hậu hội hữu kỳ, đêm nay Ngũ Đầu Mễ Giáo một phen chiêu đãi, Tạ mỗ sẽ không quên, ngày sau nhất định báo đáp. – Bả vai, bụng, đùi của hắn đều bị trường kiếm xuyên thủng, thương thế không nhẹ, cười nói động đến vết thương, đau đớn khôn xiết.

Tám người nhìn thấy Tạ Thiên đào tẩu đều kinh hãi thất sắc, suy nghĩ như nhau:

- Tên sát tinh này chạy thoát, chỉ sợ sau này Ngũ Đầu Mễ Giáo sẽ gặp đại phiền toái, Sư Quân ắt cũng sẽ trách phạt chúng ta vì để hắn chạy thoát.

Tám người lúc này đều xuất hiện quyết tâm giống nhau: Đuổi tới cùng, quyết không cho hắn chạy thoát.

Tạ Thiên lúc này cũng đang suy nghĩ:

- Ta một người bị mười hai người các người quần công, trong đó bị ta giết bốn người. Cho dù đào tẩu nhưng giang hồ nếu biết được cũng sẽ tán dương võ công ta cao cường, tuyệt không chế nhạo ta. – Tạ Thiên vốn thiên tính cao ngạo, tự phụ, hắn lo lắng nếu việc bỏ chạy mà để người khác biết sẽ bị người giang hồ chế giễu, nếu hắn không bị tử thương thì ắt là cũng không chịu bỏ chạy.

Tạ Thiên đang muốn thi triển khinh công nhảy ra ngoài Thôi phủ bỗng thân hình đột nhiên khựng lại.

Tạ Thiên đột nhiên đình chỉ cước bộ, đám người của Ngũ Đầu Mễ Giáo lập tức lại bao vây lấy hắn.

Lại nghe “phập” một tiếng, mọi người đều phát hiện ra một gã đồng bọn cổ họng phun máu tươi, chậm rãi ngã xuống đất.

Tạ Thiên thở dài, nói:

- Ta nói người chạy đi, sao người không chạy?

Người vừa giết chết một gã Trì Đầu Đại Tế Tửu chính là Cung Chân, hắn sử dụng Thiếu A kiếm để xuất chiêu.

Cung Chân nói:

- Tại hạ không chạy vì công tử nói tại hạ chạy, nếu công tử không giục tại hạ chạy thì tại hạ nhất định đã chạy, tuyệt không quay đầu lại.

Tạ Thiên lại nói:

- Người nghĩ ta giục người chạy là để giảng giải nghĩa khí giang hồ cho người?

Cung Chân hỏi:

- Chẳng lẽ là không phải?

Tạ Thiên nói:

- Ta muốn người chạy là bởi vì ta vẫn còn muốn so kiếm với người, vẫn muốn nhìn thấy kiếm pháp của người, ta không muốn người chết trong tay bọn chúng.

Hắn lại ngạo nghễ nhìn Cung Chân nói:

- Tạ Thiên ta chỉ giảng nghĩa khí cho Hán nhân, tuyệt không giảng nghĩa khí cho người Hồ.

Cung Chân cũng không ngại loại vũ nhục này, hắn đã quen:

- Công tử thật sự muốn xem kiếm pháp của tại hạ?

Tạ Thiên chậm rãi nói:

- Đúng, lưu lại tính mạng của người, lưu lại kiếm pháp của người quan trọng hơn bảo toàn tính mạng cho ta. Việc ta muốn xem kiếm pháp của người còn trọng yếu hơn cả việc bảo vệ tính mạng chính bản thân ta.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tạ Thiên không trả lời. Nguyên bảy tên Trì Đầu Đại Tế Tửu đã bao vây hắn lại, vòng vây bắt đầu xoay tròn như một bánh xe, bảy người, sáu loại binh khí loạn động, không ngừng phát ra công kích lăng lẹ.

Cung Chân thật muốn trợ giúp cho Tạ Thiên nhưng bảy gã Trì Đầu Đại Tế Tửu biết hắn có thể nhất kiếm đoạt mạng nhưng lại không thông hiểu khinh công nên mỗi lần Cung Chân tiếp cận, bọn chúng lại tránh ra xa, không trực tiếp đối đầu với hắn.

Thứ nhất là Cung Chân không biết khinh công, không thể nào tiếp cận địch nhân, thứ hai chính là mỗi khi bảy người phát động công kích, sáu loại binh khí tạo ra bạch quang loạn vũ, làm hắn hoa cả mắt, ngay cả ai là ai cũng không thấy rõ, làm sao có thể ra tay đắc thủ được?

Tạ Thiên rút thanh trường kiếm vẫn ghim trên đùi ra, sử một chiêu “Quế Thụ Trọng Sanh Hề Sơn Chi U”, kiếm quang tóe ra, ngăn chặn hai thanh đao của gã trọc và Lý Vũ thì mâu thuẫn của Ôn gia huynh đệ lại tấn công đến.

Ôn gia huynh đệ, một người sử dụng một thanh bát xà mâu, một người sử dụng Khai Phong Hồ Diện thuẫn, được giang hồ xưng là “Mâu trong Thuần”, luôn hỗ trợ không rời nhau nửa bước, khi tấn công kẻ địch thì đồng thời ra tay, Ôn Giáp sử thuẫn, đưa về phía trước, yểm hộ cho Ôn Bính ẩn nấp sau thuẫn, dùng bát xà mâu tấn công địch thủ từ xa, cứ phối hợp nhuần nhuyễn như vậy, cho dù hai huynh đệ không thể thắng thì cũng rất khó bị đánh bại.

Lúc này Tạ Thiên kêu lên:

- Cung Chân, ngươi vừa rồi không chạy đi, hại ta không thể chạy thoát được, giờ phút này ngươi còn không chịu chạy đi, chẳng lẽ muốn hại ta chết tại trận mới cam tâm hay sao?

Trường kiếm vung lên, chặn đứng bát xà mâu lại, nhưng thuẫn bài đã chém thẳng đến, chỉ có thể dùng chân ngăn cản, đáng tiếc đơn cước của hắn sao có thể chống lại lực đạo của Ôn Giáp từ ba bốn trượng lẫn đến? Hơn nữa đùi phải của hắn đã bị lợi kiếm xuyên thủng trọng thương.

Tạ Thiên bị đòn tấn công của Ôn Giáp chắn ngã trên mặt đất, hai thanh trường kiếm cắm trên người hắn bị chấn động, tác dụng lên vết thương, đau đớn đến suýt ngất.

Hắn vận dụng tàn lực vào chân, phát lực tung ra một cước, đá cả người cả thuẫn Ôn Giáp tung lên cao.

Lúc này Thái Nhạc bồi đến một chưởng, Tạ Thiên mặc dù nằm trên mặt đất nhưng kiếm chiêu bất loạn, hồi kiếm ngăn trở. Ai ngờ Thái Nhạc cực kỳ âm độc, một chưởng này không hề nhắm đến thân thể của Tạ Thiên mà là nhắm đến chuôi kiếm đang cắm trên bụng Tạ Thiên!

Tạ Thiên hét thảm lên một tiếng, xuất ra một chiêu “Bỉ Kiềm Trung Giá Nhi Tâm”.

Chiêu này vốn dùng tay xoay kiếm thành vòng tròn, phá nát ngực địch nhân, nhưng Tạ Thiên lại phản kỳ kiếm, dùng chiêu này cho chính bản thân mình, xoay kiếm trên cơ thể, chấn gãy thanh kiếm đang cắm trên người thành hai đoạn, nửa thanh kiếm vẫn nằm lại trong cơ thể nhưng miễn cho địch nhân có thể lợi dụng chuôi kiếm gây thương tổn cho bản thân.

Tạ thiên cầm nửa thanh kiếm trong tay, thuận thế chém ra hai kiếm, cắt đứt người tên âm độc Thái Nhạc thành ba đoạn, chia làm ba nơi, rơi tung tóe trên mặt đất.

Lúc này lại thêm một đao đâm tới, ghim chặt chân hắn trên mặt đất, không cho hắn có thể gượng dậy.

Cung Chân nghe Tạ Thiên hét hắn chạy đi, biết rõ mình ở lại cũng không giúp được hắn, lại làm cho hắn thêm vướng tay vướng chân. Đang định co chân bỏ chạy nhưng lại thấy Tạ Thiên rơi vào thảm cảnh, tất sẽ vong mạng, làm sao còn lòng dạ nào để bỏ chạy.

Hắn nhìn thấy thân thể Ôn Giáp đang từ không trung rơi xuống, không nghĩ nhiều, vươn tay phóng đi Thiếu A kiếm, Ôn Giáp đang ở không trung nhưng thần trí bất loạn, huy động Hồ Diện thuẫn chống đỡ, che kín thân thể của hắn, bất quá vẫn không làm sao ngăn cản được một kiếm lao đến của Cung Chân, ngực thủng một lỗ, bị Thiếu A kiếm đâm từ trước xuyên thấu ra sau.

Tên trọc cả kinh, thốt lên:

- Ngươi, ngươi ..không phải chỉ biết một chiêu kiếm pháp thôi sao!

Cung Chân lạnh lùng nói:

- Ai nói ta chỉ biết một chiêu? – Trúc kiếm từ bên hông xuất ra, đâm thẳng vào yết hầu gã trọc.

Gã trọc kinh hoàng, quên mất cả việc tránh xa Cung Chân, đến khi hấn định thần thì Cung Chân đã chỉ còn cách hấn ba thước, cổ họng trúng kiếm, hổi hận đã muộn.

Lý Vũ nhanh trí, kêu lên:

- Phóng ám khí!

Giờ phút này bọn chúng chỉ còn lại bốn người, lại chỉ có mình Lý Vũ mang theo ám khí. Tụ tiễn, phi hoàng thạch, thiết tạt lê liên tiếp bay ra, trầm nghĩ:

- Ám khí không cần nhiều, chỉ cần tám món, mười món là đủ đoạt lấy mạng chó của người!

Bốn gã đều có một suy nghĩ:

- Tiểu tử thúi kia không biết khinh công, người làm sao có thể tránh được ám khí!

Tạ Thiên chợt kêu lên:

- “Vạn phát do khả đoạn, tuy vạn châm bất năng thương”(1). Lý Vũ, người sai rồi.

Dứt lời đã thấy Trúc kiếm của Cung Chân điểm nhẹ, mỗi một kiếm đều điểm vào giữa ám khí, ám khí mang theo theo nội lực, nhưng Trúc kiếm của Cung Chân thì hoàn toàn không có nội lực, chỉ có thể mượn thế để chế ngự lực, ám khí đến đều bị hấn kích lệch đi, bắn xuống mặt đất, làm cát đá bắn lên tung tóe.

Ôn Bính không nhẫn nại được nữa, đưa mâu ra, quát lớn:

- Ta giết ngươi, báo thù cho ca ca!

Bát xà mâu dài một trượng tám tấc, Trúc kiếm của Cung Chân không đủ dài để đâm đến người Ôn Bính, thế nhưng quái sự liên tiếp xảy ra, khoảnh khắc bát xà mâu đâm đến trước thân thể Cung Chân thì Trúc kiếm trước đó đã đâm vào cổ họng của Ôn Bính.

Bọn ba người còn lại đều có cùng một suy nghĩ:

- Tiểu tử này là yêu quái chắc, không nên dây dưa với hắn. Cứ giết chết Tạ Thiên, trở về rồi tính. – Nghĩ vậy, không dám động thủ với Cung Chân, ba loại binh khí đồng thời hướng đến tấn công Tạ Thiên trên mặt đất.

Cung Chân cả kinh, vươn tay như vẽ hồ lô, Trúc kiếm phóng ra, cắm thẳng vào ngực Lý Vũ, trong lòng thì âm thầm cầu nguyện:

- Lão Thiên ơi, cầu người phù hộ cho Tạ thập nhất có thể dùng kiếm pháp tuyệt thế ngăn cản được công kích của hai gã hung đồ kia.

Dứt lời cầu nguyện, đã thấy Tạ Thiên đứng dậy, kiếm quang bộc phát, không biết hắn đã rút thanh đao ghim ở chân ra từ lúc nào!

Cung Chân chỉ thấy máu tươi phun ra tứ bề, Tạ Thiên và hai gã Trì Đầu Đại Tế Tửu chia làm ba hướng bay ra. Trên người Tạ Thiên lại cắm thêm hai thanh binh khí nữa.

Hai gã Trì Đầu Đại Tế Tửu thì đáp văng vàng xuống đất.

Một gã thốt lên:

- Hảo kiếm pháp!

Tên còn lại nói:

- Bị trọng thương nhưng vẫn có thể xuất ra kiếm pháp lợi hại như vậy. Tạ Thiên quả không hổ là Tạ Thiên.

Tạ Thiên bay đi như điều đứt dây, nện thẳng vào bức tường, phá ra một lỗ hổng, thân thể xuyên qua đó.

Cung Chân nhìn thấy máu tươi từ lỗ hổng đó phun trở vào, kêu lên:

- Tạ thập nhất! – Đoạn vội chạy đến xem, nhưng không thấy Tạ Thiên đâu nữa.

Chỉ nghe được thanh âm của Tạ Thiên từ xa truyền đến:

- Viên Công thần kiếm, ngươi chỉ học được bốn chiêu rưỡi, ta đã được xem ba chiêu, còn lại một chiêu rưỡi, dù cho thể nào ta cũng phải xem hết!

Cung Chân lúc này lại lo phải đối đầu với hai tên Trì Đầu Đại Tế Tửu, trong lòng kinh hãi không thôi:

- Ta không có kiếm trong tay, lại phải đối phó với hai người, e không ổn!

Đoạn nhanh chóng chạy đến bên Ôn Giáp, thu lại Thiểu A kiếm, đột nhiên nhìn thấy hai gã Trì Đầu Đại Tế Tửu toàn thân phún ra máu tươi, cũng không rõ là trên người có bao nhiêu vết thương, Cung Chân lúc này mới phát hiện ra hai gã này đã sớm đoạn khí.

Trong tình huống giao phong cuối cùng, Tạ Thiên mặc dù trên người mang theo hai loại binh khí nữa nhưng khoái kiếm của hắn đã kịp chém vào hai gã Trì Đầu Đại Tế Tửu bảy mươi tám nhát kiếm. Hai người này trúng nhiều kiếm như vậy, làm sao còn có thể sống được?

Cung Chân nhìn thấy mặt đất xung quanh đầy rẫy thi thể, vừa muốn nôn, vừa cảm thấy khổ sở, trong lòng cảm thấy mơ hồ như vừa trải qua một cơn ác mộng.

Hắn lại nghĩ:

- Kiếm pháp mà ta học được gọi là Viên Công thần kiếm?

Tạ Thiên làm sao biết được ta chỉ học được bốn chiêu rưỡi? – Trong lòng hắn có muôn ngàn nghi vấn muốn hỏi Trương Tân nhưng chỉ có thể lưu lại trong lòng, chờ sau này có dịp sẽ hỏi.

Chú thích:

(1): có thể chém ra vạn kiếm, dù cho có bị ném vạn mũi châm cũng không sợ bị đả thương.

10. Q.2 - Chương 1: Quái Nhân Cái Bang

Bên ngoài Chiêu Tế quán, cây cỏ sau cơn mưa trở nên xanh mướt, bầu trời trở nên quang đãng trong lành, đây đó vẳng lại tiếng hoàng hạc kêu vang, những mảng trời sau mưa rạng hồng pha lẫn với thiên nhiên xanh tươi, tạo thành một cảnh sắc làm cho người ta như chìm vào giấc mơ túy lúy vô sầu.

Đồng Phương Nhạc hỏi:

- Đại ca, nơi này thú chơi gì cũng có, xư bồ, đồ bác, đầu hồ, cờ tướng, cờ vây..., vì sao chúng ta không mau mau tiến vào?

Đồng Phương Sơn than thở:

- Thú tiêu khiển càng nhiều thì sinh mệnh thì càng mong manh hơn! Đầu tiên là Điền Kỳ Lân, Lô Bá, tiếp theo là Sát Hồ thế gia, Thạch Hổ, Vương Phác, Tạ Thiên, tiểu sư quân, ai ai cũng là sát tinh giết người không chớp mắt, ngày ngày đều có người chết, chẳng lẽ ngươi không nghĩ thấy mùi tử khí phảng phất khắp nơi sao?

Đồng Phương Nhạc lắc đầu:

- Không nghĩ thấy.

Đồng Phương Sơn lại nói:

- Chuyện này cũng khó trách ngươi, mũi ngươi từ nhỏ đã không linh mẫn. Tóm lại, cho dù các thú chơi kia rất hấp dẫn nhưng làm sao quan trọng bằng tính mạng được, nhanh chóng rời khỏi nơi này mới là thượng sách!

Đồng Phương Nhạc hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta không lấy Thôi tam tiểu thư làm vợ, lại quay về Bồ Châu chăn vịt như trước sao?

Đồng Phương Sơn nói:

- Lão nhị, người nói hai câu, không những đã phạm thượng với ta mà còn có ba sai lầm. Thứ nhất, đến tham gia luận võ chiêu thân, cưới Thôi tam tiểu thư thiên hạ vô song về làm vợ chính là ta chứ không phải người, người chỉ là bám đuôi ca ca, nhân cơ hội này đi ra ngoại giới, mở rộng tầm mắt mà thôi.

Đông Phương Nhạc hỏi:

- Vậy sai lầm thứ hai là gì?

Đông Phương Sơn nói tiếp:

- Ta không phải không muốn lấy Thôi tam tiểu thư mà không có bản lĩnh này nữa. Vương Phác, Tạ Thiên, tiểu sư quân đồng loạt xuất hiện, lại thêm một gã mới xuất hiện đã nổi như cồn – Cung Chân, ai nấy đều muốn đoạt lấy Thôi tam tiểu thư. Nếu ta có thể thắng được bọn họ thì lão tử đã sớm giường danh thiên hạ, cùng Thạch Lạc tranh bá Trung Nguyên, lúc đó e là Thôi Hoàn cũng phải dâng nữ nhi của hắn lên cho ta, không chỉ là tam tiểu thư mà thậm chí còn có đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tiểu nữ nhi chưa tới năm tuổi cũng đã dâng lên tất cho ta.

Đông Phương Nhạc gật đầu, nói:

- Đệ hiểu được, ca ca không phải không muốn lấy Thôi tam tiểu thư mà là lực bất tòng tâm.

Đông Phương Sơn lại nói:

- Thứ ba, quay lại Bồ Châu chặn vệt cũng là đệ chứ không phải là ta. Suốt mười tám năm nay, khó khăn lắm mới có thể rời khỏi cái địa phương quỷ quái - thôn Y Đốn đó. Lúc đi, cha và các thúc, bá đã dặn dò, lần này ta phải ra ngoại giới mở rộng tầm mắt, vui chơi, học hỏi một phen, sau đó mới trở về nhà.

Đông Phương Nhạc nói:

- Đệ cũng muốn cùng ca ca cùng nhau xem bộ mặt muôn màu của thế giới, mở rộng tầm mắt, vui chơi một phen.

Đông Phương Sơn lại hỏi:

- Đệ không muốn hồi hương?

Đông Phương Nhạc nói:

- Vậy mà còn hỏi? Đệ đã bước ra thế giới phồn hoa, nhộn nhịp này, bây giờ quay lại cái ổ Y Đốn đó thì phiền muộn đến mức nào đây? Đệ chưa muốn trở về. Ca ca, đệ muốn theo huynh bước chân vào giang hồ.

Đông Phương Sơn đảo mắt, giả vờ suy nghĩ, khó khăn:

- Đệ còn tuy còn nhỏ, nhưng ta dẫn theo đệ đi khắp nơi cũng không phải là không được, chỉ sợ cha sẽ trách ta thôi.

Đông Phương Nhạc năn nỉ:

- Ca ca, huynh suy nghĩ xem có biện pháp gì hay không? Đệ không muốn quay lại cái nơi mà hoa không thơm, chim không hót, quay về cái thôn Y Đốn đó nữa, đệ muốn...

Ngừng một chút, hắn lại nói:

- Đệ muốn tiến nhập giang hồ, giống như Thạch Lạc, Tổ Dịch, sáng lập một đại sự nghiệp!

Đông Phương Sơn trù trừ, đoạn nói:

- Chuyện này...này...ta đã đáp ứng với cha, sẽ đưa đệ bình an quay lại Y Đốn, nếu dẫn đệ theo, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ta biết ăn nói làm sao với phụ mẫu đây?

Đông Phương Nhạc vội vàng nói:

- Có chuyện gì xảy ra thì đệ sẽ tự gánh chịu, tuyệt không cần ca ca phải lao tâm.

Đông Phương Sơn còn đang lưỡng lự, trầm nghĩ:

- Ca ca thông minh như ta không hiểu sao lại có một đệ đệ ngốc như ngươi? Vòng vo này giờ mà ngươi cũng không hiểu, không lẽ phải nói trắng ra ngươi mới hiểu?

Đông Phương Nhạc rất cuộc nói:

- Ca ca, nếu huynh chịu dẫn đệ ra giang hồ, thu thập thêm kinh nghiệm thì đệ sẽ tặng Long Uyên kiếm của tam bá cho huynh!

Đông Phương Sơn nhớ lại trước khi rời thung lũng, cha hấn đã dặn dò hấn tại thư phòng rất kỹ:

- Sơn nhi, lần này ngươi đi đến Thanh Hà, ta cũng không nghĩ đến ngươi có thể cưới Thôi tam tiểu thư làm vợ, chỉ hy vọng ngươi và Nhạc nhi bên tẩu giang hồ, ma luyện, kết giao với anh hùng hảo hán, vài năm sau quay lại trùng chấn quang đại Y Đốn thì vi phụ đã mãn nguyện.

Kỳ thật hấn cũng không muốn đưa đệ đệ hồi hương, chỉ là cần phải gây khó dễ với hấn một chút, chiếm tiện nghi đã, nghĩ vậy, trong lòng không khỏi mừng hóm, tiếp tục tạo ra bộ dáng lưỡng lự, khó khăn:

- Việc này, việc này....

Đông Phương Nhạc thấy ca ca vẫn chưa quyết định, trở nên nóng nảy, vội nói:

- Vậy đệ sẽ đưa cho huynh luôn khối Yên Hồng ngọc bội và Kỳ Hàn Hắc Mộc, huynh mau đồng ý đi.

Đông Phương Sơn thở dài, nói:

- Chuyện này thực sự rất khó, bất quá.... Đệ cứ đưa cho ta Long Uyên Kiếm, Yên Hồng ngọc bội, Kỳ Hàn Hắc Mộc cho ta đã, chúng ta rời khỏi Thôi phủ đã, sau đó sẽ thương lượng tiếp.

Chợt nghe một người lên tiếng:

- Bất luận là ai cũng không được rời khỏi Thôi phủ.

Nhìn lại, người này chính là nhị gia Thôi Tương.

Thôi Tương đứng giữa đại môn, phía sau là mười mấy tên hộ vệ, ai nấy đều cầm binh khí trong tay, thần sắc hung hãn, chắn hết lối ra vào đại môn.

Đông Phương huynh đệ nhìn nhau, thầm nghĩ:

- Xảy ra chuyện gì, không lẽ lại có người chết? – Quyết định bất động thanh sắc, xem kỳ biến xảy ra.

Bọn họ sở dĩ có thể bất động thanh sắc là vì Thôi Tương không phải nói với họ mà là nói với một gã thiếu niên phía trước. Mấy ngày nay tại Chiêu Tế quán liên tục phát sinh dị biến, thành thử người nhát gan rời đi không ít.

Thiếu niên nghe Thôi Tương nói vậy, không phục, đáp:

- Tại hạ chỉ đến chiêu thân, nơi này cũng không phải là lao ngục, hôm nay không còn hy vọng đoạt khôi, chẳng lẽ ở đây chặn vệt hay sao? Thôi nhị gia đứng đây ngăn cản, há lại có loại đạo lý này sao? Nếu nhị gia gả Thôi tam tiểu thư cho tại hạ thì cho dù người không ngăn cản, tại hạ cũng không rời đi.

Thôi Tương nói:

- Ngươi cứ vào trong quán, nghe ta nói một phen, sau đó ngươi có thể đi, ta cam đoan không ngăn cản nữa.

Thiếu niên hỏi:

- Thật sao?

Thôi Tương thần nhiên nói:

- Cho dù không thật thì ngươi cũng không có sự lựa chọn nào khác, muốn sống thì phải tuân theo lời ta nói.

Thiếu niên liếc mắt nhìn đám nhân mã phía sau Thôi Tương, không nói lời nào nữa, quay lại Chiêu Tế quán.

Đông Phương Nhạc nhìn huynh trưởng, hỏi:

- Quay lại hay đi tiếp?

Đông Phương Sơn lắc đầu, nắm tay đệ đệ, quay lại Chiêu Tế quán, bộ dáng rất nghênh ngang, khệnh khạng như vừa ăn cơm xong, cất bước tản bộ, sau đó lại quay lại nghỉ ngơi vậy.

Khuất khỏi tầm mắt của Thôi Tương, Đông Phương Nhạc nhin không được, hỏi:

- Tại sao chúng ta không xông ra ngoài? Chẳng lẽ chúng ta sợ hấn ư?

Đông Phương Sơn đáp:

- Đúng.

Đông Phương Nhạc không phục:

- Đệ xem bọn họ vệ kia cũng chẳng phải cao thủ, chúng ta rời Y Đốn đã nhiều ngày, cũng chưa đánh nhau, cũng nên dùng bọn chúng tế cờ mới phải.

Đông Phương Sơn thản nhiên đáp:

- Người không sợ nhưng ta sợ. Nếu người còn nói như vậy nữa thì ta không đuổi người về Y Đốn, ta sẽ không lấy họ Đông Phương nữa. – Ngừng một chút, lại nói thêm một câu – Cũng là họ người đấy.

Đông Phương Nhạc lúc này mới ngậm miệng lại.

Đông Phương Sơn không phải là sợ Thôi Tương, mà hấn nghĩ Thôi gia dù sao cũng là nhất đại gia tộc tại phương Bắc, không nên gây hấn với họ. Hơn nữa cũng muốn nghe xem Thôi Tương sắp công bố chuyện gì, việc này cũng tốt, có thể biết được trong “hồ lô” Thôi gia chứa “thuốc” gì. Hơn nữa muốn dùng võ lực đi khỏi chỗ này thì lúc nào chẳng được, không cần phải thực hiện ngay lúc này.

Huynh đệ hai người quay lại Chiêu Tế quán, chơi cờ tướng một hồi, rốt cuộc Thôi Tương đã xuất hiện.

Thôi Tương nét mặt tươi rói, đằng hắng vài cái, đoạn lớn tiếng nói:

- Các vị thiếu niên anh hùng, đa tạ đã nể mặt, từ xa đến tham gia luận võ tương thân tam tiểu thư của tệt gia. Tam tiểu thư biết được có nhiều anh hùng hào kiệt, võ công cao cường hâm mộ nàng như vậy, quả nhiên cảm thấy rất cao hứng.

Mọi người nghe xong, bất giác cười rộ lên, lại có ai đó lên tiếng nói:

- Nàng biết được tâm ý của chúng ta là tốt lắm rồi.

Thôi Tương tiếp tục nói:

- Nhưng Thôi tam tiểu thư cũng có chỗ khó xử, có quá nhiều anh hùng chiêu thân như vậy nhưng nàng chỉ có một người, một thân thể, cho nên chỉ có thể gả ột người mà thôi.

Mọi người lại một phen cười rộ, ai đó lại nói:

- Gả cho ta, gả cho ta là tốt nhất.

Người khác lại hỏi:

- Người thì có gì tốt.

Người kia lạnh lùng nói:

- Ta mặc dù vạn phần bất hảo nhưng vẫn còn tốt hơn người, diện mạo anh tuấn hơn người, võ công cao hơn người, gia thế cũng lớn mạnh hơn người, vàng bạc cũng nhiều hơn người, người nói thể nào đây?

Tên còn lại cả giận nói:

- Con bà nó, loại cẩu tạp chủng này muốn đánh nhau hay sao?

Thôi Tương gơ tay, làm động tác ra hiệu ọi người im lặng, tiếp tục nói:

- Ta và đại ca sau khi thương lượng, đã nghĩ ra được một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, không ai phải rời khỏi đây cả.

Mọi người nhao nhao hỏi:

- Biện pháp như thế nào?

Một người thấp giọng nói:

- Thôi tam tiểu thư mặc dù chỉ có một người nhưng tân lang thì có thể có nhiều, chỉ cần mỗi ngày đổi một tân lang, làm như vậy thì chưa đến nửa năm, cam đoan là tất cả thiếu niên anh hùng ở đây đều hoan hỷ cả.- Bất quá nói tới đây đã bị một bàn tay bịt miệng lại.

Thôi Tương nói:

- Mọi người hẳn đều biết Thôi gia nhiều đời đều là ôn đại tộc, nhân khẩu rất nhiều, nữ nhân đến tuổi thành thân không chỉ có mình Thôi tam tiểu thư, tuy không nhiều đến hai trăm người thì cũng có đủ một trăm người, bây giờ cũng giống như tam tiểu thư, muốn chọn lấy như ý lang quân từ các vị anh hùng ở đây.

Mọi người nghe vậy, không khỏi ngoác miệng cười toe toét, nguyên lai là các vị cô nương chưa chồng của Thôi gia đều muốn tìm tân lang, có câu “thất chi đông du, thu chi tang du” (1), không cưới được Thôi tam tiểu thư thì cưới vị tiểu thư khác ở Thôi gia cũng đã có thể nở mày nở mặt, tiền đồ rộng mở.

Thôi Tương lại nói:

- Sau khi luận võ chiêu thân xong, ta sẽ an bài hôn sự cho các vị, tóm lại tiểu thư Thôi gia rất nhiều, có thể hoàn thành tâm ý của mọi người.

Kỳ thật cho dù Thôi gia có nhiều nữ nhi đi nữa thì cũng không thể có nhiều nữ nhi đến tuổi thành thân như vậy, hơn nữa Thôi gia tiểu thư thân phận cao quý, sao có thể tùy tiện gả cho rất nhiều thiếu niên không biết là tốt hay xấu này? Thôi Hoàn và Thôi Tương xuất ra diệu kế này cũng chỉ là lấy “mất cá” thay cho “ngọc trai”, thu nhận tất cả các nô tỳ có chút nhan sắc làm nghĩa nữ, khi đó đừng nói là hai trăm vị “Thôi gia tiểu thư” mà nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề.

Lúc đó Thôi Tương đã hỏi Thôi Hoàn:

- Chúng ta đương nhiên là không tiết lộ việc này cho bất cứ ai biết các ả là “Thôi gia tiểu thư” giả, nhưng nếu các ả sợ ý, tiết lộ thân phận thật cho trượng phu thì biết làm thế nào?

Thôi Hoàn trả lời:

- Còn làm gì nữa? Lúc đó gạo đã nấu thành cơm, có biết cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Thôi Tương lại nói:

- Chúng ta gả “con gái” cho đám thiếu niên này là để lung lạc anh hùng thiên hạ bảo vệ cho Thôi gia, một khi bọn họ biết rõ mọi chuyện, lại quay sang oán trách Thôi gia, vậy chẳng phải xôi hỏng bỏng không ư?

Thôi Hoàn lắc đầu nói:

- Bọn họ sẽ không để lộ ra, cũng sẽ không oán trách Thôi gia.

- Tại sao?

Thôi Hoàn đáp:

- Thứ nhất, chúng ta nhận tỳ nữ làm con nuôi thì các nàng đã trở thành Thôi gia tiểu thư một cách danh chính ngôn thuận, chẳng lẽ con nuôi không phải là con sao? Nếu muốn nói chuyện đạo lý thì bọn thiếu niên quyết không nói lại chúng ta. Thứ hai, bọn chúng lấy phải “Thôi gia tiểu thư” giả mạo, không lẽ lại kể cho người khác nghe để mất mặt hay sao? Thứ ba, bọn họ trên danh nghĩa cũng là con rể của Thôi gia, nếu Thôi gia có chuyện lại tọa thủ bàng quan, nếu ngoại nhân biết được cũng sẽ không còn chút mặt mũi nào mà nhìn người khác nữa.

Thôi Tương khâm phục:

- Đại ca, thực tình minh.

Trở lại với Chiêu Tế quán. Một người lại lên tiếng hỏi:

- Nhị gia, tại hạ có một câu hỏi.

Thôi Tương đáp:

- Quách thiếu hiệp, xin mời hỏi.

Thiếu niên lên tiếng hỏi chính là Quách Thiếu Bư ở thôn Quách Trần Dương.

Thôn Quách Trần Dương là nơi ba nhà Quách, Trần, Dương tụ tập lại sinh sống nơi đây, con trai con gái ba nhà tại nơi này kết hôn lẫn nhau, đã ở tại Thái Hành Sơn hơn trăm năm, kích pháp và ám khí rất nổi danh trong chốn võ lâm.

Quách Thiếu Bư nói:

- Tại hạ dung mạo xấu xí, võ công cũng không quá cao, có thể cưới một vị Thôi tiểu thư về nhà được không? Nếu không cưới được vợ thì hãy để tại hạ rời khỏi đây.

Thôi Tương cười nói:

- Quách thiếu hiệp cần gì khiêm tốn? Với nhân phẩm và võ công của thiếu hiệp, thực không cần lo đến việc có cưới được thê tử hay không! Nếu Quách thiếu hiệp không chê thì ta sẽ gả tiểu nữ nhi cho thiếu hiệp, không biết ý thiếu hiệp thế nào?

Quách Thiếu Bư mừng rỡ, cao giọng nói:

- Đa tạ Thôi nhị gia! – Nhưng vẻ mặt lại hiện ra sự chần chừ, phân vân.

Thôi Tương nhìn thấy tâm ý của hắn, nói lớn:

- Uyển Thanh, mau tiến ra thỉnh an các vị anh hùng.

Một thiếu nữ có gia đình tiền hồ hậu ủng, chậm rãi tiến vào Chiêu Tế quán, cung thân hướng mọi người hành lễ, thanh âm ngọt ngào trong vắt vang lên:

- Tiểu nữ xin ra mắt các vị anh hùng.

Chúng nhân nhìn thấy Thôi Uyển Thanh mắt tươi mày sáng, ôn nhu nhã nhặn, thần thái phiêu dật, trong lòng không nhịn được rung động:

- Cô nương này đẹp quá!

Thôi Tương mỉm cười nói:

- Uyển Thanh, người về phòng trước, đợi lát nữa cha sẽ có chuyện nói với người.

Nàng ta vâng lời, quay người trở về phòng, eo thon uyển chuyển, mị thái không thể diễn tả bằng lời, chúng nhân tại đây cho dù có là chính nhân quân tử thì trong lòng đều nghĩ như nhau: “Mê lực của cô nương này thật kinh nhân!”

Thôi Tương lại nói:

- Quách thiếu hiệp, tiểu nữ không biết có hợp nhãn thiếu hiệp chăng?

Quách Thiếu Bư nhìn thấy dung mạo Uyển Thanh đã sớm hồn tiêu phách tán, lại nghe Thôi Tương nói ra lời ấy, liền gấp rút trả lời:

- Hợp nhãn, hợp nhãn, thật tốt quá!

Thôi Tương cười nói:

- Từ đây về sau ta đành giao phó hạnh phúc tiểu nữ cho thiếu hiệp.

Quách Thiếu Bư mừng rỡ:

- Đa tạ Thôi nhị gia.

Thôi Tương nhìn hắn, nói:

- Thiếu Bư, người còn gọi ta là Thôi nhị gia?

Quách Thiếu Bưư ngăn người, đột nhiên hiểu ra, khom người lạy tạ:

- Quách Thiếu Bưư bái kiến nhạc phụ đại nhân.

Thôi Tương đắc ý mỉm cười. Thôi Uyển Thanh chẳng những không phải là con ruột của hắn mà nga cả tỳ nữ cũng không phải, nàng chỉ là một ả vũ nữ mà thôi. Hắn cố ý đưa ra vũ nữ đẹp nhất, gả cho Quách Thiếu Bưư, nhằm thu phục nhân tâm toàn trường.

Về phần ả “nữ nhi” này cùng “cha” cấu kết để che mắt quần hùng như thế nào thì bất tất phải nói nữa.

Mọi người nhìn thấy Quách Thiếu Bưư được mỹ nhân, quả nhiên đều suy nghĩ giống dự liệu của Thôi Tương:

- Ngay cả Quách Thiếu Bưư xấu như ma cũng có thể đắc thủ mỹ nhân như vậy, ta có điều kiện hơn hắn gấp trăm lần, sao có thể bỏ qua cơ hội này được.

Một người hỏi to:

- Thôi nhị gia, tại hạ có một câu hỏi, có phải ai cũng sẽ được an bài, không sót một ai chăng?

Thôi Tương vừa nhìn thấy người này đã cảm thấy bức bối, thầm nghĩ trong bụng:

- Người xấu đến mức này mà cũng muốn vọng tưởng đến Thôi gia cô nương? Quả nhiên là chiêu bài lần này của Thôi gia thật không đáng giá.

Chỉ thấy người này đầu hươu mắt chuột, tuy còn ít tuổi nhưng dáng vẻ cực kỳ hèn hạ, bỉ ổi, khét tiếng trên giang hồ “Nhân như cẩu” Hoàng Nhân. Người này hoành hành tại Ba Thục, giết người cướp của, gian dân phụ nữ. Sở dĩ hắn vẫn tồn tại đến bây giờ là vì võ công cực cao, hơn nữa chỉ gian dân cướp bóc dân chúng bình thường, không bao giờ đụng chạm đến các thế lực ôn đại tộc. Hắn thường rất tự hào về danh xưng của mình, tự cho xuất phát từ Lão Tử mà ra: “thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cẩu” (2), chữ “Nhân” trong tên hắn chính là ở trong câu nói này.

Thôi Tương đối với lai lịch của mọi người trong quán đã sớm điều tra kỹ, chỉ là công phu hàm dưỡng của hắn rất cao, bình thần nói:

- Ta cam đoan tất cả thiếu niên anh hùng tại đây, mười phần thì bảy, tám phần sẽ tìm được cô nương Thôi gia thích hợp, bất quá con rể của Thôi gia cũng phải có một chút bản lĩnh anh hùng mới có thể gả cho. Không lẽ chúng ta thân là trưởng bối lại đem nữ nhi Thôi gia gả cho lão nhân bảy tám mươi tuổi hoặc gả cho loại người đại gian đại ác, đại bại hoại, đại tàn phế? Khi đó cho dù ta nguyện ý thì nữ nhi Thôi gia cũng không bằng lòng!

Mọi người nghe vậy cười to, chỉ mình Hoàng Nhân là “hừ” một tiếng.

Chợt một âm thanh chói tai vang lên:

- Nói như vậy thì lão tử không đủ điều kiện để cưới các cô nương khác của Thôi gia, chỉ có thể cưới một mình Thôi Dư Thanh mà thôi.

Người này thân thể dơ bẩn, quần áo lam lũ, ngồi xoạc hai chân dưới đất, tư thế thật bất nhã, là một gã khiêu hóa. Người trong Chiêu Tế quán mặc dù có người này người nọ nhưng vô luận thế nào thì cũng không chú ý đến gã khiêu hóa này, chỉ chăm chú vào chính sự, vì lẽ đó, tên khiêu hóa này tiến vào đến đây cũng không ai để ý.

Thôi Tương trong lòng biết được đã gặp phải kỳ nhân, không dám chậm trễ, ôm quyền hỏi:

- Xin hỏi cao tính đại danh huynh đài, quang lâm tề phủ không biết có gì chỉ giáo?

Bỗngưng tiếng đánh rầm vang lên “phụt, phụt phụt”, xú khí tỏa ra, khiêu hóa tử bịt mũi, cười ha hả:

- Thơm quá, thơm quá!

Thôi Tương giận dữ, thầm nghĩ:

- Hay lắm, thì ra người có chủ tâm tìm đến Thôi gia gây rối. – Nhưng vội kìm chế tức giận, nghiêm mặt nói – Huynh đài..... – Y chỉ vừa nói được hai chữ “huynh đài” đã bị xú khí nồng nặc xông vào miệng, thiếu chút nữa đã đem tất cả sơn hào hải vị vừa ăn lúc nãy ói ra ngoài, ngay cả nửa câu cũng không thể nói tiếp.

Khiếu hóa tử nói:

- Người không cần hỏi, lão tử sẽ nói cho người nghe. Lão tử họ Liên, tên Tam Thao, năm nay ba mươi lăm tuổi, thế tử đã có một người. Lần này đến Thanh Hà có hai việc. Việc thứ nhất là thu Thôi Dư Thanh làm tiểu thiếp.

Thôi Tương cho dù hàm dưỡng cao đến đâu cũng không thể nhịn được nữa, phần nộ quát:

- Xú hóa tử, người dám đến Thôi gia gây chuyện phiền toái!

Đang định sai gia đình động thủ với tên Liên Tam Thao thì Quách Thiếu Bưu bước ra nói:

- Khơi khơi chỉ là một tên khất cái, nhạc phụ hà tất phải lao tâm, hãy để tiểu tể giáo huấn hắn là được!

Quách Thiếu Bưu quyết tâm trước mặt nhạc phụ đại triển thần uy một phen, thân thể lộn ba vòng trên không, tư thế cực kỳ đẹp mắt, đoản kích xuất ra, sử một chiêu trong kích pháp Quách gia, đâm luôn ba nhát vào ba chỗ yếu hại trên ngực, bụng của Liên Tam Thao. Đây là chiêu thức đặc ý nhất của hắn, quả nhiên là uy lực bất phàm.

Liên Tam Thao đợi mũi kích gần đến ngực, “phì” một cục đàm phun ra trúng ngay mi tâm Quách Thiếu Bưu, hắn đau đớn chuyển thân, lộn ngược trở lại.

Mọi người trong Chiêu Tế quán thấy cảnh tượng này đều hoảng sợ. Quách Thiếu Bưu mặc dù võ công chưa phải là nhất lưu nhưng tuyệt không phải là kẻ yếu, thế nhưng lại bị một cục đàm đánh bại, chỉ có thể giải thích võ công của tên khiếu hóa này bằng bốn chữ “thâm bất khả trắc”

Liên Tam Thao lúc này cười hi hi ha ha, nói:

- Thôi Tương, Liên Tam Thao ta có đủ tư cách làm phu quân của Thôi Dư Thanh chưa? – Thanh âm thực bén nhọn, chói tai.

Thôi Tương kiểm tra qua thương thế Quách Thiếu Bưu, chỉ thấy mi tâm hắn chảy máu ròng ròng nhưng cũng chỉ là ngoại thương, không đáng ngại lắm.

Liên Tam Thao thấy thế bèn nói:

- Người yên một trăm hai mươi cái tâm đi, lão tử không làm tổn thương con rể bảo bối của người đâu. Phải biết sau này lão tử cưới Thôi Dư Thanh thì tiểu tử này cũng tính là em rể của lão tử, lão tử làm sao có thể giết hắn?

Miệng nói nhưng tay chân thì đảo loạn, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, một hồi đánh ngã toàn bộ hộ vệ của Thôi gia, toàn trường chỉ còn vang lên tiếng kêu đau đớn “ai da, ầy da” của mấy tên hộ vệ.

Chúng nhân trong đại sảnh đều hoa mắt, không ai nhìn rõ được chiêu thức của hắn, đều có gắng sức lợi trong trí nhớ của mình xem ở đâu lại chui ra một tên cao thủ tuyệt đỉnh như vậy, sao cho đến bây giờ vẫn chưa nghe qua tên hắn.

Liên Tam Thao sau khi đánh ngã bọn hộ vệ Thôi gia, nhìn thấy phía trước có một gã thiếu niên, hình dung xuất chúng, thần thái trấn tĩnh, ung dung, không khỏi cảm thấy tò mò, vội hỏi:

- Người là ai, sao lại đứng trước mặt ta?

Thiếu niên đáp:

- Tại hạ Cung Chân, bá kiến Liên tiên bối.

Cung Chân là khách quý trong nội phủ sao lại đến Chiêu Tế quán? Thật ra hắn ở nội phủ cũng nhàm chán, định đến Chiêu Tế quán tìm Sử Thiên Thế nói chuyện phiếm, ai ngờ lại được chứng kiến một màn náo loạn do Liên Tam Thao gây ra, hắn đã nhận hoàng kim vài vốc của Thôi gia, làm sao có thể tọa thủ bàng quan được?

Cặp mắt Liên Tam Thao lảo liên nhìn Cung Chân thoáng đánh giá, đoạn nói:

- Thì ra người là thiếu niên có kiếm pháp kỳ dị, giết chết Phương Sơn, thăm sát Trì Đầu Đại Tể Tửu của Ngũ Đầu Mễ Giáo đó ư?

Cung Chân đáp:

- Tiền bối quá khen.

Liên Tam Thao lại hỏi:

- Vậy người có muốn giết ta không?

Cung Chân thản nhiên đáp:

- Không dám, tiền bối võ công cao cường, văn bối không phải là đối thủ của ngài, văn bối chỉ muốn nói vài câu đạo lý với ngài mà thôi.

Mấy ngày nay, ánh mắt của Cung Chân đã trở nên lợi hại hơn lúc mới đến Chiêu Tế quán rất nhiều. Hắn nhìn thấy Liên Tam Thao ra tay thì trong lòng đã có một đáp án đại khái về người này.

Lại thêm mấy ngày nay hắn được Tuệ Nhi dạy qua một chút lễ nghi ứng xử. Ăn nói đối đáp đã trở nên khiêm tốn, lễ phép hơn trước rất nhiều.

Liên Tam Thao nói:

- Lão tử trước nay không đếm xỉa đến đạo lý, chỉ dựa vào hành vi của mình mà thôi. Nhưng thấy người dung mạo anh tuấn, kiếm pháp cao siêu, rất hợp nhãn lão tử. Nghe người nói vài câu cũng không sao.

Cung Chân nghe vậy, yên tâm nói:

- Tiền bối nếu đã sớm có thê thất, Thôi tiểu thư lại là danh môn khuê tú, nếu gả cho ngài làm thiếp thì hình như đối với ngài có chút không công bằng?

Liên Tam Thao lắc đầu:

- Không đúng, Cung tiểu tử có điều không biết, lão tử hoàn toàn không phải là môn đồ của thánh nhân, hơn nữa quê quán của ta là ở Tề Lỗ - Lâm Truy.

Cung Chân nghe hắn nói câu này, trong đầu như chìm trong mây mù, vội hỏi:

- Cao kiến của tiền bối quá cao thâm, văn bối thật sự không hiểu.

Liên Tam Thao lắc đầu, mỉm cười nói:

- Mạnh Tử đã có câu – Tề nhân hữu nhất thê nhất thiếp (3) – Lão tử là người Tề, tự nhiên phải có một thê, một thiếp mới gọi là tuân theo lời thánh nhân nói.

Cung Chân hoàn toàn không biết được có vị thánh nhân nào nói như vậy, nhất thời cứng lưỡi.

Thôi Tương nghe đến đây vội phản bác:

- Chuyện này là có thật nhưng ý của Mạnh Tử không phải là ý này – Nói đến đây thì bị Liên Tam Thao nhìn chòng chọc vào mặt, từ đáy lòng xuất hiện một sự sợ hãi, nhất thời không dám nói tiếp.

Liên Tam Thao cười lạnh nói:

- Lão tử bình sanh chỉ biết lý của kẻ mạnh, không nghe đạo lý, nếu người muốn giảng đạo lý cho lão tử nghe thì e còn chưa đủ phân lượng.

Chợt một người lên tiếng:

- Liên bang chủ, vậy trăm có đủ phân lượng không?

Chú thích:

(1): mất ở góc đông, thu lại góc tây, ý nói mới ra lầm lỡ sau lại đền bù được vậy.

(2) Trời đất không có lòng nhân từ, coi bách tính như chó rơm.

(3) Người Tề phải có một vợ một thiếp.

11. Q.2 - Chương 2: Khất Cái Chiến Thái Giám.

Một đoàn người tiến vào Chiêu Tế quán, nhìn sơ qua không dưới trăm người. Người đi ở giữa chừng năm mươi tuổi, mũi ắt sâu, là một người Hung Nô.

Hắn đội kim quan, long bào bay phấp phới, đám người đi sát sau lưng nếu không mặc phục sắc của vũ lâm quân thì chính là thái giám, không phải là thái giám thì chính là cung nữ. Thôi Tương vừa thấy vội tiến lại, quỳ xuống, cung kính hô:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Người này chính là đương kim thiên tử - Hán Vương Lưu Thông.

Mọi người biết được hoàng thượng giá đáo, đều cuống quýt quỳ xuống đất, hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Duy chỉ có hai người là ngang nhiên đứng thẳng. Một là Liên Tam Thao, một là Cung Chân.

Một gã thái giám quát:

- Tiểu tử, ngươi nhìn thấy hoàng thượng, còn không mau quỳ xuống, chẳng lẽ không sợ phạm vào tử tội!

Cung Chân không đáp, nhìn Lưu Thông, hỏi:

- Ngươi là hoàng đế người Hồ hay hoàng đế của người Hán?

Lúc đó tại Trung Nguyên có ba vị hoàng đế, thứ nhất là Tấn vương Tư Mã Duệ; thứ hai là một người Hung Nô - Hán Vương Lưu Thông - Thạch Lặc vốn theo phò tá người này, đầu tót toàn bộ phương Bắc; thứ ba là Đế nhân Thành Đô Vương Lý Hùng, người này một mình độc lập tại một dải Ba Thục. Vì vậy mà Cung Chân mới có câu hỏi đó.

Lưu Thông cười ha hả, nói:

- Trẫm là Lưu Thông, ngươi nói xem trẫm là người Hồ hay người Hán?

Cung Chân đáp:

- Quan lại người Hán giết rất nhiều tộc nhân của tại hạ, tại hạ quyết không quỳ lạy hoàng đế của bọn họ. - Nói xong quỳ xuống đất - Cung Chân tham kiến hoàng thượng. - Ngữ khí cương nghị, không hề sợ hãi.

Liên Tam Thao chợt lên tiếng:

- Lưu Thông, ngươi đến rất đúng lúc. Mục đích thứ hai mà ta đến Thôi phủ chính là vì muốn gặp ngươi.

Thái giám thấy hắn trực tiếp gọi ra tên húy của hoàng đế, sắc mặt đại biến, đang muốn ra tay bắt tên cuồng đồ này, nhưng Lưu Thông đã khoát tay, ngăn không cho bọn họ vọng động.

Lưu Thông hỏi:

- Bảy ngày trước tại Quân Sơn đại hội của Cái Bang, đã chọn được một vị bang chủ trẻ tuổi, người đó phải chăng là các hạ?

Liên Tam Thao ngạo nghễ trả lời:

- Không sai, ta chính là Liên Tam Thao, bang chủ Cái Bang!

Lời này nói ra, chúng nhân đều kinh ngạc.

Tám trăm năm trước, cả nhà Sở nhân Ngũ Tử Tư bị Sở Bình Vương giết chết, hắn một mình chạy khỏi nước Sở, xõa tóc, đi chân đất, biến thành khất cái, tụ tập một trăm vạn ăn mày của Ngô, Sở đến Quân Sơn, sáng lập Cái Bang, trở thành bang chủ đời thứ nhất của Cái Bang.

Ngũ Tử Tư phò trợ công tử Quang của Ngô quốc, đào tạo người trong bang thành đệ nhất sát thủ Chuyên Chư, đầu chủ thủ trong bụng cá, ám sát Ngô Vương. Ngũ Tử Tư dùng lực lượng Cái Bang, giúp Ngô Quang cướp lấy bảo tọa của Ngô Vương, Ngô Quang sau đó phong Ngũ Tử Tư làm tướng nhà Ngô.

Chín năm sau, Ngô, Sở quyết chiến. Ngũ Tử Tư hiệu triệu khắp thiên hạ được hơn một trăm vạn bang chúng, tại nước Sở, nội ứng ngoại hợp với quân Ngô, phá Sở. Sở Bình Vương lúc đó đã chết, Ngũ Tử Tư quật mộ huyệt, đánh ba trăm roi vào thi thể Sở Bình Vương, báo thù cho phụ thân và huynh trưởng.

Mười tám năm sau, Ngô Quang chết, con hèn là Phù Sai kế vị. Người này nhận thấy Cái Bang ngày càng cường thịnh, e sợ sẽ trở thành mối họa tâm phúc, đã giết chết Ngũ Tử Tư, kìm tỏa sự phát triển của Cái Bang.

Cái Bang vì chuyện này mà chuyển sang, giúp sức cho Việt Vương Câu Tiễn, mười năm sau đại phá quân Ngô, giết Phù Sai, báo thù cho bang chủ. Từ đó Cái Bang uy danh chấn vũ nội, trở thành bang phái lớn nhất thiên hạ.

Mười bảy năm trước, Bát vương Tử Mã Luân nổi loạn, dẫn binh vào Trường An, thiên hạ hỗn chiến, dân chúng chết vô số, khiêu hóa tử càng ngày càng ít đi. Cái Bang từ đó vẫn chưa gượng dậy nổi, trở nên suy yếu nhất từ khi khai bang lập phái đến nay.

Thiên hạ đại loạn, khiêu hóa tử càng ngày càng ít đi, việc này thật có chút kỳ quặc?

Nhưng nguyên nhân thật ra cũng dễ giải thích: Hiện nay dân chúng tứ phương đều lâm vào cảnh điêu linh, nạn đói hoành hành khắp nơi, tìm đâu ra những thiện nhân để bố thí cho khiêu hóa tử nữa? Nếu không có “thí chủ” đương nhiên cũng không có khát cái – khiêu hóa tử từng bước từng bước biến thành thảo khấu, cướp bóc để sống.

Bất quá Cái Bang vẫn là thiên hạ đệ nhất đại bang, thế lực tuyệt không thua kém Sát Hồ thế gia và Ngũ Đẩu Mễ Giáo. Bây giờ Liên Tam Thao chưa tới bốn mươi mà đã có thể ngồi lên ghế bang chủ Cái Bang, thực không khỏi làm ọi người khiếp sợ!

Liên Tam Thao nhìn chằm chằm Lưu Thông, nói:

- Lão tử lần này đến Thanh Hà, có hai mục đích quan trọng. Đầu tiên chính là cưới đệ nhất mỹ nhân Thôi Dư Thanh làm vợ. Nguyên nhân thứ hai, người có đoán được không?

Lưu Thông mỉm cười, hỏi:

- Là muốn giết trẫm?

Liên Tam Thao hỏi ngược lại:

- Sao người biết?

- Thạch Lặc phái người báo cho trẫm biết. Trong quý bang tự nhiên cũng có người của trẫm. Bài thuyết giáo đầy tâm huyết của người tại đại hội Quân Sơn, trẫm cũng đã được nghe qua bảy, tám lần.

Liên Tam Thao nghe vậy, quát:

- Vậy thì nạp mạng đi! – Trúc bồng chỉ thẳng vào ngực Lưu Thông.

Lưu Thông khí định thần nhàn nhìn hắn, từ phía sau đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương, điểm thẳng vào cổ họng Liên Tam Thao. Mũi thương đi được nửa đường, cổ tay khẽ rung lên, trường thương lại biến thành cự phủ, muốn chém đứt đôi cổ họng Liên Tam Thao.

Nguyên người này không phải xuất ra trường thương mà là sử dụng một lá đại kỳ, dùng nội lực mở ra đại kỳ, lại quán chú nội lực vào phần vải, làm cho nó trở nên cứng rắn, kỳ khí tung hoành khắp nơi, rất sắc bén, rất lợi hại nếu dùng để chém tới, có thể sánh ngang với lợi phủ.

Trúc bồng của Liên Tam Thao chỉ dài ba thước nhưng đại kỳ của người nọ lại dài đến một trượng, đi sau mà đến trước, Trúc bồng của Liên Tam Thao chưa đến được người Lưu Thông đã phải tránh né công kích như sấm sét của đại kỳ bổ tới.

Hắn buông Trúc bồng rơi xuống đất, lúc này đại kỳ đã bung ra, cách thân thể hắn chưa tới nửa thước, Liên Tam Thao tuy kinh bất loạn, từ trong lòng lấy ra một cái bát sắt, kịp thời ngăn cản một kích chém đôi thân thể của đại kỳ.

“Keng” một thanh âm trong vắt vang lên, truyền đi khắp đại sảnh, phần vãi của đại kỳ và bát sứ giao phong, phát ra thanh âm như tiếng kim thiết va chạm.

Liên Tam Thao cười to, nói:

- Vũ Lâm Tả Giám Vũ Tranh Vành quả nhiên là cũng có chút tà môn, không trách người có thể làm đệ nhất chó săn cho hoàng đế Hồ nhân.

Đột nhiên hắc đội bát sứ lên đầu, đảo chuyển thân thể, đầu dưới chân trên, xoay tròn thân thể.

Chúng nhân đều cảm thấy kỳ lạ, không biết hắc đang làm trò quỷ gì. Đột nhiên “lách cách” vang lên, một tên thái giám đứng chắn trước mặt Lưu Thông, vươn tay, đẩy ra một chướng ngăn cản thanh Trúc bồng đang bay nhanh tới, chướng pháp uy mãnh hủy Trúc bồng thành vô số đoạn trúc nhỏ.

Lúc trước, khi Liên Tam Thao buông rơi Trúc bồng đã âm thầm truyền vào đó một đạo xảo kinh. Trúc bồng rơi xuống đất, ngừng một chút liền bay vọt tới Lưu Thông. Nếu tên thái giám phía sau Lưu Thông cũng như mọi người, bị hành vi quái dị của Liên Tam Thao hấp dẫn sự chú ý thì giờ khắc này e là Trúc bồng đã cắm ngập vào ngực Lưu Thông.

Toàn trường đều là người luyện võ, nhìn thấy sự biến ảo của đạo xảo kinh này, đều kinh hãi không thôi: Người này năm nay chưa tới bốn mươi đã có thể làm bang chủ Cái Bang, quả nhiên không phải là nhờ hư danh, nhất chiêu này đầu tiên phải dùng nội lực phong bế trong Trúc bồng, sau đó lại bạo phát, tiến hành công kích, vận dụng cực kỳ xảo diệu, đạt đến hóa cảnh đó, cho dù ta có luyện thêm mười năm nữa cũng vị tất đạt đến tạo nghệ bậc này.

Vũ Tranh Vành thân là Vũ Lâm Tả Giám, thống lĩnh một vạn vũ lâm quân, phụ trách bảo vệ hoàng thượng, võ công cao phải biết, đương nhiên sẽ không bị vài ba quái chiêu của Liên Tam Thao làm cho bối rối, đại kỳ lập tức được huy động, mũi cờ sắc bén liên tục điểm lên mười yếu huyệt trước thân thể Liên Tam Thao.

Đại kỳ hắc sử dụng chính là loại binh khí nặng, dài, bất quá khi vào tay hắc thì lại có thể khéo léo dung hợp vào thương pháp của đoản thương, chiêu thức cực kỳ linh hoạt. Lúc trước mọi người thấy võ công Liên Tam Thao ảo diệu, thầm lo cho Lưu Thông, bây giờ nhìn thấy kỳ pháp của Vũ Tranh Vành, không khỏi phát ra âm thanh tán dương vang trời: “Vũ Tả Giám, hảo kỳ pháp!”

Chỉ thấy Liên Tam Thao đầu chấm đất, thân hình từng từng lên năm cái, phát ra những tiếng kêu “đỉnh,đỉnh,đỉnh,đỉnh,đỉnh”, tránh được chiêu này của Vũ Tranh Vành, hắc lại bất ngờ dang hai chân, kéo quần, đảo chuyển thân thể, hai đùi mở rộng, “vật bất nhĩ” lộ hẳn ra ngoài, một đạo nước tiểu vọt tới Vũ Tranh Vành, đồng thời khoái trá kêu lên:

- Tả Giám tiên sinh, bồn bang chủ ban cho người uống nước tiểu!

Vũ Tranh Vành thừa biết đạo nước tiểu này quán chú nội lực trong đó, nếu bị bắn trúng, mặc dù không bị thương nhưng cũng một phen đau đớn, hơn nữa hắc đường đường là Tả Giám vũ lâm quân, nếu trước mặt hoàng thượng và đám thuộc hạ, lại bị niệu tiền(1) bắn trúng, chỉ sợ sau này sẽ không còn mặt mũi đi lại trên giang hồ. Hắc cũng biết nếu chịu trúng một mũi niệu tiền này, hoàn tất thế công thì có thể đã thương được Liên Tam Thao nhưng dù sao thể diện vẫn quan trọng hơn, không còn cách nào khác, đánh dùng phần vãi của đại kỳ chống đỡ niệu tiền.

Liên Tam Thao chờ đợi nhất là giây phút này. Đại kỳ thấm đẫm nước tiểu, lập tức mềm xuống, kỳ pháp chậm lại, Liên Tam Thao tung người lên không trung, lộn ba vòng, bát sứ hung hãn đánh xuống đầu Vũ Tranh Vành.

Cán cờ đã vươn dài, Vũ Tranh Vành không kịp huy động, chỉ có thể gờ đại kỳ đỡ ngang, bát đến tay đỡ, âm thanh “coong coong” vang lên không ngớt.

Lưu Thông thấy thế, nhíu mày nói:

- Bắc Cung Xuất, người ra giúp hắc một tay.

Tên thái giám bên cạnh ứng tiếng, phi thân ra, từ phía sau tung chưởng, đánh thẳng vào lưng Liên Tam Thao.

Mọi người lúc này đã chứng kiến một chương của thái giám phá nát Trúc bồng, chương lực bất phàm nhưng không ai biết lai lịch của hắn, chỉ có Thôi Tương, ba năm trước đến Bình Dương diện thánh, đã gặp qua Bắc Cung Xuất, biết được người này là hộ vệ thân cận của Lưu Thông, không hề rời Lưu Thông nửa bước, là thuộc hạ thân tín nhất của Lưu Thông, võ công không hề thua kém Vũ Tranh Vành.

Liên Tam Thao quay đầu dùng bát sứ đón một chương Bắc Cung Xuất. Chương, bát quần chặt lấy nhau. Nội lực song phương tương đồng, nhất thời bất phân thắng bại.

Vũ Tranh Vành lúc này mới rảnh tay, nhìn song thủ, chỉ thấy bàn tay bị vô số vết cắt, máu tươi ứa ra, âm thầm kinh hãi:

- Người này chỉ dùng bát bằng đất đã có thể phá được kiêu thủ của ta, nội lực thật lợi hại. Hôm nay nếu không diệt trừ, tất sẽ gây hậu hoạn vô cùng. – Thừa dịp Bắc Cung Xuất cuốn lấy Liên Tam Thao, đại kỳ đâm thẳng vào lưng Liên Tam Thao.

Bắc Cung Xuất thấy vậy, gia tăng nội lực, hút chặt lấy Liên Tam Thao, thầm nghĩ:

- Nội lực của ngươi tuy thâm hậu, cao hơn ta nhưng nếu muốn thoát khỏi ta thì ít nhất cũng phải một nén nhang, chỉ là đến khi đó lưng ngươi đã thủng bảy, tám lỗ, tại hoàng tuyền uống xong cả Mạnh Bà thang cũng không chừng.

Liên Tam Thao đột nhiên há miệng khóc lớn, tiếng khóc thê lương bi đát, tạo thành sóng âm đánh thẳng vào ngực mọi người, rất nhiều người nội lực yếu bị ảnh hưởng, tâm sinh ra sự buồn chán, bi quan.

Vào cuối thời Chiến quốc, bang chủ đời thứ tám của Cái Bang là Hàn Nga, xuất thân từ nước Tề, một ngày đi khất thực, bị tao nhân vũ nhục, nàng giận giữ khóc rống lên, tất cả già trẻ lớn bé trong làng cũng bị sự bi thương của nàng ảnh hưởng, trở nên bi lụy sầu khổ, ba ngày sau vẫn chưa thể ăn uống lại được, sau này được hậu nhân xưng là “Dư Âm Nhiều Lương”

Liên Tam Thao lúc này chính là đang dùng tuyệt kỹ khóc rống, tuyệt nghệ chân truyền của Hàn Nga.

Bắc Cung Xuất và Vũ Tranh Vành nghe thấy tiếng khóc, trong lòng đều dao động.

Liên Tam Thao nhân cơ hội này, chân khí cuộn cuộn ép tới, bức lui Bắc Cung Xuất, thân hình phóng thẳng, xuyên qua nóc nhà, biến mất, thanh âm từ xa vọng lại:

- Lưu Thông, cao thủ bên ngươi quá đông, lão tử không giết ngươi được. Xem như ngươi đã vượt qua đệ nhất quan, còn có đệ nhị quan. Ngày mai lão tử cưới Thôi Dư Thanh, sau đó sẽ quay lại khảo hạch ngươi, ngươi nên chuẩn bị cho tốt đi là vừa!

Mặc dù hắn đã đi xa nhưng thanh âm lưu lại vẫn rõ mồn một, mọi người đều nhất thời kinh hãi, nội lực người này thực đáng sợ, lại nghi hoặc một chút: Theo lời nói của Liên Tam Thao thì còn có đệ nhị quan, đệ tam quan gì đó, không biết là ám chỉ điều gì?

Chú thích:

(1) Niệu tiễn: mũi tên bằng nước tiểu.

12. Q.2 - Chương 3: Hiểm Mưu Của Lưu Thông.

Nhưng Lưu Thông không hề sợ hãi, quay sang nhìn Cung Chân nói:

- Cung Chân, ngươi theo ta lại đây, ta có chuyện cần nói với ngươi.

Cung Chân chỉ vào mũi mình, ngạc nhiên hỏi:

- Thần?

Lưu Thông gật đầu, Cung Chân cũng bước lại gần hắn.

Mọi người nhìn thấy Cung Chân được thánh sủng, đều lộ ra thần sắc ghen tị. Mấy hôm trước ai cũng cảm thấy may mắn vì là Hán nhân, hôm nay ngược lại, lại oán trách mình không phải là người Hồ.

Thôi gia đã sớm chuẩn bị một hoa viên thật lớn làm hành cung cho Lưu Thông. Thôi Tương đưa Lưu Thông, Cung Chân đến hành cung, Vũ Tranh Vành suất lĩnh vũ lâm quân canh giữ bên ngoài, bên trong chỉ có Lưu Thông và Cung Chân ngồi đối diện với nhau, Bắc Cung Xuất và hai tên tả hữu hộ vệ của Lưu Thông thì cung kính đứng sau Lưu Thông.

Lưu Thông nghiêm trang nhìn Cung Chân nói:

- Cung Chân, nghe nói kiếm pháp của ngươi cực cao, ngay cả Thạch Hổ với võ công cao thâm như vậy mà cũng phải nhờ đến vận may - được người cứu giúp - mới có thể bảo toàn được tính mạng, chuyện này có đúng hay không?

Cung Chân nói:

- Thạch tướng quân đúng là do thần cứu, nhưng trong đó còn có nguyên nhân khác. – Sau đó hắn đem mọi việc đêm đó nhất nhất thuật lại cho Lưu Thông nghe.

Lưu Thông nghe xong, trầm ngâm một hồi, nói:

- Ngươi có khả năng dùng kiếm giết Phương Sơn và năm gã Trì Đầu Đại Tế Tửu. Kiếm pháp thật sự là inh, kiếm pháp này ngươi học được từ đâu?

Cung Chân trả lời:

- Khỏi bẩm hoàng thượng, khi thần học kiếm đã đáp ứng không tiết lộ lai lịch của kiếm pháp, thỉnh hoàng thượng thứ tội.

Lưu Thông nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Ngay cả trẫm cũng không thể nói sao?

Cung Chân kiên quyết nói:

- Xin thứ cho Cung Chân không thể phụng cáo. – Ngữ khí cực kỳ cứng rắn, không chút nhượng bộ.

Lưu Thông tức giận, nộ khí thoáng hiện trên mặt rồi biến mất, khuôn mặt lại trở nên hòa ái, hỏi:

- Ngươi đến Thanh Hà là vì chuyện gì?

Cung Chân thản nhiên đáp:

- Nam nhân chí tại bốn phương, phải lập một sự nghiệp hiển hách, danh chấn thiên hạ!

Lưu Thông lại hỏi:

- Ngươi là người Để có đúng không?

Cung Chân đáp:

- Đúng.

Lưu Thông chậm rãi, nói từng chữ:

- Ba Thục bây giờ do Để nhân Lý Hùng thống trị, cho dù ngươi muốn giương danh lập nghiệp thì cũng nên tới đầu nhập hắn, vì sao lại phải vượt ngàn dặm, đến Thanh Hà?

Ánh mắt Lưu Thông lấp lánh nhìn Cung Chân, chỉ cần Cung Chân nói sai một câu, hắn sẽ ra lệnh cho Bắc Cung Xuất một chưởng đánh nát đầu Cung Chân. Cung Chân cho dù có đánh thắng được Bắc Cung Xuất thì bên ngoài còn có tinh anh của vũ lâm quân, chỉ cần hô một tiếng thì cho dù Cung Chân có ba đầu sáu tay cũng không thể tránh được loạn đao phân thây.

Cung Chân trả lời:

- Lý Hùng bạo ngược vô đạo, bá tính hận hắn tận xương tủy, cho dù là Để nhân chúng thần cũng hận không thể ngay lập tức giết chết hắn, Cung Chân đường đường một trang nam tử hán, sao lại có thể quy phục dưới trướng của hắn?

Lưu Thông hỏi:

- Người muốn quy phục làm thần tử của ta?

Cung Chân nghĩ thầm:

- Nếu ta đáp ứng quá mức dễ dàng thì sẽ làm hấn hoài nghi. – Hấn làm dáng vẻ chần chừ, phân vân, hỏi sau mới nói – Vốn thần có ý này nhưng bây giờ lại không muốn nữa.

Lưu Thông cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi:

- Tại sao?

Cung Chân lúc này mới là nói thật:

- Thần sợ giết người. – Ngừng lại một chút, lại nói – Thần đã thấy Thạch Hổ giết người, bản thân cũng đã giết người, cảm giác thật sự không thoải mái lắm. Nếu đi theo hoàng thượng, sau này nhất định phải giết thêm nhiều người nữa. Thần không thể chịu được.

Lưu Thông lại càng lấy làm lạ, hỏi:

- Người không muốn giết người, như thế nào có thể thành danh, lập nên đại nghiệp?

Cung Chân cười khổ nói:

- Chuyện này thần cũng nghĩ không ra, xem ra tâm nguyện của thần rất khó hoàn thành, chỉ bằng hồi hương, tiếp tục làm một người vô danh tiểu tốt, kết thúc cuộc đời như vậy.

Lưu Thông chậm rãi nói:

- Trẫm sẽ phong người làm đại tướng quân, cho người giương danh tứ hải, cũng đồng ý cho người dẫn quân tiến đánh Ba Thục, giết bạo quân Lý Hùng, cứu nhân dân Ba Thục thoát khỏi bể khổ, chỉ cần người đáp ứng một điều kiện.

Cung Chân hỏi:

- Điều kiện như thế nào?

Lưu Thông trả lời:

- Giết một người.

Cung Chân lắc đầu:

- Thần đã sớm nói, thần không muốn tiếp tục giết người nữa.

Lưu Thông lại nói:

- Nếu người này bất trung bất hiếu, lạm sát kẻ vô tội, là một ác nhân, người có giết hay không?

Cung Chân lưỡng lự một lát, đoạn nói:

- Thần làm sao biết được người này có bất trung bất hiếu, lạm sát kẻ vô tội?

Lưu Thông bình thản giải thích:

- Người này người cũng từng biết, nếu người gặp hấn, nhận thấy hấn không phải bất trung bất hiếu, thì người có thể không cần giết hấn nữa.

Cung Chân tò mò, hỏi:

- Người này là ai?

Lưu Thông trả lời:

- Khi người nhìn thấy hấn thì sẽ biết. Trước tiên người trả lời cho trẫm biết, người có đồng ý giết hấn hay không?

Cung Chân lại hỏi:

- Nếu thần giết hấn xong, sẽ trở thành đại tướng quân?

Lưu Thông lạnh lùng nói:

- Quân vô hý ngôn!

Cung Chân đáp:

- Được, thần đồng ý, nhưng người kia phải là người bất trung bất hiếu, lạm sát kẻ vô tội, nếu không thần sẽ tuyệt không giết người.

Lưu Thông nói:

- Đúng là như vậy, nhưng nếu hần là ác nhân mà người lại không giết hần thì thế nào?

Cung Chân lên tiếng:

- Thần một lời đã nói, tất không nuốt lời.

Lưu Thông lại nói:

- Trẫm hứa phong người làm Đại tướng quân, người cũng nên có một lời hứa với trẫm, như vậy mới tính là công bằng.

Cung Chân đáp:

- Được, giả sử thần không giết tên bất trung bất hiếu này thì Cung Chân sẽ tự sát trước mặt hoàng thượng!

Lưu Thông hài lòng, nói:

- Tốt, có những lời này thì ta an tâm.

Cung Chân lại hỏi:

- Người đó đang ở đâu?

Lưu Thông đáp:

- Người không cần gấp, tóm lại người đầu tiên vào đây sẽ là hần.

Cung Chân cảm thấy kỳ lạ, chỉ là rất nhanh chóng đã có một người đi vào, quỳ xuống đất, nói:

- Vi thần tham kiến hoàng thượng.

Người này trên người có quần băng trắng, hiển nhiên là trước đó đã bị thương, chính là Tạ Thiên.

Lưu Thông cười to một tràng, nói:

- Tạ Thiên, người thân là Hán nhân, thường ngày hưởng bổng lộc của họ Tư Mã, nay lại phản bội Tấn triều, chính là bất trung, phản bội gia tộc, tiến nhập vào phương Bắc, chính là bất hiếu. Người bất trung bất hiếu, như thế nào có thể quy phục trẫm đây?

Tạ Thiên đáp:

- Giang hồ loạn thế, thức thời vụ mới là trang tuần kiệt. Hoàng thượng hôm nay đã phá được Trường thành, chỉ còn chờ ngày Nam hạ, thống nhất vũ nội. Tạ Thiên nếu không quy phục hoàng thượng thì sao có thể gọi là tuần kiệt? – Ngữ khí cực kỳ cung kính, sự cuồng ngạo thường ngày đã biến mất.

Cung Chân biết Lưu Thông nói một phen như vậy chính là để chứng minh hành vi bất trung bất hiếu của Tạ Thiên, bất giác nắm tay đã nắm chặt lại, trong lòng nảy sinh mâu thuẫn ghê gớm. Tạ Thiên cùng hần đã từng sóng vai tác chiến, ngay cả Thiếu A kiếm đang đeo bên hông cũng do Tạ Thiên tặng. Sao có thể dùng kiếm của hần để giết hần? Về phần võ công thì không cần lo lắng, kiếm pháp Tạ Thiên dù cao nhưng hần đã bị trọng thương, Cung Chân tự tin có thể một kiếm giết được Tạ Thiên.

Nhưng nếu hần không giết Tạ Thiên thì sẽ phải tự sát. Tính mạng Tạ Thiên tuy quan trọng nhưng làm sao quan trọng hơn tính mạng của bản thân?

Cung Chân còn trẻ, chưa thành danh, chưa thành đại sự sao có thể chết một cách dễ dàng như vậy?

Lúc này Lưu Thông nói:

- Tạ Thiên, người là đệ tử của Tạ gia, võ công cao siêu, tất có thể giúp trẫm hoàn thành bá nghiệp.

Tạ Thiên cung kính trả lời:

- Hoàng thượng quá khen.

Lưu Thông lại nói:

- Cho nên người sẽ không bao giờ đoán được.....trẫm sẽ giết người! – Đoạn lạnh lùng nói – Cung Chân, còn chưa động thủ?

Cung Chân tay cầm Thiếu A kiếm, nếu không giết Tạ Thiên thì sẽ phải tự sát, vô luận thế nào thì ngày hôm nay thanh kiếm này cũng phải nhuốm máu tươi.

Tạ Thiên nghe thấy Lưu Thông nói vậy, không chút nghĩ ngợi, rút ra một thanh chủy thủ giấu trong miếng băng trắng, lao đến đâm thẳng vào mi tâm Lưu Thông. Tuy thương thế của hắn chưa bình phục nhưng thân thủ, kiếm pháp vẫn nhanh như thiểm điện, thật không giống như người bị thương chút nào.

Thân hình Bắc Cung Xuất chớp động, chắn phía trước Lưu Thông, một chưởng tung ra, dùng nhục chưởng đối đầu với lợi khí, chấp nhận hy sinh một cánh tay, tay còn lại sẽ có cơ hội đánh thẳng vào ngực Tạ Thiên, phá nát tâm tạng của hắn.

Cung Chân xuất ra Thiếu A kiếm, phát sau mà đến trước, đâm thẳng vào chủy thủ Tạ Thiên, lúc này hắn mới phát giác ra Tạ Thiên xuất chiêu hoàn toàn không mang theo nội lực, binh khí va chạm nhau, chủy thủ bay ra cắm thẳng vào cột nhà.

Tạ Thiên quát:

- Hay lắm, đây là chiêu kiếm thứ tư, phòng thủ khắp thiên hạ - “Phi Thiết Thảo Nhi Ấp”. – Nói xong, hai chân duỗi thẳng ra, thân hình bay về phía sau bảy thước, phá cửa sổ ra ngoài.

Lại nghe bên ngoài cửa tiếng Vũ Tranh Vành gầm lên:

- Tạ Thiên, người trốn đi đâu cho thoát! – Tiếng binh khí giao nhau vọng lại, chắc hẳn Tạ Thiên đang giao đầu cùng vũ lâm quân.

Cung Chân suy nghĩ:

- Hoàng đế xuất tuần, cao thủ bên cạnh chắc chắn rất nhiều. Tạ Thiên ắt đối phó không xong. – Hắn quan tâm đến an nguy của Tạ Thiên, vội bước ra bên ngoài.

Lại nghe một trận thanh âm hỗn loạn:

- Dừng tay, người là ai. – Sau đó Tạ Thiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Cung Chân đang nghi hoặc thì một người như một cơn gió tiến vào, tay mang theo một vật, vứt ra mặt đất.

Nhìn lại rõ ràng đồ vật mà hắn vứt ra, đó chính là một thân thể đầy máu tươi, toàn thân mềm nhũn, xem ra đã chết. Thi thể này hiển nhiên là Tạ Thiên.

Vũ Tranh Vành theo sau người vừa vào, vừa bước vào trong thiên đình, đại kỳ lập tức quét ra bảy chiêu, lớn tiếng quát:

- Người là ai, dám.... – Hắn vốn định nêu ra tội danh kẻ kia, bất quá nghĩ lại thực không nghĩ ra được tội danh nào, giết Tạ Thiên đến tột cùng là đẹp an, làm sao có thể xem là tội danh?

Người nọ, thoát chưởng, thoát chỉ, hóa giải hoàn toàn thế công của Vũ Tranh Vành, thần thái ung dung tiêu sái, cười to:

- Ta vì hoàng thượng giết thích khách, phải có công mới đúng, sao người lại bắt ta?

Người nọ không phải là ai xa lạ, chính là Vương Phác, hắn dùng một đôi nhục chưởng, thân hình phiêu hốt, chưởng phong kỳ ảo, lui lui tới tới trong kinh phong dày đặc của đại kỳ.

Đại kỳ của Vũ Tranh Vành bị Vương Phác dùng nội lực khiến dẫn, không dứt ra được, kêu lên:

- Đại đội nhân mã chia ra, một nửa bảo vệ hoàng thượng, một nửa xông lên bầm vằm tên cường đồ này thành nhục tương cho ta.

Lưu Thông lúc này vẫn chưa hoàn hồn. Hắn không nghĩ đến Tạ Thiên trọng thương lại vẫn có thể sử dụng võ công như vậy, mặc dù đã qua cơn nguy hiểm nhưng dù sao cũng bị một phen kinh hãi thất sắc, thầm nghĩ:

- Trẫm cũng thật là khinh thường. Võ công của người Hán không thể coi thường, sau này nhất định phải cẩn thận hơn nữa mới được. – Đoạn lớn tiếng hô – Các ngươi dừng tay! Toàn là người mình, sao lại loạn đả như vậy!

Nghe thấy hoàng thượng nói ra lời này, đám vũ lâm quân - vốn định đem Vương Phác biến thành nhục tương – lập tức đình thủ. Vương Phác nhanh chóng khom người nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Vương Phác điều tra được Tạ Thiên sở dĩ trá hàng là do phía Giang Tả phái hắn đến làm thích khách, Vương Phác được tin tức này, vội vã tìm đến đây, vì hoàng thượng giết chết tên hung đồ này.

Vũ Tranh Vành nhịn không được, nói:

- Người không đến thì ta cũng đã giết chết hắn.

Lưu Thông lúc này mới liếc mắt nhìn Cung Chân một cái, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này vừa rồi xuất kiếm cứu ta, xem ra không phải là người của Lý Hùng phái đến nằm vùng. Kiếm pháp của hắn cực cao, tính tình lại bộc trực, thẳng thắn, xem ra có thể lợi dụng được.

Tâm tình Cung Chân lúc này hoàn toàn đặt vào Tạ Thiên, hắn nhìn thi thể Tạ Thiên, trong lòng nổi lên một sự bi thương, đau xót, có pha lẫn một chút nghi hoặc:

- Tạ Thiên vừa rồi dùng chủy thủ đâm Lưu Thông, hoàn toàn không có chút nội lực, hiển nhiên là không có chủ ý giết chết Lưu Thông. Vậy Tạ Thiên xả thân như vậy là có mục đích gì?

Trong lòng Cung Chân nổi lên vô số nghi vấn:

- Tạ Thiên như thế nào biết được lai lịch kiếm pháp của hắn? Kiếm pháp của Cung Chân ngay cả bản thân hắn cũng không biết được! Đáng tiếc là Tạ Thiên đã chết, bí mật này sẽ theo Tạ Thiên chôn sâu trong lòng đất.

Lưu Thông nói:

- Vương Phác, người nói Tạ Thiên là thích khách do Giang Tả phái đến, người làm sao biết được?

Vương Phác nói:

- Từ khi nghe tin Tạ Thiên ngược Bắc quy phục hoàng thượng, trong lòng vi thần đã nổi lên nghi ngờ, Tạ Thiên tuy cuồng ngạo nhưng vẫn chịu ân sủng của nhà Tư Mã, như thế nào lại đột ngột thay đổi? Vì vậy vi thần âm thầm sai người điều tra, quả nhiên là Tư Mã Duệ sai hắn ám sát hoàng thượng, hắn biết hoàng thượng đến đây xem Thôi tam tiểu thư luận võ chiêu thân, bèn nhân cơ hội này ám sát hoàng thượng.

Lưu Thông nhếch miệng cười, nói:

- Chuyện bí mật như vậy mà người cũng có thể điều tra ra, xem ra bản lĩnh của người cũng không tệ đâu!

Vương Phác hãnh diện nói:

- Nếu vi thần không có bản lĩnh, làm sao có thể được hoàng thượng trọng dụng?

Lưu Thông tiến lên đá mấy đá vào thi thể Tạ Thiên, đắc ý nói:

- Giang hồ đồn người bình sinh tự phụ, ngay cả Tư Mã Duệ cũng không mua chuộc được lòng người, làm sao có chuyện người quy phục trẫm, ha ha, trẫm cả đời cẩn thận, cho dù chỉ hoài nghi một chút thì cũng tuyệt không thể bỏ qua cho người.

Cung Chân lúc này mới nghĩ ra:

- Nguyên lai Lưu Thông đã sớm nghi ngờ Tạ Thiên, không trách được muốn ta giết Tạ Thiên. Tên cầu hoàng đế này mặc dù bạo ngược vô đạo nhưng cũng thông minh cơ trí, không thể xem thường.

Bất quá Cung Chân không biết Lưu Thông có thể ngồi lên ngôi hoàng đế đã phải trải qua một phen khổ ải, dùng kỳ mưu mới có thể đoạt được. Nếu Lưu Thông không lợi hại thì sao có thể tại thời loạn thế này lên ngôi cửu ngũ chí tôn? Hơn nữa chín năm trước, Lưu Thông tham gia trường quyết đấu với Hiên Viên Long, đã bị mất hết võ công, một đao của người thường cũng có thể lấy mạng hắn, đương nhiên hắn càng phải cẩn thận đa nghi, nếu không thì chưa chắc đã sống được tới ngày hôm nay.

Lưu Thông nhìn Vương Phác, nở một nụ cười giả tạo, nói:

- Người dường như cũng cuồng ngạo không kém Tạ Thiên!

Wương Phác thoáng thất vọng:

- Không sai, chẳng lẽ hoàng thượng cũng muốn giết thần?

Lưu Thông hỏi lại:

- Người nói thử xem?

Wương Phác đáp:

- Vì thần tìm tới hoàng thượng là vì Tư Mã Duệ có mắt không trông, đem hai tên tiểu tử Vương Đôn, Vương Đạo mà so sánh với thần, thần liền muốn thay đổi, quay sang nhìn “nhân sắc” hoàng thượng một lần, nếu hoàng thượng cũng như thế, không tán thưởng vì thần thì thần sẽ quên đi. Về phần hoàng thượng muốn giết vì thần, vị tất đã thực hiện được, chỉ cần thần thoát ra ngoài thì sau này sẽ có phiền toái vô tận tìm đến hoàng thượng. Hoàng thượng, tên của người là “Thông”, tin rằng sẽ không xử sự hồ đồ.

Hắn nói những lời này thực kiêu ngạo, hống hách, ai nghe cũng biến sắc.

Bất quá công phu hàm dưỡng của Lưu Thông rất cao, thâm nghĩ:

- Chỉ bằng vào lời vừa nói thì trăm đã không thể tha cho người. Nhưng lúc này trăm còn có chỗ lợi dụng người được, tạm thời chưa giết người. Đợi đến khi trăm hoàn thành bá nghiệp, thống nhất tứ phương, khi đó sẽ là tử kỳ của người.

Nghĩ vậy, Lưu Thông liền nói:

- Vương khanh gia, hay lắm, trăm sẽ phong cho người làm Dũng Vũ đại tướng quân.

Wương Phác đắc ý nói:

- Cái gì mà Dũng Vũ đại tướng quân? Vì thần không quan tâm lắm, chỉ mong hoàng thượng ban cho thần bảo đao của Lữ Kiên.

Hắn nhắc đến bảo đao của Lữ Kiên, toàn trường nhất thời hiểu được vì sao Vương Phác kiêu ngạo, cuồng vọng lại quy phục Hồ nhân Lưu Thông.

Thủy tổ Lang Gia Vương là Vương Tường “ngọa băng cầu lý” (1) nổi tiếng là hiếu tử, lưu truyền hậu thế.

Thời Ngụy Văn Đế, Thứ sử Từ Châu Lữ Kiên mời hắn vào phủ làm quan Biệt Giá (2), từ đó Vương gia từng bước thăng tiến, trở thành đệ nhất tộc trong hai triều Ngụy, Tấn.

Lữ Kiên có một thanh bảo đao, thổi sợi tóc qua cũng đứt, có người từng xem đao đã nói với hắn – Đao này nếu rơi vào tay người phúc phận sẽ có thể khiến cho người đó có thể đạt đến Tam Công, ngược lại nếu không có phúc thì sẽ phải chịu mọi tai ương đổ xuống. – Lữ Kiên tự biết mình không có phúc phận, liền đưa bảo đao cho Vương Tường. Quả nhiên Vương Tường không phụ sở vọng, rốt cuộc làm đến Tư Không, Thái Úy, thật sự trở thành Tam Công.

Từ đó về sau thanh bảo đao của Lữ Kiên truyền từ đời này sang đời khác, cuối cùng trở thành bảo vật trấn tộc của gia chủ Vương gia. Có bảo đao trong tay, có thể hiệu lệnh được Vương gia đệ tử, tuyệt không dám bất tuân thượng lệnh.

Sáu năm trước, Thạch Lặc đánh một trận tại Trữ Bình, giết hơn mười vạn quân Tần, bắt được Thái Úy Vương Diễn, gia chủ của Vương gia lúc đó, thanh bảo đao Lữ Kiên vì thế cũng rơi vào tay Hán Vương.

Vương Phác mặc dù không màng đến chức vị đại tướng quân nhưng đối với bảo đao Lữ Kiên thì rất quan tâm, hẳn mặc dù cuồng vọng, ngạo mạn nhưng dù sao cũng là Vương gia đệ tử. Gia quy của Vương gia cũng nghiêm ngặt như quốc pháp, thậm chí còn xem việc bảo toàn thanh danh, coi trọng lợi ích của người trong tộc hơn cả việc trung quân ái quốc, bảo vệ quốc gia. Gia quy này tồn tại suốt hai triều Ngụy, Tấn mà vẫn không hề thay đổi.

Thanh bảo đao này, chỉ cần là Vương gia đệ tử thì không ai không muốn đoạt lấy. Vương Phác nếu có thanh đao này trong tay thì sẽ có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi gia trưởng Vương gia. Cũng có thể hóa giải dễ dàng mâu thuẫn giữa hắn và Vương Đôn, Vương Đạo.

Lưu Thông thần nhiên nói:

- Chuyện này không khó, bảo đao có thể lập tức ban cho người.

Vương Phác gật đầu:

- Nếu như thế, khi thần được đao sẽ lập tức Nam hạ Giang Tả, hiệu triệu Vương gia đệ tử bỏ nhà Tư Mã, quy phục dưới trướng hoàng thượng.

Lưu Thông vỗ tay cười to:

- Lời khanh gia rất hợp ý trẫm.

Đoạn Lưu Thông phát tay ra lệnh, Bắc Cung Xuất lập tức dâng lên một hộp gấm, khi mở ra thì trong đó có một viên thuốc đỏ như máu.

Lưu Thông lại nói:

- Vương khanh gia, người chỉ cần nuốt viên “Bát Quý Sảng Thần Hoàn” này, trẫm sẽ lập tức ban bảo đao cho người.

Vương Phác hỏi:

- “Bát Quý Sảng Thần Hoàn” này là thứ gì?

Lưu Thông nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nói:

- Hoàn thuốc này do Độc Thần phối chế các loại linh đan diệu dược luyện thành, trẫm phải tốn hết ngàn vàng mới có thể mua được. Hoàn thuốc này có tổng cộng tám viên, cứ ba tháng lại uống một viên, tinh thần sẽ sáng khoái, vì trẫm tận lực làm việc.

Vương Phác nhú mày:

- Vậy sao hoàng thượng không đưa cả tám viên cho thần?

Lưu Thông mỉm cười, không trả lời hắn mà tiếp tục giải thích:

- Đan hoàn này có công dụng thần kỳ, tương sinh tương khắc, phải dùng đủ tám viên mới có công hiệu. Chỉ cần uống thiếu nửa viên thì sẽ nhức đầu, thất khiếu chảy máu, chỉ sợ không xong.

Vương Phác nói:

- Hoàng thượng đối với thần vẫn chưa yên tâm, sợ thần lấy đao, quay lại Giang Tả sẽ bội tín?

Lưu Thông mỉm cười:

- Thân làm đế vương, cần phải cẩn thận một chút.

Vương Phác đáp:

- Không sai, có đôi khi ngay cả tay trái thần cũng không chịu tín nhiệm tay phải. – Nói xong, cầm viên thuốc cho vào miệng.

Lưu Thông cười một tràng dài, nói:

- Mang đao ra!

Bắc Cung Xuất sai hai gã hoạn quan mang bảo đao đến giao cho Vương Phác.

Wương Phác cầm lấy bảo đao, chỉ thấy bảo đao thô mộc đơn giản vô cùng, chuôi đao, vỏ đao đều dùng da trâu khâu lại, cũng không hề khảm bảo thạch, như các thanh đao khác. Thanh bảo đao này khi còn bé hắn đã từng được nhìn từ xa mấy lần, không ngờ thần thánh trên cao thật sự có mắt, hôm nay rốt cuộc đã rơi vào tay hắn.

Wương Phác rút ra một nửa bảo đao, lãnh khí lập tức đập vào mặt đến nỗi tê buốt, bật thốt lên:

- Hảo đao!

Wương Phác rút đao vung lên, sau đó dứt lại đao vào vỏ, lãnh khí di tán trong không trung, mọi người không khỏi rung mình, vô số sợi tóc từ không trung từ từ rơi xuống.

Một gã vũ lâm quân đột nhiên phát giác trên đầu mình có một mảng da đầu trở nên bóng loáng, thầm nghĩ:

- Thân thể do cha mẹ sinh ra, sao dám vũ nhục như vậy! – Bất quá hắn kiêng kỵ võ công Vương Phác, không dám phát tác, chỉ đưa mắt nhìn Vũ Tranh Vành, hy vọng thủ lĩnh vì hắn đòi lại công bằng.

Vũ Tranh Vành thấy thuộc hạ chịu nhục, nhưng mắt lại thấy hoàng thượng trọng vọng Vương Phác, cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, dùng ánh mắt trấn an thuộc hạ, trong lòng chửi tổ tông mười tám đời Vương Phác, đương nhiên không thể thiếu vị “Ngọa băng cầu lý” Vương Tường kia.

Lúc này một gã vũ lâm quân đi vào, bẩm:

- Khải bẩm hoàng thượng, Trung Sơn Vương đã đến ngoại thành, cách đây mười dặm, xin cầu kiến hoàng thượng.

Cung Chân kinh hãi:

- Cái gì? Ngay cả Lưu Diêu cũng đã đến Thanh Hà?

Giang sơn của Lưu Thông, bao gồm toàn bộ phương Bắc hầu như đều do hai người đoạt lấy cho hắn. Một người là Triệu Vương Thạch Lạc, một người chính là Trung Sơn Vương Lưu Diêu.

Lưu Diêu vốn là cháu Lưu Thông, từ nhỏ do một tay Lưu Thông thu dưỡng. Người này dũng mãnh tuyệt luân, có một không hai. Tám châu phương Bắc của Lưu Thông đều do Thạch Lạc đoạt được, Lưu Diêu lại có công vây hãm Trường An, bắt sống Tần đế Tư Mã Nghiệp, tiếp nhận ngọc tỷ, giúp Lưu Thông lên ngôi danh chính ngôn thuận, trở thành Hán Vương kế thừa Tần triều. Từ đó, uy danh của Lưu Diêu nổi lên ngang hàng với Thạch Lạc.

Đầu tiên là Thạch Hổ, sau đó là Lưu Thông, Lưu Diêu, tam đại cự đầu đều tụ tập tại Thanh Hà. Cuối cùng là do trùng hợp hay còn có âm mưu gì khác? Nếu như quả có mưu đồ gì khác thì nhất định là việc kinh thiên động địa, máu chảy thành sông!

Lưu Thông hỏi:

- Trung Sơn Vương dẫn theo bao nhiêu binh mã?

Vũ lâm quân nói:

- Ước chừng một vạn.

Lưu Thông lệnh:

- Nói hắn đóng binh ngoài thành, mang theo điều cầu kia tới gặp trẫm.

Vũ lâm quân vâng mệnh:

- Tuân chỉ! – Đoạn khom người lui ra.

Cung Chân trong lòng cảm thấy kỳ quái:

- Cầu? Cầu gì mà quan trọng như vậy, khiến ngay cả hoàng thượng cũng phải đặc biệt dặn dò.

Lưu Thông nhìn Vương Phác nói:

- Vương khanh gia, người chưa gặp Trung Sơn Vương, hôm nay có cơ hội, cũng nên gặp hần một phen.

Wương Phác lắc đầu:

- Không được, không được, sắc tâm của thần đã nổi lên, không trở về phòng thì không thể hạ hỏa được, không cần gặp Trung Sơn Vương.

Lưu Thông nói:

- Chẳng lẽ người không muốn gặp con chó kia, tránh xấu hổ?

Wương Phác cũng không phủ nhận, chỉ nói:

- Dù sao ngày mai vì thần cưới Thôi tam tiểu thư, Lưu Diệu tất nhiên sẽ được dự yến, hôm nay không cần vội vã. Hơn nữa vì thần cũng không có hứng thú với người này.

Lưu Thông lại nói:

- Người không gặp hần cũng được. – Lại nói – Liên Tam Thao đối với Thôi tam tiểu thư cũng có hứng thú, ngày mai người nên cẩn thận.

Wương Phác tự nhiên biết ai là Liên Tam Thao, liền nói:

- Nghe nói hần và thê tử của hần là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, không lẽ hần đã ruồng bỏ người vợ này? Thật là kỳ lạ!

Lưu Thông nghe vậy, nói:

- Hần không phải muốn ruồng bỏ vợ hần, hần muốn nạp Thôi tam tiểu thư làm tiểu thiếp.

Wương Phác nói:

- Nạp thiếp? Như vậy thì lại càng kỳ lạ. – Nhân châu chuyển một vòng, nói tiếp – Đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì đây nhỉ?

Lưu Thông mỉm cười, nói:

- Nam nhân nạp thiếp, thiên kinh địa nghĩa, cần gì phải có lý do.

Wương Phác nói:

- Hoàng thượng, người biết rõ còn cố hỏi. Hoàng thượng và thần nạp thiếp tự nhiên không cần lý do, không nạp thiếp mới là chuyện lạ, có thể ghi vào thiên cổ kỳ văn. Nhưng Liên Tam Thao thì lại không giống như chúng ta.

Lưu Thông nghiêm mặt, nói:

- Trẫm không bao giờ nạp thiếp. Mỹ nhân thiên hạ đều có thể xem là phi tần, hậu cung của trẫm.

Wương Phác hiểu ý mỉm cười. Lưu Thông háo sắc quả nhiên nổi tiếng thiên hạ, so với hần còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Wương Phác nói:

- Liên Tam Thao là bang chủ Cái Bang, thân là thủ lĩnh khiêu hóa trong thiên hạ, lại học theo thói của quý tộc đại hộ, mặt dày nạp thiếp, không sợ chiếc ghế bang chủ của hần sẽ nghiêng ngả hay sao?

Lưu Thông lại nói:

- Người đã quên hần dựa vào cái gì mà có thể ngồi lên ghế bang chủ.

Wương Phác lại nói:

- Tại đại hội ở Quân Sơn, Liên Tam Thao đã từng đồng dục, cam đoan tại thời loạn thế này, chấn hưng Cái Bang, lãnh đạo Cái Bang theo một hướng phát triển mới, sau đó được bang chúng nhất trí ủng hộ, mới lên ngôi bang chủ. Nhưng chuyện này và chuyện nạp thiếp của hần thì có quan hệ gì?

Lưu Thông nói:

- Địa vị đệ tử Cái Bang rất ti tiện, ngược lại Thôi tiểu thư lại là ôn đại tộc, nếu có thể thâu nạp nàng ta làm thiếp thì...

Vương Phác vỗ tay cười to, nói:

- Vậy thì có thể dễ dàng làm bẽ mặt đám danh gia đại tộc, lại làm cho chúng đệ tử Cái Bang hả hê.

Lưu Thông vuốt cằm suy nghĩ, nói:

- Cho nên nếu việc này thành công, địa vị của Liên Tam Thao tại Cái Bang sẽ vững như núi Thái Sơn, tuyệt không thể phá vỡ.

Vương Phác kiêu ngạo nói:

- Đáng tiếc, luận võ ngày mai hắc sẽ không thể nào đoạt được Thôi tam tiểu thư.

Lưu Thông nhìn hắc:

- Người có nắm chắc phần thắng không?

Vương Phác xiết chặt nắm tay, lạnh lùng nói:

- Nếu hắc thượng đài tranh hôn, thần Vương Phác cam đoan sẽ khiến cho hắc huyết nhuộm võ đài.

Lưu Thông nghiêm mặt nói:

- Vương Phác, minh nhân không nói lời ám thoại, người giao đấu với Liên Tam Thao, trầm rất lo lắng, nếu người có bề gì thì đại sự sẽ hóa thành nước trôi sông. Ngược lại, trầm và Liên Tam Thao cũng đã có giao ước phá tam quan, nếu hắc chết trong tay người...

Vương Phác cắt lời:

- Hoàng thượng sợ thần sẽ giết Liên Tam Thao, khi đó hơn trăm vạn đệ tử Cái Bang sẽ không đứng về phía người, ngược lại quy phục Giang Tả, đối địch với hoàng thượng?

Lưu Thông gật đầu:

- Không sai.

Vương Phác lạnh lùng nói:

- Thần ra tay tuyệt bất dung tình, nếu hắc không tự lượng sức, dám tranh hôn với thần thì chết cũng không oan uổng. Lời của hoàng thượng, thần khó có thể tuân theo. Thần quay về với đám cơ thiếp của mình đây!
- Dứt lời đã phất tay áo quay đi. Hắc mặc dù đã uống độc dược Bát Quý Sảng Thần Hoàn nhưng cũng không hề nể mặt Lưu Thông nửa phần, cuồng ngạo đến mức đó là cùng!

Nét mặt Lưu Thông trở nên khó coi. Từ khi hắc xưng đế đến bây giờ đã bảy năm, chưa ai dám nói chuyện vô lễ với hắc như vậy, nếu không phải Vương Phác đối với hắc rất cần thiết, lúc này thì hắc đã cho Vương Phác ngũ mã phân thân, tiết hận nổi giận trong lòng!

Bất quá Lưu Thông nhanh chóng bình phục lại vẻ mặt bình thường, quay sang nhìn thi thể Tạ Thiên, lạnh lùng nói với Cung Chân:

- Người không giết hắc.

Cung Chân đáp:

- Đúng.

Lưu Thông lại nói:

- Người đã đáp ứng, nếu người không giết hắc thì người sẽ tự sát.

Cung Chân đáp:

- Trước khi thần xuất thủ thì nhân mã của hoàng thượng đã đi trước một bước, giết chết hắc.

Lưu Thông nhìn chăm chăm vào mắt Cung Chân, hỏi:

- Nếu người của trẫm không giết hãn thì người có xuất kiếm giết chết hãn không?

Cung Chân suy nghĩ một lát, trả lời:

- Không.

Lưu Thông lạnh lùng nói:

- Chuyện này đã xong. – Đoạn phất tay ra hiệu.

Vũ Tranh Vành hiểu ý, mười mấy tên vũ lâm quân lập tức vây quanh Cung Chân.

Kiểm pháp Cung Chân tuy cao nhưng chỉ có thể đối phó với một địch nhân, hôm nay bị hơn mười người bao vây, chỉ cần Lưu Thông hoặc Vũ Tranh Vành ra lệnh một tiếng, thì thể hãn tất không bị cắt đứt thành từng mảnh nhỏ thì không xong.

Lưu Thông quát lớn:

- Cung Chân, người có di ngôn gì không?

Cung Chân bình thản trả lời:

- Chỉ có một câu.

Lưu Thông lạnh lùng nói:

- Mau nói di ngôn của người, sau đó sẽ là cái chết dành cho người.

Cung Chân chậm rãi nói:

- Thần với hoàng thượng đã có hiệp định, nếu người đó không bắt trung bất hiếu thì thần sẽ không giết hãn, có đúng không?

Lưu Thông đáp:

- Không sai.

Cung Chân lại nói:

- Nếu vậy thì thần không thể giết Tạ Thiên.

Lưu Thông hỏi:

- Tại sao? – Ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười.

Cung Chân giải thích:

- Mục đích Tạ Thiên quy phục hoàng thượng không phải là vì tham vinh hoa phú quý mà vì muốn ám sát hoàng thượng, như vậy thì hãn vẫn trung thành với Tấn thất, cũng không bất hiếu với gia tộc. Cung Chân làm sao có thể giết hãn?

Lưu Thông vỗ tay tán dương:

- Nói hay lắm, chỉ bằng những lời này thì trẫm sẽ tha cho người tội chết.

Cung Chân khom người, cung kính nói:

- Đa tạ hoàng thượng khai ân.

Lúc này chỉ nghe âm thanh “loảng xoảng” từ hành lang truyền vào, một người nắm sợi xích sắt được cột vào cổ một con quái vật, tiến vào.

Chú thích:

(1): Nằm trên băng tìm cá chép. Đây là tích ” Vương Tường “ngọa băng cầu lý”

Vương Tường sinh vào đời nhà Tấn, mẹ chết sớm, ở với cha, bị mẹ kế cay nghiệt, làm cho cha ông ghét bỏ ông. Nhưng ông vẫn hết lòng hiếu thảo với cha và mẹ kế. Mùa đông nước đóng băng, mẹ kế muốn ăn cá tươi. Ông cõng trần nằm trên băng, để tìm cá, bỗng nhiên băng nứt đôi ra, có 2 con cá chép nhảy lên. Ông đem về ẹ kế xơi. Thấy ông hiếu thảo như thế, sau cha và mẹ kế ông cảm động, lại yêu quý ông.

(2): “Biệt giá” một chút quan giúp việc quan thứ sử.

13. Q.2 - Chương 4: Nhân Như Cầu

Lưu Thông nhìn thấy người đang đến vội nói:

- Diệu nhi, người rốt cuộc đã từ Trường An đến đây.

Lưu Diệu người cao chín thước có dư, lông mi trắng, hai mắt đỏ rực sinh uy, tay dài vai rộng, chòm râu tuy thưa thớt nhưng lại dài đến năm thước, dáng vẻ thực sự cổ quái nhưng lại có uy lực bức người.

Trong tay hắn cầm một sợi xích sắt buộc vào cổ một “con dã cầu”, nhìn kỹ lại thì dã cầu là một gã thiếu niên đi bằng “bốn chân”, chừng hai mươi tuổi, miệng không ngừng phát ra tiếng “gâu gâu” như chó sủa.

Trong lòng Cung Chân vừa cảm thấy kỳ quái, vừa cảm thấy bất nhẫn, thầm nghĩ:

- Thiếu niên này là ai? Lưu Thông nhìn thấy thiếu niên bị ngược đãi, không những không phản đối mà còn có điểm đắc ý, thực không phải con người.

Lưu Diệu đáp:

- Hoàng thượng, vi thần lĩnh chỉ, đem Tư Mã Nghiệp đến đây diện kiến hoàng thượng.

Cung Chân lúc này mới hiểu:

- Thì ra thiếu niên đó chính là hoàng đế của Hán nhân. Hắn trước kia giết hại rất nhiều người Hồ, bây giờ chịu cảnh ngược đãi như vậy, âu cũng là báo ứng.

Chỉ thấy Tư Mã Nghiệp đầu bù tóc rối, quần áo lam lũ dơ bẩn, toàn thân dính đầy bùn đất và những thứ xú uế, trong miệng không ngừng sủa như chó. Nói hắn là một gã hoàng đế gặp rủi ro thì không chính xác, phải nói hắn chính là một con chó thì đúng hơn.

Cung Chân nhìn thảm trạng của thiếu niên, suy nghĩ: “Hắn tàn sát dân chúng, coi mạng lẽ dân như cỏ rác, cho dù có chết mười lần cũng không thể chuộc hết lỗi lầm nhưng Lưu Diệu lại vũ nhục hắn như vậy cũng không phải là hành vi của đại trượng phu. Hơn nữa nghe nói hoàng đế Hán nhân này đăng cơ không lâu thì thiên hạ đã sớm đại loạn, dân chúng điêu đứng khổ ải tựa hồ cũng không phải do một tay hắn gây nên, dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi!”

Lưu Thông lại nhìn Lưu Diệu nói:

- Diệu nhi, người ba lần vây đánh Trường An, hôm nay đã lập được kỳ công cái thế, bắt giữ được tên Hán cầu hoàng đế này, tạo đức cho ngàn vạn người Hồ, thật sự là đáng mừng.

Lưu Diệu khiêm nhường đáp:

- Ngoài thành còn có một trăm ba mươi bảy vương công đại thần Tấn thất, bọn chúng muốn được yết kiến hoàng thượng, vi thần đã tự tiện mang bọn chúng đến Thanh Hà.

Lưu Thông cau mày nói:

- Cần gì phải lao sư động chúng như vậy? Giết chết hết bọn chúng đi có phải là đỡ tốn cơm không?

Lưu Diệu cúi đầu đáp:

- Hoàng thượng có điều không biết. Hoàng đế Hán nhân hôm nay thê thảm như vậy, có thể nói là người không bằng chó. Nếu không cho bọn đại thần của hắn nhìn rõ dáng vẻ thảm hại này của hắn thì chẳng phải đã tổn công chúng ta sanh cầm hắn, khổ công biến hắn thành chó sao?

Lưu Thông vỗ tay, cười to, nói:

- Diệu nhi nói lời ấy hay lắm, trước tiên phải để cho bá quan văn võ nhìn rõ bộ dáng sức vật của hoàng đế Tư Mã gia. Nếu có thể truyền tin tức này đến Giang Tả, thì họ Tư Mã cũng sẽ một phen uất ức, rúng động, cũng lệnh cho Hán nhân biết, hoàng đế Hán nhân giết hại người Hồ thì sẽ có kết quả như thế nào!

Lưu Diệu lại nói:

- Vi thần có một ý hay.

Lưu Thông vui vẻ nói:

- Cứ nói.

- Hoàng thượng bình sinh rất thích đi săn, chỉ bằng chúng ta tại Thanh Hà này mở cuộc đi săn, dẫn theo Tư Mã Nghiệp đi trước mở đường, nếu có dã thú xông ra thì cũng đã có hắc đi trước xông pha, hứng chịu mũi tên hòn đạn cho hoàng thượng!

Lưu Thông nghe xong, cực kỳ thích thú, vui vẻ nói:

- Diệu kế, diệu kế, ta sẽ lập tức cho tiến hành.

Lưu Diệu lại nói tiếp:

- Về phần một trăm ba mươi bảy vương công đại thần của Tấn thất, thỉnh xin hoàng thượng ân chuẩn cho bọn chúng một lần diện kiến, trấn an chúng bớt lo lắng về sự an nguy tính mạng bản thân mình.

Lưu Thông đáp:

- Nên như thế. – Đoạn quay sang Cung Chân nói – Chúng ta đi săn, ngươi cũng nên đi cùng.

Cung Chân lắc đầu:

- Vi thần sinh bệnh, ngực hơi đau, muốn về phòng nghỉ ngơi.

Lưu Thông mỉm cười, dễ dãi nói:

- Tùy ngươi.

Lưu Diệu thấy Lưu Thông dùng thượng lễ đối đãi với Cung Chân như vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lưu Thông nhìn ra tâm ý của Lưu Diệu, bèn giới thiệu:

- Vị này là Cung Chân thiếu hiệp, kiếm pháp cao siêu, chỉ bằng một kiếm đã giết chết Phương Sơn của Sát Hồ thế gia. Trẫm định thu nạp làm thuộc hạ.

Lưu Diệu lại không nghĩ như vậy, trầm nghĩ:

- Đơn giản vậy sao?

Trong mắt hắc thì Phương Sơn cũng không phải là nhân vật quá lợi hại, giết được Phương Sơn thì cũng có chỗ nào là đặc biệt hơn người như vậy?

Lưu Thông đột nhiên cắt đứt luồng suy nghĩ của hắc:

- Đi thôi.

Lưu Thông bước đi, Bắc Cung Xuất, Vũ Tranh Vành cũng lục tục đi theo quanh hắc, không rời nửa bước. Cũng không ai để ý đến thi thể Tạ Thiên trên mặt đất nữa.

Lưu Diệu kéo xích sắt, thân thể Tư Mã Nghiệp đi bằng “bốn chân”, không thể đi nhanh được, thân thể bị xích sắt kéo bay lên không, dây xích căng ra, vị hoàng đế “nhân như cầu” một phen bay bổng trên không. Xem ra vị đại tướng quân khéo ăn khéo nói, thủ đoạn âm độc Lưu Diệu này cũng là một đại cao thủ, nội công thâm hậu.

Cung Chân miệng nói tức ngực thực ra cũng không phải là nói dối, mắt nhìn thấy đường đường một vị hoàng đế lại bị người ta hành hạ đến mức này, trong ngực hắc cảm thấy khó chịu, không còn tâm trí nhìn theo nữa mà trở về phòng.

Cung Chân trở lại phòng, Tuệ Nhi đang chờ hẩn.

Tuệ Nhi đưa cho hẩn một bức thư, viết trên tờ giấy hoa tiên, nói:

- Công tử, sau khi công tử rời khỏi đây thì có người đã mang phong thư này đến cho người.

Cung Chân lại không cầm lấy bức thư, nhìn ả cười nói:

- Công tử của người cho dù chữ có to như trái dưa hấu thì cũng chưa chắc đã biết được mười chữ. Người mau đọc cho ta nghe.

Tuệ Nhi mở phong thư, rút lá thư ra, thì thầm đọc:

- Nơi đây là chốn hổ lang. Muốn bảo toàn tính mạng, mau rời khỏi đây. – Đọc xong ngẩng đầu nhìn Cung Chân.

Cung Chân hỏi:

- Còn gì nữa không?

Tuệ Nhi cẩn thận đọc đi đọc lại lần nữa, nhìn trước nhìn sau tờ giấy, đoạn nói:

- Không còn, lá thư này không đầu không đuôi, không biết là có ý gì nữa.

Cung Chân trầm ngâm hồi lâu, đoạn hỏi:

- Bức thư này là ai giao cho người?

Tuệ Nhi đáp:

- Khi công tử rời đi, tiểu tỷ đến phòng bếp ăn cơm trưa, khi trở lại phòng đã thấy trên ghế đặt sẵn lá thư này.

Cung Chân trầm ngâm, nói:

- Trong thư nói nơi này là chốn hổ lang, ai lại chẳng biết. Từ khi ta đến đây, cao thủ chết không phải là ít, ngay cả bậc cao thủ tuyệt thế như Thạch Hổ, Tạ Thiên thì cũng một người trúng độc, chưa chắc đã cứu được, một người thì vong mệnh tại chỗ. Nếu Cung Chân ta sợ nguy hiểm thì đã không đến Thanh Hà.

Lại nghĩ:

- Người đưa phong thư này là ai? Là địch hay là bạn? Hẩn muốn ta rời đi chính là vì hảo tâm? Nghĩ tới nghĩ lui thì nơi này ngoại trừ Sử Thiên Thế còn có thể coi là bằng hữu thì hẩn chẳng còn ai khác nữa cả, nhưng sáng nay hẩn và Sử Thiên Thế nói chuyện với nhau cả buổi, làm sao còn bày vẽ ra bức thư thần thần bí bí này nữa?

Trong lòng hẩn đột nhiên nghĩ đến một người, vội hỏi:

- Tuệ Nhi, người có thể từ nét chữ trong thư biết được người viết là nam hay nữ không?

Tuệ Nhi “ồ” một tiếng, cười nói:

- Tuệ Nhi bắt quá chỉ đọc qua bảy tám quyển sách, ngay cả chữ của mình cũng nhìn không ra, làm sao có nhãn lực lợi hại như vậy? bắt quá nhìn bút tích này dùng lực rất mạnh, không giống với thủ bút của nữ nhân.

Cung Chân thất vọng, trầm nghĩ:

- Quả nhiên không phải là nàng.

Tuệ Nhi quan sát vẻ mặt của hẩn, hỏi:

- Trong lòng công tử dường như nghĩ đến một người?

Cung Chân lắc đầu:

- Cũng không biết có đúng hay không, ta và nàng ta chỉ mới gặp một lần, nàng ta lại là địch nhân, làm sao có thể dùng thư để cảnh báo cho ta chứ?

Tuệ Nhi mỉm cười, nói:

- Ngay cả công tử cũng đoán không ra thì Tuệ Nhi đành chịu thua.

Cung Chân chợt ngáp một cái, nói:

- Đi cả ngày, ta cũng mệt, muốn nghỉ sớm một chút.

Tuệ Nhi nghe xong cũng không ra khỏi phòng, chỉ nhìn Cung Chân, vẻ mặt có chút thẹn thùng pha lẫn khẩn trương.

Cung Chân nhìn thấy dáng vẻ nàng ta như vậy, cười nói:

- Làm sao vậy? Có việc gì muốn nói với ta chăng?

Tuệ Nhi gật đầu, lại lắc đầu.

Cung Chân gắng hỏi:

- Chuyện gì mà không thể nói? Không lẽ...Thôi nhĩ gia muốn thu tên nha đầu nhu thuận xinh đẹp Tuệ Nhi này sao?

Tuệ Nhi vội đáp:

- Tuyệt không có chuyện như vậy, công tử đối với Tuệ Nhi rất tốt, cho dù là nhĩ gia muốn Tuệ Nhi quay về thì Tuệ Nhi cũng không quay về, trừ phi...trừ phi công tử không thích Tuệ Nhi hầu hạ, không muốn Tuệ Nhi nữa.

Cung Chân nói:

- Ta làm sao có thể bỏ Tuệ Nhi được. Ô, đây là...

Chỉ thấy Tuệ Nhi đưa cho hắn một bộ quần áo, cười cười nói:

- Công tử, người mặc xem có vừa vặn không?

Cung Chân vừa mừng, vừa sợ, khẽ hỏi:

- Là người may cho ta?

Tuệ Nhi gật đầu, đoạn giúp hắn thay đổi y phục. Bộ trang phục mới có màu sắc sắc sỡ, hoa văn phong phú, chính là phục sắc của các đại hộ Đế nhân.

Vải vóc Thôi Tương tặng cho Cung Chân mặc dù chất liệu rất tốt nhưng vẫn là một khối lớn, Tuệ Nhi cắt ra một mảnh dài, dùng tơ may thành hình hài, sau đó mới thêu lên những hoa văn sắc sỡ, tạo thành một bộ trang phục của Đế nhân.

Trang phục của Đế nhân bình thường không phải màu xanh mà là màu trắng, riêng những gia đình giàu có thì dùng trang phục có màu sắc rực rỡ, trông vẻ bắt mắt hơn đám ôn Hán nhân.

Cung Chân mặc bộ trang phục mới vào, lập tức trở thành một công tử phú gia của Đế tộc, vui mừng nắm tay Tuệ Nhi, nói:

- Trang phục của Hán nhân làm hại ta cảm thấy không thoải mái. May nhờ người khéo léo, may cho ta một bộ trang phục của Đế nhân, ta thật không biết cảm kích người thế nào mới đúng.

Tuệ Nhi đỏ mặt nhưng cũng không dám rút tay về, cúi đầu lí nhí:

- Vì công tử làm việc là phận sự của nô tỳ. Công tử nói cảm kích, Tuệ Nhi thật không dám nhận.

Cung Chân nhìn thấy nàng cúi đầu thẹn thùng, bộ dáng thực sự đáng yêu, nhịn không được khẽ cúi đầu xuống hôn lên môi nàng. Tuệ Nhi cũng không dám phản kháng, cho dù có muốn phản kháng thì giờ phút này tâm thần cũng đã bay bổng lên chín tầng mây, không còn chút khí lực nào để mà phản kháng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tuệ Nhi khẽ rút tay lại, dịu dàng nói:

- Nô tỳ lui ra. – Nói xong quay lưng mở cửa bước ra ngoài.

Cung Chân khẽ liếm môi, đứng ngẩn ngơ một chút mới có thể đi nằm.

Đang nằm mơ màng, đột nhiên nghe thấy “phập” một cơn gió lướt qua mặt, bình tĩnh đã thấy một mũi đoản tiễn cắm ở trên tường, cao hơn chớp mũi của hắc không quá ba tấc, giả sử mũi đoản tiễn này nhắm vào huyết Thái Dương thì hắc tất đã chết không minh bạch.

Cung Chân bất giác đổ mồ hôi lạnh, rút mũi đoản tiễn ra, bước ra khỏi phòng, không quên mang theo Thiếu A kiếm.

Hắn ra khỏi phòng đã thấy một bóng đen, đang thi triển thân pháp thật nhanh, cách đó hai, ba mươi trượng. Lúc này bầu trời tối đen, hắn chỉ kịp nhìn thấy bóng đen tung người lên đầu tường, lộn một vòng, sau đó biến mất.

Cung Chân không biết khinh công, làm sao có thể đuổi theo? Thầm nghĩ:

- Tốt xấu gì cũng cứ tìm kiếm dọc lộ trình của hắc xem có chút dấu vết nào lưu lại hay không?

Hắn đi dọc bờ tường, truy theo dấu chân để lại mà quan sát. Khinh công người đó cực cao, dấu chân để lại trên mặt đất và thậm chí rất mờ nhạt, lại thêm trời đêm tối tăm, phân biệt càng khó khăn. Hắn truy theo được một đoạn thì không còn thấy tung tích dấu chân đâu nữa.

Cung Chân thầm nghĩ:

- Thân pháp người này lợi hại như vậy, xem ra cũng là cao thủ. Vì sao vừa rồi phát tên lại không giết chết ta? Hơn nữa cũng không hề phát ra mũi tên thứ hai, đoạt mạng ta?

Tâm niệm chớp động, hắn đưa đoản tiễn lên quan sát, đúng là trên đoản tiễn có một mẩu giấy thật nhỏ.

Hắn mở mẩu giấy ra, chỉ thấy trên đó viết mười mấy chữ, bản thân tự nhiên không thể đọc được, cũng may là nhìn nét chữ cũng quen quen. Lấy ra lá thư lúc trước Tuệ Nhi giao cho hắn, so sánh, quả nhiên là nội dung hoàn toàn giống nhau: Nơi đây chốn hổ lang, muốn bảo toàn tính mạng, mau rời khỏi.

Hắn lặng lẽ phân tích:

- Người này hai lần cảnh báo ta, cứ chỉ lại thần bí, không dám hiện thân gặp mặt, cuối cùng là có ý gì? Nhưng vô luận thế nào thì hắc cũng không muốn giết ta, nếu không đã một tiễn đoạt mạng mình. Vậy thì cũng không hẳn là có địch ý.

Lúc này Cung Chân chợt nghe thấy một trận cây cỏ xào xạc từ xa vọng lại, nhìn theo hướng đó chỉ thấy một đạo hắc quang, một đạo bạch quang xoắn xuýt lấy nhau như hai con rồng giỡn nước – chính thị là hai người đang giao đấu.

Nhìn rõ ràng, hắn nhận ra một người quần áo rách nát, sử dụng Trúc bồng chính là Liên Tam Thao. Người còn lại sử trường kiếm, chính là tên nô bộc có kiếm pháp lợi hại của Vương Phác – A Trư.

Hai người chiết chiêu cực nhanh, chiêu thức dũng mãnh sắc bén, cỏ cây xung quanh được một phen tung bay mù mịt, kiếm bồng tương giao nhưng kỳ quái là không hề phát ra tiếng động.

Cung Chân cảm thấy kỳ lạ:

- A Trư và Liên Tam Thao sao lại ở nơi đây giao đấu? À, chắc là Vương Phác và Liên Tam Thao tranh đoạt Thôi tam tiểu thư, nên Vương Phác muốn giết chết Liên Tam Thao. A Trư mặc dù danh nghĩa là nô bộc của Thôi Hoàn nhưng thực ra vẫn làm việc cho Vương Phác.

Liên Tam Thao giao đấu với A Trư gần một trăm chiêu, dần dần đã chiếm được thượng phong, võ công hắn so với A Trư vẫn cao hơn một bậc, nhưng kiêng kị bảo kiếm trong tay A Trư, Trúc bồng không dám trực diện ngành tiếp, sợ bị bảo kiếm chém đứt đôi, cho nên chiêu thức của Liên Tam Thao chỉ là tránh nặng tìm nhẹ, tìm chỗ sơ hở trong kiếm pháp đối phương mà công kích, nếu không thế thì hắn đã sớm đã bại A Trư.

Giao đấu đến lúc này, chợt Trúc bồng của Liên Tam Thao xoay tròn, bảo kiếm của A Trư xuất chiêu nửa đường, đột nhiên phát giác ra Trúc bồng đối phương tuôn ra nội lực như thác chảy, muốn chấn bay bảo kiếm, tiến thẳng vào tâm oa, tâm niệm kinh hãi, thầm nghĩ:

- Ta cứ nghĩ hần chỉ hơn ta về chiêu thức cổ quái, không ngờ nội lực cũng hơn ta rất nhiều! – Vội vàng thu kiếm, thối lui về sau.

Một chiêu xuất ra, lại vội vàng thu lại, sườn dưới lập tức lộ ra sơ hở cực lớn.

Liên Tam Thao cũng không thừa cơ truy kích, ngược lại thu chiêu, toàn thân căng lên như cánh cung giương lên vậy.

Cung Chân lúc này tập trung ẩn nấp, hần không dám để hai người này phát hiện ra mình, vội điều tiết hơi thở, nép mình vào đám cỏ khô, nhìn xuyên qua kẽ hở quan chiến. Nhìn kỹ vài lần hần mới phát hiện ra phía sau lưng Liên Tam Thao xuất hiện một thân ảnh, chẳng trách Liên Tam Thao không thừa thắng giết chết A Trư.

Sau lưng Liên Tam Thao lúc này đã xuất hiện Vương Phác.

Liên Tam Thao cười lạnh nói:

- Vương Phác, Đào Trăn, các người nghĩ liên thủ có thể giết được lão tử?

A Trư sát khí đại thịnh, nói:

- Liên Tam Thao, người nhận ra thân phận của ta là đã chọn sẵn tử lộ ình.

Hần đương nhiên chính là “Đào Trăn” mà Liên Tam Thao vừa nhắc đến.

Cung Chân trầm nghĩ:

- Thì ra Liên Tam Thao nhận ra được lai lịch tên nô bộc của Vương Phác. Hừ, Đào Trăn, Đào Trăn, hần với Đào Khẩn có quan hệ gì?

Liên Tam Thao đắc ý nói:

- Lão tử không những biết được lai lịch các người mà ngay cả ý đồ của các người cũng biết, phải chăng lão tử phải nên chết mười lần?

Vương Phác bình thản trả lời:

- Ý đồ của người ta cũng biết.

Liên Tam Thao ngửa mặt lên trời cười to:

- Thật là khéo, các người muốn giết lão tử, tránh cho lão tử phá hoại đại sự của các người; lão tử cũng phải giết chết các người, miễn cho các người phá hoại đại sự của lão tử, lười trời tuy kín nhưng lại thực xảo hợp.

Cung Chân càng nghe càng cảm thấy kỳ quái:

- Bọn họ luôn miệng nói “đại sự”, tựa như không phải ám chỉ hôn sự của Thôi tam tiểu thư, không lẽ bọn họ còn có mưu đồ khác?

Vương Phác khẽ cắn móng tay, thản nhiên nói:

- Vậy chúng ta tốt nhất là đánh một trận, không phải người tử thì ta vong, người chết tự nhiên không thể nào sống lại phá hoại đại sự đối phương được.

Hai người đối thoại, tư thế vẫn như trước, một trước một sau, Vương Phác đứng sau lưng Liên Tam Thao, hần không tiến lên đối mặt với Liên Tam Thao, Liên Tam Thao cũng không quay mặt ra sau nhìn hần.

Liên Tam Thao đột nhiên ngửa cổ lên trời, xoay một vòng, làm một động tác giãn gân giãn cốt, đoạn nói:

- Có đôi khi người chết cũng có thể sống lại!

Vương Phác sắc mặt đại biến:

- Người quả là biết không ít chuyện. – Đoạn xoa xoa hai ta vào nhau như muốn xóa bỏ mọi vết bẩn trên bàn tay cao quý của hần vậy.

Liên Tam Thao tựa hồ vẫn chưa thoả mái, lại xoay nhẹ hông, phát ra những tiếng “răng rắc”, miễn cưỡng nói:

- Cho nên lão tử lại càng đáng chết hơn đúng không?

Vương Phác đáp cụt ngủn:

- Đúng. – Tiến lên trước một bước.

Liên Tam Thao nói:

- Người bắt đầu muốn động thủ?

Vừa rồi hần vận động thân thể, không đứng yên một chỗ, vô tình lại bước về sau một bước, khoảng cách với Vương Phác chỉ còn không đến ba bước.

Vương Phác thở dài:

- Cũng như người nói, nếu ta tìm được cơ hội xuất thủ thì sẽ nhất định giết người!

Hần nói chính là sự thật, Liên Tam Thao tuy đứng thẳng tắp tùy tiện như vậy nhưng lại hoàn toàn không có chút sơ hở, Vương Phác có muốn tấn công cũng không được, hần đã ba lần định ra tay nhưng Liên Tam Thao lại dùng các động tác vận động phong bế các chỗ sơ hở, Vương Phác không cách nào ra tay được. Cuối cùng hần không thể nhẫn nại được nữa, tiến lên một bước chính là một tuyệt chiêu trong Dịch học – “Tiến Thối Tồn Vong”, bất quá vẫn bị Liên Tam Thao lùi về sau một bước, phản khách vi chủ, khắc chế kỳ chiêu của Vương Phác.

Vương Phác trầm mắng trong lòng:

- Tên bang chủ Cái Bang tuy điên điên khùng khùng nhưng đối võ học lại thực sự là thiên tài, khiến cho người khác khiếp sợ.

Không trách được Đào Trần không phải là đối thủ của hần, ngay cả ta cũng vị tất đã có thể thắng được hần.

Liên Tam Thao trợn mắt, làm ra vẻ mặt vô lại, nói:

- Nếu người không giết được lão tử, lão tử đi đây!

Vương Phác sợ Liên Tam Thao chạy mất, vội hỏi:

- Chúng ta biết bí mật của người, người không muốn giết người diệt khẩu sao?

Liên Tam Thao thở dài một hơi, nói:

- Lão tử đương nhiên là muốn giết các người diệt khẩu, nếu chỉ mình Vương công tử, lão tử vị tất đã bỏ qua, nhưng lại còn Đào đại kiếm khách liên thủ, lão tử muốn giết cũng giết không được, lại còn chuốc bại vào thân, nếu thiên ý đã như vậy, lão tử muốn cứu Tư Mã Nghiệp cũng cứu không được, chỉ có thể trách vận khí hần không may mà thôi.

Cung Chân nghe đến đây đã hiểu phần nào:

- Thì ra Liên Tam Thao đến đây là để cứu Tấn hoàng đế. Chuyện này cũng là hợp lý, Liên Tam Thao dù sao cũng là người Hán, hoàng đế bị người Hồ vũ nhục, tự nhiên phải xả thân cứu chúa. Ngược lại nếu Lý Hùng không phải là bạo quân, giết chết vô số bá tính, nếu hần gặp nạn thì ta dù chết cũng phải cứu hần.

Vương Phác cười lạnh nói:

- Người nghĩ rằng cứu được Tư Mã Nghiệp thì hần có thể giúp người phục hưng Cái Bang? Tân hoàng đế tại Giang Tả đã vững chân hơn mười năm, thế lực đã trở nên mạnh mẽ, Tư Mã Nghiệp cho dù thoát được thì cũng vô lực, còn có gì hữu dụng?

Liên Tam Thao lạnh nhạt nói:

- Hần hợp tác với Cái Bang chúng ta, tự nhiên hần sẽ có quyền có sức mạnh. Hơn nữa lập chủ định quốc cũng chính là kiếm được vô số ích lợi. Tóm lại Cái Bang chúng ta muốn phục hưng thì phải đặt kỳ vọng lên

người Tư Mã Nghiệp. Hắc hắc, chính quyền Giang Tả do hai vị tộc huynh của người – Vương Đôn, Vương Đạo – nắm giữ, Cái Bang nếu quy phục Tư Mã Duệ thì Giang Tả làm gì có chỗ cho Liên Tam Thao ta đặt chân?

Vương Phác lại hỏi:

- Đây là đại kế của người hồng phục hưng Cái Bang?

Liên Tam Thao nói:

- Không phải.

Vương Phác ngạc nhiên: “Ồ!”

Liên Tam Thao lại nói:

- Người cũng đã biết đại kế đầu Tẩn của lão tử, không cần phải nói lại nữa. Bây giờ chỉ có thể tương thác tự thác (1). Nếu Lưu Thông có thể giữ đúng ước định phá tam quan với lão tử. Hắn chỉ cần phá được nhị quan thì hắn có thể chứng minh được hắn có năng lực thống trị thiên hạ, khi đó một trăm ba mươi tám vạn bang chúng Cái Bang sẽ do Lưu Thông sử dụng. Tuy nhiên lão tử sẽ làm hết sức để tên hỗn đản Lưu Thông không thể quá quan.

Vương Phác lại hỏi:

- Người không nghĩ đến chuyện quay đầu, quy phục triều đình Giang Tả sao?

Liên Tam Thao nói:

- Không được. Muốn chấn hưng Cái Bang, tất phải tìm một chỗ dựa thật đáng tin cậy, thân phận rõ ràng, danh chính ngôn thuận. Nếu không thể cứu Tư Mã Nghiệp thì chỉ có thể tìm đến Lưu Thông mà thôi.

Vương Phác lại nói:

- Chẳng lẽ người đã quên mất tổ tông của mình, bản thân là người Hán?

Liên Tam Thao ngửa mặt than:

- Đúng vậy, ta chính là kẻ quên mất nguồn gốc tổ tông. Bất quá trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, đệ tử Cái Bang còn không có một chút rau củ để ăn, tổ tông là Hán nhân thì có tác dụng gì? Chúng ta tình nguyện làm chó Hồ nhân no bụng còn hơn làm một con quỳ đối Hán nhân.

Vương Phác vốn coi mọi chuyện đều hoàn mỹ, đẹp đẽ, nghe thấy những câu đại nghịch bất đạo này của Liên Tam Thao, không nhịn được, mắng:

- Người là một tên Hán gian.

Liên Tam Thao nghe ngang ngược ý nói:

- Người cứ mắng chửi ta đi, nếu ta có thể thoát khỏi đây, lại quy phục Lưu Thông, tất sẽ vì chủ mới mà nói rõ thân phận của người cho hắn. Hà hà, các người có tổng cộng hai mươi một người. Binh mã Lưu Thông, Lưu Diệu có khoảng năm vạn người. Cổ nhân đã có người một địch trăm người, hi hi, các người lúc đó sẽ có cơ hội vượt mặt cổ nhân, hai mươi một người địch năm vạn người. Thật sự là dũng mãnh vô song, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Vương Phác nghe được câu này, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi:

- Nói như vậy thì chúng ta không đánh một trận không xong.

Liên Tam Thao lắc đầu:

- Lão tử không muốn động thủ, lão tử tuy đánh không lại các người nhưng muốn chạy thì ta hoàn toàn tự tin. Lão tử chỉ cần chạy thoát, gặp được Lưu Thông thì các người chết chắc, hơi đâu ở đây liều mạng với các người?

Vương Phác lại nói:

- Ta cho ngươi một cơ hội, đơn đả độc đấu với ngươi, không cần Đào Trăn xen vào.

Liên Tam Thao cười hì hì, nói:

- Ngươi cho lão tử cơ hội nhưng lão tử không thích nhận, tạm biệt! – Thân hình nhoáng lên đã phi thân lên ột trượng.

Ba người này giờ bất động, tránh lộ ra sơ hở cho đối phương thừa cơ tấn công, lúc này Liên Tam Thao đã phá vỡ trạng thái cân bằng này đầu tiên, Đào Trăn cũng nhanh như chớp vọt theo, kiếm trong tay như bóng với hình nhắm vào hạ âm Liên Tam Thao công kích, chiêu số cực kỳ âm độc.

Liên Tam Thao cổ quái rú lên:

- Con ngoan mau dừng lại, đừng cắt “trứng” của ta, ta sẽ bị tuyệt tử tuyệt tôn mất! – Thân thể lộn một vòng, đã từ giữa không trung bay xéo sang hướng tây, tung người ra ngoài.

Vương Phác đã đợi sẵn, xoay eo tung ra một chưởng. Một chưởng này chính là kiến giải từ một quả trong Kinh Dịch “Kỳ Lai Phục Vãng”, Vương Phác đã chờ sẵn, chưởng thế xuất ra ập thẳng đến chính diện Liên Tam Thao, hắn không có cách nào biến đổi thân pháp, chỉ có thể ngạnh tiếp mà thôi.

Bản ý của Liên Tam Thao chỉ muốn đào tẩu, không muốn giao thủ, nhưng gặp phải kỳ chiêu đành miễn cưỡng vung bát sứt lên đánh thẳng vào lòng bàn tay Vương Phác.

Một chưởng này của Vương Phác ẩn chứa toàn bộ nội lực bản thân, hoàn toàn nắm thế chủ động, Liên Tam Thao bị động đón đỡ, ngạnh tiếp một chiêu, bát sứt vỡ nát, hổ khẩu chấn động mãnh liệt. Nếu không có bát sứt ngăn cản bớt lực đạo của Vương Phác thì cổ tay hắn đã bị Vương Phác đánh gãy nát.

Liên Tam Thao khí huyết nhộn nhạo nhưng lại có thể mượn lực một chưởng Vương Phác, lướt ra xa bảy, tám trượng, kêu lên:

- Vương công tử, đa tạ ngươi giúp ta một chưởng, tiễn ta một đoạn đường, gấp lại sau! – Đoạn dương dương đắc ý, phi thân chạy trốn.

Hắn tính toán thật không sai, hắn tuyệt không phải là đối thủ của Vương Phác và Đào Trăn liên thủ, nhưng muốn chạy trốn thì hai người cũng không thể ngăn cản được.

Vương Phác, Đào Trăn trong lòng thầm hô “không ổn”, sự việc trọng đại, nếu để người này chạy thoát thì mưu sự sẽ tan theo mây khói, bản thân cũng nắm chắc phần chết, không nói câu nào, đề khí đuổi theo.

Khinh công ba người đều siêu việt, thoáng một cái đã biến mất.

Cung Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm:

- Vừa rồi nếu để cho ba người này phát hiện, dám chắc sẽ bị giết người diệt khẩu, không bỏ mạng tại nơi này không xong.

Lại trầm nghĩ:

- Khinh công ba người này không biết ai cao ai thấp, chỗ này cách Thôi phủ cũng không xa, Liên Tam Thao chỉ cần quay lại Thôi phủ, gặp được Lưu Thông hoặc Lưu Diệu thì Vương Phác dám chắc sẽ có kết cục thê thảm. Đương nhiên bỏ thêm một phiếu cho khả năng Liên Tam Thao thắng trận này.

Nghĩ đến Vương Phác một đời ngang dọc, chỉ sợ khó có thể vượt qua được ải này, bất giác thở dài một hơi. Hắn tuy không có hảo cảm đối với Vương Phác, nhưng cũng không nhận được cảm giác buồn bã, tiếc thương.

Chú thích:

(1): lấy sai trị sai.

14. Q.2 - Chương 5: Giết Cháu.

Cung Chân vừa quay về phòng, lập tức bị ba bốn người xúm lại, đè nghiêng ra đất, chế trụ huyết đạo. Kiểm pháp của hắn tuy cao nhưng không kịp phòng bị, lâm vào tình huống này cũng vô phương hoàn thủ.

Hắn bị nắm tóc, giở đầu ngẩng lên. Chỉ thấy mấy gã đang khống chế mình chính là hộ vệ Thôi gia, còn người đứng trước mặt chính là Thôi Tương.

Thôi Tương cầm trên tay cây kim thoa, hỏi:

- Từ đâu mà ngươi có vật này?

Cung Chân kinh ngạc:

- Nhị gia làm thế nào lấy được cây bảo thoa này?

Cây kim thoa này chính là vật bốn ngày trước gã thư đồng để lại, Cung Chân vẫn để trong người, không biết tại sao lại rơi vào tay Thôi Tương?

Thôi Tương trả lời:

- Vật này là sáng nay ngươi làm rơi tại Chiêu Tế quán.

Cung Chân trong lòng thầm kêu khổ:

- Bọn họ nhất định sẽ cho ta là kẻ gian lấy cắp đồ. Không lạ nhị gia lại phần nộ như thế.

Thôi Tương diện mạo sa sầm xuống, không nói lời nào, nom thật đáng sợ. Hắn cầm kim thoa từ nhắm vào con mắt Cung Chân đâm tới, tới sát thì dừng lại hỏi:

- Ta có vài câu muốn hỏi ngươi, tốt nhất là ngươi nên thành thật khai rõ, nếu không thì ta trước hết sẽ đâm mù mắt trái, sau đó đến mắt phải, cho ngươi biến thành người mù cả đời, không thể nhìn thấy gì nữa. Cây bảo thoa này từ đâu mà ngươi có?

Cung Chân thầm nghĩ:

- Ta tốt xấu gì cũng là khách quý của Thôi phủ, hôm nay Thôi Tương lao sư động chúng, một đòn trở mặt, có thể thấy được những thứ tên thư đồng lấy đi hết sức quan trọng. Chao ôi, ta và tên thư đồng đó cũng không thân không thích, vô ý che giấu cho hắn mà chuốc họa vào thân, đeo lên lưng tội danh ăn cắp. – Nghĩ vậy hắn bèn đem mọi chuyện đêm hôm đó thuật lại.

Thôi Tương nghe xong, trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Ngươi nói là sự thật?

Cung Chân trả lời:

- Tại hạ lừa nhị gia làm gì? Điều là do tên thư đồng đó lấy cắp, không liên quan đến tại hạ.

Thôi Tương rút bội kiếm bên hông ra, nói:

- Vì ngươi đã khai thật nên ta cho ngươi chết thật thống khoái.

Cung Chân hét lớn:

- Ta đã nói thật, vì sao ngươi còn muốn giết ta?

Thôi Tương thở dài:

- Việc này quan hệ đến một bí mật trọng đại, ta không thể không giết ngươi diệt khẩu.

Kiểm đâm ra, đột nhiên một người xuất hiện, kịp thời thét lên:

- Nhị gia, không được giết công tử. – Dùng thân thể lao vào, ngăn cản một kiếm này.

Người này không ai khác, chính là Tuệ Nhi.

Nàng đỡ một kiếm cho hắn, máu tươi từ hông chảy ra, vấy đầy xiêm y, chỉ có đôi mắt là nhìn Cung Chân một cách cực kỳ quan tâm, dường như không hề màng đến sự đau đớn do vết thương gây ra.

Cung Chân đau xót chảy nước mắt, nói:

- Tuệ Nhi, người hà tất phải chịu khổ, đỡ kiếm cho ta?

Tuệ Nhi mỉm cười:

- Công tử gặp nạn, nô tỳ phải chịu trước, đây là phận sự của Tuệ Nhi.... – Lúc này vết thương chảy quá nhiều máu, nàng cũng không thể nói được nhiều hơn nữa.

Thôi Tương thấy Tuệ Nhi xả thân cứu chủ, không khỏi cảm thấy đổ kỵ, hậm hực nói:

- Tuệ Nhi, người vừa có tên tiểu tử này thì đã quên mất ai mới là chủ nhân đích thực của người.

Tuệ Nhi vốn là thị tỳ thân cận của thê tử Thôi Tương. Thôi Tương bình sinh hiếu sắc, đối với Tuệ Nhi đã nảy sinh tà tâm. Hơn một tháng trước hắn đã định cưỡng bức Tuệ Nhi, ai ngờ Tuệ Nhi liều chết phản kháng, kinh động đến phu nhân của Thôi Tương. Thôi nhị phu nhân đối với Lưu Thông có giao tình rất khăng khít. Thôi gia có thể an toàn tại Thanh Hà này cũng là nhờ rất nhiều vào nữ nhân này, Thôi Tương bị bắt quả tang, kết quả Thôi Tương không những phải chịu sự trừng phạt của gia pháp mà còn là “Đại hình gia pháp”. Về phần gia pháp của Thôi gia thì không cần nói, ít nhất cũng cổ quái, cay độc tỷ như việc bắt kẻ thụ hình quỳ gối cho kẻ khác nhổ nước bọt vào mặt... Nói như vậy để có thể thấy được Thôi Tương đã phải chịu khổ không ít về việc này.

Thôi Tương sau khi thụ hình, đã nhận được lệnh của nhị phu nhân, cho dù thế nào cũng phải tống Tuệ Nhi đi nơi khác. Hắn không thể làm gì khác hơn là nghiêng răng nghiêng lợi, tặng nha hoàn xinh đẹp, lanh lợi này cho Cung Chân.

Tuệ Nhi gắng sức nói:

- Nhị gia nếu đã tặng Tuệ Nhi cho Cung công tử thì Tuệ Nhi đã không còn quan hệ với Thôi gia nữa, Cung công tử mới là chủ nhân chân chính của Tuệ Nhi.

Thôi Tương thấy Tuệ Nhi cương quyết bảo vệ Cung Chân, lòng ghen ghét càng nổi lên dữ dội, thầm nghĩ:

- Người từ trước đến giờ sao không dùng thái độ này đối với ta? – Ta giết tên tiểu tử này, nhưng lại không giết người, để xem người đối với ta thế nào?

Nghĩ vậy, hắn xuất ra một kiếm đâm thẳng vào cổ họng Cung Chân, bắt quả kiếm đi được nửa đường đã tiêu tan khí lực, dừng hẳn lại.

Bắc Cung Xuất chẳng biết từ đâu chui ra, song chỉ kịp lấy mũi kiếm.

Thôi Tương cảm thấy một lực lượng từ thân kiếm truyền lên cánh tay, hổ khẩu tê rần, trường kiếm rơi xuống đất, gãy vụn, tạo nên những tiếng “leng keng” trên mặt đất, thanh âm thật dễ nghe - nhưng trong tai Thôi Tương lại tựa hồ như tang khúc.

Bắc Cung Xuất lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng triệu kiến Cung tiên sinh, ra lệnh cho tiểu nhân đem Cung tiên sinh đến gặp người.

Thôi Tương vừa sợ, vừa xấu hổ, ấp úng:

- Cái này...cái này..

Bắc Cung Xuất hỏi:

- Chẳng lẽ Thôi nhị gia hôm nay giết không được Cung tiên sinh thì không cam lòng?- Tiệp tay đoạt một thanh trường đao trong tay gã hộ vệ gần đó, đưa cho Thôi Tương, nói – Thôi nhị gia nếu quả thật có ý đó thì ta cũng không can thiệp, xin mời hạ đao.

Thôi Tương vội vàng nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý này. Hoàng thượng muốn gặp Cung tiên sinh, tại hạ sao dám ngăn trở. Thỉnh xin đại nhân tiếp tục dẫn Cung tiên sinh gặp hoàng thượng nghe lệnh.

Bắc Cung Xuất nói:

- Người và Cung tiên sinh có thâm cừu đại hận gì, nếu muốn giết hắn, ta tuyệt không ngăn cản. Nhưng hoàng thượng muốn gặp một vị Cung tiên sinh còn nguyên vẹn.

Thôi Tương thanh minh:

- Cung tiên sinh bây giờ không thiếu một cọng lông nào cả.

Bắc Cung Xuất lại lạnh lùng nói:

- Vậy người mau thả hắn ra.

Thôi Tương vội tự thân cúi xuống, giải khai huyết đạo cho Cung Chân, thăm mắng trong lòng:

- Người là một tên hoạn quan mà cố tình đùa bỡn đại gia. Người biết võ công, như thế nào không biết giải huyết? Người thân là Hán nhân lại quy phục Hồ cầu, hiệp đáp người Hán, chờ khi họ Tư Mã khôi phục lại giang sơn, Hán nhân giương oai, khi đó lão tử không xẻo thịt lột da người thành nhục côn thì không phải là người.

Hắn luôn xuất khẩu thành văn, xưng hô với Bắc Cung Xuất càng cung kính, luôn xưng là “tiểu nhân”, ngược lại trong lòng lại xưng “lão tử”, từ ngữ thô tục nào cũng nghĩ đến, phải nhờ tổ tông mười tám đời Bắc Cung Xuất..

Cung Chân khôi phục lại hoạt động, ngay lập tức nhào đến ôm Tuệ Nhi, khóc rống, đưa tay sờ vào mũi nàng, chỉ thấy hơi thở nhẹ như tơ, đứt quãng liên tục.

Bắc Cung Xuất nói:

- Cung tiên sinh, hoàng thượng đang đợi người, thỉnh xin nhanh chóng khởi hành.

Cung Chân lắc đầu:

- Bắc Cung tiên sinh, thỉnh xin hỏi báo hoàng thượng, Cung Chân có việc quan trọng, không thể đi gặp hoàng thượng được.

Hai hàng lông mày Bắc Cung Xuất dựng ngược lên, quát:

- Hoàng thượng mà người cũng không đi gặp, người thật kiêu căng, ngạo mạn, lá gan người cũng thật là lớn!

Cung Chân nói:

- Cung Chân tuyệt không phải kiêu căng ngạo mạn, cũng không phải gan lớn, nhưng tỷ nữ của tại hạ đang trọng thương, bị đe dọa đến tính mạng, cần phải lập tức tìm đại phu điều trị.

Bắc Cung Xuất lại hỏi:

- Người có biết ở đâu có đại phu không?

Cung Chân ngạc nhiên lắc đầu.

Bắc Cung Xuất bỗng bước đến, khẽ đẩy Cung Chân sang một bên, cướp lấy Tuệ Nhi trong ngực hắn.

Nửa tháng vừa qua xảy ra nhiều biến cố, Cung Chân đã trở nên cẩn trọng hơn trước rất nhiều, dị biến phát sinh nhưng tâm bất loạn, tay nắm chặt chuỗi kiếm, phân tích tình huống trong lòng:

- Nên xuất kiếm hay không? Võ công người này so với Trục Âm còn lợi hại hơn rất nhiều, khoảng cách giữa ta và hắn lại quá gần, xuất kiếm tất sẽ chậm hơn bình thường, chưa chắc đã có thể giết chết được hắn!

Bắc Cung Xuất lại không để ý đến hắn, trao Tuệ Nhi cho Thôi Tương, lạnh nhạt nói:

- Mau tìm đại phu tốt nhất cứu nàng. Nếu mạng nhỏ của nàng ô hô ai tai thì người cũng đừng mong sống sót.

Tâm trạng Cung Chân nhất thời trở nên nhẹ nhõm rất nhiều, bàn tay nắm chặt đốc kiếm đã nói lỏng ra, thâm nghĩ:

- Để Thôi Tương tìm đại phu đương nhiên sẽ dễ dàng hơn ta. Hừ, nếu Tuệ Nhi có gì bất trắc thì Bắc Cung Xuất không giết hần, ta cũng phải bắt hần đền mạng.

Thôi Tương nào dám nói thêm nữa câu, nhanh chóng ôm Tuệ Nhi bước đi, hòng cứu mạng già của mình, chợt Bắc Cung Xuất nói:

- Chậm đã.

Cước bộ hần vội đình chỉ, sợ hãi hỏi:

- Bắc Cung đại nhân còn có gì phân phó?

Bắc Cung Xuất nói:

- Người tìm đại phu an bài cho nha đầu này xong thì thông tri cho Thôi tam tiểu thư, nói nàng đêm nay phải diện kiến hoàng thượng.

Thôi Tương cả kinh, lắp bắp:

- Cái gì? – Thân thể rung lên, thiếu chút nữa ngay cả Tuệ Nhi cũng bị rớt xuống đất.

Cung Chân thâm nghĩ:

- Hoàng thượng triệu kiến Thôi tam tiểu thư thì có gì quan trọng? Tại sao diện mạo hần biến đổi như vậy? So với việc phải gặp sư tử, lão hổ còn hoảng sợ hơn nhiều?

Bắc Cung Xuất lại nói:

- Thánh chỉ của hoàng thượng chính là như vậy, nếu người muốn cãi lại thì tự đi gặp hoàng thượng đi.

Sắc mặt Thôi Tương cực kỳ khó coi, trù trừ, nói:

- Cái này,...cái này...

Bắc Cung Xuất không thềm để ý đến hần nữa, lôi Cung Chân đi:

- Cung tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Thôi Tương vội kêu lên:

- Bắc Cung đại nhân, xin dừng bước!

Bắc Cung Xuất quay lại quát:

- Còn không mau đi tìm đại phu? Người muốn tiểu nha đầu này vong mệnh chắc?

Thôi Tương nghe xong câu này, sợ qua, không dám hó hé nữa, ba chân bốn cẳng chạy ù đi, đám hộ vệ cũng lú rú chạy theo sau.

Khi Cung Chân đến đã thấy Lưu Thông đang ngồi trước một bàn thức ăn thịnh soạn, tiên ngư, hùng chương, sơn hào hải vị, tất cả đều do đầu bếp của Thôi phủ chế biến, sau đó lại được thái giám thân cận của Lưu Thông dùng ngân châm thử độc, mới bưng đến đây cho hần dùng.

Trong đầu Cung Chân lúc này hoàn toàn nghĩ đến sự an nguy của Tuệ Nhi, nào còn tâm trạng để ăn uống, thức ăn tuy ngon nhưng không thể nuốt trôi được, bất quá nhìn thấy Lưu Thông vui vẻ, thoải mái, đành miễn cưỡng cười vui cùng hần:

- Hoàng thượng đi sẵn sao lại nhanh chóng trở về như vậy?

Lưu Thông đáp:

- Mất hứng, mất hứng! Trẫm sai con chó Tư Mã Nghiệp đi trước, đuổi thú, ai ngờ đám cầu quan của hần thấy vậy, đồng thanh khóc lớn, kêu la cái gì mà kinh đô luân hãm, hoàng đế luân lạc, ta thực cảm thấy bực

mình , chỉ muốn làm thịt vài tên cho hả giận, làm gì còn tâm tình mà săn bắn, chi bằng trở về cùng người túy lúy một hồi.

Cung Chân nghĩ trong bụng:

- Văn võ bá quan nhìn thấy hoàng đế bọn họ rơi vào thảm cảnh, bị người vũ nhục như vậy mà khóc thì cũng là chuyện thường tình, người trách móc gì?

Lưu Thông tựa hồ đọc được ý nghĩ của hắn, mỉm cười nói:

- Người nghĩ trăm dân theo Tư Mã Nghiệp đi săn, lại mang theo cả bá quan văn võ của hắn đồng hành là để vũ nhục hoàng đế người Hán, mua vui cho trăm đúng không?

Cung Chân im lặng, tỏ vẻ cam chịu.

Lưu Thông giải thích:

- Trăm là vua một nước, làm gì có thời gian rảnh rỗi để làm cái việc nhàn chán đó? Trăm cố ý bố trí như vậy là để xem mức độ trung thành của bá quan đối với Tấn thất như thế nào thôi. Hôm nay bọn họ không sợ trăm chém đầu, vì Tư Mã Nghiệp mà khóc than, có thể thấy được khí số nhà Tấn vẫn chưa tận được. Người nói xem, tâm tình của trăm như thế nào mà vui được?

Cung Chân trong lòng chấn động, nghĩ:

- Người này có thể nghĩ ra mưu kế quỷ quyết như vậy, thật khiến kẻ khác kinh tâm. Mặc dù bản thân rất chán ghét Lưu Thông nhưng không khỏi bội phục thủ đoạn của hắn – Hoàng thượng thật ỉnh!

Lưu Thông lại nói:

- Giờ phút này Trung Sơn vương vẫn ép Tư Mã Nghiệp đi săn, trăm thì quay về, tìm người, trước để uống rượu, sau còn có một duyên cớ, người có biết không?

Cung Chân phát giác ra Lưu Thông càng nói càng cao thâm, khó hiểu, lắc đầu nói:

- Không biết.

Lưu Thông lại nói ra một câu càng kỳ quái:

- Người vẫn muốn làm đại tướng quân?

Cung Chân đáp:

- Muốn, nhưng....

Lưu Thông cười to, tiếp lời nói:

- Nhưng người không muốn chiến tranh, không muốn giết người, lại càng không muốn làm chuyện thương thiên hại lý đúng không?

Cung Chân thản nhiên đáp:

- Không sai.

Ánh mắt Lưu Thông lấp lánh nhìn chăm chăm vào mặt hắn, chậm rãi nói:

- Lần này trăm sẽ phong cho người làm đại tướng quân, với một điều kiện. Trăm vẫn muốn người giết một người, người này không những bất trung bất hiếu mà còn tàn bạo hiếu sát, nếu người giết hắn thì có thể xem như đã trừ một mối họa cho lê dân bá tính.

Cung Chân im lặng một lúc lâu, nói:

- Vi thần trước tiên phải biết tên của hắn, sau đó mới có thể quyết định. – Lần này hắn đã rút kinh nghiệm lần trước, tuyệt không dễ dàng hứa hẹn.

Lưu Thông gằn giọng, từng chữ, từng chữ thốt ra:

- Trung Sơn Vương Lưu Diêu.

Cung Chân kinh hãi giật mình, làm đổ cả chén rượu trước mặt lên quần áo.

Phải biết rằng dưới trướng của Lưu Thông thì Phiêu Kỵ đại tướng quân Thạch Lặc và Trung Sơn vương Lưu Diệu là hai trụ cột giúp Lưu Thông thôn tóm thiên hạ. Nếu nói hoàng đế muốn giết hần vì hần là đại thần công cao chấn chủ thì cũng không có gì là lạ, chuyện này từ xưa đến nay đã xuất hiện rất nhiều. Chỉ kỳ lạ một điều, Lưu Diệu là cháu của Lưu Thông, được hần nuôi dưỡng từ nhỏ, tình như phụ tử. Còn nếu nói công cao chấn chủ thì Lưu Diệu lại chưa thể sánh bằng Thạch Lặc được. Tại sao Lưu Thông lại muốn Cung Chân giết Lưu Diệu?

Lưu Thông khẽ giải thích:

- Lưu Diệu tuy là cháu ta, từ nhỏ do ta nuôi dưỡng nhưng lại sớm có lòng không phục trẫm, là bất trung bất hiếu. Khi hần tấn công Tấn triều đã dẫn binh cướp đoạt trân bảo tài vật của dân chúng, giết tất cả hơn ba vạn tù binh, sau đó lại công hãm Trường An, sát hại lê dân vô số, đem tám vạn dân trực xuất khỏi Trường An, vất vưởng bên đường, là bất nhân bất nghĩa. Người nói xem loại người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, tàn bạo hiếu sát như hần có nên giết không?

Cung Chân nói:

- Đáng giết.

Lưu Thông uống một chén rượu, thở dài nói:

- Trăm năm nay đã sáu mươi ba. Thời niên thiếu tung hoành trên lưng ngựa, chinh chiến tứ phương, giương cung ba trăm cân, sức địch muôn người, cho tới bây giờ vẫn chưa gặp đối thủ. Nhưng ba năm qua lại cảm thấy khí lực suy giảm, tự biết đại hạn sắp đến. Diệu nhi cầm binh quyền trong tay, đã tâm đại thịnh, trẫm quy thiên, Sấn nhi lên ngôi tất không yên với hần.

Sấn nhi trong miệng hần chính là trưởng tử của hần - hoàng thái tử Lưu Sấn.

Lưu Thông tiếp tục nói:

- Giang sơn của người Hán do tiên phụ Quang Văn để lấy được, trẫm cho dù không thể bảo vệ nó thiên thu vạn thế thì ít nhất cũng phải giúp nó tồn tại được bốn, năm trăm năm, trẫm tuyệt không thể để cho đến đời Sấn nhi bị suy diệt.

Cung Chân hỏi:

- Cho nên hoàng thượng muốn thần giết Trung Sơn Vương!

- Không sai, Diệu nhi tuy là đứa cháu ta rất yêu thương nhưng vì giang sơn xã tắc, trẫm chỉ có thể rơi lệ giết hần.

Hần tuy nói “rơi lệ” nhưng trong mắt lại không có chút nào bi thương. Cung Chân không khỏi một phen bội phục:

- Lưu Thông quả nhiên là người có quyết tâm sắt đá, nói tới việc giết cháu mình mà ngay cả một sợi lông mi cũng không nhúc nhích, đích thực tâm ngoan thủ lạt.

Kỳ thật Cung Chân có điều không biết. Bảy năm trước tiên đế Lưu Uyên trước khi quy thiên đã truyền ngôi cho trưởng tử Lưu Hòa.

Lưu Hòa vốn bất hòa với huynh đệ, khi tại vị, sợ rằng các huynh đệ âm mưu đoạt ngôi nên đã phái cao thủ ám sát các vị đệ đệ nắm trong tay binh quyền như quan Tư Mã Lưu Thông, quan Tư Đồ Lưu Dự, Bắc Hải vương Lưu Nghệ.

Nhưng bị ba người này phát giác được âm mưu, phản kích, tiến nhập Tây cung, đại chiến một trận, giết chết sáu mươi cao thủ đại nội, ngay cả đệ nhất cao thủ đại nội là Hô Duyên Du cũng bị cắt đầu. Lưu Thông, Lưu Nghệ toàn thân ứa máu, rốt cuộc cũng giết được Lưu Hòa.

Sau đó mọi người thương nghị, để Lưu Nghệ - nhân phẩm tốt nhất - lên ngôi hoàng đế. Chỉ vì khi đó hần còn quá nhỏ, nên quần thần để Lưu Thông tạm thời đăng vị, đợi khi yên ổn sẽ truyền lại ngôi cho Lưu Nghệ kế nhiệm.

Lưu Thông khi đăng vị đã tuyên bố:

- Đệ đệ của ta Lưu Nghệ là người công chính nghiêm minh, tất sẽ là hoàng đế tốt nhất, nhưng giờ phút này tứ hải đều có thiên tai, nhân họa khắp nơi. Các đại thần ủng hộ ra lên ngôi chỉ là vì kiến thức ta lớn hơn đệ đệ mà thôi. Đợi khi đệ đệ trưởng thành sẽ truyền lại đế vị cho hần, ta từ đó sẽ tiêu dao khoái hoạt, đến Tề Lỗ ẩn dật, không màng thế sự, khát vọng của ta vốn chỉ muốn một cuộc sống an nhàn, đạm bạc.

Hoàng thái đệ Lưu Nghệ đợi bảy năm. Nhưng trong bảy năm này, Lưu Thông làm hoàng đế thực sự thống khoái, không hề còn có ý truyền ngôi cho đệ đệ của hần nữa.

Rốt cuộc đầu năm nay, Lưu Thông nghe lời trưởng tử Lưu Sán, vu cáo Lưu Nghệ thông đồng với mười tù trưởng Để, Khương. Ra tay phế bỏ ngôi vị hoàng thái đệ. Không lâu sau, Lưu Sán lại âm thầm dẫn theo Vũ Tranh Vành giết chết Lưu Nghệ và đồng đảng, chính thức lên ngôi lên bảo tọa hoàng thái tử.

Bất cứ ai cũng đều biết Lưu Diệu và Lưu Nghệ có quan hệ rất khăng khít, nghe đồn Lưu Nghệ đã từng có dự định khi đăng cơ sẽ lập Lưu Diệu thành hoàng thái tử. Lưu Nghệ không phải không có con trai, nếu như hần không có lòng soán vị, việc gì phải thù hận một người cháu, hơn nữa người cháu này lại nắm trọng binh trong tay làm hoàng thái tử tương lai? Đây chính là nguyên nhân khiến phụ tử Lưu Thông buộc phải cấp tốc giết chết Lưu Nghệ.

Kể từ đó Lưu Thông đã muốn giết Lưu Diệu, không giết không xong. Bí mật vĩ đại của cung đình này Cung Chân tuyệt không thể biết được, Lưu Thông đương nhiên cũng không bao giờ kể cho hần nghe.

Cung Chân hỏi:

- Nếu vi thần không đáp ứng thì hoàng thượng sẽ giết thần?

Lưu Thông cười to:

- Không sai, người thật thông minh. Việc này quan hệ trọng đại, tuyệt không thể tiết lộ ra ngoài. Nếu người không đáp ứng thì trăm chỉ có cách giết người diệt khẩu.

Cung Chân lắc đầu:

- Đáng tiếc, thần không thể đáp ứng bệ hạ được.

Lưu Thông lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

Cung Chân nói:

- Thủ hạ của Trung Sơn vương rất nhiều, bản thân người đó cũng là nhất đẳng cao thủ. Thần cho dù muốn giết cũng không hề dễ dàng, hoàng thượng nếu vì vậy mà muốn giết thần diệt khẩu thì xin cứ tự nhiên.

Lưu Thông dụ nét mặt, nói:

- Thật ra giết Lưu Diệu so với giết trăm thì còn khó hơn nhiều. Hần không những tinh minh, thủ hạ đông đúc mà võ công cũng cực kỳ lợi hại. Tuy nhiên người cũng có lợi thế của người, ra tay tất có khả năng thành công.

Cung Chân: “Ồ!”

Lưu Thông lại nói:

- Binh mã Lưu Diệu đều đóng tại ngoại thành, cách đây mười dặm. Hần một mình đến Thanh Hà gặp trăm, quanh người không có nhiều cao thủ hộ vệ. Muốn giết hần thì đây là cơ hội tốt nhất.

Hần lại nở một nụ cười, lại nói:

- Người có biết vì sao trăm sai hần áp giải Tư Mã Nghiệp đến Thanh Hà giao cho trăm không?

Cung Chân đáp:

- Hoàng thượng muốn tự tay hần đem Tư Mã Nghiệp đến đây nhưng không phải đến Bình Dương là e sợ hần đến Bình Dương sẽ không chịu vào cung?

Lưu Thông nói:

- Hấn và Sán nhi bất hòa, tất không chịu tiến kinh. Bây giờ người nắm binh quyền trong tay sợ nhất chính là giải tán binh lính, một mình nhập kinh, tùy ý cho hoàng đế xử trí, Thạch Lặc không chịu nhập kinh, Lưu Diêu chắc chắn cũng sẽ như vậy. Nếu trăm kiên trì hạ lệnh nhập kinh, hấn dám chắc sẽ cầm quân nổi loạn.

Cung Chân nghe xong nửa tin nửa ngờ. Mỗi câu nói của Lưu Thông đều vô cùng bất ngờ nhưng lại hợp tình hợp lý. Hấn biết quân thần tranh đấu, thủ đoạn rất quỷ quyệt, phức tạp nhưng cũng không nghĩ ra lại rối như mớ bong bong vậy.

Cung Chân nghi hoặc hỏi:

- Nếu hấn đơn thân độc mã đến đây, thủ hạ của hoàng thượng nhiều như mây, vì sao hoàng thượng không ra lệnh cho Vũ Tranh Vành suất lĩnh vũ lâm quân giết chết hấn, lại phải dùng đến hạ thần?

Một lời này quả nhiên điểm trúng chỗ yếu hại của Lưu Thông. Kiểm pháp Cung Chân tuy cao nhưng làm sao bằng được Vũ Tranh Vành và vũ lâm quân liên thủ? Lưu Thông vì sao lại phải nhờ đến hấn? Chuyện này tất có âm mưu khác!

Lưu Thông cười khan mấy tiếng, chậm rãi nói:

- Nếu người động thủ, một khi thất bại, trăm cũng không hề tổn thất một chút, Lưu Diêu không thể biết được người sai người giết hấn là trăm. Nếu Vũ Tranh Vành tự mình ra tay, một khi Lưu Diêu chạy thoát, người nghĩ xem hấn sẽ trả thù thế nào?

Cung Chân chợt hiểu ra, gật gù nói:

- Hấn nắm trọng binh trong tay, nếu biết được hoàng thượng giết hấn, hấn tất dấy binh tạo phản, đến lúc đó hoàng thượng sẽ... - Nghĩ đến đó hấn không dám hình dung tiếp, chỉ nói – Hoàng thượng sẽ rất đau đầu đây!

Lưu Thông cười to, nói:

- Không sai, đau đầu, rất đau đầu là khác...Tóm lại nếu một ngày hấn chưa chết thì trăm sẽ đau đầu thêm một ngày.

Cung Chân thản nhiên nói:

- Nhưng nếu hạ thần thất thủ, Vũ Tranh Vành cũng sẽ giết hạ thần tại chỗ để diệt khẩu?

Lưu Thông vỗ tay, khen:

- Cung thiếu hiệp quả nhiên thông minh, một lời đã minh bạch, không cần phải nói nhiều.

Cung Chân cười khổ:

- Hoàng thượng cấp cho cái ghế đại tướng quân này thực không dễ ngồi lên.

Bất quá tâm kế của Lưu Thông so với trong suy nghĩ của Cung Chân thì ác độc hơn nhiều lần, Cung Chân tuyệt sẽ nghĩ không ra cho dù hấn ám sát thành công thì Vũ Tranh Vành cũng sẽ giết hấn ngay tại đường trường, trấn an bộ hạ Lưu Diêu. Nếu Lưu Thông y theo lời hứa, giết xong Lưu Diêu sẽ phong cho Cung Chân làm đại tướng quân thì làm sao có thể thu được nhân tâm của hơn trăm vạn tướng sĩ?

Vô luận Cung Chân ám sát thành công hay thất bại thì hấn cũng chỉ có một kết quả - tử!

Cung Chân lại hỏi:

- Khi nào thần có thể động thủ giết hấn?

Lưu Thông đáp:

- Ngày mai!

Cung Chân bình thản hỏi tiếp:

- Ngày mai lúc luận võ chiêu thân?

- Không sai, một khi hấn xem luận võ chiêu thân xong, rời khỏi Thanh Hà, khi đó thì không thể giết được hấn nữa.

Ánh mắt Cung Chân tỏa sáng, quyền đầu nắm chặt, giờ phút này nếu Lưu Diệu xuất hiện trước mặt hấn thì lập tức một kiếm giết chết hấn. Hấn lại hỏi:

- Hoàng thượng nghĩ lần này thần ám sát có bao nhiêu cơ may thành công?

Lưu Thông nói:

- Bảy phần.

Đoạn ngừng lại một lúc, lại nói:

- Có lẽ là hơn bảy phần một chút. Trẫm mặc dù chưa thấy kiếm pháp của ngươi nhưng ngươi có thể giết Phương Sơn và nắm tên Trì Đầu Đại Tế Tửu thì cũng có thể nắm được đại khái. Ngày mai khi luận võ chiêu thân, trẫm sẽ an bài cho ngươi ngồi bên cạnh Lưu Diệu, hai người chỉ cách nhau khoảng năm thước. Nếu ngươi ra tay chuẩn xác, lại thêm lúc đó hấn đang tập trung toàn bộ tinh thần trên võ đài, sẽ không kịp phòng bị, tất không thể tránh được sát chiêu của ngươi.

Cung Chân đột nhiên nói:

- Năm thước sợ rằng không đủ.

Lưu Thông ngạc nhiên hỏi:

- Năm thước đã là rất gần, kiếm nằm trong tay ngươi đã là ba thước, nếu cách xa nhau quá sợ rằng xuất kiếm sẽ gặp trở ngại.

Cung Chân lắc đầu, nói:

- Ý thần không phải là ý này. Năm thước gần quá, ít nhất cũng phải cách nhau tám đến mười thước, nếu không khi kiếm thần đâm vào cổ hấn, hấn trước khi chết tung ra một chưởng thì thần sẽ không có chỗ thoái lui.

Lưu Thông trầm nghĩ:

- Như vậy không phải là lưỡng toàn kỳ mỹ ư? – Nhưng đương nhiên là hấn không nói ra như vậy, chỉ nói – Nếu cách xa nhau quá thì ngươi có nắm chắc xuất kiếm thành công không?

Cung Chân trả lời:

- Một kiếm của thần đâm ra cho đến nay chưa từng thất bại.

Lưu Thông trịnh trọng nói:

- Nhưng ngươi nên nhớ ngàn vạn lần không được để hấn rút kiếm ra. Kiếm của hấn có tên Ngũ Sắc thần kiếm, là bảo kiếm vô địch trong thiên hạ, vô kiên bất tòng, chỉ cần hấn xuất kiếm, ngươi sẽ chết chắc.

Lưu Diệu thiên phú trời sinh, lại thêm thời niên thiếu gặp kỳ ngộ, bá dị nhân làm sư phụ, ngoài việc học được một thân tuyệt kỹ kinh thiên động địa ra còn có được một thanh bảo kiếm vô song thiên hạ.

Kiếm này chỉ dài hai thước, thân kiếm khảm xích ngọc, có thể tỏa sáng trong bóng tối. Kiếm thể có năm màu: hồng, hoàng, lam, thanh, tử sắc, cho nên gọi là Ngũ Sắc thần kiếm. Lại có khắc một dòng chữ “Thần kiếm ngự trừ chúng độc”, gặp độc khử độc, gặp đao chém gãy đao. Đại sư đúc kiếm Cửu Phong Tử đã từng xem qua thanh kiếm này, khi đó đã nhận xét rằng đây chính là thiên hạ đệ nhất kỳ kiếm.

Cung Chân nghe Lưu Thông nói xong lại lịch thần kiếm, chỉ nói:

- Thần có thể cam đoan khi cổ họng của hấn bị xuyên qua thì Ngũ Sắc thần kiếm vẫn nằm trong vỏ.

Lưu Thông vỗ tay, nói:

- Có lời này thì trẫm đã yên tâm. Ngày mai trẫm sẽ an bài cho các ngươi cách nhau tám thước. Ngươi cũng đừng để trẫm phải thất vọng.

Nói xong hắn lấy từ trong tay áo ra một quyển sách mỏng, đưa cho Bắc Cung Xuất, nhìn Cung Chân nói:

- Vật này cho người.

Cung Chân tiếp nhận từ tay Bắc Cung Xuất, chỉ thấy quyển sách có bìa được dệt từ tơ, chất liệu rất đẹp, mặc dù đã rất cũ kỹ, màu mực đã nhạt đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, không hề bị nhòe. Hắn mở ra xem sơ qua bên trong, chỉ thấy chi chít nhưng đồ hình, bên cạnh lại có những hàng chữ nhỏ, dường như là một loại đồ phổ võ công.

Lưu Thông giải thích:

- Đây là bí kíp một trong tam đại thần công của Lang Gia Vương gia – “Dịch Bộ Dịch Xu”, là một bộ pháp rất linh trong thiên hạ, kiếm pháp người tuy cao nhưng dù sao cũng không có nội lực, kinh công hỗ trợ, nếu có được bộ pháp này hỗ trợ thì ngày mai ra tay sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Cung Chân nói:

- Đa tạ hoàng thượng ban thưởng.

Lưu Thông lại nói:

- Quyển bí kíp này chính là bảo vật mà Vương Phác hằng mơ tưởng, bộ pháp này hắn cũng chưa từng luyện thành, nên nhất định sẽ là thân pháp bác đại tinh thâm. Trong vòng một đêm người cũng không thể lĩnh hội được nhiều, song có thể học được một chút, thì có thêm được một chút tiện nghi. Thành bại ngày mai còn phải xem vào tạo hóa của người.

Lúc này thái giám ngoài cửa hô:

- Trung Sơn vương đến!

15. Q.2 - Chương 6: Sống Lại.

Lưu Diệu thần thái bay bổng tiến vào đại sảnh, trong tay cầm xích sắt, dắt theo Tư Mã Nghiệp.

Lưu Thông vui vẻ nói:

- Diệu nhi, trăm đang cùng Cung thiếu hiệp nói chuyện rất cao hứng, người gia nhập thì tốt quá.

Cung Chân nhìn vẻ mặt Lưu Thông vui mừng giống như cha thấy con, lại nghĩ đến hắn bày mưu tính kế giết Lưu Diệu, bất giác trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, co rút lại.

Hai chú cháu Lưu Thông ăn to nói lớn, thanh âm vang lên không ngớt.

Cung Chân lại cảm thấy rất nhàm chán, bèn xuất ngôn cáo lui:

- Hoàng thượng, thần không thắng được tử lực, thỉnh xin người chuẩn y cho thần cáo lui.

Lưu Thông không để ý đến hắn, chỉ nói:

- Oa, trăm phải đi đại tiện. – Đoạn quay sang nhìn Tư Mã Nghiệp nói:

- Trăm gia ân cho người làm một việc. Trong khi trăm đại tiện thì người đứng bên cạnh, dùng quạt, quạt mát cho trăm.

Tư Mã Nghiệp cúi đầu, lí nhí nói:

- Tuân lệnh hoàng thượng.

Lưu Thông cười to, từng bước đi tới trước, Tư Mã Nghiệp không thể làm gì khác hơn là *** ton đi theo hắn.

Lúc này thái giám ngoài cửa lại hô:

- Vương Phác cầu kiến hoàng thượng.

Cung Chân trong lòng chấn động, Vương Phác còn dám cầu kiến? Không lẽ Liên Tam Thao đã bị hấn giết chết?

Lưu Thông cau mày, nói:

- Vương Phác cầu kiến chuyện gì? Có chuyện gì quan trọng cũng phải đợi trễ một lát, khi đó hãy nói.

Bắc Cung Xuất lên tiếng:

- Thần đi nói Vương Phác chờ một chút. – Thân hình lóe lên đã vọt ra ngoài cửa.

Lưu Thông dắt theo Tư Mã Nghiệp đến nhà xí, vừa đi vừa nói:

- Tư Mã hoàng đế, sau khi ta đại tiện xong, người phải lau sạch phân cho trẫm.....

Cung Chân và Lưu Diệu chỉ còn nước cáo lui. Ra đến cửa đã thấy Vương Phác chấp tay sau lưng đứng chờ.

Về mặt Vương Phác vẫn như trước, ung dung ngạo mạn, trên người không hề có dính máu hay vết thương, xem ra cho dù hấn giết được Liên Tam Thao thì cũng đã thay đổi y phục mới dám gặp hoàng đế.

Cung Chân không dám nhìn kỹ, sợ hấn hoài nghi, thầm nghĩ trong lòng:

- Liên Tam Thao vốn muốn cứu Tư Mã Nghiệp, chấn hưng Cái Bang. Còn mưu đồ của Vương Phác là gì đây? Nếu hấn muốn giết Lưu Thông thì lần đầu tiên gặp đã ra tay. Bây giờ Lưu Diệu đã đến Thanh Hà, muốn giết Lưu Thông thực sự là thiên nan vạn nan. Hơn nữa hấn đã uống Bát Quý Sảng Thần Hoàn, nếu Lưu Thông gặp bất lợi thì hấn tự nhiên cũng phải chết.

Song nếu hấn không phải muốn giết Lưu Thông thì còn có mục đích gì khác?

Nếu Cung Chân trung thành với Lưu Thông, muốn báo việc này cho hấn biết thì cũng vô phương mở lời. Cung Chân tuyệt không thể biết được mưu đồ của Vương Phác là gì? Vương Phác đến Thanh Hà, mọi hành động đều kỳ lạ nhưng lại không ai có thể đoán biết được mưu đồ của hấn là gì?

Cung Chân đi đến phòng Tuệ Nhi, đã thấy vết thương của nàng được băng bó cẩn thận, hô hấp đã trở lại bình thường, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa mới yên lòng.

Hấn không dám đánh thức Tuệ Nhi, đang muốn rời khỏi, đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến thanh âm một người:

- Người lần này hành sự phải thật cẩn thận, ngàn vạn lần không được để hấn nhìn ra sơ hở. Nếu không Thôi gia từ trên xuống dưới đều khó giữ được đầu của mình.

Nghe kỹ giọng nói này thì chính là Thôi Tương, Cung Chân nghe ngữ khí Thôi Tương rất nghiêm túc, thầm nghĩ:

- Người nào lại có khả năng khiến cho toàn bộ Thôi gia khó giữ được thủ cấp? – Nghĩ vậy, liền cẩn thận tiếp tục lắng nghe.

Thanh âm run rẩy của một thiếu nữ vang lên, hiển nhiên hết sức sợ hãi:

- Con sợ, con sợ không thể làm được...cha, không thể tìm người khác sao?

Thôi Tương thở dài, nói:

- Tất cả nữ tử trong Thôi phủ, ngoại trừ Thôi Dư Thanh thì con là người xinh đẹp nhất. Nếu không thì cha đã tìm người khác, sao phải hy sinh nữ nhi của mình?

Thiếu nữ run rẩy nói tiếp:

- Nghe nói hấn hoang dâm háo sắc, hành vi như cầm thú, ngay cả Liên nương cũng... - Nói đến đây thì khóc òa.

Thôi Tương an ủi:

- Đúng vậy, mẹ con cũng đã hầu hạ hấn nhiều lần, không phải vẫn có thể trở lại hay sao? Chuyện đêm nay người cứ xem như một giấc mộng, sáng mai tỉnh lại sẽ quên hết.

Thiếu nữ khóc rống lên, nói:

- Có thể khước từ đề nghị của hấn không? Hay là nói cho hấn biết Thôi Dư Thanh trước ngày luận võ đã trốn đi, như vậy thì không cần phải dùng loại mưu kế này, nữ nhi cũng không phải hầu hạ hấn.

Thôi Tương thở dài một hơi:

- Người này bạo ngược vô đạo, háo sắc như tính mạng, lẽ nào lại nghe chúng ta thanh minh? Nếu hấn biết Dư Thanh đã trốn thoát, nhất định sẽ đại phát lôi đình, nói không chừng sẽ đem Thôi gia chúng ta ra chém đầu. Khi đó mới là đáng sợ.

Cung Chân nghe đến đây, mới vỡ lẽ, nguyên là Thôi tam tiểu thư đã trốn đi, cho nên Thôi Tương phải đem nữ nhi của hấn thay thế, đưa vào miệng tên hôn quân vô đạo, háo sắc hoang dâm, không nghi ngờ gì nữa chính là Lưu Thông.

Dân gian vẫn tương truyền Lưu Thông hoang dâm vô đạo, thật không sai. Thôi tam tiểu thư ngày mai chiêu thân, đêm nay hấn cũng phải chiếm được nàng trước, hành vi cầm thú này thực đáng phỉ nhổ. Tên bạo quân này không giết không được.

Cung Chân gặp Lưu Thông đã sinh ra lòng muốn giết, hôm nay nghe được lời này của Thôi Tương càng củng cố thêm quyết tâm. Thôi Tương mặc dù không phải là người tốt nhưng Lưu Thông đối xử hung bạo với Thôi gia như vậy, cũng giống như ngược đãi dân chúng. Hấn làm sao có thể nhịn được?

Cung Chân vốn thuộc bộ tộc Để nhân Thiết Nhi Bộ Nhân. Đầu năm nay tù trưởng Thiết Nhi Mộc Lặc bị Lưu Thông triệu đến Bình Dương, dùng hình tra khảo sát hại. Sau đó Lưu Thông còn phái người truy giết người Để, Khương. Cung Chân vì thế phải ly hương lưu lạc. Cuối cùng đến Thanh Hà này. Về phần Thiết Nhi Mộc Lặc chết là vì bị Lưu Sấn vu cáo hấn và Lưu Nghệ cấu kết, mưu phản. Chuyện liên quan đến bí mật cung đình này, Cung Chân không thể biết được. Nếu biết được ắt hấn sẽ càng hận Lưu Thông đến tận xương tủy, phải giết bằng được Lưu Thông mới thôi.

Bất quá Bắc Cung Xuất vẫn ở sát bên Lưu Thông, nếu muốn giết Lưu Thông sau đó an toàn đào tẩu thì thật không có khả năng. Bản thân Cung Chân cũng không hề muốn hy sinh, liều mạng giết Lưu Thông, đồng quy vu tận.

Cung Chân đáp ứng ám sát Lưu Diệu cũng chỉ là miễn cưỡng thuận theo để giành lấy sự tín nhiệm của Lưu Thông, có cơ hội sẽ giết chết Lưu Thông. Hơn nữa Lưu Diệu cũng là một tên bạo ngược, giết người vô số, giết chết kẻ này cũng không hề oan uổng. Nhưng Cung Chân tuyệt không nghĩ ra được kỳ kế của Lưu Thông. Chỉ cần ngày mai hấn giết được Lưu Diệu thì Vũ Tranh Vành cũng lập tức giết chết hấn diệt khẩu, hấn sẽ không thể nào có cơ hội giết Lưu Thông nữa!

Lại nghe Thôi Tương thuyết phục nữ nhi mình, rốt cuộc đã thành công. Thiếu nữ này gạt nước mắt, đi đến phòng Lưu Thông.

Cung Chân nhẹ nhàng đi ra, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng:

- Hay là bây giờ đến cầu kiến Lưu Thông, trì hoãn thời gian? Không chừng có thể cứu vị Thôi cô nương này thoát khỏi ma chướng của hấn. - Cung Chân tự tin mình đang có chỗ cho Lưu Thông lợi dụng, hấn tất sẽ không dám giết mình. Nghĩ vậy liền cất bước đi đến hành cung của Lưu Thông. Lúc này đã qua giờ tỵ, ánh trăng lặn khuất vào trong mây, ngoài trời tối mịt, Cung Chân phải tốn rất nhiều thời gian mới đi được đến hành cung của Lưu Thông.

Đến hành cung lại phát hiện ra nơi này được đèn lồng chiếu sáng như ban ngày. Lưu Thông và Liên Tam Thao đang ngồi đối diện nhau bên một cái bàn, mỗi bên đều dùng đai lưng mô phỏng làm tường thành, lại phân biệt quân lính bằng các quân cờ trắng, đen, công kích lẫn nhau. Chính là học theo Sở Vương và Mặc Tử dùng cờ để mô phỏng các tình huống chiến đấu công thành.

Hai người lúc này hoàn toàn tập trung vào kỳ chiến công thành, thật giống như đang trên chiến trường tranh đấu, thất bại chỉ có chết mà thôi!

Cung Chân nhìn hai người, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ. Vừa rồi Vương Phác vừa mới cầu kiến Lưu Thông, bây giờ Liên Tam Thao lại xuất hiện. Vương, Liên hai người không có ai chết cả, thậm chí cũng không sợ

đối phương sẽ nói rõ âm mưu của mình cho Lưu Thông biết? Chẳng lẽ bọn họ đã bắt tay hợp tác, liên kết để đối phó với Lưu Thông?

Cho dù như thế nào đi nữa thì Vương Phác và Liên Tam Thao vẫn chưa ai chết, đều còn sống. Nếu hợp tác đối phó với Lưu Thông thì đối với Cung Chân mà nói chỉ có lợi mà vô hại.

Lúc này Liên Tam Thao đặt xuống hơn mười quân cờ đen, lạnh lùng nói:

- Đây chính là Bát trận đồ của Gia Cát Vũ Hầu truyền lại, chia làm thiên, địa, phong, vân, chiến, hổ, điều, xà – bát trận. Trong kỳ binh có chính binh, trong chính binh có kỳ binh, kỳ chính tương khắc, có thể nói là thiên hạ đệ nhất kỳ trận. Nếu người có khả năng phá giải, đệ nhị quan xem như đã bị người vượt qua.

Lưu Thông cười một tràng dài, nói:

- Trăm thân kinh bách chiến, ba mươi năm tung hoành sa trường, trải qua không dưới hai trăm trận chiến lớn nhỏ. Mặc dù không hiểu biết nhiều về trận pháp nhưng trên chiến trường chưa từng gặp đối thủ. Người chỉ là một tên nhãi miệng còn hôi sữa, chỉ biết hành quân trên giấy, trăm há lại thua người? – Đoạn tay phát như mưa, liên tục dùng cờ trắng đặt xuống các vị trí trên bàn.

Liên Tam Thao nhìn thấy, toàn thân đổ mồ hôi, bất quá trong lòng lại âm thầm cười lạnh:

- Lão tử cố ý nhường cho người, người lại đắc ý ngạo mạn. Thật là đáng thương, buồn cười!

Đến lúc này Cung Chân mới hiểu được hai người đang làm gì, lại thấy bốn phía đầy ắp vũ lâm quân, ít ra cũng phải có đến năm trăm người vây quanh. Hắn là e sợ Liên Tam Thao võ công cao cường, gia hại hoàng thượng, cho nên sự bảo vệ càng thêm nghiêm mật.

Hắn thầm nghĩ:

- Khó có cơ hội toàn bộ cao thủ đều tập trung sát bên người hắn như vậy. Lúc này còn không mau đến tẩm thất của hắn, xem Thôi tiểu thư đã đến chưa? Hà hà, vạn nhất bên trong phòng vẫn chưa có ai thì ta có thể ẩn nấp trong đó, đợi cầu hoàng đế quay lại, một kiếm giết hắn!

Nghĩ tới đây, hắn không chậm trễ nữa, rón rén đi đến tẩm thất Lưu Thông.

Đột nhiên hắn nghe tiếng bước chân vang lên, bốn gã vũ lâm quân đang khiêng theo một vật dài dài, đi đến. Vội vàng chuyển thân nhảy sang góc khác, mới không bị phát giác.

Một gã vũ lâm quân thở dài nói:

- Chúng ta tử thương hết bảy huynh đệ, thật vất vả mới hoàn tất được việc này cho hoàng thượng. Không ngờ khi quay lại thì hoàng thượng đã đánh cờ với tên khiêu hóa tử kia, không tận mắt nhìn thấy chúng ta lập được công lao. Thật là xui xẻo quá đi mất!

Tên thứ hai lên tiếng:

- Chúng ta vẫn còn bảo toàn được tính mạng, trên người lại không một vết thương, còn làm bầm gì nữa? Người toàn nói chuyện xui xẻo, có nghĩ lại gã trọc và Trương Thanh không? Bọn họ so với người thì còn xui xẻo hơn nhiều lần.

Gã thứ ba cũng tham gia câu chuyện:

- Đùng cái nhau nữa, có thể hoàng thượng nhìn thấy chiến lợi phẩm này, sáng mai cao hứng, sẽ ban thưởng. Chúng ta sẽ thắng quan phát tài cũng không chừng.

Gã đầu tiên gật đầu:

- Đúng, chuyện này rất có thể sẽ như vậy.

Gã thứ ba lại cười, nói:

- Nếu ta là hoàng thượng, khi nhìn thấy chiến lợi phẩm tuyệt thế này thì sẽ cao hứng đến nỗi quên mất cả họ tên của mình. Đừng nói là thắng quan phát tài, mà cho dù phong làm đại tướng quân, đại tể tướng cũng dám ban cho.

Gã thứ tư, hừ một tiếng:

- Lời đại nghịch bất đạo này người cũng dám nói, không sợ bị chém đầu sao?

Gã thứ ba thấp giọng, thì thầm:

- Sợ cái gì, hoàng thượng có ở gần đây đâu mà sợ.

Bốn người ta một tiếng, người một câu, cuối cùng đã mang theo cái bọc dài vào tấm thất, sau đó rời khỏi.

Cung Chân dùng ngón tay, thấm nước bọt chấm thủng cửa sổ, len nhìn vào trong, chỉ trong phòng tối mịt, không một bóng người, bèn đánh bạo, len len tiến vào tấm thất.

Hắn thầm nghĩ:

- Thôi tiểu thư không có ở đây, không biết đang đợi Lưu Thông ở đâu? – Chợt liếc nhìn qua chiến lợi phẩm kia. Đó là một tấm thảm lông trắng thật dài được cuộn tròn lại, không biết bên trong cất giấu vật gì?

Cung Chân không nhận được sự tò mò, mở tấm thảm ra, thiếu chút nữa hắn đã kêu lên.

Bên trong tấm thảm có một người. Chuyện này cũng không có gì là lạ, Cung Chân từ hình dạng bên ngoài của tấm thảm thì đã đoán trước được phần nào.

Nếu người bên trong là Vương Phác, Thôi Hoàn, Lưu Diệu thì cũng không làm Cung Chân kinh ngạc, bất quá trong thảm lại quấn một nữ tử toàn thân lửa lò!

Nhưng cho dù trong thảm giấu mỹ nữ lửa thể thì cũng đâu kỳ lạ đến mức làm hắn suýt nữa hét lên như vậy? Thuộc hạ Lưu Thông không ngừng tiến cống cho hắn mỹ nữ, chuyện này cả thiên hạ đều biết, trong thảm có giấu mỹ nhân cũng là thường tình!

Đáng ngạc nhiên nhất là vì người con gái bị quấn trong tấm thảm chính là người đã có duyên cùng Cung Chân gặp mặt - Trương Tiêu Nhân.

Cung Chân cả kinh, biết đây không phải chuyện đùa, hạ giọng hỏi:

- Trương cô nương, sao cô lại rơi vào tay vũ lâm quân?

Trương Tiêu Nhân không trả lời nhưng đôi mắt to lại không ngừng chớp chớp, đồng tử chuyển động không ngừng.

Trương Tiêu Nhân nháy mắt lên tục, hiển nhiên nàng đang hết sức lo lắng.

Một cô gái bị người ta cởi bỏ quần áo, không lo lắng sao được!

Cung Chân tận lực ra lệnh ắt mình không được nhìn thân thể của nàng. chuyện này nếu đổi lại là một gã nam tử bình thường khác, dám chắc sẽ rất khó làm được. Hắn trấn tĩnh, cởi áo ngoài đắp lên thân thể nàng, nói:

- Cô có nghe không, ta có thể cứu cô ra ngoài, nhưng ta lại không biết giải huyết. Nếu cô hiểu thì xin mời nháy mắt.

Trương Tiêu Nhân vội vàng nháy mắt.

Cung Chân lại nói:

- Bây giờ ta sẽ chỉ lên từng vị trí trên người cô, nếu đúng vị trí giải huyết thì cô nháy mắt nhé!

Trương Tiêu Nhân lập tức “tỏ vẻ” hiểu được.

Cung Chân biết hai người đang trong hổ huyết, cũng không chậm trễ, ngón trỏ bắt đầu di chuyển, điểm chỉ cực nhanh.

Chỉ đến huyết Vân Môn trước ngực thì Trương Tiêu Nhân vội nháy mắt, vẻ mặt dần trở nên đỏ bừng.

Cung Chân nghĩ thầm, sao lại xảo hợp như vậy, sao không ở chỗ khác mà lại ở vị trí mẫn cảm này? Để tránh cho Trương Tiêu Nhân xấu hổ, hắn nghiêm trang chỉ vào nhũ phong bên phải, hỏi:

- Là nơi này?

Trương Tiêu Nhân nháy mắt, sắc mặt lại càng trở nên đỏ lựng.

Cung Chân đưa tay vào trong áo khoác, sờ đến đúng vị trí, chỉ cảm thấy một cảm giác mềm mại của nhũ phong vừa vun tròn vừa săn chắc, bất giác tâm thần rung động, vội vàng điều hòa hô hấp, song thanh âm vẫn run run, nói:

- Trương cô nương, tại hạ không thông hiểu cách giải huyết, nếu sử dụng đúng thủ pháp thì xin cô hãy nháy mắt. – Đoạn vươn ngón trỏ, từ từ dí xuống.

Hai mắt Trương Tiêu Nhân đã ngân ngấn nước mắt, nhưng vẫn mở to, sợ Cung Chân hiểu lầm, làm lại.

Cung Chân biến chỉ thành trảo, biến trảo thành chưởng, nắm, bóp, cấu véo, sử dụng tất cả loại thủ pháp nhưng mắt Trương Tiêu Nhân vẫn mở, thủy chung vẫn không dám nhắm lại, cho đến khi Cung Chân dùng sức, ấn mạnh ngón cái xuống, nòng mối vội vàng nháy mắt liên tục mấy cái.

Cung Chân biết được thủ pháp đã đúng, ngón cái từ từ day day nhấn xuống. Kỳ thật giải huyết không cần phiền toái như vậy, nhưng Trương Tiêu Nhân biết Cung Chân không có nội lực, không thể dùng nội lực giải huyết được, chỉ còn cách sử dụng biện pháp đơn giản nhất: Châm rải day huyết vị, thôi cung quá huyết, đợi đến khi huyết mạch khôi phục lưu thông thì huyết đạo sẽ được giải khai.

Cung Chân đang thực hiện công việc đầy thú vị của mình thì nhìn thấy Trương Tiêu Nhân không ngừng nháy mắt, hẩn ngạc nhiên hỏi:

- Cô làm gì vậy? – Sau lưng đã có cảm giác bị một vật sắc bén đâm vào da thịt.

Chỉ nghe sau lưng có một người quát:

- Người là ai, dám xông vào tẩm thất của hoàng thượng?

Cung Chân thầm nghĩ:

- Khổ rồi, khổ rồi, vũ lâm quân đã tiến vào.

Ba gã vũ lâm quân đi đến trước mặt hắn. Nguyên đi đến đây có bốn người, một người dí đao vào lưng hắn. Ba người còn lại thì người cầm đầu cổ cao, diện mục ngăm đen, chính là Vũ Tranh Vành!

Cung Chân nhìn thấy Vũ Tranh Vành, trong lòng thoáng vui mừng, gặp gỡ người quen rất có thể sẽ được cứu, còn hơn là chết không minh bạch vào tay mấy tên lâu la, vội vàng nói:

- Vũ tử giám, ngài đến đúng lúc lắm, tại hạ có việc cầu kiến hoàng thượng, nhưng lại đi lạc đến tẩm thất của hoàng thượng, thật là kỳ lạ!

Vũ Tranh Vành “hừ” một tiếng, không nói tiếng nào.

Cung Chân thấy Vũ Tranh Vành không biểu lộ thái độ gì, lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng có chuyện quan trọng sai tại hạ đi làm, ngài mau dẫn tại hạ đến gặp hoàng thượng, hoàng thượng sẽ ra lệnh cho ngài thả tại hạ ra, nhược bằng ngài tùy tiện giết tại hạ thì hừ, hừ, ngài có mười cái đầu cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Lại thầm nghĩ:

- Lưu Thông là người thông minh, sẽ biết phân biệt nặng nhẹ, sẽ không trách tội ta tiến vào tẩm thất mà giết ta, nếu giết ta thì ngày mai ai sẽ ám sát Lưu Diệu?

Vũ Tranh Vành chậm rãi nói:

- Hoàng thượng vừa mới hạ lệnh, nhìn thấy Cung Chân lập tức giết không tha, cắt được thủ cấp của người sẽ thăng quan ba cấp, thưởng trăm cân hoàng kim.

Cung Chân cơ hồ như không còn tin vào lỗ tai mình, sợ hãi kêu lên:

- Không phải, tuyệt đối không phải. Người mau dẫn ta đi gặp hoàng thượng.

Vũ Tranh Vành lại nói:

- Ta tự nhiên sẽ mang người đi gặp hoàng thượng, nhưng chỉ mang theo đầu người mà thôi!

Đột nhiên khẽ vươn tay, đại kỳ trong tay quét ngang ra, thân thể Trương Tiêu Nhân bị thổi bay đến long sàng, giãy dụa, không đứng dậy nổi.

Trương Tiêu Nhân được Cung Chân dùng lực xoa bóp hồi lâu, huyết đạo đã được giải khai, chỉ là nàng vẫn nằm im, nhưng thấy tình thế nguy cấp, vội ra tay cứu nguy cho Cung Chân, nhưng huyết đạo nàng vừa mới được giải, ra tay có chút khiên cưỡng, lại thêm võ công Vũ Tranh Vành cao hơn nàng một bậc. Mặc dù nàng xuất kỳ bất ý ám toán vẫn không tiếp được một chiêu này của Vũ Tranh Vành.

Vũ Tranh Vành quát:

- Giết!

Tên vũ lâm quân sau lưng Cung Chân, cầm đao đâm thẳng vào lưng Cung Chân. Cung Chân chỉ thấy lưng nhói đau, nhưng chỉ có thể, mạng nhỏ của hắn vẫn được bảo toàn. Kỳ lạ hơn nữa là hắn lại phát hiện ra khuôn mặt Vũ Tranh Vành hiện ra vẻ kinh ngạc cùng cực, miệng há to đến nỗi có thể nhét trọn một quả trứng vào miệng. Tựa hồ như nhìn thấy người chết từ dưới mộ chui lên.

Vũ Tranh Vành dù sao cũng là nhất lưu cao thủ, tu vi thâm sâu, sau khi kinh ngạc, liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, nói:

- Bất kể ngươi là người hay là quỷ, thì ta cũng sẽ xuất chiêu, đánh cho hai người các ngươi phun máu tại chỗ! – Đại kỳ trong tay trở nên cứng rắn, đâm thẳng vào Cung Chân.

Một giọng nói quen thuộc từ sau lưng Cung Chân quát lên:

- Cung Chân, xuất kiếm!

Cung Chân không suy nghĩ nhiều, một kiếm phát ra, đâm thẳng vào cổ họng Vũ Tranh Vành.

Hai mắt Vũ Tranh Vành mở to, yết hầu không ngừng phát ra âm thanh “khếch khếch”, hắn không tin trên đời lại có thứ kiếm pháp lợi hại như vậy. Đáng tiếc là hắn không tin cũng phải tin, bản thân hắn cũng không thể tiếp được chiêu kiếm này mà vong mệnh. Đại kỳ luôn nắm trong tay, rơi xuống đất.

Cung Chân quay đầu lại. Tạ Thiên!

Tạ Thiên tay cầm Như Ý, dáng vẻ vẫn phong lưu tiêu sái, riêng sắc mặt là tái nhợt, có chút yếu ớt.

Cung Chân vui vẻ nói:

- Tạ công tử, người vẫn chưa chết, thật là tốt quá!

Tạ Thiên nói:

- Diệt khẩu, không để tên nào chạy thoát.

Hai gã vũ lâm quân còn lại đang chạy ra cửa đã bị Tạ Thiên nhảy đến, Như Ý chớp động, một tên võ đầu chết tốt.

“Phập” thanh âm đáng sợ này vang lên, Thiếu A kiếm xuyên qua ngực gã còn lại, dính thẳng lên cánh cửa, rung lên ọng ọng.

Tạ Thiên vỗ tay:

- Hay, chiêu “Việt Nhân Phi Độ Giang” này ngươi sử dụng rất đủ hỏa hầu, khắc khắc.... – Chưa dứt câu, ôm lấy ngực ho khan mấy tiếng. Thương thế hắn chưa lành hẳn, lại phải sử dụng đến võ công, vết thương lại bị chấn động.

Cung Chân quan tâm đến hắn, vội hỏi:

- Công tử, ngươi không sao chứ?

Tạ Thiên vận khởi chân khí một vòng chu thiên, thở ra một hơi, nói:

- Ta đã hai lần cảnh báo ngươi rời khỏi nơi này, vì sao ngươi không nghe theo lời ta nói?

Cung Chân vừa mừng vừa sợ:

- Thì ra người hai lần bắt tin cho tại hạ chính là công tử?

Tạ Thiên quay đầu lại, nói:

- Nơi này vẫn còn đại sự phát sinh, ngươi không đi, nếu còn tiếp tục ở đây tất sẽ chết.

Cung Chân đáp:

- Đa tạ quan tâm. – Cung Chân nói những lời này vốn là xuất phát từ sâu trong đáy lòng, từ khi ra đời đến nay, chưa ai quan tâm đến sinh tử của hắn như vậy.

Tạ Thiên lạnh lùng nói:

- Ta cũng không phải là quan tâm đến tính mạng của ngươi. Ngươi sống hay chết ta không cần biết, bất quá ngươi phải nhớ lời ước hẹn so kiếm với ta, ngươi chết rồi thì ta còn biết tìm ai đo kiếm nữa?

Cung Chân chân thành nói:

- Công tử là ân nhân cứu mạng tại hạ, kiếm pháp công tử cũng cao hơn tại hạ, trận so kiếm này tại hạ cam bái hạ phong, không cần phải giao thủ nữa.

Tạ Thiên vẫn lạnh lùng:

- Nhất định phải so kiếm! Trừ phi trong hai chúng ta có một người chết, nếu không lần luận kiếm này nhất định phải diễn ra.

Cung Chân nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trang của Tạ Thiên, không khỏi sợ hãi, trầm nghĩ:

- Kiếm pháp của ta có lai lịch như thế nào mà hắn lại quan tâm như vậy, trong thiên hạ chỉ sợ mình hắn mới biết được lai lịch kiếp pháp này. Đợi khi chạy thoát khỏi nơi này nhất định phải hỏi rõ, cũng có thể nhờ hắn giải thích nghi vấn trong kiếm phổ mà mười năm qua ta vẫn chưa hiểu được.

Lúc này sắc mặt Tạ Thiên mới trở nên hòa hoãn:

- Lúc này Lưu Thông không giết được ngươi thì không cam lòng, ngươi nên tìm cách trốn thoát khỏi nơi này, chuyện so kiếm sau này sẽ bàn lại.

Cung Chân trầm ngâm, nói:

- Lưu Thông vì sao lại muốn giết tại hạ?

Tạ Thiên đáp:

- Ngươi đáp ứng với Lưu Thông sẽ giết Lưu Diệu, ngươi cho rằng hắn sẽ chưa dám giết ngươi đúng không?

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao công tử biết được?

Tạ Thiên không trả lời câu hỏi này của hắn, chỉ nói:

- Lưu Thông đã tìm được người thay ngươi ám sát Lưu Diệu. Hắn thật là xảo quyệt, “thỏ” còn chưa chết đã muốn đem “chó săn” nhà ngươi cho vào nồi.

Cung Chân hỏi:

- Hắn đã tìm đến ai?

Tạ Thiên lạnh lùng nhìn hắn, nhưng không trả lời.

Cung Chân nhìn vẻ mặt Tạ Thiên, chợt nhớ đến chưởng lực đạo nộ của Vương Phác rất uy mãnh, tại sao lại không thể giết được Tạ Thiên? Ý niệm trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, thốt lên:

- Công tử và Vương Phác hợp mưu gây bất lợi đối với Lưu Thông?

Tạ Thiên không trả lời, chỉ nói:

- Đi thôi.

Cung Chân quay sang nhìn Trương Tiêu Nhân, đã thấy nàng mặc vào bộ quần áo của một gã vũ lâm quân, lại nhặt thêm một thanh trường kiếm hộ thân, xem ra tốc độ mặc quần áo của nàng thật lợi hại.

Trương Tiêu Nhân nói:

- Các người đi trước. Đệ đệ của ta bị Lưu Thông bắt, ta phải cứu hắn ra.

Cung Chân lấy làm lạ, hỏi:

- Đệ đệ của cô?

Trương Tiêu Nhân đáp:

- Đệ đệ ta chính là Trương Nguyên. – Đoạn hướng ánh mắt sang nhìn Tạ Thiên – Ngày đó sau khi chúng ta và Tạ đại hiệp giao phong thất bại, vẫn ẩn nấp tại phân đàn bên ngoài Thanh Hà, chờ viện binh đến. Ai ngờ Vũ Tranh Vanh suất lĩnh vũ lâm quân, trước tiên dùng hỏa công, lại cố ý chừa cho chúng ta một đường máu, chúng ta liều chết đột phá vòng vây, lập tức trúng phải mai phục của hắn, một mẻ bị quét sạch. Ta may mắn thoát được, nhưng đệ đệ bị hắn bắt lấy, những người khác đều bị hắn giết sạch.

Cung Chân hỏi:

- Các cô và Vũ Tranh Vanh có thâm cừu đại hận gì mà hắn lại muốn đưa các người vào chỗ chết?

Trương Tiêu Nhân ngăn người, chỉ nói:

- Chúng ta và Lưu Thông vốn vẫn bất hòa, mặc dù không công khai đối địch nhưng thỉnh thoảng vẫn xảy ra những xung đột nhỏ. Người giết ta, ta giết người cũng là chuyện bình thường.

Tạ Thiên lạnh lùng giải thích:

- Lý Hùng tại Ba Thục vốn là đạo sĩ của Ngũ Đấu Mễ Giáo, các ôn đại tộc cầm quyền tại Giang Tả cũng là giáo đồ của Ngũ Đấu Mễ Giáo, Lưu Thông tìm đủ mọi cách hòng lung lạc Ngũ Đấu Mễ Giáo, nhưng không được, hắn buộc phải tìm cách âm thầm tiêu diệt. Chuyện này cũng không có gì là ngạc nhiên.

Cung Chân hiểu ra, nhìn Tạ Thiên nói:

- Công tử đi trước, tại hạ phải giúp nàng ta cứu đệ đệ.

Tạ Thiên nói:

- Người vì nữ nhân mà ngay cả tính mạng cũng xem thường?

Trương Tiêu Nhân lên tiếng:

- Cung công tử, người cứu tiểu nữ một mạng này, đại ân đại đức không quên, nhưng nơi này hung hiểm vô cùng, công tử và Trương gia cũng không có quan hệ, không nên cùng ta đồng thời mạo hiểm.

Cung Chân đáp:

- Ta tuyệt không thể để mình cô ở lại chỗ này.

Trương Tiêu Nhân trong lòng cảm kích, không biết nói gì nữa, chỉ còn cách đáp ứng để hắn cùng tham gia cứu đệ đệ.

Tạ Thiên bỗng nhiên thở dài sườn sượt, nói:

- Cung Chân, ta cầu mong người giúp ta ba việc.

Cung Chân khẳng khái, nói:

- Công tử là ân nhân của Cung Chân, không cần phải dùng chữ “cầu”, chỉ cần Cung Chân có thể, cho dù nhảy vào lửa cũng không từ chối.

Tạ Thiên chậm rãi nói:

- Đầu tiên, vô luận phải chịu khuất nhục thể nào đi nữa thì người cũng phải nhẫn nhịn, cố gắng bảo toàn tính mạng của chính mình.

Cung Chân cười nói:

- Yên tâm, tại hạ nhất định sẽ nhớ kỹ ước hẹn so kiếm với công tử, quyết không thất hẹn.

Tạ Thiên nói tiếp:

- Việc thứ hai, người tìm một người tên Vương Tuyết Chi, đem bốn chiêu Viên Công thần kiếm mà người học được, sử dụng cho hắn xem.

Cung Chân hỏi:

- Vương Tuyết Chi là ai? – Cái tên này hình như hơi quen, không biết đã nghe ai đó nhắc đến

Ngay cả Trương Tiêu Nhân cũng hết sức ngạc nhiên:

- Ngay cả Vương Tuyết Chi mà người cũng không biết?

Cung Chân lắc đầu.

Trương Tiêu Nhân lại nói:

- Người đã từng nghe qua trong thiên hạ có một vị đại sát tinh, hai vị đại anh hùng, ba vị đại kiếm khách, bốn vị đại kỳ nhân chưa?

Cung Chân lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua.

Trong khi Trương Tiêu Nhân giải thích cho Cung Chân, Tạ Thiên vận dụng chưởng lực, ép Như Ý gãy vụn thành những mảnh nhỏ, nói:

- Chuyện thứ ba, sau khi ta chết, người phải dùng kiếm chém nát thi thể ta, đừng cho bất cứ ai nhận ra.

Dứt lời, hắn đưa tay, vỗ một chưởng vào đầu, thủ cấp vỡ nát, vong mạng.

16. Q.2 - Chương 7: Liên Hoàn Âm Toán.

Lúc này từ bên ngoài phòng truyền đến một thanh âm sang sảng:

- Đám phản loạn bên trong, các người đã bị bao vây, cho dù mọc cánh cũng khó thoát, mau đầu hàng, bốn vương sẽ ban cho cái chết toàn thây!

Chỉ nghe bốn phía vang lên tiếng người không ngớt, hiển nhiên vũ lâm quân bao vây bên ngoài không ít, Cung Chân rốt cuộc đã hiểu được tại sao Tạ Thiên lại tự sát.

Phải biết Tạ Thiên sở dĩ bảo toàn được tính mạng là nhờ Vương Phác hạ thủ lưu tình. Nếu có người phát hiện ra Tạ Thiên vẫn chưa chết thì Vương Phác ắt sẽ bị phát hiện hắn cấu kết với Tạ Thiên, mưu đồ từ trước đến nay hai người dày công xây dựng sẽ trôi theo dòng nước.

Tạ Thiên vốn đã trọng thương, cho dù võ công cao đến đâu đi nữa cũng không thể thoát được vũ lâm quân vây công, hắn lại vạn vạn không thể để cho Lưu Thông biết được hắn còn sống, chuyện tới nước này chỉ còn cách tự sát.

Hắn chết để bảo vệ thân phận của Vương Phác!

Cung Chân cảm tạ ân cứu mạng của hắn, lại kính nể sự trung liệt của Tạ Thiên, nhất thời nước mắt tuôn trào, đắng hết cổ họng.

Trương Tiêu Nhân rút trường kiếm ra, một kiếm bổ xuống, chém đứt đôi thi thể Tạ Thiên.

Cung Chân ngăn cản, hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Trương Tiêu Nhân đáp:

- Công tử đã quên di ngôn của Tạ Thiên sao? Công tử muốn bảo toàn thi thể của người hay muốn hoàn thành tâm nguyện của người?

Cung Chân cứng họng, không nói được, giương mắt nhìn Trương Tiêu Nhân cắt thi thể Tạ Thiên thành tám mảnh.

Nàng còn cẩn thận dùng chân đá toác sọ bốn người Vũ Tranh Vanh, sau đó dùng kiếm cắt thành từng mảnh nhỏ, hòa vào cùng thi thể của Tạ Thiên, tạo thành một mảng máu huyết hỗn độn.

Cung Chân không dám nhìn cảnh tượng này lâu, quay mặt đi trầm nghĩ:

- Trương cô nương thật chu đáo, như vậy thì thi thể Tạ Thiên và đám vũ lâm quân sẽ lẫn lộn vào nhau, không ai có thể phân biệt được.

Lúc này bên ngoài lại vang lên giọng nói của một người:

- Trẫm biết các người đang ở bên trong, các người mau đầu hàng, trẫm sẽ ban cho các người được chết toàn thây.

Trong lòng Cung Chân chấn động:

- Lưu Thông cũng đã đến, lần này e rằng khó có hy vọng chạy thoát.

Trương Tiêu Nhân đột nhiên nói:

- Ta có một kế.

Cung Chân hỏi:

- Kế gì?

Trương Tiêu Nhân nói:

- Ta mặc trang phục vũ lâm quân, đóng giả làm thuộc hạ của Vũ Tranh Vanh, công tử áp giải ta ra ngoài, sau đó thì tùy cơ hành động, nghĩ xem có cách nào đồng thời thoát ra khỏi Thôi gia!

Cung Chân lắc đầu:

- Biện pháp này không thể thực hiện được, bên ngoài có rất nhiều vũ lâm quân, làm sao không nhận ra cô là đồ giả mạo?

Trương Tiêu Nhân nói:

- Tình thế trước mắt nếu không có kế sách nào thì đành mạo hiểm thôi.

Cung Chân chột nói:

- Ta có một kế, ta đi ra ngoài một mình, cô ở lại chỗ này, chờ khi vũ lâm quân tiến vào thì thừa cơ nhón nháo, trà trộn vào bọn chúng, không chừng có thể thoát được.

- Ta có thể thoát một mình, vậy còn công tử....

Cung Chân lạnh nhạt đáp:

- Mục tiêu của bọn chúng là tại hạ, cô nương chạy đi so với tại hạ chạy đi thì khả năng thành công lớn hơn.

Trương Tiêu Nhân nói:

- Công tử đã quên đã đáp ứng việc đầu tiên với Tạ Thiên rồi sao?

Cung Chân chột nhớ lại, vô luận thế nào cũng phải bảo toàn được tính mạng, lại nghĩ đến biện pháp vừa rồi của hấn. Nơi này tuyệt đối đã lâm vào hiểm cảnh, hấn còn có thể bảo toàn được tính mạng sao? Hôm nay nhiều lắm chỉ một người có thể chạy thoát.

Trương Tiêu Nhân nắm lấy tay hấn, dịu dàng nói:

- Tóm lại, chúng ta đồng thời lao ra, sóng vai tác chiến, đồng sanh cộng tử, có được chăng?

Cung Chân nghe câu nói ngọt ngào này, tinh thần phấn chấn:

- Hay lắm, chúng ta sẽ đồng sanh cộng tử!

Hai người nắm tay nhau, nhằm đại môn đi ra. Trương Tiêu Nhân đột nhiên nghi hoặc:

- Tại sao bọn chúng chỉ ở bên ngoài kêu thét mà không tấn công vào trong?

Cung Chân đang định trả lời, bất ngờ đại môn mở ra. Vương Phác đơn thương độc mã, nghênh ngang đi vào.

Vương Phác vừa tiến vào, lập tức nhìn bốn phía quan sát, đoạn lớn tiếng nói:

- Cung Chân, mau ra đây cho ta gặp người!

Cung Chân đáp:

- Ta đã biết ngươi là người đầu tiên bước vào.

Giờ phút này, ai ai cũng biết kiếm pháp của hắc nhất kiếm phá hầu, là vô địch. Ai dám có can đảm là người đầu tiên tiến vào chịu chết? Bên ngoài tấp nập thì Vương Phác là người có võ công cao nhất, đảm lược lớn nhất, tính tình quái đản nhất...quan trọng nhất chính là hắc đã sớm biết Tạ Thiên đang ở bên trong, cho nên phải là người đầu tiên tiến vào, tránh cho người khác biết Tạ Thiên vẫn còn sống.

Vương Phác nhìn quanh quất, không thấy thi thể Tạ Thiên, trong lòng tuy có chút đau đớn nhưng cũng yên tâm, nhảy đến chộp lấy Trương Tiêu Nhân.

Cung Chân biết được Vương Phác và Tạ Thiên cùng một chí hướng, không nghĩ đến chuyện cùng hắc động thủ, ai ngờ Vương Phác bất ngờ khống chế Trương Tiêu Nhân, Thiếu A kiếm vươn ra, trực chỉ cổ họng Vương Phác.

Bản thân hắc chỉ biết có năm chiêu kiếm pháp, ba chiêu công, hai chiêu thủ. Tuy nhiên chỉ có thể sử dụng bốn chiêu rưỡi. Hơn nữa hắc chỉ biết xuất kiếm tất trúng, về phần có thể thu hồi kiếm thể, đã thương Vương Phác nhưng không được giết hắc thì Cung Chân hoàn toàn không dám chắc chắn, chỉ có thể trông vào tạo hóa của Vương Phác mà thôi.

Vương Phác vươn tay, đoạt lấy trường kiếm trong tay Trương Tiêu Nhân đâm vào vai mình, lại trả trường kiếm vào tay Trương Tiêu Nhân, thủ pháp nhanh như thiểm điện, Trương Tiêu Nhân chỉ thấy mắt hoa lên, trường kiếm đã lại nằm trong tay.

Lúc này mũi kiếm Cung Chân đã gần đến cổ họng Vương Phác.

Cung Chân mặc dù không biết Vương Phác tự đâm vào vai mình có dụng ý gì nhưng hắc biết Vương Phác không có ý hại Trương Tiêu Nhân, lập tức thu lại kiếm chiêu, nhưng hắc không có nội lực để khống chế. Kiếm chiêu xuất ra, làm sao thu lại? Bảo kiếm vẫn như cũ, lăm lăm tiến đến yết hầu Vương Phác.

Trong sát na này, Vương Phác có một cử động thần kỳ như phượng hoàng điểm đầu, bảo kiếm lướt sát người, tránh được cái chết trong gang tấc, bất quá toàn thân đã toát hết mồ hôi lạnh.

Vương Phác cười khổ than rằng:

- Quả nhiên nhất kiếm thiên hạ vô song. Không trách được Tạ Thiên cho dù phải tiếp nhận hình phạt của gia pháp cũng phải cứu người để được nhìn thấy kiếm pháp của người.

Một kiếm vừa rồi, nếu Cung Chân không làm chậm lại một chút thì với võ công của Vương Phác cũng khó tránh khỏi cổ họng bị xuyên phá, thực quá nguy hiểm!

Cung Chân trầm nghĩ:

- Người quả nhiên thừa nhận cùng bọn với Tạ Thiên. Mà người nói Tạ Thiên thụ hình gia pháp, đến tột cùng là gia pháp của Tạ gia?

Vương Phác lại nói:

- Ta không phải không muốn giúp người, ta chỉ muốn hoàn thành di nguyện cho Tà Thiên. Về phần người có thể chạy thoát được hay không thì còn phải xem vào tạo hóa của người.

Cung Chân còn chưa hiểu được ý tứ của hắn thì Vương Phác đã thấp giọng nói:

- Mau theo ta, lao ra!

Wương Phác một tay ôm lấy vết thương trên vai, tung người ra ngoài, lớn tiếng kêu lên:

- Hảo tiểu tử, kiếm pháp thật lợi hại!

Cung Chân nắm tay Trương Tiêu Nhân phóng ra theo sau thân hình Vương Phác. Trương Tiêu Nhân lập tức thi triển khinh công, mang theo Cung Chân mới có thể miễn cưỡng đuổi theo được cú tung người của Vương Phác.

Cung thủ của vũ lâm quân đã sớm tập trung bên ngoài, song ba người lao ra thật nhanh, chỉ còn cách nhau chưa đến năm thước, nên e sợ Vương Phác bị thương, không dám phóng tiến.

Cung Chân hiểu được ý tứ của Vương Phác, giả vờ kêu lên:

- Vương Phác, người chạy đi đâu? – Thiếu A kiếm xuất ra nhưng hai người cách nhau đến năm thước, không cách nào đâm trúng được Vương Phác.

Wương Phác tung người, ngã mạnh vào đám vũ lâm quân, một gã đằng sau vồ một chưởng vào người hắn, mới có thể giúp hắn đứng vững được, bất quá người này phải lui về sau vài bước.

Phải biết cú tung người của Vương Phác hoàn toàn có dụng ý, quán chú nội lực không ít, người đằng sau có thể một chưởng đình chỉ thân hình hắn lại, công lực không phải tầm thường.

Người đó lên tiếng:

- Cuối cùng cũng đứng vững, người không sao chứ? – Người này chính là Lưu Diêu.

Wương Phác thở phào một hơi:

- Không sao. – Một chưởng “Lôi Vũ Chi Động Mãn Doanh” xuất kỳ bất ý nhắm ngay ngực Lưu Diêu đánh tới.

Lúc này Liên Tam Thao đứng bên Lưu Thông, cách đó không xa, cười lên một tiếng quái dị, phi thân đến bên cạnh Tư Mã Nghiệp, song chưởng khua tròn cuốn lấy Tấn hoàng đế. – Hắn lần này đến Thanh Hà là vì muốn cứu Tư Mã Nghiệp.

Lại nói đám vũ lâm quân bị Vương Phác tung người rơi vào, thối lui không kịp, bị Vương Phác đánh trúng, phun máu không ngừng, vòng vây vì thế bị phá hỏng một chỗ.

Trương Tiêu Nhân không chậm trễ, lập tức lao nhanh về hướng đó, đã thấy một bóng đen chắn trước mặt.

Cung Chân xuất kiếm, nhắm thẳng vào cổ họng của bóng đen, bất quá một đạo đại lực như trọng chùy quét thẳng vào cổ tay, Thiếu A kiếm rời khỏi tay bay đi.

Bắc Cung Xuất biến thành hai người, dùng bóng dẫn dụ nhất kiếm vô địch của Cung Chân, sau đó một chưởng đánh bay bảo kiếm, võ công tuy không phải quá quái dị nhưng an bài xảo diệu, phối hợp kín kẽ như hành vân lưu thủy, quả nhiên là nhất đẳng công phu.

Nếu như hắn không phải phân ra chín thành nội lực để đối phó với nhất chiêu “Đạo Sanh Vạn Vật” của Trương Tiêu Nhân thì một chưởng vừa rồi không chỉ đánh bay bảo kiếm của Cung Chân mà đã chấn nát cổ tay của hắn.

Trương Tiêu Nhân mắt thấy tình thế nguy hiểm, liên tục xuất ra tam kiếm, uy hiếp Thông Cốc, U Lục, Vân Trung tam đại huyệt địch nhân.

Bắc Cung Xuất rít lên lạnh lẽo nói:

- Thóc gạo mà cũng đòi phát ra ánh sáng như ngọc châu sao! – Phất tay liên tiếp búng ra chỉ phong bắn thẳng vào quỹ tích kiếm chiêu Trương Tiêu Nhân.

Nửa người Trương Tiêu Nhân lập tức bị phong tỏa, trường kiếm thoát khỏi tay bay đi. Kiếm pháp Trương gia tại Nghiệp thành vốn nổi tiếng quỷ dị, so với kỳ huyền thuật còn kỳ ảo hơn một bậc, tuy nhiên Trương Tiêu Nhân còn trẻ, kiếm pháp chưa đủ hòa hần cho nên mới không phải là đối thủ của Bắc Cung Xuất. Nếu vừa rồi nàng sáng suốt hơn, đưa kiếm cho Cung Chân thì còn có cơ hội thủ thắng. Bây giờ cả hai người đều mất đi binh khí, nguy cơ thất bại đã hiện rõ trước mắt.

Bắc Cung Xuất nở nụ cười đanh ác, nói:

- Cung Chân, nạp mạng! – Ngũ trảo xuất ra muốn móc lấy trái tim của Cung Chân ra khỏi lồng ngực.

Ngay lúc này thì một tiếng cười từ phía xa truyền đến, thanh âm như rỗng ngấm, làm chấn động cả hiện trường, chúng nhân nhất thời chỉ thấy ong ong trong tai, đau nhức khôn xiết.

Bắc Cung Xuất nghe tràng cười này, kinh hãi lạnh bầm:

- Chẳng lẽ là hắn? Ngoài hắn ra còn ai có thể phát ra tiếng cười như vậy?

Trong lòng kinh hãi, ra đòn cũng chậm lại, Trương Tiêu Nhân nhân cơ hội, kéo Cung Chân lăn xuống đất, tránh được nhất trảo sát!

Bên kia Vương Phác lại hoảng toàn không bị tiếng cười ảnh hưởng, “Lôi Vũ Chi Động Mãn Doanh” tiếp tục đánh ra, ai ngờ Lưu Diệu dường như đã đoán trước được tình huống này, lạnh lùng cười:

- Sử dụng kế sách bậc này để ám toán ta, không phải đã quá xem thường Trung Sơn Vương sao? – Đoạn bạt kiếm, dựng thẳng trước mi tâm, đón đỡ một chiêu nhanh như thiểm điện, dừng mãnh như bạo vũ của Vương Phác.

Lưu Diệu bạt kiếm chính là thiên hạ đệ nhất kiếm – Ngũ Sắc thần kiếm, chỉ cần thủ chiêu Vương Phác chạm nhẹ vào, tất sẽ bị chẻ ra làm đôi.

Một chiêu này của Vương Phác dùng hết mười thành công lực, mắt thấy không cách nào thu chiêu được, chiêu tâm bị thần kiếm chẻ làm đôi. Ai ngờ thân thể hắn lại có thể bắn ngược ra sau, song thủ xoay tròn triệt tiêu nội lực, nhưng cũng không tiếp tục phát ra chiêu thứ hai công kích Lưu Diệu, mà quan sát cục diện xung quanh, đánh giá tình thế.

Lưu Thông thấy Vương Phác thất thủ, tâm sự trùng xuống:

- Rõ ràng đã nói khi luận võ chiêu thân mới xuất thủ ám toán! Tại sao Vương Phác lại đột nhiên thay đổi kế hoạch, ra tay trước như vậy?

Bất quá Lưu Thông không thể không thừa nhận Vương Phác xuất kích trong sát na vừa rồi là quá thuận lợi, vị trí hắn và Lưu Diệu quá gần, xuất chiêu cực nhanh, đúng ra không thể thất bại, nếu đổi lại ra tay ám toán lúc luận võ thì cũng vị tất đã có cơ hội thuận lợi như vừa rồi.

Nhưng một chiêu này lại thất bại, võ công Lưu Diệu cực cao, phản ứng cực nhanh, thật ngoài sự suy đoán của Lưu Thông.

Lưu Thông đương nhiên không biết Vương Phác sở dĩ “lỗ mãng” ra tay như vậy là để yểm trợ Cung Chân đào tẩu, nhưng nếu Lưu Diệu không được báo trước thì dám chắc Vương Phác cũng đã ám toán thành công Lưu Diệu.

Lưu Diệu quan sát, thấy Liên Tam Thao đã cướp đi Tư Mã Nghiệp, thân hình bay vùn vụt trên không, thoáng chốc đã vượt ra ngoài mười trượng, cho dù tự thân đuổi theo cũng không kịp. Hắn thân kinh bách chiến, phản ứng cực nhanh, thân hình như thiểm điện, vọt đến bên cạnh một gã vũ lâm quân, đoạt lấy cung tiễn trong tay, trầm eo tọa mã, tả thủ như chống núi Thái Sơn, hữu thủ cong lại ép sát như tay trẻ sơ sinh, “vù, vù vù” ba mũi tên thể như lôi đình vọt thẳng đến Liên Tam Thao.

Lưu Diệu lúc trước chưa luyện được võ công đã được xưng là “Thần Xạ”, có khả năng bắn xuyên thủng một tác sắt. Bây giờ võ công đại thành, nội lực sung mãn, tiễn pháp có thể xưng là vô địch, ngay cả Thạch Lặc cũng vị tất so được với hắn.

Liên Tam Thao chuyển thân ba lần trên không, lộn trước, lộn sau, lại quăng người xéo sang một bên, tránh được mũi tên đầu tiên.

Đoạn lấy ra bát sắt, vận đủ mười thành công lực, giáng xuống đón lấy mũi tên thứ hai.

“Coong!” Bát sắt vỡ vụn. Không phải nội lực của Liên Tam Thao không bằng Lưu Diêu, mà là mũi tên được bắn ra từ cung, lực đạo mạnh hơn lực cánh tay, cái bát làm sao có thể đón đỡ được, chỉ có thể vỡ vụn mà thôi.

Liên Tam Thao bắt giắc kinh hãi, không phải hẳn không có khả năng tránh tiếp mũi tên thứ ba, nhưng giờ phút này lại phải ôm thêm gã hoàng đế nặng bảy tám mươi cân, khó khăn tăng lên thập bội! Song hẳn vất vả, khó khăn vạn phần mới có thể nắm được Tư Mã Nghiệp vào tay, làm sao có thể buông ra dễ dàng được?

Đành hạ quyết tâm, nghiến răng nói:

- Lão tử liều mạng chơi với ngươi một ván! – Vận đủ mười thành công lực, ngũ chỉ cong lại thành lực trảo, trực tiếp dùng một trảo bằng xương thịt ngạnh tiếp cường tiễn.

Bất ngờ chính là mũi tên đang trên đường phóng đến, đột nhiên thay đổi quỹ đạo, xuyên qua ngực Tư Mã Nghiệp.

Tâm niệm của Lưu Diêu không những rất nhanh mà còn quá độc ác, hẳn biết với võ công của Liên Tam Thao, thì ba mũi tên vị tất đã đủ thương được hẳn, không bằng giết Tư Mã Nghiệp – để cho hẳn chạy thoát, không bằng tự tay mình giết chết!

Chợt một trận thanh âm vang đến, từ xa chớp mắt đã tiến gần đến sát toàn trường thì ngừng lại.

Liên Tam Thao chỉ thấy hững người một cái, Tư Mã Nghiệp nằm trong tay hẳn đã bị đoạt mất, trong lòng chấn động, thật không thể tưởng tượng ra được:

- Từng nghe người này võ công tuyệt đỉnh, nhưng cũng không nghĩ ra lại cao đến mức này!

Chỉ thấy người mới đến mi rậm dựng ngược, tóc dài phi tán, đầu trần không đội mũ, chỉ đơn giản dùng một dải bố trắng cột lại, phong lưu bức người. Thân mặc trường bào thuần một màu trắng, không hoa văn, không màu mè, trên trường bào lại có một vài chỗ dính bẩn, cũng không hề mặc áo trong, chân mang guốc mộc, bước đi hiên ngang, không biết là một người có danh vị quan trọng hay là một gã điên!

Hắn ôm thi thể của Tư Mã Nghiệp, khóc lớn, cao giọng hát:

- Hồn mau trở về! Ta đã đến muộn, hoàng đế quy thiên! Sinh tại hoàng gia, là họa hay phúc? Thiếu niên đã tử, thực là bi ai! Bát vương dấy loạn Trung Nguyên, họa phát tứ hải; Ngũ Hồ nổi dậy, loạn chiến vũ nội, nhân họa thiên tai không ngừng. Hồn mau trở về, quân thần ly biệt, diêm xấu báo trước, mau chóng đến miền tây phương cực lạc! Hồn hề quy lai!

Tiếng khóc cực kỳ ai oán, giống như Đỗ Quyên rơi lệ, lay động lòng người, mọi người xung quanh dần cảm thấy bi thương, lệ rơi tuôn trào, có những người càng ngày càng khóc lớn hơn.

Ngay cả Liên Tam Thao cũng không nhận được cảm giác bi thương trong lòng, nghĩ bụng:

- Ta luyện “Dư Âm Nhiều Lương” đã đến cảnh giới cao nhất, “Bi” khí một khi rót vào thân thể người khác thì không bi thương ba tháng không xong, uy lực có lẽ hơn hẳn, nhưng Dư Âm Nhiều Lương dùng nội lực tinh thuần để phát ra, còn hẳn chỉ là tâm trạng tự nhiên bi ai mà hát, làm cho người khác sinh ra cộng minh. Cảnh giới này thì Dư Âm Nhiều Lương cũng không thể so bì được.

Cung Chân thấy người mới đến khí độ phong lưu, khâm phục lắm, khẽ than:

- Thật là một gã cuồng sanh!

Trương Tiêu Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Công tử có biết hẳn là ai không?

Nàng lại nói tiếp:

- Hẳn là Vương Tuyệt Chi!

Bắc Cung Xuất sợ Vương Tuyệt Chi gây bất lợi với Lưu Thông, đành gác lại chuyện giết Cung Chân, phóng mình trở về sát bên Lưu Thông, cẩn thận bảo vệ, đoạn quát:

- Vương Tuyết Chi, người tự tiện xông vào hành cung của hoàng thượng là có chuyện gì, mau nói?

Vương Tuyết Chi không để ý đến hắc, thủ chưởng giơ lên, cách không tung ra một chưởng nhắm vào mặt đất. Cát bay đá chạy nhưng tuyết nhiên không gây ra một tiếng động, trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện một cái huyết rộng ba thước, dài tám thước.

Hắc sử dụng hiển nhiên cũng là “Lôi Vũ Chi Động Mãn Doanh” nhưng công lực cao hơn Vương Phác rất nhiều.

Vương Tuyết Chi chậm rãi nói:

- Thiên cổ đế vương, một nắm đất vàng. Nước chảy cuốn trôi, quay về cát bụi! – Đoạn đặt thi thể Tư Mã Nghiệp tiến vào huyết, bàn tay vốc một nắm cát, đặt lên thi thể.

Lưu Diêu không để ý đến sự xuất hiện của Vương Tuyết Chi, ánh mắt như bốc lửa nhìn chằm chằm Lưu Thông, gần giọng chậm rãi nói:

- Thì ra tin đồn quả thực không sai. Người thực sự muốn giết ta!

Lưu Thông quả nhiên là giáo hoạt, diện mạo không đổi, ngữ khí ung dung, nói:

- Diêu nhi, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, Vương Phác ám toán người hoàn toàn không phải do trẫm sai khiến.

Cung Chân lúc này mới sáng tỏ:

- Thì ra Vương Phác đã đáp ứng với Lưu Thông ám toán Lưu Diêu. Vô công Vương Phác cao cường, không thua kém Lưu Diêu, nếu hắc tự tay ám toán, đương nhiên là khả năng thành công cao hơn ta, không trách được Lưu Thông không cần ta nữa. Hừ, cho dù hắc không cần ta nữa thì cũng không nên giết ta diệt khẩu, tên cầu hoàng đế này tâm địa thật quá tàn độc.

Trương Tiêu Nhân nhân lúc này, nhất lại Thiếu A kiếm trên mặt đất, giao cho Cung Chân. Cung Chân vốn muốn thuận tay tung ra nhất chiêu “Việt Nhân Phi Độ Giang” giết chết Lưu Thông, nhưng hắc và Lưu Thông cách nhau quá xa, lại không có nội lực, muốn xuất kiếm cũng lực bất tòng tâm.

Vương Phác cao giọng nói:

- Lưu Diêu, minh nhân không nói lời mờ ám. Ta giết người là do hai vị đường huynh của ta tại Giang Tả phó thác. Hoàng thượng kiêng kỵ người binh pháp lợi hại, lại giận người phá Trường An, tru sát Tư Mã gia, không ai sống sót, nên đặc phái ta đến đây ám toán. Hôm nay thất thủ, cũng không có chuyện gì để nói, nhưng không thể chấp nhận người ngấm máu phun người, nói ta do Lưu Thông sai khiến. Ta đường đường là nam tử của Đại Hán, tuyệt không để cho hoàng đế người Hồ sai khiến!

Lưu Diêu trầm ngâm nói:

- Người và Vương Đôn, Vương Đạo, Tư Mã Duệ vốn xưa nay bất hòa, thiên hạ đều biết. Bây giờ người lại nói người nhận phó thác của bọn họ, bốn vương làm sao có thể tin?

Vương Phác khảng khái trả lời:

- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Đại sự phải lấy giang sơn làm trọng, thù oán riêng tư gác sang một bên.

Lưu Diêu lại nói:

- Nếu người thật sự là người bên Giang Tả phái đến ám sát, bốn vương nghi ngờ lão thì người càng phải vui mừng, vì sao người lại lên tiếng thanh minh cho lão?

“Lão” mà Lưu Diêu ám chỉ, hiển nhiên là Lưu Thông, hắc không muốn gọi Lưu Thông là hoàng thượng, lại chưa muốn gọi đích danh Lưu Thông, chỉ có thể dùng từ “lão” để thay thế.

Mồ hôi Vương Phác toát ra như mưa, thoáng một chút đã khôi phục lại vẻ cuồng ngạo bình thường, cười dài nói:

- Nếu người không tin, vậy thì đúng rồi, ta chính là thích khách do Hán Vương phái đến. – Đoạn quay sang nhìn Lưu Thông – Người nói với ta thế nào?

Cung Chân nhìn thấy vẻ mặt vô lại của Vương Phác, tâm trạng hoàn toàn thông suốt mọi chuyện:

- Thì ra Vương Phác và Tạ Thiên liên kết với nhau không phải để ám sát bất cứ ai mà là để kích động chú cháu họ Lưu bất hòa, đó mới là thượng sách. Nếu ám sát hoàng đế Hung Nô thì sẽ có người khác kế vị, ám sát tướng quân thì sẽ cũng tương tự như vậy. Nếu muốn tiêu diệt đế chế Hung Nô thì không nên giết quân tướng của họ, mà phải làm cho nội bộ của họ tàn sát lẫn nhau mới là thượng sách.

Vương Phác đầu tiên phủ nhận, sau đó lại thừa nhận, hư hư thực thực! Hơn nữa hắn chưa hề nói một câu nào có ý vũ nhục Lưu Thông. Lưu Diệu làm sao có thể không tin hắn là thích khách do Lưu Thông sai khiến? Huống chi Lưu Thông cũng thật sự muốn giết Lưu Diệu, Vương Phác cũng không nói sai, chỉ là Lưu Diệu không biết đó là kế trong kế của Vương Phác mà thôi.

Lưu Diệu nhìn Lưu Thông, nói:

- Vương Phác đã uống Bát Quý Sảng Thần Hoàn, bị người không chế. Hơn nữa nếu không có người đứng đằng sau thì cho dù gan hắn có lớn bằng trời cũng không dám ám sát ta.

Cung Chân lại nghĩ khác:

- Tạ Thiên có thể oanh liệt hy sinh, Vương Phác vì sao lại không có đảm lược bằng Tạ Thiên? Những người Hán này đều không hề sợ chết. Lưu Diệu ơi là Lưu Diệu, người cho rằng ai cũng ham sống sợ chết, thì sẽ tuyệt không thể nhìn ra được tâm cơ bọn họ đâu.

Chỉ duy nhất một điều Cung Chân không thể nghĩ ra chính là chủ nhân phía sau Tạ Thiên và Vương Phác. Hai người Tạ, Vương đều là nhân vật hào khí can vân, chủ nhân của họ có thể khiến cho bọn họ thấy chết không sợ, mới chính là một nhân vật tuyệt thế vô song!

Lưu Thông từ tốn nói:

- Trẫm không phải là con sâu trong bụng Vương Phác, hắn nghĩ gì làm sao trẫm biết được? Hắn dám chắc là muốn gây sự mẽ tình cảm quân thần. Diệu nhi, người ngàn vạn lần không được trúng kế ly gián của Hán nhân.

Lưu Thông vốn bây giờ trong tâm tư chỉ muốn hạ lệnh vũ lâm quân vây công, giết chết Vương Phác và Lưu Diệu, tránh đại họa về sau.

Mặc dù tùy tiện giết Lưu Diệu thì rất khó thu phục được quân tâm hai mươi vạn quân trong tay Lưu Diệu, nhưng “lửa đã bén đến lông mi”, đành phải bất chấp tất cả, vẫn còn hơn là “thả hổ về rừng”, để cho Lưu Diệu an toàn quay về quân trung.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn nhất chính là sự xuất hiện của Vương Tuyệt Chi.

Bắc Cung Xuất và mấy trăm vũ lâm quân đều cẩn thận bảo vệ Lưu Thông, tập trung toàn bộ tinh thần vào đại nhân vật Vương Tuyệt Chi. Vũ lâm quân không phải là quá ít nhưng phải đảm bảo an toàn cho Lưu Thông là quan trọng nhất. Còn người đâu nữa để chia ra đối phó với Lưu Diệu và Vương Phác?

Lưu Diệu nhìn Lưu Thông, lớn tiếng nói:

- Người là hoàng đế, nếu muốn giết ta, ta cũng không thể phạm thượng thí quân, nhưng ta cũng không thể thúc thủ chờ chết. Từ nay về sau người đi trên dương quan đạo của người, ta lướt trên độc mộc kiêu của ta. Quân đội của ta cũng không nghe hiệu lệnh của người nữa.

Nói xong ngang nhiên rời khỏi, không ai dám ngăn trở.

17. Q.2 - Chương 8: Vương Tuyệt Chi.

Vương Tuyệt Chi chôn cất thi thể cho Tư Mã Nghiệp xong, liền nghe Cung Chân nói:

- Người chôn hoàng đế tại đây, sau khi người rời khỏi thì long thể cũng sẽ bị người ta quật lên, lẳng nhục thi thể.

Vương Tuyệt Chi trừng mắt:

- Ai dám? – Đoạn ngửa mặt nói lớn – Vương Tuyệt Chi ta chôn cất thi thể Tần hoàng đế Tư Mã Nghiệp tại đây, ai dám quật lên, lẳng nhục thi thể? – Bốn phía không ai có can đảm đáp lại câu nói này.

Trả lời hần chỉ có Cung Chân:

- Không ai dám!

Ánh mắt Cung Chân lộ ra vẻ khâm phục, trầm nghĩ:

- Vương Tuyệt Chi thật sự là một nhân vật anh hùng! Mọi người đối với hần vừa tôn kính, vừa sợ hãi, hần nhất định là một nhân vật có lai lịch rất lớn, tiếc là ta cô lậu quả văn, chưa từng nghe qua tên hần.

Vương Tuyệt Chi nhìn Cung Chân hỏi:

- Tên người là gì?

Cung Chân đáp:

- Tại hạ Cung Chân.

Vương Tuyệt Chi lại nói:

- Hay lắm. Bản tính của Đế nhân ta rất thích. Người chờ ta giải quyết xong chuyện, chúng ta sẽ thoải mái nói chuyện.

Sau đó hần quay sang Vương Phác, khom người nói:

- Nhị thập nhị thức, người vẫn khỏe chứ?

Vị nhị thập nhị thức Vương Phác nhìn thấy cháu cũng không có nửa điểm vui mừng, chỉ lạnh nhạt nói:

- Người đã bị trục xuất khỏi gia môn, còn mặt mũi nào gọi ta là nhị thập nhị thức?

Vương Tuyệt Chi cười hì hì:

- Thức và tam thức, lục thức bất hòa, đã hơn mười năm nay cũng chưa về nhà, so với tiểu diệt cũng hề thua kém, tiểu diệt và thức có thể xem là đồng bệnh tương lân, sao lại không thể gọi là nhị thập nhị thức?

Vương Phác mặc dù vô lại nhưng đối với gã cháu này cũng không biết làm thế nào, “hừ” một tiếng, cũng không đáp lại. Tại Lang gia vương gia, không ai có thể trị được tên Vương thập cửu nửa điên nửa khùng này, bởi thế mà Vương Tuyệt Chi mười hai tuổi đã bị cha hần là Vương Diễn trục xuất khỏi gia môn!

Vương Tuyệt Chi lại quay sang nhìn Lưu Thông, nói:

- Ô, Lưu Thông, ta muốn nói chuyện với người, nhưng ta thích đối diện nói chuyện, bây giờ ta đến bên người hay người đến bên ta?

Lưu Thông sợ hãi nói:

- Vương Tuyệt Chi, người đang nói chuyện ma quỷ gì vậy?

Vương Tuyệt Chi lẩm bẩm trong miệng:

- Ngàn dặm đến đây, cũng chỉ là vì người. Người không chịu lại đây thì ta đành phải đến bên người vậy. – Đoạn lê guốc gỗ, lẹp kẹp đi đến bên Lưu Thông.

Vũ lâm quân đứng chắn trước mặt Lưu Thông, nhìn thấy Vương Tuyệt Chi tiến tới, binh khí trong tay đều rút ra, chỉ cần Vương Tuyệt Chi có hành động khác thường thì sẽ cầm chỉ chút lên người của hần.

Cũng không hề thấy Vương Tuyệt Chi động tay động chân, nhưng lại có thể phát ra một lực lượng vô hình, ép tất cả binh khí của vũ lâm quân nghiêng đông ngã tây, dạt hẳn ra, không một ai có thể lại gần hần trong vòng ba thước.

Vương Phác nhìn thấy cảnh tượng này trầm nghĩ:

- Mấy năm không gặp, võ công hẳn lại tinh tiến không ít. Chiêu “Tiềm Long Vật Dụng” này có thể khiến cho dương khí ẩn tàng, đã là tinh hoa chí cùng chí tận của Dịch học, đừng nói là ta, mà cho dù là Vương Đôn hay lão gia tử cũng không thể có công lực tinh thuần hơn hẳn.

Bắc Cung Xuất nhìn thấy Vương Tuyết Chi từng bước đến gần, nghĩ thầm:

- Người tự phụ thế sao – Lập tức xuất ra nhất chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” ngăn cản Vương Tuyết Chi tiến đến.

Vương Tuyết Chi nhẹ vươn tay, chậm rãi bắt lấy cổ tay Bắc Cung Xuất, khẽ kéo một cái. Cú kéo này nhất thời làm cho nội lực Bắc Cung Xuất ẩn giấu trên cánh tay đều tuôn ra hết, chân khí liên miên bất tuyệt tuôn ra nhưng không động được đến thân thể Vương Tuyết Chi, chỉ có thể đánh vào không khí, chân khí hệt hăng, “rắc, rắc” vang lên, cánh tay Bắc Cung Xuất bị chưởng lực của chính mình chấn nát.

Bắc Cung Xuất kêu lên một tiếng thảm thiết, trong sát na hẳn bị đoạn thủ thì chưa cảm ứng được, bây giờ mới cảm thấy đau đớn. Bất cứ ai tận mắt nhìn thấy cánh tay mình bị chấn nát vụn đều khó tránh khỏi tâm trạng kinh sợ, tê liệt, phát ra tiếng thét đến chói tai!

Vương Tuyết Chi sớm buông tay hẳn ra, lùi lại ba bước, bạch y hoàn toàn không nhiễm chút máu tanh, thản nhiên nói:

- Cánh tay này giết người cũng đã nhiều, nên cho nó yên nghỉ.

Nói xong lại lừng lững đi đến bên Lưu Thông.

Lưu Thông sợ đến hồn phi phách tán, run run nói:

- Người....người muốn gì?

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Người sợ ta giết người?

Lưu Thông run run trả lời:

- Thiên mệnh đã định cho trăm kẻ thừa hương hỏa Đại Hán, lên ngôi cử ngũ chí tôn, nếu người giết trăm, ắt trái với thiên mệnh, sẽ bị trời phạt!

Vũ lâm quân thấy Vương Tuyết Chi đến trước mặt hoàng đế, chỉ sợ hẳn gây bất lợi đối với hoàng thượng, nhưng lại sợ thần công của Vương Tuyết Chi, dù sao cũng không thể động đến cọng lông trên người hẳn, đứng im là tốt nhất.

Thật ra Vương Tuyết Chi đi hai mươi bước đến trước mặt Lưu Thông cũng đã phải sử dụng toàn bộ công lực bản thân. Nên biết rằng “Tiềm Long Vật Dụng”, dương khí tiềm tàng, kinh lực nội ẩn, uy lực cường đại, nếu nội lực nông cạn thì làm sao có thể duy trì? Nếu không thì chỉ cần một chiêu này cũng có thể giữa thiên quân vạn mã giết người, thân thể không hề bị thương mà có thể giết được địch nhân, uy lực vượt xa thập vạn hùng sư, chuyện đó tuyệt không thể xảy ra.

Nên biết cao thủ bình thường trong Vương gia khi xuất ra “Tiềm Long Vật Dụng” thì cũng chỉ có thể phát ra uy lực trong khoảng khắc mà thôi. Vương Tuyết Chi có thể đi hơn hai mươi bước, chân khí vẫn không dứt, thời gian bằng nửa nén hương, cũng đã đạt đến cảnh giới chưa ai đạt đến, chấn động cổ kim.

Cho nên vừa rồi hẳn cũng rất mạo hiểm, nếu vũ lâm quân không quá khiếp sợ thần công cái thế của hẳn, tiếp tục tấn công thì một mình Vương Tuyết Chi đấu với mấy trăm vũ lâm quân cũng chưa biết được ai sẽ thua vào tay ai.

Vương Tuyết Chi bật cười, nói:

- Đồng Trọng Thư vô mộng ngựa hoàng đế bằng những lời lẽ ma quỷ của thuyết Ngũ Đức Chung Thủy, người lại tin là thật sao?

Lưu Thông lắp bắp:

- Người....người. – Hắn sợ đến mức không thể nói ra lời.

Vương Tuyết Chi nói:

- Yên tâm, ta sẽ không giết người.

Lưu Thông nghe xong câu này, như được đại xá, thở hắt ra một hơi.

- Người có biết vì sao ta không giết người?

Lưu Thông lắc đầu.

Vương Tuyết Chi khẽ thở dài, tựa hồ như cảm nhận được nỗi bi thương của nhân gian, than rằng:

- Hoàng đế nhà Tư Mã cũng chẳng ra gì, người đương nhiên cũng chẳng ra gì. Ta không giết người chỉ vì không tìm được một vị hoàng đế anh minh nào khác có thể cứu lê dân khỏi bể khổ!

Liên Tam Thao nghe vậy, ngắt lời:

- Người nói hoàng đế họ Tư Mã không ra gì nhưng người lại đến cứu tiểu hoàng đế Tư Mã Nghiệp, lời nói hết sức mâu thuẫn?

Vương Tuyết Chi trả lời:

- Hoàng đế nhà Tư Mã mặc dù không ra gì nhưng hắn chỉ là một tiểu hài tử. Hơn mười tuổi chưa biết gì đã bị đại thần đưa lên ngôi hoàng đế, sau lại hồ đồ bị Lưu Diệu bắt sống, biến thành nô cẩu, cuối cùng bị giết chết. Hắn không phải cũng chỉ là nạn nhân, vô tội sao?

Liên Tam Thao nhìn hắn nói:

- Giang hồ gọi người là cuồng nhân quả nhiên không sai.

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Huống chi hôm nay ta đến đây cũng không phải hoàn toàn vì Tư Mã Nghiệp, mà ta có mục đích khác.

Liên Tam Thao ngạc nhiên: “Ồ!”

Vương Tuyết Chi chậm rãi nói:

- Nghe nói Thôi tam tiểu thư luận võ chiêu thân, nàng ta được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ta lại là kẻ háo sắc, đương nhiên muốn đến xem có đúng như lời đồn không. Nếu đúng thì ta cũng không ngại đón nàng về nhà.

Liên Tam Thao cười to:

- Nói như thế thì nơi này có đến ba người muốn kết hôn với Thôi tam tiểu thư, trong đó có một người là tộc thúc của người!

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Người nghĩ có thể tranh dành nữ nhân với ta?

Liên Tam Thao lập tức ngậm miệng lại. Hắn mặc dù càn rỡ nhưng đối với Vương Tuyết Chi luôn có bảy phần kiêng kỵ, không tới lúc bất đắc dĩ thì hắn tuyệt không dám động thủ với Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi nhìn Liên Tam Thao khiêu khích:

- Ta chỉ dùng một cánh tay trái?

Liên Tam Thao nghe câu này, lửa giận bùng lên, hắn đường đường là bang chủ Cái Bang, tự thị võ công cao cường, bình thường giả điên giả khùng, không coi ai ra gì, ngay cả Lưu Thông hắn cũng chưa từng nể mặt. Ai ngờ lại bị Vương Tuyết Chi khinh thị như vậy. Bản tính Liên Tam Thao rất quyết đoán, một khi đã quyết thì tuyệt không hối hận. Hét lớn một tiếng, nói:

- Lão tử không cần người phải nhường. Tránh cho người chết non mà không hiểu tại sao! – Đoạn đem võ công cổ quái của Cái Bang xuất ra như cuồng phong bạo vũ tấn công Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi giữ đúng lời, chỉ dùng một cánh tay trái chiết chiêu, chỉ thủ không công, lùi dần về phía Vương Phác, ung dung nói:

- Thúc cũng nên tham gia cho thêm phần náo nhiệt.

Đoạn phát ra ba trảo tấn công Vương Phác, trảo thể biến ảo, không biết đâu mới là mục tiêu của hắn, chiêu này gọi là “Điền Hoạch Tam Hồ” – hồ ly là loài động vật cực kỳ xảo hoạt, có thể tung ra một trảo trúng đích nhưng cũng có thể cùng một lúc hai chân tung ra liên tục hai ba trảo, trảo pháp vô định không biết sẽ tấn công vào đâu, địch thủ sẽ vô phương tránh né.

Hắn đơn thủ đối phó với Liên Tam Thao tựa hồ còn chưa tung hết sức, lại có thể phân tâm, tấn công Vương Phác ba trảo, Liên Tam Thao trong lòng đại nộ, thầm nghĩ:

- Người được xưng Lang Gia Cuồng Nhân, tất có thể cuồng ngạo, nhưng người khinh thị ta đến mức này, người cho Liên Tam Thao này là ai?

Vương Tuyết Chi sử chiêu “Điền Hoạch Tam Hồ”, khó tránh khỏi phân thần, lộ ra sơ hở. Liên Tam Thao phun phì phì, nhổ ra liên tục bảy bãi nước bọt như bảy đạo ám khí bay thẳng đến bảy yếu huyệt Vương Tuyết Chi, hai chân liên tục đá ra bốn cước, hai chiếc giày mang theo kinh phong sắc bén bắn vọt ra, tay phóng ra mười đạo chỉ phong như mười ngọn tiểu đao đâm thẳng vào bụng Vương Tuyết Chi, đầu lại cúi xuống húc thẳng vào đan điền đối thủ.

Một chiêu này của Liên Tam Thao đã vận dụng toàn bộ cơ thể: đầu, tay, chân, giày, nước bọt. Đồng thời xuất ra có thể sánh với hai mươi loại binh khí đồng thời tấn công đối thủ. Chiêu này có tên gọi “Bách Bàn Vô Lại Ma Thi Chủ”, chiêu thức cổ quái nhưng cực kỳ vô lại, cũng cực kỳ lợi hại.

Vương Phác nắm rất rõ võ công Vương Tuyết Chi, cũng sử ra một chiêu “Điền Hoạch Tam Hồ”, dùng trảo đối trảo, phá giải công kích của Vương Tuyết Chi. Nếu Vương Tuyết Chi dùng đủ mười thành công lực, tập trung toàn bộ tinh thần xuất chiêu thì Vương Phác sẽ khó có thể chống đỡ, nhưng Vương Tuyết Chi chỉ dùng một tay, lại phải phân thần đối phó Liên Tam Thao, Vương Phác mới có thể hóa giải dễ dàng như vậy.

Vương Tuyết Chi liếc mắt nhìn thấy tuyệt kỹ của Liên Tam Thao, hai mắt sáng rực, nửa thân dưới bất động, nửa thân trên xoay nửa vòng, tránh được quái chiêu của Liên Tam Thao.

Thân pháp hoàn mỹ, tuyệt diệu, đã là loại thân pháp biến hóa đến cực đoan!

Nhưng riêng Cung Chân thì lại cảm thấy loại thân pháp dị thường này rất quen mắt, không biết đã nhìn thấy ở đâu, chợt tâm niệm chớp động, thốt lên:

- “Dịch Bộ Dịch Xu!”

Thân pháp mà Vương Tuyết Chi sử dụng chính là thân pháp trong quyển bí kíp mà Lưu Thông đã giao cho hắn – Dịch Bộ Dịch Xu, Cung Chân đã nhìn những đồ hình trong sách, song giờ phút này nhìn Vương Tuyết Chi thi triển mới thấy được thân pháp này quả nhiên là thân diệu vô song, như quỷ mị biến hình, biến hóa cực kỳ khó lường!

Vương Phác, Vương Tuyết Chi đồng thời nhìn về phía Cung Chân, Vương Tuyết Chi cười nói:

- Ánh mắt của tiểu Cung Chân quả nhiên có chút lợi hại. – Chợt hô lên – Không hay!

Thân thể Liên Tam Thao đột nhiên biến thành hình thù kỳ lạ cong vòng, cắn một phát vào hạ âm của Vương Tuyết Chi. Vừa rồi chiêu “Bách Bàn Vô Lại Ma Thi Chủ” chỉ là nửa chiêu sát thủ mà thôi, chính thức sát thủ là nửa chiêu sau “Cầu Khất Bất Toại Đoạn Nhi Căn”, chỉ là từ khi xuất đạo đến nay, ngay cả khi gặp cường địch, hắn cũng chỉ thi triển nửa chiêu đầu là địch nhân đã bị đả bại, không cần phải sử hết sát chiêu. Vương Tuyết Chi hôm nay thực sự cao cường, sát chiêu chưa bao giờ sử dụng cuối cùng đã được Liên Tam Thao thi triển.

Thân là bang chủ Cái Bang lại sử dụng chiêu số bất nhã bậc này, thật có chút hạ thấp thân phận, nhưng võ công Cái Bang từ trước đến giờ luôn mang theo hình tượng bất nhã. Hơn nữa thân phận tuyệt không quan trọng bằng việc hạ âm bị nghiêng đứt, nếu hạ âm bị cắn đứt, không phải sẽ biến thành hoạn quan sao?

Hàm răng Liên Tam Thao đã tiến sát đến nội khổ của Vương Tuyết Chi. Vương Tuyết Chi vốn mặc loại Khai Đàng khổ của Hán nhân. Liên Tam Thao mắt thấy hạ âm Vương Tuyết Chi trong nháy mắt sẽ bị mình cắn trọn, vô pháp thối lui!

Ai ngờ cú “phập” này chỉ cắn vào không khí, hai hàm răng Liên Tam Thao chút nữa đã gãy vụn, ê ẩm hết đầu, “roạt” miệng hắn đã lồi theo một miếng vải quần của Vương Tuyết Chi.

Liên Tam Thao cả kinh, nghi hoặc:

- Ta cắn một phát, rõ ràng đã trúng mục tiêu, sao đột nhiên lại cắn không trúng?

Vương Tuyết Chi trong lúc nguy cấp đã thi triển quẻ Khôn trong Dịch học – “Dương Ngưng Vu Âm”, dùng nội kinh đem hạ âm co rút lại như trống rỗng, kịp thời tránh được một cú “phá âm” của Liên Tam Thao, bất quá mồ hôi lạnh đã đổ đầy mặt, không lạnh mà run rẩy liên tục.

Hắn tuy là cường nhân nhưng lại rất thẳng thắn, chấp tay nhận thua:

- Một chiêu này của Liên bang chủ quá tuyệt diệu, vượt qua tạo hóa, tại hạ cam bái...

Liên Tam Thao ngắt lời hắn:

- Lão tử ngay cả được người chấp một tay đánh cũng không lại, còn nói cái gì tranh hùng thiên hạ, đoạt mỹ nhân? Đợi ta khổ luyện lại võ công, ba năm sau sẽ lại tìm ngươi! – Đoạn hú lên ba tiếng kỳ dị, phi thân rời khỏi.

Vương Tuyết Chi nhìn theo, hạ giọng nói:

- Hảo, một hán tử quang minh lỗi lạc!

Cung Chân thấy Liên Tam Thao thua chạy, đối với võ công Vương Tuyết Chi càng thêm bội phục, quay đầu nhìn sang bên cạnh nhưng không thấy Trương Tiêu Nhân đâu nữa.

Hắn giật mình, sau đó cẩn thận nghĩ lại, hình như lúc hắn xem Vương Tuyết Chi và Liên Tam Thao giao chiến, Trương Tiêu Nhân đã nói vào tai hắn một câu.

Câu nói đó hình như là:

- Thừa dịp hỗn loạn, vũ lâm quân của Lưu Thông tập trung ở đây, ta đi cứu đệ đệ.

Nhớ tới những lời này, Cung Chân mới yên lòng, trong lòng lại có cảm giác ảo não, vì sao không cùng nàng đi cứu người, nhưng hắn không muốn bỏ qua nhân phúc xem vị anh hùng Vương Tuyết Chi trước mặt. Bây giờ muốn đuổi theo Trương Tiêu Nhân e đã không kịp, chỉ bằng tiếp tục ở đây xem náo nhiệt.

Đã thấy Vương Tuyết Chi lê guốc mộc đến trước người Vương Phác.

Vương Phác giờ phút này đã ung dung ngồi trên giường mây, hai mươi tùy tùng cơ thiếp không biết đã đến đây từ lúc nào, mắt nhìn thấy Vương Tuyết Chi tiến tới, bèn nói:

- Cháu ngoan Tuyết Chi, đừng coi ta là đối thủ, cũng đừng đến đây. Mấy ngày nay ta suy nghĩ đã kỹ, phát hiện ra cơ thiếp đã nhiều, cơ hồ không “tiêu hóa” hết được, bây giờ lại thêm một vị Thôi tam tiểu thư như hoa như ngọc nữa, e rằng khó có thể kham nổi, sắc dục đã hình thành một thanh đao trên đầu, lúc nào cũng có thể chém xuống, cho nên quyết định cáo biệt, rời khỏi đây.

Vương Tuyết Chi cười ha hả:

- Chết dưới sắc đao, làm quỷ phong lưu, ta cả đời cũng mong được chết theo kiểu này!

Vương Phác lắc đầu:

- Không được nữa. Tóm lại không được nữa!

Bốn gã nô bộc nhắc giường mây lên, Vương Phác nhìn Lưu Thông nói:

- Hoàng thượng, nhiệm vụ của thần thất bại, giết không được Lưu Diệu, cũng không còn mặt mũi ở lại bên người, thần quay lại Giang Tả, có bảo đao Lữ Kiên, thần sẽ khuyển tộc nhân đầu nhập dưới trướng hoàng thượng.

Vương Phác nhận lời Lưu Thông giết Lưu Diêu là việc tuyệt mật, không ngờ hần lớn tiếng nói ngay tại đây, Lưu Thông vừa tức vừa hận, nhưng lại không dám phát tác, đành nói:

- Vương công tử, người uống Bát Quý Sảng Thần Hoàn, chưa lấy thuốc giải, hay là tạm thời lưu lại đây, từ từ tính tiếp.

Vương Phác làm việc cổ quái, khó lường, lại nói ra chuyện xấu của hần, theo tâm ý bình thường của Lưu Thông thì phải tru sát toàn gia mới đúng nhưng lúc này Lưu Diêu đã trở mặt với hần, Vương Tuyết Chi, Liên Tam Thao, Cung Chân là dạng khó đối phó, chẳng biết sẽ làm gì bất lợi với hần, hộ vệ lợi hại nhất là Vũ Tranh Vành và Bắc Cung Xuất thì một người chết, một người cụt tay, tuy vẫn còn vũ lâm quân bảo vệ nhưng đám vũ lâm quân trước mặt Vương Tuyết Chi thì chỉ là một lũ vô dụng, tình thế trước mắt chỉ có thể trông cậy vào một mình Vương Phác.

Trong lòng quyết ý, muốn Vương Phác bảo vệ hần quay lại Bình Dương, sau đó sẽ giết Vương Phác, khi đó mới có thể phát tiết được sự phẫn nộ trong lòng vì giết không được Lưu Diêu.

Nhưng Vương Phác lại nói:

- Hoàng thượng, thần làm việc bất lực, nếu vẫn còn nghĩ đến giải được thì chẳng phải trong lòng có quỷ sao? Chi bằng để thần quay lại Giang Tả, lập đại công, sau đó mới diện kiến hoàng thượng nhận giải được.

Lưu Thông thăm hỏi, chẳng lẽ Vương Phác thực sự là người điên?

Vương Tuyết Chi nhìn Lưu Thông cười nói:

- Người không nghĩ ra vì sao có người không cần giải được đúng không?

Lưu Thông trả lời:

- Không sai, chẳng lẽ ngay cả tính mạng hần cũng chẳng màng?

Vương Tuyết Chi nói:

Để ta giải đáp thắc mắc cho người nghe. Vương Phác chính là người của Sát Hồ thế gia, là một trong Thất Hùng – Tề Hùng!

Lưu Thông cả kinh:

- Người nói sao?

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Vương Phác đầu nhập, làm việc cho người chính là để cho Hán quốc của người Hung Nô phát sinh mâu thuẫn, xảy ra nội loạn. Khi đó Sát Hồ thế gia sẽ dễ dàng giết sạch người Hung Nô bọn người.

Lưu Thông lại hỏi:

- Nếu Vương Phác là người của Sát Hồ thế gia, tại sao lại giết Trục Âm, sát hại đồng môn? Nếu chiếu theo gia quy của Sát Hồ thế gia thì phải thụ hình như thế nào?

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Trục Âm không báo với Phương Hoàng phu nhân, tự tiện mưu sát Thạch Hổ, phá hủy đại sự, Vương Phác đương nhiên phải chiếu theo gia quy giết hần, không phải quá hợp lý sao?

Lưu Thông trầm ngâm:

- Nếu Sát Hồ thế gia có thể kích động cho trẫm và Thạch Hổ trở mặt, thậm chí giết chết Thạch Hổ giá họa cho trẫm...

Vương Tuyết Chi ngắt lời:

- Vậy thì không những người phải đối đầu với Lưu Diêu mà cả Thạch Lạc cũng sẽ trở mặt với người. Giang sơn của người Hung Nô đã đặt trước họa diệt vong.

Lưu Thông lẩm bẩm trong miệng:

- Trục Âm tự tiện dả thương Thạch Hổ, phá hủy đại sự của Sát Hồ thế gia, sai lầm như vậy, chết không thể oán trách được.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Chính là như thế.

Lưu Thông lại hỏi:

- Vương Phác không tiếc xả thân vì Sát Hồ thế gia. Với bản tính cuồng ngạo, cổ quái của hắn sao lại trung tâm với Sát Hồ thế gia như vậy?

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Người nói Vương Phác là trung tâm tiết liệt? Hà hà, hắn là tộc thúc của ta, ta cũng không thích nói xấu sau lưng hắn. Nếu là trước mặt hắn thì ta sẽ không ngại nói cho người nghe.

Lưu Thông hỏi:

- Vương Phác đã uống Bát Quý Sáng Thần Hoàn...

- Bát Quý Sáng Thần Hoàn của người là do Độc Thần luyện thành, có đúng không?

Lưu Thông gật đầu.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Độc Thần có đúng là người đứng đầu Ngũ Phách của Sát Hồ thế gia không?

Lưu Thông chỉ thấy đắng hết miệng, một câu cũng không nói nên lời.

Vương Tuyết Chi vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Bên cạnh người có Lục Đinh Lục Giáp bảo vệ, không cần lo lắng. Chỉ cần sau này người đối tốt với dân chúng, nếu không có Lục Đinh Lục Giáp bảo vệ thì ta cũng sẽ bảo vệ tính mạng cho người.

Lưu Thông run sợ trong lòng, nhưng lại nghĩ:

- Cái gì...cái gì mà Lục Đinh Lục Giáp?

Hắn tuyệt không dám hỏi Vương Tuyết Chi, có muốn hỏi cũng không ai trả lời, bởi vì Vương Tuyết Chi và Cung Chân đã không biết đi từ lúc nào.

18. Q.2 - Chương 9: Lục Đinh Lục Giáp Hiện Thân.

Vương Tuyết Chi nắm tay Cung Chân, triển khai khinh công như một cánh cung gió bắn ra tên ánh sáng, Cung Chân chỉ thấy cảnh vật, cây cối lui ào ào về phía sau, ngay cả sau gáy cũng sinh ra gió lạnh, cảm giác chính mình bay bổng nhưng không tổn một chút khí lực nào, đối với bản lĩnh của Vương Tuyết Chi càng bội phục sát đất.

Hắn thầm nghĩ:

- Không trách được tên thư đồng ăn trộm ở Thôi gia kia lại sùng bái Vương Tuyết Chi như vậy, ăn trộm bỏ trốn chỉ vì muốn gặp mặt Vương Tuyết Chi. Vị Cường hiệp này quả nhiên là rất có mê lực! – Đột nhiên hắn kêu lên:

- Không hay!

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Chuyện gì không hay? – Đi thêm mấy bước, từ từ giảm tốc độ rồi dừng lại, nếu không Cung Chân chắc sẽ “cho chó ăn chè”.

Cung Chân khoát tay, nói:

- Không có gì, tại hạ chỉ miên man suy nghĩ thôi.

Hắn đang nghĩ tới tên trộm kia chín phần mười chính là Thôi Dư Thanh.

Vị Thôi tam tiểu thư này đào hôn, chạy trốn khỏi Thôi gia, hy vọng có thể gặp được người trong lòng mình bấy lâu. Âu cũng là chuyện thường tình!

Cung Chân nhớ lại dung mạo, thân hình tên thư đồng ngày đó, ý nghĩ của hắn càng được củng cố. Thư đồng bình thường tất tay chân thô thiển, nhưng tên thư đồng này lại có đôi bàn chân nhỏ nhắn, cặp môi anh đào, hai tay thon nhỏ? Hơn nữa Thôi gia canh phòng nghiêm mật, một tên thư đồng tầm thường làm sao có thể xuyên tường nhập bích, trộm được châu báu mà không bị ai phát hiện?

Chỉ là việc này có quan hệ đến danh dự của Thôi tam tiểu thư nên hắn không tiện nói cho Vương Tuyết Chi biết.

Vương Tuyết Chi cũng không thi triển khinh công nữa, sóng vai, cùng Cung Chân đi tiếp.

Sắc trời hừng sáng, hai người đi đến một bãi cỏ thì dừng lại, phía trước là rừng xanh bạt ngàn, nước chảy róc rách, cỏ cây hoa lá rì rào trong gió, đâu đó vang lên tiếng chim ríu rít. Một cảnh sắc thật sự diễm lệ.

Vương Tuyết Chi quay đầu sang hỏi:

- Tạ Thiên đã chết?

Cung Chân gật đầu:

- Đúng. – Đoạn đem hết sự việc Tạ Thiên tự sát thuật lại.

Vương Tuyết Chi cảm thán, ngẩng đầu lên trời kêu ba tiếng, âm vang truyền xa hồi lâu không dứt, đoạn nói:

- Tạ Thiên và ta cũng có thể xem là chi giao. Bây giờ hắn lại chết không toàn thây, cốt nhục chia lìa. Ta muốn an táng cho hắn cũng không thể tìm lại được thi thể, chỉ có thể bắt táng mà thôi.

Cung Chân nghĩ đến Tạ Thiên, trong lòng cũng cảm thấy đau đớn, hỏi:

- Tạ Thiên cũng là người của Sát Hồ thế gia?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Không sai, hắn là Ngụy Hùng của Sát Hồ thế gia!

Cung Chân giơ tay ra đếm, đoạn nói:

- Vương Phác, Tạ Thiên, Trục Âm, Phương Sơn, quả nhiên Sát Hồ thế gia nhân cường mã tráng, có quá nhiều nhân vật lợi hại. Gia chủ của bọn họ Hiên Viên Long quả thực là một nhân vật phi thường trong phi thường.

Vương Tuyết Chi khẽ than:

- Cái này còn phải nói sao, Hiên Viên Long văn võ song toàn, thiên hạ vô địch. Nhân tài trong thiên hạ đều quy phục, ngay cả kỳ nhân Độc Thần cũng quy phục làm môn hạ cho hắn, đây không phải là thực tế sao?

Cung Chân nghe thấy hai chữ “kỳ nhân”, khẽ rung mình, hỏi:

- Nghe nói trên giang hồ có bốn vị đại kỳ nhân, Độc Thần là một người trong đó?

Vương Tuyết Chi vuốt cằm, giải thích:

- “Độc Thần Dược Thần, Độc Dược Bất Phân”, nếu là dược thì không độc, nếu là độc tất chết. Độc công của Độc Thần độc bộ thiên hạ, ngay cả Phương Sơn cũng chỉ là ký danh đệ tử của hắn, hắn đương nhiên là một vị đại kỳ nhân.

Cung Chân chợt nhớ đến ngữ khí của Thôi Dư Thanh và Trương Tiêu Nhân khi nhắc đến Vương Tuyết Chi, vội hỏi:

- Vương đại hiệp cũng là một vị đại kỳ nhân, không biết còn hai người nữa là ai?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Một người là hòa thượng, một người là đạo sĩ.

Cung Chân hỏi:

- Đạo sĩ, chẳng lẽ là Trương Thiên Sư? – Nói đến Trương Thiên Sư, hẳn lại nhớ đến Trương Tiêu Nhân, trong lòng không khỏi nhộn nhạo một phen.

Vương Tuyết Chi nhếch mép, cười nói:

- Trương Thiên Sư bất quá chỉ biết một chút thổ nạp nội công, một chút luyện đan huyền thuật. Nhưng lợi hại nhất chính là biết làm phép mị dân. Trong mắt ta thì hẳn không bằng cái rắm, làm sao có thể gọi là đại kỳ nhân?

Cung Chân nghe vậy, trầm nghĩ:

- Ngay cả Trương Thiên Sư mà hẳn cũng xem thường, quả nhiên là cuồng ngạo. Bất quá hẳn có bản lĩnh như vậy, khó trách cuồng ngạo như thế.

- Vậy vị đạo sĩ được gọi là đại kỳ nhân kia là ai?

Vương Tuyết Chi khoan thai trả lời:

- Hẳn tên là Cát Hồng, đạo hiệu là Bảo Phác Tử, tu vi cao thâm, đạo thuật thông thiên triệt địa, siêu phàm nhập thánh. Ta trước nay luôn không tin chuyện bạch nhật phi thăng, nhưng nếu nói trên thế gian này có người thật sự luyện đến cảnh giới phi thăng thì ta nhất định tin chắc đó là hẳn.

Cung Chân thất thần, lẩm bẩm trong miệng:

- Nếu như có cơ hội, nhất định phải gặp vị đại kỳ nhân này.

Vương Tuyết Chi đột nhiên lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói:

- Ta vốn kéo người đến đây là để xem Viên Công thần kiếm của người, hoàn thành di nguyện cho Tạ Thiên. Ai ngờ đã kéo người đi xa như vậy mà vẫn chưa thấy được kiếm pháp của người, chỉ có thể đợi lúc khác vậy.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? – Lời còn chưa dứt, hẳn đã hiểu được nguyên nhân.

Trước mặt Vương Tuyết Chi xuất hiện một trung niên nam tử, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, tay phe phẩy quạt lông, ngồi trên một cỗ xe gỗ hình thức rất thô sơ. Nếu như đặt hẳn trên sân khấu tuồng, thì dám chắc mọi người sẽ nghĩ hẳn đóng vai Gia Cát Lượng.

Trung niên nam tử tươi cười, nhìn Vương Tuyết Chi, Vương Tuyết Chi cũng mỉm cười với hẳn.

Cung Chân nhìn thấy cảnh tượng thân thiện như vậy, trong lòng nhẹ nhõm, lại thấy trung niên nam tử cử chỉ tao nhã, bất giác sinh lòng ngưỡng mộ, hỏi:

- Vương công tử, có thể giới thiệu cao tính đại danh của vị cao nhân này chăng?

Vương Tuyết Chi trả lời một câu thật cổ quái:

- Hẳn chính là Lục Đinh Lục Giáp bảo vệ Lưu Thông.

Trung niên nam tử nhân cơ hội Vương Tuyết Chi phân tâm nói chuyện, cũng không hề thấy tay hẳn khởi động cơ quan, nhưng ba đạo hắc quang đã từ xe gỗ bắn đến yết hầu của Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi phân ra tả hữu chộp ra hai trảo, bắt được hai đạo hắc quang, đạo hắc quang thứ ba đã bay đến trước mặt, mắt thấy không thể tránh được, trong lúc nguy cấp, hẳn há miệng, dùng răng cắn lấy đạo hắc quang thứ ba.

Lúc này mới nhìn thấy rõ ba đạo hắc quang này là ba mũi đoản tiễn màu đen.

Chưa kịp thở đã thấy một ngọn lửa tấp đến trước người.

Cung Chân thì nhìn thấy rõ ràng: Mọc đầu xa phun ra hai luồng nước đen, trung niên nam tử khê búng móng tay, phát ra hoa lửa, hắc thủy biến thành ngọn lửa, hai nhập làm một, tấp đến Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi trước ba bước, sau ba bước đã tránh khỏi phạm vi của ngọn lửa. Sáu bước này chính là “Dịch Bộ Dịch Xu”, nhìn thì đơn giản nhưng lại chứa đựng huyền cơ, cực kỳ biến ảo, vượt xa lúc hần tránh né sát chiêu của Liên Tam Thao.

Trung niên nam tử cũng không tiếp tục dần tới nữa, thân thể như gió chạy một vòng quanh người Vương Tuyết Chi. Thân thể hần thủy chung vẫn ngồi trên xe gỗ, đồng thời cùng nhau hợp thành nhất thể di chuyển. Võ công bậc này quả không thể tưởng tượng được.

Cung Chân ngưng thần quan sát chiến cuộc, chỉ thấy đầy trời thân ảnh của trung niên nam tử, chiêu số xuất ra chí kỳ chí diệu. So với những nhân vật trước đây hần từng được chứng kiến võ công như Liên Tam Thao, Vũ Tranh Vành, Bắc Cung Xuất, Trục Âm thì cao hơn nhiều. Tất cả những cao thủ mà Cung Chân đã từng biết thì xem ra chỉ có nhất đao của Thạch Hổ mới có thể bì kịp với trung niên nam tử này.

Thân pháp của trung niên nam tử nhanh như gió, xuất thủ như phong, nhìn thì nhẹ nhàng phiêu dật nhưng lại ẩn chứa âm kinh lợi hại khôn xiết. Giao thủ một lúc Vương Tuyết Chi vẫn chỉ thủ chứ không công, thủy chung không thoát ra được công kích của đối phương.

Cung Chân càng nhìn càng thấy khẩn trương, mấy lần muốn ra tay tương trợ, nhưng hần biết loại đại nhân vật như Vương Tuyết Chi, tình nguyện chết trận chứ cũng không chịu nhận trợ giúp. Huống chi võ công của trung niên nam tử cao như vậy, thân pháp cực nhanh. Cung Chân ngay cả nhìn cũng không thấy rõ thân hình hần, muốn ra tay tương trợ, thì tương trợ bằng cách nào?

Thân hình hai người chuyển động mãnh liệt, giống như một đạo cấp phong, dần dần đã dời chiến trường ra ngoài thảo nguyên, Cung Chân lập tức đuổi theo, bất quá cho dù hần mọc thêm hai chân nữa thì cũng vô pháp đuổi theo, mắt thấy hai người càng ngày càng xa, chỉ còn biết dậm chân tại chỗ mà thôi.

Thân hình hai người biến mất, thanh âm của Vương Tuyết Chi từ xa xa vọng lại:

- Cung huynh đệ, ta và vị Trương tiên sinh này có việc phải làm, chờ mọi sự xong xuôi thì ta sẽ tìm người đàm luận, người không cần chờ ta!

Cung Chân nghe thấy Vương Tuyết Chi trung khí sung túc, biết hần vẫn chưa thụ nội thương, mới yên tâm. Lại nghe thấy hần nói “có việc phải làm”, không khỏi bật cười:

- Các người đánh nhau mà gọi là có việc phải làm sao, người này nói chuyện thật kỳ quái.

Đợi mấy canh giờ vẫn không thấy Vương Tuyết Chi quay lại, Cung Chân nghĩ thầm:

- Hy vọng Vương công tử phúc nhân thiên tướng, bình an vô sự. Tên trung niên nhân kia so với hần cũng cổ quái tương đồng, võ công cao thâm thực làm cho người ta sợ hãi, dám chắc cũng là một nhân vật nổi danh trên giang hồ.

Cung Chân kiến thức thiên cận, các đại nhân vật mà hần biết cũng không nhiều, thậm chí quyết ý lần sau gặp Sử Thiên Thế sẽ thụ giáo hần về vấn đề này. Hần tẩn ngẩn một lúc, cũng không biết đi đâu, đành quay về Thôi phủ gặp Tuệ Nhi, hơn nữa hần còn hoảng hốt, vội vác tại Thôi phủ, muốn hành tẩu giang hồ không thể thiếu những thứ “tiền bạc” này được. Hơn nữa Lưu Thông vừa rồi cũng đã bị Vương Tuyết Chi dọa ột phen thất kinh hồn vía, phảng phất như kinh cung chi diệu, cho dù chưa rời khỏi Thôi gia thì cũng không dám bắt Cung Chân nữa.

Đi một đoạn, chợt từ sau lưng hần ập tới một đạo kinh khí, khiến hần phải chú ý về phía trước mấy bước.

Cung Chân hoảng sợ, quay người lại, Thiếu A kiếm rút ra, nhìn người mới đến, bất giác sửng sốt.

Người nọ cười hì hì, nhếch miệng nói:

- Cung huynh đệ!

Cung Chân mừng rỡ reo lên:

- Thạch tướng quân!

Người này cao lớn uy vũ, chính là Thạch Hổ!

Thạch Hổ vui vẻ nói:

- Tiểu huynh đệ, đa tạ người ngày đó liều mình cứu giúp!

Cung Chân đáp:

- Không cần đa tạ, chúng ta là bằng hữu đúng không?

Thạch Hổ cười to:

- Đúng, đúng, chúng ta là bằng hữu, sao trong lòng ta lại có thể quên!

Cung Chân lại hỏi:

- Đúng rồi, tướng quân thân trúng ngô công kịch độc, là ai giải độc cho người?

Thạch Hổ đáp:

- Ngoại trừ Dược Thần ra thì trong thiên hạ còn có ai có thể giải được kỳ độc của Phương Sơn?

Cung Chân đương nhiên là chẳng biết Dược Thần là người nào, nhưng hắn cũng không quan tâm, hắn chỉ quan tâm đến chuyện khác:

- Trịnh Anh Đào đâu? Hắn ta đã đi đâu?

Thạch Hổ “hừ” một tiếng, nói:

- Đừng nhắc đến hắn, ta cũng không biết hắn chạy đến nơi nào. – Đoạn ngắt đầu lên nhìn sắc trời, nói – Chúng mau đi nhanh một chút, nếu không sẽ không kịp nữa.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu?

Thạch Hổ đáp:

- Người đã quên mục đích chúng ta đến Thôi phủ sao? Hôm nay chính là ngày luận võ chiêu thân. Cung huynh đệ, người xem ca ca ngươi đại phát thần uy, đoạt lấy Thôi tam tiểu thư xinh đẹp vô song như thế nào nhé.

Cung Chân thật muốn hỏi rõ Trịnh Anh Đào đang ở nơi nào nhưng nhìn thấy hào khí can vân của Thạch Hổ đối với Thôi tam tiểu thư, đành nuốt ý nghĩ này xuống bụng, không hỏi nữa.

19. Q.3 - Chương 1: Cừu Nhân Giết Cha Vương Tuyệt Chi.

Lại nói Vương Tuyệt Chi và trung niên nam tử vừa đánh vừa bay vùn vụt, thoáng chốc đã đi ra ngoài hai, ba dặm. Trung niên nam tử đột nhiên xoay người một cái, cả người lẫn xe đạp xuống mặt đất.

Gương mặt hắn đầm đìa mồ hôi, ngực phập phồng liên tục, ôm quyền nói:

- Vương huynh thần công kinh người, ta đã dùng hết sức cũng không thể hơn Vương huynh được, bội phục.

Mặc dù chỉ ngăn ngui giao đấu một trận nhưng trung niên nam tử đã sử dụng tổng cộng hai mươi hai loại võ công lợi hại khác nhau, hoặc âm nhu, hoặc cương mãnh, hoặc kỳ ảo, hư hư thực thực, hoặc biến hóa đa đoan. Chiêu liên chiêu nhanh như chớp giạt nhưng đều bị Vương Tuyệt Chi nhẹ nhàng hóa giải, không quá phòng thủ, cũng không quá chú trọng tấn công, dựa theo nguyên lý Dịch học “động tĩnh vô thường, cương nhu vô đoạn”. Trung niên nam tử xuất ra một ngàn ba trăm mười bảy chiêu cũng không thể nào dò biết được võ công của hắn nông sâu như thế nào.

Wương Tuyệt Chi cũng không hề khách khí, chấp tay nói:

- Đa tạ. Mạnh Tôn tiên sinh kinh công tuyệt đỉnh, xuất thủ cực nhanh, cái thể thiên hạ. Ta hôm nay may mắn được nhìn thấy, thực sự đã được mở rộng tầm mắt.

Gã trung niên nam tử này chính là quân sư của Thạch Lạc – Trương Tân.

Trương Tân tự Mạnh Tôn, nghe nói hắn có ba thứ được xưng là thiên hạ đệ nhất tuyệt kỹ. Thứ nhất là trí kế, thứ hai là khinh công, thứ ba là bản lĩnh gì thì không ai biết được, nhưng chỉ bằng vào trí kế và khinh công của hắn thì đã khiến mọi người phải kinh tâm.

Sáu năm trước, Thạch Lạc và đại tướng dưới trướng Lưu Thông là Chinh Đông đại tướng quân Vương Di xảy ra bất hòa, Trương Tân lên vào quân doanh, giữa thiên quân vạn mã, cắt lấy thủ cấp thủ hạ thân tín của Vương Di - Lưu Thông. Lưu Thông khi ấy đang nằm mộng, bị cắt đầu, chết đi cũng không hề biết việc đó do Trương Tân gây nên.

Vương Di mất đi đại tướng, thế lực suy giảm. Không lâu sau Vương Di đại chiến với đại tướng Tấn quốc là Lưu Thụy, song phương giằng co dai dẳng. Thạch Lạc đang cầm quân đánh nhau với Trần Ngộ, nghe theo mưu kế của Trương Tân, thủ trận không ra, đồng thời hồi binh tương trợ Vương Di, chém chết Lưu Thụy tại trận. Vì chuyện này mà Vương Di xem Thạch Lạc như ân nhân. Thạch Lạc lại đặc ý mời Vương Di đến quân doanh của mình thiết yến mừng công, Vương Di đến dự yến, Thạch Lạc không nói hai lời, một đao dễ dàng giết được Vương Di.

Sau việc này, đúng như dự liệu của Trương Tân, Lưu Thông biết được chuyện, phái sứ giả đến trách mắng Thạch Lạc mưu sát công thần, không coi vua ra gì. Đáng tiếc là lúc đó Vương Di đã chết, Lưu Thông không có Thạch Lạc chống đỡ tất không xong, sự việc cuối cùng biến thành không có gì xảy ra. Thậm chí sau đó còn phải phong Thạch Lạc làm Trấn Đông đại tướng quân, quản việc quân sự hai châu U, Tịnh, kiêm Thứ sử Tịnh Châu.

Từ đó về sau, trí kế và khinh công của Trương Tân vang danh khắp thiên hạ. Thạch Lạc đặc biệt coi trọng Trương Tân, nhờ sử dụng mưu kế của Trương Tân mà lập nên bao chiến công hân mã. Nếu không có Trương Tân thì chưa chắc đã có Thạch đại tướng quân uy danh hiển hách như bây giờ. Thạch Lạc vì thế mà xưng tôn Trương Tân là Hữu Hầu.

Một nhân vật quan trọng như Trương Tân, tại sao lại đến một huyện Thanh Hà nhỏ bé? Hắn đến đây nhất định là chuyện đại sự chấn động thiên địa.

Trương Tân lấy từ mộc đầu xa ra một hồ lô rượu và hai cái chén, hắn rót rượu đầy chén, tửu hương tỏa ra ngào ngạt khắp bốn phía, khiến cho người ta say lòng, đoạn nói:

- Đây là Hồn Nhi Tửu ở Vạn Quả Sơn. Năm trước, khi đóng quân tại Vạn Quả Sơn, ta đã đoạt được ba bầu tửu tay một con khỉ, bây giờ chỉ còn lại một bầu duy nhất, thỉnh mời Vương huynh thưởng thức.

Ổng tay áo hắn vung lên, chén rượu từ từ bay ra, hướng Vương Tuyệt Chi bay đến, không hề đổ một giọt rượu nào.

- Tại hạ uống trước, kính Vương công tử - Trương Tân nói xong, giơ chén uống cạn.

Wương Tuyệt Chi lắc đầu:

- Xin lỗi, ta chưa hề uống rượu. - Vừa lắc đầu, nội kinh đã tuôn ra, chén rượu không hề sánh ra một giọt nào, trở lại trên mộc đầu của Trương Tân.

Trương Tân kinh ngạc hỏi:

- Đương kim cường nhân trong thiên hạ, Vương huynh đứng đầu, không lẽ ngay cả rượu cũng không uống?

Wương Tuyệt Chi cười nói:

- Nếu như ta đã đứng đầu cường nhân trong thiên hạ thì việc gì phải giả vờ uống rượu để ra vẻ ngông cuồng như bọn tục sĩ?

Trương Tân ôm quyền, nói:

- Không sai. Lời nói kỳ quái, hành vi quái dị khiến người ta chú ý, tự mình là danh sĩ phong lưu, thực ra lại là tục sĩ. Cũng như người giàu có không cần phải buộc dây thào đỏ lên mũ áo, người có học vấn rộng không cần phải khoe khoang nói nhiều. Đạo lý này đúng là có một không hai.

Wương Tuyệt Chi đáp:

- Đúng. Cũng giống như tuyệt sắc mỹ nữ cho dù cải trang thành nam nhân cũng vẫn toát ra vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành làm động lòng người vậy.

Trương Tân ngạc nhiên, đoạn cười to:

- Vương huynh thật thần thông quảng đại, chuyện gì cũng không gạt được người. Người như thế nào biết được?

Vương Tuyệt Chi thần nhiên nói:

- Cũng không có gì mà gọi là thần thông quảng đại, chỉ là khi Hoa gia huynh đệ truy đuổi Thôi tam tiểu thư thì ta vô tình mà nhìn thấy thôi.

Trương Tân lại hỏi:

- Nếu công tử nhìn thấy người của ta bắt đi Thôi tam tiểu thư thì vì sao lại không ra tay cứu nàng?

Vương Tuyệt Chi nhếch mép, cười nói:

- Bây giờ phương viên một trăm dặm quanh Thanh Hà đã bố trí dày đặc cao thủ dưới tay người. Bọn chúng bắt Thôi tam tiểu thư sau đó tất phải xin ý kiến của người? Ta cần gì phải tự tay động thủ với bọn chúng?

Trương Tân vuốt cằm, nói:

- Hoa Vũ, Hoa Lực đúng là vũ nhân thô lỗ, quả thật không đáng giá cho Vương huynh động đầu tay ngón chân, giao thủ với bọn chúng.

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Cũng không nhất định như vậy. May là tiên sinh đã đến đây, bọn chúng mặc dù thô lỗ nhưng cũng không dám vô lễ với Thôi tam tiểu thư, nếu Hoa gia huynh đệ lúc đó dám có hành động vô lễ thì ta há lại để cho chúng còn sống sót?

Trương Tân lại nói:

- Chỉ cần Vương huynh nói một tiếng thì ta sẽ lập tức thả Thôi tam tiểu thư. Bất quá ta thực không nghĩ ra Vương huynh cuồng tuyệt thiên hạ cũng có lòng hộ hoa đối với tam tiểu thư Thôi gia! Từ cổ anh hùng thích mỹ nhân quả thực không ngoa!

Hắn bắt Thôi tam tiểu thư làm con tin là để trừ mưu tính kế trong lòng mà thôi. Vô luận thế nào, có một vị mỹ nhân xinh đẹp tuyệt thế như tam tiểu thư của Thanh Hà Thôi gia làm con tin, tất sẽ là một giao dịch luôn có lợi mà vô hại. Bây giờ nếu Vương Tuyệt Chi mở miệng nhờ hắn thả nàng ra, khi đó không phải hắn và Vương Tuyệt Chi đã có một quan hệ như muốn ngàn sợi tơ buộc chặt lại sao? Mối nhân tình với Lang gia cuồng nhân này, bình thường cho dù có muốn mua cũng không được.

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Lòng hộ hoa thì ai ai cũng có. Nếu ai không có lòng hộ hoa thì mới đáng ngạc nhiên, Thôi tam tiểu thư trốn đi chính là để tìm ta, ta không thể giương mắt nhìn nàng bị người ta bắt đi như vậy.

Trương Tân phe phẩy quạt lông, chậm rãi uống chén rượu mà Vương Tuyệt Chi đã trả lại. Hắn có chuyện muốn nói với Vương Tuyệt Chi, cũng biết Vương Tuyệt Chi cũng sẽ có chuyện phải nói với hắn. Đương nhiên không cần phải mở miệng trước.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên lên tiếng trước, nói:

- Tiên sinh mưu cao trí diệu, ta thật sự bội phục. Nhưng ta có một chuyện không rõ, mong tiên sinh chỉ giáo.

- Thỉnh mời Vương huynh!

Vương Tuyệt Chi nói:

- Tiên sinh và Lưu Thông, Lưu Diệu đồng thời đến Thanh Hà, lại biết được Tạ Thiên và Vương Phác của Sát Hồ thế gia ly gián chú cháu họ Lưu. Trong lòng tiên sinh đương nhiên mong muốn mưu kế của Vương,

Tạ thành công, một khi chú cháu họ Lưu trở mặt, khi đó Thạch Lặc sẽ trở thành thế lực lớn nhất tại Hán quốc, cơ hồ vượt cả Hán Vương.....

Trương Tân không nghĩ ra Vương Tuyết Chi lại nói chuyện này, thật chẳng ăn nhập gì cả, nghĩ bụng:

- Lang gia cuồng nhân mà cũng biết ăn nói vòng vo? – Bất quá hán không để lộ ra, chỉ khẽ - Ồ!

Wương Tuyết Chi lại nói:

- Tiên sinh và mười bảy cao thủ, khoan, ta chỉ thấy mười bảy tên - nhưng có lẽ còn nhiều hơn thế nữa – tiềm ẩn bên ngoài Thôi phủ. Nhất cử nhất động của mọi người đều không lọt qua được mắt các người. Đám cao thủ Ngũ Đầu Mễ Giáo đến đây, mục đích không phải vì Lưu Thông và Lưu Diệu. Tiên sinh đã thả bọn chúng ra để bọn chúng liều mạng với Vương Phác, Tạ Thiên, làm suy yếu thế lực của cả Sát Hồ thế gia và Ngũ Đầu Mễ Giáo. Về phần tám tên cao thủ Lý Hùng sai đến đây ám sát Lưu Thông, tiên sinh đều đã giết sạch, tránh bọn chúng phá hủy đại sự của tiên sinh.

Trương Tân tiếp lời hán vừa nói:

- Về phần Vương huynh, tại hạ thực sự không nhìn ra được tâm tư của người, không thể làm gì khác hơn là sai người ngăn cản người. Vô công của Vương huynh trác tuyệt, tại hạ nếu như không phải người đồng thế mạnh thì vạn vạn lần cũng không ngăn trở được Vương huynh.

Wương Tuyết Chi lại nói:

- Cho nên lúc đó người nói nếu ta không động đến một cọng lông của Lưu Thông thì người sẽ không cản trở ta nữa?

Trương Tân mỉm cười nhìn Vương Tuyết Chi, nói:

- Thân làm thần tử, phải tận lực bảo vệ chủ công mới vẹn đạo quân thần. Vương huynh lại là hán tử quang minh lỗi lạc, nếu đã nói không giết hoàng thượng, tất sẽ không giết. Tại hạ còn phải lo lắng gì nữa. Huống chi vô công Vương huynh tuyệt đỉnh thiên hạ, tại hạ mặc dù đồng người nhưng nếu động thủ cũng không nắm chắc phần thắng, chi bằng mọi người vui vẻ, bảo tồn hòa khí, chẳng phải sẽ tốt hơn sao? – Dứt lời, nhếch miệng mỉm cười.

Wương Tuyết Chi lạnh lùng cười, nói:

- Tiên sinh nói thân là thần tử, tất phải bảo vệ chủ công, vậy Thạch Hổ thì sao? Thạch Lặc là chủ nhân của tiên sinh. Vậy cháu của hán có tính là chủ nhân của tiên sinh không?

Sắc mặt Trương Tân nhất thời biến đổi, lộ ra vẻ khó khăn, song trong nháy mắt đã khôi phục lại như thường, bình thản nói:

- Vương huynh muốn thỉnh giáo ta về vấn đề này?

Wương Tuyết Chi gật đầu:

- Tiên sinh biết rõ Trục Âm, Trịnh Anh Đào, Phương Sơn thiết hạ độc kế, muốn giết Thạch Hổ. Vì sao tiên sinh lại tự thủ bàng quang, không cứu hán?

Trương Tân lạnh lùng nói:

- Thạch Hổ không phải chủ nhân của ta, ngược lại ta còn muốn giết hán!

Wương Tuyết Chi toàn thân rung động:

- Vì sao tiên sinh lại muốn giết Thạch Hổ?

Trương Tân đáp:

- Thạch Hổ bạo ngược vô đạo, lòng dạ như lang sói, thiên sinh vô công cao cường, dụng binh như thần. Cho dù là đại tướng quân cũng chưa chắc hơn được hán, người này nếu không trừ đi thì sẽ trở thành họa tâm phúc của tướng quân!

Wương Tuyết Chi chợt hiểu ra:

- Tiên sinh muốn giết Thạch Hổ mà không cho Thạch Lạc biết nên mới cố ý để Trúc Âm, Phương Sơn tiến nhập Thôi phủ, mượn đao giết người?

Trương Tân thở dài nói:

- Không sai, thật đáng tiếc một điều, không biết Thạch Hổ mệnh trường hay vận khí của ta đoán mà Trịnh Anh Đào khi lâm trận lại thay đổi tâm ý, tha cho Thạch Hổ, rồi lại tự đứng xuất hiện một gã Cung Chân. Trúc Âm cuối cùng ám toán bất thành.

Hắn mặc dù không có mặt tại Thôi phủ nhưng mọi chuyện xảy ra trong Thôi phủ đều nắm trong lòng bàn tay.

Vương Tuyết Chi thoáng suy tư, đoạn chậm rãi nói:

- Chuyện cơ mật như vậy, tiên sinh cũng nói cho ta biết, phải chăng còn có ý đồ khác?

- Không sai, ta gặp Vương huynh lần này là muốn cầu người giúp cho ta một chuyện.

Vương Tuyết Chi mơ hồ nhận ra được hắn muốn cầu chuyện gì, hỏi:

- Chuyện gì?

Trương Tân chậm rãi nói từng chữ một:

- Thịnh Vương huynh giết Thạch Hổ cho ta!

Vương Tuyết Chi ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm chấn động một vùng, chim chóc hoảng sợ bay đi, lá cây chấn động rụng xuống như mưa.

- Trương Tân, người biết rõ Thạch Lạc và ta có mối huyết hải thâm cừu, sao còn dám cầu ta?

Trương Tân đáp:

- Vương huynh cùng đại tướng quân có mối huyết hải thâm cừu, bây giờ có cơ hội giết Thạch Hổ, chặt đứt một cánh tay đắc lực của đại tướng quân, không phải sẽ thuận lợi hơn sao?

Ánh mắt Vương Tuyết Chi sắc nhọn như lợi kiếm, bắn về phía Trương Tân:

- Nếu ta muốn chặt bớt một “cánh tay” của Thạch Lạc, thay vì giết Thạch Hổ, ta nên giết người!

Trương Tân mỉm cười, ung dung trả lời:

- Vừa rồi đã đấu một trận, nếu Vương huynh muốn giết ta, vì sao không hạ sát chiêu?

Vương Tuyết Chi nói:

- Ta phát hiện ra ngoại trừ mười bảy tên cao thủ, còn có năm tên sát thủ ở gần đây. Nếu vừa rồi ta hạ sát chiêu, người lâm vào tình huống nguy hiểm thì người chỉ cần hô lên một tiếng, hai mươi hai tên cao thủ, bốn mươi bốn cánh tay, mười sáu loại binh khí ồ ạt sẽ nhắm vào ta mà giáng xuống!

Trương Tân cười nói:

- Vương huynh là Lang gia cuồng nhân. Nếu người muốn giết ta thì đừng nói là hai mươi hai cao thủ, cho dù hai trăm cao thủ, một ngàn cao thủ, sợ rằng cũng không ngăn cản được Vương huynh giết ta.

Vương Tuyết Chi khâm phục, nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh quả nhiên là “Cơ Bất Hư Phát, Toán Vô Di Sách”, có thể đọc được tâm ý của ta.

Nói xong, hắn nghiêm mặt, nhìn Trương Tân, nói:

- Giết cha ta là Thạch Lạc, ta chỉ cần giết một mình hắn. Nếu như ta muốn trả thù tất cả những người liên quan đến hắn để tiết hận thì e rằng cả người, Lưu Thông, Lưu Diệu, Thạch Hổ, cả Hán quốc e rằng cũng đã sớm chết hơn một nửa.

Phụ thân của Vương Tuyết Chi – Vương Diễn đúng là chết bởi tay Thạch Lạc.

Vương Diễn là Thái Úy của Tấn triều, địa vị chỉ dưới một người mà trên vạn người, được tôn sùng vô cùng. Năm Vĩnh Gia thứ năm, tức là sáu năm trước, Thạch Lạc quyết chiến quân Tấn tại thành Trữ Bình, dùng kỳ kế, sử dụng kỳ binh bao vây quân Tấn, phát tên giết địch. Tuy nhiên điều kỳ lạ là hơn mười vạn quân Tấn lại không phải chết nhiều vì tên bắn mà vì quá sợ hãi, dẫm đạp lên nhau mà chết. Duy nhất một người may mắn thoát chết – Vương Diễn đã sớm bị bắt sống.

Thạch Lạc hâm mộ võ công từ Dịch học của Vương Diễn, tự mình cưỡi trời cho Vương Diễn. Sau đó hai người luận đàm về võ học suốt đêm.

Hai người luận bàn từ võ công cho đến thế cục lúc đó, khi nhắc đến Tấn triều hủ bại suy tàn, Vương Diễn đã nói:

- Ta tiềm tu võ học từ nhỏ, không màng thế sự, thực không muốn làm quan. Ai ngờ thiên ý hết lần này đến lần khác ép ta làm quan. Tuy nhiên ta không hề dâng bất kỳ kế sách nào cho triều đình, nhà Tư Mã suy tàn không liên quan gì đến ta cả.

Nói xong cao hứng, lại tiếp tục nói:

- Đại tướng quân anh hùng cái thế, Hán Vương Lưu Thông hoang dâm vô đạo, “hùng ưng sao có thể nấp dưới bóng chim sẻ”? Ta khuyên tướng quân nên tự xưng vương, nên học Hán Cao Tổ, không nên theo gương Hàn Tín.

Thạch Lạc nghe vậy mặt không đổi sắc, nói:

- Người từ nhỏ đã làm quan, bây giờ đã là Thái Úy, danh dương tứ hải, sao lại nói không muốn làm quan? Thiên hạ đại loạn như bây giờ, người cũng góp một phần trong đó !

Vương Diễn thật ra không hề nói sai, hấn vốn nổi tiếng là một vị quan sống thanh đạm vô vi, song Thạch Lạc không cho hấn cơ hội phản bác, cướp lời hấn nói:

- Ta kính nể Dịch Học thần công của người, một thân tu vi bất phàm. Ta sẽ cho người một cơ hội. Chỉ cần người có thể tiếp được một trăm chiêu dưới đao của ta, ta sẽ cho người sinh lộ, tuyệt không nuốt lời!

Trận đấu năm đó, đến chiêu thứ chín mươi bảy thì bảo đao của Thạch Lạc chém Vương Diễn làm ba đoạn. Vương Diễn tự hào là võ công đệ nhất thiên hạ cũng không tiếp được một trăm chiêu của Thạch Lạc!

Trương Tân giơ ngón tay cái lên, tán dương:

- Vương công tử ân oán phân minh, quả nhiên là anh hùng thực sự.

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Người có tán dương ta cũng vô dụng. Cái mớ bong bóng này tuyệt không liên quan đến ta, ta tuyệt không giúp người giết chết Thạch Hổ.

Trương Tân mỉm cười:

- Ta có quân bài chủ lực trong tay, công tử há lại không đáp ứng ta. – Nhìn bộ dáng của hấn tựa hồ đã có sẵn kế sách trong tay.

Vương Tuyệt Chi lắc đầu nói:

- Không có bất cứ thứ gì có thể miễn cưỡng được ta. Ta không sợ chết, không ham muốn, trên thế gian này cũng không phụ thuộc vào ai. Vô luận là người dọa dẫm, dụ dỗ, bắt con tin...đều không thể bức ta làm những chuyện ta không muốn làm.

Trương Tân nhìn chằm chằm vào Vương Tuyệt Chi, nói:

- Nhưng ta có thể sắp xếp cho người và đại tướng quân quyết chiến một trận!

Vương Tuyệt Chi kêu lên thất thanh:

- Người nói cái gì?

Trương Tân nhìn hấn, mỉm cười:

- Từ khi võ công Vương huynh đại thành cho đến nay, đã tìm trăm phương nghìn kế để có thể đánh một trận với đại tướng quân, quyết báo thù cho cha, đúng không?

Wương Tuyết Chi trả lời:

- Công tâm mà nói, ta trước trừ họa cho lê dân, sau nữa báo thù cho gia phụ. Đối lại Thạch Lạc là ta thì hẳn cũng làm giống ta mà thôi. Làm con không thể không báo thù cha, Thạch Lạc quyết đấu giết cha ta, ta cũng phải dùng võ công giết chết hẳn mới hợp với đạo nghĩa giang hồ.

Trương Tân hoành ngang quạt lông trên ngực, nói:

- Đại tướng quân sẽ không quyết đấu với Vương huynh. Lúc này người đang nắm giữ trong tay mười vạn tinh binh, quan hệ rất lớn đối với vận mệnh của Trung Nguyên, sao lại có thể xuất đao với hạng thứ dân như công tử? Như vậy chẳng phải là hữu dũng vô mưu sao?

Wương Tuyết Chi nói:

- Chính là như vậy, cho nên ta đã ba lần hạ chiến thư nhưng hẳn không chịu hồi đáp. Lần cuối cùng ta thóa mạ hẳn là Vương bát đản, hẳn cũng không hề phản ứng.

Trương Tân thần nhiên nói:

- Từ xưa, trong hành quân chinh chiến đã xuất hiện phương pháp thóa mạ, dụ cho địch nhân tức khí, tùy tiện xuất binh, mình có thể dễ dàng nhất cử chế địch. Đừng nói Đại tướng quân bị chửi là nọ phu Vương bát đản, mà ngay cả tổ tông mười tám đời của đại tướng quân cũng đã bị địch nhân chửi không ít lần. Mỗi lần như vậy, người cũng chỉ cười mà thôi. Phép khích tướng của Vương huynh tuyệt không có tác dụng đối với đại tướng quân!

Wương Tuyết Chi thừa nhận, nói:

- Thạch Lạc chiến tích lẫy lừng, đương kim không ai có thể so sánh. Sử thư ngày sau cho dù có bôi xấu hẳn như thế nào đi nữa thì cũng không thể không thừa nhận hẳn là một vị anh hùng tuyệt thế. Ta nói hẳn là nọ phu Vương bát đản, hẳn đương nhiên không cần để ý đến.

Trương Tân lại nói:

- Nhưng trên thế gian này có một người có thể làm cho Đại tướng quân đồng ý đánh với Vương huynh một trận.

- Là người?

- Không sai, đại tướng quân luôn nghe theo mưu kế của ta, ai ai cũng biết điều này, cho dù là đối với Hán Vương, Đại tướng quân cũng không nghe lời bằng ta.

Wương Tuyết Chi lấy làm lạ hỏi:

- Người nói rõ một chút. Có đúng nếu ta giết Thạch Hổ, người sẽ sắp xếp cho Thạch Lạc đơn đả độc đấu với ta một trận?

Trương Tân điềm nhiên trả lời:

- Không sai.

Wương Tuyết Chi nhìn chăm chăm vào mắt Trương Tân, hỏi:

- Người không sợ ta giết Thạch Lạc?

Trương Tân cười lớn:

- Đại tướng quân tung hoành ngang dọc, đương kim thế gian không có đối thủ, giao thủ với người, người tất phải chết, không thể nghi ngờ. Làm sao có thể làm tướng quân bị thương nửa cọng lông?

Wương Tuyết Chi cười lạnh:

- Đương kim thế gian vô địch thủ, khẩu khí thật lớn. Vừa rồi người giao thủ với ta, cũng đã biết võ công ta như thế nào?

Trương Tân mỉm cười:

- Ta không những lo lắng Vương huynh không thể đánh thắng đại tướng quân mà sợ Vương huynh ngay cả Thạch Hổ cũng không thể giết được. Sau khi thử qua võ công của Vương huynh thì ta mới yên tâm đưa ra giao dịch này.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Người thử qua võ công của ta, người cho rằng ta có thể thắng Thạch Hổ nhưng không thể thắng Thạch Lạc?

Trương Tân đáp:

- Chính là như thế.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Nếu ta không thắng được Thạch Lạc thì vì sao phải đồng ý giết Thạch Hổ, sau đó lại bị Thạch Lạc giết chết?

Trương Tân nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Thứ nhất, Vương huynh vị tất đã tin lời ta nói. Hơn nữa khi người giao thủ với ta đã không dốc hết toàn lực, ta cũng không biết được thực lực thật sự của người. Thứ hai, thù cha bất cộng đái thiên, Vương huynh không thể không báo. Thứ ba, Vương huynh là Lang gia cường nhân, nếu người đã muốn tìm người giao thủ, cho dù biết rõ thất bại sẽ chết, người cũng vẫn sẽ làm!

Vương Tuyệt Chi khâm phục, nói:

- Quả nhiên là “Cơ bất hư phát, toán vô di sách”.

Đoạn ngựa mặt lên trời, huyết một tràng dài, âm thanh hùng tráng, kích động lòng người, sau đó buông một câu:

- Quân tử nhất ngôn!

Trương Tân đáp:

- Tứ mã nan truy! – Nói xong lập tức huy động song thủ, tung chưởng đánh ra.

20. Q.3 - Chương 2: Thiếu Nữ Thần Bí.

Song lúc này lại thấy bóng người chớp động qua lại, tay áo tung bay phần phật, tiếng binh khí xé gió rít lên, một thân ảnh nhảy vọt lên cao.

Vương Tuyệt Chi và Trương Tân kích hai chưởng, đang muốn đánh ra chưởng thứ ba, hoàn thành minh thế thì nghe một thanh âm dịu dàng vang lên:

- Nhưng nếu ta giết Thạch Hổ thì sao?

Vương Tuyệt Chi và Trương Tân nhìn nhau, tâm trạng đồng thời kinh ngạc. Phương viên chung quanh nơi này đầy rẫy cao thủ, người này lại có thể đến đây mà không bị ai phát giác, võ công tất phải cực cao. Ngũ Bí sát thủ hợp công tuyệt không phải chuyện đùa nhưng người này lại có thể ung dung hóa giải, chắc chắn phải là cao thủ nhất đẳng.

Nhìn lại vị cao thủ này, cả hai cùng ngạc nhiên, không nghĩ ra người vừa xuất hiện chỉ là một thiếu nữ chưa đến hai mươi tuổi.

Ngũ Bí sát thủ thân phận thần bí, che mặt bằng khăn đen, mặc y phục màu đen rộng thùng thình, dửng dưng nói là đoán biết dung mạo mà ngay cả thân hình họ là nam hay nữ cũng không thể nhận ra được. Trong lúc xuất thủ thì miệng ngậm chặt, không hề phát ra âm thanh nào, một chiêu không thành lại thêm một chiêu, năm loại binh khí đều cổ quái dị thường, chiêu thức tàn độc âm hiểm, toàn lực tấn công thiếu nữ.

Bình khí của bốn người trong đó là thái đao, trường côn, cự trượng, tán tử, người cuối cùng sử một thanh trúc giản. Thân phận là sát thủ, quan trọng nhất là sử dụng những loại vũ khí mà bình thường người khác không nghĩ tới, khi đó mới có thể vào đúng thời điểm, xuất kỳ bất ý tung ra sát chiêu, đoạt lấy tính mạng mục tiêu.

Thiếu nữ sử dụng một thanh đoản kiếm tỏa ra tinh quang rực rỡ. Đoản kiếm có hình thù đơn giản, lưỡi kiếm tuy ngắn nhưng khi hoành kiếm vung lên thì như có lực lượng của thiên quân vạn mã, hóa giải hoàn toàn công kích của năm loại binh khí ập đến.

Trương Tân nhìn thấy đoản kiếm, lập tức nhận ra được lai lịch thanh đoản kiếm này. Kiếm này do Âu Trì Tử nước Việt dùng tinh thiết dưới đáy biển luyện thành, gọi là Thạch Kiếm Thuần Quân, dài hai thước hai tấc, nặng bảy bảy bốn chín cân, kiếm lực phát ra vô cùng vô tận, phải có nội lực thâm hậu mới có thể sử dụng được. Một điều thật lạ là thiếu nữ này còn rất trẻ, nhưng lại có được thanh bảo kiếm kỳ trân hãn thế này?

Nghĩ đến đây, Trương Tân phóng đến, quạt lông điểm đến huyệt Thiên Trung trên ngực thiếu nữ.

Chiêu này của hần thoát nhìn thì thấy đơn giản nhưng thực ra thời gian xuất chiêu, phương vị xuất chiêu đã được lựa chọn một cách hoàn mỹ nhất. Nếu không phải là tuyệt đỉnh cao thủ thì không thể sử một chiêu đơn giản nhưng đầy tinh tế như vậy được. Thiếu nữ vừa đẩy lùi Ngũ Bí sát thủ, dư lực đã hết, chưa kịp vận lực đã bị tấn công đến huyệt Thiên Trung – là huyệt đạo tất tử trong ba mươi sáu đại huyệt trên cơ thể. Thiếu nữ này đã nghe được bí mật Trương Tân muốn giết Thạch Hổ, hần tuyệt không để cho nàng sống sót.

Trương Tân mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ, muốn biết được lai lịch của thiếu nữ có võ công cực cao này, nhưng dưới tình huống bí mật có thể bị tiết lộ, hần chỉ còn cách giết nàng diệt khẩu, không nghĩ đến việc bắt giữ đối phương nữa, tránh đối phương có được cơ hội trốn thoát, nếu nàng có thể trốn thoát thì có hối cũng không kịp. Đây chính là phong thái làm việc cẩn thận của hần - “cơ bất hư phát, toán vô di sách”.

Trương Tân ra tay cực nhanh, ý nghĩ vừa phát sinh thì thân hình đã đến nơi, quạt lông điểm thẳng vào huyệt Thiên Trung trên ngực thiếu nữ.

Thiếu nữ hoảng hốt, ngã người về phía sau.

Tâm địa Trương Tân tuy cứng rắn nhưng mắt thấy một thiếu nữ xinh đẹp, tư chất thật tốt, lại không biết xuất thân từ ôn nào chết dưới tay mình, cũng cảm thấy có trong lòng có chút nuối tiếc. Tuy nhiên đáng tiếc là nàng đã nghe được một bí mật mà đúng ra không nên nghe. Chỉ là lúc này hần phát hiện trước mắt lóe lên một đạo bạch quang, vội vàng thót ngực lại, lảng không nhảy lên ới tránh được kiếm chiêu công đến, bất quá vạt áo đã bị cắt đứt một mảnh dài.

Thiếu nữ cười “khanh khách”, nhìn hần nói:

- Nghe nói khinh công Hữu Hầu Trương tiên sinh là thiên hạ đệ nhất, thì ra là chuyên dùng để chạy trốn. – Đột nhiên nàng ngừng lại, nhíu mày, ôm lấy ngực.

Nguyên là vừa rồi nàng dùng một công phu kỳ diệu, dời huyệt Thiên Trung sang nửa tấc, mới có thể thoát được nhất phiến trí mạng của Trương Tân, tuy nhiên nội kinh âm nhu của Trương Tân đã kịp thời xâm nhập vào cơ thể, làm tổn thương đến nội tạng của nàng.

Ngũ Bí sát thủ nhìn thấy đối phương ôm ngực, không chậm trễ đồng loạt ra tay, cự trượng nhanh như chớp phong bế đoản kiếm của nàng, trường côn chọc thẳng vào cổ họng, trúc giản quét dưới đất như một dải lụa quấn vào chân, thái đao nhanh như thiểm điện chém ra, đao phong dày đặc như muốn chém thân hình nàng thành tám tám sáu mươi tư mảnh, về phần tán tử thì từ giữa không trung hạ xuống như một đám mây xám, bao trùm lên thủ cấp đối phương.

Trương Tân một chiêu không thể đoạt mạng thiếu nữ, trong lòng hoảng sợ không thôi:

- Võ công nàng ta sử dụng đến tột cùng là có lai lịch gì mà quá sức thần kỳ? Ta thực sự nhìn không ra. Hừ, vô luận võ công của người cao đến đâu thì cũng không phải là đối thủ của ta và Ngũ Bí liên thủ. – Nghĩ xong lập tức gia nhập vòng chiến, hợp công với năm tên sát thủ, quyết giết cho được thiếu nữ thần bí.

Chợt Vương Tuyệt Chi lên tiếng:

- Mạnh Tôn tiên sinh, nếu người không dừng tay thì ta sẽ phá đi cỗ xe Vũ Hầu này của người đấy! – Đoạn vỗ một chưởng vào mộc đầu xa của Trương Tân.

Mộc đầu xa này vốn dựa theo cỗ xe của Gia Cát Vũ Hầu năm xưa mà chế tạo thành. Bên trong chứa đựng sáu mươi tư loại cơ quan tinh xảo, ẩn chứa binh khí, ám tiễn sắc bén, có thể tùy cơ sử dụng giết người. Cỗ xe này cũng chính là tâm huyết của Trương Tân, hẳn tuyệt không chịu giương mắt nhìn Vương Tuyết Chi hủy nó đi.

Chưởng lực Vương Tuyết Chi vừa dựng lên, Trương Tân đã sử dụng thân pháp nhanh như quỷ mị quay lại, ngồi lên cỗ xe, tiếp chưởng này. Ai ngờ Vương Tuyết Chi chỉ sử dụng hư chiêu, cười ha hả, thu hồi lại chưởng lực.

Trương Tân hỏi:

- Vương huynh vì sao lại phát ra chưởng này, tại hạ thật không thể hiểu được.

Hắn nói ra lời này thật khéo léo, cũng không hỏi vì sao đối phương muốn hủy mộc đầu xa của hắn, cũng không hỏi vì sao đối phương muốn bảo vệ cho thiếu nữ kia, chỉ tùy ý cho đối phương trả lời. Thực là “cơ bất hư phát, toán vô di sách”, là lão hồ ly trong đám hồ ly.

Vương Tuyết Chi thản nhiên đáp:

- Vị tiểu cô nương này xinh đẹp như vậy, võ công lại cao, làm gì có ai nữ trông thấy nàng chết trước mắt mình. Mạnh Tôn tiên sinh lại có ý nghĩ khác sao?

Trương Tân nói:

- Vương huynh, người nói “ai cũng không nữ” là sai rồi, người có thể loại trừ ta và Ngũ Bí sát thủ ra, lại thêm mười bảy tên thuộc hạ của ta nữa. Thiếu nữ này nghe được ước định của chúng ta, nàng không thể sống trên đời này nữa!

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Người sợ Thạch Lặc biết được, nên muốn giết nàng diệt khẩu, nhưng ta thì lại không sợ. Lúc trước ta đã nói - tấm lòng hộ hoa thì người nào cũng có, người muốn giết nàng, ta sẽ không bỏ qua. – Nói xong lập tức bày ra dáng vẻ muốn đánh nhau.

Trương Tân đang định trả lời, đã nghe thiếu nữ lên tiếng:

- Vương Tuyết Chi, người nghĩ sai rồi. Trương Tân đối với Thạch Lặc trung thành như cẩu, làm sao có thể giấu diếm Thạch Lặc được? Âm mưu này từ đầu đến cuối chính là do Thạch Lặc nghĩ ra!

Chỉ thấy nàng không có chút may mắn nào bị thương tổn, không biết làm cách nào mà có thể thoát được Ngũ Bí hợp kích.

Ngũ Bí sát thủ một khi ra tay, chưa giết được đối phương thì chưa ngừng tay. Khựng lại một chút, lập tức từ năm hướng khác nhau lao vào tấn công thiếu nữ.

Vương Tuyết Chi tiến lên một bước, chắn trước mặt thiếu nữ.

Hắn đứng cách xa thiếu nữ khoảng ba, bốn trượng nhưng có thể một bước che trước thân hình nàng, quả nhiên là đã sử dụng Dịch Bộ Dịch Xu – thần kỳ bộ pháp.

Trương Tân thấy Vương Tuyết Chi cố tình bảo vệ thiếu nữ, lập tức đánh giá tình thế song phương, tay khẽ phát lên, ngũ bí hiểu ý, lập tức đình chỉ công kích, trong nháy mắt đã biến vào trong đám cây cối xung quanh.

Vương Tuyết Chi cung thân hành lễ, nói:

- Tại hạ Vương Tuyết Chi, xin hỏi phương danh cô nương?

- Ta tên Cơ Tuyết.

Trương Tân nghĩ ngợi trong giây lát, đoạn lẩm bẩm:

- Cơ Tuyết, Cơ Tuyết. Trên giang hồ không có ôn, thế gia nào có họ Cơ, cũng không có vị cao thủ nào có họ Cơ. Hừ khi nàng nói ra danh tính, ngữ khí có chút do dự, dám chắc đây không phải là tính danh thật.

Luận về nghe thanh âm, đoán vẻ mặt thì Trương Tân cũng là nhất đẳng cao thủ, nếu không thì sao có thể “cơ bất hư phát, toán vô di sách” được?

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Cơ tiểu thư, nàng vừa rồi nói Thạch Lạc chính là chủ nhân của âm mưu này, có thể giải thích điều này, cho tại hạ xua tan mây mù trong lòng được chăng?

Cơ Tuyết nói:

- Năm đó Thạch Lạc bị quan phủ truy bắt, mẹ của hắn Vương thị nghĩ con mình hẳn phải chết nên thu dưỡng một tên tiểu đồng của một người bạn già đã mất làm tông tử, người đó chính là Thạch Hổ hôm nay.

Vương Tuyết Chi gật đầu:

- Chuyện này tại hạ đã được nghe qua.

Cơ Tuyết nói tiếp:

- Thạch Lạc tao phùng kỳ ngộ, được Cấp Tang thu làm đồ đệ, lập được chiến công, việc này ai ai cũng biết, không cần nói ra. Sau đó Thạch Lạc học thành tuyệt thế võ công, một mình tìm đến, rút gân lóc thịt đại cừu nhân của mình là Thứ Sử Tịnh Châu Tư Mã Đằng. Tuy nhiên lúc này Tịnh Châu bị mất mùa, đói kém, làng mạc hoang tàn, người người ly tán, Vương thị không biết đã lưu lạc đi nơi nào nữa.

Vương Tuyết Chi tiếp lời:

- Nghe nói bà ta đã đi đến Cát Pha, thuộc thế lực Lưu Côn. Lưu Côn biết được bèn đưa hai mẹ con về xum họp với Thạch Lạc, thu lấy một mối nhân tình hữu dụng.

Cơ Tuyết lạnh lùng nói:

- Mối nhân tình này e cũng không phải hữu dụng, nếu Lưu Côn biết tương lai Thạch Hổ sẽ trở thành đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Thạch Lạc, e là hắn sẽ tình nguyện đắc tội với Thạch Lạc chứ không tình nguyện thu lấy mối nhân tình này.

Vương Tuyết Chi gật đầu:

- Cô nương nói có lý.

Cơ Tuyết lại nói:

- Thạch Hổ khi ở bên Thạch Lạc thì đã mười bảy tuổi. Thạch Hổ vốn được Vương thị nhận làm cháu, đúng ra phải trở thành em Thạch Lạc, nhưng không biết vì sao lại biến thành cháu Thạch Lạc, thân phận của Thạch Hổ bị biến đổi từ đó.

Vương Tuyết Chi nói:

- Thạch Lạc tự xưng có một đứa cháu mười bảy tuổi, không phải sẽ rất cao hứng sao?

Cơ Tuyết lại nói:?

- Thời niên thiếu, Thạch Hổ rất tàn nhẫn hiếu sát, thường dùng thiết đạn để đả thương, trêu chọc người khác. Người trong quân đội đều khổ sở vì hắn. Thạch Lạc đã nhiều phen muốn giết hắn nhưng đều bị Vương thị ngăn cản. Vương thị nói – Một con trâu cho dù khỏe mạnh, chạy nhanh đến mức nào thì khi còn nhỏ cũng không tránh khỏi nghịch ngợm, cho dù kéo xe cũng thích nghiêng đồng ngã tây, ngay cả bánh xe cũng vì nó mà hỏng. Tuy nhiên khi lớn lên nó sẽ rất hữu dụng. Người nên kiên nhẫn với Thạch Hổ một chút, không chừng tương lai nó sẽ giúp người một tay. – Thạch Lạc đối với mẹ rất hiếu thuận mới không giết Thạch Hổ.

Vương Tuyết Chi nói tiếp:

- Thạch Hổ quả nhiên không phụ kỳ vọng của Vương thị, võ công, binh pháp đều đại thành, trở thành cánh tay phải của Thạch Lặc.

Nói đến đây nhìn sang Trương Tân, chỉ thấy hần thản nhiên mỉm cười, nhìn mình và Cơ Tuyết, không thể đoán được hần đang suy nghĩ gì trong lòng.

Cơ Tuyết lại nói:

- Thạch Hổ mặc dù lập được kỳ công nhưng hần trong quân đội cũng hết sức độc đoán, ngược ngạo, ngay cả hiệu lệnh của Thạch Lặc cũng không nghe. Dũng tướng như vậy, nếu không sử dụng được, tất phải giết đi để tránh hậu hoạn. Thạch Lặc sớm có lòng giết Thạch Hổ, chỉ ngại Vương thị nên không dám hạ thủ. Chuyện này có đúng không Trương tiên sinh?

Trương Tân điềm nhiên trả lời:

- Đây chỉ là sự suy đoán của cô nương, e rằng không chính xác.

Cơ Tuyết lại nói:

- Thạch Lặc muốn giết Thạch Hổ nhưng lại không thể tự mình ra tay, cũng không thể phái thuộc hạ ra tay, đành phải nhờ đến vị “Vương đại ngốc” - chỉ một lòng tìm hần báo thù này - mượn đao giết người.

Vương Tuyết Chi bật cười, nói:

- Cô nương nói ta là kẻ đại ngốc?

Cơ Tuyết nói:

- Không phải ta nói, mà người thật sự đúng là một tên ngốc nghếch, điên khùng ngang ngược, cho dù khó khăn đến mức nào cũng không chịu lùi bước.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Không sai, tìm Thạch Lặc liều mạng thì đích thị phải là người người điên, thấy chết cũng không lùi mới có thể làm được loại chuyện như thế này. Song tại hạ thắc mắc không biết cô nương mới nói ra tâm ý của Thạch tướng quân, nhưng không biết từ đâu mà cô nương nghe được tin tức này? Nếu đúng là ý của Thạch Lặc thì cũng chỉ có hần và Trương Tân biết mà thôi. Cô nương không phải là con sâu trong bụng họ, làm sao biết được?

Cơ Tuyết đắc ý nói:

- Ta chính là con sâu trong bụng hần, tâm ý của hần có thể gạt được ta sao?

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Nói như vậy thì những gì cô nương chỉ là suy đoán?

Cơ Tuyết trả lời:

- Tuy ta chỉ suy đoán nhưng đối với tâm ý của người Hồ thì ta suy đoán mười lần trúng cả mười.

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Đáng tiếc đây là lần thứ mười một.

Cơ Tuyết đang định phản bác thì Vương Tuyết Chi đã cướp lời:

- Thạch đại tướng quân là cừu nhân giết cha tại hạ, nhưng hần là nhất đại anh hùng. Tại hạ tin rằng hần sẽ không làm ra chuyện lén lút giết chết cháu mình như vậy!

Lời này vừa nói ra, Trương Tân lập tức vỗ tay tán dương:

- Vương huynh và đại tướng quân mặc dù chưa gặp mặt nhưng lại tin tưởng người như vậy, quả nhiên là tri kỷ của đại tướng quân.

Cơ Tuyết cười lạnh nói:

- Người Hồ các người chuyện xấu gì cũng có thể làm được. Người còn có thể giả biện như vậy sao?

Trương Tân không tức giận cũng không phản bác, chỉ khẽ phe phẩy quạt lông, thản nhiên đáp:

- Cô nương nói ra đều có ý muốn vu hãm cho đại tướng quân, cuối cùng là có ý đồ gì?

Cơ Tuyết nói:

- Trước khi ta xuất môn, cha ta đã nói – Với võ công hôm nay của con thì vi phụ hoàn toàn yên tâm cho con phiêu bạt giang hồ. Chỉ có ba người là cần phải nhớ lấy, ngàn vạn lần không nên trêu chọc vào – Người thứ nhất cha ta nói chính là Thạch Lạc.

Vương Tuyết Chi lên tiếng hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Hắn hỏi câu này cũng là thắc mắc trong lòng của Trương Tân: Thiên hạ có người cha nào có võ công cái thế, có thể dạy được một nữ nhi xuất chúng như vậy?

Nhưng Cơ Tuyết lại không thêm đếm xỉa đến câu hỏi của hắn, chỉ nói:

- Cha ta nói không nên trêu chọc đến Thạch Lạc thì ta lại càng phải tìm đến hắn gây hấn, xem hắn có phải là ba đầu sáu tay hay không.

Vương Tuyết Chi tiếp tục hỏi:

- Lệnh tôn cuối cùng là ai? – Tính của hắn rất cố chấp, nếu muốn hỏi chuyện gì thì rất kiên trì, hỏi cho đến cùng, người khác cuối cùng cũng phải trả lời, hắn mới cam tâm.

Nhưng Trương Tân thì không hỏi như vậy:

- Đại tướng quân có phải là ba đầu sáu tay hay không thì có liên quan gì đến việc cô hết lần này đến lần khác vu cáo cho người?

Cơ Tuyết không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Có đúng là nếu Vương Tuyết Chi giết Thạch Hổ, người sẽ an bài cho hắn và Thạch Lạc quyết đấu?

- Đúng vậy!

Cơ Tuyết nhìn chằm chằm Trương Tân, hỏi:

- Nếu ta giết Thạch Hổ, người cũng sẽ an bài cho ta và Thạch Lạc quyết đấu?

Vương Tuyết Chi kinh hãi, không còn quan tâm đến cha của Cơ Tuyết là ai nữa, buột miệng hỏi:

- Cô nương cũng muốn quyết đấu với Thạch Lạc?

Cơ Tuyết thản nhiên cười nói:

- Đại danh của cha ta, chỉ sợ nếu nói cho người thì người sẽ vỡ mặt mà chết, vị tất còn có thể đứng đây nói chuyện.

Vương Tuyết Chi hỏi danh tính cha nàng thì nàng không nói, khi hắn không hỏi nữa thì nàng lại đề cập đến vấn đề này – Tuy nhiên câu nói vừa rồi cũng không thể xem là câu trả lời được.

Vương Tuyết Chi lẩm bẩm:

- Đại danh của cha nàng không biết có làm ta kinh tâm động phách hay không, nhưng việc nàng muốn giết Thạch Hổ, quyết đấu với Thạch Lạc thì thiếu chút nữa đã phá vỡ lá gan của ta.

Sắc mặt Cơ Tuyết sa sầm xuống:

- Người nghĩ rằng ta không phải là đối thủ của Thạch Lạc?

Vương Tuyết Chi khẽ than:

- Võ công của cô nương mặc dù rất lợi hại, ngay cả Mạnh Tôn tiên sinh cũng không làm gì được cô nương, nhưng nếu muốn chính thức quyết đấu với cao thủ tuyệt đỉnh thì chưa nói đến Thạch Lạc mà cho dù là Thạch Hổ, cô nương cũng chưa chắc đánh thắng được hẳn.

Chỉ nói chuyện một lát, Vương Tuyết Chi đã biết Cơ Tuyết là một cô gái kiêu ngạo, hẳn nói ra câu này cốt làm cho nàng tức giận, ai ngờ nàng lại thản nhiên nói tiếp:

- Cha ta nói người thứ hai mà ta nên đề phòng chính là ngươi, ngươi nói cũng có chút đạo lý. Nhưng phụ tử Thạch Lạc thì ta nhất định phải giết, ngươi có nói lý đến đâu thì ta cũng không nghe.

Wương Tuyết Chi khẽ sờ lên mũi mình xem nó có lớn lên không, đoạn hỏi:

- Cha cô nói cô đề phòng tại hạ, vậy sao cô không đánh với tại hạ, xem tại hạ có phải là ba đầu sáu tay hay không?

Cơ Tuyết đỏ mặt, nói:

- Chuyện này thì chưa biết được.

Nàng nhớ lại lúc nàng rời khỏi nhà, phụ thân nàng đã nói:

- Vương Tuyết Chi mặc dù võ công cao cường nhưng chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là hấn tuổi trẻ tài cao, cuồng danh lan xa, không ít thiếu nữ nơi chốn khuê phòng hâm mộ, chao đảo vì hấn. Người phải cẩn thận, đừng để hấn làm cho xao xuyến, đoạt mất trái tim.

Cơ Tuyết nghĩ đến đây, không nhịn được, lén liếc mắt nhìn Vương Tuyết Chi một cái, thầm nghĩ:

- Cha ta sao lại sợ ta yêu một tên cuồng sinh không có râu mép này? Ngoại hình của hấn cũng tạm được, võ công cũng không kém nhưng muốn trở thành ý trung nhân của bốn tiểu thư thì e vẫn còn kém một chút.

Wương Tuyết Chi lại hỏi:

- Cha cô nói người thứ ba mà cô nên đề phòng là ai?

Cơ Tuyết nhìn hấn, đáp:

- Người thật tò mò.

Wương Tuyết Chi cười nói:

- Tại hạ đối với mỹ nhân thì luôn tò mò. Còn nếu là nữ nhân phạm tục, cho dù có muốn nói với tại hạ nửa câu, tại hạ cũng chạy xa vạn dặm.

Cơ Tuyết mặc dù tâm tính cao ngạo, thông minh tuyệt đỉnh nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ, nghe thấy có người xưng tán nàng là mỹ nữ, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, tuy nhiên bề ngoài vẫn tỏ vẻ phớt tỉnh như không, nói:

- Xem ra ngươi không những ngu ngốc mà da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Wương Tuyết Chi nói:

- Nàng chưa nghe tam đại tuyệt kỹ của Lang gia cuồng nhân sao?

Cơ Tuyết ngạc nhiên:

- Tam đại tuyệt kỹ? – Thầm nghĩ:

- Tuyệt kỹ thành danh của các cao thủ võ lâm, cha đều đã nói rất kỹ cho ta nghe, sao lại không có tam đại tuyệt kỹ của Vương Tuyết Chi?

Wương Tuyết Chi mặt dày, tươi cười nói:

- Da mặt dày như tường thành, sắc da lớn hơn trời, còn có một tuyệt kỹ nữa chính là...

Nhưng hấn không nói hết mà quay sang nhìn Trương Tân nói:

- Ta đáp ứng chuyện của người. Ta cũng không cần biết người với Thạch Lặc có ước định gì không. Tóm lại ta giết chết Thạch Hổ thì người phải mang ta đến gặp Thạch Lặc.

Trương Tân đáp:

- Nhất định như thế.

Cơ Tuyết nghe vậy, bèn lên tiếng:

- Ta giết Thạch Hổ thì người cũng phải dẫn ta đi đánh một trận với Thạch Lặc.

Trương Tân chưa kịp trả lời thì Vương Tuyết Chi đã lắc đầu, nói:

- Nàng không thể giết được Thạch Hổ.

Hai hàng lông mi của Cơ Tuyết dựng ngược, đang muốn phản bác thì Vương Tuyết Chi đã thi triển thân pháp nhanh như gió, xuất kỳ bất ý tiến đến gần, hôn lên má nàng một cái, cười ha ha, nói:

- Tuyết kỹ thứ ba của tại hạ chính là hôn trộm bách phát bách trúng.

Cơ Tuyết từ khi sinh ra cho đến nay thì chưa từng bị ai khi dễ như vậy, không nhịn được phẫn nộ, Thuần Quân kiểm chém ra ba nhát, quát:

- Vương Tuyết Chi, người dám chọc giận bổn cô nương, thật không muốn sống nữa!

Tam kiếm phát ra hết sức tinh diệu, không thể dùng lời diễn tả được, song Vương Tuyết Chi nhất “hôn” đắc thủ, thân hình đã vọt ra ngoài bốn năm trượng, làm sao có thể đả thương được hấn?

Trương Tân tự phụ thiên hạ đệ nhất khinh công nhưng nhìn thấy một bước Dịch Bộ Dịch Xu này của Vương Tuyết Chi cũng không nhịn được khâm phục, thầm nghĩ:

- Dùng khinh công để bốn tẩu thì Vương Tuyết Chi vẫn hơn ta một bậc, bộ pháp của hấn vừa có thể di chuyển với khoảng cách lớn, lại có thể dùng tiểu xảo, né tránh. Ta thực sự thua hấn một bậc. Kiếm chiêu của Cơ Tuyết, mặc dù chưa đủ hỏa hầu nhưng có thể thấy được sự tinh diệu, bác đại tinh thâm. Loại kiếm pháp này nhất định phải do thiên tài sáng tạo ra, đáng tiếc là ta không cách nào nhìn ra lại lịch được của nó được?

Cơ Tuyết xuất ra mười bảy kiếm, khí thế như cuồng phong, bao trùm thiên địa, nhưng Vương Tuyết Chi thi triển Dịch Bộ Dịch Xu, thân hình luôn luôn cách nàng hai ba mươi trượng, kiếm quang không cách nào đả thương được hấn.

Hai người một đuổi, một chạy, thân pháp như gió cuốn mây bay, thoáng chốc đã vượt khỏi tầm mắt của Trương Tân.

Trương Tân cũng không đuổi theo, chỉ phe phẩy quạt lông, nghĩ thầm:

- Vương Tuyết Chi, người cho rằng người giả dạng bày ra một trận hồ đồ này để giúp nàng ta thoát khỏi vòng vây, có thể qua mặt được ta sao? Nếu ta chưa biết được lai lịch của ả thì ả đừng hòng thoát khỏi Thanh Hà.

Wương Tuyết Chi và Cơ Tuyết đuổi bắt nhau, thoáng chốc đã đi được ba bốn dặm, đến bên một con sông.

Con sông này vốn là một nhánh sông Hoàng Hà, được bồi đắp bởi phù sa của Hoàng Hà, mặt nước vì thế có màu vàng, dòng chảy rất mạnh mẽ không ngừng, sóng nước va đập mãnh liệt làm tung bọt nước lên cao, dưới ánh sáng mặt trời, trở nên trong suốt như ngọc, không hề nhiễm chút bùn nào.

Cơ Tuyết dừng lại, thở hổn hển, nói:

- Vương Tuyết Chi, người không cần chạy, ta không đuổi theo người nữa.

Tuổi nàng vẫn còn nhỏ, lại là nữ nhân. Mặc dù luyện được một thân võ công kinh thế hãi tục nhưng sau khi toàn lực thi triển thân pháp một quãng đường dài, cũng không khỏi cảm thấy mệt nhọc, lực bất tòng tâm.

Wương Tuyết Chi cười nói:

- Cô nương không giết tại hạ nữa sao?

Hắn vẫn e sợ Cơ Tuyết chỉ là giả dạng, dừng lại dụ hắn không chạy nữa, bèn đứng cách đó hai trượng, cất tiếng nói. Mặc dù nói rất nhẹ nhàng, song thanh âm lại rót đến bên tai Cơ Tuyết rất rõ ràng, phẳng phất như hai người đang đứng cạnh nhau mà nói chuyện vậy.

Cơ Tuyết nhún người một cái, thân pháp thật đẹp mắt, đứng lên đầu một cây cỏ lau, thân thể hứng gió mà lay động, phất phơ qua lại, vắt vẻo vô cùng. Vương Tuyết Chi tuy cao lớn, nhưng lúc này Cơ Tuyết đứng trên ngọn cỏ lau, so ra còn cao hơn hắn một cái đầu, nhìn hắn ngạo nghễ nói:

- Bây giờ đã thoát khỏi vòng vây của Trương Tân và thủ hạ của hắn. Người cần gì phải chạy, ta cần gì phải đuổi nữa?

Nàng thông minh tuyệt đỉnh, đã sớm hiểu được dụng ý của Vương Tuyết Chi, vừa rồi chỉ là muốn giúp nàng chạy thoát.

Cơ Tuyết lạnh lùng nói:

- Người có hảo tâm với ta, đáng tiếc ta sẽ không nhận lấy tấm thịnh tình này của người.

Vương Tuyết Chi: “Ồ!”

Cơ Tuyết lại nói:

- Ta căn bản không hề sợ Trương Tân và đám thủ hạ của hắn, nếu động thủ thì bọn chúng chỉ có chết mà thôi. Nhưng người lại làm nhục ta, ta không giết người thì cũng phải trừng trị người một phen!

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Trừng phạt tại hạ như thế nào? Dùng kéo cắt miệng tại hạ sao?

Cơ Tuyết đáp:

- Ta.. – Đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, nhìn chằm chằm phía sau Vương Tuyết Chi, hai mắt trợn trừng như nhìn thấy một vật đáng sợ nhất trên đời vậy!

Vương Tuyết Chi quay đầu nhìn ra phía sau, không quên đưa đơn chưởng lên trước ngực, đề phòng Cơ Tuyết đánh lén, nhưng không thấy gì khác lạ, khi hắn quay đầu lại đã không thấy Cơ Tuyết đâu nữa.

Cơ Tuyết vốn dùng mũi chân đứng trên bông lau, trọng tâm mất đi liền cấp tốc rơi xuống dòng nước đang chảy xiết.

Vương Tuyết Chi nhảy về phía trước đã thấy dòng nước cuốn Cơ Tuyết đi một đoạn.

Cơ Tuyết hiển nhiên không thông thạo thủy tính, thân thể không biết bám víu vào đâu, uống hết mấy ngụm nước. Rơi vào tình huống này cho dù nàng có bản lĩnh cao cường thế nào đi nữa thì cũng vô dụng.

Chỉ nghe thấy thanh âm đứt quãng của Cơ Tuyết vang lên:

- Cứu... cứu mạng!

Mặc dù nàng có võ công nhưng thanh âm lúc này thật yếu ớt, mong manh vô lực. Nếu thính lực của Vương Tuyết Chi không bắt phàm thì cũng không thể nghe được tiếng nàng kêu cứu. Có thể tưởng tượng được miệng mũi nàng lúc này chứa đầy nước, trong lúc đại loạn cũng trở thành một người bình thường sợ chết đuối vậy.

Vương Tuyết Chi kêu lên:

- Cơ cô nương, không nên bối rối, tại hạ đến cứu cô nương đây! – Thân hình Vương Tuyết Chi tà tà bay xéo lên cao khoảng bảy tám trượng, lại thêm lộn hai vòng, tiến thêm năm, sáu trượng nữa, đáp xuống dòng sông.

Lúc này hắn cách Cơ Tuyết không đến năm, sáu trượng, thủy tính của hắn mặc dù không thể xem là inh nhưng so với Cơ Tuyết thì inh hơn nhiều, bởi một lát thì đã đến bên Cơ Tuyết, nói:

- Cơ cô nương, đừng lo lắng, loạn động, tại hạ sẽ kéo cô nương vào bờ. – Hắn mở miệng nói chuyện, sóng nước vỗ đến, thiếu chút nữa đã tràn vào đầy miệng.

Nhưng lúc này Cơ Tuyết lại không thấy đâu nữa.

Vương Tuyết Chi đột nhiên cảm thấy bàn chân của mình bị ai nắm chặt. Thuật bơi lội của hần tuy không tính là giỏi nhưng cũng không phải là quá kém, bơi lội giữa con sông nhỏ này cũng không thành vấn đề. Thế nhưng nếu có ai đó níu chân hần thì sự tình sẽ biến đổi ngay.

Rất nhanh chóng Vương Tuyết Chi nhô lên hụp xuống, uống liền mấy ngụm nước, hô hấp đại loạn, đầu óc choáng váng, lại nghe tiếng Cơ Tuyết từ trên bờ vọng xuống:

- Xem người mạo hiểm nhảy xuống nước cứu ta, tội người mạo phạm ta, xem như được xóa bỏ. Ta đi giết Thạch Hổ đây, người ở đây, từ từ mà bơi lội.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy bộ dạng dương dương đắc ý của Cơ Tuyết, tức giận đến phát ngất, ngăn cả người ra, đột nhiên một cơn sóng ập đến, lại uống phải mấy ngụm nước. Trong lòng mới bình tĩnh, nghĩ cách làm thế nào để bảo toàn tính mạng trước đã, lúc này hần đã thở không ra hơi.

Cơ Tuyết dùng tay ám toán Vương Tuyết Chi, vui mừng đến phát điên, thầm nghĩ:

- Phụ thân nói với ta – võ công gã Vương Tuyết Chi kia có lẽ cao hơn người nửa bậc nhưng hần lại có hai đại nhược điểm. Thứ nhất, hần rất thương hương tiếc ngọc, hần sẽ không dùng hết sức để động thủ với con gái xinh đẹp của ta; Thứ hai, hần là người phương Bắc, thủy tính không thể nào bằng Tuyết nhi. Chỉ cần dựa vào hai nhược điểm này thì người có thể giết hần dễ như trở bàn tay – phụ thân quả nhiên là đoán việc như thần.

Nàng lại nghĩ:

- Thạch Hổ giờ phút này hiển nhiên là xuân phong đắc ý, ở trên lôi đài đại triển thần uy, sắp trở thành thừa long khoái tử của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Bồn cô nương sẽ thừa dịp hần đang cao hứng, cắt đầu của hần, vì bá tính diệt trừ tên ác ma này!

Cơ Tuyết triển khai khinh công, nhắm hướng Thôi gia chạy đến. Đi một đoạn đã thấy một cánh quân đang tiến đến, trên đại kỳ nổi bật lên chữ “Hán” thật to. Chính là Lưu Thông, sau khi bị Vương Tuyết Chi hù dọa một hồi, đã trở thành “kinh cung chi diệu”, vội vàng lui quân, chạy về hang ổ Bình Dương.

Cơ Tuyết lúc này chỉ muốn giết Thạch Hổ, không muốn gặp phiền toái, đành đi theo đường nhỏ, tiến về Thôi phủ. Bất quá từ xa nhìn về Thôi phủ, đã ngửi thấy mùi máu tanh theo gió lan truyền đến.

Đột nhiên một đạo hắc ảnh xẹt qua bên cạnh nàng. Cơ Tuyết nhìn thấy bóng đen lướt qua, thầm nghĩ:

- Là ả sao? Quả nhiên như lời đồn đãi, không biết ả đến Thanh Hà làm gì?

Theo sau, lại một thân ảnh cao lớn đuổi đến, Cơ Tuyết chặn người này lại, hỏi:

- Người là Thạch Hổ?

21. Q.3 - Chương 3: Yêu Phụ Vô Sĩ

Lại nhắc đến Cung Chân và Thạch Hổ quay lại Thôi phủ. Hai người quay lại thì nghe được một loạt âm thanh kỳ lạ.

Cung Chân còn đang đoán xem là chuyện gì, đã thấy Thạch Hổ đi nhanh lên phía trước, cử chưởng đánh vỡ đại môn dày hơn một thước, làm bằng gỗ nam thành bốn năm mảnh.

Nhìn vào trong thì thấy một đám tiểu đồng cao khoảng ba thước, tóc hoặc kết trái đào, hoặc tết thành bím, cưỡi cành cây giả làm ngựa, chạy loạn khắp nơi, trên tay khua khoảng mộc kiếm mộc đao, tựa hồ như đang chơi đánh trận giả.

Cung Chân nghi hoặc, thầm nghĩ:

- Sau đại môn là hoa viên dẫn đến đại sảnh. Các tiểu hài tử phải chơi đùa ở hậu hoa viên mới đúng, sao lại ra trước chỗ này để chơi đùa? Nếu để khách nhân nhìn thấy, còn ra thể thống gì nữa?

Đám tiểu đồng tung hoành chạy loạn, đột nhiên một đứa va phải khối giả sơn. Tuy nhiên chẳng những nó bị u đầu mà ngược lại khối giả sơn lại vỡ thành bốn năm mảnh.

Phía sau khối giả sơn có một gã nô bộc đang ẩn nấp. Nô bộc nhìn thấy tiểu đồng, sợ hãi kêu to một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Song mộc kiếm của tiểu đồng đã đâm ra, xuyên vào hậu tâm của tên nô bộc, lại thêm hơn mười thanh kiếm nữa vung đến, chém gã nô bộc thành một đồng thịt bầy nhầy.

Cung Chân há hốc mồm, lưỡi cứng đờ, một lúc lâu không nói nên lời. Đám tiểu đồng này biết võ công, hơn nữa ra tay cực kỳ ác độc, ngay cả khi đối phương đã chết cũng để cho thi thể được toàn vẹn.

Nhìn lại cho kỹ thì đây đâu phải là tiểu đồng?

Bọn chúng mặc dù mặc trang phục của tiểu đồng, nhưng diện mạo rất xấu xí, cầm có râu lưa thưa, đích thị là một đám người lùn. Trong tay cũng không phải là mộc kiếm, mộc đao mà là tinh cương lợi kiếm, lợi đao.

Đám người lùn nhìn thấy Thạch Hổ và Cung Chân, đồng loạt hét lên, xông đến, đao kiếm nhất thời giáng xuống hai người, chiêu thức luôn nhằm vào hạ âm, yết hầu, mắt, các vị trí hiểm yếu nhưng mềm mại, tàn nhẫn vô cùng.

Song thủ to lớn của Thạch Hổ vung lên như mưa sa gió táp, kiếm nhắm vào hạ âm, hấn tung trảo khiến kiếm quay ngược vào hạ âm đối phương, đao nhắm vào yết hầu, hấn trả đao lại cổ họng đối phương, về phần những tên phóng trảo vào hông hấn, hấn không đẩy ngược lại hông, mà dẫn trảo đối phương cắm thẳng vào hông chủ nhân chúng.

Đám người lùn nhìn thấy Thạch Hổ lợi hại như vậy, nào dám tiếp cận, chỉ đứng từ xa nhìn chăm chăm vào Thạch Hổ, vung đao múa kiếm, ngưng thần đề phòng, uy phong lúc này đã biến đi mất.

Thạch Hổ quát:

- Còn không mau gọi tiểu tiên nữ ra đây!

Đám người lùn như được đại xá, vội tứ tán chạy đi.

Cung Chân nhịn không được, nói:

- Về ngoài bọn chúng như tiểu đồng, nhưng lại là một đám người điên.

Thạch Hổ nghe vậy, lên tiếng:

- Bọn chúng không điên, chủ nhân bọn chúng mới điên.

Cung Chân ngạc nhiên:

- Chủ nhân của bọn chúng chính là vị tiểu tiên nữ mà Thạch đại ca vừa nói?

Thạch Hổ đáp:

- Đó là một người từng khiến thiên hạ mê đắm mà quỳ dưới chân, Thiên Kiều Bá Mị - Tiểu Tiên Nữ.

Cung Chân không dám tin vào lỗ tai mình nữa:

- Chủ nhân của đám người lùn vừa rồi lại là một mỹ nhân thiên kiều bá mị?

Thạch Hổ còn chưa kịp trả lời thì một thanh âm ngọt ngào vang lên:

- Nô gia có đúng là thiên kiều bá mị hay không thì còn phải xin mời hai vị đại anh hùng bình phẩm.

Mười sáu tên lùn khiêng một chiếc giường mây xuất hiện. Trên giường mây là một nữ nhân trang điểm lòe loẹt, mái tóc được chải chuốt cẩn thận, tóc mai từng lọn e ấp bên tai, mặc một bộ xiêm y bằng lụa mỏng, thân thể như ẩn như hiện, dáng vẻ lẳng lơ điệu đà. Nếu như “nàng” có thể cao thêm hai, ba tấc nữa, trẻ lại thêm ba, bốn mươi tuổi nữa thì xưng là thiên kiều bá mị cũng không hề quá đáng.

Cung Chân nhìn thấy, lập tức cảm thấy buồn nôn, nhưng Thạch Hổ vẫn điềm tĩnh, mặt không đổi sắc, nói:

- Người chính là Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ?

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ mỉm cười quyến rũ, nói:

- Thạch đại tướng quân và Cung thiếu hiệp, nô gia hữu lễ.

Thạch Hổ cười cười, nói:

- Không nghĩ ra phu nhân cũng biết được tính danh của hai gã tiểu bối chúng ta, Thạch Hổ thật khó có thể nhận ân sủng này.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ nói:

- Phàm là nam nhân thì nô gia đều có hứng thú. Nếu nam nhân có danh tiếng và võ công cao thì nô gia lại càng hứng thú. Đương nhiên không thể không biết danh tính.

Thạch Hổ đáp:

- Đáng tiếc là văn bối đối với tiền bối không có hứng thú. Cũng tựa như dùng củi nấu canh vậy, tiền bối đã hơi già một chút, dùng làm lửa để nấu canh thì e rằng không đủ nhiệt, canh sẽ không đủ nóng, không bay mùi thơm lên được.

Cung Chân nghe xong, thiếu chút nữa sặc cười, nhưng Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ bị đùa cợt cũng không hề tức giận, khẽ thở dài, nói:

- Ta đã già, thật vô dụng, ngay cả một một tên xú tiểu tử cũng mê hoặc không được. Chao ôi! Lại nhớ đến ba mươi năm trước không biết đã có bao nhiêu anh hùng hảo hán quỳ gối dưới chân ta, nhưng ta ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn đến.

Ả vừa nói chuyện vừa lay động thân thể, bộ ngực và mông nhún nhảy tựa hồ tuân theo một quy luật mà rung động, phảng phất hòa hợp với nhịp đập của trái tim. Cung Chân không thể không thừa nhận nếu bộ ngực kia có thể khôi phục lại độ săn chắc, cặp mông có thể thon thả lại hai phần thì không cần cao thêm hai, ba thước, hay trẻ lại ba bốn mươi tuổi nữa, với phong tư của ả cũng đã làm mê đắm lòng người. Bất quá bộ dạng của ả hôm nay thật làm Cung Chân muốn nôn thốc nôn tháo.

Thạch Hổ không thể không thừa nhận lời ả, nói:

- Đừng nói là ba mươi năm trước, cho dù là hai mươi năm trước, Vương Đôn nhìn thấy phu nhân cũng phải điên đảo thần hồn, chút nữa đã bỏ vợ, bỏ con, ngay cả công danh phú quý cũng không cần. Chỉ một lòng muốn làm chồng của phu nhân mà thôi.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Thật sao? – Hắn thật sự không dám tin tưởng vị nữ nhân già lão, điệu đà, thấp lùn trước mặt đã từng là một vưu vật làm điên đảo chúng sanh!

Thạch Hổ trả lời:

- “Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng đầy đủ ngũ tạng”. Cung huynh đệ đã nghe câu này chưa?

Cung Chân gật đầu:

- Đã nghe.

Thạch Hổ nghiêm trang nói:

- Phu nhân năm đó chính là một vị tuyệt đại mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành. Mặc dù thân hình có nhỏ một chút nhưng những bộ phận quan trọng trên người đều không hề nhỏ chút nào. Cũng như đám thuộc hạ của nàng vậy, người tuy nhỏ nhưng thủ lạt tâm ngoan, không hề nhược tiểu chút nào. Cho nên “ngũ tạng đầy đủ”, người đã hiểu chưa?

Cung Chân vỗ tay nói:

- Hiểu rồi!

Thạch Hổ thở dài một tiếng, đoạn nói:

- Chỉ tiếc là phu nhân không những “ngũ tạng” đầy đủ mà lại là quá mức đầy đủ. Kết quả là dọa cho Vương Đôn kinh hãi mà chạy, anh hùng không thể phối hợp cùng mỹ... nhân. Quả là việc đáng tiếc. – Thạch Hổ cố ý kéo dài chữ “mỹ nhân”, ngữ khí đầy vẻ trào phúng, mỉa mai.

Cung Chân lại không hiểu rõ :

- Vì sao ngũ tạng đầy đủ lại dọa Vương Đôn sợ hãi bỏ chạy?

Thạch Hổ nghiêm mặt nói:

- Nghe nói Vương Đôn nhìn thấy thân hình lả lướt mặn diệu của nàng thì dục hỏa thiêu thân, liền vươn tay muốn đoạt liễu vùi hoa. Ai ngờ trong lúc thần hồn đang bay bổng thì bàn tay liền sờ phải “liễu”...

Đột nhiên hần ngừng lại không kể tiếp.

Cung Chân nghi hoặc, thăm nghĩ chỗ này nhất định có uẩn khúc gì đây, bèn hỏi:

- Sờ phải “liễu” là cái gì?

Thạch Hổ cười khùng khục bảo:

- Ta không phải nói là sờ phải “liễu”, mà nói là sờ phải “điểu” (chim)! – Nói đến đây thì hần không nhịn được cười, ôm bụng, cười lẫn ra.

Cung Chân chợt hiểu ra:

- Thì ra vị...Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ này lại là một nam nhân.

Thạch Hổ cố nén cười, nói:

- Người đừng hiểu lầm, phu nhân cũng không phải là nam nhân. Nàng ta thật ra là nữ nhân, nhưng là một nữ nhân có “điểu” mà thôi.

Hần nói lời này chính là xát muối vào nỗi đau Tiểu Tiên Nữ. Nàng tức giận nhưng không để lộ ra ngoài, bất động thanh sắc, gằn giọng hỏi:

- Chuyện xưa này là ai nói cho người nghe?

Thạch Hổ ngừng cười, ôm lấy bụng, nói:

- Còn ai nữa? Đương nhiên là tộc huynh của Vương Đôn, Thái Úy Vương Diễn nói cho tông phụ của ta. Ta vô tình nghe được.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ buồn bã nói:

- Đôn lang ơi là Đôn lang, người thật là vô sỉ, “răng chó không mọc được ngà voi”, ngay cả chuyện đáng xấu hổ này cũng nói cho người khác biết.

Thạch Hổ lại nói:

- Người tầm người, mã tầm mã. Phu nhân là “nhân tài” như vậy, đương nhiên phải phối ngẫu với người vô sỉ như Vương Đôn mới đúng là một đôi trời đất tạo nên.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ chậm rãi nói:

- Thạch Hổ, người trăm phương ngàn kế chọc giận nô gia, là muốn bức nô gia ra tay giết người?

Thạch Hổ cười to:

- Ta vốn định đến Thôi gia, làm con rể. Ai ngờ người lại đến đây giết sạch, gà chó cũng không còn, hại ta không thể làm được thừa long khoái tể. Ta không tìm người trút giận thì tìm ai đây?

Trong tiếng cười lớn của hần, kinh đao bổ ra, thân đao mơ hồ phát ra tiếng âm âm như sấm động!

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ khéo léo, tránh một đao này, cười duyên nói:

- Chao ôi! Là đao pháp của Cấp Tang. Đừng quên Cấp Tang cũng từng là khách quý trên giường của nô gia! Nói chính xác thì người phải là đồ tôn ngoan của nô gia, còn không mau gọi một tiếng sư tổ nãi!

Cung Chân nhìn bộ pháp của ả, thiếu chút nữa đã kêu lên:

- Khinh công Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ sử dụng chính là Dịch Bộ Dịch Xu. Vương Đôn dám chắc là vào lúc tình chàng ý thiếp mặn nồng đã truyền cho nàng mấy chiêu tuyệt kỹ của mình.

Một đao của Thạch Hổ không trúng, hấn lại bổ ra liên tiếp năm đao, đao phong gầm lên như xé toạc cả không gian, đao sau lợi hại hơn đao trước. Thân thể Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ vũ động, bộ xiêm y bằng lụa mỏng rơi xuống, lộ ra thân thể hoàn toàn xích lỏa.

Cung Chân nhìn thấy ả mặt dày biến hình, chút nữa đã dị ứng đến phát ói:

- Lão bà điên này thật là vô sỉ!

Một chiêu này của Tiểu Tiên Nữ có tên “ Dâm Mê Vạn Phương Hề”, là một trong những sát chiêu của Tiểu Tiên Nữ. Hai mươi năm trước, mỗi khi ả sử chiêu này, thân thể tuyệt mỹ hiện ra, cho dù người là tuyệt thế cao thủ thì cũng không khỏi bị phân tâm, ngừng lại trong thoáng chốc, chỉ cần một sát na chần chừ này cũng đủ để vong mạng. Hai mươi sau lại sử ra chiêu này, dám chắc vẫn có tác dụng như xưa, chỉ có điều thân thể ả đã không còn thon thả như trước, chiêu này nên sửa lại thành “Heo Mập” Vạn Phương Hề mới đúng với thân thể của ả bây giờ.

Định lực của Thạch Hổ rất thâm sâu, hấn không hề phân tâm, ngược lại còn gia tăng thêm hai phần lực đạo, đao phong lập tức vươn dài ra tám thước. Hấn vốn hiểu sát, hôm nay lại bị lão thái bà phô bày thân thể xấu xí trước mặt, hấn làm sao có thể chịu nổi. Cho nên sự phẫn nộ chỉ gia tăng chứ không chút giảm đi, quyết ý chém lão thái bà thành hai đoạn.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ cười hì hì:

- Tiểu oan gia, người thật là độc ác, sao lại xuất đao tàn độc, không chút thương xót mạng nhỏ của nô gia!
- Đoạn mở toang hai chân ra kẹp thẳng vào cổ Thạch Hổ.

Trong tình huống này, nếu cự đao dài năm thước của Thạch Hổ chém Tiểu Tiên Nữ thành hai đoạn thì Thạch Hổ cũng không thể tránh được chuyện phải áp mặt vào “vật bất nhả” của ả, đừng quên hạ thân của ả đang hoàn toàn xích lỏa.

Thạch Hổ nửa đời hét ra lửa, sao có thể chịu được loại vũ nhục này? Tình nguyện thu đao, lui lại ba bước, trầm người hoành đao, xuất ra một đao hướng lên phía trên, so với đao trước thì cương mãnh hung hãn hơn thập bội.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ lớn giọng, khen nức nở:

- Ít da, cuối cùng đã sử dụng đến chân công phu rồi sao?

Bà ta nhìn thấy một đao này của Thạch Hổ tinh vi kỳ diệu, ẩn chứa biến hóa khôn cùng, không thể nhìn rõ xem tốt cùng sẽ biến chiêu như thế nào, trong lúc sinh tử quan đầu, nước tiểu lập tức bắn ra. Đây chính là quái chiêu mà Liên Tam Thao đã từng sử dụng. Hiên nhiên cao thủ Cái Bang cũng từng có người là khách nhân trên giường của bà ta.

Tuy nhiên chiêu này của ả xuất ra so với Liên Tam Thao thì uy lực lớn hơn gấp bội – thân thể ả vốn đặc dị - vừa là nam nhân, vừa là nữ nhân - có đến hai nơi bắn ra niệu dịch!

Đao pháp Thạch Hổ có thần kỳ đến đâu cũng phải triệt hồi đao chiêu, lui lại, nép mình xuống, đao quang loạn thiểm. Hấn cho dù giao chiến với đối thủ có võ công cao nhất thì cũng chưa từng sử dụng đao chiêu vừa rồi mà lâm vào cảnh chật vật, thối lui, né tránh như lúc này.

Bất quá niệu dịch phun ra tứ bề, cuối cùng cũng vấy lên mặt Thạch Hổ.

Hấn như phát cuồng, gầm lên:

- Nạp mạng chó người đi! – Hai chân chụm lại, thân thể và đao hợp nhất, cung bộ tiến lên, một đao hướng Tiểu Tiên Nữ đâm đến.

Thạch Hổ giờ phút này đang đứng ở “góc mù” của Tiểu Tiên Nữ, hấn tự tin sẽ không tiếp tục bị quái chiêu của ả nhiễu loạn. Một đao tất phải giết được yêu phụ, phát tiết phần nộ bị khi nhục trong lòng.

Bất quá hấn lại không cam lòng như vậy, một đao này đâm vào ngực yêu phụ, khê nhích sang một chút, chỉ cần đao phong không trúng vào vị trí chí mạng, hấn có thể chậm rãi hành hạ ả..

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ đột nhiên hét lớn:

- Dừng tay.

Đao thế của Thạch Hổ quả nhiên dừng lại, mũi đao chỉ còn cách tâm oa của Tiểu Tiên Nữ chưa đến một tấc.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ cười quyến rũ, nói:

- Vậy mới đúng là hài tử ngoan. – Hai ngón tay nhẹ nhàng nhón lấy mũi đao của Thạch Hổ đẩy ra xa, như sợ bị đao phong của hấn làm tổn thương đến mình

Thạch Hổ khê rít lên:

- Làm sao ngươi có được lệnh tiễn này? – Hấn vừa rồi cố gắng thu chiêu, không khỏi bị lực phản chấn làm tổn thương, thanh âm giờ phút này cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ thấy trong bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tiên Nữ có một tấm lệnh bài bích lục trong suốt.

Cả người Tiểu Tiên Nữ đều xích lõa, thật không biết lấy ra từ đâu ra lệnh tiễn này.

Tiểu Tiên Nữ nói:

- Người cho nô gia kim lệnh này là nam nhân, không cần biết là ai. Tóm lại quân lệnh như sơn, thấy kim lệnh như thấy đại tướng quân. Người bây giờ phải nghe theo lời sai bảo của nô gia mới đúng.

Lệnh tiễn này chính là kim lệnh trong quân đội của Thạch Lạc!

Thạch Hổ tức đến phát run, tay nắm chặt đến nỗi phát ra âm thanh.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ quay lại, ngồi trên giường mây, chậm rãi nói:

- Nô gia đang phiền muộn vì hạ nhân của Thôi gia quá nhiều, giết không xuể. Thạch Hổ, ngươi tới rất đúng lúc, nên đi một vòng, nhìn thấy hạ nhân của Thôi gia thì giết hết, chỉ lưu lại nam nhân tuần tú, nữ nhân tự nhiên giết hết, về phần đám thiếu niên đến chiêu thân thì hảo hảo lưu lại mạng nhỏ cho chúng, biết chưa? – Ngữ khí cứng rắn, dĩ nhiên là đang ra lệnh cho Thạch Hổ.

Thạch Hổ nhíu mày, hỏi:

- Ngươi muốn giết sạch người ở nơi này, thu lấy tài vật?

Tiểu Tiên Nữ nhìn hấn nói:

- Thạch Hổ, ngươi rất thông minh, đoán một cái đã trúng đích! Thôi gia tiền nhiều nhưng công phu yếu, làm gì có năng lực giữ được tiền tài trong tay?

Thạch Hổ lại hỏi:

- Ngươi bắt giữ các thiếu niên đệ tử là muốn uy hiếp thiên hạ quần hùng sao? Quả là độc kế!

Tiểu Tiên Nữ cười nói:

- Dừng gọi đây là độc kế, hơn nữa uy hiếp quần hùng cũng không phải là ta mà là... - Ả mỉm cười, khê lay động kim tiễn trong tay.

Thạch Hổ đáp:

- Chuyện hạ tiện như vậy không phải do tông phụ của ta làm ra. Đây nhất định là quỷ kế của Trương Tân.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ quát:

- Thạch Lạc cũng tốt, Trương Tân cũng hảo. Tóm lại thấy lệnh tiễn như thấy người, Thạch Hổ, nếu ngươi không mau thì hành quân lệnh thì ta sẽ xử ngươi theo quân pháp!

Thạch Hổ cắn răng thóa mạ:

- Người là một tên bất nam bất nữ, là yêu phụ tuyệt tử tuyệt tôn!

Cung Chân tiến lên, nói:

- Thạch Hổ không thể giết người nhưng ta lại có thể. Yêu phụ vô sỉ, nạp mạng đi! – Vận kinh xuất ra Thiếu A kiếm, lời vừa dứt thì kiếm đã đến cổ họng Tiểu Tiên Nữ.

Một chiêu kiếm pháp bách phát bách trúng, chưa từng thất thủ. Hôm nay đã..... thất bại.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ dùng một phương pháp đơn giản nhưng hữu hiệu nhất. Ả biết nhất kiếm của Cung Chân rất lợi hại, ngay khi Cung Chân nói đến bốn chữ “yêu phụ vô sỉ”, còn chưa kịp xuất kiếm thì ả đã nhanh chân nhảy lên mái hiên, tránh được vô địch nhất kiếm. Cung Chân không có một chút công lực, mặc dù mắt thấy Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ biến mất nhưng kinh lực xuất kiếm đã truyền đến khuỷu tay, một kiếm vẫn xuất ra, đâm vào hư vô.

Cung Chân xuất kiếm thất bại, đứng ngẩn người, miệng lẩm bẩm ba chữ “nạp mạng đi”, đoạn nghĩ thầm:

- Không sai, đúng là muốn tránh một kiếm của ta thì đây chính là phương pháp trác tuyệt nhất.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ ở trên nóc nhà, reo lên:

- Cung Chân, nô gia không đoạt vợ của người, không câu dẫn cha người, không có cưỡng gian người. Người vì sao lại độc ác, muốn đoạt đi mạng nhỏ của nô gia?

Cung Chân ngược mặt lên nhìn ả, nói:

- Giết yêu phụ như người, ta có ba lý do.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ: “Ồ!”

Cung Chân nói:

- Lý do đầu tiên: Thôi Tương có ơn tặng kim tiền, tỳ nữ cho ta. Nếu người giết sạch Thôi gia, ta nhất định giết chết người báo thù. Thứ hai: ta có một tiểu tỳ rơi vào tay người, chắc người cũng đã giết nàng. Vì vậy ta phải giết người báo thù.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ nhìn Cung Chân, cười hì hì, không một chút nào có vẻ tức giận, nói:

- Còn lý do thứ ba?

Cung Chân đáp:

- Dung mạo, cử chỉ của người có thể gây cho người khác ác tâm, không giết không được.

Ánh mắt Tiểu Tiên Nữ đột nhiên lộ ra vẻ bi thương:

- Người nói đúng, đôi khi ta soi gương, cũng tự sinh ra ác tâm. Tuổi thanh xuân của nữ nhân rất nhanh chóng trôi qua, già đi rất nhanh, vốn cũng đã nên chết đi. – Thở dài một hơi, lại nói – Chỉ tiếc là càng già lại càng sợ chết.

Cung Chân nhìn bộ dạng kỳ quái của ả, trong lòng thầm tính toán làm sao có thể giết được ả:

- Nếu phóng kiếm, tất chắc chắn có thể giết lão quái vật này. Nhưng lại không biết xung quanh đây mai phục bao nhiêu đồng đảng của ả. Nếu không có kiếm trong tay, chỉ sợ sẽ rơi vào hiểm cảnh - Nhất thời do dự không quyết định được.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ đột nhiên vỗ vỗ tay, dịu dàng nói:

- Đồ tôn ngoan, mau chém tên cuồng đồ vô lễ với mẹ thành nhục tương!

Đám người lùn lập tức nhảy ra, thi triển đao kiếm, tấn công Cung Chân.

Đám người lùn này đều có xuất thân nghèo khổ, đói khát, khi còn nhỏ đã được Tiểu Tiên Nữ bỏ ra vài đồng bạc mua lấy, số còn lại là cô nhi được ả thu dưỡng ở bên đường. Từ nhỏ đã được cho uống các loại kỳ đan diệu dược. Sau đó nhốt vào trong một lồng sắt nhỏ, mỗi ngày cho ăn một bữa, ban đêm cũng chỉ cho ăn một bát cơm. Khi lớn lên vẫn bảo trì được xương cốt không phát triển, giữ được dáng vẻ như tiểu đồng. Đến

lúc đó lại ngày đêm cho ăn thật nhiều thịt cá, khiến cho thân thể chỉ phát triển chiều ngang, biến thành bộ dáng lùn mập như ngày nay. Nếu không phải tốn công như vậy thì Tiểu Tiên Nữ muốn tìm được mười mấy tên lùn để sai khiến cũng là một việc rất khó khăn.

Đám người lùn rơi vào tình cảnh bi thảm, càng nảy sinh sự oán hận đối với người bình thường. Mỗi khi vâng mệnh giết người đều xuất thủ cực kỳ tàn độc, không chỉ đưa đối phương vào chỗ chết mà còn phải băm thây thành vụn đoạn mới cam lòng.

Đáng tiếc Cung Chân không biết thủ đoạn rèn luyện thuộc hạ này của Tiểu Tiên Nữ. Nếu không thì giờ phút này hẳn đã bắt chấp tất cả, cho dù liều mạng cũng phải giết chết Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ.

Tuy nhiên bây giờ hẳn có muốn phóng kiếm giết chết Tiểu Tiên Nữ đã không còn kịp nữa. Mười sáu gã lùn, mười sáu thanh binh khí đã đến trước mặt hắn!

Phía trước Cung Chân đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang bảo vệ, vững chãi như tường đồng vách sắt. Những tiếng “leng keng” liên tục vang lên, bức lui đám lùn về phía sau.

Thạch Hổ dường như biết được sự lợi hại của đạo bạch quang, nhịn không được, reo lên:

- Hảo kiếm pháp, thực sự quán tuyệt thiên hạ!

Cung Chân tung ra chiêu này chính là chiêu thứ tư của Viên Công thần kiếm “Phi Thiết Thảo Nhi Ấp”. Chiêu kiếm pháp này có uy lực phòng thủ tối cao, một khi thi triển ra, đừng nói là mười sáu gã địch nhân, cho dù là ba mươi hai gã, sáu mươi tư gã cũng không cách nào tiến vào được phạm vi ba thước gần hắn. Cung Chân mặc dù chưa bao giờ phải dùng đến chiêu này, không phải là quá thành thực, song như vậy cũng đã thừa sức đối phó với mười sáu gã lùn.

Ngày trước Cung Chân bị thuộc hạ của Trực Âm vây công, lúc đó hắn sử dụng Trúc kiếm, binh khí không sắc bén bằng binh khí đối phương, không cách nào sử ra chiêu “Phi Thiết Thảo Nhi Ấp” để bảo vệ mình, chỉ có thể dùng chiêu thức tấn công hòng đồng quy vu tận với đối phương.

Binh khí trong tay mười sáu gã lùn chỉ còn lại một nửa, chính là bị Thiệu A kiếm sắc bén chém đứt một nửa kia.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ lên tiếng ra lệnh:

- Tám người chia thành một tổ, luân phiên công kích!

Ả đứng từ xa quan chiến, nhìn rất rõ tình huống. Cung Chân tuy thủ kín, ngay cả giọt nước cũng không lọt qua kiếm quang của hắn nhưng hắn lại không có nội lực, không thể duy trì được lâu. Chia ra hai nhóm, xa luân chiến, không tới mười hiệp, dám chắc Cung Chân sẽ nguy.

Cung Chân nhìn thấy tám gã lùn tiếp tục cầm đoạn đao, đoạn kiếm tiến lên, kêu thầm:

- Khổ rồi!

Mặc dù vừa rồi hắn dùng tuyệt thế kiếm pháp để ngăn cản thế công của đám lùn nhưng hắn lại không hề có chút nội lực nào, va chạm với mười sáu thanh binh khí, cánh tay của hắn cũng trở nên tê rần. Chiêu thức phòng ngự vừa rồi của hắn tuy kín như bưng nhưng rất hao tổn khí lực, nếu không nhờ vào sự sắc bén của Thiệu A kiếm chém gãy binh khí đối phương, chỉ e là va chạm với bảy, tám thanh binh khí, Thiệu A kiếm đã rơi khỏi tay hắn, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Cung Chân miễn cưỡng nâng kiếm, đang muốn dùng lại “Phi Thiết Thảo Nhi Ấp”, đã thấy trước mắt máu tươi phun đầy trời, thủ cấp của tám gã lùn bay lượn trên không!

Hắn vừa mừng vừa sợ, kêu lên:

- Thạch tướng quân, đa tạ viện thủ!

Xuất đao cắt đầu, ngoài Thạch Hổ, còn có ai có khí thế đao pháp uy mãnh, một đao chém đứt tám đầu người?

Thạch Hổ xuất ra đệ nhất đao, chém đứt tám thủ cấp, đệ nhị đao lại chém ra, thêm tám thủ cấp nữa bay lượn trên không trung. Thân thủ của mười sáu gã lùn không phải kém nhưng ngay cả một đao của hắn cũng không thể đỡ được.

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ mắt nhìn thấy “con mình” chết thảm, mặt vẫn không đổi sắc. Từ khi ả bị Vương Đôn bỏ rơi thì tính tình đại biến, coi người như súc vật, thu dưỡng đám “con” này, chủ yếu là biến chúng thành sát thủ, là chó săn, là nô lệ. Cho đến bây giờ ả cũng không hề quan tâm đến tính mạng bọn chúng.

Tà nhãn của ả ngừng lại trên mặt Thạch Hổ, nói:

- Nô gia muốn giết Cung Chân, người không giúp nô gia, ngược lại giết hết con ta. Chẳng lẽ ngay cả lệnh tiễn của tông phụ người, người cũng không nghe? Thường nghe Thạch Lạc quân lệnh như sơn, nếu không nghe mệnh lệnh của hắn, đừng nói là cháu, mà cho dù là con ruột hắn cũng phải chết. Không lẽ người không sợ?

Thạch Hổ lạnh lùng nói:

- Chỉ cần đem tất cả người ở đây giết hết thì tông phụ làm sao biết được việc này?

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ mỉm cười như cánh hoa trong gió, đương nhiên là đóa hoa đã héo úa. Cười xong mới nói:

- Nếu muốn người ta không biết, chẳng thà đừng làm ra. Thạch Hổ, người đã nghe câu này chưa?

Thạch Hổ đang định xuất đao chém chết lão thái bà vô sỉ lùn tịt này, đã nghe Tiểu Tiên Nữ kêu lên:

- Thiên linh linh, địa linh linh, Bồ Tát cứu mạng còn không mau hiển linh? Nếu người không hiển linh thì ta sẽ chết, mà người cũng sẽ biến thành Bồ Tát bằng đất, tự thân khó bảo toàn!

Ả lại kêu lên:

- Cung Chân, mau giúp ta ngăn cản con “hổ” điên này lại!

Những lời này thoát nghe thì thấy hoang đường, nhưng sắc mặt Cung Chân lại trở nên xám như tro. Một gian nhà trước mặt mở cửa ra, xuất hiện ba người - Thôi Tương, Trương Tiêu Nhân, Tuệ Nhi.

Thôi Tương hai tay đều cầm trường kiếm, kề sau lưng Tuệ Nhi và Trương Tiêu Nhân, hung ác nói:

- Cung Chân, người còn không mau xuất kiếm giết chết Thạch Hổ, ta sẽ chấm dứt cuộc sống hai ả tiện tì này!

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ, cười một cách hả hê:

- Cung Chân, nô gia không giết ân nhân đã tặng hoàng kim lụa là cho người, cũng không giết tỷ nữ của người, ba lý do người muốn giết nô gia, đã giảm đi hai.

Cung Chân nghĩ thầm trong lòng:

- Tiểu Tiên Nữ rõ ràng muốn giết sạch người của Thôi gia, đoạt lấy tài sản Thôi gia. Thôi Tương sao lại giúp ả, uy hiếp nhị nữ, ép buộc ta giết Thạch Hổ? – Sự tình trước mắt biến hóa quá nhanh, Cung Chân cảm thấy rối tung, chưa nghĩ ra được biện pháp gì để ứng phó với hoàn cảnh này.

Nhưng Thạch Hổ lại lập tức thông suốt:

- Thôi Tương, người quả nhiên là cầu kết với ngoại nhân, “công rắn cắn gà nhà”, mưu đồ thâm tóm lấy đất đai, vàng bạc. Người thật là hèn hạ, đề tiện!

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ cười hì hì nói:

- Hắn là đệ nhất hèn hạ, người là đệ nhất thông minh, đoán một cái là trúng phóc! Nếu không phải có vị Thôi Tương này làm nội ứng thì nô gia làm sao có thể đào được một địa đạo dài cả dặm, thần không hay quỷ không biết thẳng vào trong Thôi phủ. Thừa lúc hộ vệ ngủ mơ, đến Chiêu Tế quán, thích giết thì giết, thích bắt thì bắt, một mẻ quét sạch, ngay cả manh giáp cũng không để lại?

Thôi Tương chợt quát:

- Cung Chân, người nhận lấy vàng bạc và tỳ nữ của ta, còn không mau báo ân. Mau xuất kiếm đâm thủng cổ họng Thạch Hổ cho ta! – Nói xong trường kiếm trong tay khẽ đâm một chút vào lưng Trương Tiêu Nhân và Tuệ Nhi.

Hắn và Tiểu Tiên Nữ còn lưu lại Trương Tiêu Nhân là bởi nàng là con gái Trương Thiên Sư, là một món hàng đáng giá; lưu lại Tuệ Nhi chính là để kìm chế Cung Chân.

Cung Chân chợt hỏi:

- Người đã giết Thôi Hoàn?

Thôi Tương hậm hực nói:

- Hừ, ta từ nhỏ đã thông minh hơn hắn. Mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do một tay ta làm. Chỉ vì hắn là trưởng tử, cho nên ta thành kẻ dưới. Chuyện này là công bằng sao? Thôi gia dưới sự chủ trì của hắn, ngày càng suy bại, danh tiếng không còn được như xưa. Ta giết hắn, sau đó phát dương quang đại Thôi gia, đó mới là phúc khí của Thôi gia.

Bất quá Thôi Tương lại không nói ra nguyên nhân quan trọng nhất. Thôi gia tại thời loạn thế vẫn có thể đứng vững chính là nhờ Thôi Tương đã hi sinh trình tiết của thê tử hắn cho Lưu Thông, chấp nhận mọc sừng để đổi lấy an toàn cho Thôi gia. Vì thế hắn luôn nghĩ chiếc ghế gia chủ của Thôi gia phải thuộc về hắn mới đúng!

Cung Chân lại hỏi:

- Nói như thế thì chủ nhân của Thôi gia trước kia là Thôi Hoàn, bây giờ người là tân chủ nhân?

Thôi Tương ngang nhiên trả lời:

Không sai, Thôi Tương ta từ giờ phút này chính là chủ nhân của Thôi gia!

Cung Chân chậm rãi nói:

- Lúc trước Thôi Hoàn là gia chủ của Thôi gia, người tặng ta vàng bạc, vải vóc, tỳ nữ cũng là Thôi Hoàn, không phải là người.

Thôi Tương cũng bất ngờ, không nghĩ ra vị thiếu niên ngu ngơ, cứng nhắc này đột nhiên tâm tư trở nên tinh tế như vậy. Nhất thời không cách nào phản bác. Đột nhiên trước mắt lóe lên một đạo bạch quang, trong nháy mắt đã thấy một chuỗi kiếm xuất hiện trong cả hai mắt, tầm nhìn cũng chia ra làm hai hình ảnh, tình trạng cực kỳ cổ quái.

Hắn nghe Cung Chân lạnh lùng nói:

- Thôi Hoàn tặng ta nhiều thứ, ta phải báo ân cho hắn, vì hắn trả thù.

Đây là câu nói cuối cùng mà Thôi Tương được nghe trong cuộc đời hắn.

Thiên Kiêu Bá Mị Tiểu Tiên Nữ nhìn thấy Cung Chân phóng ra bảo kiếm đoạt mạng Thôi Tương, thậm chí sợ Thạch Hổ và Cung Chân liên thủ thì ngay cả mạng già cũng không thể bảo toàn. Sợ đến hồn phi phách tán, lướt qua bức tường, phóng mình chạy mất.

Thạch Hổ quát:

- Chạy đi đâu! – Đoạn cầm đao đuổi theo.

Võ công của Tiểu Tiên Nữ mặc dù không bằng Thạch Hổ nhưng khinh công lại từng được Vương Đôn truyền thụ. Dịch Bộ Dịch Xu là thân pháp cử thể vô song, thoảng chốc đã cách Thạch Hổ một đoạn xa.

Cung Chân nhìn thấy Trương Tiêu Nhân và Tuệ Nhi bị điểm huyết đạo, rầu rĩ lắm bầm:

- Lại là điểm huyết. Thật là phiền toái, lại phải chơi trò hỏi đáp chẳng?

Đột nhiên hắn quan sát, nhìn lướt qua căn phòng ánh mắt dừng tại một vật, đoạn nghĩ ra được một diệu kế.

Hắn bước đến bên Thôi Tương, thu hồi lại Thiếu A kiếm, bỗng dưng quay lại, chỉ kiếm ra phía sau, nói:

- Mau giải khai huyết đạo cho các nàng!

Phía sau nguyên là một gã bảo tiêu đang ẩn nấp. Cổ họng bị mũi kiếm chỉ đến, sợ đến phát run:

- Tiểu nhân giải, lập tức giải ngay. Thiếu hiệp kiếm hạ lưu tình, ngàn vạn lần bỏ qua mạng chó cho tiểu nhân. – Đoạn động tay, động chân giải huyết cho hai nàng.

Lúc này Cung Chân nghe được thanh âm của một nữ nhân bên ngoài tường phủ:

- Người chính là Thạch Hổ?

22. Q.3 - Chương 4: Ngư Ông Đắc Lợi

Thạch Hổ thấy Cơ Tuyết cản đường, khiến hắn không thể đuổi giết Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ, thanh âm trầm xuống, hỏi:

- Người là ai?

Với bản tính của Thạch Hổ, nếu người trước mắt không phải là một nữ nhân xinh đẹp thì hắn đã sớm gặp thần sát thần, gặp quỷ sát quỷ, vung đao chém đứt kẻ cản đường thành hai đoạn.

Cơ Tuyết đáp:

- Ta là kẻ sẽ giết ngươi! – Thuần Quân kiếm xuất ra, biến thành một đạo kiếm hoa uy hiếp vùng ngực của Thạch Hổ.

Với sự lịch duyệt của Thạch Hổ, lúc này cũng không nhận ra lai lịch kiếm pháp của Cơ Tuyết, tâm trạng hơi chần động, thâm nghĩ:

- Từ đâu lại chui ra một thiếu nữ này, kiếm pháp inh, dường như không thua kém Cung huynh đệ!

Thạch Hổ không nhìn ra được lộ số kiếm pháp đối phương, nhưng hung tính nổi lên, lùi hai bước sang bên trái, hai chân hợp thành cung bộ, hét lớn một tiếng, trường đao năm thước tung ra đón đỡ kiếm hoa.

Một đao này của hắn dùng đơn giản phá tinh xảo, dùng lực để thủ thắng.

Cơ Tuyết là nữ tử, khí lực không thể bằng một gã trời sinh thần lực như Thạch Hổ được. Kiếm pháp biến hóa thành thiên vạn kiếm hoa nhưng không cách nào có thể khắc chế được một đao đơn giản, đến độ gần như vung về của Thạch Hổ. Tuy nhiên kiếm hoa của Cơ Tuyết cũng chỉ là hư chiêu mà thôi.

Mắt thấy đao thế của Thạch Hổ đã tận, đột nhiên mũi kiếm uốn cong, chém vào hông Thạch Hổ.

Ai ngờ công lực của Thạch Hổ đã đến mức hóa cảnh, cho dù xuất ra một đao toàn lực vẫn có thể thu hồi được, cánh tay khê rung lên, đao phong quay lại ngăn một kiếm này của Cơ Tuyết.

Song phương giao thủ qua một chiêu, nhất thời đều cảm thấy đây là đối thủ lợi hại nhất mà mình đã từng gặp, không khỏi rung mình sợ hãi.

Thạch Hổ không ngừng suy nghĩ về lai lịch kiếm pháp của Cơ Tuyết:

- Kiếm pháp của ả tinh vi ảo diệu, ngoại trừ Tà gia kiếm ở Trần quận, thiên hạ sao lại có thứ kiếm pháp uy lực như vậy?

Cơ Tuyết thì nghĩ:

- Phụ thân thường nói Tà gia kiếm, Thạch gia đao chính là hai thứ binh khí lợi hại nhất giang hồ. Hôm nay gặp phải, quả nhiên danh bất hư truyền! Nếu có thể giết được người này, phụ thân nhất định sẽ khen ngợi ta. - Nghĩ tới đây hùng tâm khởi phát, gia tăng quyết tâm xuất kiếm.

Tâm tư hai người khác nhau, trong nháy mắt đã qua lại hơn mười chiêu. Kiếm pháp của Cơ Tuyết đương nhiên là kỳ lạ cổ quái, đao chiêu của Thạch Hổ cương mãnh nhưng hết sức linh hoạt. Quả thực bên tám lạng, người nửa cân.

Duy có một chuyện khiến Thạch Hổ cảm thấy kỳ lạ:

- Bảo đao của ta nặng năm mươi lăm cân, lại quán chú nội lực của bản thân. Một đao khi chém ra, cơ hồ mang theo lực lượng của thiên quân vạn mã. Nữ oa nhi này chỉ dùng một thanh đoản kiếm đã có thể ngăn chặn trọng đao của ta. Hơn nữa còn tạo ra lực phản chấn quay lại, truyền sang hổ khẩu của ta. Có thể thấy người này ngoại trừ nội lực cao thâm thì đoản kiếm cũng là trọng kiếm, thậm chí kiếm chất còn tốt hơn cả bảo đao của ta.

Hắn không biết được đoản kiếm của Cơ Tuyết chính là đỉnh đỉnh đại danh cổ kiếm Thuần Quân, thân kiếm tuy nhỏ nhưng nặng đến bốn mươi chín cân, so với bảo đao năm thước của hắn chỉ nhẹ hơn mấy cân.

Đao dài kiếm ngắn, đao dày kiếm mỏng, trọng lượng của kiếm không hề thua kém đao, ngắn một tấc thì mạnh thêm một tấc. Đón đỡ được mười chiêu thì bảo đao của Thạch Hổ đã bị khảm lên mười mấy lỗ nhỏ.

Thạch Hổ âm thầm kinh hãi, gia tăng biến hóa của đao pháp, không còn dùng cương chế nhu nữa, tránh để đao mình ngạnh tiếp với kiếm đối phương. Nếu để bảo đao bị chém gãy thì trận này chắc chắn thua.

Lúc này Cơ Tuyết xuất ra một chiêu “Nữ Kỳ Vô Phương”. Phương vị xuất kiếm hết sức bình thường, tuyệt không có gì biến ảo. Ai ngờ kiếm đến nửa đường, Cơ Tuyết lấy chân trái làm trục, xoay tròn nửa vòng, kiếm chiêu tưởng như không có gì biến ảo đột nhiên hóa thành chín thức, tấn công chín huyệt đạo đối phương. Chiêu thức huyền hoặc đến cực điểm, đạt đến cảnh giới không thể nghĩ đến.

Vùng Kinh Sở có một truyền thuyết: Có một thiếu nữ không chồng, cũng không hề giao hợp. Song một lần bị một chòm sao trên trời chiếu xuống, khi về nhà thì sinh được chín người con. Từ đó mới có truyền thuyết “Nữ kỳ vô hợp, yên thủ cử tử”(1).

Phụ thân Cơ Tuyết là một bậc kỳ tài bèn dựa vào truyền thuyết đó, sáng tạo ra chiêu kiếm này, đặt tên là “Nữ Kỳ Vô Phương”.

Thạch Hổ hoành đao, song chỉ niệm trụ mũi đao, chân khí từ hai tay truyền sang, thân đao lập tức rung lên, phóng ra, phát ra âm thanh như long ngâm. Kiếm chiêu của Cơ Tuyết từ đệ nhất kiếm đến đệ cửu kiếm đều bị thân đao chặn đứng, không thể chạm được đến thân thể Thạch Hổ được.

Tuyệt chiêu của Cơ Tuyết bị phá, trước mắt lại thấy đao quang đại thịnh, đao của Thạch Hổ đang chém đến, kiếm chiêu của nàng đã tận, không cách nào có thể hồi kiếm phòng thủ. Tâm niệm đang nghĩ cách để né tránh một kiếm này thì đột nhiên nghe một tiếng “ầm”, đao chiêu của Thạch Hổ đã hạ xuống.

Thạch Hổ chậm rãi hoành thủ, đánh về phía sau, kinh khí hùng hậu đánh mạnh vào vách tường phía sau, tạo thành một trận cát bay đá chạy mù mịt.

Ngực phải của hắn đột nhiên lộ ra một mũi kiếm dính máu!

Kẻ ám toán hắn đang ở cách đó ba trượng. Vừa rồi nếu kẻ này chậm một chút thì đã bị kinh khí của Thạch Hổ giết chết.

Người này thân hình gầy gò, không phải ai khác mà chính là Đào Trăn.

Đào Trăn chịu làm nô bộc tại Thôi phủ chính là do mưu sâu của Vương Phác sắp đặt, có nhiệm vụ vì Sát Hổ thế gia, giám sát nhất cử nhất động của Thôi phủ. Thôi Hoàn mặc dù không tin hắn nhưng lại không có gan từ chối, cũng không dám sai bảo tên nô bộc này. Chỉ còn cách tùy ý cho hắn nhàn du khắp nơi, điều tra tin tức cho Vương Phác.

Đợi cho binh mã của Lưu Thông rời khỏi Thanh Hà, Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ từ địa đạo xuất hiện, cùng Thôi Tương nội ứng ngoại hợp, giết Thôi Hoàn và người của hắn. Về phần đám thiếu niên tại Chiêu Tế quán, nếu không có danh vọng thì bị Tiểu Tiên Nữ giết chết, nếu có gia thế chống lưng thì bị bắt mang đi.

Đào Trăn đương nhiên sẽ không vì “chủ nhân” Thôi Hoàn mà liều mạng với Tiểu Tiên Nữ. Huống chi võ công của Tiểu Tiên Nữ cổ quái, yêu dị, hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ của ả. Chỉ còn cách len lén, ẩn nấp ở xa quan sát một trường giết chóc của Tiểu Tiên Nữ.

Sau cùng lại thấy Thạch Hổ và Cơ Tuyết giao đấu. Hắn thừa cơ Thạch Hổ tập trung toàn bộ tinh thần hóa giải tuyệt chiêu Cơ Tuyết. Bèn hiện thân, nhất kiếm từ phía sau đâm xuyên qua thân thể Thạch Hổ.

Thạch Hổ chỉ thấy trước mặt đầy trời tinh quang, xoay mòng mòng, trước mắt lại mờ ảo hiện ra một người, trường đao giơ lên chém ra. Nhưng giờ phút này hắn nào còn chút khí lực để xuất đao? Thân thể đã được hai người chia ra tả hữu đỡ lấy.

Bóng người trước mắt hắn cất cao giọng nói:

- Muốn giết Thạch Hổ, trước tiên phải giết ta!

Thạch Hổ hít một hơi dưỡng khí, định thần. Ánh mắt từ từ có thể nhìn rõ được người đứng trước mặt chính là Cung Chân, hai người vừa đỡ hắn chính là Trương Tiêu Nhân và Tuệ Nhi. Tâm trạng cảm thấy rất xấu hổ. Vừa rồi nếu hắn có đủ khí lực xuất chiêu thì đã làm Cung Chân bị thương.

Hai mắt Cung Chân lấp lánh nhìn chằm chằm Cơ Tuyết và Đào Trần. Hắn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để có thể dùng một chiêu đoạt mạng hai người này, song lại thấy Cơ Tuyết đi đến trước mặt Đào Trần.

Đào Trần khom người nói:

- Tham kiến đại tiểu thư.

Cơ Tuyết đột nhiên ra tay tát Đào Trần hơn mười cái, thanh âm lạnh như băng:

- Ai sai người ám toán Thạch Hổ?

Đào Trần bị Cơ Tuyết dùng lực tát mạnh, mặt sưng phù lên như đầu heo, nhưng không dám phản kháng, thanh âm run run nói:

- Khởi bẩm đại tiểu thư, thằng nhãi Thạch Hổ này là một đại cao thủ người Hồ. Từng giết không ít đồng môn của chúng ta. Tiểu nhân lo ngại tiểu thư nhất thời không địch nổi hắn, bị hắn gây thương tích....

Cơ Tuyết lạnh lùng cắt lời:

- Cho nên người xuất kiếm ám toán hắn?

Đào Trần cung kính đáp:

- Dạ!

Cơ Tuyết phi cước đá Đào Trần lăn mấy vòng trên mặt đất, rít lên:

- Ta cùng Thạch Hổ công bình quyết đấu. Cho dù bị hắn giết chết cũng không oán hận. Hán nhân trở nên hèn yếu, bị người Hồ khuyhnh đảo thiên hạ chính là bởi những người vô sỉ như ngươi!

Một cước này của nàng khá nặng. Đào Trần trọng thương không nhẹ, quỳ trên mặt đất, không ngừng thổ huyết, không thể đứng dậy được.

Thạch Hổ không còn nghi ngờ nữa, bật thốt lên:

- Người chính là nữ nhi của Hiên Viên Long!

Cơ Tuyết ngạo nghễ đáp:

- Tiên tổ hoàng đế tên là Cơ Hiên Viên, cha ta là Hiên Viên Long, cũng là Cơ Long. Ta chính là Cơ Tuyết!

Nàng chính là nữ nhi của thiên hạ đệ nhất cao thủ Hiên Viên Long, không khó hiểu khi võ công lại thần kỳ như vậy.

Thạch Hổ ngửa mặt lên trời, than rằng:

- Cháu của Thạch Lặc thua trên tay nữ nhi Hiên Viên Long, cũng không hề oan uổng.

Cơ Tuyết đáp:

- Yên tâm, người đã thụ thương. Ta sẽ không giết người. Ta đợi người bình phục, khi đó sẽ quang minh chính đại, công bình quyết đấu, giết chết tên Ma vương hai tay dính đầy máu tanh như ngươi!

Nàng thật ra không muốn giết Thạch Hổ cũng là vì có thâm ý khác. Cơ Tuyết vốn hung hoài chí lớn, muốn thừa kế sự nghiệp của phụ thân, tiếp nhận Sát Hồ thế gia. Tuy nhiên Sát Hồ thế gia còn có Ngũ Bá, Thất Hùng, ai ai cũng là cao thủ uy danh chấn động võ lâm, sao lại có thể cam tâm làm thủ hạ ột thiếu nữ? Cho nên nếu nàng có thể công bình quyết chiến, giết được đệ nhất dũng sĩ Hồ tộc – Thạch Hổ, khi đó mới có thể khiến cho Ngũ Bá, Thất Hùng tâm phục khẩu phục, quỳ dương chân nàng.

Thạch Hổ lạnh nhạt nói:

- Ta là Ma vương, song thủ vấy đầy máu tanh người Hán. Cha ngươi không phải là Sát Nhân vương, song thủ dính đầy máu tanh Hồ nhân sao?

Cơ Tuyết đáp:

- Hán Hồ bất lưỡng lập, hai tộc phải có một tộc diệt vong, khi đó trận đại chiến này mới chấm dứt.

Cung Chân không nhịn được, lên tiếng:

- Chuyện này chỉ do ý nghĩ điên cuồng của phụ thân ngươi nghĩ ra. Không lẽ người Hồ, người Hán không thể hòa bình chung sống, coi nhau như bằng hữu, cùng sống tại Trung Nguyên sao?

Cơ Tuyết không trả lời, nhìn hẩn:

- Ngươi là Cung Chân?

Cung Chân đáp:

- Tại hạ chính là Cung Chân.

Cơ Tuyết cười lạnh:

- Ngươi là Cung Chân thì tốt quá. Hôm nay ta không giết Thạch Hổ, nhưng sẽ giết ngươi.

Cung Chân ngạc nhiên:

- Tại sao?

Cơ Tuyết nhìn chằm chằm hẩn, đáp:

- Thứ nhất, ngươi là người Hồ, không giết không xong. Thứ hai, nghe nói ngươi có hai, ba chiêu kiếm pháp mà ngay cả Tạ Thiên cũng hứng thú. Ta lại càng phải lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi.

Lúc này Tuệ Nhi chợt kêu lên:

- Thạch tướng quân, Thạch tướng quân!

Nguyên Thạch Hổ trọng thương, rốt cuộc đã ngã đi.

Cơ Tuyết chớp động thân hình, đến bên Thạch Hổ, Thuần Quân kiếm xuất ra, chém xuống hai kiếm.

Cung Chân cả kinh, đây không phải là chuyện đùa:

- Không được tổn hại đến Thạch tướng quân! – Muốn ngăn cản Cơ Tuyết xuất chiêu, nhưng nàng ta ra tay cực nhanh, làm thế nào có thể ngăn cản được?

Hai kiếm của Cơ Tuyết chính là chém đứt hai đoạn kiếm – mũi kiếm và chuôi kiếm - trước sau đâm xuyên qua người Thạch Hổ, thủ chỉ vươn ra phong bế các huyệt đạo Thiên Trì, Trung Phủ, Thực Tâm, Chu Vinh, Đại Bao, nắm đại huyệt đạo gần miệng vết thương, lại lấy ra một viên thuốc màu xanh, vận trảo bóp miệng, búng viên thuốc vào họng hẩn.

Cung Chân còn chưa kêu lên dứt câu thì Cơ Tuyết đã hoàn thành xong công việc của mình - huy kiếm, xuất chỉ, lấy thuốc, cho uống - đoạn lui lại nói:

- Tính mạng của hẩn không đáng ngại, ngươi nên quan tâm đến mạng nhỏ của ngươi kia.

Cung Chân cầm Thiệu A kiếm trong tay, lại nhìn Cơ Tuyết xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Hẩn cũng không biết làm thế nào mới đúng. Bất quá hẩn không đành lòng giết nàng, bèn nói:

- Được, cô ra tay trước đi. – Nghĩ bụng – Cơ Tuyết nếu tấn công, ta sẽ sử dụng tuyệt chiêu phòng thủ khắp thiên hạ của mình, cho dù không thắng, cũng không thể bại được.

Cơ Tuyết lắc đầu:

- Không được! – Đoạn tiến lên đánh ra một chưởng.

Cung Chân vùng Thiếu A kiếm, thi triển “Phi Thiết Thảo Nhi Ấp”, song một chưởng Cơ Tuyết nhanh như thiểm điện, kiếm hắt chưa xuất ra thì ngực đã trúng chưởng.

Cơ Tuyết đánh ra một chưởng liền thối lui, lạnh lùng nói:

- Ta ra tay nhanh hơn ngươi nhiều. Nếu ngươi không tiên phát chế nhân thì chưa xuất kiếm đã chết mười lần rồi.

Một chưởng của nàng tung ra cũng không mang theo nội lực. Cung Chân trúng chưởng chỉ lui lại mấy bước, không hề bị thương tổn.

Cung Chân nghe được lời này, trong lòng như xuất hiện một dòng điện sáng lóe lên, tựa như nắm bắt được một đạo lý võ học nào đó, không ngừng trầm tư:

- Tiên phát chế nhân, tiên phát chế nhân, tiên phát chế nhân....

Cơ Tuyết nhìn bộ dạng ngây ngốc của hân, không nhịn được, nói:

- Cung Chân, đừng tưởng không xuất kiếm thì ta không dám giết ngươi! Ta sẽ đếm đến ba. Một!

Cung Chân đột nhiên thanh tỉnh:

- Võ công nàng ta cao như vậy, ta có thể làm cho nàng bị thương hay sao? Nếu ta không toàn lực xuất kiếm thì nàng cũng sẽ giết ta. – Nghĩ đến đây hân cảm thấy thoải mái, Thiếu A kiếm vùng lên.

Một kiếm này có tên là “Tử Cầm Khuyển Chi Phệ”. Sách Ngô Việt Xuân Thu có ghi lại Văn Chung tự Tử Cầm, là đại phu của nước Việt. Một ngày nọ hiền nhân Phạm Lãi đến chơi. Con chó giữ nhà của Tử Cầm thấy Phạm Lãi bèn cắn ông ta.

Văn Chung bèn giải thích:

- Chó của ta hề thấy người là cắn. Nó không hề phân biệt người đó là thánh nhân hay kẻ cùng đồ bại hoại. Chỉ cần thấy người là cắn. Trừ phi kẻ đến không phải là người thì nó mới không cắn.

Một kiếm này cũng chứa đựng đạo lý như vậy. Nếu địch nhân là người thì không thể nào tránh khỏi bị xuyên thủng cổ họng mà chết.

Với võ công của Cơ Tuyết, liệu có thể tránh được một kiếm này?

Cung Chân xuất kiếm xong thì mắt nhắm chặt, không dám nhìn kết quả. Hân biết nếu một kiếm này không đắc thủ, Cơ Tuyết sẽ lấy mạng hân. Chỉ là trong lòng hân cũng không biết nàng giết hân hay hân giết nàng thì mới là đúng. Một sự mâu thuẫn đến khó hiểu xuất hiện trong tâm trí của Cung Chân!

Chỉ nghe thấy Trương Tiêu Nhân và Tuệ Nhi đồng thời reo lên:

- Trúng!

Cung Chân mở mắt, nhìn thấy kiếm mình cắm ở cổ họng Cơ Tuyết, vết thương sâu chừng bảy tấc, chút nữa đã xuyên thủng ra đằng sau.

Trong lòng hân như có muôn ngàn đám mây mù mịt, không biết nên vui hay nên buồn, bàn tay phát kiếm run rẩy không ngừng, trầm tư:

- Ta giết chết nàng, ta giết chết nàng...

Nội tâm Cung Chân có chút chua xót, khó có thể diễn tả bằng lời. Đột nhiên Cơ Tuyết mở mắt ra, khẽ nói:

- Viên Công thần kiếm quả nhiên là đệ nhất kiếm pháp, vô địch cổ kim. – Thuận Quân kiếm trong tay chỉ thẳng vào ngực Cung Chân.

Nguyên “Tử Cầm Khuyển Chi Phệ” mặc dù là kiếm pháp bách phát bách trúng nhưng Cung Chân lại không có nội lực, không phát huy được toàn bộ uy lực kiếm pháp. Võ công Cơ Tuyết đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc đã kịp lách sang một chút. Kiếm của Cung Chân đâm trệch đi ba tấc. Mặc dù đã đâm vào cổ nàng nhưng chỉ là bên cạnh, không phải chính giữa yết hầu, chưa cắt đứt được hầu quản của nàng.

Tuy nhiên cũng chỉ cần như thế, mạch quản đã bị phá vỡ, máu tươi tuôn ra không ngừng, chỉ e không còn sống lâu nữa.

Trương Tiêu Nhân kêu lên:

- Cung Chân, yêu nữ này muốn giết công tử, mau hoành kiếm cắt đứt đầu ả, mau lên!

Mũi kiếm của Cơ Tuyết đang ở trước ngực Cung Chân, chỉ cần đâm một nhát là có thể kết liễu tính mạng hắn.

Cung Chân đang rối loạn trong lòng, không hề phát giác ra tình huống trước mắt, không hề sợ hãi, chỉ lắp bắp nói:

- Cơ cô nương, tại hạ không phải cố tình làm cô bị thương, kiếm pháp thô thiển của tại căn bản không thể gây thương tổn cô được..

Cánh tay cầm kiếm của Cơ Tuyết chợt trở nên nặng trĩu, nắm tay buông ra, Thuần Quân kiếm rớt xuống đất.

Kiếm nàng vừa mới chấm đất thì đã nghe “véo véo”, hơn mười mũi cương châm xé gió bắn thẳng vào ngực Cơ Tuyết.

Cơ Tuyết bị thương quá nặng, thân thể không thể di chuyển được, đành trơ mắt nhìn cương châm bay đến, cười khổ nghĩ bụng:

- Nghĩ không ra, ta không chết dưới đao Thạch Hổ, cũng không chết dưới kiếm Cung Chân. Cuối cùng lại chết vào tay một ả nữ nhân võ công chẳng ra gì.

Người phóng châm chính là Trương Tiêu Nhân. Nàng thấy Cung Chân ngơ ngẩn đến phát ngốc, cầm kiếm bất động, trong miệng lầm bầm như bị thần kinh, lại nhìn thấy Cơ Tuyết định xuống tay sát hại hắn, tình thế cấp bách bèn phóng ra cương châm.

Trương Tiêu Nhân mắt thấy cương châm chuẩn bị ghim vào người ả yêu nữ kia. Chợt Cung Chân xoay người, thi triển một bộ pháp cực kỳ quỷ dị, chắn trước mặt Cơ Tuyết, hứng hết cương châm.

Cung Chân một bước vừa rồi chính là Dịch Bộ Dịch Xu. Ngày đó Lưu Thông đưa bí kíp này cho hắn. Hắn đã xem qua, mặc dù không hiểu hoàn toàn nhưng cũng đã có ấn tượng cơ bản trong đầu. Sau đó lại được nhìn thấy Vương Tuyết Chi, Tiểu Tiên Nữ thi triển. Hắn đã lĩnh ngộ được không ít. Lúc này đột nhiên thi triển ra, mặc dù không có chút công lực nhưng để hứng lấy cương châm của Trương Tiêu Nhân thì thừa sức.

Trương Tiêu Nhân nhìn thấy Cung Chân nửa người tứa máu, trong lòng đau như cắt, kêu lên:

- Tại sao công tử phải bảo vệ ả?

Cung Chân nén đau nói:

- Đừng...đừng giết Cơ cô nương.

Trương Tiêu Nhân nhìn thấy Cung Chân cho dù trọng thương vẫn có ý bảo vệ cho Cơ Tuyết, lòng ghen nổi lên, nghiến răng nói:

- Người hết lần này lần khác không cho ta giết ả, ta càng phải giết ả! – Trường kiếm trong tay đâm thẳng vào ngực Cơ Tuyết.

Cung Chân vội kêu lên:

- Không nên! – Muốn ngăn cản Trương Tiêu Nhân nhưng trúng phải cương châm, nhúc nhích còn không được, sức đâu ra mà ngăn cản?

Thương thế của Cơ Tuyết cũng cực kỳ trầm trọng, ngay cả đứng cũng không được, phải ngồi xuống đất. Làm sao có thể tránh được kiếm này của Trương Tiêu Nhân.

Trường kiếm sắp đâm trúng mục tiêu, chợt một viên đá nhỏ bắn tới, đánh thẳng vào thân kiếm Trương Tiêu Nhân. Viên đá nhỏ nhưng mang theo lực đạo cực mạnh, hỏ khẩu Trương Tiêu Nhân chấn động, trường kiếm bay ra khỏi tay.

Chỉ thấy hai, ba mươi người vây quanh, tiến lại. Người cầm đầu có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, năm chòm râu dài, tựa như một vị cao nhân thoát khỏi tục thế, ngồi trên một gốc cây xa.

Đồng tử Cơ Tuyết khẽ co rút lại:

- Trương Tân?

Nói xong hai chữ này thì ngắt.

Người vừa đến chính là Trương Tân, theo sau hắn là Ngũ Bí sát thủ và thuộc hạ của hắn. Cung Chân và Trương Tiêu Nhân đương nhiên không biết Trương Tân, nhưng hai người lại nhận ra một người phía sau Trương Tân: Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ.

Tiểu Tiên Nữ cười hì hì, nói:

- Các người không cần giết tới giết lui nữa, dù sao thì ai cũng phải chết!

Lúc này ả đã mặc vào một bộ quần áo, bộ trang phục này dài lê thê, rải dài trên mặt đất. Nhìn kỹ thì nó chính là trang phục của một gã thuộc hạ Trương Tân đưa cho ả. Hắn là ngay cả Trương Tân cũng không chịu được cảnh tượng ả diện này lố lồ. Cho nên buộc phải bắt ả mặc lại quần áo.

Trương Tân đột nhiên nói:

- Người nói sai rồi. Những người nằm ở đây không phải ai cũng chết. Người thử đoán xem nếu ta muốn giết người thì sẽ giết ai trước?

Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ vỗ vỗ đầu, nói:

- Ai chết? Người phải giết đầu tiên là ai? Nô gia nên đoán thế nào nhỉ? Cơ Tuyết là nữ nhi của Hiên Viên Long, Trương Tiêu Nhân là nữ nhi của Trương Thiên Sư, hai người này không thể giết. Thạch Hổ là đồng bọn của người nhưng lại đối đầu với người. Cung Chân với người không có quan hệ, tiểu nha đầu kia cũng như vậy, muốn đoán ra phải giết ai trước thì quả có chút khó khăn.

Trương Tân lắc đầu:

- Những người đó không nên giết đầu tiên, giết bất cứ ai cũng sẽ gây ra phiền toái.

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- Nô gia không thể đoán ra.

Bất quá linh quang nhất động, lập tức chỉ vào Đào Trần đang phục trên mặt đất, vỗ tay nói:

- Nô gia đoán ra rồi, nhất định là con quỷ không may này.

Trương Tân thần nhiên nói:

- Người vẫn đoán không đúng.

Tiểu Tiên Nữ chợt có một loại dự cảm không rõ ràng, cảm giác được tứ bề là sát khí, cả kinh nói:

- Hữu Hài, chẳng lẽ người... - Đang muốn thoái lui.....song đường lui đã bị Ngũ Bí sát thủ hoàn toàn phong tỏa!

Trương Tân mỉm cười:

- Không sai, người thứ nhất phải chết là người! - Quạt lông xuất ra.

Tiểu Tiên Nữ đang muốn xuất thủ ngăn cản, đột nhiên từ ngực truyền lên cảm giác đau đớn, ả rít lên:

- Thỏ chết, chó săn phải vào nôi, người quả là ác độc! – Ngửa mặt lên trời, thân hình từ từ ngã xuống, giữa ngực cắm một mũi đoản tiễn. Mũi đoản tiễn này được bắn ra từ đâu thì ngay cả Cung Chân, Trương Tiêu Nhân, Tuệ Nhi cũng không thể biết được.

Trương Tân chỉ dùng một chiêu đã có thể dễ dàng giết Tiểu Tiên Nữ? Thực ra hắn đã phải bố trí sắp đặt đến ba giai đoạn. Đầu tiên Ngũ Bí sát thủ âm thầm phong bế đường lui của ả, Trương Tân lại dùng quạt lông tấn công, nhiễu loạn ánh mắt của ả, sau đó mới ngăm phóng ám khí. Nếu không thì với võ công của Tiểu Tiên Nữ, chỉ ít cũng phải hơn trăm chiêu mới có thể giết được ả, làm sao có thể nhất chiêu đoạt mạng dễ dàng như vậy được?

“Cơ bất hư phát, toán vô di sách”, danh xưng này tuyệt không phải may mắn mà có được!

Trương Tân thở dài:

- Người cũng biết thỏ chết, chó săn cũng vào nôi. Cũng biết ta là loại người ăn thịt người không nhả xương. Vì sao còn hợp tác với ta, không chết cũng thật uổng phí!

Hắn với Tiểu Tiên Nữ và Thôi Tương hợp tác, ước định phân chia Thôi gia, nên sắp xếp cho tam tiểu thư luận võ chiêu thân. Diện kế nhất tiễn bắn rớt mười chim này đương nhiên cũng là do hắn nghĩ ra.

Theo ước định của ba người thì Trương Tân phụ trách bày ra sách lược, ý muốn bắt hết các thiếu niên tại Chiêu Tế quán làm con tin, uy hiếp gia thế của bọn họ hợp tác với Thạch gia quân để tăng cường thực lực cho Thạch Lạc. Tiểu Tiên Nữ phụ trách hành động, sẽ được chia một nửa tài vật của Thôi gia. Thôi Tương phụ trách nội ứng ngoại hợp, chính là để giết chết Thôi Hoàn, ngồi lên chiếc ghế gia chủ.

Bất quá sau này Lưu Thông và Lưu Diệu ước định ở đây, Tề Hùng Vương Phác, Ngụy Hùng Tạ Thiên của Sát Hồ thế gia bày kế ly gián chú cháu họ Lưu, lại thêm Thạch Hồ đến đây chiêu thân. Những việc này đều nằm ngoài dự liệu của Trương Tân. Song hắn tài trí tuyệt luân, có thể từng bước hóa giải cục bộ, từ từ biến thành thế cục có lợi ình.

Hắn vẫn án binh bất động cho đến khi Vương Tuyết Chi rời khỏi, đại quân của Lưu Thông rút về Bình Dương mới phân phó Ngũ Bí sát thủ và Tiểu Tiên Nữ từ địa đạo lên vào Thôi phủ, muốn giết thì giết, muốn bắt thì bắt. Ngũ Bí sát thủ sau khi giải con tin đi thì quay lại gặp Trương Tân.

Sau đó Trương Tân biết được Thạch Hồ hồi phục, quay lại Thôi gia, tâm trạng cực kỳ lo lắng. Hắn biết Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ sẽ không phải đối thủ của Thạch Hồ. Song lại không tiện sai cao thủ dưới tay động thủ với Thạch Hồ. Lúc đó hắn gặp Vương Tuyết Chi, bèn nghĩ ra kế sách dẫn dụ cho Vương Tuyết Chi đối phó với Thạch Hồ, bản thân trở thành ngư ông đắc lợi.

Ai ngờ Cơ Tuyết lại xuất hiện, chút nữa đã phá vỡ kế hoạch của hắn. Hắn vốn nghĩ Vương Tuyết Chi võ công cao, lại cơ trí, hắn có thể giết chết Cơ Tuyết, sau đó giết Thạch Hồ. Đáng tiếc Vương Tuyết Chi lại bị Cơ Tuyết thu thập, tuy nhiên Cơ Tuyết cũng không giết được Thạch Hồ. May mà Thạch Hồ và Cơ Tuyết bây giờ đều lưỡng bại câu thương. Trương Tân cũng không cần hao tổn quá nhiều khí lực nữa, đã có thể hoàn thành tam đại nguyện vọng: Giết Thạch Hồ, bắt ái nữ Hiên Viên Long, thôn tính được gia sản khổng lồ của Thôi gia.

Liên hoàn độc kế này đương nhiên không thể để cho ai biết được. Vì vậy Tiểu Tiên Nữ không thể không chết.

Đây là tác phẩm của Hữu Hầu Trương Tân, là quân sư của Thạch Lạc, “cơ bất hư phát, toán vô di sách.”

Trương Tiêu Nhân lúc này lên tiếng:

- Trương Tân, người muốn gì?

Trương Tân mỉm cười:

- Ta muốn...

Lời còn chưa dứt đã thấy một đạo nhân ảnh vọt tới, kiếm quang trực chỉ vào Trương Tân.

Người này chính là Đào Trăn. Hắn biết rõ tình huống này rất nguy hiểm, thân là người của Sát Hồ thế gia, rơi vào tay Trương Tân thì sống cũng không bằng chết.

Lúc này kiếm của Đào Trần đã gãy, thân đã thụ thương, chỉ còn biết dùng toàn lực, nhân kiếm hợp nhất, tung ra sát chiêu liều mạng cuối cùng, uy lực cũng không kém lúc bình thường là mấy.

Song một kiếm này chỉ đâm vào không khí.

Một khắc trước đó Trương Tân rõ ràng còn nhàn nhã ngồi trên Vũ Hầu xa, nhưng chớp mắt đã biến mất.

Cung Chân thấy trước mắt hoa lên, cũng không còn thời gian nghĩ ngợi, “Án Thiết Thảo Nhi Ấp” tung ra, đáng tiếc nhất chiêu này đã thất bại, cánh tay tê rần, binh khí rơi xuống mặt đất. Vừa rồi Thiếu A kiếm của hắn cắm trên cổ Cơ Tuyết, không dám rút ra, bèn nhặt trường đao của Thạch Hổ lên, dùng đao xuất kiếm. Nhưng đao Thạch Hổ nặng đến năm mươi lăm cân, Cung Chân lại trọng thương, chỉ sử được nửa chiêu thì trường đao đã rời khỏi tay.

Trương Tân vừa rồi tiến đến trước mặt Cung Chân cũng chỉ là hư chiêu mà thôi. Cung Chân mặc dù bị thương nhưng Trương Tân đối với kiếm pháp của Cung Chân vẫn rất cố kỵ. Đến trước người Cung Chân ba thước thì nhanh chóng thối lui, sợ trường đao chém trúng.

Một kiếm của Đào Trần đâm vào không khí, kêu lên một tiếng, cánh tay phải thoát lực, gãy nát, máu tươi bắn tung tóe. Hắn còn chưa kêu xong thì Vũ Hầu xa của Trương Tân đã quay lại, như một ngọn núi áp xuống, đè nát thân thể hắn thành nhục tương.

Trương Tân lập tức hạ lệnh:

- Mang theo nữ nhi của Hiên Viên Long và Trương Thiên Sư, tên tiểu tử họ Cung kia cũng bắt đi, Viên Công thần kiếm vô song thiên hạ, ta phải tham tường một phen. Còn ả tỳ nữ xinh đẹp kia, ta thưởng cho các người.

Ngũ Bí sát thủ gật đầu. Bọn chúng cho đến bây giờ vẫn chưa lộ mặt, ngay cả thanh âm cũng không phát ra nửa tiếng.

Ba người bọn Cung Chân nhìn nhau, tâm trạng giống như cá chờ đặt lên thớt vậy.

Thủ chương của Trương Tân khẽ nhoáng lên, trong tay đã cầm lấy Thuần Quân kiếm của Cơ Tuyết. Hắn vừa rồi giả vờ tấn công Cung Chân, chính là để nhặt lấy thanh bảo kiếm này.

Hắn đưa kiếm này ột tên Ngũ Bí sát thủ, nói:

- Người dùng thanh kiếm này cắm vào ngực Thạch Hổ. Như vậy thì giang hồ sẽ biết Thạch Hổ bị chết vào tay nữ nhi Hiên Viên Long.

Đột nhiên toàn trường bị chấn động bởi một tiếng cười, chính là Vương Tuyết Chi:

- Thạch Hổ là của ta, không ai có thể giết hắn!

Chú thích:

(1): nữ nhân không có chồng, không giao hợp, nhưng lại sinh ra chín con.

23. Q.3 - Chương 5: Vạn Mắt Cũng Phải Mù

Tiếng đến người đến, thanh âm còn cách đó hơn mười trượng, thân thể Vương Tuyết Chi đã đáp xuống trước mặt Trương Tân.

Chỉ thấy thân thể của hắn dính bết bùn đất màu vàng, như vừa từ một vũng bùn chui lên. Bất quá bộ dáng, vẻ mặt vẫn hiện rõ sự cuồng ngạo, tự tin, như đang khoác trên người một tấm trường bào màu trắng không nhiễm chút bụi bẩn, đáng vẻ hoàn toàn không có chút tự ti nào.

Trương Tân thấy bộ dạng hắn, da mặt giật giật, cười nói:

- Vương huynh, người đến đúng lúc lắm. Đại thủ cấp của Thạch Hổ chỉ còn đợi người cắt xuống mà thôi.

Wương Tuyết Chi nhìn hắn hỏi:

- Ta giết Thạch Hổ thì người sẽ sắp xếp cho ta và Thạch Lạc quyết chiến?

Trương Tân đáp:

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Con người của người quý kẻ đa đoan, sao có thể xem là quân tử?

Trương Tân mặt không đổi sắc, đáp:

- Hành quân chinh chiến, phải dùng kỳ mưu diệu kế để chiến thắng. Cho dù là Gia Cát Lượng cũng không ngoại lệ. Hơn nữa Trương Tân ta trên giang hồ tuy xuất thân thảo mãng, cũng không phải là người đại nhân đại lượng, nhưng một lời nói ra đáng giá ngàn vàng, tuyệt không phải là hạng người tiểu nhân ti tiện.

Vương Tuyệt Chi nhìn chằm chằm vào mắt Trương Tân một lúc lâu, rồi cuộc cũng nói:

- Một lời đã định, ta tin người.

Cung Chân kêu lên:

- Vương đại ca, hắn là tiểu nhân quỷ quyệt, đừng tin hắn, cũng đừng giết Thạch tướng quân!

Vương Tuyệt Chi lạnh lùng nói:

- Ta đang cùng Mạnh Tôn tiên sinh nói chuyện, người không nên ngắt lời! – Đoạn trở tay vỗ ra một chưởng, Cung Chân chỉ thấy kinh phong đập vào mặt, một lời cũng không thể thốt lên nữa.

Trương Tân lại nói:

- Chúng ta đã hoàn thành ước định, Vương huynh còn chưa động thủ?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Không cần vội. Người trước hết nói qua về kế hoạch sắp đặt cuộc chiến giữa ta và Thạch Lạc đã. Sau đó ta động thủ cũng không muộn.

Trương Tân bấm tay tính toán, đoạn nói:

- Một tháng sau, vào ngày mười lăm?

Vương Tuyệt Chi lắc đầu:

- Một tháng quá ngắn, nửa năm sau, vào ngày mười lăm.

Trương Tân lập tức trả lời:

- Nửa năm sau, tức ngày mười lăm tháng hai, Đại tướng quân sẽ chờ đại giá của Vương huynh!

Vương Tuyệt Chi mỉm cười:

- Ngày mười lăm tháng hai năm sau, ta nhất định y ước phó hội.

Trương Tân nhìn Thạch Hổ, nói:

- Vương huynh sao còn chưa động thủ?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Không cần gấp, cứ chờ thêm một thời gian nữa.

Trương Tân hỏi:

- Chờ bao lâu?

- Khoảng bốn, năm tháng.

Trương Tân nghe xong câu này, cười híp mắt, nói:

- Ồ, chờ đến bốn năm tháng, không phải là quá lâu sao?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Đương nhiên, nếu ta lập tức giết chết Thạch Hổ thì cần gì phải đợi đến năm sau mới quyết chiến cùng Thạch Lạc?

Trương Tân lại nói:

- Ba, bốn tháng sau thì thương thế của Thạch Hổ cũng đã bình phục.

Vương Tuyết Chi thản nhiên đáp:

- Ta chính là muốn chờ cho thương thế Thạch Hổ lành lặn mới giết hắn. Vương Tuyết Chi ta giống loại người thừa dịp người ta trọng thương mà động thủ lắm sao?

Cung Chân nghe xong câu này, trong lòng vừa mừng vừa sợ, bất quá hắn không dám nói ra thêm câu nào nữa.

Trương Tân lại nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Đúng, Vương huynh đích xác không phải là người thừa nước đục thả câu, người là Lang gia cuồng nhân!

Vương Tuyết Chi cười hì hì, nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh biết vậy là tốt rồi. Tóm lại trong vòng nửa năm, người cứ chờ nhận lấy thủ cấp của Thạch Hổ.

Nhân châu của Trương Tân chuyển một vòng, đột nhiên nói:

- Ta giao Thạch Hổ cho Vương huynh, những người còn lại ta có thể mang đi chưa?

Vương Tuyết Chi nhíu mày:

- Cung Chân là bằng hữu của ta. Nếu ta khoanh tay đứng nhìn, để người mang hắn đi, không phải là bất nghĩa sao?

Trương Tân nghe vậy, cười to:

- Vậy vị Cơ cô nương này ta có thể mang đi chăng?

Vương Tuyết Chi nhìn hắn, cười hì hì nói:

- Ta đối với vị Cơ cô nương này rất có hứng thú, nhưng nàng ta lại không thèm nhận lấy tình ý của ta, ngược lại biến ta thành bộ dạng như thế này... - Đoạn lấy tay phải phủi phủi bùn đất trên người, nói tiếp - Ta đối với nàng ta vừa yêu lại vừa hận, nếu không thể hành hạ nàng ta chết đi sống lại thì không cam tâm. Mạnh Tôn tiên sinh mang nàng đi, ta còn biết tìm ai để hành hạ đây?

Trương Tân gật gù, đoạn nói:

- Vương huynh nói rất có đạo lý. Vậy vị Trương cô nương này ta có thể mang đi chăng?

Vương Tuyết Chi cười hì hì, nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh, người nửa đời chinh chiến, lại thêm mưu kế có một không hai trong thiên hạ, nhưng đối với thứ tình cảm nhi nữ thì hình như người không hiểu lắm. Người không để ý hay sao, Trương cô nương nhìn Cung huynh đệ của ta với ánh mắt thương yêu, âu yếm, đầy sự quan tâm. Nếu để người mang đi Trương cô nương, chia rẽ đôi tiểu tình lữ này, ta làm sao ăn nói với Cung huynh đệ, làm sao có thể gọi là bằng hữu của hắn nữa?

Trương Tiêu Nhân lúc này đang rút ra một cây cương châm trên lưng Cung Chân, cẩn thận thoa thuốc trị thương vào đó, lại nghe thấy Vương Tuyết Chi hồ ngôn nói cái gì mà mình có tình ý với Cung Chân, không khỏi thẹn thùng, đỏ mặt, nhin không được trộm nhìn vào mặt Cung Chân. Chỉ thấy hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần vào cuộc nói chuyện giữa Vương Tuyết Chi và Trương Tân, hoàn toàn không phát giác ra nàng đang nhìn trộm hắn.

Trương Tân khẽ thở dài một hơi, than:

- Chiếu theo ý của Vương huynh thì tại hạ chỉ còn có thể mang theo tên tiểu tỷ nữ này? – Đoạn dùng tay chỉ Tuệ Nhi.

Tuệ Nhi nhìn thấy hần chỉ mình, sợ đến nỗi chút nữa đã òa khóc, vội trốn sau lưng Cung Chân. Lại nghĩ đến lúc này nàng có thể cùng với Cung Chân, Trương Tiêu Nhân đồng sinh cộng tử, trong lòng không khỏi kích động, cho dù là chết cũng không sợ. Nhưng bây giờ nghe nói chỉ có một mình nàng rơi vào tay tên đại ác nhân có vẻ mặt đạo mạo kia thì không khỏi hoảng sợ cùng cực.

Vương Tuyệt Chi lại cười hì hì, nói:

- Có vị tiểu tỷ nữ này hầu hạ thành lệ đã lâu. Cung huynh đệ của ta không có nàng bên cạnh, sợ rằng sẽ không quen. Dù sao thì nàng cũng chỉ là một tiểu tỷ nữ, không có quan hệ gì trọng đại, tha cho nàng cũng chẳng sao?

Hần nói năng bừa bãi, Tuệ Nhi hầu hạ Cung Chân mới chỉ có mấy ngày nhưng trong miệng hần lại biến thành “hầu hạ thành lệ đã quen, không có nàng bên cạnh thì Cung huynh đệ sẽ không quen”. Song hần thao thao bất tuyệt mà nói rất nhanh, ngay cả mắt cũng không chớp nửa cái, tự tin rằng chính bản thân hần cũng chưa chắc đã nghe ra được rõ ràng lời này.

Trương Tân nhìn hần mỉm cười:

- Vương huynh đối với Cung thiếu hiệp quả là rất quan tâm, đúng là hảo bằng hữu.

Vương Tuyệt Chi nghiêm mặt nói:

- Ta hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, đối với hai chữ “nghĩa khí” luôn khắc cốt ghi tâm, sao dám quên!

Trương Tân thở dài, nói:

- Ta vốn tưởng hôm nay sẽ đắc thắng trở về, mang theo thu hoạch lớn. Ai ngờ đụng phải Vương huynh. Nói cũng không nói lại người, đánh cũng không lại người, chỉ còn cách quay về tay không.

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Mạnh Tôn tiên sinh không cần khiêm tốn, các hạ “cơ bất hư phát, toán vô di sách”, một kế thi triển, sao có thể tay không trở về? Người mang về một đám thiếu niên danh môn vọng tộc, lại thêm vài xe vàng bạc châu báu, e thu hoạch không phải là ít.

Trương Tân cười khan mấy tiếng, đột nhiên nghe Cơ Tuyệt khẽ rên rỉ, nét mặt thoáng thay đổi, vội nói:

- Cơ cô nương bị thương quá nặng, nếu không nhanh chóng cầm máu thì sợ rằng khó có thể bảo toàn tính mạng. – Đoạn di chuyển Vũ Hầu xa đến bên Cơ Tuyệt.

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Cầm máu là chuyện nhỏ, không dám làm phiền đến Mạnh Tôn tiên sinh, người cứ trở về chỗ cũ.

Wũ Hầu xa của Trương Tân di chuyển cực nhanh, lúc này đã vượt qua mặt Vương Tuyệt Chi, lưng xe đưa về phía mặt Vương Tuyệt Chi. Vương Tuyệt Chi đang muốn vượt qua Trương Tân, đột nhiên một đạo ô quang từ phía sau Vũ Hầu xa, bắn thẳng vào mặt hần.

Vương Tuyệt Chi tuy miệng nói hươu nói vượn nhưng tâm vẫn đề phòng Trương Tân. Trương Tân đột kích, hần cũng không lấy làm lạ, nhưng hần tuyệt nghĩ không ra Trương Tân có thể bắn ra ám khí từ phía sau.

Phóng ra ô quang đương nhiên không phải là Trương Tân mà là Vũ Hầu xa, hần nói chuyện với Vương Tuyệt Chi, này giờ vẫn âm thầm chờ cơ hội. Cơ Tuyệt vô tình tạo cơ hội cho hần, ám khí chỉ cách Vương Tuyệt Chi ba thước, Vương Tuyệt Chi làm thế nào có thể tránh được?

Bất quá Vương Tuyệt Chi vẫn là Vương Tuyệt Chi. Ô quang bắn vào cách mặt hần năm tấc thì một trảo thần kỳ vung lên, bắt được ô quang, mở bàn tay ra - đó là một mũi đoản tiễn.

Đoản tiễn chỉ cách mặt có năm tấc nhưng Vương Tuyệt Chi lại không bị thương, việc này quả thật thần kỳ!

Nhưng nói ra huyền cơ trong đó thì cũng không có gì là ngạc nhiên: Đoàn tiên bắn đến gần mặt Vương Tuyết Chi, tay của hắn vẫn không bắt kịp, trong lúc khẩn cấp, chỉ còn cách phùng mang trợn mắt, thối ra một hơi chân khí, làm giảm tốc độ của mũi ám tiễn, mũi ám tiễn gần đến được mục tiêu thì tay của Vương Tuyết Chi đã kịp thời tóm được.

Cung Chân nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm động phách này, nhất thời cả người ngây dại đi, đến khi Vương Tuyết Chi bắt được mũi đoản tiễn thì mới vỗ tay khen hay.

Sắc mặt Vương Tuyết Chi sa sầm xuống, hừ một tiếng, vứt đi đoản tiễn trong tay.

Trương Tân không chậm trễ, vũ phiến bay múa, tấn công lên các đại huyệt của Vương Tuyết Chi, thân pháp cực nhanh, chiêu thức quỷ dị, tới lui đều như ma quỷ hiện hình. Võ công đạt đến cảnh giới này thực làm cho người ta sợ hãi.

Ngũ Bí sát thủ cũng đồng thời hướng đến Vương Tuyết Chi, tung ra công kích mãnh liệt nhất.

Vương Tuyết Chi huýt một tiếng sáo dài, quyền chưởng liên tục vung ra, mang theo nội lực như bài sơn đảo hải, bức lui cả sáu người.

Cung Chân nhìn thấy Vương Tuyết Chi bức lui sáu người, trong lòng rất mừng rỡ, nhưng lại thấy nét mặt của Vương Tuyết Chi từ từ sa sầm xuống, hữu chưởng dần trở nên đen xạm lại, cả kinh hô lên:

- Vương đại ca, huynh trúng độc?

Vương Tuyết Chi đúng là đã trúng độc. Đoản tiễn của Trương Tân vốn được tẩm độc cực mạnh, mặc dù hắn đã bắt được ám tiễn nhưng đầu mũi tên đã chạm vào yết hầu của hắn, không tránh khỏi bị nhiễm độc. Độc được trên mũi tên mặc dù là kịch độc, nếu là lúc bình thường thì vẫn có thể vận công khu độc, nhưng giờ phút này hắn bị sáu cao thủ liên thủ quần công. Cho dù hắn chưa trúng độc, vị tất cũng có thể ứng phó được. Bây giờ làm sao có thể rảnh tay mà vận công bức độc ra ngoài cơ thể?

Sáu người bị bức lui mấy bước, lập tức chỉnh đốn lại đội hình, tiếp tục tấn công lần nữa.

Vương Tuyết Chi phân ra một nửa chân khí trấn áp độc tính không cho tấn công lên tim, hữu thủ trúng độc cũng đã giảm đi sự linh hoạt, chiêu thức mất đi sự biến ảo, đành cường ngạnh xuất chiêu, lấy cương đối cương, chỉ chưa đầy ba chiêu thì cánh tay trái đã gần như bị phế bỏ.

Trương Tân thấy đối phương đã lộ ra sơ hở, trong lòng vui mừng, lo rằng quạt lông không đủ lực đạo, bỏ quạt dùng chưởng, đánh thẳng vào lưng Vương Tuyết Chi một chưởng.

Vương Tuyết Chi phun máu thành vòi, như điều đứt dây bay đi.

Một chưởng của Trương Tân đắc thủ, đang dương dương đắc ý, đột nhiên thốt lên:

- Trúng kế! – Không chút nghĩ ngợi, phóng vũ phiến ra khỏi tay, mục tiêu chính là Cung Chân.

Quả nhiên là Vương Tuyết Chi nương theo chưởng lực của Trương Tân, bay về phía hơn hai mươi cao thủ quan chiến. Đám người này chưa có lệnh của Trương Tân thì không ai dám nhúng tay vào, chỉ có thể đứng bên ngoài quan chiến, lước trợn. Bây giờ thấy Vương Tuyết Chi như cuồng phong bay đến, trong lòng phát lạnh, vội rút binh khí ra ngăn cản.

Mục tiêu của Vương Tuyết Chi chính là một gã hán tử dùng kiếm.

Hắn xuất ra một chiêu “Xá Nghịch Thủ Thuận”, bắt lấy cổ tay hán tử, kêu lên:

- Cung huynh đệ, tiếp lấy!

Vương Tuyết Chi tự biết bản thân trúng độc, chỉ có cùng Cung Chân liên thủ mới có một tia sinh cơ, hồng thoát khỏi đây.

Nhưng tâm cơ của Trương Tân cực cao, đã đi trước một bước, muốn đoạt mạng Cung Chân.

Trương Tân tuy có lòng mơ tưởng đến Viên Công kiếm pháp của Cung Chân, nhưng trong tình huống này, hắn tình nguyện giết chết Cung Chân, miễn cho Vương Tuyết Chi và Cung Chân liên thủ.

Vương Tuyết Chi vận lực, bẻ gãy cánh tay cầm kiếm của hán tử, hét lên một tiếng, ném luôn cánh tay đang cầm kiếm, máu chảy ròng ròng cho Cung Chân.

Cú ném này hẳn đã sử dụng đến mười thành khí lực, cánh tay cầm kiếm của hán tử bay đi, nhanh như lưu tinh, ném sau mà đến trước, đâm thẳng vào vũ phiến của Trương Tân. Hai đạo nội lực va chạm vào nhau. “Bộp” – một tiếng kêu nhỏ vang lên, cánh tay và quạt lông đồng thời nát vụn.

Tâm tư Trương Tân nhanh như thiểm điện, một kích bất thành, lập tức phi thân đến, muốn tự tay giết chết Cung Chân.

Cung Chân cũng không đến nỗi quá ngu ngờ, hẳn thi triển Dịch Bộ Dịch Xu, nhanh hơn Trương Tân một bước, cướp được trường kiếm.

Cung Chân đã có kiếm trong tay, ngay cả Cơ Tuyết cũng không tránh được thụ thương. Trương Tân cho dù ăn gan báo cũng không dám trực tiếp đối đầu với hắn, thân hình lập tức khựng lại, biến tiến thành thoái, rút lui còn nhanh hơn khi phóng đến.

Vương Tuyết Chi quát:

- “Việt Nhân Phi Độ Giang”!

Cung Chân cũng không suy nghĩ nhiều, trường kiếm trong tay phóng ra.

Bản ý của Trương Tân vốn định phi thân đến giết Cung Chân, nếu không được thì lập tức thối lui. Cung Chân thân vô nội lực, chỉ cần có thể giữ khoảng cách thì tuyệt không thể đả thương được hắn. Song Trương Tân tuyệt không thể nghĩ ra Cung Chân có thể phi kiếm, mặc dù không phải quá xa nhưng cũng đủ để đả thương Trương Tân.

“Phập”, trường kiếm đã xuyên qua vai phải Trương Tân. May mắn cho hắn, trong tay Cung Chân lúc này chỉ là một thanh trường kiếm tầm thường. Nếu trong tay Cung Chân là Thiếu A kiếm hoặc Trúc kiếm, chỉ bằng một chiêu “Việt Nhân Phi Độ Giang” này cũng thừa sức đâm thủng tâm oa Trương Tân.

Vương Tuyết Chi tay đâm chân đá, chưởng vỗ chỉ đâm, trong chớp mắt đã giết chết ba gã cao thủ, trên thân thể bị trúng một đao, một quyền, ba cước. Sau khi ném trường kiếm cho Cung Chân thì lại bị Ngũ Bí sát thủ tiến lên vây công.

Trương Tân mặc dù thụ thương nhưng vẫn tỉnh minh, hạ lệnh:

- Ngũ Bí sát thủ phụ trách Vương Tuyết Chi, các người còn lại cùng tiến lên, giết chết Cung Chân.

Hắn biết rõ cuộc chiến hôm nay, toàn cục chỉ còn lại Cung Chân là đáng kể nhất, chỉ cần Cung Chân chết, Vương Tuyết Chi trúng độc, còn ai có thể vấn hồi thế cục nữa?

Hơn hai mươi cao thủ đồng thời xông lên, Cung Chân hoảng hốt đang muốn xuất ra “Phi Thiết Thảo Nhi Ấp” - phòng thủ khắp thiên hạ - để bảo vệ toàn thân. Tuy nhiên địch nhân hết lần này đến lần khác tấn công, với khí lực của hắn, liệu có thể sử dụng được bao nhiêu lần chiêu thức phòng thủ này? Kết quả cuối cùng cũng sẽ bị loạn đao phân thân mà thôi.

Vương Tuyết Chi lại quát:

- “Vạn Phát Do Khả Đoạn” – Hắn phân tâm nhắc nhở Cung Chân, trên người lại trúng thêm một kích Thái đao và Cửu trượng của Ngũ Bí sát thủ.

Cung Chân còn tâm tư nào mà ngẫm nghĩ nữa, cổ tay rung lên, mũi kiếm biến thành trăm ngàn điểm hàn tinh đâm ra ngoài.

“Vạn Phát Do Khả Đoạn” là một thức trong Viên Công thần kiếm. Chuyên dùng để đối phó với ám khí. Cho dù có cả vạn mũi ám khí phóng tới, cho dù ám khí nhỏ như một sợi tóc thì một chiêu này cũng có thể ứng phó được. Song giờ phút này mục tiêu của Cung Chân không phải là ám khí của đối phương mà là... song nhân!

Ám khí là vật chết, người là vật sống. Một kiếm này của Cung Chân nếu dụng phải loại cao thủ như Trương Tân, Cơ Tuyết, Trục Âm, đương nhiên không làm gì được bọn họ. Tuy nhiên đối phó với đám cao thủ làng

nhàng này lại thừa sức? Trong chớp mắt, mũi kiếm của Cung Chân đã điếm qua năm mươi bốn con mắt - hai mươi bảy người.

Cùng lúc, Vương Tuyết Chi hét lớn:

- Dịch Bộ Dịch Xu!

Cung Chân nghe được liền nghe theo, trọng tâm dồn về phía trước, thân thể vặn xoắn lại cực kỳ cổ quái, rùn thấp thân thể, lại nhảy tung lên, xuất ra vô song thân pháp Dịch Bộ Dịch Xu. Bất quá ba bốn bộ vị trên người đã có cảm giác đau nhói, ngực như bị thiết chùy đánh trúng, xương sườn đã gãy vài đoạn.

“Vạn Phát Do Khả Đoạn” mặc dù có thể ngăn ám khí nhưng lại không thể ngăn cản được quyền chưởng. Nếu không phải Vương Tuyết Chi kịp thời nhắc nhở, tung người né tránh thì quyền cước binh khí của hai mươi bảy tên cao thủ ít nhất đã có một nửa kích trúng người Cung Chân. Tuy nhiên công kích quá nhiều, bản thân lại bị thương, cuối cùng ngực vẫn trúng chiêu.

Cung Chân trúng chiêu, ngã lộn trên mặt đất hơn mười vòng, lăn đến đầu máu tươi ứa ra đến đấy, tạo thành một vệt máu dài trên mặt đất.

Hai mươi bảy tên cao thủ ôm lấy cặp mắt rướm máu, thảm thiết kêu gào:

- Mắt của ta! – Ta không thấy gì cả! – Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Trương Tân thấy thế, lập tức hạ quyết tâm, không thừa dịp này thu thập “con hổ nhỏ” đang bị thương thì còn chờ đến khi nào nữa? Hắn không để cho Cung Chân thở một hơi, đã phi thân đến, ngay cả Vũ Hưu xa cũng không quan tâm, chưởng biến thành trảo như móng vuốt phi ưng chộp thẳng xuống thiên linh cái Cung Chân.

Khinh công của Trương Tân vốn đã độc bộ thiên hạ, một trảo này tung ra, tuyệt không ai có thể cứu được Cung Chân, cho dù là Hiên Viên Long, Thạch Lặc cũng không thể.

Trảo phong của hắn sắp đến nơi thì từ hậu tâm đã cảm nhận được chưởng phong cuốn đến. Thanh âm Vương Tuyết Chi vang lên:

- Người giết Cung Chân thì ta giết người.

Đúng là không ai có thể ngăn Ứng trảo của Trương Tân, nhưng Trương Tân cũng không thể vì giết Cung Chân mà bỏ qua tính mạng của mình.

Chiêu đã xuất ra không thể vãn hồi, thân hình Trương Tân duỗi thẳng, nhảy lên cao bảy tám trượng, khéo léo lách sang tránh được một chưởng của Vương Tuyết Chi, tuy phải liên tục biến thân nhưng thân pháp vẫn ung dung tiêu sái, không hề lộ ra vẻ chật vật. Tuy nhiên như vậy thì Ứng trảo của hắn cũng đã rời xa Cung Chân bảy tám trượng, không thể đảm thương được Cung Chân.

Vương Tuyết Chi đáp xuống phía sau Cung Chân. Trên người đầy vết máu, cũng không rõ có tất cả bao nhiêu vết thương trên cơ thể. Hắn vừa rồi nóng lòng muốn cứu Cung Chân, mặc kệ công kích của Ngũ Bí sát thủ, cho nên trên người lại có thêm năm vết thương nữa.

Vương Tuyết Chi tuy toàn thân thụ thương nhưng vẻ mặt vẫn ngênh ngang ngạo mạn, ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, lạnh lạnh như chuông đồng, cao giọng nói:

- Cung huynh đệ, người còn đủ khí lực để phóng ra một kiếm nữa không?

Cung Chân đứng dậy, ướm ướm nhắc thanh trường kiếm trong tay, đáp:

- Có thể.

Vương Tuyết Chi sáng khoái nói:

- Hay lắm, người trước tiên phi kiếm giết chết Trương Tân, Ngũ Bí sát thủ để ta giải quyết!

Trương Tân đã được nếm mùi lợi hại của “Việt Nhân Phi Độ Giang”, thâm nghĩ chính mình đã bị thương, thân pháp không còn linh hoạt như trước. Cung Chân phi kiếm, mạng già này chắc không xong. Tâm trạng

lần đầu tiên cảm thấy hoảng hốt, tại không trung, lộn thêm hai vòng ra xa bảy tám trượng, mũi chân vừa chạm đất lại bung ra xa thêm một đoạn nữa.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy cảnh tượng này, vui vẻ cất tiếng cười thêm một tràng dài. Âm thanh truyền đi rất xa, chấn động màng nhĩ của mọi người, đoạn nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh thiên hạ đệ nhất khinh công, thì ra là chó nhà có tang, thi triển để bỏ chạy đích thực là thiên hạ đệ nhất thân pháp.

Trương Tân nghe thấy tiếng cười của Vương Tuyết Chi ẩn chứa nội lực hùng hậu, hoàn toàn không giống bị trọng thương, trúng kịch độc, bèn nói:

- Hừ, Vương Tuyết Chi người trúng kịch độc, lại trọng thương. Sớm muộn ta cũng giết chết ngươi, để xem lúc đó khẩu khí của ngươi có còn lớn lối nữa không?

Vương Tuyết Chi cười hắc hắc, tiện tay vỗ một chưởng vào một thân cây to gần đó, thân cây bật gốc, bay ra ngoài năm sáu trượng, ngã xuống, chấn động cả mặt đất.

Trương Tân nhìn thấy, càng hoảng sợ, quả nhiên là thần công của Vương Tuyết Chi đã hồi phục.

Vương Tuyết Chi lạnh lùng nói:

- Thủ hạ của ngươi gây ra rất nhiều thương tích trên người ta, độc huyết trên cơ thể chảy ra không ít, trong họa đắc phúc, thật là kỳ diệu!

Ngũ Bí sát thủ lúc này gương mặt nhìn Trương Tân, xin chỉ thị của hắn.

Ý niệm trong đầu Trương Tân liên tục vận chuyển:

- Chúng ta có sáu người, quyết đấu với hai người thì sẽ nắm được bảy phần thắng. Tuy nhiên Vương Tuyết Chi và Cung Chân đối với ta lại hận đến xương tủy, nhất định sẽ liều mạng để giết ta. Ta cho dù thắng cũng vị tất đã bảo toàn được tính mạng!

“Cơ bất hư phát, toán vô di sách” Trương Tân, vị này nếu không nắm chắc chín phần thắng, nhất định không chịu làm.

Hắn lập tức hạ quyết định:

- Lui!

Khinh công của hắn rất cao thâm, một tiếng “lui” còn chưa dứt, thân thể đã như làn gió biến mất.

Ngũ Bí sát thủ cũng nhanh chóng theo chân chủ nhân bỏ trốn.

Cung Chân nhìn thấy đám người Trương Tân bỏ đi, hít một hơi thật dài, thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa đã ngã ngồi xuống đất. Ai ngờ chưa hoàn hồn xong đã thấy Trương Tân quay lại.

Sắc mặt của Trương Tân thập phần khó coi, bàn tay vươn ra ngoắc một cái, Vũ Hân xa lẳng không bay lên, một người một xe trong nháy mắt biến mất, so với khinh công vòng vèo, hoa lá cành của hắn thì còn nhanh hơn vài phần.

Cung Chân đầu tiên là không hiểu, sau đó hiểu ra, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Vương Tuyết Chi cũng ngừng mặt cười ha hả, nói:

- Nghĩ không ra “Cơ bất hư phát, toán vô di sách” Hữu Hân Trương Tân cũng có lúc đại bại, bỏ trốn, bị Vương Tuyết Chi ta đánh cho sợ hãi đến mức bỏ chạy mà quên mang theo xe của mình!

Thanh âm của Vương Tuyết Chi truyền đi rất xa, trừ phi Trương Tân có thể mọc cánh ở chân, có thể chạy ra ngoài phạm vi mười dặm, nếu không thì hắn hẳn phải nghe được lời này của Vương Tuyết Chi, nghe xong không tức ói máu thì không phải là Trương Tân nữa!

Hai mươi bảy tên cao thủ bị Cung Chân đâm mù mắt, nghe thấy thủ lĩnh đã bỏ đi, vừa sợ vừa giận, nhất loạt kêu lên:

- Hữu Hân, người bỏ chạy rồi sao? Hữu Hân, người không phải sẽ mang theo chúng ta cùng chạy hay sao?

- Trương Tân, chúng ta bán mạng cho người, người lại bỏ lại chúng ta, người thực quá vô sỉ!
- Trương Tân, người là đồ liêm trĩ, lão tử chửi tổ tông mười tám đời của người, chửi con mẹ người sinh ra một tên không biết xấu hổ, vô sỉ, tiện nhân....

Im lặng được một chút, bọn chúng bèn nói với Cung Chân:

- Cung Chân, người chọc mù mắt lão tử, lão tử liều mạng với người!
- Cung Chân người là một thằng hèn, có gan đâm mù mắt ta, sao không có gan động thủ? Mau thi triển thứ võ công thiên hạ vô địch của người, giết chết chúng ta đi!
- Cung Chân, ta sẽ một đao phanh thây róc thịt người!

Hai mươi bảy gã này ngoại trừ một bộ phận lẫn lộn, đau đớn trên mặt đất thì đám còn lại đồng thời khua động binh khí, không phải để đề phòng Vương Tuyết Chi hay Cung Chân ám toán mà bọn chúng chủ động tìm Cung Chân để trả thù. Song người mù làm sao có thể biết được Cung Chân đang ở đâu?

Ngược lại “ai da” liên tục vang lên, bọn chúng chém lẫn nhau, gây thương tích cho đồng bọn không ít.

Cung Chân lúc này mới nhìn Vương Tuyết Chi đáp:

- Vương đại ca, đa tạ huynh trượng nghĩa cứu giúp, nếu không thì tiểu đệ, Thạch tướng quân, Cơ cô nương, Trương cô nương đều đã rơi vào tay tên tặc tử kia, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Một gã mù rất thính tai, nghe Cung Chân phát ra tiếng, cười nói:

- Cung Chân, ta đã nghe được thanh âm của người, ta sẽ giết người! – Đao trong tay hướng đến Cung Chân, hung ác bổ xuống.

Cung Chân xuất kiếm, cắm thẳng vào cổ họng của tên mù. Hắn vốn thấy đám cao thủ này đã mù, cảm thấy thương hại, không muốn truy giết bọn chúng, chỉ là tên mù này liều mình tấn công, hắn không có cách nào khác là phải xuất kiếm giết người.

Vương Tuyết Chi háng giọng, sắc mặt cực kỳ khó coi, hai bàn tay nắm chặt lại, không nói gì.

Cung Chân thở dài chán ngán, đi đến bên cạnh Cơ Tuyết kiểm tra thương thế của nàng.

Tuệ Nhi đã dùng khăn tay chặn lên miệng vết thương Cơ Tuyết, máu tươi thấm đẫm khăn tay, vết máu cũng đã từ từ đông lại, không biết có phải do nội lực Cơ Tuyết thâm hậu hay không nhưng vết thương của nàng bình phục so với người thường thì nhanh hơn rất nhiều, máu không còn chảy ra nữa.

Cung Chân dùng ngón trỏ đưa lên mũi nàng, chỉ thấy hơi thở mong manh, không khỏi cảm thấy đau như dao cắt, thầm nghĩ:

- Đều là do ta không tốt, xuất kiếm làm bị thương nàng!

Tuệ Nhi nhìn hắn nói:

- Công tử, Tuệ Nhi vô dụng, không biết cách chữa trị vết thương do đao kiếm gây ra...

Trương Tiêu Nhân là nữ nhi của Trương Thiên Sư, cũng hiểu được một chút luyện đan phục dược. Hơn nữa bọn tẩu tại giang hồ đã lâu, tất biết cách chữa thương, nhưng nàng đang phân vân, không biết có nên ra tay cứu chữa cho Cơ Tuyết hay không, bất giác im lặng, khoanh tay đứng nhìn.

Cung Chân lại nhìn sang Thạch Hổ, chỉ thấy hắn đã được phong bế huyết đạo, máu cũng không chảy ra nữa nhưng tình trạng cũng không tốt hơn Cơ Tuyết là bao, đoạn quay sang nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Vương đại ca, huynh mau nghĩ ra biện pháp cứu hai người bọn họ.

Vương Tuyết Chi vẫn đứng im bất động như không biết gì cả.

Đột nhiên một thanh đại đao chém đến người hắn. Thì ra là một gã mù chém bừa, đã đến bên người Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi hạ giọng, cười khổ, nói:

- Thật không may!

Đang muốn sử dụng Dịch Bộ Dịch Xu né tránh nhưng chỉ khê nhúc nhích đã thấy cả người đau nhức, thiếu chút nữa đã té ngã, một đao đó ghim luôn vào vai hấn.

Cung Chân cả kinh, đây không phải là chuyện đùa:

- Vương đại ca!

Trường kiếm phát ra.

Mũi kiếm của hấn đâm vào cổ họng gã mù thì Vương Tuyết Chi trước đó đã dùng tàn lực, vỗ vào người gã mù, gã mù tuyệt khí, một kiếm của Cung Chân xuyên thủng cổ họng, cuối cùng biến thành dư thừa.

Cung Chân vội kêu lên:

- Vương đại ca, thương thế của huynh....

Wương Tuyết Chi đưa tay lên miệng, ra hiệu im lặng, đoạn hạ thấp giọng nói:

- Trương Tân là người xảo hoạt cơ trí. Ta vừa rồi đã dùng toàn lực để dọa hấn, nhưng vị tất đã lừa được hấn. Ta đoán hấn vẫn còn ở gần đây, theo dõi nhất cử nhất động của chúng ta, nếu chúng ta để cho hấn biết thực trạng của ta không thể tái chiến nữa thì

Cung Chân gật đầu, tiếp lời:

- Vậy thì toàn bộ chúng ta sẽ chết thảm!

Wương Tuyết Chi cười nói:

- Cơ, Trương hai vị cô nương có chỗ chống lưng quá vững chắc, không thể chết được. Tuy nhiên ta, người, Thạch Hổ ba gã xú nam nhân ắt phải đến Nại Hà kiều uống một chén Mạnh Bà thang mới xong.

Cung Chân lúc này chợt lóe lên một ý nghĩ, nếu Trương Tân vẫn còn quanh quẩn gần đây, hấn hô lên tất có thể cứu được mạng của Cơ Tuyết?

Nếu chỉ có mình Cung Chân thì hấn đã sớm hô hoán, để Trương Tân cứu chữa cho Cơ Tuyết. Nhưng tình huống lúc này, nếu Trương Tân xuất hiện thì Vương Tuyết Chi, Thạch Hổ cũng mất mạng, Trương Tiêu Nhân cũng rơi vào ma chướng của Trương Tân. Hấn làm sao có thể vì một mình Cơ Tuyết mà bỏ qua ba vị bằng hữu của mình!

Hấn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên “bịch” một tiếng, Vương Tuyết Chi đã ngã xuống đất.

Cung Chân kinh hãi, Trương Tiêu Nhân và Tuệ Nhi không biết chuyện, thấy Vương Tuyết Chi ngã xuống càng kinh hãi thập bội, vội ùa đến, xem xét vết thương của Vương Tuyết Chi....Song lúc này tiếng cười của Trương Tân lại vang lên.

24. Q.3 - Chương 6: Thê Tử Hiên Viên Long

Vết thương trên vai phải của Trương Tân đã được băng bó. Hấn ngồi trên Vũ Hầu xa, tiến đến rất nhanh, phía sau là Ngũ Bí sát thủ.

Cung Chân nhìn thấy Trương Tân, trong lòng như có một tảng đá nặng trĩu buộc vào, song lại nghĩ Cơ Tuyết đã có cơ hội được cứu, cuối cùng cũng không biết nên vui hay buồn.

Trương Tân cười ha hả, nói:

- Vương Tuyết Chi, người diễn tuồng cũng thật hay. Ngay cả ta, chút nữa cũng đã bị người gạt. Đáng tiếc, cho dù người xảo hoạt như ma quỷ đến thế nào đi nữa, chung quy cũng phải rơi vào tay ta.

Wương Tuyết Chi nằm trên mặt đất, muốn đứng dậy nhưng không còn hơi sức để gượng dậy, đành nằm mà nói:

- Nếu nói giao hoạt như ma quỷ thì ta vẫn còn kém Mạnh Tôn tiên sinh. Hôm nay chết trong tay người, cũng là thích hợp.

Trương Tân đáp:

- Nói cho cùng, người thứ nhất ta muốn giết là người, sau mới đến Cung Chân.

Cung Chân nâng kiếm, đứng chắn trước Vương Tuyết Chi, nói:

- Người dám? Người tiến thêm một bước, ta sẽ phi kiếm, làm thịt người!

Câu này Cung Chân nói ra chỉ để đe dọa mà thôi, lúc này thương thế của hắn không nhẹ, khí lực suy kiệt, có thể thi triển được “Việt Nhân Phi Độ Giang” hay không vẫn còn chưa nắm chắc. Hơn nữa Ngũ Bí sát thủ vẫn đứng một bên, hắn càng không dám tùy tiện phi kiếm giết Trương Tân.

Trương Tân thản nhiên nói:

- Không có Vương Tuyết Chi ở bên lược trận cho người, ta không sợ kiếm của người. – Lập tức phát động cơ quan trên Vũ Hầu xa, một tấm chắn bằng thép nổi lên, che trước thân thể hắn.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cái gì?

Thanh âm từ phía sau lá chắn thép truyền ra:

- Đây là tinh cương thuẫn, chuyên dùng để đối phó với phi kiếm. Không biết với nội lực của người có thể đâm thủng được lá chắn này, giết ta chăng?

Tinh cương thuẫn, từ miệng Trương Tân nói ra là dùng để đối phó với phi kiếm, nhưng thực ra tấm chắn này là công cụ của hắn dùng trong quân ngũ, khi chinh chiến, công thành, có công dụng đối phó với ám tiễn của địch quân.

Cung Chân lại nói:

- Trước thân người có thuẫn bài, mặc dù có thể ngăn cản phi kiếm của ta nhưng người ở phía sau thuẫn bài, làm sao có thể động thủ giết ta?

Vương Tuyết Chi thở dài, nói:

- Tiểu tử ngốc, muốn giết người, hắn cần gì phải tự thân động thủ?

Trương Tân nghe vậy cười to:

- Vẫn là Vương huynh thông minh! Ngũ Bí sát thủ... - Hắn đang định ra lệnh cho năm tên sát thủ giết Cung Chân. Ai ngờ lại đột nhiên trở nên sợ hãi, nói không hết lời.

Cung Chân cảm thấy kỳ lạ, ánh mắt quét ra quan sát tứ phương, nhưng không thấy gì khác lạ.

Toàn trường, ngoại trừ hai mươi bảy tên mù đã bị Vương Tuyết Chi và Cung Chân giết hai người, chỉ còn một ít tên khua khoắng làm đồng bọn ngộ thương, nằm trên mặt đất rên rỉ, tạo thành một trường hỗn độn, bát nháo. Ngoài ra không còn ai khác nữa.

Nhưng lúc này, ngay cả đám mù này cũng đột nhiên im như thóc, không gian bỗng nhuốm màu im lặng, đầy chết chóc.

Cung Chân kinh hãi nhìn quanh quất nhưng không thể phát hiện ra bất cứ ai khác, đành tự trấn an bản thân:

- Cho dù có gì phát sinh đi nữa thì cũng không thể xấu hơn hiện trạng được.

Trương Tân lúc này hoảng hốt kêu lên:

- Phượng Hoàng phu nhân, đi mau! – Nói xong đã thấy cả người cả xe cộ thêm năm tên sát thủ biến mất.

Cung Chân trầm nghĩ:

- Phượng Hoàng phu nhân? Rốt cuộc nàng là ai?

Phượng Hoàng phu nhân là ai mà có thể khiến cho Trương Tân, trí mưu tuyệt diệu, võ công tuyệt cao, sợ đến thất thần, cuống quýt đào tẩu?

Ngay lúc này thì Cung Chân thấy xuất hiện phượng hoàng.

Phượng hoàng chỉ là thần vật trong truyền thuyết. Thế gian không biết có thật hay không. Cung Chân nhìn thấy đương nhiên không phải là phượng hoàng thật sự, mà là một nữ nhân xinh đẹp như phượng hoàng. Người này mặc cung trang được điểm xuyết minh châu rạng ngời, sắc mặt như ẩn chứa hào quang, y phục bay lất phất tựa tiên tử hạ phàm, đầu cài trang sức bằng kim thúy, thân pháp khinh linh phiêu hốt, như ánh trăng khi mờ khi tỏ. Thoạt nhìn không giống như người trần mắt thịt mà giống như phượng hoàng hư vô trên bầu trời.

Cung Chân trở mắt nhìn diễn biến trước mắt, chỉ thấy thân thể Phượng Hoàng phu nhân như một cụm mây nhỏ, nhẹ nhàng bay đến, khinh công quyết không thấp hơn Trương Tân.

Phượng Hoàng phu nhân phất ống tay áo, nhằm hướng Cơ Tuyết cuốn lấy.

Cung Chân đang trong mộng, vội bừng tỉnh, không kịp suy nghĩ, vội kêu lên:

- Không được thương tổn đến Cơ cô nương! – Một kiếm xuất ra nhằm vào cổ họng Phượng Hoàng phu nhân.

Nhưng bàn tay hần bỗng cảm thấy nhẹ tênh, trường kiếm đã vỡ vụn.

Cung Chân đã thụ thương, khí lực chưa phục hồi đủ mười phần, một chiêu “Tử Cầm Khuyển Chi Phệ” vô địch... cuối cùng đã thất thủ.

Phượng Hoàng phu nhân triển khai trường tụ, quần lấy thân thể Cơ Tuyết lên cao, ngón trở dựng thẳng đón lấy Cơ Tuyết. Cơ Tuyết đầu dưới chân trên, Bách Hội huyết tiếp xúc với ngón trở của nàng. Hai thân thể dựng đứng thẳng tắp trên cao, tạo thành một cảnh tượng thật kỳ lạ hiếm thấy.

“Véo” - Thiếu A kiếm cắm ở cổ Cơ Tuyết bắn thẳng ra, vết thương cũng không hề chảy máu.

Đến lúc này Cung Chân mới hiểu được Phượng Hoàng phu nhân đang dùng nội công chữa thương cho Cơ Tuyết. Bất quá phương pháp trị thương cổ quái này hần không những chưa từng nghe qua, mà ngay cả khi nằm trong mộng cũng tuyệt nghĩ không ra.

Trương Tiêu Nhân lặng lẽ kẻ sát tai Cung Chân nói:

- Long phượng thất phối, thiên tác chi hợp, người này là Phượng Hoàng phu nhân - thê tử Hiên Viên Long.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Thê tử của Hiên Viên Long chẳng phải là mẫu thân của Cơ Tuyết sao? Nhìn tuổi tác của nàng không lớn hơn Cơ Tuyết bao nhiêu, sao có thể sinh ra được Cơ Tuyết?

Trương Tiêu Nhân đáp:

- Chuyện này ta cũng không hiểu rõ lắm. Có lẽ nàng ta luyện thuật Trú Nhan, hoặc võ công đã đến cực điểm, có thể cải lão hoàn đồng.

Vương Tuyết Chi này giờ im lặng, một mực không lên tiếng, lúc này đột nhiên cười nói:

- Phượng Hoàng phu nhân mới thành thân cùng Hiên Viên Long chỉ năm sáu năm nay, làm sao có thể sinh ra Cơ Tuyết? Tuy nhiên trên đời này có một loại kết hôn gọi là tục huyền, thân phận nàng ta đương nhiên là kẻ mẫu, không phải là mẹ ruột của Cơ Tuyết.

Phượng Hoàng phu nhân dời thân đến trước mặt hần, nói:

- Người thật là to gan, dám trước mặt ta nói những lời vô lễ này.

Thân thể nàng nhẹ nhàng trôi đến trước mặt Vương Tuyết Chi nhưng ngón trở vẫn đỡ thẳng lấy thân hình Cơ Tuyết, không một chút dao động.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Tại hạ chỉ nói những lời có thật, vô lễ ở chỗ nào? Trừ phi phu nhân cũng giống như tục nhân, ưa thích những lời hư ngôn sáo rỗng, không biết phân biệt lẽ nghĩa. Như vậy thì không cần phải nói nữa.

Ánh mắt Phượng Hoàng phu nhân lộ ra vẻ tán thưởng, nhìn hấn nói:

- Người chính là Lang gia cuồng nhân?

- Tại hạ chính là Vương Tuyết Chi.

Phượng Hoàng phu nhân lại nói:

- Lang gia cuồng nhân đứng đầu võ lâm tứ đại kỳ nhân, không nghĩ ra lại có bộ dạng thô thảm như thế này. Thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy, làm cho ta thất vọng.

Vương Tuyết Chi mặc dù trọng thương, không thể cử động được, nhưng ý chí không hề giảm sút, cười ha hả nói:

- Đợi khi tại hạ bình phục thương thế, sẽ lại tìm đến phu nhân, cho phu nhân biết thế nào là Vương Tuyết Chi - nghe danh không bằng gặp mặt.

Phượng Hoàng phu nhân mỉm cười:

- Ta sẽ đợi ngày đó.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Tại hạ cam đoan phu nhân sẽ không phải chờ lâu.

Phượng Hoàng phu nhân lại quay sang nhìn Cung Chân, nói:

- Người và Thạch Hổ bị thương, cũng xem như may mắn, tạm thời vẫn giữ được thủ cấp các người.

Nói xong những lời này, thân thể nàng như tiên tử bay đi, Cơ Tuyết vẫn nằm trên ngón trỏ của nàng, không chút lay động.

Cung Chân đối với câu nói trước lúc rời đi của nàng vẫn cảm thấy khó hiểu:

- Tại sao ta và Thạch tướng quân bị thương mà nàng ta lại nói là may mắn.

Vương Tuyết Chi dường như đọc được suy nghĩ của hấn, nói:

- Người không hiểu sao? Phượng Hoàng phu nhân là thê tử của Hiên Viên Long, là người của Sát Hồ thế gia. Nếu người và Thạch Hổ không thụ thương thì nàng ta đã giết các người!

Cung Chân lẽ lưỡi, nói:

- Cũng đúng! Nàng ta là người duy nhất tiếp được Viên Công thần kiếm của tiểu đệ, không trách được lại tự phụ như vậy. Không thừa cơ tiểu đệ và Thạch tướng quân bị thương mà giết chết.

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Phượng Hoàng phu nhân là thê tử của Hiên Viên Long đương nhiên phải có chỗ tự phụ đặc ý. Nhưng chờ khi ta hồi phục lại thì cũng tuyệt không thua nàng.

Cung Chân bỗng sực nhớ ra một chuyện, vội kêu lên:

- Chúng ta mau rời khỏi nơi đây. Trương Tân lão gian cự hoạt, có thể quay lại đây bất cứ lúc nào, giờ đây làm gì còn ai có thể cứu chúng ta nữa?

Chợt thanh âm lạ lẫm chen vào:

- Trương Tân sẽ không trở lại đâu.

Người lên tiếng chính là Thạch Hổ. Chẳng biết hấn tỉnh lại từ lúc nào, chỉ biết ngữ khí rất mong manh yếu ớt.

Cung Chân không hiểu, hỏi:

- Thạch tướng quân vì sao dám khẳng định Trương Tân sẽ không quay lại?

Thạch Hổ đáp:

- Trương Tân nếu đã thấy Phụng Hoàng phu nhân thì cho dù có ăn gan báo cũng không dám lưu lại gần đây.

Hắn ngừng một chút, lại nói:

- Trương Tân là quân sư của chủ ta, Sát Hồ thế gia tất phải giết hắn mới cam tâm. Tuy nhiên Phụng Hoàng phu nhân thấy chúng ta bị thương đã không giết, Trương Tân bị thương, Phụng Hoàng phu nhân tất đối xử giống như vậy, cũng sẽ không giết hắn. Song Trương Tân tự phụ là Gia Cát Lượng tái thế, lại tính toán cẩn thận cho nên vạn vạn lần cũng không dám mạo hiểm quay lại đây.

Thạch Hổ phân tích rất có lý, hiển nhiên hắn vừa hôn mê nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo, mọi chuyện phát sinh hắn nắm rất rõ ràng.

Cung Chân nói:

- Thạch tướng quân và Trương Tân làm việc chung đã nhiều năm, quả nhiên là nắm hiểu được tính cách của hắn.

Thạch Hổ ho mấy tiếng, nói:

- Nếu ta đoán không sai thì Trương Tân giờ phút này đang ở cách chúng ta năm mươi dặm.

Hắn còn chưa dứt lời đã thấy mặt đất rung chuyển, tiếng vó ngựa lan đến như sấm động, ít nhất phải là một hai, trăm thớt ngựa.

Sắc mặt mọi người đều trở nên xám ngoét, nghĩ như nhau:

- Té ra Thạch Hổ đã đoán sai, Trương Tân vẫn ở gần đây tập trung binh mã, quay lại quyết chiến cùng Phụng Hoàng phu nhân?

Binh mã kéo đến thật nhanh, chớp mắt đã đến trước mắt mọi người.

Dẫn đầu là một người mặc trang phục đạo sĩ, lưng rộng eo thon, vẻ mặt dữ tợn, ngồi trên lưng ngựa quan sát toàn cảnh. Sau đó tung người xuống ngựa.

Đám kỵ sĩ còn lại có hơn phân nửa là đạo sĩ, lưng đeo trường kiếm, thắt lưng còn mang theo binh khí khác. Bọn họ nhìn thấy thủ lĩnh xuống ngựa, đều làm theo, động tác rất nhanh nhẹn, gọn gàng, thân thủ tựa hồ không kém.

Trương Tiêu Nhân nhìn thấy đám người này, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, tiến lên phía trước.

Gã thủ lĩnh khom người nói:

- Thuộc hạ Trì Đầu Đại Tế Tửu Ngưu Bức Thiên, tham kiến thất tiểu thư.

Cung Chân mới biết đám người này là thuộc hạ của Trương Tiêu Nhân, trong lòng nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Trương Tiêu Nhân phân phó:

- Nguyên đệ đã bị Trương Tân bắt đi, chúng ta mau đuổi theo.

Ngưu Bức Thiên dậm mạnh chân xuống đất, hừ một tiếng, nói:

- Thuộc hạ nhận được tin tức ở đây, đã hỏa tốc ngày đêm không nghỉ chạy đến. Không ngờ vẫn chậm một bước, để cho tiểu sư quân rơi vào tay thằng nhãi Trương Tân, tội này thật đáng chết vạn lần!

Trương Tiêu Nhân nhìn hắn nói:

- Chuyện này không phải lỗi của ngươi. Ta sai người thông tri cho ngươi, không đầy ba ngày ngươi đã đến đây, thật là vất vả. Song bây giờ chúng ta nên lập tức đuổi theo Trương Tân, tránh để cho hắn mang theo Nguyên đệ đến địa bàn của Thạch Lạc, khi đó chúng ta muốn đoạt lại Nguyên đệ thì còn khó hơn lên trời.

Ngưu Bức Thiên cung kính đáp:

- Tuân mệnh! – Đoàn ra lệnh thuộc hạ dẫn đến một con ngựa cho Trương Tiêu Nhân cưỡi.

Trương Tiêu Nhân lên ngựa xong, Ngưu Bức Thiên lại hỏi:

- Những người này là bằng hữu của thất tiểu thư? Có mang bọn họ theo hay không?

Hắn nhìn bốn người Vương Tuyết Chi, Cung Chân, Thạch Hổ, Tuệ Nhi chỉ thấy ai nấy toàn thân đầy máu, nửa sống nửa chết, vừa nhìn thấy đã cảm thấy rất kỳ quái, nhưng có mặt Trương Tiêu Nhân, hắn cũng không tiện hỏi. Giờ phút này đợi cho Trương Tiêu Nhân lên ngựa, hắn mới dám hỏi.

Cung Chân trong lòng bất giác loạn động, sợ hãi, thầm hô không xong!

Người ngoài nếu biết Trương Nguyên bị Trương Tân bắt đi, nhất định nghĩ Thạch Hổ và Trương Tân cùng một phe. Ngưu Thiên Bức nếu biết Thạch Hổ đang ở đây, dám chắc sẽ bắt lấy Thạch Hổ. Trương Tiêu Nhân mặc dù có thể giữ kín nhưng nàng với Thạch Hổ cũng không có giao tình. Hơn nữa Thạch Hổ trên giang hồ cũng là một đại nhân vật, bây giờ bộ hạ của nàng bình cường mã tráng, có thể không chế đại cục, tiện nghi này vì sao lại bỏ qua?

Cung Chân nghĩ đến đây, mồ hôi toát ra đầy người, nhưng hết lần này đến lần khác không nghĩ ra kế sách gì.

Chợt nghe Trương Tiêu Nhân nói:

- Những người này đều là tiểu nhân vật, không cần để ý đến bọn họ. Việc không thể chậm trễ nữa, chúng ta mau lên đường!

Ngưu Bức Thiên đáp một tiếng:

- Vâng! – Lập tức nhảy lên ngựa quay đi. Đoàn người cũng lập tức quay ngựa, đi như một cơn gió lốc.

Trương Tiêu Nhân đi sau, khẽ quay người lại nhìn Cung Chân, liếc mắt một cái, ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, song vó ngựa đã vang lên dồn dập, mang theo nàng từ từ rời xa dần...

Cung Chân buồn bã, đứng ngẩn một lúc không nói nên lời.

Một lúc sau hắn định thần, nhìn Thạch Hổ nói:

- Thạch tướng quân, may mà Trương cô nương có tình nghĩa, không nói ra thân phận của người. Nếu không thuộc hạ của nàng dám chắc sẽ bắt lấy tướng quân.

Thạch Hổ cười to:

- Trương cô nương có tình có nghĩa nhưng không phải là đối với Thạch Hổ ta, khác.....khác... - Hắn lớn tiếng nói chuyện, thương thế bị tác động, bật ho vài tiếng.

Một kiếm của Đào Trăn đâm vào ngực phải, xuyên qua lá phổi, cho nên Thạch Hổ hơi thở mới gấp gấp, ho khan nhiều như vậy.

Cung Chân lắc đầu nói:

- Thạch tướng quân càng nói thì càng mù mịt, tại hạ không hiểu.

Vương Tuyết Chi lên tiếng:

- Người vẫn không hiểu? Trương cô nương và Thạch Hổ làm gì có giao tình mà tình với nghĩa, nhưng nàng đối với người thì thật là hữu tình hữu nghĩa.

Thạch Hổ ho một hơi, tiếp tục nói:

- Cung huynh đệ lúc trước đánh một trận, giết đi không ít đệ tử của Ngũ Đẩu Mê Giáo, Ngũ Đẩu Mê Giáo đối với người phải hận đến tận xương tủy, muốn băm thầy người thành vạn đoạn mới có thể cam tâm.

Vương Tuyết Chi lại tiếp lời:

- Trương Tiêu Nhân là nữ nhi của Trương Thiên Sư, Ngưu Thiên Bức lại phục tùng mệnh lệnh của nàng. Ngưu Bức Thiên nếu biết người là Cung Chân thì Trương cô nương cũng có thể dựa vào quyền uy của mình, bảo vệ được mạng nhỏ cho người, nhưng sau này nàng ta muốn vững chân ở Ngũ Đầu Mễ Giáo tất sẽ rất khó khăn.

Thạch Hổ lại nói:

- Huống chi Trương Thiên Sư đối với gia quy rất nghiêm khắc, nếu hắn biết nữ nhi của hắn có lòng riêng với vị lang quân như người thì cho dù hắn không đánh chết nàng thì cũng dám cắt đi hai chân của nàng lắm.

Vương Tuyết Chi lại tiếp lời:

- Cho nên Trương cô nương vừa thấy Ngưu Bức Thiên đến liền thúc giục rời khỏi, càng nhanh càng tốt. Y tứ trong lòng nàng ta chính là muốn bảo toàn tính mạng cho tiểu lang quân người đấy.

Thạch Hổ cười to:

- Bởi vậy ta nói Trương cô nương có tình có nghĩa với người cũng không hề sai.

Hai người một tung một hứng, đem “ý nghĩ” trong lòng Trương Tiêu Nhân thổi phồng lên gấp năm gấp mười, Cung Chân càng bán tín bán nghi, không biết bọn họ nói thật hay giả, lại càng không biết nên vui hay buồn:

- Nếu Vương đại ca và Thạch tướng quân nói đúng, Trương cô nương đối với ta tình thâm ý trọng như vậy, ta....ta làm sao có thể tiêu thụ nổi đây?

Tiếng cười của Thạch Hổ ngày càng một yếu hơn. Vô luận người này võ công thật cao nhưng một kiếm xuyên qua lá phổi của hắn, làm sao có thể cười được lâu?

Vết thương của Vương Tuyết Chi tuy nhiều nhưng chỉ là ngoại thương, Tuệ Nhi này giờ đã băng bó vết thương cho hắn. Hắn đã có thể ngồi dậy vận công, được một lúc chợt cảm lạnh, phun ra một ngụm máu đen.

Cung Chân nhìn thấy kinh hãi, song Vương Tuyết Chi đã khoát tay:

- Không có gì đáng ngại nữa.

Vương Tuyết Chi phun ra độc huyết, lại vận công thêm vài vòng chu thiên nữa, sau đó đứng dậy, thản nhiên nói:

- Thạch Hổ, ta đi tìm đại phu chữa thương cho người.

Thạch Hổ cười khổ, nhìn hắn nói:

- Không cần, chu vi năm trăm dặm quanh đây chỉ có Thôi gia mới có đại phu, nhưng đã bị Thiên Kiều Bá Mị Tiểu Tiên Nữ giết sạch sẽ, còn có thể tìm đại phu ở đâu?

Vương Tuyết Chi kiên quyết nói:

- Năm trăm dặm không có thì ta sẽ tìm ngoài bảy trăm dặm.

Thạch Hổ than:

- Giờ phút này đan điền của ta đã vận loạn, tự biết không còn duy trì được bao lâu, người tìm được đại phu quay về thì ta đã sớm quy thiên.

Vương Tuyết Chi đưa tay nắm lấy mạch môn của Thạch Hổ, chỉ cảm thấy mạch đập nhẹ như tơ, Thạch Hổ quả nhiên không nói sai, thở dài, khăng khải nói:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chỉ cần người chưa đoạn khí thì ta sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người.

Thạch Hổ vốn giết người như ma vương, tâm địa sắt đá, nhưng lúc này cũng cảm động, nói:

- Vương Tuyết Chi, người và ta bình thủy tương phù, chỉ mới quen nhau, hà tất phải phí công bỏ mạng vì ta. Dù sao nửa đời Thạch Hổ cũng đã giết người vô số. Hôm nay nếu có chết cũng là khoái ý, không hề oán trách.

Vương Tuyết Chi cười lớn:

- Thạch Hổ, người giết người như cỏ rác, làm ác đa đoan, đúng là đáng chết, nhưng chết trong tay tiểu nhân ám toán thì không nên, Vương Tuyết Chi ta càng không thể trơ mắt nhìn người đã sống vai cùng ta tử chiến chết đi. Ta đi đây!

Nói xong lời cuối, thân hình đã nhô lên hụp xuống ở phía xa.

25. Q.3 - Chương 7: Nhất Đại Kỳ Nhân - Y Thần

Vương Tuyết Chi triển khai khinh công như gió lướt đi. Mắt nhìn tứ phương tám hướng, chỉ thấy trong tầm mắt là ruộng đồng bạt ngàn, xa xa là vài gian nhà tranh, đây đó một vài cụm khói bốc lên. Tất cả đều là của nông dân làm thuê cho Thôi gia.

Nông dân làm thuê cả đời cực khổ, ăn còn chưa no, nói chi đến chuyện có thể “nuôi” một gã đại phu?

Vương Tuyết Chi suy nghĩ:

- Ta từ phía Tây Bắc đến Thanh Hà, năm ngày trước đã từng đi ngang qua một trấn nhỏ, nhân số ở đó cũng khoảng vài ngàn người, không lẽ ở đó không có đại phu? Nếu ta toàn lực thì triển khinh công, đi ngày đi đêm thì có lẽ một ngày sau sẽ đến được đó. Hy vọng người tốt không sống lâu, còn Thạch Hổ là hung nhân, độc ác, có thể kéo dài được mạng nhỏ của hắn chờ ta đón đại phu về.

Song Vương Tuyết Chi lúc này toàn thân thụ thương, làm sao có thể thi triển khinh công bằng mười thành công lực? Cho dù có thể thì hắn cũng làm sao có khả năng đi một ngày một đêm không nghỉ? Hơn nữa khi quay về hắn phải vác theo một tên đại phu! Với thương thế của Thạch Hổ thì tuyệt không thể kéo dài lâu hơn nữa ngày!

Vương Tuyết Chi vốn là người cương cường cố chấp, Vương gia của hắn vốn luôn tin vào sự thanh đạm vô vi của đạo gia - “người tuân theo trời, trời tuân theo đạo, đạo tuân theo tự nhiên”. Vương Tuyết Chi một khi đã quyết định thì tuyệt không hối hận, hắn sẽ không tuyệt vọng cho đến khi đoạn khí.

Bởi vì hắn chính là Lang gia cuồng nhân Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi nhắm hướng Tây Bắc chạy đến bốn năm mươi dặm, chỉ thấy vết thương toàn thân đau nhức, thở hồng hộc không ra hơi nhưng vẫn tiếp tục cắm đầu, chạy như điên.

Đột nhiên phía trước có một đám nông dân chừng bảy, tám mươi người, xếp hàng, ồn ào náo động, không biết là đang làm gì.

Dân quê ít người, ngoài trừ tiệc tùng, yến hội thì những dịp để tụ tập đến bảy, tám mươi người cùng một chỗ là hết sức hân hữu. Bất quá Vương Tuyết Chi lúc này đang có lửa đốt trong lòng, làm gì còn tâm trí xem náo nhiệt.

Vương Tuyết Chi từng bước lướt ngang qua đoàn người, đột nhiên một ý niệm lóe lên trong đầu hắn:

- Đám nông dân đang xúm xít, xếp hàng trước một người, nhìn trang phục của hắn, không lẽ là... - Đoạn dừng cước bộ, quay người nhìn lại.

Đám dân làng đang vây quanh một lão nhân tóc bạc trắng, khuôn mặt so với Quan Công thì còn đỏ hơn, đầu đội Bạch Đằng quan, tay cầm Lê Mộc trượng, nếu nói Trương Tân là tiên phong đạo cốt thì lão nhân này chính là thần tiên trong loài người.

P phía trước lão nhân là một trải một tấm giấy dầu lớn, trên mặt bày đầy đồng xu, bánh hấp, gạo trắng, đào, dâu, còn có búp bê bằng đất, bát chén, bàn ghế, thậm chí còn có gà vịt bị buộc lại, kêu quang quác không ngừng, hằng hà vô số các thứ vật dụng lặt vặt hàng ngày.

Ngón cái và ngón trỏ lão nhân cầm một cây ngân châm dài. Một gã hương dân đi đến trước người lão, đặt xuống tấm giấy dầu một cái dạ dày bò, sau đó lại đến người thứ hai tiến đến, đặt xuống một vật khác... cứ luân phiên như vậy không ngừng.

Lão nhân cười híp mắt, nói:

- Từng người từng người một, chậm thôi. Có lão gia tử đây châm cứu cho các người, có bệnh trừ bệnh, không bệnh thì tinh thần sáng khoái. Nhưng nhớ một điều, trước khi châm cứu thì phải trả tiền chẩn bệnh cho lão, nhiều ít không quan trọng, nhưng tất cả đều phải có ý tứ một chút.

Lão hạ châm cực nhanh, nói xong những lời này thì đã chữa xong cho ba gã hương dân.

Vương Tuyệt Chi nhìn thấy dung mạo, cử chỉ, hành vi của lão nhân này, lòng hoài nghi càng tăng mạnh, vọt đến trước người lão nhân, chấp tay nói:

- Vãn bối Vương Tuyệt Chi, bái kiến tiền bối.

Lão nhân nghe thấy ba chữ “Vương Tuyệt Chi”, đầu tiên hoảng sợ, nhưng sau đó lập tức cười to:

- Nhìn người mà xem, gà không giống gà, chó không giống chó, bộ dạng như quỷ sứ, lại dám giả mạo Vương Tuyệt Chi, thật sự là quá sức đần độn!

Vương Tuyệt Chi nghe vậy mới bình tĩnh, nhìn thân thể của mình, nào là máu me, bùn đất, quần áo thì rách bươm. So với đám hương dân nơi này thì bọn họ còn sạch sẽ tươm tất hơn hẳn rất nhiều. Muốn nói hẳn là Lang gia cường nhân Vương Tuyệt Chi e là không ai tin.

Ý niệm trong đầu Vương Tuyệt Chi chợt lóe lên, nghĩ được một biện pháp, cười nói:

- Tiền bối, vãn bối xấu một chút. – Chân trái co lại, thân thể lập tức vọt lên cao, liên thăng ba bước, giữa không trung dừng lại nửa khắc, nhẹ nhàng vổ ra một chưởng vào cây táo lớn bên đường, cây táo vẫn bất động.

Để tung ra một chưởng này, hẳn đã sử dụng đến hai môn tuyệt học của Vương gia – Dịch Bộ Dịch Xu và một chiêu trong Dịch học “Vương Dụng Tam Khu”.

Vương Tuyệt Chi đáp xuống đất thì cây táo đột nhiên gãy thành bốn đoạn, đổ xuống mặt đất. Hương dân đều sợ đến nỗi la hét tán loạn.

Lão nhân thấy vậy, sắc mặt đại biến, tuy nhiên nhanh chóng hồi phục lại vẻ mặt như cũ, hừ một tiếng, nói:

- Cho dù người là Vương Tuyệt Chi thì có tác dụng gì? Người có biết lão gia tử là ai chăng?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Lão gia tử chính là thiên hạ đệ nhất thần y – Y Thần. Y thuật của tiền bối độc bộ thiên hạ, vô song vô đối. Vãn bối khi còn nhỏ đã được nghe đại danh của người.

Vương Tuyệt Chi mặc dù làm người cường ngạo nhưng Y Thần so với hẳn thì lớn tuổi hơn nhiều, ước chừng hơn năm mươi tuổi, đủ để hẳn gọi là gia gia, xưng một tiếng vãn bối cũng là hợp lý.

Y Thần nói:

- Vương Tuyệt Chi, người tới đây làm gì? Người khác sợ người, nhưng ta với người ngang hàng với nhau, đều là một trong võ lâm tứ đại kỳ nhân, ta tuyệt không sợ người. – Vẻ mặt của lão rất khó chịu, tựa như rất ghét Vương Tuyệt Chi vậy.

Vương Tuyệt Chi cung kính nói:

- Vãn bối thỉnh mời tiền bối đi cứu một người.

Y Thần vừa nghe cứu một người, lập tức thở dài, hỏi:

- Cứu ai? Nhìn dáng vẻ khẩn trương của người, không lẽ là tình nhân của người?

Vương Tuyệt Chi trầm nghĩ:

- Ác danh của Thạch Hổ nổi tiếng khắp giang hồ, nếu nói ra tên hẳn, dám chắc lão già này sẽ không chịu cứu. – Bền hàm hồ đáp – Là bằng hữu của vãn bối.

Y Thần không thêm để ý đến lời hẳn nói, lại chuyển sang chuyện khác:

- Người bỏ ra bao nhiêu vàng để lão phu chẩn bệnh?

Vương Tuyết Chi nghe vậy, lấy làm kỳ quái:

- Nghe nói tính tình của vị thần y này rất cổ quái, không cho thiếu nợ ân tình, cũng không thu tiền, nếu lão thuận mắt thì sẽ cứu, nếu không thuận mắt thì chết cũng không cứu. Về phần người mà lão thấy thuận mắt thì cũng rất vô chừng, trung thần, hiếu tử, dâm tặc, đạo tặc...đều có cả, người mà lão không thuận mắt cũng rất nhiều. Song lần này sao lại mở miệng đòi tiền chẩn bệnh?

Hắn lấy một khối tiểu lục ngọc đeo trên cổ ra, đặt trong lòng bàn tay, nói:

- Văn bói không đem theo gì trên người, chỉ có khối lục ngọc thạch nhỏ này, không biết tiền bói có ưng ý chăng?

Y Thần vừa thấy lục ngọc, hai mắt nhất thời nhìn đăm đăm, đoạn nói:

- Một lời đã định, người ở đâu? Chúng ta lập tức đi cứu.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Tiền bói, người không hỏi văn bói xem bằng hữu văn bói bị thương như thế nào sao?

Y Thần nhìn hắn, nói:

- Đúng, đúng, bằng hữu của người cuối cùng là bị thương như thế nào?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Hắn bị lợi kiếm xuyên qua lá phổi bên phải, đến bây giờ đã được nửa ngày.

Y Thần nghe xong ngậy người, hồi lâu mới cất tiếng:

- Xuyên qua lá phổi đã nửa ngày, sao còn chưa chết?

Vương Tuyết Chi lại đáp:

- Bởi vì hắn đã kịp thời phong bế huyết đạo gần vết thương. Hơn nữa hắn cũng là võ lâm cao thủ, mới có thể duy trì đến bây giờ.

Y Thần đột nhiên hỏi:

- Nếu như ta vẫn cứu không được hắn thì sao?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Bằng hữu văn bói chỉ là thụ ngoại thương, chỉ cần hắn chưa đoạn khí thì với y thuật tinh của tiền bói dám chắc sẽ cứu được hắn, trừ phi tiền bói không có lòng cứu hắn mà thôi.

Y Thần suy nghĩ một chút, đoạn nói:

- Được, cứ quyết định như vậy. – Chỉ là sắc mặt rất khó coi.

Vương Tuyết Chi vội giục:

- Tiền bói, thỉnh xin nhanh chóng khởi hành, văn bói chỉ sợ hắn đoạn khí.

- Cũng không cần vội, người quên ta là Y Thần sao? Ta tự nhiên sẽ có cách cứu bằng hữu của người. Người cứ chờ ta thu xếp đồ đạc của ta ở đây đã.

Nói xong lão từ từ, chậm rãi thu thập tấm giấy dầu. Tấm giấy dầu tuy không nhỏ nhưng cũng không cách nào gói ghém được hết các thứ đồ vật linh tinh của đám hương dân tặng cho lão lúc này. Muốn thu xếp nhanh chóng e là rất khó khăn.

Vương Tuyết Chi thấy vậy, lại thúc giục:

- Tiền bói, thương thế của bằng hữu văn bói rất trầm trọng. Mọi thứ nơi này hay là khi quay lại sẽ thu thập sau?

Y Thần lắc đầu:

- Hương dân nơi này rất tham lam xảo quyệt, ta và người vừa rồi đi thì tài vật họ trả cho ta chẩn bệnh cũng sẽ bị lấy lại. Đến khi người đem ta quay lại đây, e là ngay cả cái tấm giấy dầu của ta cũng không còn nữa.

Vương Tuyết Chi nghe thấy đĩnh đĩnh đại danh Y Thần lại có thể nói chuyện như vậy. Vừa buồn cười, vừa tức giận, đành cởi áo ngoài, nhanh chân nhanh tay đem gà, vịt nhét vào áo, cột chặt lại. Các thứ còn lại thì dùng tấm giấy dầu gói gọn vào trong, đoạn cầm hai cái túi to lên, nói:

- Tiền bối, thỉnh mời khởi hành.

Y Thần nhanh nhẩu nói:

- Để ta xách, để ta xách. – Nói xong vươn tay đoạt lấy hai “bao tiền chẩn bệnh”.

Vương Tuyết Chi bực tức, nói:

- Đi nhanh một chút, đưa văn bối cầm cho.

Y Thần lắc đầu:

- Đây là tấm lòng của hương dân, nếu để cho người cầm, chẳng phải đã phụ lòng bọn họ sao?

Vương Tuyết Chi thâm mắng trong lòng:

- Không phải quá ngu ngốc đấy chứ? Cầm “tiền chẩn bệnh” và phụ tâm ý của hương dân thì có quan hệ gì với nhau? - Bất quá hần cũng không dám phản bác lại Y Thần, chỉ còn cách để lão thu lại hai bọc “tiền chẩn bệnh”.

Hai người vội chạy đi, khinh công của Y Thần hết sức tầm thường, lại thêm tuổi già, so với một gã tráng hán không biết khinh công thì cũng chẳng thể nhanh hơn. Vương Tuyết Chi bất đắc dĩ phải kéo theo lão, lộ trình quay về so với lúc chạy loạn tìm đại phu thì còn khổ hơn nhiều.

Chạy được một đoạn, Y Thần đột nhiên kêu lên:

- Dừng lại, dừng lại!

Vương Tuyết Chi dừng lại hỏi:

- Tiền bối, có chuyện gì?

Y Thần vẻ mặt nhăn nhó, nói:

- Ta đau bụng, muốn tìm chỗ đại tiện.

Vương Tuyết Chi vội la lên:

- Cứu người như cứu hỏa, tiền bối không thể nhịn được sao?

Bộ dáng Y Thần so với Vương Tuyết Chi thì còn khấn trương hơn gấp bội, nói:

- Tiểu tiện có thể nhịn nhưng đại tiện thì không thể nhịn được. Người đã từng thử nín qua chưa?

Vương Tuyết Chi cũng không biết làm sao, đành nói:

- Vậy tiền bối mau đi nhanh một chút.

Y Thần gật đầu, chạy vội đến bụi cỏ gần đó.

Vương Tuyết Chi thấy lão vẫn khệ nệ mang theo hai túi đồ vật, bèn nảy sinh lòng tốt:

- Tiền bối, để văn bối cầm đồ đạc cho người.

Y Thần đáp:

- Không cần. – Đoạn đi đến một chỗ cỏ mọc rất cao, cởi quần ngồi xuống.

Đột nhiên tiếng gà vịt vang lên, nguyên lai là cái áo ngoài Vương Tuyết Chi đựng gà vịt không biết tại sao lại mở ra, gà bay, vịt chạy tứ tán, tạo thành một phen hỗn loạn.

Y Thần lớn tiếng nói:

- Mau bắt lại đám gà vịt này cho ta, không được để chúng chạy mất.

Vương Tuyết Chi còn biết làm thế nào nữa? Đành đáp:

- Vâng, lão tiền bối. – Đoạn triển khai đỉnh đỉnh đại danh thân pháp Dịch Bộ Dịch Xu đi....bắt gà, vịt. Bắt quá cũng phải một phen chật vật mới có thể bắt được đông một con gà, tây một con vịt.

Bắt gà vịt xong, Vương Tuyết Chi lớn tiếng hỏi:

- Lão tiền bối, gà vịt của người văn bối đã bắt lại đầy đủ, tiền bối cứ yên tâm.

Ai ngờ trong bụi cỏ không hề có tiếng trả lời của Y Thần.

Vương Tuyết Chi luôn miệng gọi:

- Lão tiền bối, lão tiền bối!

Bụi cỏ vẫn im lặng như cũ, không ai trả lời hần.

Vương Tuyết Chi cảm thấy không ổn, phi thân lại, chỉ thấy vẫn còn bao đồ nhưng Y Thần thì không thấy đâu nữa.

Hần dậm chân mạnh xuống đất, lảo đảo:

- Đúng là khôn ba năm đại một giờ, như thế nào mà để cho lão dùng kế “kim thiền thoát xác” chứ?

Kỳ thật cũng không thể trách được Vương Tuyết Chi. Không ai có thể nghĩ ra một Y Thần nổi danh trên giang hồ lại dùng kế sách hạ lưu này?

Vương Tuyết Chi lại nghĩ:

- Không lẽ lão đã biết người ta muốn cứu là Thạch Hổ, cho nên không muốn cứu, nhưng lại biết ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho lão nên vội đào tẩu?

Nhưng lúc này gã không có thời gian suy nghĩ nhiều, đành lần theo dấu chân, đuổi theo Y Thần.

Dấu chân của Y Thần rất mờ nhạt, hiển nhiên khinh công không hề kém. Xem ra vừa rồi lão đã cố ý đi chậm, làm trì hoãn thời gian của Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi đuổi đến một con đường nhỏ thì thấy một người, nhưng không phải là Y Thần mà là Cung Chân.

Cung Chân đang chạy, Thiếu A kiếm nắm chặt trong tay, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương, chẳng biết là đang đuổi theo cái gì.

Vương Tuyết Chi kéo Cung Chân lại, hỏi:

- Người làm sao vậy?

Cung Chân vội kêu lên:

- Thạch tướng quân, hần...hần đã bị bắt đi.

Vương Tuyết Chi cả kinh:

- Hần bị ai bắt đi?

Cung Chân đáp:

- Đệ cũng không biết, chỉ biết đó là một người bịt mặt.

Vương Tuyết Chi nghi hoặc hỏi:

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Cung Chân thuật lại:

- Vương đại ca đi không lâu thì tình trạng của Thạch tướng quân ngày càng xấu đi, lúc đầu còn có thể nói được với đệ một hai câu. Không lâu sau thì hơi thở đã trở nên mong manh, đừng nói là nói chuyện mà ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Vương Tuyết Chi gật đầu:

- Ta biết hần cũng không thể duy trì được bao lâu nên mới nóng lòng vì hần đi khắp nơi tìm đại phu.

Cung Chân lại nói tiếp:

- Thạch tướng quân sắp không thể cầm cự nữa thì một gã bịt mặt xuất hiện, nhảy vài cái đã đến trước mặt Thạch tướng quân.

Vương Tuyết Chi lấy làm lạ:

- Người bịt mặt?

Cung Chân đáp:

- Không sai, đệ thấy vậy bèn tiến lên ngăn cản, không ngờ Thạch tướng quân nói – Là người? – Nghe ngữ khí thì tựa hồ quen biết với người bịt mặt, vì vậy đệ liền dừng lại, nghe tiếp.

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Tiếp theo thế nào?

Người bịt mặt lại hỏi:

- Thạch Hổ, ngươi muốn sống hay muốn chết, có muốn ta cứu ngươi? – Đệ nghe đến đó thì trong lòng vui vẻ, dám chắc hần có thể cứu được Thạch tướng quân, liền đứng im, không dám quấy rầy họ nói chuyện.

Vương Tuyết Chi khẽ nhún mày:

- Người này nếu là bằng hữu của Thạch Hổ thì cần gì phải che giấu thân phận? Chỉ sợ là hần cũng không có ý tốt. Người không ngăn cản hần, xem ra là sai lầm rồi.

Cung Chân nghe vậy, ánh mắt hiện ra vẻ khâm phục, nói tiếp:

- Vương đại ca thật thông minh! Nếu lúc đó có người bên cạnh thì Thạch tướng quân sẽ không bị người ta đem đi. Lúc đó Thạch tướng quân lại nói – Ngươi muốn cứu ta? Chỉ e cũng là “chồn cáo chúc tết gà”(1), làm gì có hảo tâm như vậy?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Cho dù là “chồn cáo chúc tết gà” thì Thạch Hổ cũng là người tinh minh, chỉ cần có thể bảo toàn được tính mạng, cho dù đối phương là “chồn cáo” hần cũng không sợ.

Cung Chân lắc đầu, nói:

- Khi đó Thạch tướng quân nói – Ngươi cứu ta có điều kiện gì, mau sắm khoái nói ra. Nếu muốn Thạch Hổ ta làm chuyện bán hữu cầu vinh thì Thạch Hổ ta nguyện chết cũng không cần ngươi chữa trị nữa.

Vương Tuyết Chi gật đầu:

- Thạch Hổ nửa đời chinh chiến trên lưng ngựa, nhìn thì thô lỗ nhưng tâm kế cũng rất lợi hại. Lúc đó hần như cá nằm trên thớt, lại càng tỏ ra xem thường chuyện sinh tử, không để đối phương uy hiếp mình.

Cung Chân lại kể tiếp:

- Người bịt mặt khi đó nói – Ta đương nhiên không ép Thạch Hổ tướng quân uy danh hiển hách làm chuyện thương thiên hại lý, bán hữu cầu vinh. Ta chỉ đơn thuần muốn hợp tác với Thạch gia quân.

Vương Tuyết Chi cắt lời:

- Hợp tác? Hợp tác thế nào?

Cung Chân đáp:

- Thạch tướng quân cũng hỏi như vậy – Hợp tác, hợp tác thế nào? – Đáng tiếc hắn nói xong câu này thì ngất đi, người bịt mắt thấy hắn ngất đi cũng không chậm trễ vội ôm lấy hắn mang đi. Người đó ra tay cực nhanh, đệ cận hắn không được, muốn phóng kiếm giết hắn, lại sợ làm Thạch tướng quân bị thương.

Vương Tuyết Chi vuốt cằm nói:

- Cho dù có thể đả thương hắn thì cũng không nên phi kiếm. Cho dù hắn có tâm địa thế nào thì cũng phải cứu sống Thạch Hổ mới có thể quyết định, nếu người phi kiếm giết hắn thì một đường sinh cơ của Thạch Hổ cũng sẽ bị cắt đứt.

Cung Chân đáp:

- Lúc đó đệ cũng nghĩ vậy, nhưng thấy hắn mang Thạch tướng quân đi, trong đầu không một chút yên tâm, đành dặn Tuệ Nhi ở lại chờ Vương đại ca, sau đó đuổi theo đến đây.

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Nghe người nói thì võ công người này rất cao, người làm sao có thể đuổi theo hắn. Đuổi đến đây không phải là dư thừa sao?

Cung Chân đáp:

- Đệ mặc dù đuổi không kịp hắn nhưng cũng gặp được Vương đại ca, xem như cũng không uổng công.

Hai người bật cười to. Bất quá Cung Chân cười được hai tiếng thì trên mặt đã lại xuất hiện vẻ ưu tư.

Vương Tuyết Chi an ủi hắn:

- Không cần lo lắng, người này mang theo Thạch Hổ, tất là phúc, không phải họa. Thạch Hổ nằm trong tay hắn, ắt tính mạng có thể bảo toàn.

Cung Chân đáp:

- Nói thì như thế nhưng người này bịt mắt, giấu đầu lòi đuôi, không biết lai lịch thế nào, lại thêm một nửa điểm hảo tâm cũng không có.

Vương Tuyết Chi trầm ngâm một lúc, lại hỏi:

- Vóc dáng, trang phục, cử chỉ, lời nói của hắn có đặc trưng gì không?

Cung Chân đáp rất nhanh:

- Thân hình hắn cao lớn, phải đến chín thước, thân mặc tề giáp nhung trang, chân đi ngưu bì ngoa, hơn nữa thân phận tuyệt không thấp. À, nhìn kỹ thì da hắn rất trắng, nhất định là Hồ nhân.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Hắn có mang theo binh khí không? Khẩu âm thế nào?

Cung Chân lắc đầu:

- Hắn không mang theo binh khí, khẩu âm thì đệ nghe không rõ là người ở địa phương nào.

Vương Tuyết Chi trở nên nghi hoặc, nghĩ bụng:

- Không lẽ là hắn? Nhưng hắn và Thạch Hổ vốn song phương bất lương lập, đúng ra phải muốn Thạch Hổ chết nhanh một chút. Vì sao lại muốn cứu Thạch Hổ?

Hai người miệng nói nhưng chân tiếp tục lần theo dấu chân của Y Thần.

Cung Chân cảm thấy kỳ quái, vội hỏi:

- Vương đại ca, chúng ta bây giờ đi nhanh như vậy là đi đâu?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Đi tìm đại phu.

Cung Chân ngạc nhiên:

- Thạch Hổ đã bị người ta mang đi, tìm đại phu làm gì?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Gã đại phu nọ thừa dịp ta không để ý đã trốn đi. Chuyện này ta nuốt không trôi được...

Lúc này hai người đi đến một con sông lớn, rộng chừng mấy trăm trượng, chỉ có duy nhất một chiếc thuyền gỗ đang khua mái chèo giữa sông. Y Thần đang đứng trên tiểu thuyền, thần thái nhàn nhã như đang dạo chơi, dương dương đắc ý, thật như thần tiên xuất thế.

Y Thần hướng về phía Vương Tuyết Chi, vẫy tay, thanh âm từ xa truyền đến:

- Vương công tử, người không cần đuổi theo ta, lão gia tử cần phải đi. Đa tạ lục ngọc của người.

Vương Tuyết Chi thiếu chút nữa đã hộc máu, chỉ muốn há miệng chửi mắng một trận, nhưng lại nghĩ nếu mắng chửi thì chỉ tăng thêm sự đắc ý cho Y Thần, đành nhẫn nhịn.

Nếu là Vương Tuyết Chi trước kia thì cho dù phải nhảy xuống sông đuổi theo thì hắn cũng đã nhảy. Chỉ là hắn đã bị Cơ Tuyết dạy ột bài học dưới nước, thiếu chút nữa không toàn mạng, bây giờ cho dù lá gan hắn có to lên thì vạn vạn lần cũng không dám nhảy xuống nước nữa.

Cung Chân ngạc nhiên hỏi:

- Vương đại ca, cuối cùng là có chuyện gì?

Vương Tuyết Chi nghe xong câu này thì ngã ra đất hôn mê. Hắn vốn đã bị nội, ngoại thương vô số, lại còn ba chạy loạn khắp nơi, đã sớm kiệt sức, giờ phút này Thạch Hổ đã bị mang đi, lại thêm Y Thần chọc giận, nộ khí công tâm, rốt cuộc không còn cầm cự được nữa mà ngất.

Chú thích:

(1): Nguyên văn: “hoàng thử lang cấp kê bách niên”: Chồn cáo chúc tết gà ,rắp tâm ăn gỏi. Giả vờ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu .

26. Q.3 - Chương 8: Quý Tử Đa Kim

Cung Chân đợi Vương Tuyết Chi tỉnh lại thì quay về với Tuệ Nhi. Ba người định trở lại Thôi gia, nhưng nghĩ trong Thôi phủ người chết rất nhiều. Bọn họ không sợ quỷ nhưng thì thể ruộng mốc, phát ra xú khí còn đáng sợ hơn. Vì vậy quyết định đi thêm năm dặm, đến một hộ nông gia, cho chủ hộ một lượng vàng, thuê một gian nhà tranh để dưỡng thương.

Ngày tháng như trôi đưa, thoáng chốc đã nửa tháng, thương thế của Cung Chân đã khỏi hẳn, Vương Tuyết Chi cũng hồi phục được bảy tám phần. Sáng hôm nay, Cung Chân vừa tỉnh dậy đã thấy trước mắt sáng ngời.

Tuệ Nhi đang bưng đồ điểm tâm đến, gồm có một bát cơm, một chén trà mơ pha sữa còn nóng hổi. Bất gặp ánh mắt khác thường của Cung Chân, nàng thẹn lỏm, nhưng giả vờ không thấy, thản nhiên cười, nói:

- Công tử, thỉnh người dùng điểm tâm.

Cung Chân khẽ than:

- Người thay bộ y phục này thật là đẹp quá!

Tuệ Nhi đáp:

- Nô tỳ cũng học theo công tử, công tử là Để nhân, nô tỳ cũng sẽ là Để nhân, cho nên mới thay trang phục như vậy.

Lúc này nàng đã cắt ngắn bớt mái tóc, tóc trên đầu đã chia làm đôi, lại tết thành hai, ba mươi bím tóc nhỏ, mình mặc một bộ trang phục có hoa văn sắc sỡ, thoát nhìn giống hệt một thiếu nữ Để nhân, thập phần diễm lệ.

Cung Chân cảm động, vươn tay ôm lấy Tuệ Nhi, Tuệ Nhi khéo léo né tránh, cười hì hì nói:

- Công tử, xin mời dùng điểm tâm, nô tỳ lui ra.

Thân hình vừa chuyển động đã xuất hiện bên ngoài phòng.

Bộ pháp mà nàng tránh cú ôm của Cung Chân chính là Dịch Bộ Dịch Xu. Hơn mười ngày qua Cung Chân nghiên cứu quyển bí kíp của Lưu Thông đưa cho hần, hần không đọc được chữ Hán, đành phải nhờ Tuệ Nhi đọc cho hần nghe. Tuệ Nhi nhờ đó mà cũng học được mấy chiêu thân pháp, chỗ nào không hiểu thì hỏi Vương Tuyết Chi, Vương Tuyết Chi cũng sẵn lòng giải đáp. Tuệ Nhi thiên tư đỉnh ngộ, đối với thân pháp này còn học nhanh hơn Cung Chân vài phần, khiến cho Cung Chân vài lần muốn đùa giỡn, ôm ấp nàng đều thất bại. Thực là gây ông đập lưng ông!

Cung Chân uống xong ly trà thì Tuệ Nhi tiến vào.

Nhìn vẻ mặt của nàng tựa hồ có chút lo lắng:

- Công tử, người giận nô tỳ sao?

Cung Chân đáp:

- Sao lại giận người? Người đối với ta trung tâm như vậy, món ân tình này ta thật không biết phải báo đáp thế nào mới phải.

Tuệ Nhi cúi đầu nói:

- Nô tỳ đối với chủ nhân phải trung thành, đó đã là phận sự, làm sao có thể nói cái gì báo đáp với không báo đáp? Công tử nếu đối với Tuệ Nhi tốt thì đó là phúc khí của Tuệ Nhi, nếu công tử đối đãi không tốt với Tuệ Nhi thì Tuệ Nhi cũng tuyệt không oán hận công tử nửa phần.

Ánh mắt Cung Chân nhìn nàng chân thành, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, dịu dàng nói:

- Vận khí của người sẽ tốt lắm, ta sẽ không bao giờ ngược đãi người.

Tuệ Nhi hứ một tiếng, nhào vào ngực Cung Chân, lí nhí nói:

- Công tử, người đối với Tuệ Nhi thật là tốt.

Cung Chân chỉ cảm thấy thân thể nàng mềm mại, ấm áp như một ngọn lửa trong lòng mình, hỏa dục bất giác nổi lên, nhịn không được cúi xuống hôn lên làn môi anh đào của nàng, chợt một tiếng cười chói tai từ bên ngoài vọng vào:

- Vương Tuyết Chi, xem người làm sao có thể thắng được ta!

Cung Chân và Tuệ Nhi vội tách ra. Cung Chân trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là cừu gia tìm đến Vương đại ca khiêu chiến, bây giờ đã động thủ?

Hần quan tâm đến Vương Tuyết Chi, vội tiến ra ngoài. Vương Tuyết Chi và một người ngồi đối diện nhau, ở giữa là một cái lọ bằng đồng bay thẳng tắp lên không trung. Bề ngoài của người lạ không có gì đặc biệt, chỉ có duy nhất một điểm dị thường...Hần là một “kim nhân”.

Đầu hần đội tử kim quan, cằm y có một con kỳ lân dát vàng, hai cánh tay đeo đầy vòng vàng, xích vàng, mười ngón tay đeo hai mươi ba chiếc nhẫn vàng, thỉnh thoảng lại va chạm vào nhau lách cách, đai lưng cũng bằng vàng, bản thật to, giày hần mang mặc dù không phải thuần kim nhưng trên mặt giày cũng có một đóa hoa hồng bằng vàng, hần há miệng cười, chỉ thấy răng hần cũng toàn là răng vàng.

Phía sau kim nhân là hơn mười tên hán tử cao lớn, thân mặc hoàng kim giáp, binh khí trong tay cũng một màu vàng chói. Thực ra hoàng kim quá mềm, không có lợi cho việc sản xuất binh khí, phần lõi của các thanh binh khí này đều gồm sắt, thép, và thiếc pha trộn lại với nhau chế tạo thành. Bên cạnh mười tên hán tử là năm chiếc rương lớn làm bằng hoàng kim, lún xuống mặt đất nửa thước.

Lọ đồng lúc này đang lắng không, chưa rơi xuống đất, Vương Tuyết Chi nhón lấy một cái thẻ như que nhỏ, định ném vào trong lọ đồng lúc nó rơi xuống.

Cung Chân biết Vương Tuyết Chi và “Kim nhân” đang chơi “đầu hồ” (1). Khi còn ở tại Thôi phủ Chiêu Tế quán, hắn cũng đã thấy đám thiếu niên chơi đầu hồ, cho nên cũng hiểu biết đôi chút. Nhưng chơi đầu hồ thường để lộ đồng trên mặt đất, phóng que vào đấy là thắng cuộc, nhưng mà hai người Vương Tuyết Chi lúc này đang chơi đầu hồ trong khi lộ đồng bay lượn lơ lửng trên không trung.

Lộ đồng vừa rơi xuống, Vương Tuyết Chi kêu lên một tiếng:

- Trúng!

Lập tức ném thẻ về hướng đông, thẻ bay đi không nhanh không chậm, nhưng lại không phải bay về hướng miệng lộ mà giữa đường chuyển hướng, bay sang hướng tây!

Cung Chân lấy làm kỳ lạ lắm, vô luận thế nào thì Vương Tuyết Chi cũng không phải là kẻ ngu, cú ném đầu tiên đã không thành công, kinh khí ném đi không chuẩn xác, thậm chí:

- Chẳng lẽ ta đoán sai, bọn họ không phải đang chơi Đầu Hồ mà là chơi một trò chơi gì đó ta không biết?

“Kim Nhân” vốn đang cười to, nhưng thấy thẻ ném của Vương Tuyết Chi chuyển hướng, lập tức ngậm miệng lại, không cười nữa.

Nguyên lai lộ đồng rơi xuống được một nửa đường thì thẻ ném cũng đã đi được nửa đường. Đột nhiên lộ đồng lại chuyển hướng bay về phía tây, hơn nữa bay nhanh hơn trước thập bội! Hiển nhiên lộ đồng khi bay đã ẩn chứa nội kinh, rơi xuống nửa đường, có thể chuyển hướng. Điều này chứng tỏ người ném lộ đã vận dụng kinh lực trên tay đến mức chí xảo chí diệu, đạt đến hóa cảnh.

Tuy nhiên Vương Tuyết Chi vẫn nhìn rõ được tiên cơ, nhìn thấu được thủ pháp ném lộ đồng của Kim nhân, lộ đồng sẽ di chuyển theo hướng trước đông sau tây, để che mắt hắn. Lộ đồng chuyển hướng, bay về hướng Tây với tốc độ nhanh hơn trước, đương nhiên sẽ vượt mặt thẻ ném.

Lộ đồng đi một đoạn nữa thì hết lực, nhưng thẻ ném thì vẫn đi với tốc độ như cũ, quả nhiên là xuyên qua miệng, rơi vào trong lộ.

Vương Tuyết Chi lúc này mới cười rộ kên, Cung Chân cũng vỗ tay tán dương:

- Vương đại ca, tuyệt kỹ đầu hồ quả nhiên tinh diệu!

Thẻ ném tiến vào lộ đồng, xoay tròn một vòng, đột nhiên từ miệng lộ bắn ngược ra lại.

Kim nhân cười to nói:

- Ta đã sớm nói, người không thể thắng được ta!

Nguyên lai hắn đã sớm thiết kế “từ thiết”(2) trong lộ đồng để thủ thắng Vương Tuyết Chi. Mặt trước từ thiết sinh ra lực hút, mặt sau sinh ra lực đẩy. Hắn dùng mặt sau từ thiết, gắn nơi đáy bình, đương nhiên khi thẻ sắt tiến vào sẽ bị đẩy bật ra. Thẻ ném bằng sắt thật ra rất ít người sử dụng, người bình thường chơi đầu hồ đều dùng thẻ ném bằng trúc. Vương Tuyết Chi cầm thẻ sắt thấy nặng, lại nghĩ chỉ cần điều chỉnh lực đạo nhiều hơn một chút sẽ không có vấn đề gì. Ai ngờ lại rơi vào “bẫy” của Kim nhân.

Vương Tuyết Chi không hề hoảng hốt, đứng dậy, ngón cái và ngón giữa kẹp sẵn thẻ ném búng ra. Thẻ ném bay nhanh như chớp, “coong” – một thanh âm trong trẻo vang lên – thẻ ném đã xuyên thủng đáy lộ, mang theo lộ đồng ghim chặt vào một thân cây. Từ thiết trong lộ không ngừng phát ra lực đẩy, làm cho lộ đồng không ngừng chấn động, phát ra thanh âm ong ong.

Kim nhân nhếch miệng cười mỉa mai, nói:

- Vương công tử, người đã thua, sao lại đem lộ đồng của ta trút giận?

Vương Tuyết Chi nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Không, người thua mới đúng.

Kim nhân ngạc nhiên nói:

- Người rõ ràng phải ném lần thứ hai mới lọt vào lộ, còn muốn thắng? Đường đường là Lang gia cuồng nhân Vương công tử, thua rồi lại định cãi chày cãi cối sao? Nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ bị giang hồ chê cười.

Cung Chân nhin không được, vội chen vào:

- Không đúng, chuyện này do người an gian trước...Lọ đồng của người.... – Chạy đến, vươn tay lấy lọ đồng xuống, chỉ vào miệng lọ nói:

- Chỗ này đã được người gắn thêm từ thiết, không phù hợp với quy củ của trò chơi.

Kim nhân chăm chú nhìn hần, hỏi:

- Người là Cung Chân?

Cung Chân đáp:

- Không sai, người là ai?

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Cung huynh đệ, để ta giới thiệu. Vị nhân huynh cả người toàn là vàng này, chính là Đông Hải Kim Vương Kim Quý Tử tiên sinh

Cung Chân và Vương Tuyết Chi ở chung với nhau hơn mười ngày, đã được Vương Tuyết Chi đem chuyện võ lâm cổ sự, danh nhân đương thời kể cho hần nghe, hiểu biết không còn nông cạn như lúc mới đến Thanh Hà nữa. Cũng đã nghe qua vị đại thương nhân trữ vàng tại hải ngoại này. Người này vốn tên là Điền Sùng, nhân thời Bát Vương làm loạn, tích trữ hàng hóa, sau đó lại bán ra với giá thật cao, phát tài, điên cuồng thu gom hoàng kim trong thiên hạ, trở thành Kim vương, thậm chí còn cải họ thành họ Kim, cải tên thành Quý Tử, trở thành một người Kim Quý Tử.

Cung Chân cười lạnh nói:

- Đông Hải Kim Vương thì sao? Không lẽ người nhiều vàng thì lại có thể trí trá, vô lại, ăn gian?

Hần thấy Vương Tuyết Chi phải ném ra hai lần, đương nhiên là do Kim Quý Tử gian xảo bố trí trước, nên muốn cãi lại, vẫn hồi thế cục cho Vương Tuyết Chi.

Kim Quý Tử thần nhiên nói:

- Lọ đồng để ném luôn luôn khác nhau, trước giờ vẫn như thế, tại sao lại nói ta gian trá?

Cung Chân đang định phản bác thì Vương Tuyết Chi đã ngắt lời:

- Đúng vậy, lọ đồng của Kim tiên sinh rất đúng với quy củ, tuyệt không thể nói là gian trá được.

Kim Quý Tử không thể ngờ đến Vương Tuyết Chi lại sảng khoái như thế, đắc ý nói:

- Vương công tử, người mặc dù thua nhưng cũng rất quân tử, không hổ là nhất đại nhân kiệt.

Vương Tuyết Chi nhìn bản mặt đáng ghét của Kim Quý Tử, lạnh lùng nói:

- Ta không có thua, người mới là người thua cuộc.

Kim Quý Tử nhảy lên chồm chồm, giận dữ nói:

- Cái gì? Người lại muốn quyt ta sao?

Vương Tuyết Chi nói:

- Kim tiên sinh, ta muốn kể cho người nghe một câu chuyện xưa. Thời Vũ Đế có một vị cao thủ đầu hồ tên là Quách Xá Nhân.

Kim Quý Tử nghe đến ba chữ “Quách Xá Nhân” thì trong lòng chấn động, trầm nghĩ:

- Ngốc thật, tại sao lúc trước ta không nghĩ đến người này nhỉ?

Vương Tuyết Chi lại nói tiếp:

- Sử Ký đã ghi lại, Quách Xá Nhân một lần biểu diễn đầu hồ trước Hán Vũ Đế, lọ đồng sau khi tung lên thì liên tục ném ra một trăm thẻ. Chỉ cần lọ đồng chưa rơi xuống đất mà thẻ ném lọt vào trong lọ thì vẫn được tính là trúng. Quy củ này đã được Hán Vũ Đế kim khẩu thừa nhận, làm sao sai được, có đúng không?

Kim Quý Tử nhất thời ngọng miệng, không sao phản bác được, chỉ “hừ” một tiếng nói:

- Không cần ngại biện, ván này tính cho người thắng.

Vương Tuyệt Chi cười khì, nói:

- Vậy ván tiếp theo sẽ do ta tung lọ, người ném thẻ. Người đã thua một ván, nếu ván này ta lại thắng thì xem như chuyện cá cược của chúng ta đã ngã ngũ.

Kim Quý Tử nói:

- Lần đánh cược này, nếu thua ta cũng cam tâm tình nguyện. – Bàn tay chớp động, đã nhón lấy một thẻ ném.

Hắn đương nhiên là dùng thẻ ném bằng trúc.

Cung Chân trầm nghĩ:

- Thì ra là bọn họ chơi đầu hồ để đánh cuộc. Cũng không biết biết bọn họ đánh cuộc thứ gì? – Cung Chân mặc dù không đoán ra được hai người đánh cuộc thứ gì nhưng hắn biết vật đánh cuộc giữa Lang gia cường nhân và Kim vương dám chắc sẽ là một bảo vật có giá trị liên thành.

Vương Tuyệt Chi cười một cách quỷ dị, đoạn nói:

- Ta ném! – Cánh tay vung ra, lọ đồng như điện xạ bắn ra.

Kim Quý Tử quát:

- Trúng!

Thẻ trúc rời tay hắn lao đi.

Thẻ trúc bay ra, phá không, rít lên những tiếng “vù vù”, bất quá vẫn chậm hơn lọ đồng của Vương Tuyệt Chi một chút, khoảng cách giữa lọ đồng và thẻ trúc ngày càng xa. Hơn nữa lọ đồng càng bay càng mạnh mẽ, thẻ trúc thì lại từ từ suy yếu, mắt đã thấy không cách nào đuổi kịp lọ đồng.

Vương Tuyệt Chi ném ra cú này đã tính toán được nội lực Kim Quý Tử kém hắn, thẻ trúc tuyệt không thể nào đuổi theo kịp lọ đồng.

Lọ đồng bay như lưu tinh, chớp mắt đã rơi vào nường dâu phía sau nhà tranh. Một gã đại hán phía sau Kim Quý Tử vội chạy vào nường dâu.

Vương Tuyệt Chi mỉm cười nói:

- Kim tiên sinh, ván này e rằng người lại thua.

Kim Quý Tử so với Vương Tuyệt Chi thì còn nở một nụ cười sáng khoái hơn nhiều, đặc ý nói:

- Chưa chắc.

Đột nhiên đại hán từ nường dâu đi ra, trong tay cầm lọ đồng, trong lọ quả nhiên cắm một thẻ trúc.

Cung Chân chợt hiểu ra, reo lên:

- Thẻ trúc là do thuộc hạ của người bỏ vào lọ đồng!

Kim Quý Tử nói:

- Cung tiên sinh, xin mời người nói chuyện cẩn thận một chút, không được bêu xấu danh dự của ta. Người có chứng cứ chứng minh thuộc hạ của ta bỏ thẻ trúc vào lọ đồng hay không? Người có thấy tận mắt hay không?

Cung Chân giải thích:

- Thẻ trúc của người yếu như vậy, căn bản không thể đuổi theo kịp lọ đồng để mà rơi vào trong được.

Kim Quý Tử nhếch môi nói:

- Nội lực của ta quán chú trong thẻ trúc đã được vận dụng cực kỳ xảo diệu, ngươi là một gã không hiểu nội lực, làm sao hiểu được nguyên ủy bên trong?

Cung Chân nhất thời cứng miệng, không thể biện bác được. Hắn đúng là không hiểu nội lực, sao có thể nói đồng nói tây?

Kim Quý Tử thần nhiên nói:

- Vương Tuyết Chi, ván này là ngươi thua.

Wương Tuyết Chi thở dài nói:

- Kim tiên sinh nếu cứ kiên quyết muốn ta thua ván này thì tại hạ cũng không dám không thua.

Kim Quý Tử cười ha hả, bỗng dưng ném ra lọ đồng, nói:

- Ván thứ ba, ngươi là người ném thẻ.

Kim Quý Tử đã tính toán cực kỳ kỹ lưỡng, ném ra lọ đồng xong mới nói. Nói xong thì lọ đồng đã từ không trung rơi tự do xuống đất, tốc độ rơi xuống so với tốc độ ném ra thì còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Lọ đất trong nháy mắt đã rơi xuống đất, nhưng trong tay Vương Tuyết Chi vẫn chưa có thẻ ném – Trong tay hắn đều là thẻ ném bằng sắt.

Wương Tuyết Chi vươn người dài ra, lấy đi một thẻ trúc trước người Kim Quý Tử. Hắn và Kim Quý Tử cách xa nhau sáu thước, cú “vuốt người” này như thế nào có thể lấy được vật trước mặt đối phương, thật sự là không ai có thể lý giải nổi!

Hắn lấy được thẻ trúc, lập tức ném ra, thẻ như thiểm điện, phát sau mà đến trước, hạ sát mặt đất, trước khi lọ đồng rơi xuống, thẻ trúc xoay một cái, đang từ phương ngang bỗng dựng thẳng lên, vừa vặn đón lọ đồng rơi xuống cắm vào thẻ trúc.

Cung Chân vỗ tay, nhảy cẫng lên khen hay, ai ngờ lọ đồng trước khi cắm vào thẻ trúc lại vỡ vụn ra từng mảnh, đương nhiên không thể cắm vào trúc thẻ.

Kim Quý Tử quay sang hỏi Vương Tuyết Chi:

- Thẻ trúc của ngươi có lọt vào lọ đồng không?

Wương Tuyết Chi đáp:

- Không.

Kim Quý Tử lại hỏi:

- Ván này ai thắng?

Wương Tuyết Chi đáp:

- Ngươi.

Kim Quý Tử nhìn chằm chằm Vương Tuyết Chi một lúc lâu, lại nói:

- Đánh cuộc đã thua, ngươi đồng ý với điều kiện của ta?

Wương Tuyết Chi khẳng khái nói:

- Đúng.

Kim Quý Tử mỉm cười, nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Đa tạ Vương công tử. – Cười to ba tiếng, phi thân đi khỏi, bỏ lại năm rương vàng, hơn nữa cũng không hề thêm để ý đến mười tên thuộc hạ của mình ở lại.

Mười tên đại hán cũng không đi theo Kim Quý Tử, tiếp tục đứng im, dường như không biết đến mọi chuyện vừa phát sinh.

Wương Tuyết Chi nhặt thẻ trúc lên, không ngừng than:

- Thua thì làm sao bây giờ?

Cung Chân từ trước đến giờ chưa từng bắt gặp Vương Tuyệt Chi than thở như vậy, thầm nghĩ:

- Vương đại ca cuồng nhân như vậy mà lúc này cũng biết đến phiền não, rốt cuộc là thua cái gì? – Nén không được tò mò, hỏi:

- Vương đại ca, huynh thua hấn cái gì vậy?

Wương Tuyệt Chi chỉ nắm rương vàng, thở dài nói:

- Ta thua hấn thì phải tiếp nhận năm cái rương vàng.

Cung Chân nghe xong những lời này, lập tức muốn nhảy dựng lên:

- Cái gì? – Gã kia vừa rồi sử hết gian kế để thắng Vương Tuyệt Chi là vì muốn Vương Tuyệt Chi nhận lấy năm cái rương vàng này?

Cung Chân tò mò bước đến, mở rương ra. Hấn không có nội lực, mở được nắp rương, cũng phải hì hục một lúc mới thành công.

Cung Chân nói:

- Vương đại ca, trong này không có gì hết.

Wương Tuyệt Chi lắc đầu nói:

- Cái rương được làm bằng vàng đã đủ chết người rồi, còn muốn có vật gì bên trong nữa?

Cung Chân ngẫm nghĩ, nói:

- Cũng có đạo lý.

Hấn thấy Vương Tuyệt Chi mặt mũi rầu rĩ, nén không được, liền hỏi:

- Huynh thua thì được năm cái rương vàng, nếu huynh thắng thì sao?

Wương Tuyệt Chi nói:

- Nếu ta thắng thì Kim Quý Tử sẽ mang năm rương vàng này đi, không làm phiền ta nữa.

Cung Chân há hốc mồm kêu lên:

- Đây cũng có thể xem là điều kiện, là đánh cuộc?

Wương Tuyệt Chi thu hồi lại vẻ mặt sầu khổ của mình, nghiêm mặt nói:

- Cung huynh đệ, người có điều không biết. Kim Quý Tử đã từng cứu mạng một vị bằng hữu của ta. Bây giờ nếu hấn có việc nhờ ta, ta cũng không thể từ chối. Bất quá yêu cầu lần này của hấn lại quá khó.

Cung Chân nói:

- Cho nên hấn dùng năm cái rương vàng này làm thù lao?

Wương Tuyệt Chi cười khổ nói:

- Đúng là vậy. Người nghĩ rằng ta thanh cao đến mức vàng cũng không thích ư?

Cung Chân cũng cười khì nói:

- Đệ thiếu chút nữa đã nghĩ như vậy. Tưởng rằng huynh là Lang Gia Cuồng Nhân, không cần ăn uống, ngủ nghỉ như phàm nhân. Hà hà, cuối cùng huynh cũng phải cần tiền.

Wương Tuyệt Chi thở dài nói:

- Đáng tiếc là đám gia nhân của ta đã sớm bỏ ta đi, ta lại nay đây mai đó, ngày ngày đều cần phải tiêu xài. Bản tính ta lại tiêu xài rất hoang phí, không thể không cần kim tiền được. Kim Quý Tử biết ta cần ngân lượng nên lấy vàng làm mỗi câu, nhờ ta làm việc cho hấn.

Cung Chân nhin không được lại hỏi:

- Huynh vừa muốn lấy vàng của hần, vừa muốn từ chối giúp hần nên chơi đầu hồ để quyết định việc này?

Vương Tuyệt Chi gật đầu:

- Đúng.

Cung Chân ngẫm nghĩ, nói:

- Thế thì huynh cũng chưa chắc đã thật sự cần tiền.

Vương Tuyệt Chi nhìn hần nói:

- Người chưa từng nghe nói qua sao? “Người không vì mình, trời tru đất diệt, cũng như đạo lý của càn khôn, trong là hình vuông, ngoài là hình tròn, tích tiền như núi, tiêu tiền như nước. Mất tiền sẽ trở nên yếu nhược, có tiền sẽ trở nên mạnh mẽ, không tiền sẽ như không cánh mà bay, không chân mà chạy, cho dù là mở miệng cũng khó. Tiền nhiều luôn được ưu tiên, tiền ít luôn phải xếp hàng. Nhiều tiền là “vua” là “trưởng”, ít tiền là “thần” là “phó”. Vua, trưởng luôn sung sướng. Thần, phó luôn khổ sở. Tiền nhiều có thể biến nguy thành an, biến chết thành sống lại. Người giàu sang có thể sai người nghèo khó. Chiến tranh không có tiền thì không thể thắng được, khủng hoảng không tiền không giải quyết được, không biết mà không có tiền thì mãi cũng không thể biết được. Có tiền có thể sai khiến ma quỷ xay thóc. Tiền cũng quan trọng như tính mạng vậy. Ta đương nhiên phải cần tiền chứ!

Nói được một nửa thì Cung Chân đã cười rũ ra, nhưng Vương Tuyệt Chi lại hết sức nghiêm trang, khóe miệng cũng không hề lộ ra nửa nụ cười.

Cung Chân cười xong, ôm bụng cho khỏi đau, hỏi:

- Kim Quý Tử cuối cùng muốn huynh giúp hần làm gì?

Vương Tuyệt Chi hỏi ngược lại:

- Người đã từng nghe qua Khương Nhân đẳng chưa?

Chú thích:

(1): Đầu hồ là tên gọi một trò chơi. “Đầu” nghĩa là “ném” và “hồ” là “cái bình”. Người chơi chỉ việc ném những mũi tên lọt vào miệng chiếc bình làm bằng sứ hay bằng pháp lam .

(2): nam châm.

27. Q.3 - Chương 9: Chân Nhân

Cung Chân không trả lời, Vương Tuyệt Chi tiếp tục giải thích:

- Khương tộc nguyên xuất phát từ Miêu tộc, sống tại vùng Tây Vực. Thời Ân, Chu gọi là Tây Vực, bây giờ chia ra thành Lũng Hữu, Thiên Thủy, Kim Thành và một dãy An Lang. Thời tiền Hán, Hậu Hán đã phái Trương Khiên, Ban Siêu trấn thủ ở đó.

- Khương nhân là giống người man di mọi rợ, lấy họ mẹ làm họ, lấy tên cha làm tên. Nếu cha chết thì sẽ lấy thê tử của cha làm vợ, nếu huynh trưởng chết thì lấy chị dâu làm vợ. Vì vậy Khương tộc không hề có quả phụ. Tính cách của bọn họ hung hãn, hiếu chiến thành tính, rất coi trọng anh hùng.

Cung Chân ngắt lời:

- Chẳng phải cũng giống tình thế hiện nay của Trung Quốc sao?

Vương Tuyệt Chi gật đầu:

- Ngoại trừ giết người phải đền mạng ra thì bọn họ không hề có luật pháp. Khương nhân vũ dũng, xem cái chết trên chiến trường là vinh quang, bị bệnh mà chết xem là không may, bọn họ lại có thể sống trong những điều kiện khắc nghiệt nhất, ngay cả nữ nhân vừa sinh xong cũng không hề e ngại phong tuyết.

Cung Chân nghe vậy, nói:

- Đại ca là người Hán, đương nhiên không biết cuộc sống dã ngoại của người Hồ khổ sở thế nào. Huynh tưởng bọn họ không sợ phong tuyết ư? Chỉ là vì bọn họ ở nơi man hoang, còn có nhiều thứ đáng sợ hơn phong tuyết nhiều.

Vương Tuyệt Chi im lặng một lát, đáp:

- Người nói cũng đúng. Đến thời Hậu Chu, Tây Khương nhiều phen làm loạn, đại chiến nhiều phen với người Ân, người Chu, có thắng có bại, bởi vậy mới có câu nói “ngoại trừ rợ Khương, ai chẳng cống nạp, ai chẳng châu vua”.

Đến thời Xuân Thu, tại nước Tần có một gã nô lệ người Khương tên là Vô Dặc Viên Kiến. Hắn ở nước Tần nhiều năm, sau đó trở về tộc, đem văn minh của người Tần dạy cho Khương nhân. Từ đó Khương nhân mới biết cách trồng trọt, chăn nuôi, Khương nhân sau đó thờ Vô Dặc Viên Kiến như tổ tiên của mình vậy.

Cung Chân chen vào:

- Cũng giống như người Hán xưng là tử tôn của hoàng đế thôi.

Vương Tuyệt Chi gật đầu nói tiếp:

- Đúng là như vậy. Khương tộc bây giờ chia làm tám mươi chín bộ tộc, nhỏ có, lớn có, tộc lớn hơn mười vạn người, tộc nhỏ hơn ngàn người, nhân số có tăng có giảm, thịnh suy vô thường. Bọn họ hoặc tụ cư trên đất người Hán, hoặc tụ cư tại vùng Lũng Hữu, Tây Vực, độc lập một phương, đối đầu với triều Hán. Đến thời Hậu Hán, triều chính hủ bại, quan lại phóng túng, áp bức, giết chóc Khương nhân. Thiệu Đương, Ngô Lương, Lạc Tả, Phong Dương, Mê Đường, Thiệu Hà, Đương Tiên, Điền Linh, Tham Lang, Tiên Linh, Lao Khương, Lang Mạc, Chung Khương....các tộc này đồng thời nổi loạn, tử chiến với Hán nhân, có thắng có thua, kéo dài hơn một trăm năm, sau đó bị Hán quân đánh bại. Từ đó về sau Khương, Hán kết thành thâm thù không thể hóa giải được.

- Loạn Bát vương nổi lên, kế tiếp là loạn Ngũ Hồ, Khương nhân quật khởi. Lúc đó có một gã Khương nhân đã nói rõ, Khương nhân khi nào chưa lập quốc thì ngày đó người Khương vẫn bị khinh thường, cho dù là Hán nhân hay người Hung Nô thống trị phương Bắc cũng đều như vậy. Gã Khương nhân này hiệu triệu chư tộc người Khương, chống lại người Hán, chống lại Hung Nô, lập nên Khương Nhân đảng như ngày hôm nay.

Nói tới đây, trong mắt Vương Tuyệt Chi hiện ra vẻ bội phục:

- Khương Nhân đảng thành lập chưa được một năm nhưng đã thu về bảy châu vùng Lũng Hữu, hiệu triệu được mười bảy vạn Khương nhân từ ba mươi bảy bộ tộc. Người sáng lập quả thực là bậc hùng tài cái thế, có một không hai trên đời.

Cung Chân hỏi:

- Hắn tên gì?

Vương Tuyệt Chi chậm rãi giải thích:

- Hắn và Thạch Lạc được tôn xưng là hai vị đại anh hùng thời nay – Mê Tiểu Kiếm!

Cung Chân ngơ ngẩn, trầm nghĩ:

- Mê Tiểu Kiếm, không biết hắn là một vị anh hùng như thế nào?

Vương Tuyệt Chi lại nói:

- Nghe nói người này ồm chí lớn, có khí độ của tam vương ngũ đế, người đương thế không ai sánh bằng. Ta nhất định phải gặp được hắn một lần mới cam lòng.

Cung Chân lại hỏi:

- Kim Quý Tử muốn huynh làm việc cho hắn có quan hệ gì đến Mê Tiểu Kiếm và Khương Nhân đảng không?

Vương Tuyệt Chi rầu rĩ trả lời:

- Ta nhận của Kim Quý Tử năm rương hoàng kim, phải vận chuyển cho hấn năm mươi xe lương thực đến Thiên Thủy, tiếp ứng lương thảo cho Khương Nhân đảng.

Cung Chân không rõ, hỏi lại:

- Đại ca nói sao?

Vương Tuyết Chi giải thích:

- Kim Quý Tử là đại thương nhân, cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán. Nghe nói ngay cả cha, mẹ, vợ, hấn cũng từng bán, chuyện này không biết là thật hay giả. Lần này hấn làm một chuyến buôn bán lớn với Mê Tiểu Kiếm, chính là vận chuyển năm mươi xe lương đến Thiên Thủy.

Cung Chân lẳng lặng nghe hấn nói.

Vương Tuyết Chi lại giải thích tiếp:

- Mê Tiểu Kiếm đã tuyên bố muốn thành lập vương quốc của riêng người Khương. Thiên hạ quần hùng Lưu Thông, Tư Mã Duệ, Lý Hùng, Đoạn Thất Đan, thậm chí các tộc người biên ngoại như Hung Nô, Đột Quyết đều không muốn điều này xảy ra, tất cả đều muốn giết hấn mới can tâm. Ngay cả Hiên Viên Long của Sát Hồ thế gia cũng xem hấn là đại địch lớn nhất của mình, trong Ngũ Bá của Sát Hồ thế gia đã có hai người làm đốc quân tại Lũng Hữu, thế phải giết bằng được Mê Tiểu Kiếm, tiêu diệt Khương Nhân đảng mới cam tâm.

Cung Chân kinh hãi:

- Vương đại ca, huynh muốn vận lương đến Lũng Hữu, chẳng phải sẽ gặp phải vô số khó khăn, trở ngại sao?

Vương Tuyết Chi cười khổ nói:

- Nào chỉ là khó khăn trùng trùng, phải gọi là “đưa dê qua miệng tám hổ”, cử tử nhất sinh. Nếu không thì tên Kim Quý Tử keo kiệt kia sao chịu trả cho ta năm rương hoàng kim làm thù lao?

Hấn ngừng lại một chút, lại nói:

- Kim Quý Tử trong vụ mua bán này đã nhận được lợi ích không nhỏ, nếu không thì hấn đã biết rõ nguy hiểm, sao vẫn dám nhận vụ mua bán này? Mê Tiểu Kiếm lại không tiếc tiền của để giao dịch với Kim Quý Tử chuyển lương. Có thể thấy được tình huống của Thiên Thủy giờ đây hết sức nguy ngập, chỉ sợ đã ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Cung Chân vội la lên:

- Nếu chuyển đi này quá nguy hiểm thì nên làm thế nào?

Hấn không dám khuyên Vương Tuyết Chi bỏ cuộc, bởi vì hấn biết Vương Tuyết Chi một khi đã đáp ứng chuyện gì, cho dù phải chết một ngàn lần cũng không hối hận.

Vương Tuyết Chi mỉm cười nhưng không trả lời.

Cung Chân đột nhiên hiểu ra, nói:

- Huynh vừa rồi là cố ý thua Kim Quý Tử. Huynh căn bản đã có ý giúp hấn.

Vương Tuyết Chi thản nhiên nói:

- Ta và Kim Quý Tử cũng không phải thâm giao chí cốt, sao lại phải giúp hấn? Tuy nhiên Mê Tiểu Kiếm là anh hùng cái thế, ta muốn gặp hấn một lần.

Cung Chân hoảng sợ, nói:

- Huynh vì muốn gặp Mê Tiểu Kiếm mà chịu nguy hiểm vận lương đến Lũng Hữu?

Vương Tuyết Chi cười lớn:

- Đừng quên ta là Lang gia cường nhân!

o0o

Mười tên kim giáp hán tử do Kim Quý Tử lưu lại cho Vương Tuyết Chi sai khiến, thân thủ đều không tệ. Cầm đầu là một đại hán vạm vỡ, dũng mãnh tên là Hưởng Trung

Mặt sau gian nhà tranh là một nương dâu, phía trước là từng cánh đồng lúa nối tiếp nhau, bên cạnh đồng lúa chính là đại đạo. Năm mươi lăm cỗ xe lớn, năm mươi lăm xa phu đã sớm chờ sẵn tại đây. Trong đó năm mươi xe chở lương thực, năm xe chở người. Cỗ xe Vương Tuyết Chi ngồi, đương nhiên là cỗ xe được trang hoàng hoa lệ nhất.

Kim Quý Tử đã nói qua trong vòng mười ngày phải vận chuyển được năm mươi xe lương này đến Thiên Thủy, thời gian không phải là nhiều. Vương Tuyết Chi cũng không dám chậm trễ nửa khắc, nhanh chóng thu thập hành trang, khởi hành.

Hắn đi đến cỗ xe lớn, thấy Cung Chân cũng đi theo sau, liền quay lại hỏi:

- Người tiễn ta đi?

Cung Chân lắc đầu:

- Không, đệ đi với huynh đến Thiên Thủy.

Wương Tuyết Chi nhìn chằm chằm hắn:

- Người không sợ chết?

Cung Chân đáp:

- Chết đương nhiên là phải sợ. Nhưng đệ muốn thành danh, lại muốn mạo hiểm, hơn nữa lo lắng huynh một mình đến Thiên Thủy. Cho nên sợ chết cũng phải đi với huynh.

Nếu là Thạch Hổ thì sẽ cương quyết không cho Cung Chân đi theo, tránh để Cung Chân chết nơi hang hùm miệng sói nhưng Vương Tuyết Chi chính là cuồng nhân Vương Tuyết Chi, hắn huyết sáo ba tiếng, vỗ vai Cung Chân, cười nói:

- Người đứng là hảo bằng hữu. Được, ta với người sẽ cùng nhau đi đến Thiên Thủy. Nhưng nếu trên đường đi, người bất hạnh bị chiến thương chiến tử, khi đó quỷ hồn của người đừng tìm ta tính sổ là được.

Cung Chân hớn hở đáp:

- Đương nhiên.

Wương Tuyết Chi nghiêm mặt, nói:

- Còn nữa, ta không có bắt người đi theo, là người tự nguyện đi theo. Bởi vậy năm rương hoàng kim ta sẽ không chia cho người, nửa cái cũng không chia.

Cung Chân mỉm cười nói:

- Đúng, đúng.

Hai người đang muốn lên xe, đã thấy Tuệ Nhi thu thập một túi quần áo, chạy đến, kêu lên:

- Công tử, chờ Tuệ Nhi với.

Cung Chân lấy làm lạ, hỏi:

- Tuệ Nhi, người cũng muốn đi?

Hai khóe mắt Tuệ Nhi đỏ ửng như khóc, nói:

- Công tử, chẳng lẽ người bỏ lại Tuệ Nhi? Người đi đâu thì Tuệ Nhi cũng phải đi theo, hầu hạ công tử.

Cung Chân ân cần nói:

- Tuệ Nhi, chuyến đi này cực kỳ nguy hiểm, tốt hơn là người không nên đi theo.

Tuệ Nhi kiên quyết lắc đầu:

- Tuệ Nhi không sợ nguy hiểm.

Vương Tuyết Chi ngồi trên xe, cười nói:

- Cung huynh đệ, ta không sợ người đi theo ta mạo hiểm, người lại sợ tiểu nha đầu này đi theo người nguy hiểm, thiên hạ có đạo lý này hay sao? Ta nói cho người biết, nếu người không muốn nàng ta đi theo người, ta cũng không cho người đi theo ta.

Cung Chân đỏ mặt, không cách nào nói được nữa.

Tuệ Nhi thấy vẻ mặt của Cung Chân, trong lòng vui mừng, nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Vương công tử, đa tạ người vì Tuệ Nhi lên tiếng. – Nàng lại quay sang hỏi Cung Chân – Công tử, bây giờ Tuệ Nhi đã có thể lên xe chưa?

Vương Tuyết Chi như cười như không, nói:

- Các người không cần phải đi nữa.

Cung Chân ngớ người, hỏi:

- Cái gì? Huynh đã thay đổi chủ ý?

Vương Tuyết Chi trả lời:

- Chủ ý không đổi nhưng chúng ta không đi được.

Cung Chân đang muốn hỏi Vương Tuyết Chi, đột nhiên hấn cũng hiểu ra.

Bốn phía vang lên tiếng vó ngựa “rầm rập”, chấn động đại địa, cát đá bụi mù, phảng phất như có trên vạn kỵ binh đồng thời tiến đến.

Cung Chân hỏi:

- Vương đại ca, là nhân mã của ai, bọn họ đến làm gì?

Vương Tuyết Chi trả lời một câu rất mơ hồ:

- Họ đến mời chúng ta ăn cơm uống rượu.

Cung Chân trầm nghĩ, chợt hiểu ra Vương Tuyết Chi nói đùa, vô luận thế nào cũng không thể có chuyện tốt như vậy. Huống chi nơi đây là lãnh địa của Lưu Thông, ngoại trừ bộ hạ, quân đội của hắn thì còn ai có thể đến đây nữa?

Đại quân dừng mãnh tiến đến như rồng như hổ, chỉ thấy bốn phía đen kịt người ngựa, sợ rằng phải đến một, hai vạn người, hộ tâm kính sáng lóa, đội ngũ chỉnh tề, tinh kỳ rực rỡ, binh lính hoặc cầm binh khí, hoặc giương cung chĩa về phía đám người Vương Tuyết Chi. Cho dù bọn họ có bản lĩnh bằng trời thì cũng không thể tránh được vô số cung thủ công kích.

Lúc này tinh kỳ rẽ làm đôi, một lá đại kỳ có thêu chữ “Hán” thật to tiến lên, quả nhiên là quân đội của Lưu Thông, bên cạnh lá đại kỳ là một lá cờ khác, trên có thêu chữ “Thạch”, vị tướng quân dẫn đầu chính là Thạch Hổ.

Về mặt Thạch Hổ vẫn tái nhợt, hiển nhiên thương thế chưa hoàn toàn khôi phục.

Cung Chân vui vẻ nói:

- Thạch tướng quân, nguyên lai là huynh.

Thạch Hổ quát:

- Trên chiến trường không có chỗ cho giao tình. Cung Chân, người câm miệng lại.

Vương Tuyết Chi thấy thế lên tiếng:

- Nếu trên chiến trường đã tuyệt giao, vì sao Cung Chân phải nghe lời người, im mồm?

Thạch Hổ đáp:

- Hay iệng lưỡi Vương Tuyết Chi. Người vận lương cho Mê Tiểu Kiếm, bốn tướng quân đương nhiên phải khiến cho người vận tiền xuyên tâm. Nhưng niệm tình cố nhân, nếu như các người bỏ lại xe lương, bốn tướng quân sẽ miễn cho các người tội chết!

Wương Tuyết Chi thần nhiên đáp:

- Chiến trường không có giao tình, người cần gì phải niệm tình cố nhân? Chi bằng mau phóng tiền. – Hấn vừa nói, cũng không cần quay đầu ra sau, thủ chỉ vươn ra sau, điểm vào huyết đạo Cung Chân và Tuệ Nhị.

Hấn nắm lấy hai người, phát lực, ném đến Thạch Hổ, kêu lên:

- Bắt lấy!

Thạch Hổ đã sớm đoán được hành vi này, song chưởng bắt lấy hai người, giao cho hộ vệ bên cạnh, nói:

- An trí cho bọn họ thật tốt, dùng thượng lễ để đối đãi!

Hộ vệ vâng mệnh lui ra sau.

Thạch Hổ lại nói:

- Vương Tuyết Chi, người giao Cung Chân cho ta, ý muốn tử thủ cùng xe lương?

Wương Tuyết Chi đáp:

- Một lời của quân tử nặng tựa thiên kim. Ta đã đáp ứng người ta, nhất định thực hiện, trừ phi ta chết.

Hấn đứng giữa Hương Trung và một tên kim giáp võ sĩ, đứng chắn trước mặt xa phu, hiển nhiên có ý cùng bọn chúng đồng sinh cộng tử.

Thạch Hổ cười lạnh:

- Người đã muốn chết, ta há lại khách khí. – Lệnh kỳ phát xuống, ngàn mũi tên đồng thời bắn ra.

Song chưởng Vương Tuyết Chi khua thành một vòng tròn, kinh khí bạo phát, trong phạm vi ba thước, không một mũi tên nào đến gần được hấn.

Nếu muốn đối phó với hạng cao thủ như Vương Tuyết Chi thì phải dùng liên châu tiễn. Lớp cung thủ thứ nhất bắn xong, lớp cung thủ thứ hai trám vào, lớp cung thủ thứ hai bắn xong, lớp cung thủ thứ nhất lại trám vào, như vậy có thể bắn liên tục, cứ như vậy, cho dù người có bản lĩnh cao siêu đến đâu thì cũng không thể chạy thoát, chỉ có cách đứng một chỗ hứng mưa tên.

Bất quá cung thủ của Thạch Hổ bắn xong một đợt thì không thấy tiếp tục bắn nữa.

Wương Tuyết Chi quay đầu lại nhìn, thấy mọi người đều không có một ai trúng tên, trên mặt đất lại đầy tên, nhưng đầu mũi tên đều đã bị bẻ gãy, không thể gây tổn thương được.

Thạch Hổ quát:

- Trận tên này đã được bẻ gãy mũi, ta trả lại cho người một mạng ngày đó người cứu ta tại Thôi phủ. Hôm nay mạng đã hoàn mạng, ta với người không ai nợ ai.

Wương Tuyết Chi đáp:

- Ngày đó ta cũng không phải cố tình cứu người. Ta lúc đó chỉ muốn cứu Cung huynh đệ và ba nữ nhân mà thôi.

Hấn biết quan hệ của Thạch Hổ và Trương Tân như thế nào, ở đây chắc chắn có không ít thuộc hạ của Thạch Hổ thân cận với Trương Tân. Vương Tuyết Chi tuy là Lang gia cuồng nhân nhưng tâm tư cực kỳ tinh tế, chuyện không nên nói, hấn sẽ không nói ra.

Thạch Hổ nói:

- Đệ nhất tiễn trận của bốn tướng quân không giết người nhưng đệ nhị tiễn trận sẽ giết người, cũng không thể tính là báo ơn cứu mạng của người. Hôm nay đại quân của ta sẽ lui ra sau ba dặm, cho người khởi hành

trước một ngày. Trưa mai bốn tướng quân mới đuổi theo giết người, người có thể chạy thoát hay không thì còn phải xem vào tạo hóa của người.

Lệnh kỳ vung lên, đội ngũ nhanh chóng lui về phía sau, thế trận cực kỳ chỉnh tề, không chút rối loạn. Năm đó Tấn Văn Công lui binh, đội ngũ cũng chỉ chỉnh tề đến thế này là cùng.

Vương Tuyệt Chi lẩm bẩm trong miệng:

- Gã này luôn miệng nói trên chiến trường không để ý đến tư tình, nhưng lại hết lần này đến lần khác đều là hành vi hoàn ân báo đức, đúng là nói một đường, làm một nẻo.

Thạch Hổ tuy nói để Vương Tuyệt Chi đi trước một ngày, nhưng đoàn người Vương Tuyệt Chi phải mang theo năm mươi xe lương, cho dù có đi trước chín ngày, cũng sẽ bị khoái mã Hồ tộc của Thạch Hổ đuổi kịp. Thạch Hổ bắt quá cũng chỉ cho hắn sống thêm một ngày mà thôi.

Trừ phi Vương Tuyệt Chi bỏ lại xe lương, một mình đào tẩu – Có lẽ đây chính là tâm ý của Thạch Hổ đối với hắn.

Nhưng Vương Tuyệt Chi là một gã cuồng nhân, chấp mê bất ngộ, hắn làm sao có thể đào tẩu?

Vương Tuyệt Chi hướng mọi người, nói:

- Các người chỉ nhận tiền của người ta mà thôi, không nên chết vì tiền. Chuyện xe lương do ta phụ trách, các người mau chạy trốn, nếu không e là không kịp.

Ai ngờ chúng nhân đều bất động, chỉ có một người lên tiếng trả lời hắn – Hướng Trung – Vương công tử, người có điều không biết, bọn họ vì nhận tiền của người khác cho nên mới muốn chết!

Vương Tuyệt Chi không hiểu ý hắn, ánh mặt lộ ra thần sắc khó hiểu.

Hướng Trung đột nhiên vỗ một chưởng vào cổ xe, cánh cửa lập tức gãy vụn, hai tay dùng lực, kéo ra một “đại vật”.

Đại vật này, đầu được cột dây cương, miệng và bốn chân được bọc vải, chính là một con ngựa.

Một con chiến mã nặng mấy trăm cân, Hướng Trung có thể dùng lực, nhẹ nhàng kéo ra, thì ra bản thân hắn là một gã cao thủ thâm tàng bất lộ.

Hắn rút bội đao cắt đứt dây vải buộc trên người chiến mã. Chiến mã được phóng thích, hý lên một tiếng, chồm người đứng lên, có vẻ hết sức vui mừng.

Hướng Trung nói:

- Ngựa này là ngựa Đại Uyển thuần chủng, ngày đi ngàn dặm, từ Thanh Hà đến Hoa Dương cũng chỉ đi một ngày một đêm là đến.

Vương Tuyệt Chi càng cảm thấy khó hiểu:

- Thanh Hà đến Hoa Dương? Đến Hoa Dương để làm gì?

Hướng Trung nói:

- Chủ nhân nói dùng khoái mã chạy đến Hoa Dương, sẽ ở Mạnh Châu, chờ đại giá của công tử.

Chủ nhân trong miệng của hắn chính là Kim Quý Tử.

Vương Tuyệt Chi khê than:

- Thì ra hắn ở Mạnh Châu tiếp ứng ta, nhưng ta chỉ sợ không còn mạng đến Hoa Dương để thấy hắn.

Hướng Trung lại nói:

- Vương công tử sao lại nói vậy? Tại hạ đã sớm nói, có ngựa Đại Uyển thì chỉ cần một ngày một đêm là đến Hoa Dương. Thạch Hổ thân mang theo hai vạn binh mã, sao có thể bắt kịp một mình công tử?

Vương Tuyệt Chi lạnh lùng nói:

- Ta đã đáp ứng Kim Quý Tử, vận chuyển an toàn năm mươi xe lương này đến Thiên Thủy, giao cho Mê Tiểu Kiếm. Người lại nói ta một người một ngựa đến Hoa Dương gặp Kim Quý Tử, ta tuyệt không làm chuyện không có tín nghĩa này.

Hướng Trung lại xuất chưởng, đánh vỡ một cỗ xe nữa, trong xe chỉ thấy toàn đá, một cọng “thảo” cũng không có, làm gì mà có lương.

Vương Tuyết Chi đang lấy làm kỳ quái thì Hướng Trung giải thích:

- Năm mươi cỗ xe này đều chứa đá. Năm mươi cỗ xe chở lương thực đang ở Mạnh Châu chờ Vương công tử.

Hướng Trung lại nói tiếp:

- Chủ nhân đã sớm biết Thạch Lạc sẽ phái quân cướp lương, nên đã dùng kế ám độ Trần Thương. Một mặt gây chú ý, dẫn dụ chúng đến đây, một mặt tại Hoa Dương tập trung lương thảo, chỉ đợi công tử đến là lên đường.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Kim Quý Tử làm sao biết được Thạch Lạc sẽ sai Thạch Hổ đến chặn ta?

Hướng Trung trả lời:

- Dưới trướng Thạch Lạc có bảy vị đại tướng. Lúc này Chi Hùng, Khổng Trường đang ở Trường Giang giảng co cùng Tổ Dịch. Quỷ An, Điều Ứng phòng thủ tại đại bản doanh, Thạch Thông, Trương Kính Tắc đang vây Mê Tiểu Kiếm tại Tần Châu, nhìn khắp vùng phụ cận Thanh Hà cũng chỉ còn lại mình Thạch Hổ.

Vương Tuyết Chi cười ha hả, nói:

- Kim Quý Tử thật là thần cơ diệu toán, có thể đoán được Thạch Hổ sẽ không giết ta.

Phải biết rằng chuyện hấn và Thạch Hổ hiệp lực giao đấu với Trương Tân, hấn chưa hề nói cho ai. Thạch Hổ, Trương Tân cũng sẽ không nói ra chuyện này, việc hấn có ân với Thạch Hổ làm sao bị người khác biết được.

Kim Quý Tử tại sao có thể đoán được Thạch Hổ sẽ không giết hấn?

Hướng Trung giải thích:

- Chủ nhân chỉ nghĩ đến Thạch Hổ sẽ không giết Cung thiếu hiệp. Khi này Cung thiếu hiệp rơi vào tay Thạch Hổ, tiểu nhân đã nghĩ rằng chúng ta hấn phải chết, không nghĩ ra công tử và Thạch Hổ cũng có chút nhân tình, rốt cuộc có thể bảo toàn được tính mạng của mọi người, nghĩ lại vẫn thấy quá nguy hiểm.

Nói đây trên mặt vẫn còn đọng lại nét kinh hoàng.

Vương Tuyết Chi nghĩ thầm:

- Thì ra Kim Quý Tử cũng không phải là thần cơ diệu toán gì cả, chỉ là vô tình mà thôi – Đoạn cười nói – Chủ nhân người có thể biết được Thạch Hổ sẽ không giết Cung Chân, cho dù không phải đoán việc như thần giống như Gia Cát Lượng thì cũng là phỏng phát giống Chu Du.

Hướng Trung lại nói:

- Chủ nhân thường nói trong việc mua bán, thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hòa. Người có bản lĩnh kinh doanh cao như vậy, đương nhiên phải có một chút bản lĩnh nhìn người.

Kỳ thật Kim Quý Tử lão gian cự hoạt, đương nhiên có đường lui khác. Cho dù hấn phán đoán sai, Vương Tuyết Chi và Cung Chân đều bị giết thì hấn cũng chỉ tốn vài gã thủ hạ vận lương mà thôi, không có tổn thất gì quá lớn cả.

Nhất chiêu này Vương Tuyết Chi cũng nghĩ được, nhưng hấn không muốn làm khó bạc hạ nhân như Hướng Trung. Hấn âm thầm nghĩ trong lòng, nếu gặp lại Kim Quý Tử, tất phải dạy cho đối phương một chút lễ giáo mới được.

Vương Tuyết Chi nói:

- Hay lắm, ta cưỡi con khoái mã này đến Mạnh Châu, còn các người thì sao?

Hướng Trung chỉ vào chín tên kim giáp võ sĩ còn lại, nói:

- Trong xe lớn còn có giấu mười con khoái mã, bọn tiểu nhân sẽ chia làm mười hướng chạy đi, phân tán sự chú ý của Thạch Hổ.

Vương Tuyết Chi lại liếc nhìn về phía năm mươi xa phu đang đứng cạnh cỗ xe, hỏi:

- Còn bọn họ thì sao?

Phải biết rằng mục tiêu của Thạch Hổ không phải là người mà nhắm vào xe lương, chỉ cần có thể chặn xe lương, ngăn cản việc tiếp tế cho Khương Nhân đẳng, đã có thể tính là đại công cáo thành.

Hướng Trung đáp:

- Bọn họ sẽ điều khiển năm mươi cỗ xe “lương” này, theo đường cũ mà chạy, tận lực dẫn dụ truy binh của Thạch Hổ đuổi theo.

Sắc mặt Vương Tuyết Chi đại biến, gần từng chữ:

- Người cũng biết tính cách của Thạch Hổ, nếu hắn biết được tất cả các cỗ xe này đều chứa toàn đá thì hắn sẽ làm thế nào?

Hướng Trung đáp rất nhanh:

- Năm mươi xa phu này sẽ không ai toàn mạng, hơn nữa còn chết rất thảm!

Vương Tuyết Chi lạnh lùng nói:

- Nếu người đã biết như vậy, sao còn muốn bọn họ phải chịu chết?

Hướng Trung đáp:

- Bọn họ tham gia chuyến đi này, biết rõ sẽ chết. Mỗi người đều đã nhận năm mươi lượng vàng, quang minh chính đại bán mạng, rất công bằng.

Vương Tuyết Chi tức giận, tát Hướng Trung một tát, khiến hắn phun máu, đoạn cả giận nói:

- Năm mươi lượng vàng có thể đổi một nhân mạng?

Gương mặt Hướng Trung từ đỏ đã biến thành tái nhợt, từ tái nhợt biến thành tím, từ tím biến thành sùng vù. Hắn học ra hai cục máu bầm, mặt không đổi sắc, nói:

- Tại thời loạn thế, năm mươi lượng vàng có khi mua được mười nhân mạng.

Vương Tuyết Chi hung ác nhìn chằm chằm Hướng Trung một lúc lâu, sau đó mới xùi xuống, nói:

- Người nói không sai.

Hướng Trung lại nói:

- Bọn họ nếu không có năm mươi lượng vàng thì bản thân và thê nhi đều sẽ phải chết. Có năm mươi lượng vàng này, mặc dù bọn họ phải chết nhưng thê nhi bọn họ có thể sống. Nếu công tử là bọn họ, công tử cũng sẽ lựa chọn như vậy. – Ánh mắt hắn mang theo chút đùa cợt – Người cho rằng ta làm như vậy là nhân từ hay tàn nhẫn? Đám xa phu này đều xem chúng ta là đại ân nhân đấy!

Vương Tuyết Chi thở dài, huýt một tiếng, nhảy lên ngựa, phi đi, tiếng huýt gió vẫn vang vọng lại, mang theo nỗi thống khổ bi thương không xiết...

Hướng Trung nhìn theo bóng hắn khuất dần, lẩm bẩm:

- Chân nhân như vậy lại sinh ra trong thời loạn thế, không trách được bị biến thành cuồng nhân!

28. Q.4 - Chương 1: Cửu Tử Nhất Sinh Vì Giao Dịch Của Người Khác

Một tòa trạch viện tại Hoa Dương, gần phía trước là một con sông lớn, hình dáng rất cổ quái.

Bên cạnh tòa trạch viện là một hào nước, dẫn nước tiến vào trạch viện. Thế nước cuộn cuộn chảy vào một bánh xe nước, bánh xe nước đặt cạnh một lò đúc thật lớn, dưới tác động của nước, quay nhanh tạo ra gió, thổi ngọn lửa trong lò bùng lên. Toàn bộ trạch viện được bao phủ bởi khói trắng dày đặc, khó có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật,

Kim Quý Tử lúc này đang cởi trần, mồ hôi đầm đìa chảy dài trên cơ thể. Các vật kim khí – mũ vàng, vòng đeo cổ vàng, vòng đeo tay bằng vàng, nhẫn vàng, đai lưng vàng, giày vàng - trên thân thể hắn đã không cánh mà bay mất. Chỉ riêng răng vàng là còn lại trong miệng hắn, không ai thấy được.

Nhìn thấy vàng lỏng sôi sục từ trong lò chảy ra, Kim Quý Tử mỉm cười, một nụ cười phảng phất như người cha khi thấy con mình được sinh ra đời.

Còn phải luyện thêm bảy lần nữa, thứ vàng lỏng này mới có thể loại bỏ hết tạp chất, trở thành hoàng kim thuần chất, khi đó mới có thể tạo hình. Dưới tay Kim Quý Tử tuy có không ít nhân tài luyện kim, nhưng chỉ duy nhất bản thân hắn mới có thể luyện ra loại kim khí hoàn mỹ nhất.

Bởi vì thế gian này không có ai si mê vàng như hắn, cũng như Trúc Phật Đồ Trìng si Phật, Cát Hồng si Đạo, Tạ Bá si Kiếm vậy.

Lúc này một người một ngựa - ngựa như gió, người như rồng - chạy đến trước người Kim Quý Tử thì dừng lại.

Ngựa vốn là danh câu Đại Uyển, người đương nhiên là Vương Tuyệt Chi.

Kim Quý Tử thấy Vương Tuyệt Chi, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Hắn đến Hoa Dương chỉ để chờ Vương Tuyệt Chi mà thôi.

Kim Quý Tử tươi cười bước đến, lộ ra một miệng đầy răng vàng:

- Ha ha, Vương công tử không những khinh công khoái tuyệt mà cười ngựa cũng rất nhanh. Ta nghĩ trưa này công tử mới đến được đây, ai ngờ sáng sớm công tử đã đến.

Wương Tuyệt Chi không nói một lời, từ thân ngựa nhảy xuống, tung ra một quyền đánh Kim Quý Tử.

Kim Quý Tử chấn động:

- Vương công tử, ngươi đang làm gì vậy? – Đoạn xuất ra “Phân Kim thủ”, hay cánh tay vươn ra chặn một quyền của Vương Tuyệt Chi, đoạn lui lại sau vài bước.

Nhưng một quyền của Vương Tuyệt Chi quá nhanh, Kim Quý Tử tuy phản ứng nhanh, chiêu số ảo diệu, song vẫn không cản được một quyền, bị đánh trúng miệng. Kim nha mà hắn mất rất nhiều công phu mới luyện được, trộn lẫn với máu tươi phun ra.

Vô công Kim Quý Tử mặc dù không bằng Vương Tuyệt Chi, nhưng cũng không quá thua kém đến nỗi một chiêu đã bị đánh trúng miệng. Tuy nhiên Kim Quý Tử có nằm mộng cũng không nghĩ ra Vương Tuyệt Chi vừa đến đã không nói lời nào mà ngay lập tức động thủ. Gặp phải tình huống này, đừng nói là động tay động chân, ngay cả ý nghĩ cũng chưa thông, đã trúng quyền.

Wương Tuyệt Chi đắc thế, không buông tha, loạn quyền đánh ra, quát:

- Đánh chết người! Đánh chết người! Đánh chết loại tài chủ, ác bá, máu lạnh!

Kim Quý Tử bị trúng một quyền, đau đến đầu váng mắt hoa, sợ đến thần hồn thất tán, một thân khí lực hoàn toàn biến mất, chỉ còn để Vương Tuyệt Chi đánh đấm như giết heo.

Đông Hải Kim Vương giàu nhất thiên hạ, thủ hạ là cao thủ không ít. Bọn chúng nhìn thấy chủ nhân bị đánh, tất cả đều phát ra binh khí lợi hại nhất, chiêu số ác độc nhất nhắm vào Vương Tuyệt Chi.

Vương Tuyết Chi phát ống tay áo, bốn gã đang xông đến bị kinh phong đập vào mặt, hô hấp đình trệ, chiêu thức phát ra chưa được một nửa đã không thể tiếp tục thi triển. Vương Tuyết Chi thừa lúc này, lại tạt thêm mười tạt vào mặt Kim Quý Tử.

Song một đao, một kiếm, một thương lại đồng thời tấn công đến.

Đao, kiếm tuy tầm thường, nhưng một chiêu thương pháp đâm đến Đại Hách huyết ở bụng Vương Tuyết Chi chính là độc môn tuyệt kỹ của Hỏa Tề Bang Lâm Chương Sơn – “Hỏa Tề thương pháp”. Một thương tuy vụng về, thô sơ lại ẩn chứa biến hóa, có thể phế bỏ nội lực của đối phương, đã biểu hiện được hết tinh túy của Hỏa Tề thương pháp.

Mũi chân Vương Tuyết Chi tách ra, chia ra tả hữu đá bay đao kiếm, quát:

- Hỏa Tề thương pháp có gì là ghê gớm, xem ta nhất chiêu phá thương! – Đoạn biến chưởng thành đao chém xuống, chặt gãy thương làm hai đoạn, lòng bàn tay lại lộn lên, vỗ thẳng vào mặt kẻ đó.

Người trên giang hồ ai chẳng biết Vương Tuyết Chi võ công tuyệt đỉnh. Một cú vỗ này vỗ đến, người sử thương làm gì còn toàn mạng? Đại hán sử thương ôm mặt, kêu thảm vài tiếng, chợt phát hiện ra mình vẫn chưa chết, trên mặt cũng không hề có cảm giác đau đớn, mới tỉnh ngộ:

- Một chưởng của Vương Tuyết Chi vừa rồi không hề mang theo nội lực.

Cao thủ lớp trước lui, lớp sau xông đến. Trong thoáng chốc, Vương Tuyết Chi đã đánh lui mười một tên cao thủ. Hắn thấy cao thủ kéo đến càng ngày càng đông, không thể tiếp tục đánh Kim Quý Tử được nữa, thân hình như pháo thăng thiên, bắn thẳng lên cao.

Cú nhảy này nhanh như lưu tinh, ai dám xô vào? Đám cao thủ biết lợi hại, nhanh chóng thối lui, không ai dám cản trở.

Kim Quý Tử đứng dậy, lại lão đảo muốn ngã, một tên tùy tùng bên cạnh vội chạy đến đỡ lấy hắn, nhưng lại bị hắn mắng:

- Vô dụng!

Đoạn tung cước đá bay tên tùy tùng bay ra ngoài, thậm chí có thể nghe được tiếng xương cốt gãy “lắc cắc”.

Kim Quý Tử bị Vương Tuyết Chi đánh gãy ba cái răng vàng, máu tươi không ngừng ứa ra đầy miệng, không những mũi sưng mắt thâm mà toàn thân cũng bị Vương Tuyết Chi đánh cho thâm tím hết người, đau đớn khôn xiết. Tuy nhiên hắn cũng biết Vương Tuyết Chi đã hạ thủ lưu tình không xuất ra chân lực. Nếu không, chỉ cần một chưởng đánh xuống thì hắn đã biến thành nhục tương, làm gì còn cơ hội đứng trên mặt đất?

Vương Tuyết Chi nhìn thấy dáng vẻ khốn đốn của Kim Quý Tử, cười to nói:

- Thoải mái, thật thoải mái!

Kim Quý Tử cả giận hỏi:

- Tại sao ngươi xuất thủ đánh ta?

Nếu đối phương không phải là Vương Tuyết Chi võ công cái thế, nếu Kim Quý Tử không nghĩ đến Vương Tuyết Chi đã hạ thủ lưu tình, mà là người khác thì hắn đã sớm lệnh cho đám cao thủ nơi này xông vào băm vằm tên cuồng nhân đó thành trăm mảnh.

Hắn là Đông Hải Kim Vương Kim Quý Tử. Từ khi thành danh phát đạt cho đến nay đã hai mươi năm, chưa từng ăn phải quả đắng như hôm nay.

Vương Tuyết Chi lạnh lùng nói:

- Việc Vương Tuyết Chi ta làm cho đến nay chưa cần phải giải thích với ai. Nhưng nếu không nói cho người biết thì cả đời này ngươi cũng không phục. Ngươi còn nhớ đến năm mươi gã xa phu?

Kim Quý Tử cũng không thềm để ý điều đó:

- Xa phu gì đây?

Hàm răng của hắn bây giờ đã bị khuyết đi răng cửa. Hở miệng ra là gió lùa vào, thanh âm nói chuyện cực kỳ hàm hồ, cực kỳ cổ quái, nghe thật buồn cười.

Vương Tuyệt Chi nói:

- Chính là năm mươi xa phu mà người đã cho bọn họ năm mươi lượng. Sau đó đưa họ đi tìm chết. Người tự thị có một ít tiền bạc xấu xa mà coi mạng người như cỏ rác. Ta nhìn hành vi đó không quen mắt. Cho nên phải trút lên người người mới có thể hả giận!

Kim Quý Tử trầm nghĩ trong bụng:

- Đám tiện dân kia nhận tiền của người ta, tất phải gánh tai họa cho người ta, chết là đúng! – Bất quá hắn nhìn thấy dáng vẻ như hung thần ác sát của Vương Tuyệt Chi thì không dám thốt ra nửa câu.

Vương Tuyệt Chi lại chiếu tia mắt độc ác nhìn hắn, nói:

- Người muốn nói bọn họ nhận tiền của người thì phải cam tâm tình nguyện tống mệnh cho người đúng không? – Nói xong câu này, hắn mỉm cười, thản nhiên nói – Nếu bọn họ không phải là cam tâm tình nguyện chết thì vừa rồi ta đã chém người thành năm mươi mảnh để tể vong hồn của bọn họ.

Kim Quý Tử vừa tức vừa giận, trầm nghĩ:

- Ta chửi năm mươi đời tổ tông nhà người! Chỉ vì đám tiện dân này mà người đùa bỡn với lão tử. Nếu có cơ hội, lão tử không chặt người thành năm mươi đoạn, trả thù cho răng vàng của ta thì ta không phải họ Kim nữa mà chuyển sang họ của người, gọi là Vương Quý Tử! – Trong lòng giận giữ nhưng trên mặt vẫn tỉnh như không, chỉ là đang cầm kim nha, khẽ rên rỉ đau đớn.

Vương Tuyệt Chi trầm nghĩ đã đủ hả dạ, nói:

- Ta đã hả giận, bây giờ sẽ nói đến chính sự. Người muốn ta áp vận lương thực, đã chuẩn bị xong hết chưa?

Kim Quý Tử vẫn lo lắng Vương Tuyệt Chi sau khi phát tiết thì sẽ vỗ đít bỏ đi, không vận lương cho hắn nữa. Bây giờ nghe Vương Tuyệt Chi đề cập đến việc này, hắn mới yên tâm, gật đầu nói:

- Tổng cộng có tám mươi cỗ xe lớn, đang ở trên đường. Có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí mãnh liệt từ phía sau truyền đến. Chỉ có nhất lưu cao thủ, giết rất nhiều người, hơn nữa lại đang có ý muốn giết người mới có thể phát ra loại sát khí sắc bén như lợi kiếm, bức người như vậy.

Hắn không suy nghĩ nhiều, nhảy vọt lên cao, lách thân sang một bên, nhìn thấy diện mạo của người đằng sau, không khỏi lạnh người, rung mình một cái, nghĩ:

- Ô, thì ra là hắn. Thảo nào sát khí lại sung mãn như vậy!

Hắn đang muốn vỗ xuống một chưởng, giáo huấn vị huynh đài vừa dọa hắn. Đột nhiên tên còn lại bắn đến trước người hắn, thân pháp nhanh như quỷ mị.

Vương Tuyệt Chi nhìn rõ dung mạo đối phương, cười to, nói:

- Nếu ta dùng võ công để thắng người thì không tính là anh hùng! – Ngay lập tức thân hình uốn cong bảy lần.

Thân pháp Vương Tuyệt Chi liên tục biến đổi bảy lần, người kia cũng liên tục biến thân bảy lần, ngăn trước mặt hắn, khinh công cực cao, dường như không hề thua kém Trương Tân.

Vương Tuyệt Chi biết được người này tuy khinh công cao nhưng võ công còn thua hắn xa, chỉ cần xuất chưởng đánh ra thì người kia tất phải thối lui. Bất quá hắn là ai? Hắn là Lang gia cuồng nhân Vương Tuyệt Chi - một người cực kỳ cổ chấp! Nếu hắn phát chưởng ra, chẳng phải đã thừa nhận khinh công bản thân không bằng người khác?

Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Vương Tuyệt Chi há miệng, hít một hơi thật dài, bụng căng ra, đột ngột thở mạnh. phun khí ra, thân thể bay ngược về sau như lưu tinh. Đây chính là tuyệt chiêu của Dịch Bộ Dịch Xu – “Phu Tử Bôn Dật Tuyệt

Trần”. Một chiêu này tụ tập chân khí ở đan điền, đồng thời phún xuất, gia tăng tốc độ, khinh công ngự khí, quả là thân pháp vô song trên đời.

Người kia khinh công tuy cao nhưng nhìn thấy khoảng cách giữa hần và Vương Tuyết Chi đã xa thêm sáu thước. Huống hồ Vương Tuyết Chi là lui về phía sau, hần lại tiến về phía trước, song tốc độ vẫn chậm hơn Vương Tuyết Chi. Tóm lại khinh công của Vương Tuyết Chi vẫn cao hơn hần một bậc.

Wương Tuyết Chi đắc ý, kêu lên:

- Phục Phi Điều, ta đã thắng ngươi! – Đoạn đề khí vượt ra khỏi phạm vi đeo bám của Phục Phi Điều.

Chỉ là hần vừa bắn ra ngoài thì một thanh đại đao đã chờ sẵn, nhắm ngang người chém tới. Người cầm đao chính là nguyên nhân làm xuất hiện cổ sát khí mãnh liệt vừa nãy.

Wương Tuyết Chi đối với gã cầm đao, không khách khí như đối với Phục Phi Điều. Mắt thấy một đao chém tới, lập tức tung thẳng ra một quyền, dùng cương đối cương, đại trảm đao bị chưởng phong hần đẩy ra, quyền thứ hai đã đến ngực tên cầm đao, gã không cách nào tiếp tục tấn công, đành phải hồi đao phòng thủ.

Chỉ một chiêu Vương Tuyết Chi đã có thể đối thủ thành công.

Wương Tuyết Chi tay nắm, miệng nói:

- Nếu không đáp lễ thì không lịch sự chút nào. Đến lượt ta tấn công.

Thế công của hần phát ra liên miên bất tuyệt, một quyền lại tiếp một quyền. Mỗi quyền đều vận dụng toàn bộ nội lực, tựa hồ muốn giết chết đối phương, không đánh chết thì cũng phải đánh cho tàn phế, bán thân bất toại mới cam tâm.

Kim Quý Tử thấy thế vội hốt hải kêu lên:

- Phục Phi Điều, mau ngăn Vương công tử!

Một quyền của Vương Tuyết Chi đang nện thẳng vào ngực gã cầm đao thì thân thể Phục Phi Điều đã như một luồng gió chen thẳng vào giữa hai người, thân pháp như ma quỷ, quả nhiên không hổ là khinh công nổi tiếng giang hồ - Bang chủ Phi Điều Bang.

Wương Tuyết Chi không muốn đả thương Phục Phi Điều nhưng kinh khí một quyền này đã phát ra được nửa đường, làm thế nào có thể thu lực lại?

Chỉ thấy nét mặt Vương Tuyết Chi đành lại, nắm tay đột nhiên phát ra lực hút, hấp thu quyền lực quay trở lại, không hề gây tổn thương cho Phục Phi Điều.

Chiêu này có tên “Kháng Long Hữu Hối” là một chiêu khó luyện nhất trong Dịch học của Vương gia. Tuy nhiên lại không có hiệu quả trong giao chiến. Cao thủ khi giao đấu thì chỉ sợ xuất chiêu không đủ lực, không thể giết chết đối phương, làm gì có ai luyện loại công phu có thể thu hồi lại nội lực?

Chỉ có loại người chấp mê bất ngộ như Vương Tuyết Chi, mới tốn suốt một năm để luyện loại công phu nhảm chán, vô dụng “Kháng Long Hữu Hối” này.

Wương Tuyết Chi từ khi xuất đạo, đây là lần đầu tiên sử dụng “Kháng Long Hữu Hối”. Hần vui vẻ cười to:

- Một năm khổ công luyện tập, chung quy cũng không hề uống phí. Thực sự là thoải mái, vui vẻ.

Mọi người ở đây đương nhiên không hiểu được những lời hần nói. Ai nấy cũng đều nghĩ Vương Tuyết Chi là Lang gia cuồng nhân, lâu lâu thốt ra lời lẽ điên điên khùng khùng, cũng chẳng có gì lạ!

Phục Phi Điều ôm quyền, nhìn hần nói:

- Đa tạ Vương công tử hạ thủ lưu tình. – Về mặt thần nhiên như không.

Phục Phi Điều vốn chỉ nghĩ đơn giản, Vương Tuyết Chi võ công trác tuyệt, thu hồi chưởng lực dễ như trở bàn tay. Ai ngờ càn khôn rộng lớn, nếu như Vương Tuyết Chi không luyện thành “Kháng Long Hữu Hối” thì giờ phút này Phục Phi Điều đã đi vào quỷ môn quan.

Kim Quý Tử thở phào một hơi, nói:

- Vương công tử xin dừng tay. Cao tiên sinh và Phục bang chủ đều do ta dùng trọng kim lễ vật thỉnh về đây, hỗ trợ công tử trong chuyến đi này. Bọn họ nghe nói công tử võ công trác tuyệt, lại khó có dịp gặp mặt nên nhịn không được, ần chứng mấy chiêu, hoàn toàn không có địch ý.

Cao tiên sinh chính là gã cầm đại đao. Người này tên Cao Ngọc, là một gã độc hành đạo tặc chuyên hoành hành ở vùng Đông Bắc Trung Nguyên. Người này gian dân cướp bóc, không việc ác nào không làm, nữ nhân nào bị hắn gian dân cũng đều không thể tránh khỏi cái chết, dưới đao hắn không chết đến một ngàn người thì cũng đã là tám trăm. Người trong giang hồ hận hắn đến tận xương cốt, chỉ muốn phân thân hắn làm muôn mảnh. Tuy nhiên võ công hắn cực cao, lại cơ trí hơn người. Vào lúc loạn thế bây giờ, mọi người bảo trụ được tính mạng của mình đã là khó, còn có ai mạo hiểm chế phục hắn. Bất quá vừa rồi nếu không có Phục Phi Điều kịp thời ngăn cản Vương Tuyệt Chi, tên tiểu sát tinh này đã bị một quyền của Vương Tuyệt Chi đánh nát lục phủ ngũ tạng.

Wương Tuyệt Chi lạnh lùng nói:

- Người thấy vừa rồi chỉ là ần chứng võ công?

Kim Quý Tử xởi lởi nói:

- Đương nhiên là không phải, nhưng nếu không xuất kỳ bất ý như vậy, thì cũng không hứng thú. Hơn nữa Vương công tử là thiên hạ vô địch, làm sao có thể thất thủ dưới tay Cao tiên sinh và Phục bang chủ? Chuyện này không một ai dám nghi ngờ. Vì vậy mới có chuyện để hai người ần chứng võ công với Vương công tử.

Wương Tuyệt Chi thần nhiên đáp:

- Cũng đúng, nếu ngay cả bọn họ mà ta cũng không thể thắng, làm sao có thể vận chuyển lương thảo đến Thiên Thủy? Không bằng chết trước cho tiện.

Kim Quý Tử nghe hắn nói vậy cũng không lên tiếng, hiển nhiên là thừa nhận.

Cao Ngọc lạnh lùng nói:

- Xuất thủ lĩnh giáo võ công của ngươi là chủ ý của ta. Ta đã nói với Kim tiên sinh, ta độc lai độc vãng, tuyệt sẽ không làm việc dưới quyền của ngươi. Nếu muốn ta làm việc dưới sự phân phó của ngươi, trừ khi võ công của Vương Tuyệt Chi ngươi phải hơn hẳn ta. Ta mới nghe theo hiệu lệnh của ngươi.

Wương Tuyệt Chi nhìn hắn, nói:

- Bây giờ ngươi đã biết võ công ta cao hơn ngươi, có muốn đánh thêm một trận nữa không?

Cao Ngọc đáp:

- Không cần. Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, thắng là thắng, bại là bại. Võ công của ngươi cao hơn ta, bình sinh mới thấy, bội phục, bội phục.

Cao Ngọc giết người, gian dân vô số, nhưng đối với phương diện võ công thì hắn hoàn toàn là một gã hán tử đỉnh thiên lập địa.

Wương Tuyệt Chi nhìn đăm đăm vào mắt hắn, hỏi:

- Từ bây giờ ngươi chịu nghe hiệu lệnh của ta?

Cao Ngọc trả lời:

- Không sai, võ công ngươi cao, ngươi là anh hùng, ta cam tâm để cho ngươi sai khiến!

Wương Tuyệt Chi lại nói:

- Ta nói để ngươi hiểu hai việc. Thứ nhất, võ công cao chưa chắc đã là anh hùng, anh hùng không nhất thiết phải biết võ công. Người như ngươi thì cho dù võ công cao hơn cả Hiên Viên Long cũng không thể trở thành anh hùng được.

Cao Ngọc cả đời làm ác, nhìn thấy Vương Tuyệt Chi võ công thần kỳ nên mới cúi đầu. Bây giờ lại nghe đối phương giáo huấn, mặc dù không thuận tai nhưng cũng không phản bác. Nếu đối lại là người khác thì hắn đã xuất đao chém kẻ đó làm đôi.

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Thứ hai, nếu võ công ta không bằng người thì người sẽ không nghe hiệu lệnh của ta. Ngược lại, võ công của người không bằng ta, vậy người làm sao có thể hỗ trợ cho ta?

Cao Ngọc nghe được câu này, nhất thời ngây người, nhưng nhìn khí thế bức người của Vương Tuyết Chi, lại không thể biện bác, đành cúi đầu nói:

- Nếu người không cần ta hỗ trợ thì xem như quên đi vậy.

Vương Tuyết Chi quay sang Kim Quý Tử, hỏi:

- Kim tiên sinh, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo.

Kim Quý Tử vội vàng nói:

- Mời công tử nói.

Vương Tuyết Chi mỉm cười, nhìn hần nói:

- Cao Ngọc luôn độc lai độc vãng, vì sao hần lại làm việc cho người?

Kim Quý Tử thoáng ngần ngừ, đây vốn là hiệp định của hần và Cao Ngọc, nhưng dưới ánh mắt kiên quyết như muốn nung chảy sắt thép của Vương Tuyết Chi, Kim Quý Tử bất đắc dĩ đành phải nói ra:

- Tại thời loạn thế này, các cự hộ giàu có đều thường xuyên bị quân đội viếng thăm, lấy sạch sẽ tài sản. Do đó họ mới liên kết lại thành một nhóm, đồng thời kháng cự sự cướp bóc của kẻ khác. Cao tiên sinh trước kia vốn là thảo khấu, tiêu dao khoái hoạt đã quen. Bây giờ mọi việc đã khó khăn, đành phải làm hộ vệ cho ta, mưu sinh cuộc sống.

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Người cho hần cái gì?

Kim Quý Tử đáp:

- Một ngàn lượng vàng.

Một ngàn lượng vàng mặc dù không nhỏ nhưng có thể sai khiến loại cao thủ như Cao Ngọc bán mạng vì hần, số tiền đó cũng không thể xem là nhiều, ngược lại có thể thấy được Cao Ngọc quả thật đã lâm vào cảnh túng quẫn, bị Kim Quý Tử ép tới cùng.

Cao Ngọc thấy Kim Quý Tử ngay cả chuyện này cũng nói ra, tỏ ra xấu hổ. Nhưng cả hai người đang nói chuyện, hần đều không thể đắc tội được. Chỉ còn cách tùy ý cho hai vị đại nhân kia thảo luận về hần.

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Một ngàn lượng vàng đó, người đã đưa cho Cao Ngọc chưa?

Kim Quý Tử cười nói:

- Đương nhiên là chưa, Vương huynh nghĩ ta là kẻ ngốc? Nếu chẳng may sứ mạng của hần thất bại, chẳng phải ta sẽ lỗ vốn sao?

Vương Tuyết Chi nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào cũng chỉ thấy Kim Quý Tử mặc dù gãy mất mấy cái răng, mặt mày thâm tím, thế nhưng ánh mắt của hần vẫn lộ ra tinh quang xảo quyết, tinh ranh.

Vương Tuyết Chi gật đầu, nói:

- Người mặc dù bị ta đánh cho sứt đầu mẻ trán nhưng tuyệt không phải là gã ngốc. Người định đưa một ngàn lượng cho Cao Ngọc thế nào?

Kim Quý Tử bị Vương Tuyết Chi chế nhạo, nộ khí trong lòng bùng phát, nhưng vẫn phải nén nhịn, giận dữ nói:

- Trước tiên đưa cho hần ba phần, sau khi hoàn thành công việc thì đưa nốt bảy phần còn lại.

Vương Tuyết Chi “ồ” một tiếng:

- Ba phần là ba trăm lượng!

Kim Quý Tử gật đầu:

- Không sai!

Vương Tuyết Chi lại nói:

- Ba trăm lượng vàng tại thời loạn chiến này, so với thời bình trước kia thì cũng rất đáng giá, đủ ột gia đình mười người sống thung dung một đời.

Kim Quý Tử gật đầu:

- Không sai.

Vương Tuyết Chi nhìn hần mỉm cười:

- Ta đây đã yên tâm rồi – Đoạn phản thủ, tung ra một trảo, nắm ngay mạch môn của Cao Ngọc.

Cao Ngọc kinh hãi kêu lên:

- Người, người muốn làm gì? – Mạch môn đã bị chế ngự, một chút khí lực cũng không thể phát ra.

Vương Tuyết Chi khê than rằng:

- Người vốn theo ta lên đường, cùng ta sóng vai tác chiến, ta không thể giết người. Nhưng nếu ta không giết người thì làm sao có thể làm cho các vong hồn đã bị người giết yên tâm về miền cực lạc? Ta thấy người cũng là một trang hán tử. Hôm nay sẽ cho người một đường sống, nhưng người sau này không thể hại người được nữa!

Nội lực hần lập tức tuôn sang người đối phương, Cao Ngọc cảm thấy nửa người trên nóng như bị lửa thiêu đốt, nửa thân dưới lại lạnh lẽo như bị chôn trong hố băng. Hai đạo chân khí trái ngược nhau chạy thẳng vào đan điền, cảm giác thật thống khổ, sống không bằng chết, kêu lên thảm thiết mấy tiếng, ngất đi.

Vương Tuyết Chi sử ra quái chiêu này có tên là “Thượng Hỏa Hạ Băng” phế đi nội lực trong đan điền của Cao Ngọc.

Kim Quý Tử chỉ còn biết thở dài, than:

- Cao tiên sinh võ công cao cường. Nếu có thể làm tiên phong mở đường cho công tử thì sẽ rất có lợi. Vì vậy ta mới dùng trọng kim mời hần về đây....

Vương Tuyết Chi lạnh lùng nói:

- Ta không cần một người như hần làm khai lộ tiên phong.

Vương Tuyết Chi há lại không biết có một cao thủ như Cao Ngọc làm trợ thủ thì rất có lợi? Tuy nhiên hần rất ghét loại người gian dâm, giết người cướp của như Cao Ngọc. Cho nên tuyệt không thể hợp tác với Cao Ngọc được, thà chết trận còn hơn.

Kim Quý Tử nhìn thuộc hạ mang Cao Ngọc đi ra, nói:

- Tám mươi cỗ xe lớn, một trăm sáu mươi xa phu, thay nhau điều khiển xe. Một trăm sáu mươi tên xa phu này đều là hảo thủ, lên ngựa có thể chiến, xuống ngựa cũng có thể chiến, là tiền thủ trăm phát trăm trúng. Thực lực tuyệt không thua kém một đạo tinh binh.

Vương Tuyết Chi thản nhiên nói:

- Trong tay người có một đạo tinh binh, xem ra thuộc hạ thật không ít.

Kim Quý Tử đáp:

- Tại thời loạn thế này, quan binh, đạo tặc đều nhiều như nhau. Nếu không có thực lực nhất định, ta làm sao có thể buôn bán được?

Nói xong khẽ mân mê mấy cái răng trên tay, lại cảm thấy đau đớn, thầm nghĩ trong bụng:

- Nếu ta không dặn trước bọn thủ hạ, với thân thủ của người cũng vị tất đã xông vào được đây. Hừ, ta thật là thất sách!

Vương Tuyết Chi nhìn thấy dáng vẻ tần ngần tần ngần của Kim Quý Tử, thầm cười trộm trong lòng. Đột nhiên hần nhìn thấy một con chó.

Con chó này là một chú chó nhỏ màu vàng, hoàn toàn không có gì đặc biệt. Vương Tuyết Chi cũng đã từng ăn thịt những loài chó xinh đẹp nhất trên thế gian này. Song chú cẩu này tựa hồ không sợ Vương Tuyết Chi ăn thịt nó, nó đi đến bên chân Vương Tuyết Chi, một mặt sữa loạn, một mặt hít hít ngửi ngửi.

Kim Quý Tử lên tiếng giới thiệu:

- Chú chó này là Hoàng Phủ Nhất Tuyết, cũng do ta mời đến đây để giúp công tử một tay.

Vương Tuyết Chi kêu lên kinh ngạc:

- Hoàng Phủ Nhất Tuyết?

Nếu vẻ mặt của Kim Quý Tử không nghiêm túc thì Vương Tuyết Chi đã sớm cho chú cẩu đang sữa loạn này một cước bay lên chín tầng mây.

Kim Quý Tử nghiêm mặt nhìn hần nói:

- Đúng vậy, Hoàng Phủ tiên sinh và tên công tử đều có một chữ “Tuyết” giống nhau.

Vương Tuyết Chi thở dài nói:

- Tên ta là “Tuyết Chi” cũng không thể tính là tuyết được, con chó này có thể gọi là “Nhất Tuyết” mới xem là tuyết.

Đột nhiên thanh âm của một nữ tử vang lên:

- Tên này là ta đặt cho nó, người cho rằng nó không hay hay sao?

Nhìn lại, chỉ thấy nữ tử này mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, mái tóc được búi cao tùy tiện, thân khoác một bộ trường bào màu trắng mỏng manh, lưng đeo một dải thắt lưng thật dày, thoáng nhìn qua có thể nhìn xuyên qua lớp trang phục mỏng, thấy rõ được những đường nét bên trong cơ thể, khiến cho người ta có cảm nghĩ chỉ cần giắt dải thắt lưng, tất cả thân thể ngọc ngà của nàng sẽ hiện lộ ra hết. Bất quá nàng hết sức thản nhiên trước cái nhìn của những người khác, lê gót đi đến trước người Vương Tuyết Chi.

Trên vai nàng là một con chim ưng trắng như tuyết, dáng vẻ tinh anh thần võ, dáo dác nhìn xung quanh, hai chân bấu chặt vào đầu vai nữ tử, có thể nhìn thấy da thịt dưới lớp trường bào của nàng bị móng vuốt chim ưng chộp vào chảy máu, song nữ tử dường như không hề cảm thấy đau đớn.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy nữ tử này, cả người như mất hồn, đứng ngẩn ra một lúc lâu không nói nên lời. Vô luận là ai, nếu nhìn thấy một thiếu nữ như vậy thì cũng sẽ giống như hần – không nói nên lời.

Giọng nói của nàng lại ôn nhu, nhẹ nhàng như bông tuyết nhưng ngữ khí so với Vương Tuyết Chi còn có phần kiên định hơn:

- Cái mũi của Hoàng Phủ Nhất Tuyết chính là cái mũi thiên hạ vô song. Đây chính là nhất tuyết của nó.

Kim Quý Tử vỗ tay tán dương:

- Anh Tuyết nhãn lực linh thông nhất, Hoàng Phủ Nhất Tuyết khứu giác linh thông nhất, Tuyết Vô Diễm luyện thú đệ nhất thiên hạ, không hổ là “Điều, Thú, Nhân Tam Tuyết”. Vương công tử có bọn họ tương trợ, cơ hội thành công sẽ tăng lên gấp bội.

Vương Tuyết Chi lúc này mới biết người đứng trước mặt là Tuyết Vô Diễm:

- Thì ra là Tuyết Vô Diễm cô nương.

Hoàng Phủ Nhất Tuyết nhìn thấy Tuyết Vô Diễm, không thềm để ý đến Vương Tuyết Chi nữa. Nó đứng đĩnh đi đến bên cạnh nàng, cọ xát vào chân, dáng vẻ cực kỳ thân thiết.

Tuyệt Vô Diễm nói:

- Anh Tuyệt và Hoàng Phủ Nhất Tuyệt sẽ phụ trách đi trước dò đường cho chúng ta, xem phía trước có mai phục hay không.

Vương Tuyệt Chi phải thừa nhận nếu dùng phi ưng và chó để dò đường thì quả là kẻ sách nh. Ưng có khả năng quan sát rất xa, chó có khả năng đánh hơi rất nhanh nhạy. So với dùng người để dò đường thì lợi hại hơn rất nhiều.

Hắn lẩm bẩm trong miệng:

- Thịt chim ưng rất dai, người ta sẽ không có hứng thú, nhưng thịt chó thì thật tuyệt, sợ rằng dò đường chưa xong thì đã bị người ta cho vào nồi.

Tuyệt Vô Diễm nghe hắn lẩm bẩm, nhú mày nói:

- Hoàng Phủ Nhất Tuyệt võ công rất lợi hại, sẽ không dễ dàng bị người khác giết hại.

Vương Tuyệt Chi nghe xong câu này, biến thành mắt chữ “o”, miệng chữ “a”, choáng váng hết mặt mũi:

- Con...con cậu này cũng biết võ công?

Tuyệt Vô Diễm khinh thường nhìn hắn nói:

- Khinh công thì Hoàng Phủ Nhất Tuyệt còn kém một chút, nhưng công lực còn tinh thuần hơn Anh Tuyệt.

Vương Tuyệt Chi vỗ vỗ trán, nói:

- Ngu chưa, cứ nghĩ mình đã là kẻ điên nhất, ai ngờ còn có kẻ điên cuồng hơn mình gấp bội. – Đoạn định thần lại, mới nói tiếp – Phi ưng của cô nhân lực đệ nhất, cẩu khứu cũng là đệ nhất, vậy cô thì có cái gì đệ nhất? Không lẽ là thánh lực?

Tuyệt Vô Diễm trả lời:

- Ta đang định nuôi một con dơi có thánh lực đệ nhất.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Nhưng cô không phải là dơi, vậy cuối cùng cô có gì là đệ nhất?

Tuyệt Vô Diễm lạnh nhạt đáp:

- Ta không có gì là đệ nhất, nhưng Hoàng Phủ Nhất Tuyệt và Anh Tuyệt chỉ nghe theo lời ta.

Vương Tuyệt Chi gật gù:

- “Công nuôi lớn, công dạy dỗ, người có thịt ăn, đương nhiên ta cũng có xương mà gặm” đạo lý này hay lắm. Cô có bản lĩnh nuôi dạy thú như vậy cũng là nhất tuyệt.

Tuyệt Vô Diễm đột nhiên hỏi:

- Ta đây có đủ tư cách lên đường với người chăng? Hay là người sẽ đối phó với ta như Cao Ngọc?

Vương Tuyệt Chi vội vàng đáp:

- Không, không, đương nhiên là ta sẽ không đối phó với cô như vậy, nhưng ta còn có một câu hỏi.

Tuyệt Vô Diễm nhìn hắn nói:

- Có gì xin cứ chỉ giáo, không cần ngại.

Vương Tuyệt Chi ve cằm, nói:

- Thế còn những con chim bồ câu này thì có tuyệt kỹ gì? Là có võ công cao thâm, hay là mắt, tai, miệng, lưỡi vượt trội so với con người?

Hắn đang ám chỉ đến hai chiếc lồng sắt bên cạnh Tuyệt Vô Diễm. Mỗi lồng có mười chú bồ câu, tổng cộng là hai mươi con bồ câu.

Tuyệt Vô Diễm lắc đầu:

- Không phải, những con chim này không phải do ta nuôi.

Kim Quý Tử chen vào:

- Bỏ câu này là tại hạ chuẩn bị cho Vương công tử.

Vương Tuyệt Chi vỗ tay, cười nói:

- Kim tiên sinh thật là hiểu lòng người, còn chuẩn bị thêm thức ăn tốt cho chúng ta trên đường đi, cố ý chuẩn bị đám bồ câu này cho ta, bồ câu tiềm quả là mỹ vị của thế gian.

Kim Quý Tử ho nhẹ mấy tiếng, đột nhiên hỏi:

- Vương công tử, công tử cũng biết lần này công tử vận lương, có rất nhiều người muốn trừ khử công tử mới cam lòng?

Vương Tuyệt Chi chớp chớp mắt, hỏi:

- Người nói rõ ra một chút.

Kim Quý Tử nói:

- Trong thất đại tướng quân dưới trướng Thạch Lạc thì Khổng Trường, Chi Hùng đang thống lĩnh năm vạn tinh binh, bao vây Thiên Thủy, cho dù là một giọt nước cũng không thể lọt qua được. Nếu bọn chúng biết có người vận lương, viện trợ cho Mê Tiểu Kiếm, ít nhất cũng phân ra hai, ba vạn tinh binh để đối phó với công tử.

Vương Tuyệt Chi nhún vai, thản nhiên đáp:

- Chuyện này ta đã sớm đoán trước rồi. Người đã quên là Thạch Hổ phát giác ra ta dùng kế “Kim thiên thoát xác”, hẳn không truy đuổi theo mới là chuyện lạ.

Kim Quý Tử lại nói:

- Mê Tiểu Kiếm muốn lập thành vương quốc của người Khương, đã trở thành công địch của cả người Hán và người Hồ. Vì muốn tiêu diệt hẳn mà cả Sát Hồ thế gia và Thạch Lạc đều đã tạm gác ân oán với nhau lại, đồng thời tham gia chiến dịch giết Mê Tiểu Kiếm. Lần này Sát Hồ thế gia phái đến Thiên Thủy nhất Bá, tam Hùng, thập nhất Hữu, có thể nói là đã xuất động hết tinh anh đến đây. Nếu bọn chúng biết công tử cứu viện cho Mê Tiểu Kiếm, khi đó Sát Hồ thế gia cũng sẽ bắt chấp công tử là Hán nhân, sai cao thủ giết chết công tử.

Vương Tuyệt Chi lạnh nhạt hỏi:

- Còn gì nữa không?

Kim Quý Tử thở dài, nói tiếp:

- Ngoại trừ Sát Hồ thế gia thì còn có tứ đại tộc – Mộ Dung, Thác Bạt, Vũ Văn, Đoạn – tứ đại tộc của Tiên Ti cũng phái cao thủ đến. Ngay cả Thành Đô Vương Lý Hùng cũng tham gia, thế giết bằng được Mê Tiểu Kiếm mới cam lòng. Về phía Giang Tả của họ Tư Mã thì do Tổ Dịch thân chinh suất lĩnh mười bảy cao thủ đến, trong đó có rất nhiều người là đệ tử của hai nhà Vương, Tạ.

Phương Bắc là lãnh địa của Lưu Thông, bởi vậy nhà Tư Mã, Lý Hùng, Tiên Ti tứ tộc, Sát Hồ thế gia đều không có cách nào điều quân đội đến đây, chỉ có thể phái cao thủ đến giáp công.

Vương Tuyệt Chi nghe hẳn liệt kê ra một đại đội cao thủ, song trong lòng không hề cảm thấy sợ hãi. Trên đời này căn bản không có chuyện gì có thể làm cho hắn sợ hãi cả. Hắn bình thản nói:

- Ta hỏi người, mấy con bồ câu này có đúng là dùng để tiềm ẩn, nhắm rượt hay không? Người liền thoáng, bỏ lô ba la một hồi, cái gì mà cao thủ, cái gì mà thấp thủ tìm ta gây rắc rối, mau trả lời câu hỏi của ta đi?

Kim Quý Tử giương mắt nhìn hắn, nói:

- Chuyến đi này vô cùng nguy hiểm. Hai mươi con bồ câu này đã được huấn luyện trong quân đội, một con bay về, một con bay đến Thiên Thủy. Nếu công tử trên đường gặp phải nguy hiểm thì có thể thả bồ câu cầu viện ta hoặc Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyết Chi ôm bụng cười to:

- Mê Tiểu Kiếm giờ khắc này như lửa cháy đến đất, còn có thực lực cứu được ta hay sao? Nếu như gặp nguy hiểm, đến ta cũng không ứng phó được, bằng một chút đạo hạnh còn con của người có thể cứu được ta hay sao? Hai mươi con bồ câu này xem ra đem hầm ăn là tuyệt nhất.

Trong tiếng cười lớn, Vương Tuyết Chi mang theo tám mươi cỗ xe, một trăm sáu mươi tên hảo thủ xa phu, một cao thủ khinh công, một nữ nhân, một chó, một chim, hai mươi bồ câu, lục tục lên đường thẳng hướng Thiên Thủy.

Ánh mắt Kim Quý Tử dõi theo đoàn người đang khuất dần trên lộ, trong tay nắm chặt ba cái răng, lông mi dựng ngược hết lên, cũng chẳng biết trong lòng hắn đang nghĩ gì!

Gã thủ hạ thân tín của gã, Đường A Hoanh tiến tới hỏi:

- Chủ nhân, Vương Tuyết Chi to gan, dám khi dễ chủ nhân như vậy. Không lẽ người lại dễ dàng bỏ qua cho hắn rồi đi vậy sao?

Trên mặt Kim Quý Tử lộ ra một nụ cười quỷ dị, chậm rãi nói:

- Ta không phải thả hắn đi, ta đang tiễn hắn tiến vào Quỷ Môn quan.

29. Q.4 - Chương 2: Khoái Dao Hòa Thang

Không phải khoắc lác nhưng từ khi Vương Tuyết Chi xuất đạo đến nay, chỉ có hắn theo dõi người khác mà thôi, không ai có khả năng theo dõi được hắn. Bởi vì khinh công của hắn quá sức cao siêu, không ai có thể theo dõi được hắn?

Tuy nhiên lần này lại là ngoại lệ. Vương Tuyết Chi dẫn theo đoàn xe gồm tám mươi cỗ xe lớn, giống như gắn thêm tám mươi khối đá lớn vào chân, lại thêm hắn cũng không thêm nguy trang, đương nhiên trở thành mục tiêu cho người khác theo dõi.

Đoàn xe đi đến ngày thì thứ hai thì đã có người bám theo.

Bám theo xa đội, tổng cộng có bốn nhóm người.

Đầu tiên là một lão nhân, một lão nhân già đến nỗi cả râu, tóc, răng đều đã không còn, nếp nhăn trên mặt lão thậm chí kéo dài đến tận đỉnh đầu. Không ai có thể đoán ra tuổi của lão vì cũng chưa có ai có thể gặp một người già như lão nhân này.

Riêng Vương Tuyết Chi lại có cảm giác rất quen thuộc đối với lão nhân, nhưng hắn cũng không thể nhớ là mình đã gặp ở đâu. Ai ai cũng đều biết trí nhớ của Vương Tuyết Chi rất siêu phàm, nếu không thì đã không thể luyện thành võ công tuyệt thế võ công như bây giờ. Huống hồ đây là một lão nhân có dáng vẻ bề ngoài rất đặc biệt, hắn đã gặp một lần tất không quên. Thế nhưng Vương Tuyết Chi bây giờ quả thật không thể nhớ ra đã gặp lão ở đâu.

Lão nhân tuy già, nhưng thân thủ không hề “già”. Trong bốn nhóm người bám theo xa đội, thân thủ của lão là nhanh nhẹn nhất!

Đoàn người của Vương Tuyết Chi luân phiên đi, cứ mười hai canh giờ thì dừng lại nghỉ, nhưng lão nhân mặc giáp trụ quân trang lại đi như bay, ngay cả gậy để chống cũng không cần, đi liên tục mười hai canh giờ như thế, song tinh thần không hề có chút gì là mệt mỏi.

Nhóm người bám theo thứ hai chính là hai thiếu nữ còn rất trẻ. Diện mạo giống nhau như đúc, vừa nhìn đã biết là tỷ muội song sinh. Vương Tuyết Chi đối với hai nàng rất có hứng thú, đã nhiều lần ngồi đằng sau xe ngấm dung nhan của các nàng. Hắn phát giác ra dung nhan của hai nàng chỉ có một đặc điểm duy nhất có thể phân biệt với nhau: một nàng dưới gò má có một nốt ruồi nhỏ, người kia không có.

Dụng mạo là thế, tuy nhiên trang phục và đầu tóc của các nàng lại rất khác nhau. Một người tóc chải cẩn thận, kỹ lưỡng, một người tóc thả tùy ý; Một người đội một chiếc vòng bằng vàng, ép chặt vào trán, một người đeo một đôi vòng bằng trân châu ở tai; Một người mặc y phục sắc sỡ, vạt áo rủ xuống đến đầu gối, khi đánh xe thì xiêm y tung bay, phảng phất như tiên tử hạ phàm. Một người mặc trang phục cực kỳ sang trọng, khi đánh xe, ánh dương quang chiếu vào, làm cho người ta sáng lóa mắt, tựa như du long vờn mây. Từ y phục đến đồ trang sức của mỗi người đều toát lên vẻ mỹ lệ của riêng mình, thật khó có thể nhận ra ai đẹp hơn ai.

Hai nàng đi trên một cỗ xe lớn, luân phiên đánh xe, luân phiên nghỉ ngơi. Trong lúc đánh xe thì không quên lấy ra vải, dầu, đào, lựu, cam, quýt, các loại thức ăn vặt mà các thiếu nữ ưa thích, vừa đi vừa ăn, bộ dáng ung dung nhàn nhã, tựa như danh môn thực nữ dạo chơi. Không có chút nào giống dáng vẻ của kẻ bám đuôi.

Nhóm thứ ba là một người, nhưng cũng có thể tính là hai người, ba người, bốn người, năm người... Ngày hôm nay đã thay đổi năm lần. Đầu tiên là một gã khất cái, sau đó biến thành một gã nho sinh, sau đó lại trở thành nông dân, đạo sĩ. Lúc này bám theo đoàn xe Vương Tuyết Chi là một gã thiếu niên mặc trang phục nô bộc.

Trong bốn nhóm theo đuôi Vương Tuyết Chi, nhóm “một người” này là có dáng vẻ lén lút nhất, ba nhóm còn lại đều ra vẻ quang minh chính đại, tựa hồ không hề e sợ Vương Tuyết Chi phát giác ra mình đang giám sát hẩn.

Nhóm thứ tư có nhân số nhiều nhất, cả ba nhóm kia cộng lại cũng không bằng một phần nhân số của họ. Nhóm này tổng cộng có ba mươi chín người, mặc giáp nhẹ, vai đeo cung tên, hông đeo kiếm, ngựa bọn họ đều là loại khoái mã. Cho dù là người mù cũng có thể nhận ra bọn họ không hề có thiện ý.

Vương Tuyết Chi lúc này ngồi trong cỗ xe lớn nhất, nằm với tư thế thoải mái nhất, khoan khoái thưởng thức trà thơm, mắt lim dim, thầm khen:

- Trà thật ngon! Không ngờ Kim Quý Tử lại chu đáo như vậy, chuẩn bị cả trà thơm trong xe cho ta. Xem ra hẩn đối với ta cũng không tệ lắm. Nghĩ lại, ta đánh cho hẩn một trận, bây giờ lại cảm thấy hơi hối hận, đúng ra nên nướng tay cho hẩn một chút mới phải.

Lang gia Vương gia xuất xứ từ phương Bắc. Người phương Bắc không có thói quen uống trà, khi Vương gia Nam hạ Giang Tả thì thói quen vẫn như cũ, không thông hiểu trà đạo. Tuy nhiên Vương Tuyết Chi từ nhỏ đã ngang ngược, cuồng ngạo, ăn uống không hề kiêng dè, không thứ gì không thử qua. Mười ba tuổi đã đến Giang Nam thưởng thức trà thượng phẩm ở nơi này.

Bỗng dưng thân thể Phục Phi Điều nhẹ nhàng như cánh chim yến, đáp vào xe Vương Tuyết Chi, hỏi:

- Vương công tử, khi nào thì chúng ta ra tay?

Vương Tuyết Chi ngạc nhiên:

- Ra tay cái gì?

Phục Phi Điều ngăn người nhìn Vương Tuyết Chi, nói:

- Hạ thủ giết bốn nhóm người theo sát chúng ta, không chừa lại một ai!

Vương Tuyết Chi nhấp một ngụm trà, lắc đầu nói:

- Chúng ta vẫn an nhiên vô sự, như vậy không phải tốt lắm sao? Tại sao phải giết bọn họ?

Phục Phi Điều thực sự không biết Vương Tuyết Chi đang nói thật hay đang đùa với hẩn, vội la lên:

- Bốn nhóm người này theo dõi chúng ta đã suốt mấy ngày nay, không hề có thiện ý. Chúng ta nên tiên phát chế nhân, xuất thủ trước một bước, tránh để rơi vào thế bị động mới phải?

Vương Tuyết Chi nheo nheo mắt nói:

- Người không phải là con sâu trong bụng bọn họ, làm sao biết bọn họ không có thiện ý? Có thể bọn họ nghĩ nước sông không phạm nước giếng, muốn làm bạn đồng hành của chúng ta trên đường đi cho vui thì sao?

Phục Phi Điều không phục, tiếp tục giải thích:

- Vương công tử, bốn nhóm người này có thể là nhân mã của Thạch Lạc, cũng có thể là người của Sát Hồ thế gia, Lý Hùng, Tổ Dịch, Mộ Dung, Đoạn Thất Đan, Thác Bạt Y Lô, Vũ Văn Mạc Khuê... phải đến. Nếu bọn chúng cứ theo sau thì hành động của chúng ta đều bị chúng giám sát, tất sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm. Không bằng nhanh chóng giết sạch bọn chúng, tránh xảy ra hậu hoạn.

Vương Tuyết Chi mỉm cười, nhìn hắn nói:

- Nếu hành tung của chúng ta đã lộ, còn giết bọn họ làm gì?

Phục Phi Điều sững sốt, lớn tiếng nói:

- Những người này sẽ chờ thời cơ, tấn công chúng ta. Chúng ta nên ra tay trước, tiên phát chế nhân mới là thượng sách trong phép dụng binh.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Bọn họ theo dõi chúng ta lâu như vậy, muốn động thủ thì đã sớm động thủ, có gì phải chờ cho đến bây giờ?

Phục Phi Điều há mồm, cứng lưỡi, không còn biết nói gì nữa.

Chợt tiếng vó ngựa vang đến gần, ba mươi chín con khoái mã lướt qua đoàn xe. Sau đó quay đầu lại, xếp thành đội hình, chắn hết đường đi, đoàn xe không thể tiến được nữa, đành phải dừng lại.

Phục Phi Điều dậm chân, hậm hực thốt lên:

- Đã sớm nói phải tiên phát chế nhân, bây giờ ngược lại bị địch nhân ra tay trước.. – Dứt lời đã như một cánh chim yển, tung người ra ngoài xe.

Hán tử cầm đầu đám người chặn xe là một người Hung Nô, mũi ắt sâu, tướng mạo uy phong, giơ cao bội đao, lớn tiếng nói:

- Ai là thủ lĩnh của các người, mau gọi hắn ra đây!

Thân hình Phục Phi Điều chớp động, đang định “cầm tắc, trước tiên phải cầm vương” - chế ngự hán tử cầm đầu kia, nhưng hắn phát giác ra thân thể không thể nhích động một chút, mạch môn cũng đã bị người ta chế ngự.

Người khống chế mạch môn của Phục Phi Điều chính là Vương Tuyết Chi. Không biết hắn đã nhảy ra ngoài xe từ lúc nào. Vương Tuyết Chi ngáp một cái, đoạn nói:

- Những cỗ xe này là của tại hạ, cao tính đại danh của đại anh hùng là chi, có gì xin chỉ giáo?

Hán tử hung ác nói:

- Chúng ta là thảo khấu tại Thái Hành sơn. Đại gia đây chính là thủ lĩnh, Thiết Quyền Thần Đao Tiểu Lang Quân – Giang Thất Căn, người đã nghe qua đại danh của ta chưa?

Vương Tuyết Chi chút nữa đã lăn ra đất mà cười:

- Tướng mạo như hung thần ác sát của người mà cũng gọi là “Tiểu” (1) lang quân, xem ra Thiết Quyền Thần Đao vị tất cũng đã đúng với chữ “Thiết” và “Thần”, ắt hắn cũng méo mó như chữ “Tiểu” của người vậy.

Giang Thất Căn tròn mắt nhìn Vương Tuyết Chi, nói:

- Người nói cái gì?

Vương Tuyết Chi buồn cười, vội nói:

- Không, không nói gì cả. Tại hạ chỉ nói mình cô lậu quả văn, chưa từng nghe qua đại danh của anh hùng.

Giang Thất Cân cười ha hả, nói:

- Ngay cả đại danh của ta mà người cũng chưa từng nghe qua. Quả nhiên người không phải là người trong giang hồ!

Lời này vừa nói ra, đám giặc cướp phía sau đều cười phá lên.

Vương Tuyết Chi tuy đã bước chân vào giang hồ nhiều năm, kiến văn không phải ít. Song đúng là hần chưa từng nghe qua cái gì mà Thiết Quyền Thần Dao Tiểu Lang Quân cả, bèn hỏi:

- Các hạ là thảo khấu tại Thái Hành sơn, vì sao lại đến đây?

Giang Thất Cân đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi:

- Thế ta hỏi người, bên cạnh Thạch Hổ có con hổ nào không?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Đương nhiên là không có.

Giang Thất Cân lại nói:

- Thạch Hổ không có con hổ nào bên cạnh thì thảo khấu Thái Hành sơn đương nhiên cũng không cần phải ở Thái Hành sơn.

Vương Tuyết Chi khâm phục, gật gù nói:

- Anh hùng nói chuyện rất có đạo lý, rất có lý.

Giang Thất Cân hất hàm hỏi:

- Trong xe các người chở thứ gì vậy?

Vương Tuyết Chi lời thật, nói thật, đáp:

- Chỉ là lương thực và mấy thứ tạp vật mà thôi.

Giang Thất Cân gật đầu, nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Ta thấy người cũng biết cách ăn nói, ban cho người một chút ân huệ vậy. Người mang theo mười cỗ xe, rời khỏi nơi đây. Số còn lại thì giao cho chúng ta, coi như tiền mãi lộ.

Vương Tuyết Chi nhăn nhó mặt mày, van vãn:

- Những xe lương này tại hạ chỉ giữ cho người khác, chỉ sợ không thể giao cho đại anh hùng được.

Giang Thất Cân trợn mắt nói:

- Người không giao cho ta, ta sẽ cho người đầu một nơi, thân một nẻo ngay lập tức.

Vương Tuyết Chi lắp bắp nói:

- Anh hùng muốn cho chúng ta đầu một nơi, thân một nẻo cũng không thể được. Bởi vì....

Giang Thất Cân ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?.. – Lời còn chưa dứt thì cổ họng đã bị cắt đứt, không biết là ai đó đã xuất thủ, xuất thủ quá nhanh.

Vương Tuyết Chi ngược lại cũng ngỡ người ra. Hần không phải là người xuất thủ. Hần vốn định trêu Giang Thất Cân một phen. Sau đó hiển lộ thân công, dọa cho bọn chúng chạy mất. Ai ngờ đã có người “vì hần” giết chết Giang Thất Cân.

Người ra tay cũng không phải là Phục Phi Diệu, Tuyết Vô Diễm mà là....lão nhân già khú đế kia!

Lão nhân sử dụng một thanh đoản đao có bản mỏng như tờ giấy, một mình tiến vào giữa đám thảo khấu, một đao xuất ra, tất có một người ngã xuống. Đao pháp cao thâm, khiến cho ai nấy cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Chỉ trong nháy mắt, đám cướp đã chết mười bảy, mười tám người. Đám còn lại sợ hãi, bỏ chạy tứ tán.

Lão nhân gần giọng, lạnh lùng nói:

- Không ai có thể chạy thoát! – Đoàn đao rời khỏi tay bay ra, “xoẹt, xoẹt, xoẹt”, cổ họng của ba người đã bị cắt đứt, đoàn đao lại tiếp tục phóng vào người thứ tư... Đám cướp giục ngựa bỏ chạy, bất quá không ai có thể thoát được phi đao đoạt mệnh của lão.

Mỗi khi phi đao rời tay, lão lại xuất chiêu không ngừng, chưởng vỗ, cước đá... lại có thêm ba người chết vào tay lão.

Đám cướp thấy lão hạ thủ tàn độc, trong đó có một tên biết rõ không thể trốn thoát, lập tức liều mạng xông thẳng ngựa vào lão nhân, kéo dây cương khiến ngựa dừng vó, hai chân trước khoái mã đạp thẳng vào đầu lão nhân.

Tuy nhiên khuôn mặt tên cướp lại bị máu phun đầy mặt, chính là máu ngựa bị chưởng đao của lão nhân đâm xuyên cổ, bắn vào mặt hắn. Bất quá khi đoàn đao còn cách mặt hắn một tấc thì dừng lại.

Vương Tuyết Chi không biết đã xuất hiện từ lúc nào, đứng trước mặt lão nhân, ngón giữa, ngón vô danh, ngón út hợp thành nhất trảo, kê hờ nơi mạch môn của lão nhân. Nếu chưởng đao của lão nhân tiến lên thêm một tấc, mạch môn của lão sẽ dâng lên cho ba ngón tay của Vương Tuyết Chi khống chế. Lão đành miễn cưỡng thu hồi chưởng thế. May mà nội lực của lão có thể thu phát tùy tâm, thu hồi chiêu số cũng là chuyện dễ dàng.

Gã cướp thoát được đại nạn, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng nhảy khỏi lưng khoái mã đã chết, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Vương Tuyết Chi nhặt thanh đoản đao lên, xoay chuôi đao về phía lão nhân, trả lại cho lão. Trước khi hắn chặn đứng chưởng đao của lão nhân đã đánh rớt đoản đao. Nếu không đoản đao vẫn quán chú kinh lực hùng hậu của lão, ít nhất vẫn có thể giết thêm năm sáu người nữa. Vào lúc tối hậu, Vương Tuyết Chi đành chuyển thân đến ngăn cản lão nhân đuổi tận giết tuyệt.

Lão nhân nhìn hắn nói:

- Giang hồ truyền ngôn rằng tính tình Vương Tuyết Chi so với đá còn cứng hơn nhiều, tâm địa so với đậu hũ lại mềm hơn nhiều, quả nhiên là không sai. Đám tiểu mao tặc này cản đường định cướp xe của người, người lại bảo vệ cho bọn chúng. – Đoạn tiếp nhận lấy đoản đao trong tay hắn.

Vương Tuyết Chi cười hì hì, nói:

- Văn bối không hiểu lắm. Tiền bối theo dõi văn bối, văn bối hiểu được. Tiền bối muốn giết văn bối, văn bối cũng hiểu được, nhưng văn bối lại không hiểu vì sao tiền bối lại ra tay giúp văn bối đánh tan đám giặc cỏ này?

Lão nhân nhếch mép, cười nói:

- Đám mao tặc này vô công tầm thường, “mua muối không mặn, mua đường không ngọt”, làm sao có thể giết được người? Lại vì thế làm mất thời gian của ta, người nói bọn chúng có đáng chết hay không?

Vương Tuyết Chi thở dài, than rằng:

- Hòa bang chủ, tiền bối vì muốn báo thù cho con mình nên đến đây?

Lão nhân này bang chủ của Giang Hữu Liên Hoàn bang – Hòa Thang. Lúc này thời thế đại loạn, quan binh và đạo tặc thật khó phân biệt. Dân chúng không có gì để tự bảo vệ bản thân, nên tập trung lại thành bang phái, chống quan, giết tặc. Thế lực lớn nhất trong những bang phái này là Giang Hữu Liên Hoàn bang, liên hợp được hai mươi ba bang phái khác nhau, tùy ý có thể hỗ trợ nhau tấn công hay phòng thủ, lại tập trung được tổng cộng bốn mươi bảy vạn dân quân, cơ hồ gần giống một nước nhỏ, không tuân theo sự thống trị của người Hồ hay họ Tư Mã, một mình độc lập. Vương Đôn, Tổ Địch cũng đã nhiều lần đem quân đi dẹp loạn, nhưng đều không có kết quả.

Hòa Thang chính là người sáng lập ra Giang Hữu Liên Hoàn Bang, khoái đao vừa nhanh vừa hiểm, đã từng bước một bước giết chết mười người. Tám mươi năm trước, không ai không biết đến người này. Năm

nay lão đã hơn trăm tuổi, đao pháp đã không còn nhanh như trước nữa, nhưng công lực vẫn hết sức tinh thuần. Vừa rồi xem lão đánh một trận, quả nhiên hùng phong năm đó vẫn không hề giảm sút.

Một năm trước Vương Tuyết Chi giết chết con trai út của Hòa Thang là Hòa Công. Từ lúc đó, Hòa Thang lặn lội lên trời xuống đất, đi khắp nơi tìm Vương Tuyết Chi để báo thù. Bất quá hành tung của Vương Tuyết Chi phiêu hốt vô định, đến bây giờ mới tìm được Vương Tuyết Chi.

Hòa Thang cười khan, nói:

- Công nhi làm việc ác rất nhiều, chết trên tay người cũng là báo ứng. Nhưng lão phu làm cha, đau lòng con chết, không thể không giết người, tề vong hồn của nó trên trời.

Wương Tuyết Chi gật đầu:

- Văn bối hiểu được.

Hắn muốn giết Thạch Lạc cũng vì nguyên nhân giống như vậy. Cha hắn là Vương Diễn, tay cầm quyền binh, giết hại dân chúng không ít, chết cũng không có gì oán hận. Tuy nhiên hắn là con, không giết Thạch Lạc báo thù cho cha, chính là bất hiếu.

Hòa Thang nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Nhưng hôm nay ta không giết người.

Wương Tuyết Chi ngạc nhiên: “Ồ!”

Hòa Thang giải thích:

- Ta không giết người bởi vì võ công của người cao hơn ta rất nhiều. Ta không thể giết được người. – Lời này của lão chính là nói thật.

Wương Tuyết Chi hỏi:

- Cao thủ của Giang Hữu Liên Hoàn Bang nhiều như mây, chỉ cần bốn người con của tiền bối, mười người cháu, bốn mươi sáu người chất. Trong đó ít nhất cũng có hai mươi người được liệt vào hạng nhất lưu cao thủ. Nếu cùng xông lên một lúc thì văn bối đảm bảo là chết không có đất chôn.

Hòa Thang khê than:

- Công nhi không việc ác gì không làm, người giết hắn, ai nấy đều vỗ tay khoái trá, cảm kích người còn không kịp, làm sao có thể đáp ứng tìm người báo thù? Chỉ có lão phu vì xót con nên mới bôn ba tìm người báo thù thôi!

Wương Tuyết Chi nghe xong, chỉ mỉm cười, hỏi:

- Vậy tiền bối hôm nay đến đây làm gì?

Hòa Thang nhếch miệng cười:

- Ta đã điều tra ra người vận lương để trợ cấp cho Mê Tiểu Kiếm, có đúng không?

Wương Tuyết Chi cười khỏ, nói rằng:

- Ngay cả tiền bối cũng biết, xem ra trong giang hồ cũng đã biết hết.

Hòa Thang lắc đầu nói:

- Đừng quên ta từng là bang chủ của Giang Hữu Liên Hoàn Bang. Tuy bây giờ ta đã thoái vị cho kẻ khác, song nhân tuyến trên giang hồ vẫn còn không ít.

Wương Tuyết Chi lại nói:

- Tai mắt của Sát Hồ thế gia, Thạch Lạc, Tổ Địch, e rằng cũng không thua kém gì tiền bối.

Hòa Thang vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, người vì Kim Quý Tử gánh lấy việc này, chắc chắn sẽ chết. Ta đi theo phía sau người là để xem người bị vây công mà chết. Sau đó có thể nhặt lấy thi thể của người, cho dù không còn đầy đủ, vẫn có thể kiếm được một mảnh, tế vong hồn Công nhi trên trời, coi như trả lại cho nó một chút công đạo.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Nếu những người đó giết không được văn bối, song phương dẫn đến tình thế lưỡng bại câu thương, tiền bối sẽ là ngư ông đắc lợi, thừa lúc văn bối bị thương, đoạt lấy tính mạng?

Hòa Thang vỗ tay, cười lớn nói:

- Quả nhiên là thông minh!

Vương Tuyết Chi thần nhiên nói:

- Nếu bây giờ văn bối giết chết “ngư ông”, “ngư ông” đã chết, làm sao có thể đắc lợi được nữa?

Hòa Thang tự tin nói:

- Người sẽ không giết ta.

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Tại sao?

Hòa Thang ngạo nghễ nói:

- Ta là người sáng lập ra Giang Hữu Liên Hoàn Bang, đương kim bang chủ Hòa Môn là con ta. Nếu người giết ta thì bốn mươi bảy vạn người của Giang Hữu Liên Hoàn Bang sẽ không đội trời chung với người. Cho dù người chạy đến chân trời góc biển cũng sẽ có người giết người, trả thù cho ta. Người dám giết ta sao?

Vương Tuyết Chi thần nhiên nói:

- Ngay cả Thạch Lạc và Sát Hồ thế gia văn bối cũng dám đắc tội, không lẽ lại sợ Giang Hữu Liên Hoàn Bang? Hôm nay văn bối phải giết tiền bối, gửi thủ cấp về Liên Hoàn Bang.

Hòa Thang nghe xong kinh hãi, mồ hôi đổ ròng ròng, bỗng quát lớn:

- Lão phu năm nay đã một trăm lẻ chín tuổi, người cuồng ngạo nổi tiếng thiên hạ, đương nhiên sẽ không bức hiếp một lão già như ta, có đúng không?

Vương Tuyết Chi lạnh lùng đáp:

- Văn bối là Lang Gia Cuồng Nhân, là một người điên. Người điên nổi điên thì bất kể nam phụ lão ấu, đều giết tất.

Sắc mặt Hòa Thang xám ngoét như tro, quát lớn:

- Vương Tuyết Chi, người muốn giết ta thì đến đây đi! Tuy võ công ta không bằng người nhưng cũng không phải không thể hoàn thủ! – Đoãn đao xuất ra chém một nhát nhanh như điện chớp vào người Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi lui lại sau vài bước, tam chỉ biến thành Ưng trảo, vỗ xéo vào mạch môn của Hòa Thang, song đoãn đao của Hòa Thang đã nhanh hơn thủ chỉ hấn một bước, miễn cưỡng tránh được một trảo này.

Lão nhân thấy võ công không bằng đối phương, một chiêu xuất ra không thành, tiếp tục liều mạng tấn công. Cho dù không giết được Vương Tuyết Chi thì cũng cố làm hấn trọng thương, hoặc có thể chặt bỏ được tay, chân hấn. Khi đó cũng có thể coi như đã báo thù cho con mình.

Vương Tuyết Chi đối mặt với đao thế của lão, chỉ thủ không công, ngưng thần quan sát đao chiêu, trong bụng than thở:

- Không trách khoái đao của Hòa gia là biểu tượng của Giang Hữu, mỗi chiêu mỗi thức đều đơn giản nhất, thô sơ nhất, tất cả hoa chiêu xảo thức đều bị lược bỏ, ngay cả lộ trình, phương vị tấn công cũng ngắn nhất. Vì vậy đao chiêu khi xuất ra mới có tốc độ cực nhanh như vậy.

Nhìn thêm một lúc, hần lại lĩnh ngộ được một chút:

- Đoàn đao của lão già này, vừa mỏng lại vừa ngắn, ma sát với không khí rất ít, đối với đao pháp coi trọng chữ “khoái” lại càng có lợi. Nếu thay vào một thanh trường đao nặng nề thì mặc dù kinh khí mạnh hơn, tốc độ chắc chắn sẽ không bằng.

Lại nghĩ tiếp:

- Thanh đoản đao này tuy mỏng nhưng không giòn, tuy cứng nhưng lại dẻo dai, quả là một thanh bảo đao. Nếu là đoản đao bình thường, khi ngạnh tiếp với binh khí của đối phương sẽ rất dễ bị gãy làm hai đoạn.

Lúc này Vương Tuyết Chi đối với đao pháp của Hòa Thang đã hiểu được ba bốn phần, hần cũng muốn tăng từ hiểu ba bốn phần lên năm sáu phần nhưng lại nghĩ muốn vậy thì trải qua mấy vạn chiêu, không mất năm sáu ngày thì không thể hiểu được, lại cẩn thận suy nghĩ, cho dù hiểu được bảy tám phần nhưng không có đao phổ của Hòa gia thì cho dù luyện tập đến mười năm cũng không thể đạt đến sự ảo diệu tinh vi của bộ đao pháp này được.

Vương Tuyết Chi huýt dài một tiếng, cước đạp phương vị cửu quái, song chưởng chia ra tả hữu, mỗi chưởng đều ầm ầm ào ào, mang theo mười phần công lực, đao thế Hòa Thang bỗng chốc bị thổi bay đi hết.

Hòa Thang chịu nhục nhưng bất khuất, lại chém ra mười chín đao, đao sau nhanh hơn đao trước, chém từ mi tâm cho đến mắt cá chân của Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi hai tay không ngừng biến ảo, hoặc chém hoặc trảo, hoặc vỗ hoặc búng, hóa giải mười chín đao thành vô hình, lại chấn gãy đoản đao thành hai đoạn.

Cứ như vậy khoải đao của Hòa Thang tuy công thế ào ạt, bất quá uy lực không thể nào bằng lúc trước nữa. Lúc này Vương Tuyết Chi đã đại khái hiểu được yếu lĩnh đao pháp Hòa Thang, sau này gặp khoải đao Hòa gia không cần e ngại nữa.

Vương Tuyết Chi đột nhiên bắn lui ra sau bảy trượng, hỏi:

- Hòa bang chủ, ta đã nói rõ ràng, quyết định không giết ông nữa. Ông còn đánh nữa làm gì?

Hòa Thang cầm đao gãy trong tay, biết võ công đối phương vượt xa mình, có đánh nữa cũng uống công, nghiêng rằng nói:

- Lão phu vẫn muốn đi theo người, để xem người bị địch nhân xẻ thành bao nhiêu mảnh!

Vương Tuyết Chi thản nhiên nói:

- Tùy.

Tám mươi cỗ xe lần lượt vượt qua mặt Hòa Thang, không ai thèm liếc mắt nhìn lão lấy một cái.

Chú thích:

(1) Chữ “Tiểu” ở đây có nghĩa là xinh đẹp, anh tuấn chứ không có nghĩa là cười. “Tiểu lang quân” có nghĩa là lang quân anh tuấn, điển trai.

30. Q.4 - Chương 3: Chú Cháu Đoạn Tuyết, Tử Chiến

Đêm nay trăng non mờ mờ, bóng đêm bao phủ ngàn dặm. Đoàn xe cũng đi chậm lại, bọn họ e ngại đi trong đêm tối sẽ có có sơ xuất. Từng âm thanh lóc cóc của vó ngựa cứ chậm rãi, đều đều, âm vang trong màn đêm hắc ám.

Tuyết Vô Diễm lẳng lặng tiến đến sương phòng trong xe Vương Tuyết Chi, vén nhẹ rèm trúc, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Vương Tuyết Chi đang khoanh chân ngồi, trước mặt là hai chén trà, hình như đã biết trước đêm nay Tuyết Vô Diễm sẽ đến, thản nhiên nói:

- Tuyết cô nương đã vất vả nhiều, thỉnh mời dùng trà. - Ông tay áo phất nhẹ, chén trà lửng không bay đến trước người Tuyết Vô Diễm.

Tuyết Vô Diễm cầm chén trà, uống một ngụm, khẽ cau mày, nói:

- Đáng quá. – Đoạn đặt chén trà xuống.

Vương Tuyết Chi nhìn nàng nói:

- Đạo uống trà chính là thưởng thức vị đắng. Chịu được đắng, sẽ sinh ra vị ngọt, so với cái ngọt bình thường thì còn thú vị hơn rất nhiều.

Tuyết Vô Diễm chăm chú nghe hắn nói. Sau đó cầm lại chén trà, nhấp nháp thật chậm rãi hương vị của nó. Quả nhiên một mùi vị mới xuất hiện trên đầu lưỡi của nàng, không còn đắng như trước nữa, cảm giác giòn ngọt thật tuyệt diệu, khó có thể dùng lời diễn tả được.

Vương Tuyết Chi quan sát dáng vẻ của nàng, mỉm cười, cũng uống một ngụm trà. Hắn tận hưởng vị chất trên đầu lưỡi của mình, chậm rãi suy nghĩ đến cái hương vị đắng chất đó.

Tuyết Vô Diễm uống xong ngụm trà, chậm rãi nói:

- Hoàng Phủ theo dõi đạo sĩ đó đến một ngọn núi hoang vu, phát hiện nơi đó đang tập trung rất nhiều người, có nam có nữ.

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Bọn họ có bao nhiêu người? Có đến một trăm người không? Ngọn núi đó cách nơi này bao xa? Đám người đó có biết võ công hay không?

Tuyết Vô Diễm liếc mắt sắc như dao, nhìn Vương Tuyết Chi, đoạn nói:

- Người nghĩ Hoàng Phủ là người sao? Người nghĩ nó có thể đếm được bao nhiêu người, có thể biết được người ta có võ công sao?

Vương Tuyết Chi đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó cười giả lả, nói:

- Đúng đúng, ta sai rồi, xin lỗi.

Tuyết Vô Diễm tiếp tục nói:

- Ngọn núi hoang đó cách vị trí hiện nay của chúng ta khoảng một trăm dặm.

Vương Tuyết Chi ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô biết được? Không lẽ Hoàng Phủ không biết đếm số người, nhưng có thể tính toán được khoảng cách?

Tuyết Vô Diễm lạnh lùng trả lời:

- Mặc dù nó không biết tính toán nhưng nó đã theo dõi gã đạo sĩ đó mười canh giờ. Nếu dựa theo cước trình của nó để tính toán, sẽ biết được đáp án.

Vương Tuyết Chi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nói:

- Nơi này đã là vùng giáp ranh với Thái Hành sơn, là một nơi giáp với chiến trường, xung quanh đều không có người ở, sào huyệt của bọn chúng lại thiết lập tại vùng núi non hoang vu, không biết có dụng ý gì? Nếu theo lời cô nói thì nhân số bọn chúng không ít...

Tuyết Vô Diễm nói:

- Hoàng Phủ có thể đếm được từ một đến ba. Nó “nói” hơn mười lần ba, tức là sẽ rất nhiều, có thể không dưới năm mươi người.

Vương Tuyết Chi gật gù:

- Năm mươi người! Năm mươi người ăn uống không phải là ít, phương viên một trăm dặm quanh đây đều không có thôn làng, khách điểm. Nếu muốn có thức ăn, nước uống cũng là vạ phần khó khăn. Tại sao lại thiết lập sào huyệt giữa vùng núi non như thế, rốt cuộc là để làm gì?

Tuyệt Vô Diễm lại nói:

- Theo ta thấy thì sào huyệt của bọn họ không phải tại nơi hoang sơn này.

Vương Tuyệt Chi nhìn nàng: “Ồ!”

Tuyệt Vô Diễm tiếp tục giải thích:

- Người vẫn chưa hiểu sao? Bọn chúng vốn vẫn theo chân người nhưng lại e ngại ánh mắt của chúng ta. Nên chỉ phải một người theo dõi, còn toàn bộ nhân mã sẽ đi cách xa chúng ta một đoạn. Đương nhiên sẽ khiến cho thần không hay quỷ không biết.

Vương Tuyệt Chi chợt thông suốt:

- Thì ra là thế. Cô tiếp tục cho Hoàng Phủ bảm sát bọn chúng...

Tuyệt Vô Diễm vội cắt lời hắn:

- Hoàng Phủ đã đi một ngày một đêm, cần phải ngủ một chút. Nếu nó quá mệt, thiếu ngủ thì mũi sẽ không còn nhạy bén nữa.

Vương Tuyệt Chi vỗ đùi nói:

- Đám người này không biết lai lịch thế nào, Hoàng Phủ lại không thể giám sát chặt chẽ bọn chúng. Nếu bọn chúng thừa lúc đêm tối đánh úp, chúng ta lại không đề phòng, vậy thì sẽ rất nguy hiểm.

Vương Tuyệt Chi trước mặt Phục Phi Diệu luôn làm vẻ vô tư vô lự, khinh thường mọi chuyện, nhưng thật ra trong lòng đã có chủ định. Trong bốn nhóm người theo dõi, hắn đã sớm biết được thân phận của Hòa Thang và đám quần tặc Thái Hành sơn, nhóm người theo dõi còn lại chưa biết lai lịch, liền âm thầm dặn Tuyệt Vô Diễm phải Hoàng Phủ Nhất Tuyệt bảm sát, theo dõi hành tung.

Còn riêng hai thiếu nữ kia tuổi còn trẻ, võ công cho dù cao đến đâu thì cũng không cần lo lắng.

Tuyệt Vô Diễm gật đầu, nói:

- Ta đã phái Anh Tuyệt bảm sát đám người đó, chỉ cần có gì khác thường, nó sẽ lập tức thông báo cho chúng ta. Nó di chuyển quãng đường một trăm dặm chỉ trong thời gian một bữa cơm, so với khinh công của người thì nhanh hơn nhiều lắm.

Nhìn nàng yểu điệu ung dung, nhưng thực tế đã có mọi toan tính trong đầu, an bài mọi chuyện thỏa đáng, cũng là một nhân vật lợi hại.

Vương Tuyệt Chi thừa nhận:

- Nhanh hơn, ta tuyệt không thể so sánh được với nó.

Tuyệt Vô Diễm mỉm cười, hỏi:

- An bài như vậy, người đã hài lòng chưa?

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Quá hoàn hảo, đêm nay ta phải ngủ một giấc thật say, tĩnh dưỡng tinh thần cho tốt, ngày mai ta sẽ tự thân đi dò la xem hư thực của đám người thần bí này xem sao.

Tuyệt Vô Diễm lại hỏi:

- Người rời khỏi đây, nếu có người thừa cơ tập kích..

Vương Tuyệt Chi cắt ngang lời nàng:

- Thứ nhất, nếu ta không nói, cô không nói thì sẽ không ai biết ta không có mặt trong xe. Thứ hai, đối phó với giặc cỏ tầm thường, chỉ cần Phục Phi Điều, cô, một trăm sáu mươi hảo thủ là có thể thừa sức đối phó, Hòa Thang cũng có thể giúp một tay.

Tuyệt Vô Diễm kinh ngạc hỏi:

- Hòa Thang?

Vương Tuyệt Chi bình thản trả lời:

- Hắn phải bảo vệ được chỗ lương thảo trên xe thì mới có cơ hội giết được ta. Nếu ta có thể rời khỏi chỗ lương thảo hại người này, tiêu dao tứ hải thì hắn sẽ không thể nào giết được ta.

Tuyệt Vô Diễm gật đầu:

- Có lý.

Vương Tuyệt Chi tiếp tục nói:

- Thứ ba, có Anh Tuyệt trinh sát trên cao, nếu có địch nhân mai phục trong phạm vi một trăm dặm, thì Anh Tuyệt sẽ báo cho ta biết. Ta sẽ tức khắc quay trở về, dám chắc sẽ nhanh hơn địch nhân một bước.

Tuyệt Vô Diễm lại gật đầu:

- Có lý.

Vương Tuyệt Chi nhìn nàng, hỏi:

- Cô còn có chuyện gì muốn hỏi ta nữa không?

Tuyệt Vô Diễm đáp:

- Không có.

Vương Tuyệt Chi nói:

- Vậy cô mau đi nghỉ ngơi, ngày mai ta rời khỏi đây đi trinh sát. Nơi này giao cho cô chủ trì đại cuộc.

Tuyệt Vô Diễm lắc đầu nói:

- Ta không đi. – Đoạn chậm rãi cởi áo ra.

Đai lưng từ từ rơi xuống, vạt áo rộng mở, thân thể bên trong đều lộ ra trước mặt Vương Tuyệt Chi, da thịt nàng trắng nõn như trẻ sơ sinh, đương nhiên cũng có một vài bộ phận có dáng vẻ bất đồng với trẻ sơ sinh...những nơi này chính là những bộ vị phát ra mê lực ghê gớm nhất.

Tuyệt Vô Diễm vừa thoát y, vừa nói:

- Sao vậy? Người không cởi bỏ quần áo sao?

Vương Tuyệt Chi khê than:

- Được, cô muốn thế nào?

Một thân võ công của hắn giờ này đã biến mất, một chút khí lực cũng không dùng được, cả người mềm nhũn. Đương nhiên là cũng có những bộ phận trên cơ thể trở nên cứng rắn.

Tuyệt Vô Diễm thản nhiên nói:

- Có những chuyện ta muốn, người cũng phải muốn mới được...Nếu người không muốn thì ta sẽ lập tức rời khỏi đây.

Mọi chuyện phát sinh hết sức tự nhiên, không quá cuồng nhiệt, không kích tình, không có những lời ngọt ngào, thậm chí Tuyệt Vô Diễm còn không phát ra một tiếng rên rỉ nào, chỉ im lặng “hành động”.

Vương Tuyệt Chi đương nhiên không còn là đồng tử, tuy nhiên cho đến bây giờ hắn vẫn chưa bao giờ bị động như lần này. Hắn như ngồi trên một con thuyền nhỏ, mặc cho sóng nước cuốn trôi, bồng bềnh lặn ngụp trong tiên cảnh.

Sau khi khoái cảm bộc phát, Vương Tuyết Chi dần chìm vào mộng đẹp....

Khi hần tỉnh lại thì phát hiện ra Tuyết Vô Diễm đã rời khỏi. Hần chỉ cảm thấy mọi chuyện như một giấc mơ, không biết khoái cảm vừa rồi là thật hay mơ, hần mơ hồ dùng tay sờ lên các bộ phận trên người, mới biết không phải là mộng cảnh.

Hần lẩm bẩm, nghĩ đến lời nói của nàng:

- Ta làm ta chịu, không quan tâm đến các ánh mắt thế tục! – Thật là một người con gái kỳ lạ. – Vương Tuyết Chi ta đã cuồng nhưng nàng ta còn cuồng hơn ta thập bội.

Trong bóng tối, tấm rèm trúc chợt lóe lên, một thiếu nữ khỏa thân tiến vào, nhào vào ngực hần.

Vương Tuyết Chi trầm nghĩ:

- Nàng đã trở lại?

Thân thể nóng bỏng của Tuyết Vô Diễm nép sát vào người hần, hứ lên một tiếng, nói:

- Chàng đã cởi bỏ quần áo, không lẽ đã biết trước thiếp sẽ đến tìm chàng sao?

Vừa nói, đầu ngón tay đã nhẹ vuốt ve, lướt trên ngực hần, càng vuốt càng di chuyển xuống dưới...

Thân thể Vương Tuyết Chi đột nhiên căng cứng, trạng thái này lạnh lẽo như băng, khác hẳn với trạng thái cứng rắn nhưng nóng bỏng như lúc này với Tuyết Vô Diễm. Hần lật người, chộp lấy tay nàng, hỏi:

- Người là ai?

Bàn tay của thiếu nữ đã lần xuống bụng hần, nàng hé môi nói:

- Sao vậy, chàng cởi bỏ quần áo chờ ta, giờ phút này mới hỏi ta là ai?

Không cần nàng trả lời, Vương Tuyết Chi đã nhận ra thân phận cô gái này. Hiển nhiên là thiếu nữ có nốt ruồi trên gò má - một trong hai thiếu nữ đã theo sát hần trong mấy ngày nay.

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Nàng đến tìm ta có chuyện gì?

Vừa rồi hần tỉnh lại từ trong mộng, vẫn mơ hồ, nên nhìn không rõ mọi chuyện. Giờ phút này đã thanh tỉnh trở lại, trong xe tụy tối nhưng hần vẫn có thể nhìn rõ nét mặt của cô gái, nhất cử nhất động của nàng, hần cũng đều thấy rõ.

Thiếu nữ dịu dàng nói:

- Tâm sự của người ta, không lẽ chàng không hiểu sao? Chàng là Lang Gia Cuồng Nhân, thiên hạ đệ nhất cuồng nhân. Khi thiếp ở nhà vẫn ngưỡng mộ chàng. Bây giờ rời nhà xuất tẩu, hôn nhân đại sự về sau phó thác cho chàng, chàng đi đến đâu thì thiếp sẽ đi đến đó...

Nói xong lời cuối cùng thì không còn nghe gì nữa, chỉ thấy thân thể mềm mại, trơn tuột của nàng dán sát vào Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi khẽ đẩy nàng ra, nghiêm mặt nói:

- Tiểu thư.....

Thiếu nữ thấp giọng nói:

- Thiếp tên Tiểu Côi, cả nhà thiếp đều gọi thiếp như vậy.

Vương Tuyết Chi vừa bực, vừa buồn cười, nói:

- Tiểu Côi cô nương, cô nghe ta nói đã. Cô là băng thanh ngọc khiết, là cô nương tốt..

Đột nhiên một người phi thân tiến vào, lập tức công kích đến hướng Vương Tuyết Chi.

Tuy nhiên hần không nhúc nhích, đối tượng tấn công của người này không phải là hần.

Người này tung ra hai tát, vỗ thẳng vào mặt Tiểu Côi, Tiểu Côi nghiêng đầu né tránh, lại tung cước, trực tiếp đá thẳng vào bụng người đó, xuất chiêu cực kỳ tàn độc.

Vương Tuyệt Chi là đại hành gia võ học, nhìn qua chiêu thức của hai người, thầm nghĩ:

- Hai cái tát là “Trang Chu Mộng Điệp, Song Phi Phách Dục”, nghiêng đầu né tránh là “Phượng Hoàng Điểm Đầu”, phi cước chính là “Hạt Vĩ Thích Nhân”. Đây là võ công của Lâm gia tại Kim Tuyền sơn.

Người vừa tiến vào chính là tỷ muội song sinh với Tiểu Côi. Nàng ta khéo léo né tránh một cước của Tiểu Côi, mắng:

- Tử nha đầu, người nói hay lắm, nào là không ai được tranh tiên, cũng không ai được tụt lại, cả hai đồng thời tìm đến hần. Bây giờ lại gạt ta, lên hện gặp mặt trước với hần, chẳng phải muốn độc chiếm một mình sao?

Miệng nói chuyện nhưng không hề đình thủ, liên tiếp xuất ra bảy chiêu, toàn là chiêu thức hiểm ác, tựa hồ không ngại ngần xuống tay hạ sát muội muội song sinh của mình.

Tiểu Côi cười lạnh, nói:

- Đại Côi, người lớn lên cùng với ta, không lẽ không hiểu tính của ta? Chuyện gì cũng có thể chia sẻ với người, nhưng trượng phu thì làm sao có thể chia sẻ. Muốn ta chia một nửa Vương công tử cho người? Nằm mơ đi! Nếu người nghĩ ta lừa người thì cũng chỉ vì người gốc nghèo mà thôi.

Sở học, chiêu thức của hai người hoàn toàn giống nhau, tựa như hai người đang luyện chiêu, người tới thì ta lui, trông rất đẹp mắt.

Công lực hai nàng tương đương, lại tương tặc chiêu thức của nhau. Cho nên xuất thủ tàn nhẫn nhưng không cách nào có thể đả thương đối phương.

Vương Tuyệt Chi lên tiếng hỏi:

- Các nàng là khuê nữ Lâm gia? Lâm Tổ có quan hệ gì với hai nàng?

Lâm Tổ mà hần nói đến chính là gia chủ của Lâm gia, dựa vào Điệp Mộng chương và Hạt Vĩ Cước mà danh chấn võ lâm Trung Nguyên, công lực tinh thuần, đương nhiên là vượt xa hai thiếu nữ này.

Tình nhân hỏi, đương nhiên phải trả lời. Lâm Tiểu Côi cướp lời nói ngay:

- Nhân lực chàng quả thật lợi hại, Lâm Tổ là phụ thân của chúng ta.

Lâm Đại Côi lạnh lùng nói:

- Phụ thân sẽ không nhận vị nữ nhi không biết liêm sỉ như người - cởi bỏ trang phục đi tìm nam nhân. Thể diện của Lâm gia cũng vì người mà mất hết.

Lâm Tiểu Côi quát lại:

- Chẳng lẽ người không muốn làm vậy? Chẳng qua người thấy ta thực hiện trước, nên mới quay lại chửi ta như vậy. Nếu người nói ta không biết liêm sỉ thì người cũng là người không biết liêm sỉ.

Hai người miệng nói nhưng tay không hề chậm lại. Trong nháy mắt đã qua lại hai, ba mươi chiêu. Điệp Mộng chương, Hạt Vĩ cước đều là công phu coi trọng tiểu xảo, không gian trong xe mặc dù rất nhỏ nhưng chiêu thức hai người sử dụng đều rất thoải mái, ngay cả thân thể của Vương Tuyệt Chi cũng không hề bị ảnh hưởng.

Vương Tuyệt Chi lúc này cười nói:

- Được rồi, chơi đùa như vậy là đủ rồi. – Đoạn song thủ xuất ra một trận loạn thảo, bắt lấy bốn chân bốn tay của hai nàng.

Tay chân hai nàng bị khống chế, không thể đánh được nữa, vừa tức vừa khẩn trương, đồng thanh la lên:

- Chàng bắt lấy chân ta làm gì? Mau buông ta ra! – Từ thanh âm, ngữ khí, ngay cả thời điểm nói ra đều giống y như nhau, quả nhiên là tỷ muội song sinh.

Vương Tuyết Chi không nhịn được cười, đang định nói chuyện, chợt sắc mặt đại biến.

Hắn nghe được thanh âm của một người đang thi triển thân pháp chạy đến, kinh công người này quá cao thâm, chân chấm đất không hề nghe một tiếng động, thân pháp nhẹ nhàng như một cơn gió, chỉ có dạng cao thủ tuyệt đỉnh như hắn mới có thể phát hiện ra.

Vương Tuyết Chi không dây dưa với hai ả mỹ nữ này nữa, vội vàng mặc quần áo, vén rèm trúc, thân hình phóng ra ngoài.

Người kia đã đến trước xe, định vén rèm nhảy vào, thì đụng phải Vương Tuyết Chi, vừa vặn ngăn cản hắn tiến vào trong xe, một phen mãn nhãn cảnh xuân quang.

Người này chính là Phục Phi Điều. Hắn thở hổn hển, nói:

- Vương công tử, phía trước có năm cỗ khoái mã chạy đến đây, thân thủ đều nhanh nhẹn, linh hoạt, kỹ thuật khiển ngựa rất ung dung, hiển nhiên võ công cực cao. Tại hạ xem bọn chúng đến đây không có thiện ý, cần chuẩn bị ứng chiến.

Hoàng Phủ Nhất Tuyết và Anh Tuyết đã đi theo dõi nhóm người ở hoang sơn, nên Vương Tuyết Chi phái Phục Phi Điều đi trước trinh sát dò đường.

Phục Phi Điều quay trở lại, thở hồng hộc nhưng vẫn nhanh hơn khoái mã của đối phương một bước, kịp thời thông tri cho Vương Tuyết Chi đề phòng. Kinh công bậc này đủ để ngạo thị võ lâm. Kim Quý Tử dùng trọng kim mời hắn trợ giúp Vương Tuyết Chi, Vương Tuyết Chi lại dùng hắn đi trước dò đường, quả nhiên đều đã chọn đúng người.

Vương Tuyết Chi nhìn hắn hỏi:

- Người có biết năm người đang đến là ai không?

Phục Phi Điều lắc đầu:

- Tại hạ không nhận biết được bất cứ ai trong năm người. Tổng cộng có bốn nam một nữ, người cầm đầu chừng bốn mươi tuổi...

Vương Tuyết Chi đột nhiên cắt lời hắn:

- Người không cần phải nói nữa.

Phục Phi Điều ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Bởi vì bọn chúng đã đến.

Phục Phi Điều lúc này cũng đã nghe được tiếng vó ngựa truyền đến, đối phương đến đây quả là nhanh hơn dự tính của hắn một chút.

Vương Tuyết Chi chậm rãi tiến lên ngăn năm người kia lại.

Phục Phi Điều không biết năm người này, Vương Tuyết Chi lại khác, hắn nhận ra đám người này. Hơn nữa còn biết người cầm đầu ít nhất cũng đã hai mươi năm - Vương Phác.

Đi sau Vương Phác là bốn người, ba nam một nữ, chính là: Đại Thần Lực - Thân Tân, Bối Cốc Canh Phu - Bạch Qua Đầu, Hồ Phách Kiếm - Thường Tây Nhạc, Tân Lang Nữ Bồ Tát - Liễu Tẩu Tẩu, là bốn người trong Sát Hồ Thập Thất Hữu.

Vương Tuyết Chi lên tiếng chào hỏi:

- Nhị thập nhị thức, người lại đến giết ta sao?

Vương Phác đắc ý nói:

- Cháu ngoan Tuyết Chi, võ công của người cao thâm như vậy, ta làm sao giết được người? Huống chi người là cháu ngoan của ta, ta cũng không giết người. Tiện đây cũng không ngại nói cho người biết, ý định của bọn ta đến đây là để ta cầm chân người. Bốn người kia sẽ chia ra, giết sạch nhân mã của người, đốt cháy tất cả xe lương, khi đó sẽ công đức viên mãn, võ đất rời đi.

Vương Tuyết Chi cười ha hả, nói:

- Thúc cớ cổ thử mà xem.

Ngoài mặt thì hần vẫn thản nhiên như không, nhưng trong lòng đang thầm kêu khổ.

Vương Phác và Sát Hồ tứ hữu đều là cao thủ nhất lưu. Nếu chỉ đơn thuần đánh nhau thì cho dù một địch năm hần cũng không ngại, nhưng hần đang lo sợ tứ hữu chia ra, không tiếp chiêu với hần mà lại quyết tâm giết đám xa phu. Chỉ cần giết chết khoảng năm mươi tên xa phu thì đoạn đường còn lại biết tìm ai để đánh xe đây?

Vương Phác lạnh lùng ra lệnh:

- Động thủ, đừng cho bọn chúng có cơ hội phóng tiến.

Vị trí của năm người bọn họ hiện đang đứng trước mặt Vương Tuyết Chi. Nếu để ột trăm sáu mươi tên xa phu đồng thời bắn tên công kích thì Vương Phác có thể không sợ, song tứ hữu dám chắc sẽ bị thương. Khi đó muốn thực hiện ý định của bọn chúng trước khi đến đây sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Vương Phác rất tinh minh, hần nhìn thấy đám xa phu tiến tới ba cỗ xe lớn, lấy cung lấp tên, nên mới ra lệnh cho tứ hữu tiến hành giết choc. Chỉ cần tứ hữu có thể tiến lại gần đám xa phu, khi đó cung dài, tên lớn sẽ trở nên vô dụng, tứ hữu có thể dựa vào võ công của mình mà tiến hành giết choc.

Thân hình tứ hữu vừa động, Vương Tuyết Chi đã lướt đến, thi triển Dịch Bộ Dịch Xu, thân pháp biến ảo như gió, xoay đông, rẽ tây, kỳ lạ khó lường, lấy một ngăn bốn.

Vương Phác quát:

- Tiếp một chiêu của ta! – Thân thể lẳng không trực tiếp tung ra một chiêu “Phi Long Tại Thiên”.

Vương Tuyết Chi khẽ hừ một tiếng, vung quyền đâm thẳng vào chiêu tâm Vương Phác.

Chiêu lực song phương va chạm, Vương Phác bị đánh bay đi giữa không trung, Vương Tuyết Chi lùi lại một bước, hiển nhiên chiêu pháp lẫn nội công đều vượt trội so với Vương Phác.

Song cho dù hần có vượt trội thì cũng vô dụng, hần vừa đẩy lui được Vương Phác thì lưỡi quốc của Bạch Qua Đầu đã bổ đến hông hần.

Trước mặt lại thấy bạch quang lóe sáng, chính là kiếm của Thường Tây Nhạc.

Vương Tuyết Chi thu tay, lật lại bắt lấy đầu lưỡi quốc, mặt khác ngũ chỉ chụm lại thành hình hoa mai, không ngừng bắn ra đạn chỉ, bắn lên thân kiếm của Thường Tây Nhạc. Vương Tuyết Chi đang định dùng nội kinh chấn gãy lưỡi quốc của Bạch Qua Đầu thì một quyền của Thân Tân lại vụt thẳng tới, hần đành phải buông lưỡi quốc ra, dùng quyền chống quyền.

Tam hữu cầm chân được hần, lá chắn do Dịch Bộ Dịch Xu tạo thành bị khuyết một chỗ, Liễu Tẩu Tẩu, lập tức vượt qua thân thể Vương Tuyết Chi.

Liễu Tẩu Tẩu thân hình còn đang lơ lửng trên không đã phun ra hai hột cau, hai gã xa phu nhất thời cảm thấy cổ họng đau nhói, ngã xuống đất. Liễu Tẩu Tẩu được xưng là Tân Lang (1) Nữ Bồ Tát chính là bởi vì món ám khí độc môn này.

Ả phun ra hai hột cau, lập tức lại lấy ra từ trong người mấy miếng cau, bỏ vào miệng, nhai trỏm trẻm, bổ sung “nguyên khí”.

Tuy nhiên ả chưa kịp phun ra đệ nhị công kích, đã thấy một hắc ảnh nhảy đến tấn công, không thể đã thương xa phu nữa. Võ công, thân pháp của hắc ảnh đều vô cùng cổ quái, có thể lơ lửng giữa không trung, hă mồm, cắn vào cổ họng ả.

Ả hoảng hốt phun ra liên tục ba cái hột cau mới có thể bức lui hắc ảnh.

Hắc ảnh gầm gừ trong miệng, lại tiếp tục tấn công, tuy nhiên nó nào phải là người! Nó chỉ là một con chó vàng!

Không cần nói cũng biết hoàng cầu này chính là Hoàng Phủ Nhất Tuyệt.

Lại nói Vương Tuyệt Chi lấy một địch bốn. Võ công của Sát Hồ tam hữu tuy cao nhưng nếu đơn đả độc đấu thì không ai có thể tiếp được mười chiêu của hắn, cho dù ba người liên thủ, Vương Tuyệt Chi cũng có thể đả bại. Song võ công của Vương Phác lại không thể coi thường được. Tại Lang gia vương gia, ngoại trừ Vương Đôn và Vương Tuyệt Chi thì không còn người nào có thể thi triển được toàn bộ chiêu thức Dịch học thâm ảo như Vương Phác, trên giang hồ có thể ngăn cản được Vương Phác thực sự cũng không có bao nhiêu người.

Vương Tuyệt Chi liếc mắt nhìn thấy Liễu Tẩu Tẩu bị Hoàng Phủ Nhất Tuyệt gây khó dễ, trong lòng không khỏi kích động không ngừng, thầm nghĩ:

- Tuyệt Vô Diễm nói Hoàng Phủ Nhất Tuyệt thân hoài tuyệt học, ta vẫn bán tín bán nghi. Hôm nay nhìn nó xuất thủ quả nhiên là kỳ dị, thân thủ nhanh như điện xạ, miệng có thể cắn, trảo có thể cào cấu, vồ xé, phương vị tấn công lại đa dạng, chính xác. Liễu Tẩu Tẩu nhất thời bị nó tấn công đến nỗi luống cuống chân tay.

Phục Phi Điều lúc này hô to:

- Tất cả mọi người cùng tiến lên, đem đám ngu xuẩn không tự lượng sức mình, vọng tưởng cướp xe lương này, băm vằm thành nhục tương cho chó ăn.

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Không cần các vị nhọc công, ta có thể ứng phó được. – Đoạn ngưng thần tiếp chiến, đoạt lấy thượng phong.

Hắn ngăn Phục Phi Điều lại vì e sợ hỗn chiến sẽ khó tránh khỏi thương vong cho xa phu, mặc dù có thể kết thúc trận chiến nhanh hơn, nhưng lại không hoàn mỹ. Chi bằng một mình cố gắng lui địch.

Vương Phác cảm thấy áp lực của Vương Tuyệt Chi ngày càng đè nặng lên bốn người, bỗng dưng thay đổi chiêu thức, tứ chỉ nắm lại thành hình vỏ ốc, ngón trở ngón giữa đột xuất, liên tục bắn ra vô số quyền ảnh, âm độc vô cùng. Trong chớp mắt, lệ khí tại chiến trường đã gia tăng thập bội.

Vương Tuyệt Chi nhíu mày:

- Nhị thập nhị thức sao lại học môn “Loa Xác (2) Phá Ngạnh Quyền” của tà phái?

“Loa Xác Phá Ngạnh Quyền” là độc môn tuyệt kỹ năm xưa của yêu nhân tà phái tại Tây Vực. Chuyên phá nội gia kinh khí của địch nhân, bất kể hộ thân cương khí của địch nhân cứng rắn như thế nào, chỉ cần trúng quyền, thân thể sẽ trở nên mềm nhũn. Đây chính là một môn võ công chí âm chí độc.

Từ lúc giao đấu, Vương Tuyệt Chi hạ thủ lưu tình, không muốn chính thức đối phó với Vương Phác, bất quá giờ phút này Vương Phác đã thi triển sát chiêu. Hắn không còn cách nào khác, đành thi triển toàn lực, một chưởng đánh ra, biến thành hai chưởng, bàn tay đến nửa đường lại biến thành bốn chưởng, chưởng đến trước người Vương Phác đã biến thành tám chưởng.

Vương Phác biết rõ sự lợi hại của “thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái”, không dám dùng Loa Xác Phá Ngạnh Quyền ngạnh tiếp, lập tức thu hồi chưởng lực, né tránh.

Vương Tuyệt Chi biết trước Vương Phác sẽ không dám ngạnh tiếp, Bát Quát chưởng chỉ là hư chiêu, biến chưởng thành kiếm chỉ, đâm thẳng ra phía sau.

Một chưởng của Đại Lực Thần Thân Tân đang đánh vào lưng Vương Tuyệt Chi. Thân Tân mình cao chín thước, tự thị sức mạnh vô địch, ngạnh công đã có thành tựu nhất định. Mắt nhìn thấy kiếm chỉ mỏng manh của Vương Tuyệt Chi tiếp chưởng, cười ha hả nói:

- Để lão tử chấn nát ngón tay ngươi thành nhục tương!

Chưởng chỉ giao kích, Thân Tân mới giật mình, huyết Lao Cung ở lòng bàn tay tựa hồ bị dao nhọn xuyên qua, nội lực phát xuất qua miệng vết thương, ào ào phát tiết như thác đổ.

Thân Tân bình thường vốn khí lực rất hùng hậu, không có chỗ phát tiết. Nhiều lúc phải tìm đến địa phương hoang vắng để đập phá một phen, mới có thể phát tiết được kinh khí dư thừa trong người. Ai ngờ hôm nay chưởng tâm bị phá, khí lực phát tiết ào ào, cơ hồ biến mất, kinh hải kêu lên:

- Đây là loại võ công gì?

Vương Tuyết Chi cười ha hả nói:

- Đây là loại võ công giết người! - Kiếm chỉ lại đâm thẳng vào huyết Vân Môn trên ngực Thân Tân, thân thể chín thước lập tức đổ gục xuống đất, vĩnh viễn không thể đứng lên nữa.

Giải quyết được một tên địch nhân, Phục Phi Điểu và đám xa phu nhất thời vui mừng hoan hô như sấm động.

Chợt một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Tề Hùng, người nói không cần trợ thủ, bây giờ xem bọn người đã biến thành dạng gì?

Chú thích:

(1) Tân lang: quả cau.

(2): Loa xác: vỏ ốc.

31. Q.4 - Chương 4: Cuộc Chiến Của Chú Cháu

Vương Tuyết Chi vừa thấy người mới đến, trong lòng giật mình, nói:

- Niếp Hộ Sinh, đại sư cũng đến đây?

Có hai người mới xuất hiện. Trong đó có một lão nhân, khoảng bảy, tám mươi tuổi, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, tư thế nhanh nhẹn, không có chút nào là già lão, buông lời chế nhạo Vương Phác chính là lão nhân này.

Người còn lại có đôi tai rất to, vẻ mặt từ bi nhân hậu, là một hòa thượng. Vương Tuyết Chi cất lời chính là nói với vị tăng nhân này.

Niếp Hộ Sinh trả lời:

- Vương công tử, bần tăng chính là Triệu Hùng.

Vương Tuyết Chi thất thanh kêu lên:

- Đại sư là hòa thượng, tại sao cũng gia nhập Sát Hồ thế gia? – Vừa nói vừa hóa giải chưởng ảnh đầy trời của Vương Phác.

Niếp Hộ Sinh lại nói:

- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, người Hồ bạo ngược vô đạo, chiếm giang sơn của ta. Ta tuy chỉ là tăng nhân, nhưng cũng hiến chút sức mọn, giết hết Hồ tặc!

Niếp Hộ Sinh vốn là một vị cao tăng, kiến văn uyên bác, tinh thông Phật học. Lâu Thán kinh, Thất Xử Tam Quan kinh, Vô Lượng Môn Vi Mật Trì kinh cực kỳ uyên thâm. Vương Tuyết Chi đã từng thành tâm nghe Niếp Hộ Sinh giảng về Phật học suốt bảy ngày. Hai người quen nhau từ lúc đó.

Vương Tuyết Chi ở với Niếp Hộ Sinh bảy ngày, mặc dù chưa từng ấn chứng võ công. Tuy nhiên chứng kiến Niếp Hộ Sinh thổ nạp, đi đứng, ngồi nằm, đều nhàn nhã ung dung, dám chắc là nội công rất tinh thâm. Một vị cao tăng đắc đạo như Niếp Hộ Sinh dù thế nào đi nữa cũng không thể nghĩ ra chính là một trong Thất Hùng của Sát Hồ thế gia - Triệu Hùng.

Niếp Hộ Sinh khẽ nói:

- Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn. Vương công tử, nghĩ tình bần tăng và công tử cũng có duyên tương ngộ trước kia, công tử vẫn chưa chịu thu tay lại sao. Bần tăng cam đoan chỉ cần công tử rút lui, tuyệt đối sẽ không ai làm khó công tử.

Đột nhiên lão nhân bên cạnh Niếp Hộ Sinh lên tiếng:

- Không được.

Vương Tuyết Chi nhìn lão nhân này, cảm thấy rất quen mắt nhưng lại không nhớ ra lão là ai. Lúc này nghe lão nói ra hai chữ “không được”, lập tức nhớ ra, nghĩ trong bụng:

- Thì ra là hấn. Hấn cũng là người của Sát Hồ thế gia! Sát Hồ thế gia cuối cùng có còn bao nhiêu cao thủ nữa?

Niếp Hộ Sinh quay sang, chậm rãi nói:

- Sở Hùng, người nói gì?

Lão nhân đáp:

- Vương Tuyết Chi giết đệ đệ ta. Ta không thể không giết hấn!

Lúc này Hòa Thang đột nhiên tiến lên, mừng rỡ reo lên:

- Mân nhi, người cũng đã đến.

Lão nhân nhìn Hòa Thang nói:

- Phụ thân, con đến giúp người giết Vương Tuyết Chi, báo thù cho Công đệ.

Lão nhân này chính là Bang chủ Giang Hữu Liên Hoàn Bang, thống lĩnh bốn mươi bảy vạn dân quân, ngoại hiệu “Khoái Như Tẩu Phong Trần” Hòa Mân. Đạo pháp của hấn so với phụ thân còn cao hơn mấy bậc, hơn nữa lại đang lúc “thịnh” niên, đạo pháp cực nhanh, cực độc.

Lão chính là Sở Hùng, Niếp Hộ Sinh là Triệu Hùng, còn có Vương Phác là Tề Hùng. Ba người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời. Vương Tuyết Chi nếu một địch ba, có thể thắng được không?

Hòa Thang thấy con mình, vui mừng, nói:

- Mân nhi, không phải người đã từng nói sẽ không báo thù cho Công nhi sao?

Hòa Mân trả lời:

- Con thân là bang chủ, một câu nói, một hành động đều là tấm gương cho bốn mươi bảy vạn dân quân. Làm sao có thể vì việc tư mà động đến việc công? Tuy nhiên bây giờ con đã từ bỏ chức vị bang chủ, vì đệ đệ báo thù một cách quang minh chính đại, không ai có thể dị nghị nữa.

Hòa Thang nghe vậy giật mình:

- Người đã từ bỏ chức vị bang chủ? Vậy người truyền lại cho ai?

Hòa Mân đáp:

- Ngoại trừ Vật nhi, còn ai có khả năng nữa?

Hòa Thang nghe thấy tên Hòa Vật, mới yên lòng:

- Võ công, trí mưu của A Vật đều có một không hai. Ngay cả ta và người cũng không hơn được nó. Để nó tiếp nhận ngôi vị bang chủ là hợp lý nhất.

Hòa Mân quay sang Vương Tuyết Chi, trừng mắt nói:

- Công đệ mặc dù làm nhiều chuyện không đúng, nhưng chúng ta tự có gia pháp của Hòa gia để xử trí. Vương Tuyết Chi, người đã giết nó, giờ đây không thể không hoàn mạng cho ta!

Hòa Thang mừng rỡ, vỗ vai con mình, cười nói:

- Đây mới chính là con ngoan của ta.

Hòa Mân chợt cao giọng nói:

- Vương Tuyết Chi võ công cao cường. Chúng ta động thủ với hắn cũng không cần giữ quy củ giang hồ, tất cả cùng xông lên.

Hắn nắm chặt tay cha, một mặt rút ra đoản đao, muốn gia nhập cuộc chiến, đột nhiên dừng lại, quay sang hỏi Niếp Hộ Sinh:

- Triệu Hùng, ông không cùng chúng ta vây công Vương Tuyết Chi sao?

Niếp Hộ Sinh đáp:

- Bần tăng và Vương công tử có giao tình trước đây, không muốn cùng hắn đẩy động binh đao. Các người cứ cầm chân hắn, bần tăng đi phá xe lương.

Đoạn chấp tay, chậm rãi tiến lên trước.

Đám xa phu thấy vị hòa thượng đến gần xe lương. Ba, bốn người lập tức rút binh khí, chém đến.

Niếp Hộ Sinh đột nhiên gầm lên một tiếng “Sư Tử Hồng”, chấn động màng nhĩ đám xa phu, binh khí đang chém xuống người hắn thoáng dừng lại. Song chưởng xoay tròn, kim quang từ song trường sáng chói rực rỡ, nội kinh mang theo quang mang chói mắt bắn ra - “Đại Chuyển Pháp Luân Chưởng”!

Năm xưa Phật Tổ lần đầu tiên thuyết pháp trước chúng đệ tử tại Lộc Uyển Dã đã thuyết pháp chứng đạo, chuyện này gọi là “Sơ Chuyển Pháp Luân”. Sau này, mỗi lần Phật Tổ thuyết pháp đều gọi là “Chuyển Pháp Luân”. Niếp Hộ Sinh hiểu được ý nghĩa Phật pháp, kết hợp với tinh hoa của Phật gia chưởng, sáng tạo ra một môn vô thượng thần công, gọi là “Đại Chuyển Pháp Luân Chưởng”.

Thần chưởng vừa xuất ra, năm, sáu gã xa phu đã kêu lên thảm thiết, ngã xuống đất mất mạng. Mặc dù tuyệt khí nhưng trên người không hề xuất hiện một vết thương nào.

Chỉ có ba bốn gã xa phu tấn công Niếp Hộ Sinh, nhưng tại sao lại có năm, sáu người trúng chưởng mất mạng? Nguyên thần chưởng của Niếp Hộ Sinh có uy lực cực lớn, như sóng biển liên miên không dứt. Ngay cả đám xa phu không tấn công hắn, đứng từ xa cũng bị chưởng kinh quét trúng mà mất mạng.

Sáu gã xa phu chết đi, nếu không phải là người Hung Nô, người Yết, mũi ắt sâu, nhiều râu thì cũng là người Tiên Ti mặt trắng râu vàng. Nếu không phải Tiên Ti thì cũng là Để nhân, Khương nhân. Tóm lại người chết đều là Hồ nhân!

Niếp Hộ Sinh lại bước đến gần Liễu Tẩu Tẩu, Phật chưởng tung ra đánh về phía Hoàng Phủ Nhất Tuyết. Hoàng Phủ Nhất Tuyết thân pháp biến đổi ba lần, bất quá vẫn không thể thoát khỏi một chưởng đơn giản này, kêu lên một tiếng rơi xuống đất, choáng váng, ngất đi.

Phật gia có đức hiếu sinh. Niếp Hộ Sinh không giết chó nhưng nhìn thấy người Hồ lại không buông tha, xem ra ở trong lòng hắn, tính mạng người Hồ còn không bằng con kiến!

Đoạn lại chậm rãi nói:

- Liễu Tẩu Tẩu, phá xe!

Liễu Tẩu Tẩu ứng tiếng:

- Tuân mệnh! – Thân thể giống như điều hâu bay lên, nhắm cổ xe lớn đánh đến.

Vương Tuyết Chi đang đánh với ba người Vương Phác, Bạch Qua Đầu, Thường Tây Nhạc, đại chiếm thượng phong. Tuy nhiên khi phụ tử Hòa Thang gia nhập vòng chiến thì thế cục nhất thời nghịch chuyển.

Hòa Thang không tính làm gì, nhưng thanh đoản đao của Hòa Mân lại giống như pháp khí của thiên thần, chém, xoắn, đâm, lật, kéo, đẩy, quét, giật, chặn, biến ảo khó lường, chỉ một thanh đoản đao nhưng lại có thể dung hợp chiêu thức của Thanh Long đao, Xuất Sơn đao, Xuân Thu đại đao, Đại Trảm đao. Đao chiêu biến đổi liên tục, không hề tuân theo một quy tắc, lộ số nào cố định. Đao pháp quả nhiên đã đạt đến cảnh giới quỷ thần nan trắc.

Vương Phác rít lên:

- Cút ngay, ta không cần các người giúp sức, mình ta là đủ!

Hòa Mân cười lạnh, nói:

- Lúc này không phải người cũng đã nói như vậy sao? Để cho người một mình hành động, kết quả thế nào? Ngay cả tính mạng của Thân Tân cũng không còn!

Vương Phác lại nói:

- Người nghĩ rằng ta không giết được Vương Tuyệt Chi?

Hòa Mân không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Người nghĩ rằng ta không hiểu được tâm ý của người chắc? Vương Tuyệt Chi là cháu người, nhưng lại là cừu nhân giết chết em ta. Người biết một khi xong chuyện, ta nhất định không tha mạng cho hắn. Cho nên người cương quyết không cho ta động thủ, có đúng không?

Vương Phác hừ một tiếng, im lặng không nói gì nữa.

Hòa Mân lại nói:

- Ta đã cho người cơ hội, để người ra tay trước, nhưng người không thu thập được hắn, ta mới phải trợ giúp, có thể nói là đã nể mặt người lắm rồi, người lại còn trách ta? – Miệng nói nhưng tay không dừng một chút, liên tục chém ra hơn một trăm đao.

Vương Tuyệt Chi lúc này thẳm nghĩ:

- Ta tưởng đã quan sát qua đao pháp của Hòa Thang thì có thể nhìn rõ được sự ảo diệu của đao pháp Hòa gia. Ai ngờ lại là sai lầm lớn! Hòa Mân từ nãy đến giờ thi triển cả hai trăm chiêu, làm gì có chiêu nào giống chiêu thức Hòa Thang đã sử dụng?

Vương Tuyệt Chi đột nhiên nghiêng người chuyển cước, chân bước nhanh như chớp giật, chạy xéo bảy bước, tả chưởng “Chấn Kinh Bách Lý” mang theo nội kinh như bài sơn đảo hải tống ra, hữu chưởng thu sát thân thể, xuất ra “Vô Vọng Chi Hành”, phăng phất như một chiếc lá trong gió, lơ lửng vô định, không ai có thể nhìn rõ được mục tiêu đánh tới của chưởng pháp. Hắn quan sát chiến cục, nhận thấy nếu luận về “khoái chiêu” thì còn kém Hòa Mân, bèn kết hợp bộ pháp biến ảo với nội lực hùng hậu, chiêu thức tinh diệu để áp chế đối thủ.

Hòa Mân là người thiên tư đỉnh ngộ, mười một tuổi đã học hết tinh yếu của khoái đao Hòa gia. Sau đó gặp kỳ ngộ, học được thêm nhiều đao pháp inh khác, dung hợp vào đao pháp Hòa gia. Vì vậy càng trở nên lợi hại, so với tiền nhân thì vượt trội rất nhiều. Hơn mười năm qua, hắn dựa vào một thanh khoái đao tung hoành giang hồ. Ngoại trừ Phụng Hoàng phu nhân là người chiêu dụ hắn gia nhập Sát Hồ thế gia, chưa có ai là đối thủ. Lúc này nhìn thấy Vương Tuyệt Chi tung ra hai chưởng, một chưởng “Chấn Kinh Bách Lý” khiến cho đao thể khựng lại, hữu chưởng “Vô Vọng Chi Hành” không biết sẽ vỗ vào bộ phận nào trên cơ thể, đành miễn cưỡng thối lui ba bước, trong lòng đâm ra hoảng sợ, thẳm nghĩ:

- Thăng nhãi này danh vang võ lâm, võ công quả thật kinh nhân.

Hòa Mân khi nãy đứng ngoài quan sát Vương Tuyệt Chi và Vương Phác giao thủ thì đã giật mình, biết võ công Vương Tuyệt Chi cao hơn bản thân. Tuy nhiên khi giao thủ mới biết võ công Vương Tuyệt Chi so với dự liệu của hắn còn cao hơn rất nhiều.

Vương Phác nhìn thấy Vương Tuyệt Chi thi triển Dịch Bộ Dịch Xu như mây bay chớp giật, biến ảo như quỷ mị, vừa thẹn vừa đỏ kị:

- Tại sao ta khổ luyện nhiều năm, đã thuần thục Dịch Kinh và bí kíp gia truyền, nhưng lại không thể lĩnh ngộ được tinh túy của bộ pháp này? Trong khi hắn tùy tiện luyện tập, đến năm mười bảy, mười tám tuổi đã thành một thân tu vi cực cao. Ài, Vương gia có rất nhiều người thiên tư thông đỉnh, tinh thông Dịch lý, nhưng tại sao chỉ có hai cha con hắn là có thể luyện thành Dịch Bộ Dịch Xu? Trong việc này nhất định có huyền cơ khác, chỉ là ta nhất thời chưa tìm ra mà thôi.

Hòa Mân tuy bị đánh lui nhưng bốn người bọn Vương Phác lập tức bỏ nhào vào thi triển tuyệt kỹ, nhân cơ hội này giết chết đại kỳ nhân có võ công tuyệt cao – Vương Tuyệt Chi!

Vương Tuyết Chi không sợ trời, không sợ đất, làm gì có chuyện sợ bị vậy công. Tuy nhiên năm người cứ bám lấy hần dai như đĩa đói, Niếp Hộ Sinh, Liễu Tẩu Tẩu lại đang phá xe lương, thật không biết nên làm thế nào mới tốt!

Hần huyết một tiếng sáo dài, thanh âm như long du mặt nước, hổ gầm sơn cốc, kích chưởng, kinh khí bạo phát, mười hai thành công lực điên cuồng phun ra, mở một đường máu.

Bất quá nội lực hần tuy mạnh mẽ nhưng làm sao bằng năm gã cao thủ hợp lực? Năm người hoặc chưởng hoặc binh khí cắt kinh khí của hần thành năm mảnh, biến mất, nội lực tản mát ra khiến cho cát bay đá chạy, xuất hiện vô số hố nhỏ trên mặt đất.

Chợt có hai tiếng quát yêu kiều vang lên:

- Vương công tử, chàng đừng lo, chúng ta đến giúp chàng!

Thanh âm vừa dứt thì người đã đến, tỷ muội Lâm Đại Côi, Lâm Tiểu Côi, người đao mỏng, người đoản trượng, chia ra tấn công Hòa Mân và Bạch Qua Đẩu. Lâm Tiểu Côi không còn trần như nhộng nữa, hơn thế còn mặc thêm một bộ trường bào bên ngoài áo ngắn, hiển nhiên khi ở trong xe của Vương Tuyết Chi đã chỉnh đốn lại y phục.

Lâm Tiểu Côi chém ra ba đao, nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Vương công tử, chúng ta sóng vai tác chiến, đồng sinh cộng tử!

Võ công hai nàng mặc dù không kém, nhưng làm sao có thể giao đấu được với bậc đại cao thủ như Hòa Mân và Bạch Qua Đẩu? Chiêu thức vừa tung ra đã bị hóa giải, Lâm Tiểu Côi lập tức thụ hiểm, cho dù không chết nhưng dám chắc sẽ bị phế đi một cánh tay. Lâm Đại Côi thì chỉ biết giương mắt nhìn khoái đao của Hòa Mân chuẩn bị cắt thân thể mình thành mười bảy, mười tám mảnh.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, thân thể hai nàng chợt tung về phía sau nhanh như thiểm điện, tránh được công kích của một đao một kiếm.

Nắm lấy tay hai nàng, kéo về phía sau chính là Vương Tuyết Chi. Bất quá khuôn mặt hần trở nên rất cổ quái, dường như đang suy nghĩ một chuyện rất khó khăn.

Lâm Tiểu Côi hoàn hồn, nói:

- Vương công tử, đa tạ đã cứu thiếp, sau này thiếp sẽ là người của chàng.

Lâm Đại Côi tựa hồ choáng váng, một lúc mới có thể định thần được.

Hai nàng hết sức hoảng sợ, đồng thời úp mặt vào ngực Vương Tuyết Chi, suýt nữa đã khóc òa lên:

- Vương công tử... – Một đao một trượng trong tay xuất kỳ bất ý cắm vào bụng Vương Tuyết Chi.

Khoảng cách gần nhau như vậy, cho dù Vương Tuyết Chi có bản lĩnh thăng thiên, khinh công tuyệt thế đi nữa cũng không thể tránh được!

Hai nàng đang vui mừng, đột nhiên phát giác ra khí lực toàn thân đã biến mất, một đao một trượng cho dù đã chạm vào bụng Vương Tuyết Chi nhưng lại không cách nào có thể đâm sâu vào.

Vương Tuyết Chi buông tay hai nàng, thở dài nói:

- Ta thật không thể nghĩ ra, vì một gã Mê Tiểu Kiếm mà Sát Hồ thế gia và Thạch Lạc đã tạm bỏ qua ân cừu cá nhân, bắt tay nhau hành động, ngay cả thuộc hạ của Trương Tân - Ngũ Bí sát thủ - cũng đã đến đây hai người.

Lâm Tiểu Côi rít lên:

- Người, người, người là yêu quái hay là người? Sao có thể nhận ra thân phận của chúng ta?

Hai nàng đúng là hai người Ngũ Bí sát thủ, người sử dụng đao mỏng vốn là sử dụng Thái đao, chuyên cải trang thành thiếu phụ để giết người; Người sử dụng đoản trượng vốn là sử dụng Cừu trượng, chuyên cải trang thành lão bà để giết người.

Các nàng mặc dù đã từng giao thủ với Vương Tuyết Chi nhưng lúc đó đã che mặt, lại cải trang thân hình. Vương Tuyết Chi tuyệt không thể nhận ra các nàng được.

Wương Tuyết Chi nói:

- Các người giả mạo rất giống, ngay cả câu chuyện cũng hết sức linh hoạt, hợp lý. Ta vốn dĩ đã bị lừa, nhưng các người có một chuyện không biết.

Lâm Tiểu Côi hỏi:

- Chuyện gì?

Wương Tuyết Chi cười khỏ nói:

- Lâm Tổ của Lâm gia là bằng hữu lâu năm của ta. Hắn chỉ có một đứa con mười tuổi, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện thêm hai vị nữ nhi như hoa như ngọc đây?

Wương Tuyết Chi nói nghe thật dễ dàng, kỳ thật trong lòng thâm hô nguy hiểm:

- Vẫn còn may! Lúc ả xích lô thân thể tiến vào lòng ta, nếu ta không kịp thời quát ả ngừng lại, để cho thủ trao của ả lần xuống hạ thể thì..... – Nghĩ đến đây, toàn thân hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Lâm Tiểu Côi khẽ than:

- Sai một li, thua cả ván cờ! Chúng ta thua dưới tay người, chết cũng không oán thán!

Lâm Đại Côi lạnh lùng nói:

- Vương Tuyết Chi, người còn đứng đó làm gì? Mau động thủ giết chúng ta đi!

Một thân công lực của hai nàng đã bị Vương Tuyết Chi dùng Vương đạo chân khí phế đi, ngay cả di động cũng khó khăn, chỉ còn để mặc cho Vương Tuyết Chi xử trí.

Wương Tuyết Chi thản nhiên nói:

- Ta đã phế đi võ công của các người, còn giết làm gì? Từ trước đến nay ta chưa từng giết nữ nhân.

Hòa Mân nhìn đăm đăm Vương Tuyết Chi, nhất cử nhất động cũng không bỏ qua. Hắn thấy Vương Tuyết Chi có thể dễ dàng chế ngự hai nữ sát thủ, thân thể di động nhưng không hề lộ ra một chút sơ hở để có thể công kích, thâm nghĩ ngợi:

- Võ công tên nhãi này đã đạt đến mức siêu phàm nhập thánh. Năm người chúng ta hợp công, cho dù không thua, cũng chưa chắc đã giết được hắn. Hừ, Tề Hùng là tộc thúc của hắn, Triệu Hùng lại là cố giao của hắn, một khi hủy xong xe lương thì sẽ phải dứt mà đi, nhất định không chịu giúp ta một tay giết Vương Tuyết Chi. Chỉ bằng võ công của ta và phụ thân, làm sao giết được hắn, báo thù cho Công đệ đây?

Nghĩ tới đây, trong lòng lập tức có chủ ý:

- Cục diện hôm nay, nếu muốn giết được Vương Tuyết Chi thì nhất định phải kéo Triệu Hùng vào vòng chiến! – Vội hô to – Triệu Hùng, khoan hãy phá xe lương. Thăng nhãi này quá lợi hại, chúng ta không thể thu thập được, mau lại đây trợ quyền giết hắn!

Wương Tuyết Chi nhìn thấy năm người đã chia ra bao vây theo phương vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa Thổ. Trừ phi mọc cánh, nếu không sẽ không thể vượt qua năm người này cứu xe lương. Mắt lại nhìn thấy Niếp Hộ Sinh, Liễu Tẩu Tẩu đang giao chiến với Phục Phi Diệu, và đám xa phu, một khi thu phục xong đám viện thủ của mình thì sẽ bắt đầu phá hủy xe lương.

Hắn đang lo lắng vô cùng, chợt nghe Hòa Mân gọi Niếp Hộ Sinh giáp công, bất giác cảm thấy vừa vui vừa lo. Vui vì Niếp Hộ Sinh đến đây sẽ chưa thể phá hủy xe lương. Lo vì e rằng mình không thể địch lại sáu người giáp công!

Niếp Hộ Sinh lắc đầu, nói:

- Đã nói rồi, các người quản Vương Tuyết Chi, bản tăng quản xe lương. Vương công tử có giao tình với bản tăng, bản tăng sẽ không cùng người liên thủ đối phó hắn.

Đoạn giờ bàn tay lên, hướng đến cổ xe đầu tiên.

Nhưng một chưởng này cuối cùng lại không tung ra!

Hòa Mân đang muốn tiếp tục khuyên Niếp Hộ Sinh thì một làn gió từ phía sau ập đến, quay người lại đã thấy Vương Phác, hắn cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Người... - Đột nhiên đau nhói, miệng phun ra một ngụm máu tươi, giờ tay đỡ lấy, quả nhiên trong máu đã lẫn lộn cả nội tạng.

Ánh mắt Vương Phác lộ ra vẻ đồng tình với Hòa Mân, gật đầu:

- Đúng, là ta giết người. Người có xuống hoàng tuyền uống Mạnh Bà thang thì nói cho bà ta biết.

Vương Phác một quyền đâm vỡ nát tâm mạch của Hòa Mân. Hòa Mân một câu cũng không thể nói xong, chết đi mà hai mắt vẫn mở to vì kinh ngạc.

Hòa Thang rít giọng, quát:

- Tại sao ngươi lại giết nó?

Vương Phác nhanh chóng quay lại phía sau, trở tay tung ra một trảo, cắm thẳng vào ngực Bạch Qua Đấu, bẻ gãy xương lồng ngực, bóp nát trái tim.

Bạch Qua Đấu đang bàng hoàng vì cảnh tượng Hòa Mân bị giết chết, không kịp đề phòng một trảo của Vương Phác, trong chớp mắt đã bỏ mạng.

Cục diện biến đổi không ngờ, Thường Tây Nhạc không kịp suy nghĩ, quát to một tiếng, tung người chạy mất.

Hòa Thang đau đớn kêu lên:

- Ta giết người, báo thù cho Mân nhi! – “Vù vù vù..” liên tục chém ra năm đao, bổ vào ngực Vương Phác.

Võ công của Vương Phác với Hòa Mân chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân, công bằng quyết đấu cũng chưa biết ai thắng ai thua. Hòa Thang làm sao có thể là đối thủ của hắn? Hơn nữa đao mỏng của Hòa Thang đã bị Vương Tuyệt Chi chấn gãy. Lúc này chỉ sử dụng một thanh bội đao tầm thường, công phu không bằng lúc trước, chưa đến mười chiêu đã rơi vào hiểm cảnh, chút nữa đã chết dưới chưởng của Vương Phác.

Vương Tuyệt Chi nhìn Vương Phác giao đấu với Hòa Thang, trong lòng xuất hiện sự nghi hoặc, khó lòng giải thích:

- Tại sao Vương Phác lại giết Hòa Mân? Trong lòng vị nhị thập nhị thúc của hắn đang nghĩ gì?

Đoạn dời thân về phía trước, điểm vào huyệt Ngọc Đường, Thiên Trung, Trung Đình, Cưu Vĩ của Hòa Thang, lão nhân này mềm nhũn ngã xuống.

Nhưng chưởng thế của Vương Phác vẫn không ngừng, bất kể Vương Tuyệt Chi có điểm trúng huyệt đạo Hòa Thang hay không, Hòa Thang vẫn không tránh được một chưởng “Kiến Long Tại Điền”, một khi trúng chưởng thì không thể không chết.

Ngũ chỉ Vương Tuyệt Chi khẽ búng ra, Vương Phác biết lợi hại, không muốn môn trúng chiêu, lập tức thu chiêu. Bất quá Vương Phác không biết sử dụng “Kháng Long Hữu Hối”, thu chiêu thật sự là khó khăn.

Vương Phác vội hỏi:

- Tại sao ngươi không cho ta giết hắn?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Bất kể thúc giết Hòa Mân vì lý do gì, thì cũng không nên giết một lão nhân đã hơn trăm tuổi, đó là việc thương thiên bại lý.

Vương Phác lại hỏi:

- Nếu lão già này đem chuyện này tiết lộ ra ngoài....

Vương Tuyết Chi mỉm cười, nói:

- Tiết lộ chuyện này ra ngoài đâu chỉ mình lão?

Vương Phác nhìn xung quanh, đã thấy Niếp Hộ Sinh, Liễu Tẩu Tẩu, Thường Tây Nhạc biến đi từ lúc nào.

Vương Tuyết Chi thản nhiên nói:

- Lúc này thúc muốn giết người diệt khẩu cũng đã quá muộn. Dù sao việc thúc phản bội Sát Hồ thế gia cũng đã sớm lộ ra ngoài, việc gì phải lo sợ lão nhân này.

Vương Phác nhếch mép cười, nói:

- Ta là tộc thúc của ngươi, lại là ân nhân cứu mạng của ngươi. Ngươi lại dùng bộ dạng này nói chuyện với ta sao?

Vương Tuyết Chi ngạo nghễ đáp:

- Thúc cho rằng các người có thể giết được Vương Tuyết Chi này hay sao? Cho dù thế nào thì cùng lắm các người cũng chỉ có thể hủy đi lương thực của Mê Tiểu Kiếm mà thôi. – Nhìn bộ dáng vừa ngạo nghễ, vừa thung dung của hắn, quả nhiên hai người có điểm tương đồng, giống chú cháu trong nhà.

Vương Phác cười phá lên:

- Nói hay lắm!

Vương Tuyết Chi phát tay, ra hiệu cho Lâm Đại Côi, Lâm Tiểu Côi rời khỏi, tránh để Vương Phác thay đổi chủ ý, đoạn nói:

- Nhị thập nhị thúc, tiểu đệ có một vấn đề muốn hỏi thúc...

Vương Phác ngắt lời:

- Ngươi muốn hỏi vì sao ta giết Hòa Mân, phản bội Sát Hồ thế gia?

Vương Tuyết Chi ve cằm, nói:

- Nếu là người bình thường thì ai cũng sẽ hỏi câu này.

Vương Phác đang muốn trả lời, đột nhiên nhìn Vương Tuyết Chi, trong lòng cả hai đều kinh nghi không ngừng.

Bọn họ nghe được một tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, e rằng phải có tới hai trăm kỵ sĩ.

32. Q.4 - Chương 5: Mê Tiểu Kiếm

Vương Tuyết Chi vội vàng tiến đến xem qua thương thế của Tuyết Vô Diễm.

Tuyết Vô Diễm bị chưởng phong của Niếp Hộ Sinh kích trúng. Vương Tuyết Chi đã định để cho nàng nằm nghỉ một chút, đợi khi khí huyết lưu thông, sẽ trị thương cho nàng. Song giờ phút này lại có địch nhân tập kích, đành phải miễn cưỡng dùng nội công trị thương cho nàng.

Vương Tuyết Chi khẽ đặt tay lên huyệt Linh Thai của Tuyết Vô Diễm, vận dụng huyền công, chân khí ào ạt truyền vào cơ thể nàng.

Hắn sử dụng thuật phân tâm nhị dụng, một mặt dẫn thông kinh mạch cho Tuyết Vô Diễm, một mặt lắng nghe tiếng vó ngựa truyền đến.

- Chậm một chút, chậm một chút, không nên đến nhanh như vậy. Chờ ta cứu tỉnh Tuyết cô nương, sau đó chữa thương cho Phục Phi Diệu đã. Có thêm hai người này trợ giúp, cho dù đánh một trận nữa cũng có thêm hai phần chắc thắng.

Riêng Hoàng Phủ Nhất Tuyệt bị chưởng phong đánh ngã, Vương Tuyệt Chi không biết huyết đạo của nó như thế nào, có muốn cứu cũng không có khả năng cứu được.

Đột nhiên giữa không trung vang lên tiếng ưng thét - Anh Tuyệt giương móng vuốt trực tiếp công kích, mục tiêu chính là Vương Tuyệt Chi!

Wương Tuyệt Chi nghĩ bụng:

- Nó đã bay đi ngoài một trăm dặm, trinh sát địch nhân, sao lại vô cớ quay lại? Hay là nó ở trên cao, tầm quan sát rộng, thấy được tình cảnh nơi này, nên vội bay về đây hộ giá?

Đoạn hô to:

- Anh Tuyệt, đừng hiểu lầm. Ta không phải kẻ làm hại chủ nhân của ngươi, ta đang dùng nội lực để cứu nàng.

Hắn nghĩ Anh Tuyệt cho dù thông linh đến mức nào thì cũng chỉ là súc sinh, làm sao có thể phân biệt được hắn đang cứu Tuyệt Vô Diễm, không phải làm hại nàng. Tuy nhiên hắn cũng không muốn làm Anh Tuyệt bị thương, tả chưởng hướng lên trời, tá lực, dẫn lực công kích của Anh Tuyệt biến mất.

Ai ngờ mục tiêu của Anh Tuyệt không phải là hắn, sà xuống mặt đất, cước trảo vươn ra đập lên một cánh tay.

Chủ nhân của cánh tay đó chính là Tuyệt Vô Diễm. Nàng đã tỉnh lại, lạnh lùng nói:

- Anh Tuyệt rất thông minh, quyết không thể làm ra chuyện sai lầm.

Lại nói Vương Phác chặn hậu phía sau xa đội, nhìn thấy đám kỵ sĩ như gió cuốn tới. Tên cầm đầu vươn roi ngựa chỉ vào Vương Phác, quát lớn:

- Người đến là nhân mã phương nào, là địch hay bạn?

Wương Phác bật cười trả lời:

- Người đến rõ ràng là các ngươi, không phải là ta. Ta không hỏi ngươi, ngươi lại hỏi ta.

Người cầm đầu mặt đỏ như táo chín, râu ria dựng đứng, đáng vẻ như rất nóng vội, hô lên:

- Huynh đệ, xung trận giết địch! - Kỵ mã phía sau nhất loạt xông lên.

Nhân mã đối phương rất đông, Vương Phác cho dù có thể phân thân thành mười người, cũng không thể chống đỡ được. Hắn vội cười to nói:

- Tên nhiều râu kia, ngươi ý đồ đông người thì cho rằng ta không thể đối phó hay sao?

Người cầm đầu tính nóng như lửa, quát:

- Được, lão tử quang minh lỗi lạc, đơn đả độc đấu với ngươi! - Thân thể đứng lên, đầu roi điểm vào huyết Nghênh Hương nơi chóp mũi Vương Phác.

Đầu roi điểm huyết cực kỳ chuẩn xác, nhưng lợi hại nhất chính là kỹ thuật điều khiển ngựa của hắn, có thể khiến cho chân ngựa linh hoạt như chân người, thoát tiến thoát thoái. Thực sự khiến cho kẻ khác ngưỡng mộ.

Wương Phác cười hì hì, đáp:

- Ngươi quang minh lỗi lạc, nhưng ta lại không quang minh lỗi lạc. Ngươi muốn đơn đả độc đấu, nhưng ta lại không thích chơi trò này. - Thân người nhảy bật lên, phi thân ra ngoài mười trượng, đập lên lưng một chiến mã, xiết chặt cổ họng kỵ sĩ trên ngựa.

Tên thủ lĩnh thấy thế, sợ đến nổi hồn phi phách tán, kêu lên:

- Ngươi ...ngươi làm gì vậy?

Hắn vừa rồi vẫn còn hung hãn, oai phong lẫm liệt, bây giờ đã biến thành bộ dạng co rút, khúm núm, khuôn mặt giật giật, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

Thủ chỉ Vương Phác kìm chặt cổ họng kỵ sĩ. Mặc dù khuôn mặt kỵ sĩ được che kín bởi sa mỏng nhưng Vương Phác vẫn nhận ra được đây là một nữ nhân xinh đẹp. Ngay cả gió bụi trên đường cũng không làm giảm đi được vẻ tuyệt thế của nàng.

Nữ nhân này chính là thê tử của tên thủ lĩnh kia!

Ánh mắt Vương Phác rất lợi hại, vừa nhìn lướt qua đã đoán biết được quan hệ của nữ nhân này và tên thủ lĩnh không hề đơn giản. Hắn gan lớn cuồng vọng, cho tới bây giờ không hề thủ đạo quân tử, tuyệt không ngại chuyện khi dễ nữ nhân. Ý niệm vừa chuyển, liền thi triển nhất chiêu, khổng chế nàng dễ như trở bàn tay.

Hắn cười khanh khách, nói:

- Quân tử đấu trí không đấu lực, có tiện nghi như thế này, cần gì phải khổ cực đánh đấm? – Hắn nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của tên thủ lĩnh, càng hiểu được mình đã bắt đúng người, càng thêm đắc ý.

Gã thủ lĩnh vừa sợ vừa tức, lớn tiếng mắng:

- Người...người là một tên hèn hạ, mau thả thê tử ta ra, đại chiến với ta ba trăm hiệp!

Wương Phác nghe chửi càng thêm khoái trá, lớn tiếng nói:

- Ta là hèn hạ nhân, người là đại anh hùng. Đại anh hùng mau ra lệnh cho bộ hạ dừng tay. Nếu không hèn hạ nhân sẽ móc cặp mắt thê tử đại anh hùng làm đồ chơi đấy!

Nói là làm, hai ngón tay hắn cong lại, đè vào nhân bì của nữ nhân.

Wương Phác hiểu được một chuyện:

- Muốn chế ngự một trăm tên kỵ sĩ như long như hổ này thực không dễ. Cho dù võ công của người có thông thiên đi nữa thì cũng không có khả năng. Chỉ có biện pháp duy nhất là làm sao chế ngự được tên thủ lĩnh, bắt hắn ra lệnh cho thuộc hạ dừng lại.

Hốc mắt của nữ nhân đau đớn, khẽ nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

- Tẩu lang, thiếp và chàng đi chuyến này đã không còn nghĩ đến tính mạng nữa. Chàng làm sao có thể vì thiếp mà không nghĩ đến đại cuộc? Chàng thử nghĩ xem tính mạng thiếp quan trọng hay tính mạng mười ba vạn Khương nhân quan trọng? Nếu chàng vì thiếp mà chùn bước thì mọi người sẽ thóa mạ chàng là hèn hạ, làm sao còn mặt mũi đứng trước liệt tổ liệt tông của bộ lạc Tiên Linh!

Wương Phác nghe nàng nói, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, trầm ngâm một lúc lâu không nói gì.

Một gã thanh niên râu rậm, kêu lên:

- Tộc trưởng, cho dù tên tặc tử này gan lớn thế nào thì hắn cũng không dám giết chết Thiêu Hà Nữ. Để ta một đao xé thịt hắn! – Thân thể lẳng không bỏ ra một đao, đao khí bức nhân, võ công hiển nhiên không hề thua kém thủ lĩnh.

Wương Phác mặc dù không phải đại sát tinh giết người thành thói như Lưu Thông, Lưu Diệu, Thạch Lặc, Thạch Hổ, Hiên Viên Long, song móc mắt một người, cũng sẽ không hề chớp mắt. Tuy nhiên hắn nghe thấy thanh niên kia nói “tộc trưởng”, “Thiêu Hà Nữ”, trong lòng nổi lên sự nghi ngờ, hai ngón tay không dám tùy tiện làm bừa nữa.

Một đao của thanh niên chém đến, khí thế như thiên quân vạn mã, sắc bén vô song. Vương Phác đang ở trên yên ngựa, không thể tránh né, trên tay không có vũ khí, lại càng không dám đem Thiêu Hà Nữ làm lá chắn. Trong lúc nguy cấp, bỗng nghĩ ra được biện pháp, hai chân kẹp chặt lấy hông ngựa, vận lực xoay người, nâng bổng thân ngựa năm, sáu trăm cân ngửa lên trên, thân thể nằm phía dưới. Một đao của thanh niên lập tức chém vào thân ngựa, xả ra làm đôi.

Wương Phác từ trên thân ngựa rơi xuống đất, đơn thủ chống thẳng xuống đất, chế trụ lực lượng. Nếu không thân ngựa mặc dù không cứng rắn, cũng thừa sức đè chết Thiêu Hà Nữ.

Thanh niên râu rậm đang định tiếp tục công kích, đã thấy đầu roi điểm đến trước mặt, ngăn cản hắn tấn công. Người ngăn cản hắn chính là gã tộc trưởng.

Tộc trưởng trầm giọng nói:

- Dừng tay!

Thanh niên râu rậm cả giận nói:

- Tại sao? Ta tự tin trong vòng ba chiêu nhất định sẽ có thể giết chết thằng nhãi này!

Tộc trưởng lạnh lùng nói:

- Hẳn ít nhất cũng sẽ không đứng yên cho đao người chém!

Ý của gã tộc trưởng muốn nói nếu Vương Phác đem Thiêu Hà Nữ làm tấm chắn thì cho dù thanh niên kia có chém ra ngàn đao, vạn đao cũng không thể đả thương được Vương Phác.

Lúc này Vương Tuyết Chi đã đi ra phía sau đoàn xe, theo sau là Tuyết Vô Diễm, Phục Phi Điểu. Anh Tuyết đậu trên vai Tuyết Vô Diễm.

Vương Tuyết Chi nhìn gã tộc trưởng, hỏi:

- Các hạ cuối cùng là ai? Các người đã theo dõi ta hai ngày qua, đêm nay muốn tử chiến?

Đám người này chính là nhóm người thứ tư theo dõi xa đội. Anh Tuyết thấy bọn họ đã khởi hành, lập tức bay trở về thông tri cho Tuyết Vô Diễm. Ai ngờ khi quay lại thì Tuyết Vô Diễm đã bị Niếp Hộ Sinh đả thương. Sau khi Tuyết Vô Diễm được Vương Tuyết Chi cứu tỉnh lại, Anh Tuyết lập tức đem tin tức “nói” cho nàng biết, Tuyết Vô Diễm mới thuật lại mọi chuyện cho Vương Tuyết Chi.

Lúc này một gã nho sinh tiến đến, ghé vào tai tên tộc trưởng nói nhỏ vài câu. Người này chính là tên nho sinh giả trang đã theo dõi xa đội mấy ngày nay.

Vương Tuyết Chi nội công thâm hậu, giồng tai lên, nghe được lời nói của tên nho sinh:

- Tộc trưởng, hẳn chính là Vương Tuyết Chi!

Tộc trưởng nhìn thấy Vương Tuyết Chi, vui vẻ nói:

- Vương đại hiệp, phía trước có bao nhiêu địch nhân? Ở đây có một trăm bảy mươi võ sĩ Tiên Linh tộc, đều xin tuân theo sự phân công của đại hiệp. Muốn công sát địch nhân như thế nào, thỉnh xin ngài phân phó!

Vương Tuyết Chi lúc này mới hiểu ra:

- Các người đến đây để giúp ta?

Tộc trưởng đáp:

- Không sai, Mê thủ lĩnh gặp nạn. Chúng ta thân là Khương nhân, đều muốn liều mình giúp hắn, nhưng địch nhân thế mạnh, muốn giúp cũng giúp không được. May nhờ Vương đại hiệp nghĩa bạc vân thiên, rút đao tương trợ. Tiên Linh Tẩu ta nguyện đem thân khuyển mã ra trợ giúp, cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa cũng không nhú mảy.

Người Khương gọi thủ lĩnh của mình là “tộc trưởng”. Tiên Linh Tẩu chính là thủ lĩnh của bộ lạc Tiên Linh, mọi người tại đây đều gọi hắn là tộc trưởng. Hắn lại gọi Mê Tiểu Kiếm là “Mê tộc trưởng”. Về phần thê tử của hắn nguyên đến từ bộ lạc Thiêu Hà, tên chỉ có duy nhất một chữ “Yên”. Vì thế tộc nhân của hắn gọi nàng là “Thiêu Hà Nữ”.

Vương Phác chẳng biết đã tiến đến trước mắt Tiên Linh Tẩu từ lúc nào, cười nói:

- Thì ra là hiểu lầm, đã mạo phạm đến tẩu tẩu. – Biết rõ nội tình, hẳn đương nhiên là thả Thiêu Hà Nữ ra.

Tiên Linh Tẩu nhìn thấy Vương Phác, bèn lui từng bước ra phía sau, giơ roi ngựa ra, đề phòng, nói:

- Người....

Vương Tuyết Chi bèn lên tiếng:

- Vị này là tộc thúc của ta. Địch nhân đều đã bị chúng ta đuổi đi.

Tiên Linh Tẩu vỗ vỗ trán, nói:

- Tiễn tiêu quay lại nói cho tại hạ biết các người đã chạm trán với địch nhân, chúng tôi lập tức cấp tốc chạy nhanh đến đây, không ngờ đã chậm một bước. Không những không trợ giúp được đại hiệp, lại còn gây nên sự hiểu lầm. Thành thật xin lỗi!

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Có gì mà phải xin lỗi, dù sao thì ta vẫn chưa chết, lương xa vẫn chưa bị hủy đi.

Mọi người kiểm tra tổn thất. Tổng cộng chết mất ba mươi bốn người, trong đó có hai mươi sáu người Hồ. Niếp Hộ Sinh mặc dù không giết Hán nhân nhưng Liễu Tẩu Tẩu lại không phân biệt Hồ, Hán, gặp người là giết. Về phần xe lương thì chưa bị hủy đi xe nào.

Vương Tuyết Chi hạ lệnh nghỉ ngơi bốn canh giờ để mọi người băng bó vết thương và nghỉ ngơi. Tuy người vẫn có thể thay phiên nhau đánh xe đi tiếp, song ngựa vẫn cần phải nghỉ ngơi. Bốn canh giờ này hoàn toàn không thể xem là lãng phí thời gian của cuộc hành trình.

Có bảy gã phu xe bị trúng phải hạt cau của Liễu Tẩu Tẩu, trọng thương, không thể đi tiếp. Vì thế sau khi băng bó vết thương, Vương Tuyết Chi ra lệnh cho bọn họ lên một cỗ xe, lại phái một gã phu xe lành lặn đưa bảy người đi đến nơi gần nhất có đại phu chữa trị. Đương nhiên là không cần quay trở lại.

Trong tám mươi cỗ xe ban đầu, có ba mươi xe chở một trăm sáu mươi người và lương thực đủ dùng trong mười ngày. Thực tế chỉ có năm mươi xe chở lương thực tiếp viện cho Khương Nhân đẳng. Hôm nay tử thương nhiều người, đành bỏ lại mười xe.

Vương Tuyết Chi nhân lúc nghỉ ngơi, nói chuyện với Tiên Linh Tẩu, hỏi hấn vì sao muốn trợ giúp mà không tiến lên bàn bạc trước, lại chờ đến khi xa đội gặp nguy hiểm mới xuất mã tương trợ.

Tiên Linh Tẩu trả lời:

- Chúng tôi nghe tin đại hiệp vận lương đến Thiên Thủy, lập tức tập kết nhân mã đến tương trợ. Tuy nhiên chúng tôi không quen mặc trang phục của người Hán, sợ rằng sát nhập chung với xa đội sẽ càng gây sự chú ý. Nên quyết định sẽ đi sau một đoạn, phát hiện ra các người chạm trán địch nhân mới xuất thủ tương trợ.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Cho dù các người không muốn đồng hành cùng ta thì cũng nên trao đổi với ta trước. Sao lại phải lén lút phái người luân phiên theo dõi ta?

Trong lòng Vương Tuyết Chi vẫn hoài nghi Tiên Linh Tẩu, cho nên phải đưa ra vấn đề hỏi Tiên Linh Tẩu. Nếu Tiên Linh Tẩu không thể giải đáp được thì Vương Tuyết Chi sẽ càng phải thận trọng hơn.

Về mặt Tiên Linh Tẩu hiện ra vẻ xấu hổ, tựa hồ có điểm khó nói. Hấn vốn là một hán tử khảng khái, lúc này lại ấp a ấp úng, vẻ mặt thật tức cười.

Vương Tuyết Chi cũng không ép hấn, chỉ im lặng chờ hấn nói ra. Nếu hấn không giải đáp được, nghi ngờ trong lòng mình, thì sẽ càng thêm đáng ngờ.

Tiên Linh Tẩu rốt cuộc cũng nói ra:

- Chúng tôi đã thương lượng qua. Vương đại hiệp được xưng danh Lang Gia Cuồng Nhân, không biết tính tình như thế nào. Nếu tùy tiện cầu kiến, cũng không biết Vương đại hiệp có làm khó chúng tôi hay không.

Vương Tuyết Chi sau khi nghe xong, mỉm cười nói:

- Ta là Lang Gia Cuồng Nhân, không phải là người điên. Người đến giúp ta, ta còn hoan nghênh không kịp, có lý nào lại làm khó các người?

Tiên Linh Tẩu gãi đầu nói:

- Lúc đầu tại hạ cũng nghĩ như Vương đại hiệp, tuy nhiên thê tử tại hạ và Tham Lang thì không nghĩ như vậy. Tham Lang dựa trên binh pháp hành quân, cho rằng nếu vạn nhất đại hiệp trúng mai phục, chúng tôi

đột ngột xuất hiện thì cơ hội chuyển bại thành thắng sẽ tăng lên một ít. Ngược lại, nếu cùng nhau đồng hành thì sẽ dễ bị đối phương quăng một mẻ lưới giết sạch.

Vương Tuyệt Chi hứng thú hỏi:

- Tham Lang là ai?

Ánh mắt Tiên Linh Tẩu hướng về gã thanh niên râu rậm, nói:

- Hắn là đệ nhất dũng sĩ trong bộ tộc chúng tôi, võ công so với tại hạ còn lợi hại hơn vài phần. Trong tộc có đại sự đều do tại hạ, hắn và trưởng lão Tiên Linh Thiên Phương thương nghị. Lần này chúng tôi đến Thiên Thủy tác chiến, đã xuất động tất cả tinh anh của bộ tộc, tại tộc chỉ còn trưởng lão, phụ nữ và trẻ em mà thôi.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên nói:

- Ta có chút việc, người chờ ta một lát. – Nói xong thân hình như một mũi tên bắn ra ngoài.

Hắn nhún người mấy cái đã đi xa đến mười bảy mươi tám trượng, từ xa đã nhìn thấy lưng một người, người này khinh công cực nhanh. Tuy nhiên vẫn không thể bằng vô song thân pháp của Vương Tuyệt Chi. Vương Tuyệt Chi đang định lộn một vòng đáp xuống trước mặt người đó thì đã thấy người đó xoay người lại.

Người này không phải ai khác, chính là nhị thập nhị thúc của hắn – Vương Phác.

Vương Tuyệt Chi ngạc nhiên hỏi:

- Nhị thập nhị thúc, thúc vì sao không từ già mà đã vội vàng đi như vậy? – Ngự khí cực kỳ thành khẩn, không còn vẻ cuồng ngạo bình thường.

Vương Tuyệt Chi tuy cuồng nhưng cũng biết phân biệt tốt xấu. Vương Phác vừa giúp hắn giải nguy, hơn nữa thân phận Vương Phác dù sao cũng là tộc thúc của hắn, chân thành gọi một tiếng “nhị thập nhị thúc” cũng là hợp lý.

Vương Phác cười khổ nói:

- Ta phản bội Sát Hồ thế gia, giết chết Sở Hùng. Không mau chạy trốn, chẳng lẽ đợi Phượng Hoàng phu nhân tìm đến ta, mới chạy sao? – Vương Phác mặc dù không sợ trời, không sợ đất nhưng Phượng Hoàng phu nhân lại khác. Đây là một nhân vật quá đáng sợ đối với hắn.

Vương Tuyệt Chi nhìn Vương Phác, chân thành nói:

- Xin lỗi, là diệt nhị gây ra phiền toái cho thúc.

Vương Phác trừng mắt, mắng:

- Xin lỗi cái gì? Người tưởng rằng ta muốn cứu người mới ra tay sao? Người quá tự tin rồi đấy.

Vương Tuyệt Chi như chìm vào đám mây mù, nghi hoặc hỏi:

- Mục đích của thúc không phải cứu diệt nhị?

Vương Phác thở dài, buồn bã nói:

- Ta phản bội Sát Hồ thế gia, chỉ vì muốn bảo vệ xe lương, không muốn Mê Tiểu Kiếm bị vây khốn đến chết mà thôi.

Vương Tuyệt Chi gặng hỏi:

- Thúc và Mê Tiểu Kiếm là bằng hữu?

Vương Tuyệt Chi thật không thể nào nghĩ ra Vương Phác xem người Hồ như cừu nhân lại có giao tình mật thiết với Mê Tiểu Kiếm.

Vương Phác lắc đầu:

- Ta nghĩ ta và hắn cũng không phải bằng hữu. Ngày đó khi ta chia tay người thì nhận lệnh Phượng Hoàng phu nhân đến Thiên Thủy tăng viện, vô tình gặp qua Mê Tiểu Kiếm một lần.

Vương Tuyết Chi lại càng ngạc nhiên:

- Vậy tại sao thúc lại giúp hần?

Vương Phác không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Người đã gặp qua Mê Tiểu Kiếm chưa?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Vẫn chưa gặp.

Vương Phác cười to, nói:

- Ta vì một gã chỉ gặp qua một lần, đã là kẻ ngu. Người vì một gã chưa hề gặp mặt liềm mình, so với ta còn ngu hơn mười lần. Xem ra huyết mạch của Vương gia chúng ta đều là thứ huyết mạch của những kẻ ngu!

Vương Tuyết Chi không đồng ý, nói:

- Không hoàn toàn như vậy. Thất thúc và cửu thúc không hề ngốc, ngược lại rất tinh minh.

Thất thúc và cửu thúc mà hần nói chính là Vương Đôn, Vương Đạo đang nắm giữ triều đình Giang Tả.

Vương Phác nghe thấy tên hai người này, trên mặt lập tức hiện ra thần sắc khinh bỉ:

- Phì, hành vi của những tên này chỉ làm nhục mặt tổ tiên Vương gia mà thôi!

Vương Tuyết Chi cẩn thận đợi cho Vương Phác bình tĩnh lại, mới hỏi:

- Nhị thập nhị thúc, ý của thúc vừa rồi muốn nói thúc chỉ gặp qua Mê Tiểu Kiếm một lần đã quyết định phản bội Sát Hồ thế gia, ra tay giúp hần?

Vương Phác gật đầu:

- Đúng là vậy.

Vương Tuyết Chi trong lòng khiếp sợ:

- Vương Phác ghét người Hồ, xem như cừu nhân, ai nấy đều biết. Bây giờ chỉ gặp qua Mê Tiểu Kiếm một lần, lại thay đổi chủ ý, giúp người Hồ, quả là việc quá kỳ lạ? – Đành cố gắng hỏi thêm - Chẳng lẽ Mê Tiểu Kiếm hứa làm chuyện gì tốt cho thúc?

Vương Phác nhở một bãi nước bọt:

- Phì, Vương Phác ta xuất thân ôn, văn võ song toàn, từ nhỏ muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, cái gì lại không có? Mê Tiểu Kiếm còn có thể cho ta cái gì tốt?

Vương Tuyết Chi trầm tư suy nghĩ, đoạn nói:

- Đúng là không có. Vậy tại sao thúc lại giúp Mê Tiểu Kiếm?

Vương Phác hỏi ngược lại:

- Vậy tại sao người lại giúp Mê Tiểu Kiếm vận lương?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Bởi vì diệt nhị bội phục hần là một đại anh hùng. Một đại anh hùng như vậy, không nên bị vây trong thành mà chết.

Ánh mắt Vương Phác lấp lánh nhìn hần, nói:

- Người giúp người Hồ, đánh người Hán? Người cũng giúp Khương nhân lập quốc, chia sẻ lãnh thổ người Hán? Chẳng lẽ người đã quên mình cũng là người Hán sao?

Vương Tuyết Chi nhất thời á khẩu, không trả lời được. Hần làm việc rất quyết đoán, cho đến bây giờ cũng chưa nghĩ xa như vậy. Hần suy tư một lúc, đoạn nói:

- Hán nhân có đạo lý, diệt nhĩ sẽ giúp Hán nhân. Nhưng họ Tư Mã đức bạc vô đạo, dân chúng người Hồ không nơi sinh sống, chết đói bên đường. Bọn họ phản kháng lại cũng chỉ là muốn sống. Chúng ta không thể chỉ vì là người Hán mà làm việc hại người.

Vương Phác lại hỏi:

- Ý người nói bởi vì Hán nhân vô đạo nên người mới giúp người Hồ?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Chính là như thế.

Vương Phác lại đưa ra một vấn đề:

- Nếu Hán nhân có một vị minh quân, người Hồ cũng có hiền quân. Hồ nhân nói họ cũng muốn lập quốc, từ nay về sau Hồ, Hán không xâm phạm nhau. Như vậy thì giang sơn người Hán chúng ta sẽ rơi vào tay người Hồ một nửa. Người có chấp nhận như vậy không?

Vương Tuyệt Chi kiên quyết nói:

- Không được. Nếu vua của người Hán tại vị, đương nhiên đất trên thiên hạ đều là của hần, làm sao có thể chấp nhận cho kẻ khác phân chia lãnh thổ của hần?

Vương Phác nói:

- Người Hồ muốn lập quốc bởi vì minh quân nhà Hán vẫn chưa xuất hiện, vẫn chỉ có hôn quân nên bọn họ mới thừa cơ làm loạn. Nếu minh quân xuất hiện, thiên hạ quy phục thì người Hồ sẽ vô kế khả thi, chỉ còn có thể đợi hôn quân xuất hiện thì mới hô hào chuyện lập quốc mà thôi.

Vương Tuyệt Chi cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa như vậy, im lặng không nói gì.

Vương Phác lại nói:

- Ta gia nhập Sát Hồ thế gia là vì nguyên cố này! Người Hồ tồn tại thì Hán thất sẽ đại loạn. Bất kể là Hán nhân hữu lý hay vô lý, người Hồ hữu đạo hay vô đạo. Chỉ cần diệt trừ hết người Hồ thì sẽ mở ra thời vận thái bình.

Vương Tuyệt Chi thản nhiên nói:

- Người Hồ hà cớ gì lại phải chịu tai kiếp này?

Vương Phác cười lạnh nói:

- Hán nhân thì sao? Thời Chiến quốc, thời Hán thì có loạn Hung Nô, hậu Hán thì Khương loạn. Bây giờ thì có Hung Nô nhân Lưu Thông, Yết nhân Thạch Lặc, Tiên Ti nhân Đoạn Thất Đan, Mộ Dung Ngôi, Để nhân Lý Hùng... nếu không giết hết người Hồ thì thiên hạ sao có thể thái bình?

Vương Tuyệt Chi thở dài nói:

- Nghĩ không ra thục là một người say mê tử sắc, không đặt lễ giáo trong lòng, lại có lòng vệ Hán kháng Hồ như vậy.

Vương Phác than rằng:

- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Cho dù là đại gian đại ác thì cũng không thể làm ngơ nhìn sự hưng vong của người Hán. Hôm nay người đã hiểu vì sao ta gia nhập Sát Hồ thế gia chưa?

Vương Tuyệt Chi gật đầu, nhưng lại nói:

- Nhưng vẫn không hiểu vì sao thúc lại phản bội Sát Hồ thế gia, cam tâm giúp Mê Tiểu Kiếm.

Vương Phác trầm ngâm một lúc lâu không nói, rốt cuộc mở lời:

- Khi người gặp được Mê Tiểu Kiếm, người sẽ hiểu được điều này. Với điều kiện người còn mạng để gặp hần, hần còn mạng để nghe người nói

Vương Tuyệt Chi không thể hiểu rõ được hàm ý của Vương Phác:

- Ý của thúc là gì?

Vương Phác chậm rãi nói từng chữ một:

- Mê Tiểu Kiếm thực sự là một đại anh hùng chân chính. Hắn tuy là người Hồ nhưng ta tuyệt không muốn để vị anh hùng vô song thiên hạ này chết đi.

Cười nhạt một tiếng, lại nói:

- Bởi vì nếu loại đại anh hùng vô song như hắn chết đi thì trên đời sẽ không còn loại nhân vật như thế nữa. Thế gian sẽ càng trở nên cô đơn tịch mịch.

Nói xong như những lời này, thân hình Vương Phác chậm rãi biến mất trong gió, chỉ còn văng lại thanh âm của hắn:

- Tại sao nhân vật tuyệt thế như vậy lại là người Hồ mà không phải là người Hán? Ngày đó ta gặp hắn, có lẽ là chuyện sai lầm nhất đời ta.....

Vương Tuyết Chi ngẩn người đứng nhìn, trong lòng suy tưởng:

- Mê Tiểu Kiếm này là nhân vật như thế nào mà có thể làm ột người như Vương Phác tâm phục khẩu phục, thay đổi đến mức này?

33. Q.4 - Chương 6: Tình Nhân Của Mê Tiểu Kiếm

Vương Tuyết Chi khoan thai quay lại trận doanh, vừa đi vừa suy nghĩ:

- Đến nay đã có bốn phương nhân mã phát hiện ra tung tích của ta. Bỏ đi đám tiểu mao tặc chỉ là xảo ngộ, không tính. Còn lại Sát Hồ thế gia, Ngũ Bí sát thủ của Trương Tân, Tiên Linh Tẩu, ba lộ nhân mã này làm sao phát hiện ra tung tích của ta? Lát nữa trở về nhất định phải hỏi cho rõ Tiên Linh Tẩu.

Phải biết trên giang hồ, không có bí mật nào có thể giữ kín. Vương Tuyết Chi dùng kế dẫn dụ quân đội Thạch Hồ, khi đó tin tức này lộ ra, dám chắc ai nấy cũng đều tưởng lương xa của hắn đã mất vào tay Thạch Hồ. Trong khi đó hắn lại “Ám độ Trần Thương”, lặng lẽ lên đường, sao chuyện này lại có thể bại lộ nhanh chóng như vậy?

Vương Tuyết Chi tuyệt không hy vọng có thể giấu được chuyện này lâu, chỉ hy vọng có thể giữ được bí mật này từ ba đến năm ngày. Khi đó hắn đã đi hết một nửa lộ trình, an toàn sẽ lớn hơn một chút. Ai ngờ tin tức lại lộ ra cực nhanh, ngoài dự liệu của hắn, làm cho chuyến đi của hắn càng thêm nguy hiểm.

Vương Tuyết Chi trở lại xa đội thì đã thấy vô số ánh lửa nổi lên.

Hắn kịch chiến với Sát Hồ thế gia một hồi vào lúc bình minh. Sau đó lại nghỉ ngơi chữa thương. Bây giờ đã gần ngọ, mặt trời lên cao, chiếu sáng thiên địa.

Giữa trưa, ánh sáng mặt trời đương nhiên sáng hơn hỏa quang rất nhiều. Nổi lửa lên làm gì?

Vương Tuyết Chi cảm thấy một điều may mắn nhất là xe lương vẫn chưa bị lửa thiêu rụi.

Ngoài ra, Tuyết Vô Diễm, Phục Phi Diệu, hơn trăm người đều bị khống chế. Mỗi người đều có một thanh đao kẻ sát cổ, ngay cả Anh Tuyết, Hoàng Phủ Nhất Tuyết cũng không thể may mắn trốn thoát. Luận về khinh công của Phục Phi Diệu thì trên giang hồ này có mấy người có thể bắt được hắn? Anh Tuyết có thể bay cao ngàn dặm, cho dù là Vương Tuyết Chi cũng không thể bắt giữ được nó? Thế nhưng hai cao thủ về thân pháp này đều đã bị khống chế?

Chỉ có một lý do duy nhất có thể giải thích cho việc toàn bộ bọn họ bị khống chế: Không kịp phòng bị, bị ám toán, một đòn bắt sạch.

Khống chế người của Vương Tuyết Chi chính là đám võ sĩ Khương tộc của Tiên Linh Tẩu. Võ sĩ Khương tộc có tổng cộng một trăm bảy mươi ba người, trừ những người cầm đao khống chế đám người Tuyết Vô Diễm, những tên võ sĩ còn lại đều cầm mỗi lửa đặt sẵn lên xe lương.

Tiên Linh Tẩu nhìn thấy Vương Tuyết Chi, lạnh lùng nói:

- Đứng lại, không được nhích động! Nếu không dừng trách ngọn lửa vô tình, thiêu trụi xe lương, đồng bọn của ngươi cũng dừng hồng sông sót.

Vương Tuyệt Chi y lời bất động. Cho dù hấn sở hữu một bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể ngay lập tức giết chết một trăm bảy mươi ba người, cứu người, cứu xe.

Hấn cười khổ nói:

- Ta thật sự là có mắt không trông, lại đi tin lời nói ma quỷ của ngươi, tin người đúng là Khương nhân.

Tiên Linh Tẩu nói:

- Ta chính là Khương nhân.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Ngươi là Khương nhân? Vì sao lại dùng gian kế ngăn cản ta viện trợ cho Mê Tiểu Kiếm?

Tiên Linh Tẩu lạnh nhạt nói:

- Con cháu của Vô Dặc Viên Kiến chia ra một trăm năm mươi chủng tộc, đến bây giờ chỉ còn tám mươi chín chủng tộc. Quý phục Mê Tiểu Kiếm cũng chỉ có hai mươi ba chủng tộc, các chủng tộc còn lại, nếu không chịu sự quản thúc của hấn thì chính là địch nhân của hấn, họ chỉ hận không thể ngay lập tức giết chết hấn mà thôi.

Vương Tuyệt Chi than rằng:

- Các ngươi đều là Khương nhân, lại cấu xé lẫn nhau. Bởi vậy nhân số tuy đông nhất trong người Hồ nhưng lại thua kém các tộc khác rất nhiều. Hung Nô nhân, Để nhân đều đã lập quốc. Thạch Lạc của Yết tộc, Đoạn Thất Đan, Mộ Dung Ngôi của Tiên Ti đều đã có địa bàn cho riêng mình. Chỉ có Khương nhân các ngươi là vẫn phiêu bạt khắp nơi, cho đến bây giờ vẫn không có nơi đâu là nhà.

Tiên Linh Tẩu mỉm cười mỉa mai, nói:

- Ngươi nói Khương nhân chúng ta không đoàn kết, nhưng Hán nhân các ngươi thì sao?

Vương Tuyệt Chi thần nhiên đáp:

- Khương nhân các ngươi xuất hiện một vị đại anh hùng như Mê Tiểu Kiếm lại không biết quy phục hấn. Trong khi hoàng đế Tư Mã Duệ của chúng ta chỉ là một tên hôn quân vô đạo, khiến cho Hán nhân điều đứng. Mê Tiểu Kiếm so với họ Tư Mã thì giống như một người trên trời cao, một người dưới mặt đất, làm sao có thể so sánh như nhau được?

Tiên Linh Tẩu thở dài một hơi:

- Mê Tiểu Kiếm đúng là một vị đại anh hùng... - Chợt khuôn mặt đánh lại, lạnh lùng nói – Song cừ hận của tám mươi chín tộc Khương so với hận thù Khương, Hán còn sâu đậm hơn rất nhiều. Chúng ta cam tâm tình nguyện nhìn thấy hấn phải chết, cho dù sau đó có bị Hán nhân giết hết Khương nhân thì cũng cam lòng. Ngươi có biết chuyện này không?

Vương Tuyệt Chi cũng thở dài, nói:

- Lúc trước ta chưa biết, bây giờ đã hiểu. – Lại nói tiếp – Tiên Linh Tẩu, ngươi muốn uy hiếp ta làm chuyện gì? Mau sáng khoái nói ra.

Tiên Linh Tẩu ngăn người ra, sau đó cười lớn một hồi:

- Xem ra ngươi không chỉ là cuồng nhân mà còn là một người rất thông minh! Ngươi làm sao biết được ta muốn uy hiếp ngươi? – Giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, vài phần bí ai.

Vương Tuyệt Chi lạnh nhạt đáp:

- Chuyện này cũng không khó đoán ra. Nếu ngươi chỉ muốn giết người, đốt xe thì nơi này đã sớm chất đầy thây người, xe lương cũng đã sớm cháy rụi, không rảnh rồi bày trận thế, chờ ta quay lại như vậy!

Tiên Linh Tẩu cười ha hả, nói:

- Vương đại hiệp quả nhiên nhanh nhẹn sáng khoái. Chỉ cần người đáp ứng một điều kiện, ta lập tức rút binh đi khỏi nơi này, tuyệt không nuốt lời!

Vương Tuyết Chi nhìn chằm chằm Tiên Linh Tẩu, nói:

- Điều kiện gì?

Tiên Linh Tẩu chậm rãi nói:

- Người chỉ cần chuyển một vật cho Mê Tiểu Kiếm.

Nếu Tiên Linh Tẩu đưa ra yêu cầu cổ quái, khó khăn như lên núi đao, xuống biển lửa, thậm chí muốn Vương Tuyết Chi cắt tay giao cho Mê Tiểu Kiếm, hẳn còn cảm thấy hợp lý. Tuy nhiên Tiên Linh Tẩu lại đưa ra một điều kiện đơn giản như vậy, không khỏi khiến cho Vương Tuyết Chi rùng mình, thầm nghĩ trong bụng: “Vật đó là vật gì?”

Tiên Linh Tẩu không trả lời hẳn, lại hỏi ngược lại:

- Người có đồng ý không?

Vương Tuyết Chi tuy tính tình cuồng ngạo nhưng lại rất tinh tế, cẩn thận dò hỏi:

- Trước tiên người nên nói qua một chút về vật đó, sau đó ta sẽ suy nghĩ xem có đáp ứng hay không, cũng chưa muộn.

Tiên Linh Tẩu lộ ra một nụ cười quỷ quái:

- Người sẽ không thể không đồng ý. – Đoạn vẫy tay, Thiêu Hà Nữ bước đến.

Thiêu Hà Nữ bưng đến một hộp gấm lớn, quỳ xuống, mở nắp hộp ra. Trong hộp trống không...bất quá cặp mắt nàng đã trở nên ngân ngấn nước mắt, lệ tuôn hai hàng dài trên gò má.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy hộp gấm trống không, lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Lễ vật đâu?

Tiên Linh Tẩu lạnh lùng nói:

- Lễ vật đang đến! – Đoạn quay sang nhìn Tham Lang quát – Động thủ!

Tham Lang đã cầm sẵn chiến đao, ánh đao chớp lóe lên dưới ánh mặt trời, thủ cấp Tiên Linh Tẩu rơi xuống đất.

Chuyện xảy ra cực kỳ đột ngột, phi thường cổ quái. Vương Tuyết Chi ngẩn người ra, không biết nói gì nữa.

Thiêu Hà Nữ nhặt lấy thủ cấp trượng phu, đặt vào hộp gấm, đóng nắp hộp lại, nước mắt rơi lã chã, buồn bã nói:

- Lễ vật chính là hộp gấm này, không biết công tử có đồng ý giao lễ vật này cho Mê Tiểu Kiếm chăng?

Việc đến mức này, ngay cả thủ cấp của Tiên Linh Tẩu cũng đã rơi xuống. Vương Tuyết Chi còn có thể từ chối sao? Trong lòng hẳn đang hỗn loạn, không thể suy nghĩ được ngọn ngành mọi chuyện.

Vương Tuyết Chi chỉ còn cách đáp bừa:

- Ta, ta đồng ý điều kiện của các người.

Thiêu Hà Nữ dùng tay ra hiệu, Tham Lang lớn tiếng ra lệnh:

- Huynh đệ, thả người!

Đám võ sĩ Khương nhân nghe lệnh, lập tức bỏ đao, dập lửa.

Tham Lang huyết một tiếng sáo dài, nhảy lên ngựa. Đám võ sĩ Khương nhân cũng lập tức theo chân hẳn, trong chớp mắt chỉ còn để lại một đám bụi mù mịt phía sau.

Thiêu Hà Nữ bưng hộp gấm, không chịu rời khỏi. Vương Tuyết Chi tiến đến tiếp nhận hộp gấm, tuy nhiên nàng lắc đầu nói:

- Thủ cấp phu quân của ta, phải do tự tay ta giao cho Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyết Chi trầm nghĩ:

- Nhìn người cước bộ hư phù, xem ra võ công cũng không cao lắm, không chạy đi đâu được. Để người giao hộp gấm cho Mê Tiểu Kiếm cũng không sao cả. Chỉ cần khi đó ta đứng sát một bên, người cũng sẽ không thể giở trò hoa dạng gì được. - Nghĩ vậy bèn gật đầu nói – Được, chúng ta bắt đầu lên đường.

Đến bây giờ, bốn lộ nhân mã theo dõi hần đã hoàn toàn biến mất. Vương Tuyết Chi mất đi mười cỗ xe, hai mươi bốn gã phu xe, nhưng lại có thêm một ả đàn bà, một thủ cấp.

Vương Tuyết Chi an bài một cỗ xe lớn cho Thiêu Hà Nữ dùng, lại ra lệnh không ai được quấy rầy nàng, bắt quá hần âm thầm sai Phục Phi Điều giám sát nàng.

Xa đội đi liên tục không ngừng nghỉ, chạy thêm mười tám canh giờ, cuối cùng đã đến được Lũng Hữu.

Vương Tuyết Chi lo lắng người mệt ngựa mỏi, hạ lệnh nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tiếp tục lên đường. Chỉ phân phó Anh Tuyết và hai mươi xa phu gác đêm.

Nơi bọn họ dừng chân là một ngọn đồi nhỏ, ba mặt là thảo nguyên, mặt phía tây còn lại là một hồ nước lớn. Nếu bị địch nhân tập kích sẽ rất dễ dàng phát hiện từ xa, là một nơi dễ thủ khó công, làm chỗ hạ trại thật vô cùng tiện lợi.

Ánh trăng đã lên cao, tỏa ra ánh sáng trong trẻo như ngọc bích, cảnh sắc thanh tĩnh, đẹp một cách huyền ảo. Vương Tuyết Chi tuy đã ngồi trên xe liên tục mười tám canh giờ, nhưng giờ phút này không cách nào ngủ được, đành tản bộ cho giãn gân giãn cốt, hưởng thụ hương vị gió đêm, mỹ vị thiên nhiên.

Hần đi dọc xuống triền đồi, rào bước trên những bãi cỏ mềm mại, tiến đến hồ nước. Chỉ thấy hồ nước xao động nhẹ nhưng không hề phát ra một âm thanh nào, chỉ có tiếng gió thì thầm, mơn man lên cây cỏ xung quanh. Một loại cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời xuất hiện.

Đột nhiên hần nghe được một tiếng thở dài, ngược mắt nhìn lên đã thấy Tuyết Vô Diễm một thân bạch y trắng như tuyết đứng bên bờ hồ, nửa người chìm trong đám cỏ dại đang ngả nghiêng trong gió nhẹ, tà áo trắng phát phơ, phiêu ảo dưới ánh trăng, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Vương Tuyết Chi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng, ngắm nhìn đôi mắt trong veo, cái mũi nhỏ nhắn cao vút, đặc trưng của Hồ nhân. Điểm đặc biệt của Tuyết Vô Diễm chính là ngoại trừ vẻ đẹp dịu dàng của nữ nhân, nàng còn có vài phần rắn rỏi kiên nghị của nam nhân, có thể khiến cho người khác vừa yêu vừa kính.

Vương Tuyết Chi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ trong đầu:

- Nàng... nàng cũng là loại người giống như ta? – Lại nhớ lại hành vi của nàng mấy ngày trước, bắt giặc trong lòng như si như tủy.

Trong lòng hần phát giác ra con người Tuyết Vô Diễm có nhiều điểm rất tương đồng với hần, đương nhiên không phải ở ngoại hình mà chính là ở tính cách. Hai người đều cuồng ngạo, không câu nệ tiểu tiết, khinh khi lễ giáo của thế tục, tùy hứng hành sự, hành vi đôi lúc cổ quái kỳ dị. Hai người quả nhiên là có điểm tương đồng!

Tuyết Vô Diễm thấy Vương Tuyết Chi đến, khoan thai hỏi:

- Người “muốn”?

Vương Tuyết Chi lấy làm lạ, hỏi:

- Muốn cái gì?

Tuyết Vô Diễm thản nhiên đáp:

- Khi ta “muốn” thì đến tìm người. Nếu người “muốn” thì ta cũng sẽ bồi đáp, trả lại công bằng cho người.

Nàng nhắc đến chuyện đó rất bình thản, tựa hồ đơn giản như việc người mời ta ăn một bữa cơm, ta cũng sẽ mời người lại một bữa vậy.

Bất quá nói chuyện bình thản như vậy Vương Tuyết Chi lại cảm thấy khiếp sợ, trầm nghĩ:

- Nàng... nàng ta cuối cùng là một nữ nhân như thế nào?

Cho đến bây giờ, hắn chưa thấy ai làm hắn ngạc nhiên như nàng!

Vương Tuyệt Chi giả vờ bình tĩnh, khoát tay:

- Bây giờ chưa muốn!

Tuyệt Vô Diễm gật đầu, tiếp tục nhìn hồ nước, toàn bộ tinh thần đặt trên mặt nước, chăm chú như xem có một vở tuồng thật hay diễn đang ra trên mặt nước.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên hỏi:

- Cô thích ngắm biển?

Tuyệt Vô Diễm không nhìn hắn, đáp:

- Đây là hồ, không phải biển.

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Cô thích ngắm hồ?

Tuyệt Vô Diễm lãnh đạm trả lời:

- Cho đến bây giờ ta vẫn chưa nhìn thấy biển. Có lẽ sẽ có một ngày ta nhìn thấy biển, sẽ yêu nó, không yêu hồ nữa.

Cách nàng nói chuyện hết sức kỳ lạ, như trả lời, lại như không, phảng phất như độc thoại thì đúng hơn.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Cô cho rằng hồ nước rất đẹp? – Nhưng lời này thật vô nghĩa, nhưng lúc này hắn thật không nghĩ ra có thể nói được chuyện gì khác.

Ai ngờ Tuyệt Vô Diễm lại trả lời:

- Nhìn chưa chắc đã thích, cũng giống như ta đối với con người vậy, nhìn chưa chắc đã thích. Bất quá người để ta nhìn rất ít.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Vậy tại sao cô lại nhìn nó lâu như vậy?

Tuyệt Vô Diễm cúi xuống nhặt một viên đá, khê liếc viên đá lên mặt hồ, viên đá nhảy lảng tảng đến hai mươi mấy bước, cuối cùng chìm xuống mặt nước. Mặt nước ban đêm rất khó đếm được số lượng vòng nước rung động lan ra, thế nhưng Vương Tuyệt Chi lại âm thầm đếm được số lượng đó.

Ánh mắt nàng như nhìn về nơi xa xăm, giọng đều đều thuật lại chuyện cũ:

- Nơi ta lớn lên cũng có một hồ nước. Chúng ta chơi đùa, lấy nước nấu ăn, giặt quần áo, tắm rửa bên hồ. Nhưng có một điều kỳ lạ là ta không thích nơi đó, cũng không thích cái hồ đó. Tuy nhiên mỗi khi nhìn thấy hồ nước thì lại nhớ, mỗi khi nhớ lại thấy phiền muộn trong lòng.

Vương Tuyệt Chi khê hỏi:

- Nơi cô lớn lên là nơi nào? Hồ nước đó tên là gì?

Tuyệt Vô Diễm hạ giọng nói:

- Nơi đó gọi là hồ Ngạc Nhĩ Đa.

Vương Tuyệt Chi ngạc nhiên hỏi:

- Ta chưa từng nghe qua, địa phương đó ở đâu?

Năm năm nay, Vương Tuyết Chi du ngoạn giang hồ, Đông đến Cao Ly, Tây đến Tây Vực, Nam đã đến Bách Việt, Bắc cũng đã đến đại sa mạc. Rất ít địa phương mà hần không biết đến. Bây giờ lại nghe một hồ nước lạ lùng như vậy, trong thâm tâm hần không khỏi cảm thấy tò mò.

Tuyết Vô Diễm giọng đều đều, nói tiếp:

- Chúng ta gọi nơi này là hồ Ngạc Nhĩ Đa, Hán nhân các người lại gọi nó là Kiếm Hồ, bởi vì nó có hình dạng dài và hẹp, tương tự như một thanh kiếm.

Vương Tuyết Chi gật gù:

- Ô, thì ra là Kiếm hồ.

Kiếm hồ nằm cách Tửu Tuyền chín mươi dặm về phía Bắc. Hồ tuy nhỏ nhưng rất có danh khí, cỏ cây nơi đây rất xinh tươi, tạo nên cảnh quan hồ nước một vẻ xinh đẹp như họa, trở thành một thắng cảnh nổi tiếng của Tây Vực.

Tuyết Vô Diễm lại nói:

- Từ nhỏ ta đã được nghe người ta nói rằng Kiếm hồ rất đẹp, nhưng có lẽ vì từ nhỏ đến khi trưởng thành ta đều sống ở đó cho nên không hề cảm thấy nó đẹp. Đến bây giờ ta vẫn thấy như vậy. Nếu không đã không rời nơi đó đến Tửu Tuyền. Có đôi khi ta nghĩ đến cảnh chém giết, nhồn nháo ở Tửu Tuyền lại cảm thấy đẹp hơn sự yên tĩnh của Kiếm hồ nhiều lắm. – Ngừng lại một chút, lại nói:

- Có lẽ không phải là đẹp hơn, mà là vui hơn, mới đúng

Vương Tuyết Chi gật đầu nói:

- Ta hiểu.

Hần đương nhiên hiểu được điều này. Khi xưa hần không phải cũng đã từng suy nghĩ như thế sao? Hai mươi tuổi, võ công đại thành, bước chân vào giang hồ, đi hết đại nam giang bắc. Lúc đó hần cũng thích náo nhiệt, khí huyết sung mãn hào hiệp, không muốn chịu sự gò bó trong gia tộc. Đệ tử của Vương gia khi đó nếu không là quan lại trong triều, cũng gia nhập quân ngũ, hơn nữa đều là quan cao chức trọng, phú quý vô cùng. Tuy nhiên triều đình hủ bại, lê dân khổ sở, hần làm sao có thể cam lòng ngồi một chỗ hưởng vinh hoa phú quý? Hơn nữa so với việc ở kinh sư luận về chính trị thì phiêu bạt giang hồ, thu thập kiến văn vẫn làm cho hần cảm thấy thích thú hơn rất nhiều.

Tuyết Vô Diễm im lặng không nói, tựa hồ như đắm chìm vào cảm giác ngày xưa của mình. Nàng đang nhớ lại từng chuyện, từng chuyện ngày xưa.

Vương Tuyết Chi đột nhiên nói:

- Cô lớn lên tại Kiếm hồ, không lẽ cô là Khương nhân?

Kiếm hồ tại Tây Vực chính là nơi sinh sống của Mê Đường Khương tộc.

Mê Đường chính là nhi tử của tộc trưởng Khương nhân - Mê Ngô. Khương nhân vốn sinh sống tại Kim thành, nhưng vì Hán quan vô đạo nên đã nhiều lần phát sinh xung đột với người Hán. Đến thời Hậu Hán, triều đình sai Thái Thú Lũng Tây Trương U đến Kim thành, mở tiệc thiết yến Mê Ngô, chiêu an. Không ngờ lại bỏ độc vào rượu, giết chết Mê Ngô và tám trăm Khương nhân. Sau đó cắt lấy thủ cấp Mê Ngô, lại dùng kỳ binh đánh úp Mê Ngô tộc, giết thêm bốn trăm người, bắt sống hai ngàn người.

Trải qua biến cố này, Mê Đường và tộc nhân ngửa mặt lên trời khóc ròng ba ngày ba đêm. Sau đó phát thệ phải giết Hán nhân báo thù.

Mê Đường quyết chiến với Hán nhân mười ba năm, trước thắng sau bại. Sau cùng bị Thái Thú Kim thành đánh lui, lại dùng kế ly gián, mỹ nhân kế, uy bức, lợi dụng... đủ loại mưu kế, khiến cho bộ hạ phản bội lại hần, quân đội tan rã. Mê Đường vì phần uất mà chết, tộc nhân còn sót lại chạy về hướng Tây. Di canh di cư một trăm năm, cuối cùng mới dừng chân định cư tại Kiếm hồ, cho đến bây giờ cũng vừa tròn một trăm năm.

Tuyết Vô Diễm cũng ngơ ngác nhìn hần, buồn bã nói:

- Ta cũng không biết rõ ta là người thế nào. Cha ta là người Hán, mẹ là người Khương. Khi mẹ ta mang thai thì cha ta đã quay lại lãnh thổ của người Hán. Mẹ ta nói cha ta có một nửa là Hán nhân, một phần tư là Để nhân, một phần tư còn lại là Hung Nô nhân. Hơn nữa ngoại tổ ta lại là người Tiên Ti. Người nói xem ta rốt cuộc là người gì?

Vương Tuyết Chi nhìn thấy vẻ mặt khó coi của nàng khi nói đến chuyện này, chợt cảm thấy đồng cảm với nỗi bi ai của nàng, vội ôm nàng vào ngực, dùng trường bào phủ lên người, vuốt ve mái tóc, dịu dàng nói:

- Thì ra cô lớn đã lên như vậy, chịu khổ cũng đã nhiều.

Tuyết Vô Diễm khẽ đẩy hấn ra, thản nhiên nói:

- Cũng không thể nói là khổ. Khương nhân chúng ta lớn lên tại Kiếm hồ, không ai phải chịu khổ cả. Ta từ nhỏ đã không biết sầu muộn, ngược lại còn được đi đến Tửu Tuyền, tộc nhân rất hâm mộ ta.

Vương Tuyết Chi nghe chuyện của nàng, chợt nhớ đến một việc, bèn hỏi:

- Nghe nói Mê Tiểu Kiếm cũng là Mê Đường tộc nhân!

Tuyết Vô Diễm chậm rãi nói từng chữ:

- Không sai, hơn nữa chúng ta đã biết nhau từ nhỏ. Ta còn là tình nhân đầu tiên của hấn.

Nàng nói ra những lời này hoàn toàn bình thản, nhưng Vương Tuyết Chi nghe được, lại cảm thấy như sét đánh bên tai, chấn động toàn thân.

“Cô....cô...”

Tuyết Vô Diễm cười khổ, nói:

- Hấn nhỏ hơn ta ba tuổi, từ nhỏ đã rất thông minh. Trong tộc có chuyện gì khó khăn đều tìm đến hấn giải quyết. Đến năm mười hai tuổi thì tộc nhân đã xem hấn như thần nhân, tôn hấn lên làm tộc trưởng.

Cặp mắt nàng nhìn về phía xa, chỉ có núi đen, mây đen, duy nhất một màu đen. Tuy nhiên trong mắt nàng nó lại hiện ra những hình ảnh ngày xưa một cách rõ rệt.

Ánh mắt nàng tràn đầy vẻ ngọt ngào, hạnh phúc, nói:

- Lúc đó ta rất hiếu thắng. Hấn lại là anh hùng trong mắt tộc nhân, rất nhiều nữ nhân Khương nhân phát điên lên vì hấn. Ta làm sao có thể để cho hấn vượt khỏi tay ta? Ngày ấy ta mười tám, hấn mười lăm, chúng ta đã ở bên nhau, trở thành đôi thần tiên quyến lữ. Thảo nguyên, hồ nước, đỉnh núi...tất cả những nơi này đều in dấu chân của chúng ta, hạnh phúc hơn rất nhiều Hồ nhân khác.

Vương Tuyết Chi lắng nghe giai thoại hạnh phúc của nàng và Mê Tiểu Kiếm, cổ họng không khỏi đắng ngắt, nhưng rồi lại không nhịn được hiếu kỳ, bèn hỏi:

- Vậy tại sao cô và hấn lại chia lìa? Không lẽ hấn chỉ quan tâm đến chuyện trong tộc, lạnh lùng với cô?

Hấn suy đoán tình huống này rất hợp tình hợp lý! Mê Tiểu Kiếm thành lập Khương Nhân đảng, một tay chống lại Hung Nô, Tiên Ti, Để, Hán – tứ đại cường địch, còn có thêm Sát Hồ thế gia vô hình vô định. Sợ rằng không thể tránh khỏi việc bỏ bê tình nhân, làm cho nàng cô đơn một mình.

Nhưng câu trả lời của Tuyết Vô Diễm lại khác xa với suy nghĩ của hấn. Nàng lắc đầu, nói:

- Không, hấn đối với ta rất tốt. Ta biết trong tất cả nam nhân, chỉ có hấn là đối với ta dịu dàng, quan tâm, yêu thương nhất.

Nàng lại nhìn xuống mặt hồ đen nhánh trong đêm, chậm rãi nói tiếp:

- Ta và hấn ở bên nhau hai năm. Cho đến năm ta hai mươi tuổi. Mặc dù ta ở bên hấn rất hạnh phúc, nhưng trong đầu lại có một ý niệm mâu thuẫn:

- Không lẽ cả đời này ta sẽ sống một cuộc sống yên ả ở bên Kiếm hồ cùng hấn? Ta vẫn còn trẻ, ta xinh đẹp, lại luyện được một thân võ công. Nếu không đi đến Trung Nguyên, chứng kiến thế giới muôn màu ở đó thì

ta làm sao có thể mãn nguyện cho được? Ta càng ở bên hắn thì ước muốn đi đến Trung Nguyên lại càng mãnh liệt hơn. Vào một đêm, khi người Hán bất ngờ tấn công, ta đã quyết định ra đi.

Vương Tuyết Chi trầm mặc, hỏi:

- Từ đó cô không gặp hắn nữa?

Tuyết Vô Diễm lắc đầu:

- Không, cũng không về lại Kiếm hồ, cũng không gặp hắn nữa.

Vương Tuyết Chi khẽ than rằng:

- Không nghĩ ra cô lại là một người kỳ lạ như vậy. Ta vẫn không hiểu Kim Quý Tử cuối cùng là đã dùng cái gì mà có thể khiến cho cô cam tâm tình nguyện vận chuyển lương thực đến Thiên Thủy. Bây giờ ta đã hiểu được nguyên nhân này!

Tuyết Vô Diễm lạnh lùng hỏi:

- Vì nguyên nhân gì?

Vương Tuyết Chi thở dài nói:

- Cô muốn gặp Mê Tiểu Kiếm...hoặc cô muốn cứu hắn, không đành lòng nhìn thấy hắn chết đói, chết trận.

Tuyết Vô Diễm lạnh lùng cười một tràng, đoạn nói:

- Ngay cả ta cũng không hiểu vì sao lại đồng ý với Kim Quý Tử, không lẽ ngươi lại hiểu rõ hơn cả ta?

Vương Tuyết Chi im lặng, trong đầu muôn ngàn ý nghĩ va đập vào nhau, trầm nghĩ:

- Nếu ta không nói đúng thì tại sao khi cô nghe ta nói đến hắn lại cười lạnh lẽo với ta như vậy? Nếu cô đã sớm biết không thể quên hắn thì ngày đó cần gì phải rời xa hắn?

Song lại nói:

- Nếu ngày đó không lìa xa thì hôm nay làm sao có sự nhớ nhung đến nhường này? Cô tình nguyện rời xa hắn, nhưng vẫn muốn một lần gặp lại hắn. Nếu không thì cả đời sẽ không cam lòng, cả đời sẽ hối hận? Thế sự quả thật khó chiều theo lòng người, thật khó để có thể lường toàn kỳ mỹ!

Tuyết Vô Diễm ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, nói:

- Đêm nay trăng tròn. Ngươi cho rằng trăng tròn đẹp hay trăng khuyết đẹp hơn?

Vương Tuyết Chi ngẩn người ra, trả lời:

- Trăng tròn có vẻ đẹp của trăng tròn, trăng khuyết có vẻ đẹp riêng của trăng khuyết.

Tuyết Vô Diễm mỉm cười nói:

- Nhưng đại đa số đều thích ngắm trăng tròn, không thích trăng khuyết. Bọn họ lại không chịu suy nghĩ rằng, nếu không có trăng khuyết thì làm sao có vẻ đẹp của trăng tròn?

Vương Tuyết Chi cười khỏ, không nói. Đột nhiên một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện, tiến đến. Người trong thuyền chấp tay nói:

- Cảnh khuya thanh tĩnh thật đẹp, công tử sao không lên thuyền khua mái chèo, ngoạn cảnh trong hồ?

34. Q.4 - Chương 7: Niệm Phật

Con thuyền rất nhỏ, chỉ có chỗ dành cho hai người. Ngồi trên thuyền là một hòa thượng, lông mày thật dài rủ xuống, hai mắt lấp lánh tinh quang, mũi ắt sâu, hiển nhiên là đến từ Tây Vực.

Với võ công và nhãn lực của Vương Tuyết Chi mà cũng phải đến lúc tiểu thuyền tiến đến trước mặt, vị hòa thượng lên tiếng mới phát hiện ra? Hắn giật mình, trầm nghĩ:

- Không lẽ gã sư này đã có đạt đến cảnh giới dung hòa với tự nhiên thành nhất thể, không còn phân chia ranh giới nữa?

Vương Tuyết Chi nghe thấy hòa thượng mời, bèn nói:

- Đại hòa thượng đã có lời, nào dám bất tuân? – Đoạn không hề nghĩ ngợi, tung mình nhảy lên thuyền.

Người bình thường gọi những người đi tu là tăng nhân, chỉ có bậc cao tăng đắc đạo mới được gọi là hòa thượng. Nếu là đại hòa thượng thì lại càng hiếm có. Đêm nay Vương Tuyết Chi nói một câu đã gọi “đại hòa thượng”, không lẽ hắn đã nhận ra lai lịch của vị tăng nhân này?

Hòa thượng nói:

- Công tử đã nhận ra lai lịch của bản tăng?

Hòa thượng khoanh chân xếp bằng, trên tay không hề có mái chèo, thế nhưng tiểu thuyền lại tự nhiên lướt sóng vùn vụt, phẳng phất như có người đang đẩy thuyền đi.

Vương Tuyết Chi nhìn hòa thượng, nói:

- Tiểu sinh thật không dám tin đại sư chính là người mà tiểu sinh đang nghĩ đến, tuy nhiên lại không thể không tin.

Hòa thượng hỏi:

- Tại sao?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Trong suy nghĩ của tiểu sinh thì người đó đã tám mươi sáu tuổi, ngoại hình của đại sư xem ra lại chưa vượt quá bốn mươi tuổi. Tuy nhiên, nếu không phải là Trúc Phật Đại Hòa Thượng - Đồ Trùng thì trên đời này còn ai có thể ngự thuyền đến trước mặt tiểu sinh ba thước mà tiểu sinh chưa thể phát giác ra?

Hòa thượng mỉm cười:

- Nhân lực Vương công tử quả thật lợi hại, bản tăng đúng là Trúc Phật Đồ Trùng.

Mặc dù Vương Tuyết Chi đã đoán trước được lai lịch hòa thượng, nhưng khi nghe lão thần nhiên thừa nhận, vẫn không khỏi tránh khỏi cảm giác khiếp hãi!

Đồ Trùng là người Tây Vực, chín tuổi xuất gia tại Ô Trường quốc, thông hiểu Phật pháp, tụng kinh hơn mười vạn chữ, thậm chí rất nhiều danh tăng đã tìm đến người, nghe người giảng Phật, được xưng là Tây Vực đệ nhất thần tăng.

Bảy năm trước tức là năm Vĩnh Gia thứ tư, Đồ Trùng thấy Trung Hoa đại loạn, không đành lòng nhìn sinh linh đồ thác. Một mình đi đến Lạc Dương, ý muốn cứu thiên hạ khỏi biển khổ. Năm đó hòa thượng đã bảy mươi chín tuổi.

Khi đó quân uy của Thạch Lặc đã chấn động thiên hạ, binh lính lấy sự giết chóc làm vui. Ngoại trừ dân chúng ra thì tầng lớp sư sãi cũng bị giết hại rất nhiều. Đồ Trùng đến gặp một trong bảy đại tướng của Thạch Lặc là Đại tướng quân Quách Hắc Điền, đại triển thần thông trước mặt hắn. Sau đó Quách Hắc Điền tiến cử Đồ Trùng với Thạch Lặc rằng:

- Tướng quân trời sinh thần vũ, có thần tiên trợ giúp. Gần đây xuất hiện một vị hòa thượng Phật pháp quảng đại, võ công xuất thần nhập hóa, thâm bất khả trắc. Thời gian gần đây Hắc Điền mưu trí, võ công đều đại tiến, chính là nhờ vị hòa thượng này dạy cho.

Đồ Trùng trước mặt Thạch Lặc đại triển thần thông, dùng tay mang nước trăm trượng, lấy chân khí để đốt nhang, chưởng tâm phát ra hào quang làm cho Thạch Lặc khiếp sợ. Sau đó Thạch Lặc đại chiến Tiên Ti Đoạn Mạt Ba, binh lực lại không bằng đối phương, trong lòng cực kỳ phiền não. Đồ Trùng một mình xông vào doanh trại địch, bắt sống Đoạn Mạt Ba. Từ đó về sau Thạch Lặc xem Đồ Trùng như thần minh, thường cùng lão thương nghị, lại tôn xưng là “Đại Hòa Thượng”.

Thạch Lạc vốn giết chóc rất nhiều, tay vấy đầy máu tanh, đi đến đâu cũng giết chóc, cướp lấy tài vật. Chỉ sau khi thu nạp Trương Tân làm quân sư thì mới giảm bớt sát tâm, chuyển sang thu phục lòng dân. Thực ra Trương Tân là Hán nhân cho nên hẳn cũng hạn chế việc giết chóc người Hán. Sau đó Thạch Lạc mỗi ngày đều được Đồ Trừng truyền cho Phật pháp, không còn hiếu sát như trước nữa.

Giang hồ có tứ đại kỳ nhân: Tăng, Đạo, Cuồng, Y. Trúc Phật Đồ Trừng, Cát Hồng, Vương Tuyết Chi, Y Thần và Độc Thần. Hai người sau nghe nói là huynh đệ sinh đôi, chỉ có thể tính làm một người.

Đồ Trừng nói:

- Đại tướng quân sai bần tăng đến.

Wương Tuyết Chi hỏi:

- Đến giết tiểu sinh? – Đoạn nghĩ thầm:

- Hằng nghe qua Đại hòa thượng thần thông quảng đại. Nếu hôm nay được đánh một trận với lão thì cũng là một chuyện vui vẻ. - Về phần hậu quả khi chiến bại thì hẳn không hề đặt nặng trong lòng.

Đồ Trừng lắc đầu, khẽ nói:

- Phật gia có đức hiếu sinh, làm sao có thể tùy tiện giết người? Đại tướng quân nói công tử chỉ cần nghe bần tăng niệm xong một tràng kinh Phật. Sau đó bần tăng sẽ lập tức rời khỏi đây. Tuyết không nuốt lời.

Wương Tuyết Chi thất vọng hỏi:

- Chỉ dễ dàng như vậy thôi sao?

Hắn đương nhiên rất muốn đánh nhau với Đồ Trừng một trận, luận bàn võ công. Tuy nhiên đối phương là cao tăng đắc đạo, cứu người không ít. Vương Tuyết Chi tuy cuồng nhưng cũng biết phân biệt đúng sai, không dám khiêu chiến ra mặt.

Đồ Trừng hiền hòa mỉm cười nói:

- Đúng, chuyện này hết sức dễ dàng.

Wương Tuyết Chi cười nói:

- Đại sư tinh thông Phật pháp, Vương Tuyết Chi phải có phúc khí mới được nghe người niệm kinh. Đừng nói là một chương, cho dù nghe liên tục bảy ngày bảy đêm không nghỉ cũng không có vấn đề gì cả.

Hắn nói lời này cũng không phải là giả dối. Năm xưa hắn đã nghe Niếp Hộ Sinh luận đạo liên tục bảy ngày bảy đêm không nghỉ.

Đồ Trừng lại nói:

- Vương công tử nếu đồng ý thì bần tăng bắt đầu niệm.

Lúc này tiểu thuyền đã ra giữa hồ nước, bốn phía tối mịt, ánh trăng khi mờ khi tỏ, nhìn về phía xa vẫn thấy một bóng trắng đứng bên hồ - Tuyết Vô Diêm vẫn đứng đó, chưa hề rời đi.

Wương Tuyết Chi đột nhiên nhớ lại ngày trước bị Cơ Tuyết gạt xuống nước, chút nữa đã chết đuối. Tâm trạng không khỏi cảm thấy lo lắng, đành tự trấn an bản thân:

- Không lo, không lo, Đại hòa thượng là Phật gia, đắc đạo cao tăng. Tuyết đối sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ để ám toán ta.

Đồ Trừng bắt đầu niệm:

- Phật dạy: “Chúng sanh lấy mười việc để làm thiện, và cũng lấy mười việc này để làm ác. Thế nào gọi là mười việc? Mười việc là thân có ba, miệng có bốn, ý có ba. Ba điều của thân một là sát sanh, hai trộm cắp, ba là dâm dục. Bốn của miệng là nói hai lưỡi, nói dối, nói lời hung dữ, và nói lời thêu dệt. Ý có ba là tham lam, hờn giận và si mê. Mười việc như thế không thuận Thánh đạo gọi là mười hành vi ác, mười hành vi ác này nếu dứt được thì gọi là mười hành vi thiện.”

Một đoạn kinh này Vương Tuyết Chi đã từng nghe Niếp Hộ Sinh giảng qua, gạt đầu nói:

- Người phạm phải điều ác phải tùy tâm sám hối. Nếu không ác nghiệt tích tụ ngày càng trở nên nặng hơn, tựa như trăm sông quy về biển lớn, biến thành thâm sâu vô hạn. Nếu biết cải ác hành thiện, tội nghiệt tự nhiên sẽ dần dần tiêu tán, vô ảnh vô hình, cũng giống như bệnh nặng, sau khi toát mồ hôi thì sẽ dần dần bình phục.

Đồ Trùng nói:

- Đúng là như vậy. Vương công tử có thể giác ngộ được Phật hiệu, có thể thấy được tuệ căn đã sớm mở. Thật đáng mừng thay!

Vương Tuyết Chi bật cười trong bụng. Đạo lý này vốn là Niếp Hộ Sinh đã nói qua, hần chỉ là mượn lời truyền lại mà thôi. Bất quá hần vẫn nghiêm trang chấp tay, nói:

- Đa tạ đại sư khen ngợi.

Đồ Trùng lại niệm tiếp:

- Phật dạy: “Kẻ ác hại người hiền, như người ngược lên trời phun nước bọt, nước bọt không tới trời mà trở lại rơi nhằm mình, hoặc như người ngược gió tung bụi, bụi chẳng đến nơi khác mà trở lại làm dơ mình, người hiền không hại được, mà họa tất diệt mình.”

Vương Tuyết Chi vốn muốn lên tiếng đáp một câu nhưng thanh âm Đồ Trùng đều đều thư thả, liên miên bất tuyệt, không hề hở nào để dừng, làm sao để cho hần cắt lời?

- Phật dạy: “Giữ chí và sống được với đạo thì mới có thể thành tựu được quả vị, thành tựu an lạc, thành tựu hạnh phúc và Niết Bàn. Thấy người thực hành bổ thí, hoan hỷ giúp đỡ thì được phước rất lớn.” Có vị Sa môn hỏi Phật: “Phước này có hết không?” Phật đáp: “Ví như lửa của ngọn đuốc, vài trăm ngàn người đem đuốc đến mỗi lửa về để nấu ăn hay để thắp sáng, lửa ngọn đuốc này vẫn như cũ.”

Niệm đến đây, câu cú đều có ý nghĩa rõ ràng minh bạch, không cần suy nghĩ, đã dễ dàng thấm sâu vào lòng người. Vương Tuyết Chi nghe được, chợt cảm thấy trong lòng xuất hiện một cảm giác an bình, thanh thản, thậm chí có chút phiêu diêu buồn ngủ, chuyện buồn phiền gì cũng không còn đặt trong lòng.

Đồ Trùng tiếp tục niệm:

- Phật dạy: “Làm người có hai mươi điều khó: Nghèo nàn bổ thí là khó. Giàu sang học đạo là khó. Bỏ thân mạng, quyết chết là khó. Thấy được Kinh Phật là khó. Sanh vào thời có Phật là khó. Nhẫn nhục là khó. Thấy tốt không cầu là khó. Bị nhục không tức là khó. Có thể lực không dựa là khó. Gặp việc vô tâm là khó. Học rộng nghiên cứu sâu là khó. Diệt trừ ngã mạn là khó. Không khinh người chưa học là khó. Thực hành tâm bình đẳng là khó. Không nói chuyện phải trái là khó. Gặp được thiện trí thức là khó. Thấy tánh học đạo là khó. Tùy duyên hóa độ người là khó. Thấy cảnh tâm bất động là khó. Khéo biết phương tiện là khó.”

Vương Tuyết Chi thiếu chút nữa đã mơ màng ngủ thiếp đi. Đột nhiên bừng tỉnh, kinh hải phát giác ra nội lực bản thân chậm rãi khuếch tán ra tứ chi, từ từ tiêu tán đi!

Hần cố gắng không để thanh âm của Đồ Trùng lọt vào tai, song từng câu từng chữ của hòa thượng vẫn đinh đing đang đang chui vào màng nhĩ của hần:

- Có một vị Sa môn hỏi Phật: “Do nguyên nhân gì mà biết được số mệnh và đạt được sự cao tột của Đạo?” Đức Phật dạy: “Đoạn trừ tham dục, lòng không mong cầu thì sẽ có khả năng biết được số mệnh. Thanh tịnh tâm tư, giữ vững ý chí thì có thể đạt được chỗ cao tột của Đạo, như lau gương hết bụi thì ánh sáng hiển lộ.” Vị Sa môn lại hỏi Phật: “Điều gì là thiện, điều gì là lớn?” Đức Phật dạy: “Thực hành chánh đạo, giữ sự chân thật là thiện, chí nguyện hợp với đạo là lớn.” Có vị Sa môn hỏi Phật: “Điều gì là mạnh nhất, điều gì là sáng nhất?” Đức Phật dạy: “Nhẫn nhục là mạnh nhất, vì không chứa sự ác tâm nên tăng sự an ổn. Người nhẫn nhục không làm điều gì ác, được mọi người tôn kính. Tâm ô nhiễm đã được đoạn tận, không còn dấu vết gì gọi là sáng nhất. Vì tất cả mọi vật trong mười phương từ thuở chưa có đất trời cho đến ngày nay, không vật gì là không thấy, không vật gì là không biết, không vật gì là không nghe. Đạt được thiết trí như vậy gọi là sáng nhất.”

Vương Tuyết Chi có cảm giác như nội lực tại đan điền từng chút, từng chút dần biến mất. Nếu tiếp tục nghe nữa dám chắc sẽ trở thành thân vô nội lực. Hắn muốn dùng tay bịt tai lại, nhưng giờ phút này toàn thân mềm nhũn, muốn nhúc nhích cũng còn khó khăn, hơi sức đâu để gơ tay lên? Chỉ đành thu liễm tâm thần, cố gắng ngưng tụ nội lực tại đan điền không cho tiết phát ra ngoài.

Đồ Trùng càng niệm càng nhanh, chỉ thấy môi mấp máy liên tục:

- Phật dạy: “Người giữ ái dục trong lòng thì không thấy được đạo. Thí dụ như nước trong bị khuấy động, người ta đến soi không thấy bóng của mình. Người bị ái dục khuấy động tâm ô nhiễm nổi lên nên không thấy được Đạo. Các thầy Sa môn cần phải xả ly ái dục. Ái dục hết rồi, mới có thể thấy Đạo được.”

Vương Tuyết Chi đang thu liễm tâm thần, tụ tập nội lực. Nghe đến đây toàn thân lập tức rung động, trống ngực đập liên hồi kỳ trận, nội lực không thể tiết chế, như nước tràn đê thoát ra ngoài. Không lâu sau đó, nội lực thâm hậu của hắn đã biến mất như chưa hề tồn tại.

Đồ Trùng tiếp tục niệm càng ngày càng nhanh như sấm chớp, tuy nhiên từng câu từng chữ vẫn rõ ràng, rành mạch lọt vào tai người khác:

- Phật dạy: “Người thuận theo lòng dục để mong được danh tiếng, khi mà danh tiếng vừa nổi thì thân đã mất. Ham muốn danh tiếng thường tình mà không lo học Đạo chỉ uống công phí sức mà thôi; giống như đốt hương, khi người ta ngửi được mùi thơm thì cây hương đã tàn rồi. Lửa tham danh tiếng còn di họa cho thân về sau.”

Đồ Trùng niệm càng nhanh thì trái tim của Vương Tuyết Chi cũng bị cộng hưởng, kích động mãnh liệt, không cách nào tụ được nội lực tại đan điền, tâm thần lại như chìm trong cơn ác mộng. Mặc dù biết rõ là ác mộng nhưng không cách nào có thể dứt bỏ, trở lại hiện thực!

Đồ Trùng tiếp tục thì thầm:

- Có một vị Thần dâng cho Đức Thế Tôn một người con gái đẹp, muốn phá hoại tâm hạnh của Phật. Đức Phật nói: “Cái túi da hôi thối kia, ngươi đến đây làm gì? Đi. Ta không dùng. Vị Thiên thần kia càng thêm cung kính, nhân đấy hỏi đạo lý. Đức Thế Tôn giảng dạy cho vị Thiên thần kia nghe, vị ấy chứng được quả Tu Đà Hoàn...”

Mắt trở ra nhìn thấy một thân công phu của mình tan thành mây khói. Vương Tuyết Chi đột nhiên cắn mạnh vào đầu lưỡi, phun ra một đóa huyết hoa. Dưới cơn đau nhức, tinh thần đại chấn, khí tại đan điền một lần nữa ngưng tụ, phảng phất như nam châm hút sắt, không bị ngoại lực hút ra ngoài nữa.

Vương Tuyết Chi lúc này cực kỳ hoảng hốt, đang muốn bật dậy chạy trốn, không thềm nghe kinh nữa. Tuy nhiên hắn lại lập tức nuốt bỏ đi ý nghĩ này:

- Ta đã đáp ứng với lão nghe lão giảng kinh. Sao có thể bội tín, sợ hiểm nguy, nửa đường bỏ cuộc? Đây là hành vi của đại trượng phu sao?

Hắn vừa mới thoát khỏi đại nạn trong gang tấc, biết rõ nếu tiếp tục nghe thì nhất định sẽ lại phải đối đầu với tử lộ. Tuy nhiên Lang gia cuồng nhân há lại chỉ có hư danh? Đã quyết định tất phải đáp ứng. Đừng nói là tiếp tục nghe loại kinh Phật biến thái này, mà cho dù lên núi đao xuống biển lửa, trầm luân dưới mười tám tầng địa ngục cũng tuyệt không lùi bước, tuyệt không hối hận.

Đồ Trùng nhìn thấy Vương Tuyết Chi ngưng tụ đan điền, bảo vệ nguyên khí, thanh âm niệm Phật đột nhiên chuyển nhanh thành chậm rãi khoan thai:

- Phật dạy: “Có người vì lòng dâm dục không dứt, muốn tự đoạn âm. Phật bèn bảo rằng: “Đoạn âm không bằng đoạn tâm. Tâm như vị công tào, công tào nếu ngừng thì kẻ tùng sự đều ngừng. Tâm tà không dứt thì đoạn âm có ích gì?”

Mỗi chữ lão nói ra đều như một đại thiết trụ ngàn cân giáng vào ngực Vương Tuyết Chi. Song hắn vừa từ cõi chết trở về, tâm thần sắc bén cứng rắn. Mặc công kích của Đồ Trùng, hắn vẫn kiên trì phòng thủ, không cho nội lực tiết xuất ra ngoài.

Đồ Trùng thấy tụng chậm không hiệu quả, lại biến đổi thành lúc nhanh lúc chậm, nhanh như thiểm điện, chậm tựa tinh di, biến ảo khôn cùng, thoát nhanh thoát chậm, so với lúc trước càng thêm lợi hại.

Thần thông của lão quả thật đã đến mức siêu phàm nhập thánh, thâm sâu không thể lường được!

Vương Tuyệt Chi phong bế tâm thần, tùy ý cho thanh âm niệm Phật dẫn động tim mạch, trống ngực lúc nhanh lúc chậm, không thể điều khiển được. Tuy nhiên thủy chung vẫn giữ chặt nguyên khí tại đan điền, không hề di tán. Phảng phất như một mảnh gỗ nhỏ giữa muôn trùng sóng biển, cho dù có lúc bị cuốn tung lên cao, lúc chìm xuống thấp, song không hề chìm xuống đáy nước.

Đồ Trùng ngừng lại, Vương Tuyệt Chi như được đại xá, thầm nghĩ:

- May mà lão dừng ở đây, nếu không, chỉ cần một khắc nữa, ta sẽ hỏng mất.

Trúc Phật Đồ Trùng toàn thân đầy mồ hôi, song thần sắc vẫn như trước, thanh âm trầm ổn:

- Công tử tuổi còn trẻ nhưng nội lực thâm sâu đến bậc này. Bội phục bội phục.

Vương Tuyệt Chi ngoài mặt thản nhiên, bất quá trong lòng nghĩ thầm:

- Pháp lực thần thông của lão mới tính là lợi hại. Ta chút nữa đã bị lão nhẹ nhàng phế đi hoàn toàn nội lực.

Đồ Trùng dường như đọc được ý nghĩ của hắn, vội nói:

- Không phế được, không phế được, bản tăng đã xuất hết toàn lực nhưng vẫn không thể làm được. Thực sự xấu hổ.

Vương Tuyệt Chi cười ha hả nói:

- Đại sư không phế được võ công của tiểu sinh, lại nói xấu hổ. Nếu tiểu sinh thật sự bị đại sư phế đi võ công thì hòa thượng có nói với tiểu sinh một câu xấu hổ không?

Trúc Phật Đồ Trùng nói:

- Đại tướng quân đã đáp ứng bản tăng, chỉ cần lần này hành động thành công thì sau khi chiếm được Thiên Thủy sẽ chỉ giết một mình Mê Tiểu Kiếm. Mười ba vạn Khương nhân còn lại sẽ được tha chết. Hôm nay bản tăng giết không được công tử thì sẽ tạo thành một trường sinh linh đồ thần, hai chữ “xấu hổ” này cũng là điều bản tăng muốn nói với Khương nhân tại Thiên Thủy.

Đoạn chấp tay nói tiếp:

- Về phần Vương công tử, xin thứ cho bản tăng nhiều lời. Công tử sớm có tuệ căn, chỉ vì võ công quá mạnh mẽ nên che mất trí tuệ của tuệ căn. Có lẽ mất đi võ công sẽ có lợi cho công tử thông ngộ đại đạo.

Vương Tuyệt Chi trợn mắt nói:

- Theo lời đại sư nói thì tiểu sinh phải phế bỏ đi võ công mới đúng?

Đồ Trùng gật đầu:

- Đúng là như vậy.

Vương Tuyệt Chi nhớ lại đoạn kinh văn Đồ Trùng vừa mới niệm, lẩm bẩm nói:

- Người thuận theo lòng dục để mong được danh tiếng, khi mà danh tiếng vừa nổi thì thân đã mất rồi. Ham muốn danh tiếng thường tình mà không lo học Đạo chỉ uống công phí sức mà thôi. Giống như đốt hương, khi người ta ngửi được mùi thơm thì cây hương đã tàn rồi. Lửa tham danh tiếng còn di họa cho thân về sau.

Đồ Trùng gật đầu nói:

- Chính là như vậy, công tử học võ công là vì tranh cường hiếu thắng, sa vào tiền tài sắc dục. Nếu công tử không thể bỏ đi một thân võ công, thân thể sẽ như trong chốn lao tù, thậm chí đến chết cũng không thể buông tay thành Phật.

Vương Tuyệt Chi trầm tư một lúc lâu, chợt đứng dậy, ngửa mặt lên trời huyết sáo, âm thanh như rồng ngâm, truyền đi ngoài trăm dặm. Mặt nước dậy sóng, tôm cá chấn động như có bão tố nổi lên. Bất quá con thuyền nhỏ vẫn vững vàng như cũ, phảng phất như một tảng cự thạch ngàn năm bất động.

Vương Tuyệt Chi cứ huyết lên như thế một lúc mới dừng lại nói:

- Đại sư nói rất có đạo lý. Nhưng Vương Tuyết Chi chỉ là phạm phu tục tử, sao có thể dứt bỏ danh lợi tình dục của con người. Việc này xin thứ cho tiểu sinh không thể làm được!

Đồ Trùng khẽ than:

- Đáng thương ười ba vạn nhân mạng Khương nhân.

Vương Tuyết Chi đương nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này, nhưng muốn hấn bỏ qua một thân vô công, đổi lấy tính mạng của mười ba vạn người không phải là Hán nhân. Đó là một việc quá khó cho hấn. Hấn chậm rãi nói:

- Giết hay không giết Khương nhân đều nằm trong tay Thạch Lạc. Đại sư không khuyên Thạch Lạc lui binh mà lại bắt tiểu sinh tự phế vô công. Chuyện này cũng tính là xuất phát từ lòng từ bi sao?

Đồ Trùng thần nhiên nói:

- Mười ba vạn người Khương Nhân đáng đã giao chiến với Đại tướng quân nhiều năm, gia quyến đã chết vô số, hận Đại tướng quân thấu xương. Đại Tướng quân đã sớm hạ lệnh nếu công phá xong Thiên Thủy, nhất định phải giết sạch Khương nhân để tránh hậu hoạn. Bần tăng đã nhiều lần khuyên bảo nhưng không xong. Sau này Đại tướng quân biết được tin tức công tử áp lương tương trợ cho Mê Tiểu Kiếm. Khi đó hấn mới chịu đáp ứng lời hứa vừa rồi với bần tăng. Đó sự nhượng bộ của đại tướng quân. Đại tướng quân quyết sẽ không nhượng bộ lần nữa.

Vương Tuyết Chi lắc đầu:

- Không được! Bây giờ tiểu sinh chỉ có thể làm một việc duy nhất giúp cho bọn họ. Đó là hết sức tương trợ, không cho Thạch Lạc giết sạch bọn họ mà thôi.

Trúc Phật Đồ Trùng đột nhiên rời khỏi tiểu thuyền, phi thân nhảy tung lên cao, mũi chân đặt xuống mặt nước, từ từ chìm xuống, giống như một hạt cát, miệng thì thầm:

- Người tu đạo cũng giống như một người chiến vạn nhân, mặc giáp xuất môn vậy. Nếu có ý khiếp sợ thì có thể nửa đường thoái lui. Ngược lại, nếu quật cường thì có thể chết, cũng có thể đắc thắng khai hoàn. Sa môn học đạo chính là kiên trì luyện tâm, không còn vương vấn tiền cảnh, phá diệt chúng ma, đắc đạo.

Nói đến đây thì thân thể lão hoàn toàn chìm sâu dưới mặt nước, không thấy đầu nữa.

Vương Tuyết Chi vô cùng hoảng sợ:

- Thân thể nhảy lên cao rồi đáp xuống như thế, vô luận là khinh công cao cường đến đâu cũng không thể tránh khỏi chìm xuống nhanh chóng, thế nhưng lão hòa thượng này có thể kìm hãm, từ từ như hạt cát chìm xuống. Khinh công của lão cuối cùng nên gọi là thần thông hay yêu pháp đây?

Hấn dõi mắt quan sát một lúc lâu cũng không thấy Đồ Trùng ngoi đầu lên để thở, càng thêm kinh hãi. Đột nhiên từ rất xa, mặt nước nổi lên một đoạn ống nhỏ như ngón út, khoảng cách từ đó đến tiểu thuyền đã là mấy trăm trượng. Giữa đêm đen, chỉ trong nháy mắt đã ra xa như vậy, nếu Vương Tuyết Chi không có nhãn lực siêu nhân thì cũng không cách nào phát giác ra.

Vương Tuyết Chi lúc này mới hiểu ra:

- Thì ra là lão dùng ống thông hơi để thở mà thôi.

Nhưng Đồ Trùng đi trong nước, chớp mắt đã có thể đi được mấy trăm trượng. Hơn nữa chỉ thở một lần. Một thân thần công này cũng đã đủ ngạo thị thiên hạ.

Vừa rồi lão không cần nhấc chân động tay, chỉ ngồi bất động niệm Phật, suýt nữa đã phế đi nội lực Vương Tuyết Chi. Sau đó thi triển khinh công từ từ chìm xuống mặt nước cũng là cực kỳ ảo diệu. Vương Tuyết Chi thủy chung cũng nhìn không ra được sự ảo diệu trong đó.

Hấn lại nghĩ:

- Nghe nói vô công của Phật gia, đa phần bắt nguồn từ một môn gọi là Du Già Hành pháp, tự phá hủy thân thể bản thân, quý kỳ mạc trắc, như phép thuật của thần minh, công pháp của ma quỷ. Sự biến ảo so với

các trò xảo thuật của các gánh xiếc thì cao thâm hơn nhiều. Hôm nay được thấy qua, quả nhiên là không ngoa.

Hắn tuy không có bản lĩnh như Đồ Trùng, dùng khí đẩy thuyền nhưng cũng có thể phóng chưởng đẩy tiểu thuyền di chuyển. Không lâu sau đã có thể trở vào bờ.

Trên bờ không một bóng người. Tuyệt Vô Diễm đã không biết rời đi từ lúc nào.

Vương Tuyệt Chi tản bộ trở về đại xa, trong đầu chỉ lẫn quần những câu chữ của Đồ Trùng, ám ảnh hằn mãi, suốt đêm cũng không thể ngủ được.

35. Q.4 - Chương 8: Kiểm Bá

Chớp mắt xa đội đã đi được năm ngày, bọn họ đã tiếp cận với biên giới Thiên Thủy. Do đi cả ngày lẫn đêm nên đến đây nhanh hơn dự tính hai ngày.

Mấy ngày nay xa đội không hề chạm trán địch nhân. Những địch nhân tầm thường, biết được có Vương Tuyệt Chi bảo tiêu đều không dám mạo phạm, những địch nhân lợi hại thì lại bày binh bố trận ở Thiên Thủy, tình nguyện “ôm cây đợi thỏ”.

Tuy nhiên cho dù thế nào đi nữa, khi đến Thiên Thủy, sớm muộn cũng phải xảy ra một trường ác chiến. Cho nên tối qua mọi người đã được nghỉ ngơi sớm một chút. Hôm nay, từ Vương Tuyệt Chi, Phục Phi Diệu, Tuyệt Vô Diễm trở xuống đều phấn chấn tinh thần, sẵn sàng chờ đón trận chiến sắp diễn ra.

Dọc đường đi ngày hôm nay, đã bắt đầu xuất hiện rải rác những di chứng còn sót lại của các trận chiến khốc liệt. Đây đó là những đoạn binh khí, cờ quạt bị gãy nát, có khi lại là những bộ hài cốt đã khô hết da thịt, cũng có những nơi lại là thi thể trương phình lên, phát ra xú khí khủng khiếp. Quỷ mới quỷ cũ hỗn tạp, tạo thành một bầu không khí đầy tang tóc, táng đờm kinh tâm.

Xa đội vốn luôn đi theo tiểu lộ, nơi này đương nhiên vẫn không phải là chiến trường chính. Tuy nhiên tại những nơi hẻo lánh này cũng đã xảy ra đụng độ giữa các bên tham chiến. Từ đó có thể hiểu được tình hình chiến sự tại Thiên Thủy thâm đậm máu tanh và khốc liệt đến mức nào.

Mùi tử khí, chết chóc lan tỏa khắp nơi, rất nhiều xa phu đã phải bịt mũi, nhưng Vương Tuyệt Chi thì thản nhiên như không, tiến nhanh về phía trước.

Hắn hô lớn:

- Mọi người cẩn thận, chúng ta rất có thể đụng độ địch nhân tại con đường này. Nếu không trải qua đại chiến, vượt qua thử thách thì không thể nào đến đích được. Các huynh đệ, mau rút ra cung tiễn, đao kiếm của các người, chuẩn bị tác chiến!

Phục Phi Diệu ngạc nhiên hỏi:

- Vương công tử, sao công tử có thể biết được nhất định sẽ đụng độ địch nhân tại tiểu lộ này?

Vương Tuyệt Chi lấy ra một tấm bản đồ, chỉ vào bản đồ, giải thích:

- Chúng ta đang ở con đường này. Đi thêm hai canh giờ nữa sẽ đến một vùng bình nguyên rộng lớn gọi là Lạc Diệp Bình. Vượt qua nơi đó sẽ đến thành Thiên Thủy. Không cần phải nói thì người cũng biết mười vạn đại quân của Chi Hùng, Khổng Trường, lại thêm cao thủ của Sát Hồ thế gia, Tiên Ti tộc, Đế quốc Lý Hùng, Giang Tả Tư Mã đang ở Lạc Diệp Bình, tầng tầng lớp lớp vây lấy Khương nhân trong thành.

Phục Phi Diệu gật đầu:

- Chúng ta muốn tiến vào thành Thiên Thủy thì nhất định phải xông qua Lạc Diệp Bình. Trước khi xuất phát, Kim tiên sinh đã nói qua như vậy.

Vương Tuyệt Chi lại nói:

- Địch nhân tại Lạc Diệp Bình mặc dù đông đảo nhưng khi chúng ta tiến vào được Lạc Diệp Bình, tất sẽ được Khương Nhân đảng xua quân tiếp ứng. Trận chiến này quan hệ đến sinh tử tồn vong của bọn họ,

không có đường lui. Khương Nhân đẳng tất sẽ liều mạng tử chiến, địch nhân tuy nhân mã đông hơn, vị tất cũng đã có thể thắng được.

Phục Phi Điều hoàn toàn đồng ý:

- Cho nên địch nhân muốn chặn đứng chúng ta, tất nhiên sẽ làm điều này trên con đường này.

Vương Tuyết Chi tán dương:

- Không sai chút nào.

Lúc này Anh Tuyết bay nhanh đến, xoay vòng tròn trên không trung, kêu lên ba tiếng. Tuyết Vô Diễm vội nói:

- Đã đến. Phía trước chúng ta có rất nhiều người!

Tiểu lộ này vốn do Kim Quý Tử cẩn thận, an bài sẵn lộ trình. Có Anh Tuyết và Hoàng Phủ Nhất Tuyết đồng hành sẽ không lo bị địch nhân mai phục, cho dù có bị tập kích thì cũng có thể dựa vào sự hiểm yếu của đường nhỏ mà tẩu tán. Nếu đi trên bình nguyên rộng lớn, một khi nhân mã địch nhân quá đông, tất sẽ không thể chạy được. Giả sử trên bình nguyên, chỉ cần một vạn, hai vạn người kéo đến chém giết thì mười Vương Tuyết Chi cũng không thể thoát được! Nhưng tại tiểu lộ này thì một mình Vương Tuyết Chi có thể “nhất phu đương quan” (1), địch nhân càng nhiều, sẽ càng khó tiến lên.

Vương Tuyết Chi đột nhiên mỉm cười nói:

- Để ta đoán xem trận đầu tiên này sẽ phải đánh với ai!

Tâm trạng hần rất thoải mái. Nếu sợ hãi thì hần đơn giản sẽ không đến đây!

Đám người đang đến nhân số không hề ít, tạo thành một mảng đen kịt, e phải đến trên trăm tên võ sĩ. Ai nấy đều tóc vàng mắt xanh, da trắng râu nhiều, chính là Tiên Ti nhân. Trang phục đến đầu khôi của bọn họ đều làm bằng da thuộc, tay nắm chặt cung tên, binh khí. Chân mang dày cao cổ bằng da màu đen, cưỡi ngựa trắng mã tây Vực, miệng liên tục hò hét, giục ngựa tiến đến.

Vương Tuyết Chi làm sao có thể để cho bọn chúng đến gần? Thân hình như một mũi tên buông khỏi dây cung ngăn cản lộ binh mã tiến đến, quát:

- Bỏn tướng không giết kẻ vô danh tiểu tốt, nhân mã của ai đang đến, mau xưng tên.

Kỳ thật hần vừa nhìn trận thế đã biết được lai lịch đối phương, nhưng vẫn cố ý hỏi để tiêu khiển một chút.

Dáng vóc của Tiên Ti nhân luôn cao lớn hơn Hán nhân. Nhưng thủ lĩnh của đám Tiên Ti nhân này lại không cao quá năm thước, bề ngang cũng đã gần bốn thước rưỡi, thân hình tráng kiện thô ráp. Cũng may hần ngồi trên lưng trắng mã nên không phát hiện ra vóc người quá lùn của hần. Vương Tuyết Chi phải ngửa đầu lên để nói chuyện với hần.

Tên thủ lĩnh nói:

- Tiên Ti tộc Vũ Văn Đoạn Quốc nghe danh Lang Gia Cuồng Nhân Vương công tử võ công cái thể, xin được lĩnh giáo.

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Người chính là con trai của Vũ Văn Mạc Khuê?

Vũ Văn Đoạn Quốc đắc ý trả lời:

- Không sai. Trong các bộ tộc của Tiên Ti thì tộc Vũ Văn là mạnh mẽ thiện chiến nhất. Ta chính là con trai của tù trưởng Mạc Khuê, cũng là đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc Vũ Văn. Hôm nay ngươi được chết dưới tay ta cũng không hề oan uổng chút nào.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Ngươi muốn đơn đả độc đấu hay loạn đả?

Vũ Văn Đoạn Quốc cao giọng nói:

- Dũng sĩ Tiên Ti tộc không ỷ nhiều hiếp yếu. Ta sẽ đơn đả độc đấu với ngươi, cho ngươi có thể chết tâm phục khẩu phục!

Tiên Ti luôn coi trọng vũ dũng, thực lực là quan trọng nhất. Vũ Văn Đoạn Quốc tuy mang danh Vũ Văn đệ nhất dũng sĩ nhưng cũng chỉ là “đệ nhất” trong nội bộ một tộc mà thôi. Tuy nhiên nếu hắc có thể đánh bại đại kỳ nhân Lang Gia Cuồng Nhân Vương Tuyệt Chi thì danh khí từ đây về sau sẽ chấn động thiên hạ, trở thành đệ nhất dũng sĩ của Tiên Ti nhân. Tộc nhân nhất định sẽ quy phục dưới chân hắc, hắc có thể tiếp nhận chức vị tù trưởng, thống nhất tứ tộc Tiên Ti. Khi đó mưu đồ đại sự, tiến quân vào Trung Nguyên của hắc sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều!

Vương Tuyệt Chi cầm vạt áo bào trắng của mình, xé ra một mảnh vải, buộc lên đầu, tựa như dải lụa trắng trong tang phục mà người Thục đã tưởng nhớ đến Gia Cát Vũ Hầu vậy. Sau đó tiếp nhận bội đao từ một gã xa phu, rạch nhẹ một đường lên ngực, máu tươi ứa ra nhuộm hồng cả bạch bào.

Hắc chậm rãi nói:

- Thượng thiên có đức hiếu sanh, ta trước nay luôn hạn chế việc giết người. Nhưng vì đại cục hôm nay, không thể tránh khỏi đại khai sát giới. Vì vậy, từ bây giờ thần căn sẽ giết thần, phật căn giết phật, đừng trách Vương Tuyệt Chi ta hạ thủ bất dung tình.

Thanh âm tuy trầm thấp nhưng lại vang xa khắp nơi. Mọi người đều có thể nghe thấy rõ ràng. Ngoại trừ một số người không hiểu Hán ngữ, ai nấy đều cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Lời này nếu do kẻ khác thốt ra thì chắc chắn sẽ bị chê cười, nhưng lời này lại do chính miệng Lang Gia Cuồng Nhân nói ra, còn ai có thể không khiếp sợ!

Vũ Văn Đoạn Quốc lạnh lùng nói:

- Đừng nhiều lời, tiếp chiêu!

Vũ Văn Đoạn Quốc sử dụng một thanh Lang Nha bổng màu đen rất dài, so với thân thể của hắc còn dài hơn hai thước, một khi xung phong hăm trận thì có uy lực rất lớn. Giờ phút này hắc cũng không xuống ngựa, Lang Nha bổng trực tiếp từ trên bổ xuống như Thái Sơn áp đỉnh, phát ra thanh âm như gió gào sấm giạt.

Sau lưng Vũ Văn Đoạn Quốc toàn là hảo thủ Tiên Ti tộc, nhìn thấy đòn tấn công uy mãnh của hắc đều nhất loạt trở thành nửa vui mừng, nửa căng thẳng. Nửa năm nay không thấy Vũ Văn Đoạn Quốc giao chiến cùng người khác, không ngờ võ công của hắc lại tiến bộ vượt bậc như vậy! Một cú quật xuống của Lang Nha bổng tuyệt đối mang theo sức mạnh của thiên quân, tên tiểu tử kia đáng vẻ như văn nhân yếu ớt, cho dù bản lĩnh cao cường đến mấy cũng không thể nào ngăn cản được một kích như lôi đình giáng xuống này.

Một số người lại nghĩ:

- Tộc trưởng tuổi tác đã cao, ta vẫn hằng mong lão quy thiên. Khi đó sẽ tranh đoạt chức vị tộc trưởng. Ai ngờ võ công Vũ Văn Đoạn Quốc lại tinh tiến đến mức này! Xem ra chiếc ghế tộc trưởng đã không còn hy vọng dành cho ta. – Nghĩ đến đây không khỏi cảm thấy buồn bực vô cớ

Vương Tuyệt Chi bỗng dưng hét lớn một tiếng như sét đánh giữa trời, toàn thân chúng nhân đều nhất loạt chấn động.

Tiếng hét của hắc như hữu hình hữu chất, chân khí hiện diện khắp nơi. Lang Nha bổng của Vũ Văn Đoạn Quốc cũng bị thanh âm này làm khựng lại một chút.

Vương Tuyệt Chi chỉ chờ đợi khoảnh khắc này! Một quyền đâm thẳng ra, Lang Nha bổng được luyện chế từ thép mới bị phá vỡ làm đôi, quyền thế không ngừng, toàn thân Vương Tuyệt Chi nhảy vọt lên mãnh liệt đâm thẳng vào ngực Vũ Văn Đoạn Quốc!

Thân thể Vũ Văn Đoạn Quốc bay bổng ra ngoài hơn mười trượng, rơi thẳng vào đám thuộc hạ phía sau. Bì giáp trước ngực đã bị phá nát thành từng mảnh nhỏ, ngực lõm xuống một đoạn rất lớn, máu tươi từ miệng, mũi phun ra không ngừng, hơi thở mong manh như tơ. Một cái mạng có mười phần thì đã rơi rớt hết bảy, tám phần.

Vương Tuyết Chi một quyền trước đoạn thiết bổng, sau đánh đệ nhất dũng sĩ Vũ Văn tộc trọng thương, uy thế một quyền thực quá khủng khiếp.

Đám nhân mã Tiên Ti nhất thời kinh hãi khôn xiết. Ngay cả đám xa phu thuộc hạ phía sau Vương Tuyết Chi cũng đồng thanh hoan hô như sấm dậy. Bọn họ mặc dù đã sớm đoán Vũ Văn Đoạn Quốc không phải là đối thủ của Vương Tuyết Chi nhưng cũng không thể nghĩ ra được Vương Tuyết Chi có thể thắng một cách chóng vánh và đẹp mắt như vậy!

Vương Tuyết Chi có dụng ý riêng của hẳn. Hẳn biết rõ địch nhân rất đông, cho nên hét một tiếng, dùng khí thế lôi đình vạn quân tước đi nhuệ khí địch nhân. Kế tiếp lại tung ra nhất chiêu tất sát. Một chiêu thoát nhìn đơn giản, song hẳn đã phải sử dụng toàn lực, kết hợp cả xảo thủ và mười thành công lực mới có thể thành công như vậy.

Đầu tiên hẳn dùng “Thạch Trung Hữu Lôi Hống” chấn động kinh khí của Vũ Văn Đoạn Quốc, thừa dịp nội lực trên Lang Nha bổng gián đoạn, trong sát na ngăn ngừa này xuất quyền chấn gãy bổng, tiếp theo lại thi triển Dịch Bộ Dịch Xu như quỷ mị tiến đến. Vũ Văn Đoạn Quốc vẫn đang cầm nửa đoạn bổng gãy trong tay, ý niệm trong đầu còn chưa phát sinh đã trúng quyền bay đi.

Một chiêu này có thể nói “tuyệt cực” nhưng cũng là “hiểm cực”. Tiếng thét phát ra kinh khí hữu hình, không thể sánh với kinh khí phát ra từ quyền chưởng, tu vi của Vũ Văn Đoạn Quốc cũng không tầm thường, “Thạch Trung Hữu Lôi Hống” tối đa chỉ có thể làm gián đoạn nội lực trong thời gian cực ngắn. Cơ hội này Vương Tuyết Chi phải nắm thật chắc để xuất quyền đoạn bổng. Nếu thời gian chỉ cần sai sót nửa phần thì nội kinh của Vũ Văn Đoạn Quốc sẽ liền mạch như cũ. Khi đó thân thể Vương Tuyết Chi tất sẽ bị Lang Nha bổng biến thành nhục tương. Cho nên gọi nhất chiêu này “hiểm cực” là vậy.

Vương Tuyết Chi một quyền đắc thủ, tại giữa không trung lộn một vòng, xoay người đáp xuống đất.

Lúc này chiến mã của Vũ Văn Đoạn Quốc cũng khụy xuống đất, bốn chân gãy nát, huyết nhục phun trào.

Đám Tiên Ti nhân càng thêm kinh hãi thập bội: Nghĩ không ra nội kinh của Vương Tuyết Chi lại thần kỳ như vậy. Một quyền ngoài việc đả thương người, còn có thể giết luôn chiến mã. Võ công này rốt cuộc là như thế nào?

Kỳ thật Vương Tuyết Chi cũng không sử dụng cái gì mà nội công thần kỳ cả, bất quá sau khi đánh trúng Vũ Văn Đoạn Quốc, hẳn đã dùng chưởng “khê sò” lên đầu ngựa một cái. Nhưng cú “sò” này quá nhanh, không một ai kịp nhìn thấy, lại tưởng rằng một quyền của hẳn bao hàm cả tầng nội lực thứ hai – “Cách Sơn Đả Ngưu”.

Vương Tuyết Chi nhìn đám Tiên Ti nhân quát lớn:

- Ta niệm tình Vũ Văn Mạc Khuê chỉ có một đứa con trai. Quyền vừa rồi chỉ sử dụng năm thành công lực, tránh cho tộc trưởng Vũ Văn tuyệt hậu từ đây. Nếu các người không biết tự lượng sức, tiếp tục cản trở ta. Ta sẽ tuyệt bất lưu tình, gặp người giết người, gặp quỷ sát quỷ, khi đó đừng trách ta không báo trước!

Tiên Ti nhân thấy hẳn uy phong lâm liệt, bạch y vậy máu càng tăng thêm vài phần khí thế bức nhân, sợ đến nỗi kinh tâm đảm liệt, còn ai có dũng khí tiến lên khiêu chiến với hẳn?

Mắt lại thấy Vương Tuyết Chi từng bước từng bước tiến tới, bọn họ bèn từng bước từng bước lui về sau. Hậu đội của Tiên Ti nhân đã bắt đầu quay đầu trốn chạy.

Vương Tuyết Chi càng bước càng nhanh, nhìn thấy Tiên Ti nhân cuống cuống tháo chạy, trong bụng cười như điên. Bất quá vẫn làm ra vẻ mặt hung hăng như hung thần ác sát, càng chạy càng nhanh, càng dữ tợn.

Đám người Phục Phi Điều từ xa nhìn thấy Vương Tuyết Chi lui địch, nội tâm đều mừng rỡ hoan hỷ, thâm nghĩ:

- Vương công tử quả nhiên thần công cử thế vô song, nhắc tay một cái đã có thể đuổi đi Vũ Văn tộc nhân. Nếu địch nhân tiếp theo cũng được thuận lợi như thế, bình an đến được Thiên Thủy thì thật tốt quá.

Nhưng việc trong thiên hạ có mấy khi được như ý muốn?

Vừa thoát khỏi nanh sói đã lại rơi vào miệng hùm. Tiên Ti nhân vừa rút chạy đã xuất hiện hơn mười nhân ảnh như thiểm điện phóng tới, cũng không hề e ngại Tiên Ti nhân chiếm hết bề ngang con đường, thần nhiên phi thân dẫm trên đầu người Tiên Ti mà tiến đến.

Mười mấy gã cao thủ này đều mặc trang phục hoa lệ của Hán nhân, Vương Tuyết Chi vừa thấy bọn chúng tức thì sắc mặt đại biến.

Ai có khả năng làm cho Vương Tuyết Chi biến sắc như vậy? Cho dù là Thạch Lạc, Hiên Viên Long cũng không thể làm được. Vương Tuyết Chi biến sắc như vậy, tất đã ước đoán bản thân mình không thể đối phó với đám cao thủ này!

Một lão nhân râu năm chỏm dài, dáng vẻ văn nhân nho nhã nhìn hẩn nói:

- Cháu ngoan Tuyết Chi, xa cách đã nhiều năm, thập nãi nãi và mẫu thân ngươi rất lo lắng về hành tung của ngươi. Lúc nào ngươi nên về nhà một chuyến, gặp hai bà, cho hai bà vui vẻ, cho hai bà an tâm.

Hơn mười người này hiển nhiên đều là cao thủ đến từ Giang Tả. Trong đó có mười một người là người của Lang gia Vương gia, đều là tộc thúc, tộc bá, tộc huynh, tộc đệ của Vương Tuyết Chi. Mấy người còn lại cũng là bạn thời niên thiếu của hẩn.

Mọi người đều biết tính tình Vương Tuyết Chi cương ngạnh như đá nhưng tâm địa lại mềm nhũn như đậu hũ. Muốn hẩn động thủ cùng thân nhân thì còn có thể nhưng muốn hẩn giết mọi người thì vạn lần hẩn sẽ không làm. Song tình thế hiện nay vô cùng hung hiểm, nếu hẩn không hạ sát thủ mà muốn mang theo xe lương thoát khỏi nơi này thì cho dù đổi lại là Thạch Lạc hay Hiên Viên Long cũng vô pháp khả thi!

Wương Tuyết Chi mỉm cười nói:

- Thập lục bá, thỉnh bá bá nói với nãi nãi và mẫu thân Tuyết Chi. Nếu Tuyết Chi còn mạng rời khỏi Thiên Thủy thì nhất định sẽ quay lại Lang gia gặp mặt nhị lão nhân gia.

Lão nhân râu dài năm chỏm chính là tộc bá của Vương Tuyết Chi. Trong các cao thủ Vương gia đến đây thì lão có thân phận cao nhất.

Thân sinh tổ phụ của Vương Tuyết Chi trong tộc đứng hàng thứ mười một, thập nãi nãi mà họ nhắc đến chính là thân sinh tổ mẫu của hẩn. Tại Vương gia bây giờ, đồng lứa với thập nãi nãi không còn ai cả cho nên ngay cả Vương Đôn, Vương Đạo đối với bà cũng thập phần cung kính.

Wương Cảnh vuốt râu nói:

- Con đường phía trước rất nguy hiểm, Tuyết Chi chắt nhì, ngươi mau quay đầu lại, trở về Giang Tả, an ủi vỗ về nỗi thương nhớ con cháu của lão nhân gia bao năm nay. Hơn nữa thất ca, thập nhất ca cũng đã đồng ý nếu ngươi chịu quay lại Giang Tả sẽ thỉnh hoàng thượng phong cho ngươi làm Đại tướng quân. Cơ hội như vậy chỉ có một lần, còn không chịu nắm lấy! – Ánh mắt hiện rõ vẻ chờ mong, ngữ khí cũng cực kỳ tha thiết.

Wương Tuyết Chi lắc đầu, nghiêm trang nói:

- Tâm ý của thập lục bá, Tuyết Chi xin tâm lĩnh. Nhưng nếu diệt nhì là một người tham giàu sang, vinh hoa phú quý thì năm đó diệt nhì đã không rời khỏi Vương gia. Chờ sau khi diệt nhì vận lương đến Thiên Thủy, giao cho Mê Tiểu Kiếm, diệt nhì sẽ lập tức đến Kiến Khang gặp nãi nãi và mẫu thân.

Wương Cảnh thở dài nói:

- Ngươi vẫn cố chấp như khi còn nhỏ, một khi đã quyết định chuyện gì thì ngay cả cha mẹ cũng không thể lay động ngươi được.

Wương Tuyết Chi nhìn tộc bá, thần nhiên nói:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cho dù là một ngàn năm, vạn năm cũng không thể thay đổi được.

Wương Cảnh đột nhiên lạnh lùng nói:

- Nhưng ngươi cũng đừng quên, ngươi là người Hán, cho dù một vạn năm cũng không thay đổi được!

Vương Tuyết Chi lạnh nhạt đáp:

- Cho đến bây giờ diệt nhi cũng chưa bao giờ quên mình là Hán nhân.

Vương Cảnh lạnh lùng hỏi:

- Người biết người là Hán nhân, tại sao giúp người Hồ đối phó với Hán nhân chúng ta? Há chẳng phải khi sư diệt tổ sao?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Mê Tiểu Kiếm là người Hồ, nhưng tấn công Mê Tiểu Kiếm là quân đội của Thạch Lạc – cũng là người Hồ. Các người thân là Hán nhân nhưng lại giúp người Hồ đánh người Hồ, diệt nhi giúp Mê Tiểu Kiếm cũng chỉ tương đồng như vậy, không thể nói là giúp người Hồ đối phó Hán nhân được.

Cha hần Vương Diễn một đời là nhà biện luận có tiếng, tài biện luận vô song. Vương Tuyết Chi từ nhỏ đã thường đứng bên nghe cha bàn chuyện trên bàn, loại cãi lý như “ ngựa trắng chưa chắc là ngựa, đá cứng chưa chắc đã là đá” (2) hần cũng đã rất tinh thông, Vương Cảnh như thế nào có thể đấu khẩu với hần?

Vương Cảnh gần giọng nói:

- Người vẫn chấp mê bất hối, nhất định muốn động thủ với chúng ta?

Vương Tuyết Chi mỉm cười ranh mãnh, nói:

- Thập lục bá, đắc tội. - Chỉ phong xuất ra, lập tức điểm trúng huyệt đạo của Vương Cảnh.

Vương Cảnh tuy bối phận cao nhưng võ công lại không phải cực cao, đang thuyết phục Vương Tuyết Chi. Lại nghĩ trong bụng, thằng cháu ngoan nhất định không dám động đến mình. Đại ý khinh thường, bị hần xuất kỳ bất ý khống chế huyệt đạo.

Vương Tuyết Chi đánh lén đắc thủ, ném Vương Cảnh ra sau lưng, kêu lên:

- Phục Phi Điều, mau bắt lấy “lá chắn” hộ mạng này!

Vương gia đệ tử nhất thời đều nhảy lên hòng cứu lấy Vương Cảnh trên không trung.

Vương Tuyết Chi huy động song chưởng, dừng thẳng lên không. Nội lực như bài sơn đảo hải tuôn ra, hình thành một bức tường vô hình. Vương gia đệ tử xông vào đều bị đẩy bật ra, mặc cho dùng quyền chưởng, binh khí cũng không thể nào vượt qua được bức tường khí này.

Khinh công Phục Phi Điều vốn thành tựu hơn người. Chưa cần đến Vương Tuyết Chi xuất chưởng tương trợ đã dễ dàng bắt lấy được Vương Cảnh.

Vương Tuyết Chi lạnh lùng nhìn mọi người nói:

- Ta sẽ không giết thập lục bá, nhưng nếu tự tay các người giết chết thập lục bá thì ta cũng không còn biện pháp nào khác.

Phục Phi Điều hiểu được ý Vương Tuyết Chi. Hần bắt được Vương Cảnh liền lập tức tập trung tinh thần, ánh mắt lấp lánh không hề chớp mắt quan sát cục diện. Chỉ cần Vương gia đệ tử phát động công kích liền lập tức đem “lá chắn” này ra sử dụng.

Một gã thiếu niên Vương gia kêu lên:

- Vương Tuyết Chi, người đối phó với tộc bá như vậy, còn có thể coi là con người sao?

Vương Tuyết Chi thản nhiên đáp:

- Rất nhiều người cũng đã nói như vậy. Tuy nhiên ta không để ý đến lễ nghĩa, liêm sỉ. Đương nhiên cũng không tính là người. Nếu không thì ta làm gì có được danh hiệu là Lang Gia Cuồng Nhân.

Hần thâm đánh giá tình thế:

- Người trong tộc đã có “nhân thuân” thập lục bá ngăn trở, nhất thời không làm gì được hần. Tuy nhiên đối phương đông người, nếu không tiên phát chế nhân, mãnh hạ sát thủ thì quyết không thể đi được!

Nghĩ vậy liền hét lên một tiếng, song chương tập trung nội lực đang định tiến đến, nhất chiêu “Chấn Kinh Bách Lý” xuất ra, giết chết năm, bảy người. Đột nhiên trước mắt đã phóng tới một đạo bạch quang!

Bạch quang mang theo khí thế rất mãnh liệt, “Chấn Kinh Bách Lý” mang theo chín thành công lực chưa kịp phát ra, Vương Tuyệt Chi đã phải vội vàng lăn một vòng dưới đất, khó khăn lắm mới tránh được công kích của bạch quang.

Bạch quang xuất phát từ một thanh kiếm. Người cầm kiếm chừng năm mươi tuổi, dung mạo nho nhã tiêu sái nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ vũ dũng bức người. Đám Vương gia đệ tử thấy người đó đều cung kính, khom mình nói:

- Tướng quân.

Ba năm trước Vương Tuyệt Chi đã gặp qua người này, thâm nghĩ trong bụng:

- Thì ra là hãn, người này thật khó giải quyết đây!

Người cầm kiếm lên tiếng:

- Vương công tử, từ khi tạm biệt đến nay, người dường như đã biến mất vô dạng?

Wương Tuyệt Chi đứng dậy, phỉ phỉ đất cát bám trên người, cười khổ nói:

- Tổ tướng quân, người xem toàn thân ta vừa đầy đất cát, vừa có máu tươi, vừa rồi chút nữa đã bị một kiếm của người chém chết. Người nói ta là hữu dạng hay vô dạng?

Người vừa đến chính là một trong Thiên hạ tam đại kiếm khách – Tổ Địch!

Tổ Địch tự Sĩ Nhã, là người Phạm Dương. Thuở niên thiếu chỉ lêu lổng phóng túng, không học văn cũng không tập võ. Đến năm mười lăm tuổi thì gặp phải một chuyện đại thương tâm, cơ hồ phát cuồng. Sau đó chẳng biết học từ đâu kiếm pháp tuyệt thế, nhất kiếm tung hoành ngang dọc từ đó.

Những người từng được xem qua kiếm pháp của hãn, đều nhận ra kiếm pháp của hãn và kiếm pháp của Tạ gia có ba phần tương đồng với nhau. Do đó giang hồ phao đồn rằng Tạ Bá chính là sư phụ của hãn. Hỏi Tổ Địch thì hãn chỉ mỉm cười mà không trả lời.

Năm Vĩnh Gia, đầu tiên là chư vương nội đấu, sau đó lại đến quần hồ nổi loạn, huyết tẩy Trung Nguyên. Tổ Địch dẫn theo theo mấy trăm người nhà, mang theo được vật, lương thực, vượt sông tránh nạn. Trên đường đi trải qua vô số nguy hiểm, song hãn đều dùng trí kế hoặc võ công hóa giải, đem quyền thuộc lánh nạn tại Hoài Tứ.

Bộ hạ thân cận của Tổ Địch khi đó đều có thân thủ kinh nhân, gọi là Bạo Kiệt võ sĩ. Tổ Địch dựa vào lực lượng của mình, nói với vị Thượng thư khi đó còn chưa xưng đế - Tư Mã Duệ - rằng:

- Thời thế loạn lạc, cũng không phải do chúa thượng hoang dâm vô đạo dẫn đến quan binh oán hận tạo phản mà bởi vì trong tông thất hoàng gia luôn xảy ra chuyện tranh quyền đoạt vị, khiến cho người Hồ thừa cơ làm loạn, chiếm đánh Trung Nguyên. Bây giờ lê dân phương Bắc đều bị người Hồ tàn sát, trong lòng đều hận người Hồ thấu xương. Đại vương nếu có thể phát ra mệnh lệnh, tin tưởng trao cho thần thống lĩnh binh lính, anh hùng hào kiệt một khi biết được, nhất định sẽ đầu nhập quân ta. Nhân dân phương Bắc cũng sẽ rất vui mừng, như vậy vết nhơ mất nước có thể sẽ có cơ hội rửa sạch. Mưu đồ bá nghiệp của đại vương cũng sẽ thành.

Tư Mã Duệ nghe xong vẫn bán tín bán nghi, chỉ cấp cho hãn một ngàn binh lính yếu nhược già lão, không có khí giáp, ngay cả binh khí cũng không được cung cấp.

Tổ Địch mang theo một trăm bộ hạ thân tín, một lần nữa vượt sông, khi ra giữa dòng Trường Giang đã dùng gươm chỉ xuống nước mà thề:

- Tổ Địch ta nếu không bình định được Trung Nguyên thì sẽ không quay lại Giang Đông nữa! – Ngũ khí trắng liệt, bộ hạ không ai không rơi lệ.

Hắn vượt sông, đồn trú tại Giang Âm, tự luyện thành binh khí, lại dựa vào kiếm pháp tuyệt thế của mình thu phục được các bang phái ở đây. Tuy nhiên không lâu sau lại xảy ra việc Bồng Pha bang chủ Trần Xuyên đầu hàng Thạch Lặc.

Tổ Dịch xua quân đánh Trần Xuyên, Thạch Hổ lãnh năm vạn binh đến cứu. Đại chiến một trận tại Dự Châu, Thạch Hổ vô địch, lần đầu tiên bị chuốc lấy thất bại, mang theo Trần Xuyên tháo chạy về đại bản doanh của mình.

Trận chiến này, Tổ Dịch lấy ít thắng nhiều, danh chấn thiên hạ!

Từ đó Tổ Dịch tại Giang Khẩu kinh chống với Thạch Lặc, đã giằng co rất nhiều năm. Nếu không có lộ “tiểu” quân này kháng cự với Thạch gia quân bách chiến bách thắng thì Giang Tả đã sớm bị thất thủ từ lâu.

Thạch Lặc và Tổ Dịch mặc dù là tử địch nhưng rất tôn trọng, tin tưởng nhau. Thạch Lặc đã từng sai người sửa sang lại mộ phần của mẫu thân Tổ Dịch. Bất quá tôn trọng đến mức Thạch Lặc hôm nay tùy ý để cho Tổ Dịch tiến vào địa phận của hắn, lại tin tưởng Tổ Dịch sẽ không thừa cơ làm loạn; Còn Tổ Dịch có thể can đảm bước vào địa phận của Thạch Lặc mà tin rằng Thạch Lặc không thừa cơ giết hắn cũng là việc khiến cho người ta kinh tâm!

Tổ Dịch nắm thanh kiếm trong tay, nói:

- Vương Tuyệt Chi, ta luôn hân thưởng ngươi là thiếu niên anh hùng, không hề biết e sợ là gì. Ngươi cũng đừng nên bức ta phải xuất thủ giết ngươi.

Wương Tuyệt Chi ngửa mặt cuồng tiếu:

- Tổ tướng quân, ngươi biết tính tình của ta xuẩn ngốc như ngu, không thấy quan tài không đổ lệ. Trận chiến ngày hôm nay đã không thể tránh khỏi, các ngươi lên đi!

Tổ Dịch trầm ngâm giây lát, sau đó nói:

- Ta thể mạnh, ngươi thể yếu. Nếu đem toàn quân giết các ngươi thì người người sẽ không tâm phục khẩu phục. Chi bằng chúng ta đánh cược với nhau một phen.

Wương Tuyệt Chi hứng thú, vẻ mặt tếu táo vô lại hỏi:

- Đánh cược thứ gì? Chơi linh bạc? Chơi Tàng Cầu? Hay chơi Đầu Hồ? – Hắn đương nhiên biết Tổ Dịch sẽ không chơi những thứ này.

Tổ Dịch không nhịn được bật cười, sau đó nghiêm mặt nói:

- Chúng ta còn có thể đánh cược thứ gì? Đương nhiên chỉ có dựa vào võ công mà thôi. Chỉ cần ngươi có thể thắng được thanh trường kiếm trong tay ta thì tất cả người nơi này sẽ không ngăn trở ngươi nữa bước.

Wương Tuyệt Chi hỏi:

- Nếu ta thất bại thì sao?

Tổ Dịch thần nhiên đáp:

- Nếu ngươi thất bại thì mọi chuyện sau này phát sinh, ngươi không được nhúng tay vào.

Wương Tuyệt Chi nhìn chăm chăm vào Tổ Dịch, nói rõ từng chữ:

- Ngươi cam đoan mọi người ở đây sẽ không động thủ lần nữa chứ?

Tổ Dịch cười nói:

- Ngươi có biết thân phận của chúng ta không?

Wương Tuyệt Chi trề môi hỏi:

- Các ngươi còn có thân phận gì nữa?

Tổ Dịch thần nhiên đáp:

- Ta chính là Kiếm Bá của Sát Hồ thế gia, những người ở đây đều là bộ hạ của ta.

Vương Tuyết Chi giật nảy mình, đây thật không phải là chuyện đùa:

- Người cũng là người của Sát Hồ thế gia?

Ngay cả một đại nhân vật như Tổ Địch cũng đã gia nhập liên minh Sát Hồ thế gia. Thế lực của Sát Hồ thế gia quả thực đã vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Tổ Địch nói:

- Ta và Sát Hồ thế gia đều có chung một mục đích là giết hết Hồ nhân. Cho nên nói tâm đầu ý hợp cũng tốt, nói lợi dụng nhau cũng tốt, hà cớ gì lại không hợp tác với bọn họ?

Vương Tuyết Chi gật gù. Hắn phải thừa nhận Tổ Địch nói rất có lý.

Tổ Địch lại nói tiếp:

- Quy củ của Sát Hồ thế gia ngươi đã biết rõ. Người ở đây đều là bộ hạ của ta. Ta đã quyết định, bọn họ dám không tuân theo?

Vương Tuyết Chi không đáp, đi đến bên Phục Phi Điều, giải khai huyết đạo cho Vương Cảnh, khom người tạ tội:

- Thập lục bá, vừa rồi cũng là bất đắc dĩ mới đắc tội, xin người không nên trách diệt nhi.

Vương Cảnh bị mất mặt như vậy, tự nhiên rất tức giận, nhưng trong tình cảnh này cũng vô pháp phát tác, đành đành hăng, nghiêm mặt trở về trận doanh của mình.

Chú thích:

(1) Một người giữ cửa, vạn người khó qua.

(2) Công Tôn Long là một trong những nhà biện luận nổi tiếng thuở xưa. Bạch mã luận của Công Tôn Long đã nói: “Bạch mã phi mã”. Tức ngựa trắng không phải là ngựa. Mới nghe tưởng sai nhưng thật sự là đúng. Vì ngựa là khái niệm chung(loại) chỉ động vật thuộc bộ móng guốc mà mỗi chân chỉ có 1 móng. Còn ngựa trắng gồm khái niệm ngựa(loại) cộng với màu trắng(tức là hạng). Rõ ràng hạng không phải là loại.

36. Q.4 - Chương 9: Địch Đến Từ Ngọn Núi Đối Diện

Vương Tuyết Chi đi đến bên cạnh Tuyết Vô Diễm, cũng không hề tị hiềm ánh mắt người khác, vòng tay ôm lấy cổ nàng, dịu dàng nói:

- Nếu ta bị hắn đánh bại thì cô phải mau chạy đi, không cần bảo vệ xe lương nữa.

Tuyết Vô Diễm hứ một tiếng, lãnh đạm nói:

- Ngươi đang nói nhảm cái gì vậy? Ta nghe không rõ.

Vương Tuyết Chi cười to nói:

- Ta nói kiếm pháp Tổ Địch mặc dù bất phàm nhưng trong mắt ta thì vẫn không thể chịu nổi một chiêu của ta.

Hai chân chùng xuống, bắn thẳng ra, thân thể như tên rời cung, ngửa mặt lên trời như tư thế nằm ngủ, húc thẳng đầu vào bụng Tổ Địch.

Một chiêu thật quỷ dị khó lường! Lời còn chưa dứt thì thân thể đã chuyển động được một nửa. Vương Tuyết Chi đã xuất toàn lực! Vừa rồi hắn tiếp một kiếm của Tổ Địch, đã biết đối phương kiếm thuật thông thần. Nếu không ra tay trước, chiếm tiên cơ thì trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn!

Nếu đổi lại là người khác thì nhất định sẽ trúng kỳ chiêu của Vương Tuyết Chi. Song Tổ Địch đã luyện kiếm đến cảnh giới ý chuyển kiếm chuyển. Thân hình Vương Tuyết Chi còn chưa đến đích, đã thấy trường kiếm đối phương chỉ thẳng vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu.

Nếu như thế, Vương Tuyết Chi chẳng phải sẽ tự đâm đầu vào kiếm đối phương? Khí thế lao đến của hân tuy dũng mãnh nhưng vẫn còn có thể biến chiêu, thân hình lăng không xoay một vòng đã biến thành chân trước đầu sau, mặt hướng xuống đất. Trường kiếm Tổ Dịch nếu không đâm trúng đỉnh đầu của Vương Tuyết Chi, một cước Vương Tuyết Chi sẽ phóng thẳng vào mặt hân!

Tổ Dịch biến đâm thành chém, trầm thẳng xuống khổ hạ Vương Tuyết Chi. Nếu cước Vương Tuyết Chi trúng mặt Tổ Dịch thì hạ âm của hân cũng sẽ bị kiếm phong Tổ Dịch cắt làm đôi. Cước lực càng mạnh, kiếm chém càng sâu!

Lòng bàn chân Vương Tuyết Chi cách mặt Tổ Dịch một phân thì dừng lại, mũi kiếm Tổ Dịch cách hạ âm hân một phân cũng dừng lại. Đả lao đến của Vương Tuyết Chi đã dừng lại, lòng bàn chân dính chỉ trong giây lát, tiếp tục chẻ xuống. Khoảng cách quá gần, cú chẻ này làm gì có uy lực? Bất quá cú chẻ với khoảng cách gần, không có đà vung chân này của hân lại có thể phát ra tiếng gió rít lên trong không khí. Nếu trúng mặt, tất đối phương không vỡ nát mặt, không xong.

Tổ Dịch lui lại phía sau một bước, mũi kiếm hướng lên trời, đột nhiên chém thẳng xuống.

Wương Tuyết Chi bật lưng ngồi dậy, ngón cái và ngón trỏ như gọng kìm thép kẹp lấy mũi kiếm đối phương, hữu chưởng “Chấn Kinh Bách Lý” thế như sấm sét tung thẳng vào ngực đối phương.

Tổ Dịch rung tay xoay kiếm, tránh khỏi sự kiềm tỏa của thủ chỉ Vương Tuyết Chi, điểm xuất ra đạo đạo kiếm hoa, cắt nát chưởng kinh đối phương thành vô số “mảnh nhỏ”, đồng thời điểm đến bảy đại huyệt trên người Vương Tuyết Chi.

Hai đại cao thủ giao phong qua mấy chiêu, chỉ công không thủ, thế công như kinh đào hải lăng, liên miên bất tuyệt, chiêu trước chưa xong chiêu sau đã đến, biến hóa khôn lường, hư hư thực thực, khiến cho chúng nhân quan chiến không khỏi một phen kinh hãi, rung động trong lòng, nghĩ bụng:

- Nếu đổi lại là mình, chỉ e một chiêu cũng không thể tránh được, không chết không xong!

Cuộc chiến đã được đẩy lên cao trào, Vương Tuyết Chi đột nhiên cuồng tiếu, cười rú lên không ngừng, màng nhĩ mọi người đều rung lên ong ong tác hưởng, đồng loạt đưa tay bịt tai lại.

Tổ Dịch không nao núng, cũng hú lên, thanh âm càng ngày càng trở nên cao vút. Tiếng cười của Vương Tuyết Chi tuy trầm mãnh nhưng cũng không áp đảo được tiếng hú sắc nhọn của Tổ Dịch. Nếu ví tiếng cười của Vương Tuyết Chi là đại bằng điệu thì tiếng hú của Tổ Dịch lại giống như một tiểu hoàng bằng. Mặc dù lớn nhỏ khác biệt, song đều bay cao bay nhanh giống nhau, không phân biệt được nhanh chậm, trước sau.

Tổ Dịch tuy không thể đánh bật được tiếng cười của Vương Tuyết Chi, nhưng tiếng hú của hân cũng gây nhiễu loạn đến tâm thần đối phương. Chiến cuộc lại trở thành cân bằng, không ai chiếm được ưu thế.

Chúng nhân xung quanh đều lấy tay bịt kín tai lại, nhưng vẫn bị sóng âm xuyên qua tiến vào màng nhĩ. Trong lòng thống khổ khôn xiết, song vẫn có thể miễn cưỡng duy trì. Riêng Anh Tuyết không có tay để bịt tai, đành cố gắng bay đi xa khỏi đỉnh núi, không thấy tầm hơi đâu nữa.

Hoàng Phủ Nhất Tuyết không có cánh, làm sao có thể bay đi? Nó chỉ biết lăn lộn trên mặt đất, kêu “ăng ăng” liên hồi. Bất quá lúc này Vương Tuyết Chi và Tổ Dịch đang tập trung toàn bộ tinh thần vào sinh tử chiến, làm sao nghe được tiếng kêu “ăng ăng” của nó?

Tuyết Vô Diễm thấy vậy, vội xé vạt áo nhét vào tai Hoàng Phủ Nhất Tuyết, nó mới thở hắt ra một hơi, thân thể đã mềm nhũn, nằm sõng xoài trên mặt đất, một chút khí lực cũng không còn.

Trong không gian gào thét của hai đạo âm thanh tranh đấu, thân pháp Vương Tuyết Chi bỗng trở nên chậm lại, đông tung ra một chưởng, tây vỗ ra một chưởng, thân pháp, chưởng pháp đều trở nên chậm lại hân, thoát nhìn sẽ nhận thấy chiêu thức của hân rất thô sơ vụng về.

Các cao thủ của Vương gia có mặt ở đây, mặc dù võ công không thể sánh với Vương Tuyết Chi, nhưng đều khổ luyện võ công Vương gia từ nhỏ. Bọn họ đều nhận ra Vương Tuyết Chi đang sử dụng một loại võ công trong Dịch học - “Kích Từ”

Phần tinh yếu nhất trong Dịch Học thần công đều nằm trong hai thiên “Kích Từ”. Trong hai thiên này ngôn giản ý tinh, bác đại tinh thâm, có nhiều chỗ rất khó hiểu. Hơn một trăm năm nay tại Vương gia cũng chỉ

có vài người như Vương Diễm, Vương Đôn là linh hội được chút ít võ công cao thâm của “Kích Từ” mà thôi.

Lúc này Vương Tuyết Chi cước đạp theo phương vị bát quái, bộ pháp như hư như thực, chưởng pháp có cương có nhu tương hỗ, lực đạo như sấm sét, chiêu thức lại nhẹ nhàng như gió lướt. Mỗi chiêu đều ẩn chứa vô số biến hóa. Đám đệ tử Vương gia đều chỉ có thể nhìn ra một vài phần ảo diệu bên trong. Có người còn than thở không ngờ có người luyện được võ công Dịch học đến mức này. Về phần những người không biết đến võ công trong Dịch học thì lại càng cảm thấy kỳ quái. Hận không thể là Tổ Dịch để một kiếm chém chết gã cuồng nhân đang sử dụng loại võ công thô sơ, mộc mạc kia.

Nghĩ đến đây, nhân mã Sát Hồ thế gia đều mỉm cười, Phục Phi Điều hết sức căng thẳng. Chỉ có Tuyết Vô Diễm là sắc mặt lạnh như băng, ngay cả một cọng lông mi cũng không nhúc nhích.

Tâm trạng kẻ quan chiến là thế, Tổ Dịch trong vòng chiến lại hết sức khẩn trương, mắt nhìn thấy “Kích Từ” thần công của Vương Tuyết Chi, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, hần không cách nào nhìn ra chỗ ảo diệu trong chưởng thế đối phương, không biết đâu là hư đâu là thực cả!

Tuy nhiên Tổ Dịch thân kinh bách chiến, cũng không suy nghĩ nhiều, trường kiếm diên cuồng chém ra như thiên quân vạn mã, phong tuyết thét gào. Hần không còn để ý đến chiêu thức của đối phương nữa, chỉ dựa vào ngành công, lợi dụng trường kiếm sắc bén, mong có thể cắt đứt nhục chưởng của đối phương.

Vương Tuyết Chi giao thủ với Tổ Dịch, qua lại đã gần một ngàn chiêu, mắt đã nhìn thấy được phần nào lộ số kiếm pháp Tổ Dịch. Quả nhiên giống như giang hồ đồn đãi, kiếm pháp của Tổ Dịch có xuất phát từ Tà gia kiếm. Tuy nhiên Tổ Dịch thiên tư đỉnh ngộ, lấy căn bản là kiếm pháp Tà gia, dùng trí thông minh của mình sáng chế ra một bộ kiếm pháp thượng thừa, không thua kém gì kiếm pháp của Tà gia.

Bộ kiếm pháp này của Tổ Dịch tàn độc uy mãnh, rất thích hợp dùng tại chiến trường, xung phong hãm trận, vượt xa kiếm pháp của Tà gia về mặt này. Bất quá luận về độ tinh thâm, sâu rộng thì lại không bằng kiếm pháp Tà gia.

Vương Tuyết Chi và Tà Thiên có giao tình với nhau từ nhỏ, đối với kiếm pháp của Tà gia cũng hiểu biết không ít. Trải qua giao đấu một lúc, hần đã hoàn toàn thấy rõ được kiếm pháp Tổ Dịch, tuy đã thoán thai hoán cốt, khác rất nhiều kiếm pháp của Tà gia nhưng “vạn biến bất ly kỳ tông” (1), vẫn có thể dựa vào kiếm pháp Tà gia mà nhìn rõ mọi biến hóa trong kiếm pháp đối phương.

Với nhãn lực của Vương Tuyết Chi, giao thủ một ngàn chiêu, cuối cùng cũng đã hiểu được đại khái kiếm pháp Tổ Dịch.

Biết được lộ số kiếm pháp đối phương là một lợi thế không nhỏ. Nếu võ công song phương không chênh lệch nhiều thì chỉ cần lợi thế này thôi cũng đã có thể thủ thắng!

Đối mặt với kiếm chiêu tàn độc uy mãnh của Tổ Dịch, chưởng pháp của Vương Tuyết Chi bỗng đột nhiên từ chậm chuyển sang nhanh gấp trăm lần. Tuyết học “Kích Từ” biểu đạt bốn mươi chín tượng đều được tung ra trong khoảnh khắc này. Mọi người chỉ thấy chưởng ảnh như sơn, kiếm quang như tuyết, ngoại trừ vô số “sơn sơn tuyết tuyết” thì không còn thấy thân ảnh hai người đâu nữa.

“Sơn tuyết” chớp mắt đã biến mất, song phương tách rời nhau ra.

Trang phục Vương Tuyết Chi đã trở nên biến dạng tơi tả, rách nát thảm thương, vết thương trên người chỉ chít, máu tươi ướm đầm toàn thân.

Tổ Dịch cách đó mười trượng, toàn thân không có thương tích, chỉ riêng thần sắc lại vô cùng quái dị.

Vương Tuyết Chi đột nhiên khom người nói:

- Tổ tướng quân, đa tạ tướng quân đã lưu tình. – Đoạn đưa tay sờ lên một vết thương sâu hai phân trên vai phải, nói tiếp:
- Đa tạ tướng quân đã không phế bỏ cánh tay phải của ta.

Hần nói ra lời này thực không khác gì nhận thua. Bộ hạ phía sau Tổ Dịch nhất thời reo lên như sấm, chỉ còn đợi Tổ Dịch ra lệnh một câu, sẽ xông lên giết người, phá xe.

Riêng đám người Phục Phi Điều thì sắc mặt xám ngoét như tro, không nói lời nào.

Ai ngờ Tổ Địch chấp tay nói:

- Người phải đa tạ là ta. Đa tạ một chưởng của công tử đã không giết ta. Ta đã thua. Công tử đi đi. Nơi đây sẽ không có ai ngăn cản người nữa.

Mọi người nghe thấy lời này đều ngạc nhiên: Tổ Địch rõ ràng trên người không có một vết thương, Vương Tuyết Chi toàn thân thương tích. Sao Tổ Địch lại có thể chấp tay nhận thua?

Vừa rồi hai người sáp nhập vào nhau, kiếm chiêu Tổ Địch đã chém lên người Vương Tuyết Chi mười bảy nhát nhưng lại không tránh được một chưởng thẳng vào tâm oa. Bất quá Vương Tuyết Chi cũng không muốn giết Tổ Địch, nên một chưởng trí mạng không hề phát ra nội kinh. Người đứng ngoài đương nhiên không biết được tình huống này.

Tổ Địch là người quang minh lỗi lạc, là một đại quân tử, thắng là thắng, thua là thua. Mặc dù bây giờ toàn thân Vương Tuyết Chi đầy vết thương, nếu đánh tiếp tất không phải là địch thủ của hắn nữa. Khi đó tình huống có thể đảo ngược trở lại, song đây là chuyện mà vạn vạn lần Tổ Địch sẽ không làm.

Về phần Vương Tuyết Chi nói một kiếm Tổ Địch vừa rồi không phé bỏ cánh tay của hắn cũng là lời nói thật. Ba năm trước tại Hoài Tứ, Tổ Địch đã gặp qua Vương Tuyết Chi, sớm có lòng ưa thích gã tuyệt thế kỳ tài này. Nên một kiếm vừa rồi chỉ đâm sâu vào vai hai phân, lập tức đình chỉ, thu hồi lại kiếm thế.

Tổ Địch cùng Vương Tuyết Chi nhìn nhau, bất giác phá lên cười. Song phương đều nảy sinh tâm ý anh hùng trọng anh hùng mà kính nể đối phương.

Vương Tuyết Chi mặc dù đã vượt qua cửa ải Tổ Địch và Sát Hồ thế gia. Tuy nhiên phía trước vẫn còn rất nhiều cường địch, không khách khí, vung tay ra hiệu cho Phục Phi Điều tiếp tục lên đường. Chợt sau lưng nổi lên tiếng gió rít “véo véo”, hai tay chia ra song trào bắt được hai mũi tên, nhưng tiểu phúc trống trải, bị mũi tên thứ ba xuyên qua.

Ngay cả với võ công của Vương Tuyết Chi mà cũng không chống được liên hoàn tam tiễn! Có thể thấy được người bắn tên có tài xạ tiễn cao siêu đến nhường nào!

Tổ Địch cũng tương tự như vậy, chém ra tam kiếm, đánh rơi ba mũi tên.

Dựa vào việc này có thể kết luận võ công Tổ Địch cao hơn Vương Tuyết Chi? Sự thật không phải như vậy, trải qua trận chiến vừa rồi, Vương Tuyết Chi đã thụ thương không nhẹ, Tổ Địch lại không hề bị thương. Hơn nữa Tổ Địch đã cầm quân đánh trận nhiều năm. Tài, mắt đã tạo thành thói quen quan sát tứ phương tám hướng, có thể ứng phó cung tiễn tập kích dễ dàng hơn Vương Tuyết Chi. Vương Tuyết Chi trước nay phần lớn là cùng cao thủ luận võ, không quen đối phó với loại tập kích trên sa trường như vậy, nên mới trúng tên.

Tổ Địch chém rơi ba mũi tên, chỉ thấy lực đạo phát tên của đối phương quá mạnh mẽ, mũi tên phồng chùng nặng hơn nửa cân, với trọng lượng như vậy, thì cho dù lực đạo có mạnh đi nữa cũng rất khó có thể bắn chính xác. Tuy nhiên thực tế đối phương có thể tam tiễn trúng mục tiêu, tỉ lệ và kỹ thuật xạ tiễn của người này tất phải cực cao.

Tổ Địch cảm giác được cánh tay tê rần, âm thầm giật mình. Ngầm bội phục Vương Tuyết Chi. Vương Tuyết Chi vừa rồi đánh một trận với hắn, đã tiêu hao không ít nội lực, sức lực e chỉ còn một nửa, không ngờ vẫn còn sức lực ứng phó với tam tiễn ám toán của địch nhân.

Địch nhân tổng cộng có mười ba người, đều mặc hắc y, che mặt. Đứng ở mỏm núi đối diện, cách đó khoảng hai, ba trăm trượng, ngăn cách với tiểu lộ bằng một vực sâu không thấy đáy. Bọn chúng tay cầm cung dài, tên phát ra có thể bay đi vài trăm trượng vẫn không suy giảm sức công phá. Nội lực quả thực kinh người.

Đám xa phu có một nửa là cung thủ, thấy thế đều giương cung lắp tên bắn trả. Một loạt tên được bắn ra, nhưng không một mũi tên nào có thể đến được mỏm núi đối diện. Đa số chỉ bay được nửa đường, đều thoát lực rơi xuống thâm cốc.

Kim Quý Tử khi an bài lộ trình, đã toan tính rất cẩn thận, dám chắc địch nhân sẽ không thể ám toán bất ngờ hoặc vây công nơi hiểm địa. Ai mà ngờ địch nhân lại có cao thủ, kết hợp với cung mạnh tên dài, tiến hành công kích từ xa, không thể phản công lại được, hình thành cục diện tất bại!

Mười ba gã bịt mặt liên tục phát ra liên châu tiễn, bất kể mục tiêu là ai, từ xa phu, Sát Hồ thế gia, Tổ Dịch, không ai không bị tấn công. Trong chốc lát đã có không ít người vong mạng.

Trường kiếm Tổ Dịch múa tít, chém đông phạt tây, chống đỡ cường tiễn ọi người. Tuy nhiên bằng vào một mình hắn, làm sao có thể đánh bại hết cường tiễn của mười ba hắc y nhân bắn ra? Hắn vừa kinh hãi, vừa nghi hoặc, nghĩ bụng:

- Mười ba gã này đều là nhất lưu cao thủ, không biết là nhân mã của ai? Xem cách chúng phóng tiễn thì dường như muốn giết sạch tất cả người ở nơi đây mới cam lòng.

Không lẽ là âm mưu của Thạch Lạc, cố ý gạt ta đến thượng Bắc, tiêu diệt cả ta và Mê Tiểu Kiếm một lượt? Không thể nào! Ta và Thạch Lạc mặc dù chưa bao giờ gặp mặt, song ta tin hắn là một đại anh hùng, quyết sẽ không hành sự kiêu mờ ám như vậy!

Đám bịt mặt xạ tiễn một lúc, mọi người đều chú tâm bảo vệ tính mạng của mình. Không ngờ địch nhân bắt đầu thay đổi chiến thuật, dùng hỏa tiễn bắn vào xe lương. Chớp mắt đã có bảy, tám cỗ xe phát hỏa.

Tổ Dịch quát lớn:

- Huynh đệ, rút lui!

Kỳ thật không đợi hắn ra lệnh, đám đệ tử Giang Tả đều đã dạt sang một bên, lui về đường cũ. Đám nhân mã này có võ công cao hơn đám phu xe rất nhiều, mặc dù bị cường tiễn tấn công nhưng chỉ có năm, sáu người chết.

Tổ Dịch thu hồi trường kiếm, đoạt lấy cung tên từ một gã xa phu.

Hắn tung hoành sa trường nhiều năm, tiễn pháp cực kỳ inh. Tả thủ như chống Thái Sơn, hữu thủ như ôm trẻ con, kéo dây cung căng hết cỡ, tên như lưu tinh phóng ra, lướt qua vực sâu, phóng thẳng vào ngực một gã bịt mặt.

Tên bịt mặt giờ cung gạt xuống, kích bay mũi tên lệch ra ngoài. Mũi tên này đã bay gần ba trăm trượng, cung yếu nên lực đạo tiêu tan, không còn uy lực như ban đầu, dễ dàng bị địch nhân phá giải.

Tổ Dịch tức điên, giậm chân trên mặt đất. Hắn vừa rồi vẫn còn chưa tung hết sức, tuy nhiên dây cung đã kéo hết cỡ, cho dù công lực cao đến đâu cũng không có chỗ sử dụng.

Đám bịt mặt thấy đồng bọn bị tập kích, không hẹn mà đồng loạt phát tên, mục tiêu nhắm vào Tổ Dịch!

Nếu như lúc này Tổ Dịch không phải kịch chiến với Vương Tuyết Chi thì đừng nói là mười hai mũi trọng tiễn, cho dù là hai mươi mũi phóng đến hắn cũng không sợ. Song nói là vậy, trước mắt đã thấy liên châu tiễn tiến đến, đành tung ra một chiêu “Thiên Hồ Giai Khả Sát”, mũi kiếm điểm liên tục lên trọng tiễn bắn đến. Bất quá đến mũi tên cuối cùng thì nội lực cạn kiệt, trường kiếm chỉ có thể làm đổi hướng mũi tên mà không thể đánh bại đi, mũi tên vẫn tiến đến, hướng vào ngực.

Tổ Dịch tấn chí, thâm than:

- Xong hết rồi! Không nghĩ ra Tổ Sĩ Nhã ta một đời anh hùng, không chết dưới tay Thạch Lạc, không phải chết do quang minh chính đại giao phong mà lại chết bởi một đám tiểu nhân đánh lén. Ông trời thật là phụ ta!

Trong sát na mũi tên sắp cắm ngập vào ngực hắn thì đột nhiên một cánh tay vươn ra, chop được đuôi tên, kịp thời cứu mạng hắn. Người bắt tên diện mạo thập phần khó coi, dùng tay ôm lấy vết thương nơi bụng, chính là Vương Tuyết Chi.

Tổ Dịch ngẩn người, nói:

- Đa tạ cứu mạng. Chúng ta mau liên thủ thoát khỏi nơi này.

Hắn không phải là người dài dòng nhiều lời. Gặp cảnh hung hiểm trong quân ngũ đã nhiều. Trong tình huống như thế này thì càng nói ít càng tốt. Đơn giản nói ra hai câu đã có thể chuyển đạt được ý của hắn đến Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi gương mặt thều thào:

- Cháy hết cả rồi, cháy hết cả rồi....

Hắn phần nộ nhìn đoàn xe, từng chiếc từng chiếc bốc cháy, khói mắt cay xè, không nhìn được lệ rơi tuôn trào. Xe lương bị hủy, tâm huyết bảy tám ngày nay hoàn toàn uổng phí. Tính mạng Mê Tiểu Kiếm cũng sẽ tiêu tan. Mười ba vạn Khương nhân cũng theo ngọn lửa này mà mất hết hy vọng....

Vương Tuyệt Chi bị thiết, ngửa mặt lên trời hét lớn ba tiếng, nước mắt không ngừng tuôn ra, không cách nào kìm lại được.

Ba tiếng hét của hắn của hắn có khí thế kinh thiên động địa. Ngay cả đám người bị mặt phát tiễn cũng bị chấn động, tên bắn ra đều rơi hết xuống vực sâu. Đám xa phu đứng gần Vương Tuyệt Chi cũng bị chấn động, ngã lảo ra mặt đất, máu tai tuôn trào, kêu thảm.

Vết thương ở bụng vốn đã được Vương Tuyệt Chi phong bế huyết đạo, cầm máu, lại một lần nữa nứt ra, phun máu tươi.

Thậm chí ngay cả siêu cao thủ như Tổ Định nghe được thanh âm này cũng không nhìn được, ngã ra đất, ngất bụng:

- Gã này được xưng là Lang Gia Cuồng Nhân, hắn hét ba tiếng chấn động thiên địa như vậy quả nhiên là có vài phần “cuồng”. Võ công cho dù cao hơn nữa cũng vị tất hết được như gã. Hết với tất cả bị phần trong lòng, mang theo nội lực càng lớn thì càng hại đến thân thể. Tuy nhiên gã là cuồng nhân đã bất chấp việc nhỏ này.

Khinh công của Phục Phi Diểu cao cường, cường tiễn không thể đã thương được hắn. Hắn lộn một vòng đáp xuống trước mặt Vương Tuyệt Chi, nói:

- Công tử, cục diện hôm nay đã thất bại. Xe lương bị phá hủy, có đến Thiên Thủy cũng vô dụng. Không bằng ọi người chạy đi, bảo toàn tính mạng.

Vương Tuyệt Chi gật đầu, hô lớn:

- Mọi người, xe lương đã bị hủy, các ngươi cũng không cần phải mạo hiểm nữa, mau chạy đi thôi!

Đám xa phu đã sớm nằm mọp trên mặt đất để tránh tên, nghe thấy những lời này của Vương Tuyệt Chi, vội ba chân bốn cẳng đào tẩu.

Vương Tuyệt Chi phi thân đến bên Tuyệt Vô Diễm, bắt được hai mũi tên tấn công nàng, nói:

- Còn không mau chạy?

Tuyệt Vô Diễm lạnh lùng hỏi:

- Còn người?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Ta đã đánh mất xe lương, tốt xấu cũng phải đến Thiên Thủy thỉnh tội với Mê Tiểu Kiếm!

Tuyệt Vô Diễm lạnh lùng nói:

- Lần này ta đến Thiên Thủy không phải vì vận lương mà vì muốn gặp Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyệt Chi ngắt người, đoạn nói:

- Được, chúng ta cùng đi gặp Mê Tiểu Kiếm! – Đoạn nắm tay Tuyệt Vô Diễm mà đi.

Tổ Định thấy thế khẽ than:

- Ôi! Si nhân! Điên hết rồi!

Vương Tuyệt Chi đi được mấy bước đã thấy đám cao thủ Sát Hồ thế gia kêu lên không ngừng, ùn ùn quay trở lại.

Chỉ thấy phía trước một lộ nhân mã đông nghịt, tinh kỳ phấp phới, gù mũ tung bay, trống trận vang trời. Từng hàng từng hàng võ sĩ mặc giáp da Tê như sóng biển ập đến chém giết. Người của Sát Hồ thế gia mặc

dù võ công cao cường nhưng cũng phải hao tổn rất nhiều công lực mới có thể dùng binh khí xuyên thủng Tê bì giáp của đối phương, song đến khi làm được như vậy thì trên người cũng đã trúng không biết bao nhiêu đao kiếm, thương kích của đối phương.

Tổ Địch nhìn thấy cờ xí tung bay, hiện rõ chữ “Thành”, tâm trạng trở nên lạnh lẽo như băng tuyết, nghĩ bụng:

- Lý Hùng thừa cơ hội này, muốn giết ta!

Hắn hành động cực nhanh, kêu lên:

- Mọi người, mau lui lại! – Lời nói ra, thân thể đã tiến lên, trường kiếm vung ra phá giáp, bảy tên võ sĩ Thành quốc ngã xuống.

Song quân đội đối phương như thủy triều xông lên, cho dù kiếm thuật của hắn dũng mãnh vô song thì có thể giết được bao nhiêu người?

Mấy gã cao thủ Sát Hồ thế gia có khinh công cao nhất đều quay trở lại, vượt qua đám xa phu, chạy ra phía sau. Nếu phía trước đã có truy binh, ngại gì không chạy lui lại!

Ai ngờ trước mặt đã vang lên tiếng vó ngựa như sấm động. Ngựa như rồng cuốn đến. Kỵ sĩ đi đầu mặc dù khôi giáp che kín toàn thân, nhưng vẫn có thể thấy da trắng mắt sâu, vừa nhìn đã biết là chiến binh của tộc Tiên Ti.

Một gã thiếu niên Sát Hồ thế gia huy động trường kiếm sử dụng kiếm pháp Tạ gia, cúi người sát đất sử dụng kiếm, kiếm phong tung hoành khắp nơi. Bảy, tám cái chân ngựa lập tức bị chém gãy, kỵ sĩ trên lưng ngựa rơi lả tả xuống đất. Bất quá ngựa trước ngã thì ngựa sau tràn đến, vó ngựa rợp trời dẫm nát thân hình thiếu niên, hắn kêu thảm lên một tiếng, thân thể lập tức bị tràn lấp bởi mã cước.

Tổ Địch nhìn thấy cảnh tượng này, nghiêng răng hét:

- Thác Bạt Y Lô, Tổ Địch ta nếu còn một hơi tất sẽ không buông tha cho người!

Đội võ sĩ Tiên Ti này chính một trong tứ đại tộc của Tiên Ti – Thác Bạt tộc.

Tổ Địch vốn nghĩ Thạch Lặc sẽ không thừa cơ ám toán hắn cho nên yên tâm Bắc thượng, tham gia đồ sát Khương Nhân đẳng. Ai ngờ hắn là một nhân vật quân sự trọng yếu ở phương Nam, là một cây đinh trong mắt người Hồ. Thạch Lặc bỏ qua cho hắn thì người khác cũng không tha cho hắn. Tổ Địch tính toán cẩn thận cả đời, nhưng lại nhất thời khinh địch, hôm nay đã bị hãm trong tuyệt cảnh!

Lúc này lại thêm liên châu tiễn bắn như mưa về phía Tổ Địch. Xe lương đã phá xong thì Vương Tuyệt Chi cũng không còn phát tác được gì nữa, đương nhiên Tổ Địch sẽ là mục tiêu ười ba tên bịt mặt.

Tổ Địch lăn tròn trên mặt đất, tránh tên. Hắn một đời kiếm khách, tung hoành ngang dọc. Ai mà ngờ hôm nay lại phải lăn lê bò toài trên mặt đất, trông thật bất nhã. Nhưng hắn thân kinh bách chiến, chém giết trong thiên quân vạn mã đã quen, chiêu số bất nhã nào cũng đã sử dụng, một chiêu “Lại Lư Đả Cổn” này có xá là gì?

Vương Tuyệt Chi lúc này đang cúi thấp người, phía sau hắn là Tuyệt Vô Diễm và Thiêu Hà Nữ. Hắn cất tiếng gọi:

- Tổ tướng quân, chúng ta cùng nhau quay đầu, mở đường máu mà chạy!

Hắn cẩn thận tính toán, thầm nghĩ:

- Quân đội của Lý Hùng là bộ binh, quân Thác Bạt Y Lô là kỵ binh. Mặc dù bộ binh đông, kỵ binh ít nhưng kỵ binh chạy rất nhanh. Nếu hắn chọn phía trước để chạy thì chưa thoát khỏi Lý Hùng đã bị kỵ binh từ sau đuổi đến, biến thành tình thế lưỡng đầu thụ địch.

Tổ Địch lại đáp:

- Không, chúng ta nên xông ra từ phía Lý Hùng.

Vương Tuyệt Chi không thể giải thích được, đang định kêu lên thì Tổ Địch đã phát tay:

- Mọi người mau xông pha, giết bộ binh, mở đường máu ra ngoài.

Dứt lời hần quay lại nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Vương công tử, nơi này người là người có công lực mạnh nhất, phiền người chặn hậu, dùng hỏa công!

Vương Tuyết Chi nhất thời bừng tỉnh:

- Diệu kế!

Hần phi thân ra, tung ra liên tục bốn chưởng, bốn cỗ hỏa xa lập tức bị chưởng lực thổi bay đi đến trước đoàn kỵ binh Thác Bạt tộc. Lửa cháy bùng bùng lập tức phong tỏa đường tiến của kỵ binh Tiên Ti.

Đám người Tổ Dịch không còn lo địch ở phía sau, nhất thời liều mạng xông lên phía trước.

Vương Tuyết Chi xuất thủ cực nhanh, không bao lâu đã dồn tất cả cỗ xe đã bốc cháy lại một chỗ, ngăn cản kỵ binh.

Xe lương đã lớn, lại cháy đỏ rực, nếu như không phải cao thủ tuyệt thế như Vương Tuyết Chi thì chỉ cần đến gần nửa thước cánh tay cũng đã bốc hỏa, đừng nói đến chuyện dùng chưởng “bê” từ nơi này đi nơi khác.

Hần biết “Hỏa Xa trận” không thể kéo dài lâu, tác tính nổi lên, chưởng thế xuất ra liên tục, đem bảy, tám cỗ xe gần đó ném vào hỏa trường.

Xe gỗ bắt lửa rất nhanh, rồi nhanh chóng đổ sụp xuống.

Vương Tuyết Chi thấy vật trong xe, nhất thời kinh hãi, nghi hoặc tự hỏi:

- Ô, sao lại thế này?

Tổ Dịch tuy nói mọi người cùng xông lên. Bất quá xông lên thì phải đứng dậy, thân thể không khỏi trở thành mục tiêu của cường tiễn, chỉ nghe tiếng kêu thét vang lên liên tục, lại có vài người trúng tên ngã xuống.

Kiểm thuật của Tổ Dịch tuy cao nhưng đối phó với tình huống này thì cũng thúc thủ. Hần xuất kiếm đều nhằm vào mặt địch nhân – nơi tê bì giáp không thể bảo vệ - bất quá nhìn đối phương đông nghịt, sợ rằng có đến hơn ngàn người, làm sao có thể giết hết được?

Hần cố gắng chém giết, tiến lên từng bước nhưng lại không đề phòng bảy, tám mũi tên bay đến, chỉ kịp trở cổ tay, chém bay sáu mũi tên, hai mũi còn lại trúng vào đùi và bắp chân hần. Tổ Dịch tuy dũng mãnh nhưng trọng tâm mất đi cũng không tránh khỏi quy xuống.

Vương Tuyết Chi diên cuồng hét lên một tiếng, song chưởng đồng thời xuất ra, kinh khí như bài sơn đảo hải. Hơn hai mươi gã võ sĩ mặc Tê bì giáp đều bị chưởng lực cường đại của hần chấn vỡ xương cốt, nội tạng vỡ vụn, thân thể bị cuốn bay xuống vực sâu.

Đám võ sĩ bị một chưởng này, trận cước rối loạn, nhưng thủy chung vẫn chắn hết tiểu lộ. Trừ phi bọn chúng bị giết sạch, nếu không thì đừng hòng có ai xông ra được.

Vương Tuyết Chi dốc toàn lực tung ra chưởng vừa rồi, chân khí cạn kiệt, không nhịn được, xuất hiện cảm giác lực bất tòng tâm, ngã lảo đảo xuống đất. Đây hoàn toàn không phải hần sử chiêu “Lại Lư Đả Cỗn” mà là đã thực sự kiệt lực ngã ra.

Lúc này Vương Tuyết Chi lại không thấy tên bắn đến nữa, lấy làm kỳ quái, quay mặt nhìn sang mỏm núi đối diện, bất giác hần như không còn tin vào mắt mình nữa.

Chỉ thấy đám bụi mặt đã bị đánh ngã ba người. Mười tên còn lại đang giao đấu với một quái nhân, đương nhiên làm sao còn rảnh tay để bắn tên!

Quái nhân cởi trần, chỉ quấn một mảnh da dê ở hạ thân, thân thể rất gầy, giống hệt một bộ xương khô di động. Bất kể là chân, tay, đầu, mặt đều chỉ có da bọc xương, tuyệt không nhìn thấy một thớ thịt nào.

Quái nhân ôm một tảng đá lớn, không những lấy một địch mười mà còn là lấy một vây mười. Dưới chiêu thức của hần, mười tên bị mặt không những chống đỡ rất vất vả mà ngay cả muốn chạy cũng không được.

Vương Tuyết Chi đã lĩnh giáo tiên pháp của đám bịt mặt. Mặc dù không biết võ công bọn chúng lợi hại đến mức nào, nhưng từ tí lực và độ chính xác của mũi tên thì có thể xem đám bịt mặt này đều là hạng nhất lưu cao thủ. Thế nhưng giờ phút này hợp lực lại, cũng không chống nổi một gã quái nhân sử dụng tảng đá làm vũ khí. Từ đó có thể thấy võ công của quái nhân cao thâm khôn lường.

Chỉ thấy quái nhân huy động tảng đá, xuất ra một đóa “kiếm hoa” trúng ngay giữa ngực một gã bịt mặt, tên này bị đánh bay lên không trung, ngực vỡ nát, đoạn khí.

Vương Tuyết Chi giật mình nhận ra quái nhân dùng tảng đá để sử dụng kiếm pháp! Quái nhân có thể dùng một khối đá nặng cả trăm cân, xuất ra một chiêu thức khinh linh trong kiếm pháp – “Thuận Thủy Thôi Chu”.

Kiểm pháp phi phạm như vậy, trong thiên hạ chỉ có một người làm được. Vương Tuyết Chi hồ nghi:

- Tại sao hắn lại đến đây, như thế nào lại biến thành da bọc xương như thế này?

Đám bịt mặt bắn ra mấy trăm mũi tên, khí lực đã sớm suy giảm. Bây giờ gặp phải loại đại cao thủ, đại quái nhân như vậy thì làm sao có thể địch nổi?

Tảng đá lớn liên tục thi triển năm chiêu “Nhạn Lạc Bình Sa”, “Dạ Xoa Thám Hải”, “Thanh Long Thổ Châu”, “Bạt Vân Kiến Thiên”, “Việt Nữ Xuyên Thoa”. Lại có thêm hai thi thể bịt mặt nằm trên mặt đất.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy tình cảnh này, vui mừng than rằng:

- Nếu người đến sớm một chút thì chúng ta đã không bị đám bịt mặt này làm rối loạn trận cước, có lẽ vẫn có còn một chút sinh cơ. Bây giờ thì đã quá muộn!

Lúc này đám võ sĩ Đế nhân đã phá tan được phòng tuyến hỏa xa của Vương Tuyết Chi, đang cùng Sát Hồ thế gia và đám xa phu hỗn chiến, máu huyết tung hoành, nhật nguyệt ảm đạm.

Tổ Địch chinh chiến đã lâu, tuy bị thương nhưng vẫn cố tử chiến, kiếm phong loạn triển, nhất thời không ai tiến lại gần được hắn.

Vương Tuyết Chi lúc này đã sức cùng lực tận. Hắn vì bảo vệ Tuyết Vô Diễm và Thiêu Hà Nữ, miễn cưỡng tung ra một chiêu, đánh ngã mười gã võ sĩ, đối phương ngã xuống, hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi, bất tỉnh nhân sự.

Chú thích:

(1): biến hóa như thế nào thì cũng không thoát khỏi cội nguồn căn bản của nó.

37. Q.5 - Chương 1: Thiên Thủy

Khi Vương Tuyết Chi tỉnh lại thần trí hắn rất mơ hồ, thậm chí hắn còn tưởng rằng mình đang ở quỷ vực.

Một đám người gầy gò chỉ còn da bọc xương, có nam có nữ có trẻ con đang nhẹ nhàng, vội vã đi lại, tựa như những âm hồn quỷ phách phiêu đảng tới lui trên đường. Quần áo bọn họ rách nát thê thảm, không cách nào che đậy được cơ thể, có người còn để trần, không mặc quần áo. Nhưng vì quá gầy nên đường vật của nam đã co rút lại gần như biến mất, nhũ phong của nữ nhân cũng trở nên bằng phẳng, tạo thành một cảnh tượng mơ hồ, không thể phân biệt được ai là nam ai là nữ.

Những người này nếu không phải là quỷ mà thực sự là người thì cũng rất ít người còn đầy đủ các bộ phận của con người. Nếu không cụt tay thì cũng khuyết mũi, mù mắt...đủ các loại hình dạng tàn phế.

Một người đã bị cụt hai chân, bắt buộc phải dùng hai cành cây làm quả đũa để di chuyển, đi lộp cộp trên mặt đất. Tuy nhiên dáng vẻ lại hết sức nhanh nhẹn, không có gì là chậm chạp cả.

Khó có thể dùng lời để diễn tả được mùi hôi thối tràn ngập nơi này. Nó là một thứ mùi được trộn lẫn bởi mùi mồ hôi người do lâu ngày không tắm rửa, mùi thi thể trên đường, thậm chí ngay cả tâm tình bi phẫn cũng tạo ra mùi xú khí đặc quánh trong không khí tạo thành một vùng thật đặc dị. Vương Tuyết Chi bụng đã trống rỗng, ngửi được mùi hôi thối đặc biệt tại nơi này cũng trở nên nôn nao, rồi lập tức nôn thốc nôn tháo.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể phun ra dịch vị trong dạ dày mà thôi, vị đắng, vị cay tràn ngập trong miệng. Hương vị của nó cũng giống như cuộc sống mà hắn đang chứng kiến trước mắt vậy, chỉ có cay và đắng.

Vương Tuyết Chi ói sạch nước trong bụng, ngay cả dạ dày thiếu chút nữa cũng tuột cả ra. Vết thương nơi bụng bị tác động, đau nhói lên. Lúc này hắn mới có thể nén đau, bắt đầu quan sát tình cảnh xung quanh mình.

Hắn đang ở trong một gian – tạm gọi là nhà – nhà tranh rách nát, vách tường bốn phía chỉ còn một nửa. Nói là nhà tranh nhưng nóc nhà cũng chỉ còn lại một nửa phần cỏ. Về phần cửa ra vào thì hoàn toàn không có, ở bên trong có thể nhìn rõ ra ngoài đường, quan sát những “bộ xương khô” di chuyển lui tới.

Vương Tuyết Chi tận lực hồi tưởng lại:

- Trước khi ta hôn mê, rõ ràng là đang cùng mọi người chống lại Thác Bạt tộc Tiên Ti, và nhân mã của Lý Hùng, tưởng rằng đã chết. Làm sao lại đến đây? Hơn nữa đây là đâu?

Hắn sờ sờ vào vết thương trên bụng, miệng vết thương đã có một lớp máu tươi ngưng kết lại lòi ra ngoài, sờ vào cảm thấy đau đớn khôn cùng. Vết thương này là do mười ba gã bịt mắt phóng tiễn gây ra. Từ điều này có thể thấy được hắn không hề nằm mộng mà đây chính là cuộc sống thực tế của hắn.

Lúc này có hai người tiến vào nhà tranh. Người tại nơi này đều gầy gò xương như nhau, ngay cả nhân lực của Vương Tuyết Chi cũng không thể phân biệt được hai người này già hay trẻ, là nam hay nữ.

Một người nhìn hắn, lên tiếng nói:

- Vương công tử đã tỉnh rồi. Công tử cảm thấy thương thế ra sao?

Vương Tuyết Chi chỉ cảm thấy người này hơi quen quen, đột nhiên hắn bật thốt lên:

- Ông là Dị Dung!

Dị Dung đứng hàng thứ hai trong Thiên hạ tam đại danh kiếm, ngoại hiệu “Dị Dung Thần Kiếm”, kiếm pháp còn cao hơn Tổ Địch.

Tên thật của hắn e rằng không có bao nhiêu người trên giang hồ biết được. Nghe nói hắn không phải họ Dị, người giang hồ xưng hắn là “Dị Dung” bởi vì thuật “dị dung” của hắn là thiên hạ vô song. Hắn có thể dùng cỏ, cây, trúc, thạch...mọi đồ vật để làm thần kiếm. Đây có thể tính là một kỹ thuật thần kỳ.

Cho nên người ta gọi hắn là “Dị Dung” không phải vì hắn có thể thay đổi khuôn mặt mà là vì kiếm pháp của hắn!

Ngày hôm đó, quái nhân sử dụng tảng đá lớn, thi triển “kiếm pháp” tinh diệu, giết mười ba gã sát thủ bịt mắt chính là Dị Dung.

Ba mươi năm trước, Dị Dung nổi tiếng trên giang hồ là một mỹ nam tử, nghiễm nhiên xuất chúng. Đã có không biết bao nhiêu thiếu nữ hâm mộ, điều đứng vì hắn, được nhân gian xưng tụng “Tống Ngọc tái sinh”. Không ngờ bây giờ lại biến thành một “cành trúc” gầy gò xương, chính xác thì phải gọi là quái vật mới đúng.

Vương Tuyết Chi chợt hiểu ra, thâm nghĩ bụng:

- Nơi này dám chắc là Thiên Thủy! Thạch Lạc vây khốn Thiên Thủy đã lâu. Người ở đây không có lương thực, đương nhiên vì đói mà biến thành bộ dạng như thế này. - Mắt nhìn thấy một vị đại danh kiếm khách lừng lẫy giang hồ, hôm nay biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, Vương Tuyết Chi cũng không khỏi cảm thấy sự trắc ẩn hiện rõ lên trong lòng mình.

Dị Dung cười khổ nói:

- Nhân lực của Vương công tử quả là lợi hại. Ta đã biến thành bộ dạng này mà người liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

Vương Tuyết Chi chuyển ánh mắt sang nhìn chăm chăm vào người đứng bên cạnh Dị Dung. Hắn thâm rùng mình, ánh mắt thật lâu không thể chuyển dời đi nơi khác.

Dị Dung tuy gầy nhưng ánh mắt vẫn phát ra khí thế bức người, mặc dù chỉ tùy tiện đứng, nhưng vẫn sinh ra khí thế uy mãnh một cách tự nhiên. Ai nhìn thấy hắn cũng sẽ biết hắn là một tuyệt đại cao thủ. Tuy nhiên người đứng bên cạnh hắn thì không có gì đặc biệt cả, thân hình không quá cao, toàn thân cũng không có gì quá nổi bật. So với những người dân đói gầy, đang di chuyển ngoài kia thì hoàn toàn không có gì khác biệt.

Nhưng nhìn đi nhìn lại thì người này lại tỏa ra một mê lực cực lớn, nhìn hắn có cảm giác như nhìn một bức tượng Phật uy nghi, khiến cho người ta nổi lên sự tôn kính, muốn phủ phục dưới chân hắn.

Khí độ như vậy là thứ khí độ gì?

Người đó mỉm cười nói:

- Vương công tử, đa tạ công tử trọng nghĩa ra tay, viện thủ cho Thiên Thủy, làm hại công tử chút nữa đã mất mạng. Thật sự là xin lỗi. – Ngũ khí của người này rất tự nhiên, nhưng lại tràn ngập sự thân thiết, thành khẩn. Thực làm cho người nghe có cảm giác thoải mái.

Vương Tuyệt Chi nhìn chăm chăm vào người đó, chậm rãi nói từng chữ:

- Mê, Tiểu, Kiếm?

Người đó vuốt cằm nói:

- Không sai, ta chính là Mê Tiểu Kiếm.

Ngoài Mê Tiểu Kiếm ra, trong thiên hạ còn có ai có khí độ như vậy nữa?

Chỉ có thể là Mê Tiểu Kiếm!

Vương Tuyệt Chi khẽ thở dài:

- Giang hồ truyền rằng Mê Tiểu Kiếm là đương kim đại anh hùng, thần kỳ vô song. Hôm nay gặp mặt mới biết so với lời đồn thì còn khác rất xa.

Mê Tiểu Kiếm mỉm cười nói:

- Lang Gia Cuồng Nhân Vương Tuyệt Chi, không lẽ trên giang hồ không lẽ đồn đãi không đúng hay sao?

Vương Tuyệt Chi lắc đầu, than:

- Khác xa thật! Tại hạ thật không nghĩ ra tộc trưởng danh chấn thiên hạ của Khương Nhân đảng – Mê Tiểu Kiếm lại là một người như thế này.

Lời này không đầu không đuôi, làm cho người ta không thể đoán được ý của hắn - “là người như thế này” – rốt cuộc có ý gì? Bất quá Mê Tiểu Kiếm lại dường như có thể hiểu được, bình thản nói:

- Trong đạo nhân sinh thì người có đức là Vương, người có lực là Bá. Đại tướng quân Thạch Lạc sử dụng Bá đạo. Ta sử dụng Vương đạo. Vương công tử sao lại lấy làm lạ?

Lời này nói ra cũng rất khó hiểu, nhưng Vương Tuyệt Chi dường như cũng hiểu được, khẽ than rằng:

- Bá đạo cuối cùng cũng không bằng Vương đạo. Vương Tuyệt Chi thật sự bội phục Mê Tiểu Kiếm sát đất.

Hắn miệng nói “phục Mê Tiểu Kiếm sát đất”, thân thể quả nhiên lập tức quỳ xuống đất khấu đầu ba cái.

Hành động của hắn làm người ta nghĩ ngay đến danh hiệu Lang Gia Cuồng Nhân. Phải chăng đây thực sự là người điên như danh xưng? Hay là hắn bị thương, huyết đạo bị lệch lạc nên sinh ra điên?

Nhưng Mê Tiểu Kiếm lại không có chút nào lấy làm kỳ quái, hắn thản nhiên nhận lấy ba cái khấu đầu của Vương Tuyệt Chi, bình thản nói:

- Người làm mất lương xa của ta, cho nên khấu đầu thỉnh tội. Nhưng người vì giúp ta mà bị thương nặng, ta cũng nên khấu đầu với người ba cái, thỉnh tội?”

Vương Tuyệt Chi đứng dậy, phúi phúi đất bụi bám trên người, lắc đầu nói:

- Không cần. Ta làm việc này cũng không phải là vì người mà vì được Kim Quý Tử yêu cầu, cũng nhận lấy vàng của Kim Quý Tử làm thù lao. Cho dù chết trận cũng là do ta, không quan hệ đến người.

Trong lúc hai người đối thoại, Dị Dung chỉ khoanh tay đứng một bên, không hề lên tiếng, dáng vẻ hệt như một gã nô bộc, chẳng có chút gì là một kiếm khách lừng danh trên giang hồ, phong lưu tiêu sái. Dị Dung thần kiếm biến thành tùy tùng như lúc này. Cho dù cắt cổ những kẻ thù của y trước kia thì cũng không ai có thể tin tưởng vào sự thật này được.

Tâm niệm Vương Tuyệt Chi chợt chớp động, chợt nhớ đến ngày hôm đó xe lương bị thiêu hủy, nhìn thấy tình cảnh trong xe, vốn định hỏi nhưng rồi lại chẳng biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Vương công tử, người tạm thời khuất tất một chút, nghỉ lại đây một đêm. Sáng mai ta sẽ phái nhân mã hộ tống công tử ra khỏi thành.

Giờ phút này Thiên Thủy đang bị mười vạn đại quân vây khốn. Mê Tiểu Kiếm lại có thể thản nhiên nói “hộ tống công tử ra khỏi thành”. Không biết sẽ phải mất bao nhiêu máu tanh do thảm chiến nữa vì thực chất của câu nói này!

Wương Tuyệt Chi đảo mắt một vòng, quan sát tình huống xung quanh mình, chỉ thấy tình cảnh nơi này như một quỷ vực. Trong lòng đau xót, buột miệng nói:

- Ta sẽ không đi! Ta muốn lưu lại, cùng các người kháng địch!

Wương Tuyệt Chi vô công cái thế. Nếu có hần trợ giúp thì đối với chuyện Khương Nhân đảng phá vây sẽ vô cùng có lợi. Bất quá Mê Tiểu Kiếm nghe hần nói xong không hề hiện ra vẻ vui mừng, chỉ lãnh đạm hỏi:

- Thật sự người muốn vậy?

Wương Tuyệt Chi gật đầu:

- Ta vận lương thất bại, trợ giúp các người một tay phá địch, xem như công bằng. Sau này chúng ta không ai thiếu nợ ai cả.

Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Vừa rồi ta đã nói qua, chúng ta không ai thiếu nợ ai cả. Vương công tử phen này không cần ra tay tương trợ!

Wương Tuyệt Chi nhất thời cứng lưỡi, đoạn ngửa mặt lên trời cười dài nói:

- Mê Tiểu Kiếm quả nhiên là miệng lưỡi lợi hại. Ta nói không lại người. Nhưng Thiên Thủy hôm nay đã nguy ngập cực độ. Ta nhất định phải nhúng tay vào.

Mê Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Người là Khương nhân?

Wương Tuyệt Chi nhè nhẹ lắc đầu:

- Không phải.

- Việc của Khương Nhân đảng chỉ có Khương nhân mới được nhúng tay vào. Chúng ta không cần sự hỗ trợ của Hán nhân.

Mê Tiểu Kiếm mặc dù nói rất bình thản nhưng ngữ khí cực kỳ cương quyết, bất di bất dịch như núi Thái Sơn.

Wương Tuyệt Chi cười lớn nói:

- Nghĩ không ra Mê Tiểu Kiếm danh chấn thiên hạ lại là một người cứng nhắc, không thông tình thế, thực chất chỉ là một tên tội đồ.....

Mê Tiểu Kiếm bị hần khiêu khích, vẫn thản nhiên như không, lông mi không hề nháy động, chỉ nói:

- Hán nhân có một câu nói - “Danh chính tật ngôn thuận”, đúng không?

“Không sai, thế thì sao?”

- Khương Nhân đảng chúng ta sở dĩ thành lập là để tạo nền móng cho đất nước của người Khương. Nếu như Khương nhân lập quốc phải có sự trợ giúp của Hán nhân thì sẽ là “danh bất chính, ngôn bất thuận”, sau khi lập quốc làm sao có thể phục chúng?

- Người chỉ vì danh chính ngôn thuận mà ngay cả tính mạng cũng không coi trọng?

Mê Tiểu Kiếm khẽ nhắm hờ mắt lại, nhàn nhạt nói:

- Ta sáng lập ra Khương Nhân đảng, đã sớm không nghĩ đến sinh tử tồn vong của bản thân nữa.

Vương Tuyệt Chi mặc dù hùng biện vô song, miệng lưỡi trấn áp thiên hạ. Ai ngờ nghe Mê Tiểu Kiếm nói câu này cũng không cách nào có thể phản bác được, cười khổ nói:

- Nói hay lắm. Ta vốn nghĩ ta là Lang Gia Cuồng Nhân độc nhất thiên hạ. Hôm nay mới biết vẫn còn chưa bằng một nửa Mê Tiểu Kiếm người!

Mê Tiểu Kiếm đáp:

- Ta cũng không phải là người sinh cuồng. Nhưng đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm. Người không phải là Khương nhân, chưa từng hứng chịu sự áp bức của Hán nhân, tự nhiên không thể nào thấu hiểu được lòng mong mỏi lập quốc của Khương nhân chúng ta.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên chỉ vào Dị Dung hỏi:

- Vậy hán thì sao? Chẳng lẽ hán cũng là Khương nhân?

Kiểm pháp Dị Dung thần kinh quỵ sợ, không ai biết được hán luyện được từ đâu. Tuy nhiên bảy đời gia tộc hán đều có người làm quan Hiếu Liêm. Phụ thân hán Dịch Ngọc tự Bích Thạch lại là Tán Kỵ của tiên đế. Chuyện này ai ai cũng đều biết. Dung mạo Khương nhân mặc dù không quá khác biệt so với người Hán, tuy nhiên nếu nói Dị Dung là Khương nhân thì tuyệt không có khả năng.

Đáng ngạc nhiên là Dị Dung lại gật đầu:

- Không sai, ta chính là người Khương.

Vương Tuyệt Chi nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra một đời tuyệt thế cao thủ như Dị Dung cũng biết nói dối, đành tròn tròn mắt, cười lạnh mấy tiếng, không biết phản bác thế nào.

Mê Tiểu Kiếm chậm rãi nói:

- Vương công tử, người xuất thân từ danh môn, đã đọc qua sách thánh hiền. Phải biết rằng người không hề phân biệt thành chủng loại khác nhau mà dùng lễ để phân chia ra. Di Dịch vốn là rợ nhưng theo Hán lễ, đã trở thành Hán nhân, đúng không?

Vương Tuyệt Chi gật đầu:

- Đúng là như thế. Vùng Kinh Sở vốn là nam man, song người ở đây tuân theo Hán lễ, trở thành người Hán, không còn phân biệt nữa.

Mê Tiểu Kiếm khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Nói như thế thì Hán nhân tuân theo văn hóa Di Dịch thì cũng không còn là Hán nhân nữa.

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Không sai.

Dị Dung hiểu ý, vội mở miệng nói:

- Ta lấy nữ nhân người Khương làm thê tử, thường ngày sống cùng Khương nhân, ăn thức ăn của người Khương, ở trong lều người Khương, mặc trang phục người Khương, đương nhiên chính là Khương nhân.

Mê Tiểu Kiếm nhìn Dị Dung hỏi:

- Nếu Khương nhân và Hán nhân quyết chiến thì người sẽ chọn bên nào?

Dị Dung thần nhiên đáp:

- Còn phải hỏi? Ta là Khương nhân, đương nhiên sẽ giúp người Khương, giết người Hán.

Vương Tuyệt Chi không nói. Hắn thực sự không thể nói gì nữa.

Mê Tiểu Kiềm nói:

- Sáng sớm mai ta sẽ quay lại, cung nghênh đại giá công tử. Hôm nay Thiên Thủy có trăm việc đại sự cần giải quyết. Xin thứ cho ta thất lễ. – Đoạn dùng lễ Khương nhân cáo từ Vương Tuyệt Chi.

Vương Tuyệt Chi vội hỏi:

- Tuyệt Vô Diễm đâu? Đồng bọn của ta nữa? Bọn họ đang ở đâu?

Mê Tiểu Kiềm không trả lời, người lên tiếng là Dị Dung:

- Phục đại hiệp cùng với các vị anh hùng vận lương được chúng ta hỗ trợ, đã đẩy lui được Đế nhân và Tiên Ti nhân, sớm an toàn trở về. Về phần Tuyệt cô nương, sáng mai công tử sẽ gặp nàng.

Vương Tuyệt Chi biết được tin tức những người khác, trong lòng vô cùng vui vẻ. Mê Tiểu Kiềm và Dị Dung cũng không quay đầu lại, lập tức rời đi. Vương Tuyệt Chi biết bọn họ phải giải quyết quân tình, cũng không quấy rầy nữa.

Hắn hồi tưởng lại hành vi, lời nói của Mê Tiểu Kiềm, lại cảm thấy trong lòng tràn ngập sự khó hiểu. Chẳng lẽ hắn đã nhìn lầm hay sao? Mê Tiểu Kiềm là một người như thế này, sao có thể thống lĩnh Khương nhân, sáng lập Khương Nhân đảng, chống lại quần hùng thiên hạ, trở thành đại anh hùng, ngang với Thạch Lặc?

Nhưng vừa rồi Mê Tiểu Kiềm cũng đã thừa nhận, quyết không phải giả tạo? Hơn nữa với nhân lực của hắn thì tuyệt không thể nhìn lầm người được.

Mê Tiểu Kiềm cuối cùng là người như thế nào?

Vương Tuyệt Chi càng nghĩ càng khó hiểu, đưa mắt nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một số người đeo gùi trên lưng, số khác thì cầm vũ khí di chuyển. Nói là cầm vũ khí, thực ra cũng chỉ là gậy trúc hoặc mộc côn, đâu có cột thêm một viên đá mà thôi.

Người nơi này đều gầy yếu vô cùng, tựa hồ một cơn gió thổi qua cũng có thể té ngã, nhưng sắc mặt đều toát lên vẻ kiên nghị tự tin, đi đứng dứt khoát. Hơn nữa động tác cũng rất nhanh nhẹn, khí thế không hề thua kém đám võ sĩ được ăn ngủ đầy đủ của Thạch Hổ. Nhìn vẻ cương quyết của họ thì đủ biết cho dù trước mặt xuất hiện hổ dữ hoặc một bầy sói thì cũng dễ dàng dùng một côn đập chết. Những người này cho dù là bị gãy chân, cụt tay, hoặc phải công theo đồng bọn, hoặc là nữ nhân, hài tử, song trên mặt đều hiện rõ vẻ dũng mãnh, quyết tâm như nhau.

Vương Tuyệt Chi đặc biệt cảm thấy kỳ lạ, tâm trạng lại vô cùng bội phục:

- Mê Tiểu Kiềm quả thực là nhất đại nhân tài.

Thiên Thủy rơi vào tuyệt cảnh. Thế nhưng sĩ khí nơi này lại dâng lên cao độ, không hề có chút nào ỉu rũ, tuyệt vọng. Thật không biết Mê Tiểu Kiềm đã dùng biện pháp thần kỳ gì để khích lệ nhân tâm nơi đây?

Ba, bốn canh giờ trôi qua, hoàng hôn buông xuống, sắc trời chuyển dần sang màu tối xẫm.

Vương Tuyệt Chi trên người thụ thương, không khỏi cảm thấy mệt nhọc. Đột nhiên hắn nhìn thấy từ xa xa xẹt đến một người, hắn cả kinh nghĩ bụng:

- Người này khinh công cực cao, cuối cùng là ai? Khương Nhân đảng không lẽ là nơi ngọa hổ tàng long, ngoài trừ Dị Dung ra còn có cao thủ như vậy?

Trong đầu hắn chợt nghĩ đến một người, không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Không dám chần chừ nữa, triển khai khinh công đuổi theo.

Người nọ khinh công cực cao. Vương Tuyết Chi ra khỏi nhà tranh thì người đó đã gần mất dạng. Vương Tuyết Chi nhất thời không cách nào có thể thu ngắn khoảng cách. Đương nhiên là hắn cũng chỉ muốn theo dõi, không muốn để người đó phát hiện ra mình. Nếu không, khi hắn đã toàn lực thì triển khinh công thì cho dù là Thiên Vương lão tử cũng phải đuổi theo cho bằng được.

38. Q.5 - Chương 2: Quân Lệnh Như Sơn

Đuổi theo không lâu thì Vương Tuyết Chi trông thấy một căn lều vải, mặc dù đã rách nát nhưng vẫn còn giữ được kích thước rộng lớn, có khả năng chứa được hai, ba mươi người.

Thân ảnh người nọ nhanh chóng chui vào trong lều.

Vương Tuyết Chi đi đến trước lều vải quan sát, nhìn vào trong chỉ thấy ngoại trừ một trường kỷ, một rương gỗ thì trong lều không hề có vật gì khác. Ngay cả người vừa rồi chui vào cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hắn cảm thấy nghi hoặc không thôi:

- Chỉ chớp mắt mà người kia đã biến đi đâu?

Vương Tuyết Chi nhìn quanh quất cũng không thể phát hiện ra người đó. Hắn bước vào bên trong lều, nhìn trái nhìn phải cũng không tìm được tung tích người đó, ngay cả đường hầm hay cửa bí mật cũng không hề xuất hiện.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng người nói chuyện. Vương Tuyết Chi chui vào lều người khác, dù sao cũng không phải là chuyện quang minh chính đại, bắt đắc dĩ phải co người lại, chui vào rương gỗ trong lều, hít sâu một hơi, xương cốt rung nhẹ lên “lắc rắc”, thu nhỏ lại còn một nửa, vừa vụn nằm gọn trong rương.

Thuật thu nhỏ gân cốt vừa rồi chính là Súc Cốt công. Tà Thiên học được môn tâm pháp này của Du Già tăng Xá Lợi Bất Trần ở Tây Vực, sau đó dạy lại cho Vương Tuyết Chi. Hôm nay Vương Tuyết Chi có cơ hội sử dụng, trong lòng chợt nghĩ đến cái chết thê thảm của Tà Thiên, không khỏi xuất hiện một cảm giác thê lương, đau xót trong lòng.

Hắn vừa mới khép lại nắp rương thì người bên ngoài đã tiến vào trong lều.

Vương Tuyết Chi thầm đếm tiếng bước chân:

- Một, hai, ba....mười ba. - Tổng cộng có mười ba người. Cước bộ trầm ổn có, khinh linh có, ít nhất là có chín người thuộc hạng nhất lưu cao thủ. Thậm chí hắn đã đoán ra được thân phận của hai người trong đó.

Hắn suy đoán quả không sai. Một người trong đó chính là Mê Tiểu Kiếm.

- Ta biết chiến sự đã đến hồi khẩn trương nhất nhưng vẫn phải triệu tập mọi người lại đây. Tin rằng mọi người cũng đoán được vì nguyên nhân gì. – Ngữ khí của Mê Tiểu Kiếm hết sức trầm trọng.

Một thanh âm ồm ồm, thô dã vang lên:

- Lương thực của chúng ta đã cạn kiệt hơn một tháng. Ngay cả các loại cây cỏ cũng đã ăn sạch sẽ, nhiều người phải nấu cả đá mềm ra mà ăn. Tuy nhiên khi nuốt xuống bụng thì đá lại một lần nữa cứng lại, không lâu sau sẽ chết. Tình huống này vẫn tiếp diễn, chỉ sợ là chúng ta không cầm cự được quá ba ngày nữa.

Mê Tiểu Kiếm nói:

- Không sai, ta triệu tập mọi người đến đây chính là vì vấn đề này.

Lúc này Vương Tuyết Chi mới hiểu được căn lều này chính là đại bản doanh của Khương Nhân đảng. Ngoài Mê Tiểu Kiếm và Dị Dung, những người ở đây đảm chắc đều là tộc trưởng của các bộ tộc Khương nhân. Bản thân vô tình nghe thấy họ thương nghị việc quân cơ đã là điều tối kỵ. Hắn tự thị vô công bản thân, mặc dù không hề sợ hãi nhưng dù sao nếu hành vi “phi lễ” này bị người ta phát hiện thì cũng sẽ rất xấu hổ. Nghĩ đến đây hắn lập tức điều khí bình hòa, không dám khinh xuất, tránh bị phát giác.

Rương gỗ vốn rất nhỏ, không khí rất ít. Nếu là người thường thì dám chắc ở trong này một lúc sẽ ngạt thở mà chết. Cũng may Vương Tuyết Chi công lực thâm hậu, chậm rãi quy tức thở nấp, nhất thời vẫn có thể an toàn ẩn nấp.

Thanh âm thô đã ồ ồ lại vang lên:

- Mê tộc trưởng, chẳng lẽ người đã nghĩ ra thần mưu diệu kế, có thể dẫn mọi người mở đường máu, phá trùng vây?

Người đó nói xong câu này thì mọi người đều im lặng, chờ đợi Mê Tiểu Kiếm trả lời. Một bầu không khí tĩnh lặng buông xuống, thậm chí một cây kim nhỏ rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Mê Tiểu Kiếm chậm rãi mở miệng nói:

- Chúng ta vốn chỉ hy vọng Kim Quý Tử có thể vận chuyển lương thực đến đây mới có thể giúp Thiên Thủy thoát khỏi tai ách này. Nhưng tin tức mới thu được cho thấy sứ giả của Kim Quý Tử bị địch nhân vây công, năm mươi xe lương đều bị thiêu hủy. Chúng ta chỉ có thể tử thủ mà thôi, không còn hy vọng chạy trốn nữa. Chỉ hy vọng trước khi Khương Nhân đẳng diệt vong có thể nghĩ ra một biện pháp để không bị trăm thảo trừ căn mà thôi.

Mọi người tuy đã sớm biết không thể may mắn thoát khỏi kiếp vận này, nhưng nghe chính miệng Mê Tiểu Kiếm nói ra, vẫn không tránh khỏi tâm trạng nặng nề, trầm xuống.

Mê Tiểu Kiếm lại nói tiếp:

- Ta đã suy nghĩ rất kỹ, cuối cùng nghĩ ra được một biện pháp. Chúng ta có mười ba tộc. Mỗi tộc chọn ra hai mươi thiếu niên xuất sắc nhất, trong đó gồm mười nam mười nữ. Sau đó chúng ta sẽ dùng tất cả tinh binh, mở một đường máu cho những người này chạy trốn. Hai trăm sáu mươi thiếu niên nam nữ này sẽ đại diện ười ba tộc Khương Nhân đẳng, hy vọng có thể phục hưng trong hai mươi năm sau.

Hắn chậm rãi nói nhưng tâm trạng mọi người lại càng trở nên nặng nề, bất quá cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào hay hơn.

Thanh âm ồm ồm lại cất lên:

- Mê tộc trưởng, chúng tôi sẽ toàn lực yểm hộ cho tộc trưởng chạy thoát!

Ngữ khí kiên quyết của Mê Tiểu Kiếm vang lên:

- Không được, ta đã thề cùng sống cùng chết với Khương nhân trong thành Thiên Thủy .

Thanh âm ồm ồm lại nói:

- Mê tộc trưởng, thỉnh xin người suy nghĩ lại. Thanh sơn còn đó, lo gì không có củi đun. Chỉ cần người còn sống một ngày thì địch nhân sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Khương Nhân đẳng vẫn còn hy vọng đồng sơn tái khởi.

Đợi cho thanh âm ồm ồm nói xong, chúng nhân cũng đều hòa theo:

- Không sai, Mê tộc trưởng, tộc trưởng chính là hy vọng của Khương nhân chúng ta. Chúng tôi cho dù liều mạng cũng yểm hộ tộc trưởng chạy thoát!

- Mê tộc trưởng, chúng tôi chết không đáng tiếc, nhưng giang sơn của Khương nhân đẳng đều đặt trên người ông.

Tiếp theo mọi người đều quỳ rạp xuống đất, dập đầu thỉnh cầu Mê Tiểu Kiếm một mình chạy trốn.

Vương Tuyết Chi lại âm thầm đếm số người quỳ xuống:

- Một, hai...mười. Tổng cộng có mười người quỳ xuống. Ba người còn lại là Mê Tiểu Kiếm, Dị Dung và một người nữa.

Lúc này hắn nghe tiếng bước chân mọi người thì phát hiện ra trong mười ba người thì người có khinh công cao nhất là Dị Dung. Nhưng có một người làm hắn đặc biệt chú ý, người này cước bộ chột nhanh chột chậm, khi nặng khi nhẹ, người khác rất khó nắm bắt, hiển nhiên võ công cũng theo ý niệm mà thay đổi, cước bộ

tự công tự phát, quả thật là một loại cước bộ tuyệt đỉnh. Hắn một mực lưu ý xem người này là ai, cuối cùng lắng nghe hô hấp người đó ba lần, đã phát hiện ra người đó chính là người đã không quỳ xuống giống như Mê Tiểu Kiếm và Dị Dung.

Vương Tuyệt Chi không nén được lòng hiếu kỳ, khẽ vươn ngón út phá một lỗ nhỏ trên rương gỗ, không để phát ra một chút tiếng động.

Hắn nhìn ra, nghĩ bụng:

- Quả nhiên là hắn!

Chỉ thấy người này thân cao chín thước, một mắt nhắm lại, mắt kia phát ra nhân quang sắc bén như điều hâu. Khương nhân ở Tây phương lạnh lẽo, ngày ngày đều bị thấm dầm gió sương, da dẻ đều trở nên nứt nẻ, ngăm đen, nhưng diện mạo người này lại đẹp như ngọc tạc. Thật khiến kẻ khác ngạc nhiên.

Vương Tuyệt Chi nhìn thấy dung mạo của hắn thì biết người này chính là tộc trưởng của bộ tộc Xích Đình Khương – Điều Dặc Trọng!

Xích Đình Khương là một chủng tộc lớn của Khương nhân, nhân khẩu khoảng bốn vạn người, là một trong ba lực lượng mạnh nhất của Khương Nhân đảng. Điều Dặc Trọng cũng là nhân vật lợi hại nhất sau Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyệt Chi nhìn hai mắt Điều Dặc Trọng, bất giác rung mình, nghĩ bụng:

- Người này tinh hoa nội liễm, võ công không thể coi thường. Hắn được xưng là Khương nhân đệ nhất cao thủ, quả nhiên không phải hư danh. Nếu có cơ hội nhất định phải đấu với hắn một trận.

Điều Dặc Trọng vốn là Khương nhân đệ nhất cao thủ, lai lịch võ công hết sức thần bí khó lường, cũng chưa ai thấy hắn xuất thủ, tuy nhiên hắn lại có được danh hiệu “Đệ nhất cao thủ”. Đây cũng có thể xem là một chuyện kỳ lạ phi thường!

Nguyên năm đó vây công Hiên Viên Long, Khương nhân phái ra bốn mươi tám cao thủ. Điều Dặc Trọng là một người trong đó. Bốn mươi tám cao thủ trong trận chiến đó chỉ có một mình hắn sống sót trở về, toàn thân không một vết thương. Người trên giang hồ đều biết trận chiến đó khốc liệt như thế nào, ngay cả Hiên Viên Long cho dù không chết nhưng toàn thân cũng bị trọng thương. Điều Dặc Trọng trở về, không một vết thương trên người, việc này thực làm cho thiên hạ khiếp sợ. Từ đó danh hiệu “Khương nhân đệ nhất cao thủ” ra đời.

Mê Tiểu Kiếm nhìn Điều Dặc Trọng hỏi:

- Thứ Sử, người có cao kiến gì?

Trước khi Điều Dặc Trọng quy thuận Khương Nhân đảng thì hắn độc bá tại phương Tây, tự xưng là Tây Khương Giáo Ủy, Thứ Sử Ung Châu. Cho nên Mê Tiểu Kiếm gọi hắn là “Thứ Sử”

Điều Dặc Trọng nói chuyện lạnh lùng, không hề có chút tình cảm:

- Từ xưa ai cũng phải chết, nhưng dân không tin tưởng thì không thể lập quốc. Lúc trước, khi chúng ta hiệp nghị, gia nhập liên minh Khương Nhân đảng, thành lập đất nước của người Khương, đã từng nói qua sẽ cùng đồng sinh cộng tử. Nếu Mê tộc trưởng một mình chạy trốn, mặc dù có thể bảo toàn được tính mạng nhưng sẽ làm mất đi lòng tin của dân chúng. Từ nay về sau, tộc trưởng sẽ không cách nào ngăn cao đầu trước mặt Khương nhân, còn sống thì có tác dụng gì?

Vương Tuyệt Chi trầm nghĩ:

- Hắn nói lời này rất có đạo lý nhưng thái độ lại lãnh khốc vô tình. Hơn nữa thân là người dưới lại dám nói thẳng với thủ lĩnh như thế, quả là không bình thường?

Mê Tiểu Kiếm gật đầu nói:

- Thứ Sử suy nghĩ thật giống ý ta. Ta tình nguyện liều chết, chỉ lưu lại hai trăm sáu mươi thiếu niên Khương nhân, hy vọng sau này có thể phục hưng Khương Nhân đảng. Tuyệt không muốn bảo toàn tính mạng, đem thanh danh của Khương Nhân đảng chôn vùi đi.

Vương Tuyết Chi nghe xong, âm thầm gật đầu:

- Khí độ của Mê Tiểu Kiếm quả nhiên là khác xa thường nhân. Nếu là thủ lĩnh khác mà nghe lời nói thẳng của Diêu Dặc Trọng đều sẽ rất khó tiếp nhận. Mê Tiểu Kiếm có thể nhẫn nại tiếp thụ, không trách trong thời gian ngắn đã có thể làm nên một sự nghiệp lớn. Hơn nữa dưới tình huống này vẫn có thể làm cho quân dân vì hân tận tâm liều mạng.

Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Tính mạng của chúng ta so với sự tồn vong của Khương Nhân đảng thì cái nào quan trọng hơn? Tôn chỉ của Khương Nhân đảng chính là lập nên quốc gia của người Khương, cờ hiệu của Khương Nhân đảng có thể gãy nhưng nếu ngay cả thanh danh cũng bị mất thì tất cả ý chí của Khương nhân cũng sẽ bị dập tắt, sẽ không bao giờ có thể lập quốc được.

Chúng nhân nghe Mê Tiểu Kiếm nói lời ấy, tất cả đều rơi lệ, cùng cầu khẩn:

- Mê tộc trưởng, người mang trọng trách hưng quốc của Khương nhân. Xin lấy đại cục làm trọng, xin hãy suy nghĩ lại.

Mê Tiểu Kiếm nói:

- Ý ta đã quyết, mọi người không nên nhiều lời, mau đứng lên.

Chúng nhân đều biết Mê Tiểu Kiếm nói là làm, có cầu khẩn nữa cũng không được, đành phải ngồi dậy, nghe Mê Tiểu Kiếm phân phó.

- Đêm nay mọi người quay lại doanh trại của mình, chọn ra mười nam mười nữ. Khi bình minh đến sẽ mở đường máu cho những thiếu niên này đào thoát. – Mê Tiểu Kiếm lại quay sang nhìn Diêu Dặc Trọng nói:

- Xích Đình Khương là đệ nhất đại tộc của chúng ta. Hai tộc trong Khương Nhân đảng hợp lại cũng không đông bằng. Thứ Sử có thể chọn gấp đôi, hai mươi nam, hai mươi nữ.

Diêu Dặc Trọng cúi người tạ ân:

- Đa tạ Mê tộc trưởng.

Ngoại trừ Dị Dung đứng sau bảo vệ Mê Tiểu Kiếm thì mọi người đều ngồi quanh trường kỷ. Diêu Dặc Trọng cúi người cũng không khác quỳ lạy bao nhiêu.

Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Thứ Sử, việc ngày mai nhất định phải thành công, không thể thất bại. Ta đặt tất cả hy vọng vào ông. – Đoạn móc từ đai lưng ra một lệnh tiễn đưa cho Diêu Dặc Trọng.

Không cần phải nói cũng biết ngày mai trùng sát phá vây, mở sinh lộ, sẽ do đệ nhất cao thủ Diêu Dặc Trọng làm Đại tướng quân.

Diêu Dặc Trọng nhận lệnh tiễn, đáp:

- Tuân lệnh. – Ngửa khí cho dù là nói với Mê Tiểu Kiếm vẫn lạnh lùng như cũ.

Ngửa khí của Mê Tiểu Kiếm luôn bình thản, khách khách khí khí. Tuy nhiên sau khi Diêu Dặc Trọng nhận lệnh tiễn, sắc mặt Mê Tiểu Kiếm bỗng sa sầm xuống, biến thành nghiêm trang nói:

- Diêu Dặc Trọng, ta có một chuyện muốn hỏi ngươi. Đêm hôm qua có đúng là ngươi đã giết ba tộc nhân Xích Đình Khương?

Diêu Dặc Trọng không phủ nhận:

- Đúng.

- Bọn họ là gian tế?

- Không phải. Nhưng bọn chúng tham sống sợ chết, muốn trốn ra ngoại thành, đáng phải chết!

Mê Tiểu Kiếm trầm giọng nói:

- Ta đã từng nói qua, Khương nhân có ở lại Thiên Thủy hay không là do họ tự quyết định. Nếu có người muốn ra khỏi thành trốn chạy, chỉ cần họ không làm gian tế cho địch nhân thì chúng ta cũng đồng ý, tuyệt không ngăn cản. Đương nhiên việc họ có thể thoát khỏi vòng vây của Chi Hùng, Quỷ An, Sát Hồ thế gia, Tiên Ti, bốn mặt giáp công hay không thì đều trông vào tạo hóa của họ. Mệnh lệnh này của ta, người dám quên sao? – Nói đến đây thì ngữ khí đã trở nên nghiêm trọng như muốn giết người.

Diêu Đặc Trọng lắc đầu:

- Không quên.

Mê Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Nếu người không quên thì tốt lắm rồi.

Diêu Đặc Trọng nói:

- Diêu Đặc Trọng cãi lệnh Mê tộc trưởng, tự biết sai, cam tâm lĩnh phạt, nhưng ta không phục!

Mê Tiểu Kiếm nhìn đăm đăm hắn, nói:

- Người không phục như thế nào?

Vương Tuyết Chi trầm nghĩ:

- Diêu Đặc Trọng đường đường là tộc trưởng của Xích Đình Khương. Hắn tự mình giết ba gã vô danh tiểu tốt, người lại trách phạt hắn, hắn đương nhiên là không phục.

Nên biết Diêu Đặc Trọng chính là người đứng đầu Xích Đình Khương. Nếu không phải vì bội phục Mê Tiểu Kiếm, gia nhập liên minh Khương Nhân đảng thì ngày hôm nay cho dù Diêu Đặc Trọng giết một ngàn người, một vạn người Xích Đình tộc cũng không quan hệ đến Mê Tiểu Kiếm. Hôm nay Mê Tiểu Kiếm trách phạt hắn, khó trách hắn không phục.

Vương Tuyết Chi lại nghĩ:

- Lâm vào hiểm cảnh như bây giờ, Mê Tiểu Kiếm vẫn câu nệ tiểu tiết, trách phạt đại tướng, làm sao có thể thu phục lòng người?

Ai ngờ Diêu Đặc Trọng trả lời hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Vương Tuyết Chi:

- Mê tộc trưởng, suy nghĩ của người, Diêu Đặc Trọng hiểu được. Nhưng hôm nay chúng ta đã lâm vào tuyệt cảnh, chỉ có đồng tâm hiệp lực kháng địch mới có đường sinh cơ. Nếu để cho nhân dân lâm trận bỏ chạy, khi đó ngày tàn của Khương Nhân đảng chỉ còn có thể đợi đến mà thôi.

Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Nhưng sao lại có thể xem nhẹ nhân mạng như vậy? Chúng ta khi lập đảng đã từng thề vì dân chúng trước tiên. Dân chúng cho dù không theo chúng ta thì chúng ta cũng tuyệt không ngăn cản. Chẳng lẽ người đã quên?

Diêu Đặc Trọng trả lời:

- Diêu Đặc Trọng tuyệt không quên nhưng nếu ta không giết ba người chạy trốn đó thì sẽ ảnh hưởng đến lòng quân, thậm chí ảnh hưởng đến mười ba vạn tính mạng quân dân Thiên Thủy. Bên nào nặng, bên nào nhẹ, ta vẫn hiểu được.

Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Tâm ý của người ta cũng hiểu được, song “Tự cổ giai hữu tử, dân vô tín bất lập” (1). Khương Nhân đảng nếu đã tuyên thệ vì dân thì phải tuân thủ chữ “tín”, người là người trên lại càng không thể thất tín với dân chúng.

Diêu Đặc Trọng nói:

- Tâm ý của tộc trưởng ta hiểu. – Đoạn lớn tiếng nói:

- Diêu Dặc Trọng phạm vào quân điều, cam tâm thụ hình. Nhưng nếu chuyện vẫn phát sinh như vậy thì ta vẫn xuất thủ giết người, tuyệt không làm khác.

Mê Tiểu Kiếm quay sang hỏi người bên cạnh:

- Diêu Dặc Trọng phạm vào tội gì, phải thụ hình phạt như thế nào?

Người Mê Tiểu Kiếm hỏi chính là tộc trưởng Vũ Đô Nhất Dương của tộc Vũ Đô Khương, giữ chức hình pháp trong Khương Nhân đảng.

Bởi vì bọn họ ai nấy đều gầy chỉ còn da bọc xương, những nét đặc thù của diện mạo đã biến mất, Vương Tuyệt Chi nếu không nhờ nhìn thấy bên hông Vũ Đô Nhất Dương có đeo năm chiếc vòng kích thước khác nhau thì cũng không biết được thân phận của hắn.

Trên giang hồ đều biết Ngũ Hoàn tuyệt kỹ của Vũ Đô Nhất Dương. Người này xưng hùng tại Tây Khương, một trong bảy đại tướng quân dưới trướng Thạch Lạc là Quách Hắc Điền cũng bị ngũ hoàn của Vũ Đô Nhất Dương cắt đi thủ cấp mà chết.

Vũ Đô Nhất Dương nghiêm mặt nói:

- Diêu Dặc Trọng phạm tội vào điều bảy mươi ba của chữ “Dặc” – là tướng quân nhưng chuyên quyền giết hại bá tính, gây ra lòng dân bất phục.

Hình pháp của Khương nhân chia ra làm Vô, Dặc, Viên, Kiếm tứ đại tự. Cũng giống như hình pháp của Hán nhân chia ra làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Chữ “Dặc” chính là quân pháp.

Mê Tiểu Kiếm gật đầu:

- Giết bá tính, phạm vào tử tội, có đúng hay không?

Lời này vừa nói ra, chúng nhân đều thất sắc. Một người lớn tiếng nói:

- Mê tộc trưởng, Thứ sử là Khương nhân đệ nhất cao thủ, thủ thành Thiên Thủy đều nhờ vào ông ta, Thứ sử tuyệt không thể chết được!

Người lên tiếng chính là “thanh âm ồm ồm” lúc nãy. Vương Tuyệt Chi nhìn thấy trước ngực người này có ba vết sẹo do đao gây ra vắt chéo qua nhau thì biết được người này chính là tộc trưởng Điền tộc - Du Ti Nam.

Người này trên chiến trường dũng mãnh vô song, có thể giết cả ngàn người, có một không hai trong Khương Nhân đảng, sử dụng một cây bát xà mâu, được xưng là “Khương Trương Phi”.

Mê Tiểu Kiếm nói muốn giết Diêu Dặc Trọng, ai nấy đều không phục nhưng Du Ti Nam là người đầu tiên dám thẳng thắn nói ra.

Mê Tiểu Kiếm quát:

- Câm miệng! Ta là thủ lĩnh, đang thi hành quân pháp, làm gì có chỗ cho người ngắt lời!

Du Ti Nam đối với Mê Tiểu Kiếm thì bội phục sát đất, bị thủ lĩnh nghiêm khắc trách mắng mà không hề dám phản kháng.

Vũ Đô Nhất Dương cũng lên tiếng:

- “Giết người phải đền mạng”. Đây là điều đầu tiên của chữ “Vô”. Tuy nhiên điều bảy mươi bốn của chữ “Dặc” lại là: “Tướng quân vì việc quân mà giết người thì được giảm nhẹ tội danh”.

- Diêu Dặc Trọng giết chết dân chúng nhưng cũng không bị khép vào tử tội đúng không?

Vũ Đô Nhất Dương gật đầu:

- Mê tộc trưởng nói đúng. Ba năm trước Tiên Phách tướng quân của tộc Điền Linh hành quân khẩn cấp đến Thiên Ung, bị dân chúng cản lộ, muốn hắn bồi thường ruộng nương bị quân đội phá hủy. Tiên Phách lo sợ quân cơ chậm trễ nên đã giết chết ba người dân. Sau này ta phạt năm trăm quân côn, lại chặt đứt chân trái của hắn.

Mê Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Tiên Phách vì hành quân gấp rút. Dân chúng cản đường nhưng binh lính mở đường không được đúng không? Hơn nữa chúng ta bây giờ cũng chưa hề bồi thường ruộng nương bị phá hủy cho dân chúng đúng không?

Vũ Đô Nhất Dương gật đầu:

- Đúng là như vậy. Tuy nhiên sau chuyện đó Tiên Phách vẫn là dũng sĩ trong quân đội chúng ta. Cho dù hắn đã bị cụt một chân nhưng xung trận vẫn dũng mãnh như trước.

Một người chợt buồn bã lên tiếng:

- Đáng tiếc Tiên Phách ngày hôm qua giao phong với địch nhân đã bị chém. hơn chín mươi nhất, mặc dù giết được hơn một trăm quân địch nhưng cuối cùng vẫn bị Chi Hùng một đao chém làm đôi.

Người lên tiếng chính là tộc trưởng tộc Điền Linh – Linh Phách. Tiên Phách là đệ nhất dũng sĩ trong Điền Linh tộc của gã. Bị mất đi mãnh tướng, Linh Phách đương nhiên là thương tâm, nhưng càng đau lòng hơn khi Tiên Phách chính là cháu ruột của gã. Ba con trai của gã cũng đều đã bỏ mình trên chiến trận, bây giờ ngay cả đứa cháu duy nhất cũng tử trận. Từ nay về sau, huyết mạch truyền thừa chính thống của Điền Linh tộc đã bị cắt đứt. Hỏi làm sao Linh Phách không thương tâm cho được?

Mê Tiểu Kiếm lại mở miệng nói:

- Tiên Phách giết hại dân chúng trong thời thái bình thịnh thế. Nhưng bây giờ là thời khắc phi thường, tình huống hoàn toàn khác nhau. Tội danh của Diêu Dặc Trọng có thể giảm đi một bậc.

Vũ Đô Nhất Dương nói:

- Đúng như vậy. Thứ Sử chiến công đầy mình. Lũng Hữu tứ châu đều do hàng trăm trận chiến của Diêu Dặc Trọng mà có được. Ba gã đại tướng của Thạch Lạc là Trương Việt, Khổng Đồn, Triệu Lộc đều chết vào tay Thứ Sử. Chiến dịch Thiên Thủy lần này cũng nhờ võ công của Thứ Sử mà giết được Sở Hùng Phương Kiền Tượng của Sát Hồ thế gia, công lao cực lớn. Điều thứ ba trong chữ “Kiếm” có nói rõ: “Có công lớn thì khi phạm tội được giảm một bậc”.

Vương Tuyết Chi nghe đến đây âm thầm kinh hãi:

- Ta đang lấy làm kỳ quái. Sở Hùng của Sát Hồ thế gia rõ ràng là Thái Hồ vương Phương Kiền Tượng, sao lại đột nhiên biến thành Khoái Dao Hòa Mân? Thì ra là Phương Kiền Tượng đã chết tại đây. Vừa hay Hòa Mân đầu nhập, liền để cho hắn tiếp nhận vị trí Sở Hùng.

- Hay lắm, như vậy thì tội của Diêu Dặc Trọng có thể giảm thêm một bậc nữa.

- Đúng vậy.

Mê Tiểu Kiếm quay sang Vũ Đô Nhất Dương nói:

- Người mau đưa ra phán quyết.

Vũ Đô Nhất Dương trầm ngâm một lát, nói:

- Tôi cho rằng có thể tha cho việc chặt chân nhưng năm trăm quân côn thì phải chịu. Bất quá quân tình khẩn cấp, Thứ sử thân mang trọng trách, chưa nên nhận hình. Chi bằng một tháng sau sẽ thụ hình.

Ai ai ở đây cũng đều biết Thiên Thủy tuyệt không thể trụ vững được một tháng nữa. Năm trăm quân côn của Diêu Dặc Trọng đương nhiên cũng không phải thi hành. Song Mê Tiểu Kiếm công chính nghiêm minh như vậy, khiến mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Mê Tiểu Kiếm gật đầu:

- Được, cứ như vậy đi.

Diêu Dặc Trọng vốn đang cúi đầu phục địa, đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Thiên Thủy không thể trụ vững được một tháng nữa. Diêu Dặc Trọng cam tâm thụ hình ngay lập tức. – Dứt lời lập tức giải khai khóa hạ, lộ ra cặp mông trắng muốt.

Mê Tiểu Kiếm nhìn hấn nói:

- Nếu người tình nguyện thụ phạt thì ta thành toàn cho người. Vũ Đô Nhất Dương, dụng hình!

Vũ Đô Nhất Dương ứng tiếng:

- Tuân lệnh!

Trong lều vải đã có sẵn hình côn. Vũ Đô Nhất Dương hai tay cầm côn đánh thẳng vào mông Diêu Dặc Trọng. Hình côn to bằng nửa cái bát lớn, người thường nếu bị đánh năm mươi côn thì cho dù không chết cũng là bán thân bất toại.

Năm xưa Hán Văn Đế được thượng thư dâng biểu, đồng ý bỏ đi nhục hình, thay vào đó là trượng hình. Kỳ thật trượng hình so với nhục hình còn thảm khốc hơn nhiều. Người chết dưới trượng hình rất nhiều, có thể thấy được sự ác liệt của trượng hình như thế nào.

Diêu Dặc Trọng nội công thâm hậu, khơi khơi chỉ là mộc côn, căn bản không thể làm hấn bị thương được. Nhưng hấn cố ý thụ hình, di tản đi cương khí hộ thân. Hấn tuy luyện được một thân cương cần thiết cốt nhưng cũng bị đánh cho toét da nát thịt, máu tươi lênh láng.

Vũ Đô Nhất Dương cũng là nường tay. Hấn sử dụng Ngũ Hoàn, võ công cương mãnh chí cực, thủ kinh mạnh mẽ phải biết. Nhưng lúc này hấn thi hành quân pháp, chỉ sử dụng khí lực mà không vận chân khí. Nếu không thì chưa đến năm trăm côn mà năm mươi coi thôi Diêu Dặc Trọng cũng đủ chết dưới trượng hình.

Chỉ nghe thấy tiếng “bốp, bốp...” vang lên, máu thịt tung bay. Chúng nhân đều kinh tâm, ngay cả miệng cũng không dám hé mở. Đáng khen là Diêu Dặc Trọng tuy đau nhưng một tiếng “ừ” cũng không hề thốt ra.

Vương Tuyệt Chi âm thầm tán dương:

- Hảo anh hùng, hảo hán tử!

Thật vất vả mới đánh xong năm trăm quân côn. Diêu Dặc Trọng mặc lại quần, phía sau quần đã nhiễm đỏ máu thịt. Hình côn cũng đã dính đầy máu tươi, từng giọt từng giọt nhều xuống mặt đất.

Diêu Dặc Trọng vẫn ngồi thẳng lưng, bất quá hai chân đã như nhũn ra, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lẽo như trước:

- Mê tộc trưởng, tôi có một kế lui địch.

Chúng nhân nghe vậy đều lộ ra vẻ vui mừng. Bọn họ biết Diêu Dặc Trọng thường ngày ít nói nhưng nói tất chính xác. Hấn đã nói có kế lui địch thì nhất định sẽ thực hiện được.

Mê Tiểu Kiếm bình thản nói:

- Nói đi.

Diêu Dặc Trọng đáp:

- Lúc này đang lúc giữa mùa Xuân và mùa Hạ. Nước sông Hoàng Hà dâng cao. Thiên Thủy lại nằm ngay điểm uốn cong của con sông. Chỉ cần chúng ta nghĩ ra biện pháp làm cho vỡ đê Hoàng Hà, khi nước sông tràn lên bờ thì đừng nói đối phương có mười vạn tinh binh mà cho dù là trăm vạn, ngàn vạn cũng không tránh khỏi chết chìm trong biển nước.

Chúng nhân trong lều vải, ngoại trừ Dị Dung thì đều là hạng đại tướng thân kinh bách chiến, vừa nghe được kế này, trên mặt đều lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên.

Diêu Dặc Trọng lại nói tiếp:

- Phá vỡ miệng đê sẽ do tôi, Dị Dung, Vũ Bộ, Nhiễm Kiếm thực hiện. Với nội lực của bốn người sẽ nhất định làm được. Về phần quân dân sẽ lên Mê Thất sơn tránh hồng thủy, sau đó sẽ vòng theo sơn đạo mà rời khỏi nơi đây.

Mọi người nhất thời đều nhìn về phía Mê Tiểu Kiếm, chờ mong thủ lĩnh đưa ra quyết định.

Ai ngờ Mê Tiểu Kiếm không đồng ý:

- Không được.

Du Ti Nam vội hỏi:

- Mê tộc trưởng, đây là kế hay tuyệt diệu, vì sao lại không dùng?

- Hoàng Hà vỡ đê sẽ gây họa cho bách tính xung quanh đây, sẽ cướp đi bao nhiêu nhân mạng, phá hủy bao nhiêu ruộng nương, sẽ có bao nhiêu bá tính phải lưu lạc không nơi nương tựa? Chuyện thương thiên hại lý như vậy, vạn vạn lần không thể làm.

Du Ti Nam lại nói:

- Phương viên ngàn dặm quanh đây đều không có Khương nhân sinh sống. Cho dù phá đê cũng không gây hại đến đồng tộc chúng ta.

Mê Tiểu Kiếm không đồng ý nói:

- Chẳng lẽ Khương nhân là người, Hán nhân, Hung Nô nhân, Để nhân, Tiên Ti nhân, Yết nhân không phải là người? Tóm lại làm thương tổn đến dân chúng vô tội thì vạn vạn lần không nên làm.

Du Ti Nam lại nói:

- Mê tộc trưởng, người có đức hiếu sinh, chúng tôi đều hiểu được. Nhưng Khương nhân gặp phải tuyệt cảnh, nếu không phá đê thì chỉ sợ chúng ta sẽ khó thoát khỏi tai kiếp này. Ngộ biến nên tòng quyền mới phải!

Mê Tiểu Kiếm uy nghiêm trả lời:

- Hai quân giao phong không được thương tổn đến bá tính. Đây là đại sự, tuyệt đối không thể tòng quyền. Ý trời nếu muốn chúng ta chết trận thì cũng không có cách nào khác. Vì muốn sống mà lạm sát kẻ vô tội thì chẳng thà đừng sống còn hơn!

Du Ti Nam không phục, nói:

- Nhưng vì tồn vong của Khương Nhân đảng, vì tính mạng của mười ba vạn Khương nhân cũng không thể sao?

Mê Tiểu Kiếm nói như chém đinh chặt sắt:

- Tuyệt đối không thể!

Du Ti Nam đang định nói tiếp thì Diêu Dặc Trọng đã nói:

- Du tộc trưởng đừng nói nữa. Ta đã sớm biết Mê thủ lĩnh sẽ không đồng ý kế này. Vừa rồi chỉ là hỏi thử mà thôi.

Mọi người nghe thấy Mê Tiểu Kiếm cự tuyệt diệu kế phá đê, tâm trạng lại lập tức trở nên nặng nề, vẻ mặt hiện rõ vẻ âu lo.

Song bọn họ đối với Mê Tiểu Kiếm đều là trung tâm cần cần, chỉ cảm thấy thất vọng với Mê Tiểu Kiếm nhưng không hề có chút nào bất mãn vị thủ lĩnh của mình.

Vương Tuyệt Chi thầm than trong lòng:

- Mê Tiểu Kiếm ơi là Mê Tiểu Kiếm, vốn ta chỉ có bội phục người bảy, tám phần. Hôm nay nghe người nói những lời này, đã biến thành mười hai phần mất rồi.

Phải biết rằng người nơi đây lâm vào tuyệt cảnh, Diêu Dặc Trọng đưa ra diệu kế phá đê Hoàng Hà, đúng là sinh lộ duy nhất, tuy nhiên Mê Tiểu Kiếm lại cự tuyệt, không phải hướng mọi người đến tử lộ sao? Bất quá không ai dám lên tiếng phản bác, đương nhiên mọi người đối với Mê Tiểu Kiếm rất trung thành. Quan trọng nhất là Mê Tiểu Kiếm không cần phải lấy uy phục chúng mà là lấy đức để thu phục nhân tâm, quả nhiên là lợi hại.

Từ cổ chí kim có vị Đế vương nào có thể làm được như hần không?

Chú thích:

(1): “Tự cổ giai hữu tử, dân vô tín bất lập”: từ xưa đến nay không ai tránh khỏi cái chết nhưng nếu dân thiếu lòng tin với quốc gia thì quốc gia không thể đứng vững được.

39. Q.5 - Chương 3: Quần Ma Hội

Mê Tiểu Kiếm cự tuyệt kế sách của Diêu Dặc Trọng xong thì lấy từ trong người ra một cái túi nhỏ.

Hần nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Bây giờ chúng ta đều đã cạn sạch lương thực, ngay cả thân cây, rễ cây cũng đã ăn hết. Cho dù địch nhân không tấn công thì chúng ta cũng chết đói, cho dù muốn liều mạng với địch nhân cũng không có sức mà liều mạng. Nếu cứ như thế này thì chúng ta không thể cầm cự được quá ba ngày nữa.

Tình thế ác liệt này mọi người ngồi ở đây đều biết, bất quá do chính miệng Mê Tiểu Kiếm nói ra thì lại làm cho tâm trạng mọi người lạnh lẽo như nhúng vào băng thủy.

Mê Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Ta suy nghĩ rất kỹ, hôm nay chúng ta chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi.

Vương Tuyệt Chi thực sự cảm thấy hứng thú, hần tò mò muốn biết “con đường” mà Mê Tiểu Kiếm sắp nói là thế nào? Tình thế đã đến bước này, bọn họ còn có đường có thể chạy sao?

Đương nhiên hứng thú hơn cả Vương Tuyệt Chi chính là đám tộc trưởng đang ngồi trong căn lều vải này.

Ánh mắt bọn họ lộ ra tinh quang của hy vọng. Chờ đợi thủ lĩnh sáng suốt của họ nói ra diệu kế có thể xuất lĩnh Khương nhân chạy khỏi nơi này.

Không ngờ Mê Tiểu Kiếm lại nói:

- Con đường này thật ra cũng có thể xem là tử lộ. – Hần chậm rãi buông ra từng chữ:

- Là, ăn, thịt, người!

Những lời này vừa nói ra, nhất thời vẻ mặt mọi người đều biến sắc, tâm trạng nặng trĩu rơi xuống đáy lòng.

Trong thành hết lương đã từ lâu, dân chúng đã sớm có hành vi ăn thịt người. Ăn người chết cũng có, lén giết người sống để ăn cũng có. Các tộc trưởng tuy đã ngăn cấm nhưng vẫn không chấm dứt được triệt để. Nhưng bọn họ nghĩ thế nào cũng không thể đoán ra một người luôn luôn ôn nhu đồn hậu, coi dân chúng như con mình – Mê Tiểu Kiếm – chính miệng nói ra.

Mê Tiểu Kiếm biết lời nói của hần đã gây chấn động trong lòng mọi người như thế nào, nhưng hần vẫn nghiêm mặt nói:

- Hành quân thiếu lương, có thể ăn thịt người. Tuy tàn khốc bất nhân nhưng cũng là hợp lý. Ngày đó trận chiến tại Thọ Xuân, Tán quân thì hành mưu kế “vườn không nhà trống”, đem nông dân quanh đó ba trăm dặm rút đi, lại phá hủy tất cả ruộng nương, vườn tược. Quân đội của Thạch Lạc đến nơi không cướp bóc được gì, cũng không thu được gì, đành phải tự nguyện ăn thịt lẫn nhau. Sau đó mới có thể trở về đại bản doanh. Nếu không làm như vậy thì một quân một tốt cũng không còn, làm sao trở thành một Thạch Lạc uy chấn thiên hạ như hôm nay?

Tộc trưởng Linh Ngô tộc – Ma Tượng là người già nhất nơi này, thâm nghĩ kế này không ổn, vội can gián:

- Mê tộc trưởng, người luôn miệng nói lòng dân so với tính mạng còn quan trọng hơn, sao lại có thể nghĩ ra hành vi ăn thịt người, đây chính là việc làm noi theo Kiệt Trụ. Một khi thi hành e rằng sẽ làm lòng dân rối loạn, sẽ càng nhanh chóng ly tán!

Mê Tiểu Kiếm nói:

- Ta cũng không nói là ăn thịt dân chúng.

Ma Tượng cảm thấy khó hiểu, vội hỏi:

- Không ăn thịt dân chúng thì ăn thịt ai? Không lẽ ăn thịt địch nhân?

Cho dù là thi thể địch nhân thì cũng ở chiến trường ngoài thành. Nếu ra khỏi thành chiếm lấy thi thể, khi quay lại thành thì chỉ sợ chưa đi được vài bước cũng sẽ bị địch nhân giết chết, trở thành một con ma mới.

Thanh âm Mê Tiểu Kiếm chợt trở nên âm trầm đáng sợ:

- Chúng ta sẽ ăn thi thể binh tướng! Đó là những người phục vụ cho nhân dân, cuộc sống của họ dành cho nhân dân, họ có chết cũng là vinh dự.

Lời Mê Tiểu Kiếm vừa nói ra thực làm chúng nhân khiếp sợ.

Du Ti Nam lập tức lên tiếng:

- Mê tộc trưởng, chuyện này vạn vạn lần không thể. Tướng sĩ của chúng ta đã sức cùng lực kiệt vì đói, chỉ còn lại nhiệt huyết và dũng khí để liều mạng với địch quân. Nếu ban hạ mệnh lệnh vừa rồi thì quân tâm cũng sẽ đại loạn, tiêu tán. Thiên Thủy cho dù muốn phòng thủ thêm một khắc nữa cũng khó.

Mê Tiểu Kiếm kiên quyết nói:

- Ý ta đã quyết, các ngươi không cần nhiều lời.

Vương Tuyệt Chi nghe vậy, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ:

- Mê Tiểu Kiếm ơi là Mê Tiểu Kiếm, ngươi nổi tiếng tinh minh nhân hậu, chuyện này thiên hạ đều biết. Sao đến lúc sinh tử quan đầu này lại nghĩ ra một biện pháp vừa tàn bạo, vừa ngu ngốc như vậy? Không lẽ ngươi đến hồi tuyệt lộ nên phát cuồng?

Mê Tiểu Kiếm chỉ vào chiếc túi vải trên ghế, nói:

- Chúng ta thân là tộc trưởng, phải làm gương cho binh lính, cũng làm cho bách tính tâm phục. Cho nên trong cái túi này ta đã chuẩn bị mười ba mảnh giấy, dành ười ba tộc trưởng. Trong đó có một mảnh giấy có chữ “Tử”. Ai bốc được sẽ tự sát, đem thân thể ra, vì quân dân “phục vụ”.

Linh Phách là người thứ nhất phá lên cười to:

- Diệu kế, đúng là diệu kế! Chúng ta là thủ lĩnh, lấy thân ra làm gương cho sĩ tốt. Như vậy các tướng sĩ sẽ rất cảm phục, cho dù muốn họ tự cắt lấy thủ cấp của mình thì cũng không ai phản nản! Ha ha ha!

Trong tiếng cười lớn, hắn đưa tay thò vào túi vải, lấy ra một mảnh giấy...là một mảnh giấy trắng.

Hắn hừ một tiếng, đoạn cười to:

- Xem ra mệnh của Linh Phách vẫn chưa tuyệt. Diêm Vương gia chưa chọn ta. – Đoạn cầm lấy túi vải, đưa trước mặt Diêu Dặc Trọng, nói:

- Đến lượt ngươi.

Diêu Dặc Trọng đối diện với sinh tử trước mắt, mặt vẫn lạnh như tiền, không một chút run sợ.

Hắn đưa tay thọc vào túi vải thì Mê Tiểu Kiếm đột nhiên nói:

- Chậm đã.

Diêu Dặc Trọng đình thủ.

- Thứ Sử thân phụ trọng trách. Trận chiến ngày mai hoàn toàn đặt vào tay hắn. Hắn không thể chết được. Phần của hắn sẽ do ta chiếm lấy. Quỷ Trì An đang phòng thủ cửa thành, phần của hắn sẽ do Dị Dung bốc thay.

Vương Tuyệt Chi biết Quỷ Trì An chính là tộc trưởng tộc Nghiêm Hán Khương. Nghiêm Hán vốn là một nhánh của Bạch Mã tộc. Kỹ thuật khống chế kỳ mã có thể coi là thiên hạ vô địch. Ngay cả Thạch Hổ ngồi trên lưng ngựa quyết chiến cũng bị bại dưới tay thuộc hạ của Quỷ Trì An. Trong các đầu lĩnh của Khương

Nhân đẳng thì ngoài Diêu Dặc Trọng, người có bản lĩnh khiến cho người ta đau đầu nhất chính là Quỷ Trì An.

Vương Tuyệt Chi nghĩ bụng:

- Nếu Dị Dung bốc thay cho Quỷ Trì An trúng chữ “Tử”, Quỷ Trì An cho dù chết cũng làm sao phục?

Bất quá Dị Dung đã không bốc trúng chữ “Tử”. Chúng nhân trong lòng đều thêm chấn động, bọn họ đều biết cơ hội “hiển thân” của mình lại tăng thêm một chút. Bọn họ trên chiến trường mặc dù lâm vào tuyệt cảnh cũng không hề sợ chết nhưng nếu muốn phải chết một cách “quái dị” như thế này, lại còn bị người khác ăn vào bụng thì cũng không hề có ý tình nguyện chút nào, bất giác đều không nhịn được, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Người kế tiếp lại tiến lên bốc lấy phần của mình. Kết quả cũng không có “Tử”....cứ như thế cho đến người cuối cùng phải bốc chính là Vũ Đô Nhất Dương.

Lúc này trong túi vải còn ba mảnh giấy. Một dành cho tộc trưởng Vũ Đô tộc – Vũ Đô Nhất Dương. Hai mảnh còn lại dành cho Mê Tiểu Kiếm – đại biểu cho Mê Đường tộc, mảnh giấy cuối cùng là mảnh của Diêu Dặc Trọng, cũng do Mê Tiểu Kiếm bốc.

Vũ Đô Nhất Dương thọc tay vào túi, nói:

- Mê tộc trưởng, xem ra người “hiển thân” lần này không phải thủ lĩnh thì chính là ta

Mê Tiểu Kiếm lạnh lùng nói:

- Người bốc đi. Ta có hai mảnh, cơ hội so với người còn cao hơn gấp hai lần. Bất quá chuyện này hoàn toàn dựa vào vận số của mỗi người mà thôi.

Vương Tuyệt Chi thầm nghĩ:

- Đến lúc này, đương nhiên Mê Tiểu Kiếm là người có xác suất tử vong cao nhất! Đến tột cùng thì hẳn nghĩ gì trong đầu đây? Nếu hẳn thực sự muốn “hiển thân” thì Thiên Thủy sẽ trở thành quần long vô thủ, chuyện tan rã còn xảy ra nhanh hơn nữa?

Vũ Đô Nhất Dương cười nói:

- Đúng là bốc thăm toàn dựa vào vận số, ai bốc trúng cũng chưa biết được. – Hẳn vừa nói vừa tươi cười, vẻ mặt thập phần quỷ dị, tựa hồ đang ẩn chứa một âm mưu nào đó.

Mọi người đều biết trong Khương Nhân đẳng thì Quỷ Trì An là người đa kế, Vũ Đô Nhất Dương là người thành thật nhất nên mới giữ chức vị Chấp Pháp. Một người thành thật như Vũ Đô Nhất Dương không lẽ cũng có quỷ kế?

Vũ Đô Nhất Dương đang định rút tay từ trong túi vải ra.

Đột nhiên một đạo kiếm quang bay đến, cắm vào lưng bàn tay hắn!

Công phu trên tay hắn rất lợi hại, thế nhưng không chống được một kiếm cực nhanh này!

Người nào lại có thể xuất kiếm uy lực như vậy?

Không có kiếm. Cắm vào mu bàn tay Vũ Đô Nhất Dương chính là một ngón trỏ! Có thể dùng lực một ngón tay, xuất ra kiếm pháp nhanh như điện, cắm vào mu bàn tay cứng rắn của Vũ Đô Nhất Dương, ngoại trừ Dị Dung ra còn có ai nữa?

Vũ Đô Nhất Dương kinh ngạc kêu lên:

- Tại sao?

Dị Dung lạnh lùng nhìn hắn:

- Thả bớt hai mảnh giấy trong tay ra. Mỗi người chỉ có thể bốc một mảnh mà thôi.

Vương Tuyệt Chi chợt hiểu ra:

- Nguyên Vũ Đô Nhất Dương muốn chết thay cho Mê Tiểu Kiếm nên bốc cả ba mảnh giấy còn lại, không ngờ bị Dị Dung phát giác.

Bất quá câu trả lời của Vũ Đô Nhất Dương lại nằm ngoài suy nghĩ của Vương Tuyết Chi:

- Dị Dung, người nghĩ rằng ta không biết cả ba mảnh giấy trong túi này đều là giấy trắng sao?

Wương Tuyết Chi nghe vậy, lập tức nghi hoặc, không giải thích được:

- Nếu tất cả đều là giấy trắng thì việc bốc thăm này có tác dụng gì?

Sắc mặt Dị Dung chợt thay đổi, một chưởng vỗ thẳng vào mu bàn tay Vũ Đô Nhất Dương, phát ra một tiếng nổ như oanh lôi tạc đạn.

Wương Tuyết Chi trong lòng thâm tán dương:

- Hảo công phu! Một chiêu này không phải là chưởng pháp mà là kiếm pháp. Rõ ràng kiếm pháp của hắn còn cao hơn Tổ Dịch, trách không được hắn có thể liệt vào hàng thứ hai trong thiên hạ tam đại kiếm khách.

Đứng đầu tam đại kiếm khách đương nhiên là Tạ Bá.

Tự cổ chí kim, luận về kiếm pháp thì ngay cả Viên Công cũng chưa thể cao hơn Tạ Bá!

Một “chưởng” này của Dị Dung quả nhiên là kinh thiên động địa. Chúng nhân đều nghĩ bàn tay của Vũ Đô Nhất Dương nhất định nát thành phần bụi. Ai ngờ tập trung nhìn vào thì Vũ Đô Nhất Dương ngoại trừ bị ngón trỏ Dị Dung đâm thủng một lỗ thì không còn bị tổn thương nào khác, chỉ có điều những mảnh giấy hắn nắm trong tay đều hóa thành bụi phấn.

Bất ngờ chưa dừng lại ở đây. Kinh ngạc nhất là Vũ Đô Nhất Dương dùng ngón cái và ngón trỏ, đưa ra một mảnh giấy, cũng là giấy trắng, không có chữ nào cả.

Nguyên trong tay Vũ Đô Nhất Dương có ba mảnh giấy. Một kiếm của Dị Dung đã hủy nát hai mảnh, mảnh còn lại vẫn nguyên vẹn như cũ. Đây không phải là thần công hay sao!

Mê Tiểu Kiếm nói:

- Mười một người các người đều không bốc trúng chữ “Tử”. Hai mảnh giấy còn lại đã bị hủy đi, chữ “Tử” đương nhiên là nằm trong hai mảnh giấy bị hủy đi này.

Vũ Đô Nhất Dương kêu lên:

- Không đúng. Hai mảnh giấy còn lại cũng đều là giấy trắng!

Du Ti Nam hét lên:

- Mê tộc trưởng, người giỏi trò gian lận. Tất cả chúng ta đều cam tâm tình nguyện vì người, vì người mà muốn tìm chết, tại sao người lại gian lận?

Mê Tiểu Kiếm không hề để ý đến bọn họ, nhìn Dị Dung đứng bên cạnh, hạ lệnh nói:

- Dị Dung, động thủ!

Vũ Đô Nhất Dương là nội gia cao thủ, Du Ti Nam mặc dù không hiểu nội công nhưng thiên sinh thần lực. Hai người đồng thời kêu lên, thực sự tạo thành âm thanh cực lớn, cơ hồ át hết thanh âm của Mê Tiểu Kiếm. Ngay như Vương Tuyết Chi công lực thâm sâu, thính lực hơn người cũng gần như không thể nghe được Mê Tiểu Kiếm nói gì.

Tuy nhiên đại biến lại xảy ra, máu tươi bắn tung tóe, một cánh tay máu bắn tung lên.

Nhìn lại Mê Tiểu Kiếm đã thấy cánh tay trái của hắn không còn nữa!

Dị Dung dùng chưởng kiếm chém đứt cánh tay trái của Mê Tiểu Kiếm, phi thân tiếp lấy, đoạn nhanh như cắt phong bế năm đại huyết đạo Cự Cốt, Đại Chủy, Nhũ Căn, Đại Bao, Bất Dung, ngăn không cho tiếp tục chảy ra. Sau đó vươn tay đặt lên lưng Mê Tiểu Kiếm, chân khí cuộn cuộn rót vào.

Từ lúc Mê Tiểu Kiếm ra lệnh cho đến lúc Dị Dung vươn tay đặt sau lưng hắn không hề vượt quá thời gian chớp mắt. Ban đầu Vương Tuyệt Chi thầm nghĩ Dị Dung mưu phản, đã thương Mê Tiểu Kiếm nhưng ý niệm lập tức thay đổi, đối với chuyện trước mắt cũng đã hiểu ra, thầm hô trong lòng:

- Thì ra là thế, Mê Tiểu Kiếm quả là quá sức lợi hại!

Mê Tiểu Kiếm cụt tay, vốn đã đứng thẳng không được, may nhờ Dị Dung dùng chân khí ổn định mới có thể miễn cưỡng nói chuyện tiếp:

- Người cầm cánh tay này đi hầm làm canh, chia ra cho tướng sĩ ăn.

Dị Dung ứng tiếng:

- Tuân lệnh!

Mê Tiểu Kiếm hít một hơi, lại nói:

- Ta thân là người đứng đầu Khương Nhân đảng, phụ trách tính mạng của mười ba vạn Khương nhân. Cho dù bốc trúng chữ “Tử” cũng không thể chết được. Hôm nay chặt đứt cánh tay, tính mạng xem như thiếu nợ Khương nhân. Sau này có cơ hội nhất định sẽ bồi hoàn lại!

Hắn còn chưa dứt lời thì chúng nhân đã rơi lệ đầy mặt. Du Ti Nam khóc ròng, lớn tiếng nói:

- Mê tộc trưởng, người tự hủy thân thể, tại sao lại khổ như vậy? Mọi người ở đây đều nguyện lấy thân thay cho người!

Vương Tuyệt Chi mắt được chứng kiến cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy kinh tâm động phách. Duy chỉ có hai người là vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước, không rớt ra một giọt nước mắt. Một người là Dị Dung, một người là Diêu Dặc Trọng.

Mê Tiểu Kiếm nói:

- Truyền lệnh cho tất cả các tướng sĩ, mỗi một ngày chọn ra một người “hiến thân”, chia ra làm hai phần. Một cấp cho tướng sĩ, một cấp cho phụ nữ và trẻ em. Mọi binh sĩ đều phải nghiêm túc thực hiện, không ai được miễn cả!

Đám tộc trưởng đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh!

Lúc này từ xa chợt vẳng lại tiếng tù và. Mặc dù từ rất xa nhưng thanh âm vẫn hết sức rõ ràng, hiển nhiên người thổi tù và có nội lực thâm hậu, hơn nữa không chỉ là một người.

Chúng nhân nơi đây đều thân kinh bách chiến, vừa nghe liền biết ngay đó là tiếng tù và thúc chiến của Tiên Ti nhân! Thanh âm tù và vang lên không dứt, ngày càng tiến đến gần.

Dị Dung kêu lên:

- Mộ Dung Ngôi!

Vũ Đô Nhất Dương lên tiếng hỏi:

- Người dám chắc là hắn?

Dị Dung gật đầu:

- Là hắn. Ta giết chết “Thần Lực Thập Tam Tiến” của hắn tại Thiết Kê sơn, cao thủ trong tộc của hắn đã xuất hiện, đương nhiên là lần này cũng không thể vắng mặt hắn được.

Linh Phách nói:

- Chúng ta mặc dù bụng rỗng nhưng vẫn cố thủ Thiên Thủy kín như bưng, một giọt nước cũng không lọt. Nếu không địch nhân đã sớm phá được nơi này. Giờ phút này muốn tiến vào thành cũng chỉ có cao thủ đệ nhất lưu mới có thể đột nhập vào mà thôi. Trong Tiên Ti tứ tộc thì Vũ Văn của vùng Liêu Bắc, Thác Bạt ở Đại Bắc, Đoan Thị ở Lưu Tây đều không thể tính là đệ nhất lưu cao thủ, chỉ có duy nhất Mộ Dung Ngôi mới có bản lĩnh đó mà thôi.

Mộ Dung Ngôi trong Tiên Ti tộc là người có võ công cao nhất, thủ đoạn tàn độc nhất, binh mã nhiều nhất, dưới tay có không dưới hai mươi vạn chiến sĩ. Người này sở dĩ có thể lên làm tộc trưởng chính là nhờ đã tự tay đâm chết em ruột của hắn – Mộ Dung Nại – đoạt quyền.

Tiên Ti tộc tại thời Chiến Quốc chính là Đông Hồ, định cư tại phương Bắc. Đến thời Tần Hán thì bị Hung Nô đánh chạy vào Tiên Ti Sơn định cư. Sau này mới đổi tên thành Tiên Ti tộc. Sau đó xưng thần Hán đế, học tập văn hóa của Hán triều, từ “Bộ Diêu” chuyển thành họ “Mộ Dung”.

Năm đó Mộ Dung Ngôi xuất thủ chưa tới hai mươi chiêu đã dùng “Ác Âm Chi Ca” giết chết tộc trưởng Đoạn tộc ở Liêu Tây – Đoạn Vụ Mạt Trần, kết thành mối thù không thể giải được với Đoạn Tộc. Đoạn Vụ Mạt Trần sau khi chết thì con trai của hắn là Đoạn Thất Đan tiếp vị, nuôi chí báo thù cho cha, đã liên hợp với họ Vũ Văn. Còn Mộ Dung lại liên hợp với Thác Bạt. Hình thành nên hai thế lực - Liêu Tây, Liêu Bắc – giằng co lẫn nhau.

Nhưng luận về võ công thì Mộ Dung Ngôi vẫn còn thua xa anh trai cùng cha khác mẹ với hắn - Thổ Cốc Hồn.

Bởi vì cha hắn là Mộ Dung Thiệp chỉ thương yêu con trai nhỏ nhất nên Thổ Cốc Hồn, Mộ Dung Ngôi từ nhỏ đã phải chịu nhiều áp bức. Hai người tuy là huynh đệ cùng cha khác mẹ nhưng tình cảm còn thâm sâu hơn huynh đệ cùng cha cùng mẹ.

Một lần Mộ Dung Nại – con trai nhỏ nhất – của Mộ Dung Thiệp không biết vì lý do gì đã dùng roi ngựa đánh Mộ Dung Ngôi, khiến cho hắn trầy vì tróc vẩy, chết đi sống lại. Thổ Cốc Hồn thấy thế liền liên thủ với Mộ Dung Ngôi chặt cụt chân đệ đệ mình.

Hai huynh đệ họa giáng xuống đầu, biết nếu để cho cha phát hiện thì ắt sẽ sống không được chết không xong. Cuối cùng cả hai quyết định cao bay xa chạy. Hơn nữa còn giết chết bảy tên tộc nhân, mang theo rất nhiều kim ngân tài bảo, mới chịu đào tẩu.

Không ai biết hai huynh đệ bọn họ chạy đến nơi nào. Chỉ nghe đồn thổi rằng họ chạy đến một nơi rất lạnh, quanh năm tràn ngập băng tuyết, ngay cả lỗ mũi cũng có thể đóng băng. Bất quá tại địa phương lạnh lẽo này, hai huynh đệ đã gặp được kỳ ngộ, luyện thành một thân tà môn ma công.

Sau khi luyện thành võ công, Mộ Dung Ngôi quay lại bộ tộc. Lúc này cha hắn đã chết, hắn tuy không có gan giết cha nhưng lại xuống tay giết chết Mộ Dung Nại một cách tàn độc, chém Mộ Dung Nại thành nhiều mảnh nhỏ, chia ra bắt tộc nhân ăn hết.

Sau khi hai huynh đệ đoạt vị thành công thì Thổ Cốc Hồn cam tâm làm phó thủ cho em trai mình - Mộ Dung Ngôi.

Bất quá có một lần hai người đã cãi nhau kịch liệt, nguyên nhân chính là vì bảy ngựa do Thổ Cốc Hồn quản lý đột nhiên điên cuồng dẫm đạp lên nhau mà chết hết phân nửa.

Ngựa rất cần cho chiến xa, bây giờ đã chết đi một nửa. Binh lực của Mộ Dung Ngôi tổn thất rất nhiều. Vốn trước đó Mộ Dung Ngôi đã dự định bắt ngờ tập kích, tiêu diệt Đoạn tộc, nhưng vì chuyện này mà lại trở thành lo lắng Đoạn Thất Đan sẽ thừa cơ tấn công.

Mộ Dung Ngôi vì vậy rất tức giận, mắng Thổ Cốc Hồn rằng:

- Ngựa phải tách ra để nuôi. Huynh không chịu làm vậy. Rốt cuộc đã để xảy ra đại họa!

Thổ Cốc Hồn phản bác, cãi lại:

- Ngựa là giống súc sinh, tranh đấu là bản tính trời sinh của chúng. Người sao lại đem sự tức giận của ông trời mà đổ lên người ta? Nếu người xúc phạm ta một cách vô lý như vậy thì ta sẽ ra đi!

Thổ Cốc Hồn nói xong thì ra đi. Mộ Dung Ngôi sau đó hối hận, sai tâm phúc là Sử Na Lâu Phùng và Phụ Thì Kỳ Cưu, chia làm hai hướng Đông, Tây đuổi theo Thổ Cốc Hồn, khuyên hắn quay lại.

Sử Na Lâu Phùng kỵ mã khoái tốc chạy về hướng Tây suốt một ngàn dặm, cuối cùng tìm được Thổ Cốc Hồn.

Thổ Cốc Hồn nghe xong ý của hắn thì nghiêm mặt nói:

- Năm đó cha ta được thầy tướng số nói họ Mộ Dung có hai người con sẽ thành công lớn, có thể khai tộc lập danh. Ta hẳn phải là một trong hai người đó. Đương nhiên ta phải rời khỏi bộ lạc. Lần này chiến mã xảy ra chuyện chết chóc, âu cũng là thiên ý.

Sử Na Lâu Phùng bèn đáp:

- Đại đô đốc ra lệnh cho thuộc hạ khuyên người quay trở lại, nếu đại gia không quay về, thuộc hạ sẽ khó ăn nói với nhị gia.

Thổ Cốc Hồn vỗ vỗ mông tuần mã, nói:

- Ngay cả ngựa của ta cũng có tâm hướng Tây. Người đừng ngại, cứ thử xem. Nếu nó quay về Đông thì ta sẽ theo người quay trở về.

Sử Na Lâu Phùng sai hai ngàn binh mã vây quanh tuần mã Thổ Cốc Hồn, bức nó chạy về hướng Đông. Nhưng chỉ đi được mấy trăm bước thì ngựa Thổ Cốc Hồn lại quay về hướng Tây, cương quyết không đi về hướng Đông.

Thử cả mười lần đều có kết quả như vậy.

Sử Na Lâu Phùng thấy vậy than rằng:

- Thiên ý đã vậy, hà tất cưỡng cầu! – Đoạn không ngăn cản nữa, quay trở về hồi báo với Mộ Dung Ngôi.

Từ đó Thổ Cốc Hồn cơ hồ biến mất, không ai gặp lại hắn nữa. Ba mươi năm đã qua đi, Thổ Cốc Hồn đã trở thành một nhân vật truyền thuyết trong Tiên Ti tộc. Thiên tư và võ công của hắn đều cao hơn Mộ Dung Ngôi thập bội. Nhưng đã chỉ còn là truyền thuyết, không ai còn được nhìn thấy võ công Thổ Cốc Hồn nữa.

Thổ Cốc Hồn không những trở thành truyền thuyết của Mộ Dung mà còn trở thành truyền thuyết của Tiên Ti tộc.

Mộ Dung tộc và Khương Nhân đảng một bên ở phía Đông, một bên ở phía Tây, vốn không xâm phạm nhau. Hôm nay lại lặn lội ngàn dặm đến đây vây công, đủ để thấy Lưu Thông và Thạch Lạc đã hứa hẹn rất nhiều lợi ích cho Mộ Dung Ngôi. Không cần nói cũng biết Mộ Dung Ngôi quyết tâm giết Mê Tiểu Kiếm như thế nào!

Du Ti Nam cười lạnh nói:

- Hừ! Mộ Dung Ngôi thì có gì là đặc biệt hơn người? Ta nhất định sẽ để cho hắn có mạng đến đây nhưng không còn mạng quay về. – Đoạn vác bát xà mâu đi ra ngoài lều vải.

Lặc Tả, Điền Lương, Ngô Lương – ba vị tộc trưởng - cũng vội kêu lên:

- Ta đi cùng người. – Đoạn cũng nhanh chóng bước ra ngoài lều vải.

Ai nấy đều biết Mộ Dung Ngôi rất đáng sợ, chỉ một mình Du Ti Nam thì tuyệt không phải là đối thủ của hắn. Cho nên tam đại tù trưởng vội chạy theo lược trận. Giờ phút này nếu Khương Nhân đảng lại mất thêm một vị đại tướng như Du Ti Nam thì tất sẽ rất khó gượng dậy nổi!

Mê Tiểu Kiếm trầm ngâm nói:

- Mộ Dung Ngôi nếu đã lên vào được Thiên Thủy, cho dù bị người của ta phát giác cũng sẽ không thối tù và như vậy. Trừ phi...trừ phi hắn đang muốn thông báo tín hiệu ột ai đó!

Hắn vừa nói đến đó thì Diêu Dặc Trọng đột nhiên xuất thủ bắt lấy cổ tay Dị Dung.

Dị Dung tuy võ công cực cao nhưng Diêu Dặc Trọng đứng gần hắn, lại xuất kỳ bất ý ra tay. Hắn chưa kịp phản xạ thì đã bị song thủ Diêu Dặc Trọng chế ngự, vận toàn thân công lực cũng vô pháp né tránh.

Song thủ Diêu Dặc Trọng bỗng chuyển sang màu đỏ sẫm, đồng thời co rút lại chỉ còn một nửa trước kia. Mười ngón tay như kim thiết siết chặt vào cổ tay Dị Dung. Máu tươi từ từ chảy ra. Vết thương sâu đến nỗi có thể nhìn thấy rõ được xương tay.

Dị Dung cắn răng rít lên:

- “Xích Mao Điều Thủ”!

Lại nói ở về hướng Tây, có một tòa núi lớn, đỉnh núi tuyết phủ quanh năm, trong núi lại có một suối nước nóng mà ven bờ có một rừng cây đỏ rực. Trong rừng có một loại “Xích Mao Điều Thủ”, thân thể có thể biến lớn, hóa nhỏ, kỳ lạ vô cùng. Võ công “Xích Mao Điều Thủ” và “Xích Mao Điều” vốn không có liên hệ gì với nhau, nhưng tính chất bàn tay có thể biến thành đỏ sậm, có thể thu nhỏ, trương lớn lên của môn võ công này quá giống với Xích Mao Điều nên người sáng tạo ra nó đặt tên là Xích Mao Điều Thủ.

Diêu Dặc Trọng khi còn trẻ đã từng chu du đến Tây Vực, trong lúc vô tình đã học được môn tuyệt kỹ này, danh vang Tây Khương, trở thành cao thủ có thanh danh cao nhất của Khương nhân.

Dị Dung biết Xích Mao Điều Thủ rất lợi hại, nếu song thủ Diêu Dặc Trọng tiếp tục thu nhỏ lại thì cổ tay của mình sẽ bị chấn gãy. Vì vậy hắn hét lớn một tiếng truyền lực toàn thân xuống cổ tay, kháng cự lại thập chỉ của đối phương.

Vũ Đô Nhất Dương muốn ra tay tương trợ nhưng hắn lại không biết nên giúp ai bây giờ? Diêu Dặc Trọng ra tay trước, có thể nghi ngờ Dị Dung là gian tế, Diêu Dặc Trọng chỉ là vâng mệnh Mê Tiểu Kiếm tiên phát chế nhân mà thôi?

Chợt Mê Tiểu Kiếm thở dài một tiếng, than:

- Diêu Dặc Trọng, người trước nay vẫn trung tâm cẩn cẩn, vì Khương Nhân đảng tận tâm tận lực. Tại sao hôm nay người lại phản bội ta?

Diêu Dặc Trọng lãnh đạm nói:

- Chính miệng Thạch Lạc đã đáp ứng với ta. Chỉ cần đem thủ cấp của người dâng cho hắn, giải tán Khương Nhân đảng thì hắn sẽ tha ười ba vạn tính mạng Khương nhân ở đây. – Lời này nói ra, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ, một chút biểu cảm cũng không lộ ra.

Bất qua câu nói tiếp theo của hắn lại có một chút thê lương:

- Đừng trách ta không cho người cơ hội. Tại sao vừa rồi người không đáp ứng kỳ kế phá đề Hoàng Hà của ta? Nếu người đồng ý thì ta cũng không cần giết người để cứu lấy mười ba vạn Khương nhân.

Mọi người lúc này mới hiểu ra Diêu Dặc Trọng chính là kẻ phản bội, nhất thời rút binh khí lăm lăm trong tay, đồng thời giáng xuống người Diêu Dặc Trọng.

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra rất nhanh. Mặt đất chấn động, vang “ầm” một tiếng, một nhân ảnh vọt lên, đao trong tay chém thẳng vào người Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyết Chi thấy thế, thân người bật thẳng dậy, thoát khỏi rương gỗ, cứu Mê Tiểu Kiếm. Ai ngờ nhân ảnh kia một đao chém vào Mê Tiểu Kiếm, tay kia đã tung ra ba ngọn đoản đao phóng thẳng vào mặt Vương Tuyết Chi.

Nhân ảnh đó chính là người lúc đầu Vương Tuyết Chi theo dõi đến đây.

Thần bí nhân khi tiến vào lều vải đã ẩn thân dưới mặt đất, chờ cơ hội ám toán Mê Tiểu Kiếm. Vương Tuyết Chi bước vào lều đã không thấy hắn đâu nên chui vào rương gỗ, bản thân không thấy thần bí nhân, ngược lại thần bí nhân lại biết được nơi ẩn nấp của Vương Tuyết Chi. Lúc hắn ra tay giết Mê Tiểu Kiếm đã cùng lúc phóng ra phi đao, ngăn cản Vương Tuyết Chi cứu Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy đao pháp người đó, lập tức khẳng định được suy đoán của mình lúc trước:

- Người là Thạch Thông!

Thạch Thông là Yết nhân, tên thật vốn trùng vào danh hụy của hoàng đế Lưu Thông nên sửa thành Trần Thông. Hắn là dũng tướng của Thạch Lạc, đi theo Thạch Lạc từ thuở ban đầu, thân kinh bách chiến, lập vô số công lao hân mã. Thạch Lạc vì muốn lung lạc viên dũng tướng này mà trước tam quân đã từng tuyên bố “Trần Thông vũ dũng giết địch, tất có trọng thưởng”. Vì vậy ban cho Trần Thông họ “Thạch” của mình, ngay cả đao pháp của Thạch gia cũng truyền cho hắn. Cho nên toàn Thạch gia chỉ có năm người sử dụng được đao pháp của Thạch gia: Thạch Lạc, Thạch Hổ, con trai Thạch Lạc – Thạch Hoàng, và vị Thạch Thông này.

Vương Tuyết Chi lúc còn ở nhà tranh đã nhìn thấy Thạch Thông lướt qua mặt, thân pháp giống hệt Thạch Hổ, không khỏi sinh lòng nghi ngờ. Hơn nữa quân dân thành Thiên Thủy đều vì đói mà trở nên gầy gò, làm sao lại xuất hiện một hán tử cao lớn trắng kiện như hần. Vì vậy sinh ra hoài nghi, đuổi theo Thạch Thông đến đây.

Ba ngọn phi đao này đương nhiên không thể giết được Vương Tuyết Chi. Thạch Thông cũng không hy vọng đả thương được Vương Tuyết Chi. Chỉ hy vọng ngăn cản Vương Tuyết Chi cứu Mê Tiểu Kiếm. Chờ khi Vương Tuyết Chi đánh văng được ba ngọn đoản đao thì đã muộn một bước, không thể kịp thời cứu Mê Tiểu Kiếm.

Mê Tiểu Kiếm mắt thấy đao chém đến cũng không hề né tránh. Hần làm gì biết võ công mà né với tránh!

Danh tiếng được liệt vào một trong hai vị đại anh hùng, sánh vai cùng Thạch Lạc. Ai mà biết thủ lĩnh của Khương nhân Mê Tiểu Kiếm lại không biết một chút võ công!

Vương Tuyết Chi lúc mới gặp Mê Tiểu Kiếm, phát hiện ra người này không biết võ công, vốn rất ngạc nhiên. Song sau đó hần nhìn khí độ khi làm việc của Mê Tiểu Kiếm thì mới hiểu được vì sao người này có thể trở thành đại anh hùng. Ngay cả loại người tâm cao khí ngạo như Vương Phác cũng không tiếc phản bội Sát Hồ thế gia vì Mê Tiểu Kiếm. Thật rất có đạo lý!

Bất quá vị tuyệt thế đại anh hùng không biết võ công này sắp bị một đao của Thạch Thông xẻ làm hai mảnh!

Đám người Vũ Đô Nhất Dương mắt nhìn thấy thủ lĩnh của mình sẽ bị kẻ kia giết chết, trong lòng phần nộ, xoay người lại cứu Mê Tiểu Kiếm. Bất quá bọn họ đã sớm tấn công Diêu Dặc Trọng, chiêu thức đã phát ra một nửa, làm sao có khả năng thu lại để cứu Mê Tiểu Kiếm?

Diêu Dặc Trọng sớm đoán mọi người sẽ tấn công hần. Song thủ vẫn bầu chặt cổ tay Dị Dung, phản cước đá ngược ra sau, không trung nhất thời xuất hiện cước ảnh đầy trời, ẩn chứa tiếng vó ngựa của thiên quân vạn mã.

Đây chính là tuyệt kỹ bất truyền của Đại Minh Thượng Đế Quân ở Tam Nguyên động – Thiên Mã Cước.

Một trăm năm trước, cả nhà Đại Minh Thượng Đế Quân bị Khương nhân giết chết. Hần một mình đến tuyệt vực, kịch chiến với hơn mười cao thủ Khương nhân. Trải qua mười ngày mười đêm khổ chiến, rốt cuộc kiệt lực mà chết, trước khi chết vẫn kịp xuất ra “Mã Hành Thiên Không” đá vỡ ngực Diêu Hắc Long – tộc trưởng tộc Xích Đình Khương. Từ đó Thiên Mã Cước danh chấn thiên hạ. Đáng tiếc là bí kíp Thiên Mã Cước lại rơi vào tay Xích Đình Khương nhân, trở thành tuyệt kỹ của Diêu gia. Đại Minh Thượng Đế Quân nếu ở dưới cừu tuyền mà biết tuyệt học của mình trở thành tuyệt kỹ của địch nhân, dám chắc sẽ đội mồ mà sống dậy.

Diêu Dặc Trọng xuất cước như thiên mã hành không, lực đạo không hề thua kém Đại Minh Thượng Đế Quân năm xưa. Hần lại biết rõ võ công của sáu người kia, tự tin thân thể sẽ trúng chiêu nhưng ít nhất cũng có thể sát thương được ba người vậy công.

Những người này mặc dù đã cùng hần nhiều phen vào sinh ra tử nhưng hần có thể lạnh lùng tung ra sát chiêu muốn giết bọn họ, không một chút nhú mảy.

Diêu Dặc Trọng tuyệt đối là một người hành sự triệt để, tuyệt không quay đầu lại. Nghe nói hần đã bẻ một cành hoa thì phải nhổ tận gốc, đã giết một người thì nhất định phải xuyên tim, phá não, xác định đối phương thật sự đã chết mới dừng tay.

Cho nên một khắc trước hần vẫn còn là người của Khương Nhân đảng, tận tâm vì Mê Tiểu Kiếm xuất kế, cam nguyện nhận hình trạng, thậm chí cho dù bốc trúng chữ “Tử” cũng chết không oán hận. Nhưng ngay khi nghe tiếng tù và của Mộ Dung Ngôi thì trong nháy mắt đã phản bội Khương Nhân đảng, phản bội một cách hoàn toàn triệt để, không còn để ý đến một chút tình nghĩa cũ.

Cho dù là địch nhân của hần, là người không đồng ý với cách làm của hần, cũng không thể không thừa nhận hần thực sự là một vị hảo hần!

Song một chiêu Thiên Mã Cước vô pháp chống đỡ của Diêu Dặc Trọng đã chỉ đá trúng không khí.

Mà một đao của Thạch Thông bổ về phía Mê Tiểu Kiếm cũng là chém vào không khí!

Nguyên trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, hai cánh tay của Dị Dung đã vung lên, lấy thân mình Diêu Dặc Trọng làm “kiếm” sử ra một thức “Ngọc Nữ Xuyên Toa”, đánh bay Thạch Thông ra ngoài năm thước, một đao của Thạch Thông đương nhiên là chém vào không khí.

Bị Diêu Dặc Trọng cầm chặt cổ tay, Dị Dung vẫn có thể sử dụng “Dị Dung thần kiếm”, lấy thân mình Diêu Dặc Trọng làm kiếm, công kích địch nhân. Võ công đã kỳ huyền đến mức cực điểm!

Thạch Thông và Diêu Dặc Trọng va vào nhau, tuy nhiên hai người đều có nội lực hùng hậu, cú đập này không thể gây tổn thương cho hai người.

Ngược lại Dị Dung cố vận chân khí sử “kiếm”, sức chống cự “Xích Mao Điều Thủ” của Diêu Dặc Trọng đã không còn kiên cường như trước, dần dần nội kinh âm tà của Xích Mao Điều Thủ đã trở nên thẳng thề.

Diêu Dặc Trọng mặc dù không bị trọng thương nhưng một cú đập của Dị Dung cũng làm hắn đau đớn, hét lên. Đang muốn vận công chấn gãy cổ tay Dị Dung, chầm dứt một đời kiếm thủ của vị Dị Dung thần kiếm thì đã thấy từ không trung ập đến một chưởng.

Một chưởng này thoát nhìn thì đơn giản nhưng lại ẩn chứa nội lực thực khủng khiếp, Diêu Dặc Trọng buộc phải lui về phía sau, hợp lại song chưởng để chống đỡ, bất quá làm như vậy thì hắn sẽ bỏ qua cơ hội phé đi song thủ Dị Dung.

Không cần phải nói cũng có thể đoán ra người phát chưởng chính là Vương Tuyết Chi.

Diêu Dặc Trọng đương nhiên không dùng tính mạng của mình đổi lấy song thủ Dị Dung, bèn chọn con đường thoái lui về sau, tránh né một chưởng Vương Tuyết Chi.

Wương Tuyết Chi cứu được Dị Dung, vội hỏi:

- Ông không sao đấy chứ?

Chỉ thấy song thủ Dị Dung đầm đìa máu tươi, vết thương sâu thấu xương. Hai tay của hắn cho dù chưa bị phé đi nhưng chắc chắn một thời dài sắp đến sẽ không thể sử dụng được võ công. Đáng khen là hắn vẫn cầm chặt cánh tay trái của Mê Tiểu Kiếm tựa như cánh tay này đã liên kết với thủ chưởng của hắn thành một khối thống nhất, trừ phi tay hắn gãy thực sự. Nếu không thì cánh tay trái của Mê Tiểu Kiếm vĩnh viễn không rời khỏi thủ chưởng của hắn.

Dị Dung nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Vương công tử, ta cầu ngươi một chuyện. Chỉ cần ngươi làm được thì Dị Dung cho dù chết cũng cam tâm.

Không đợi Dị Dung nói ra hắn muốn mình giúp gì, Vương Tuyết Chi đã khẳng khái nói:

- Yên tâm. Vương Tuyết Chi ta cho dù vứt bỏ tính mạng cũng sẽ bảo vệ Mê Tiểu Kiếm chu toàn!

Dị Dung cảm kích nói:

- Đa tạ đại ân công tử. – Dứt lời thân thể đã xoay tròn, bắn tới Diêu Dặc Trọng.

Cổ tay hắn tuy đã bị đả thương đau nhức không ngừng, không thể cử động, nhưng cánh tay thì vẫn có thể vận động, xuất ra nhất chiêu “Điều Loại Già Nhật” trong kiếm quyết chữ “Khảm”. Song chưởng huyền hóa thành tầng tầng lớp lớp mây đen, vô xuống đỉnh đầu Diêu Dặc Trọng.

Diêu Dặc Trọng hai tay huy động chống lên, đôi bàn tay của hắn giờ phút này đã trương phình, lớn lên gấp đôi. “Điều Loại Già Nhật” của Dị Dung một “kiếm” chém ra, hai kiếm chém ra...mười kiếm chém ra đều bị đại chưởng của Diêu Dặc Trọng hứng hết.

Dị Dung liều mạng toàn lực chém bừa mười chiêu, vết thương chấn động, máu tuôn xối xả. Hắn cắn răng nhin đau, vận khí lên bàn chân, đơn cước đâm thẳng ra, xuyên qua trường kỷ, lấy trường kỷ làm kiếm, xuất ra một chiêu cực kỳ ảo diệu “Diệp Công Hảo Long”.

Truyền thuyết nói rằng thời Xuân Thu có người họ Diệp tên Tử Cao si mê rồng thành bệnh. Quần áo, vũ khí đều mang hình tượng rồng, xà nhà, cột trụ đều điêu khắc hình rồng. Thiên long trên thiên giới thấy có

người si mê rồng như vậy bèn quyết định xuống thăm. Một hôm, thiên long hiện xuống nhà Diệp Tử Cao, chui đầu vào cửa sổ, duỗi đuôi vào tận trong nhà. Diệp Tử Cao vừa thấy thiên long thì sợ hãi, mặt như chàm đỏ, hồn phi phách tán.

Một “kiếm” Diệp Công Hảo Long này của Dị Dung cực kỳ biến ảo, kiếm quang biến hóa không dưới trăm đường, nhưng tất cả đều là hư chiêu, sát chiêu chính thức là một kiếm toàn lực sau đó. Hắn dùng cước vũ lộng trường kỷ dài mười thước sử ra một chiêu lấy biến hóa làm trọng như “Diệp Công Hảo Long”, võ công như thế này quả thực đã đến đạt đến mức kinh thể hãi tục.

Diêu Dặc Trọng đối mặt với vô số hư chiêu, thân người dừng mảnh xoay lại, hai chân tung ra Thiên Mã Cước – Mã Di Hậu Thối Thích Nhập. Thiên Mã Cước thì triển khi quay lưng lại đối phương thì có thể phát huy được uy lực lớn nhất, chính là một môn võ công kỳ lạ, quỷ dị tuyệt luân.

Song Diêu Dặc Trọng dùng trọng cước để đối phó với hư chiêu, không phải sẽ đá vào không khí, chân khí không nơi phát tiết, không phải sẽ tự đả thương mình sao?

Ai ngờ “rắc, bốp, bốp..”, cước ghé giao nhau, trường kỷ vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Dị Dung dùng cước làm sao có thể bì được công lực với đại hành gia về cước pháp như Diêu Dặc Trọng, lập tức bị chấn lui về phía sau liên tục, máu miệng phun ra từng búng. Bất quá tay hắn vẫn cầm chặt cánh tay trái của Mê Tiểu Kiếm.

Ánh mắt của Diêu Dặc Trọng rất lợi hại, vừa nhìn thấy “ghé chiêu” của Dị Dung hư thực thay đổi liên tục, lúc đầu tưởng là hư chiêu nhưng thực ra lại biến thành thực chiêu, bèn lấy cương đối cương, nhất cước đánh trọng thương Dị Dung.

Vương Tuyệt Chi liếc mắt quan sát tình thế, sáu người Vũ Đô Nhất Dương vây công Thạch Thông đã chiếm được thượng phong, nghĩ bụng:

- Diêu Dặc Trọng công lực mạnh mẽ, Dị Dung hai tay đã vô lực, không phải đối thủ của hắn. – Nghĩ vậy liền huyết một tiếng sáo dài, phóng tới tấn công Diêu Dặc Trọng.

Ai ngờ một tràng cười dài từ bên ngoài truyền đến, ngay sau đó một người như một đạo kiếm quang lướt vào, khí thế thực làm cho người khác sợ hãi, hiển nhiên là một cao thủ kiếm thuật. Người vừa tiến vào là một nam tử trung niên, vẻ mặt hết sức nho nhã. Vương Tuyệt Chi vừa thấy hắn liền bật thốt lên: “Lưu Côn!”

Lưu Côn tự Việt Thạch, là người Ngụy Xương, Trung Sơn, là hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng thời Hán, cũng tính là xuất thân từ dòng dõi hoàng thất.

Thời niên thiếu, hắn kết giao với Tổ Định, ngày ngày luận bàn kiếm thuật, sau lại kết nghĩa thành huynh đệ. Thời đó hai người đắp chung chăn, ngủ cùng giường, cứ đến khi gà báo sáng thì thức dậy, bạt kiếm múa luyện. Suốt bảy năm ròng như vậy không hề gián đoạn, đã sáng tạo ra rất nhiều kiếm pháp cao thâm.

Lưu Côn sau này làm Thứ Sử Tịnh Châu, nhiều lần đại chiến với Thạch Lặc và Lưu Diệu, có thắng có bại. Mấy năm sau Tấn kinh bị vây, đại tướng trong triều chết dần, Lưu Côn được thăng đến chức Tư Không, quản cả ba châu Tịnh, Dục, U. Hắn lại kết minh với Tiên Ti Thác Bạt, bất quá Thác Bạt tộc đấu đá không ngừng trong nội bộ, Lưu Côn lại quay sang kết giao huynh đệ với Đoạn Thất Đan, cùng chống Lưu Thông, Thạch Lặc. Đầu năm nay Tấn kinh thất thủ, Lưu Côn kéo quân về một thành hoang vu, trợ trợ phía Tây Bắc, mưu đồ khôi phục đại quân.

Lưu Côn cười ha hả, nói:

- Mộ Dung lão quái, ta nhanh hơn ngươi một bước rồi!

Một thanh âm sang sáng như sắt thép va vào nhau đột nhiên vang lên:

- Ngươi cũng không nhanh hơn ta là bao.

Một gã mũi ắt sâu, da trắng - hiển nhiên là một gã Tiên Ti nhân - tiến vào trong lều. Tuy nhiên hắn không đi vào từ cửa trước mà từ sau lều tiến vào, vài lều bị kinh khí của hắn xé toạc thành một lỗ hổng hình người sắc lẹm. Ma kinh như vậy thực làm cho người ta sợ hãi.

Người này không phải ai khác, chính là tộc trưởng Mộ Dung Tiên Ti, Vạn Độc Ma Nhân – Mộ Dung Ngồi. Hắn được xưng “Vạn độc”, không phải là vì hắn biết dụng độc mà “Vạn độc” chính là lòng dạ của hắn, so với độc công còn “độc” hơn nhiều.

Lưu Côn đến trước một bước, nhất thời quan sát tình thế trong lều, đoạn nói:

- Mộ Dung lão quái, Thạch Thông, Thạch Lạc đã đáp ứng với chúng ta nếu ai giết được Mê Tiểu Kiếm thì Tịnh Châu sẽ thuộc về người đó! – Lời chưa dứt mũi kiếm đã rung lên, bảy đạo kiếm qua xoay vần, điểm đến người Mê Tiểu Kiếm.

Lưu Côn và Thạch Lạc là kẻ thù không đội trời chung. Hắn lại kết giao với Đoạn Thất Đan đại chiến với Mộ Dung Ngồi không biết bao nhiêu lần. Song lúc này hai gã đã tạm gác bỏ địch ý sang một bên, hợp tác cùng nhau. Điều này chứng tỏ Thạch Lạc đã hứa hẹn quyền lợi không ít với hai gã, cũng chứng minh Thạch Lạc quyết phải giết Mê Tiểu Kiếm.

Mộ Dung Ngồi dù sao cũng chậm hơn Lưu Côn, hắn không tranh tiên với Lưu Côn. Ngược lại cước bộ chậm rãi tiến lên, ma trảo chậm rãi xuất ra, thâm nghĩ:

- Vương Tuyệt Chi đứng bên cạnh Mê Tiểu Kiếm. Lần này hắn đến Thiên Thủy là vì vận lương cho Mê Tiểu Kiếm, dám chắc sẽ không ngồi yên nhìn Mê Tiểu Kiếm bị giết. Lưu Côn ơi là Lưu Côn, một kiếm của người sẽ bị Vương Tuyệt Chi ngăn cản. “Thất Âm Ma Trảo” của ta sẽ dễ dàng bẻ gãy cổ họng Mê Tiểu Kiếm, giúp hắn nhanh chóng quy thiên.

Vương Tuyệt Chi nhìn thấy kiếm hoa Lưu Côn phóng tới uy hiếp đến chín huyệt đạo trên ngực Mê Tiểu Kiếm. Kiếm pháp so với Tổ Dịch không hề kém chút nào. Song khó đối phó nhất lại chính mà một trảo phía sau của Mộ Dung Ngồi. Trảo chiêu mới xuất ra một nửa mà hàn khí đã lạnh lẽo tỏa ra xung quanh, khiến cho kẻ khác lông tóc dựng đứng, máu huyết như đông cả lại. Nhưng cho dù hắn có thể đẩy lùi thế công hai gã trước mặt thì vẫn còn đó Điều Dặc Trọng trực chờ lấy mạng Mê Tiểu Kiếm.

Nếu là đơn đả độc đấu thì Vương Tuyệt Chi không hề úy kỵ một ai. Nhưng nếu một địch ba thì Vương Tuyệt Chi chắc chắn sẽ bại. Có điều với tính khí của hắn thì cho dù địch không lại cũng phải đánh một trận. Đáng tiếc là tình thế lúc này thật hung hiểm, chỉ sợ chưa được mười chiêu thì Mê Tiểu Kiếm đã mất mạng.

Tuy nhiên Vương Tuyệt Chi không có thời gian để chần chừ nữa, khí vận đan điền, mười hai thành công lực tổng ra, quát:

- Ta liều mạng với các người!

Lưu Côn chỉ cảm thấy một cỗ kinh phong đập vào mặt, y phục nửa người trên đều bị chấn rách bay lại phía sau, cơ thể chấn động chao đảo. Nhưng hắn trong quân đội hai mươi năm, kinh qua vô số trận chiến, ngộ không biết bao nhiêu hiểm cảnh, càng trải qua nhiều càng trở nên mạnh mẽ. Trường kiếm quán chú nội lực, liên tục chém xuống, dồn toàn bộ nội lực bốn mươi năm khổ tu ngành tiếp kinh phong của địch nhân.

Ai ngờ hắn dùng cương đối cương thì lại phát hiện ra nội lực đối phương đã biến mất, không còn tăm hơi đâu nữa.

Nhìn lại chỉ còn thấy bóng lưng của Vương Tuyệt Chi mà thôi.

Vương Tuyệt Chi vừa rồi chỉ tung ra hư chiêu, dọa Lưu Côn và Mộ Dung Ngồi, thừa dịp đó đã ôm lấy Mê Tiểu Kiếm, chạy ra khỏi lều vải.

Lưu Côn tức tối, dậm chân quát:

- Đuổi!

Mộ Dung Ngồi, Điều Dặc Trọng đã chuyển thân đi trước hắn một bước, đuổi theo Vương Tuyệt Chi. Thạch Thông liên tục chém ra sáu đạo bức lui sáu tộc trưởng, lách mình ra khỏi lều vải, cũng nhanh hơn Lưu Côn một bước.

Đám người Vũ Đô Nhất Dương cũng không chậm trễ, vọt ra theo sau.

- Thạch Thông đừng chạy, có gan thì tiếp tục đại chiến với lão tử sáu trăm hiệp!

- Diêu Dặc Trọng, người phản bội Khương Nhân đảng, ta không giết người, thề không làm người!

Duy chỉ có Linh Phách là không chạy theo, hắn nâng thân thể Dị Dung lên, hỏi:

- Người có sao không?

Dị Dung miệng đầy máu tươi, vừa rồi cổ tay hắn trọng thương, lại liều mạng đánh với Diêu Dặc Trọng một hồi, nội tạng cũng đã thụ thương. Hắn yếu ớt nói:

- Không chết được, nhưng cứu Mê tộc trưởng quan trọng hơn. Cho dù phải liều mạng cũng không thể để cho Mê tộc trưởng chết trong tay đám quần ma này!

Tay Dị Dung vẫn nắm chặt cánh tay của Mê Tiểu Kiếm!

40. Q.5 - Chương 4: Huyết Chiến

Vương Tuyệt Chi chạy ra khỏi lều, đã thấy bốn người Du Ti Nam cầm binh khí trong tay tiến lại.

Bốn người vừa rồi giao phong với nhân mã của Mộ Dung Ngôi, giết chết được ba gã Tiên Ti cao thủ nhưng lại để cho Mộ Dung Ngôi chạy thoát. Khinh công bọn họ kém Mộ Dung Ngôi một bậc nên giờ phút này mới chạy được đến đây.

Vương Tuyệt Chi thấy bốn người, mừng rỡ nói:

- Mộ Dung Ngôi, Diêu Dặc Trọng, Thạch Thông, Lưu Côn đang đuổi theo, mau ngăn cản bọn chúng lại!

Ai ngờ Du Ti Nam giận dữ quát:

- Người là ai, dám bắt Mê tộc trưởng? Ta liều mạng với người. – Đoạn vận khởi thần lực, trượng bát xà mâu đâm thẳng đến ngực Vương Tuyệt Chi.

Vương Tuyệt Chi đưa tay bắt lấy đầu mâu, há mồm phân bua. Bất quá đang lúc chiến đấu sinh tử, hắn có thể nói sao? Lạc Tả, Điền Lương, Ngô Lương ba tộc trưởng còn lại cũng đã huy vũ binh khí tấn công hắn, hơn nữa tất cả đều là chiêu thức liều mạng.

Bọn họ bất chấp mạng sống nhưng Vương Tuyệt Chi lại cần phải giữ mạng của mình.

Mặt khác Vương Tuyệt Chi cũng không thể xuất toàn lực đả thương bốn người này, bởi vậy qua lại vài chiêu hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Mê Tiểu Kiếm thấp giọng nói:

- Mọi người dừng tay! Vương công tử là...người mình. – Nói xong những lời này thì lả đi trên lưng Vương Tuyệt Chi.

Mê Tiểu Kiếm dù sao cũng là một người không biết võ công, cơ thể lại suy nhược, bị chặt tay đã mất máu rất nhiều, sau đó còn phải trải qua nhiều chuyện kinh tâm động phách. Cuối cùng không thể chi trì được nữa, ngất đi.

Bốn gã tộc trưởng nghe Mê Tiểu Kiếm nói xong, không hẹn mà cùng thu chiêu, kêu lên:

- Cái gì!

“Bốp bốp”, Du Ti Nam tự tát vào mặt mình hai cái, đoạn quỳ xuống tạ tội với Vương Tuyệt Chi, đột nhiên kêu thét lên.

Nguyên hắn dừng lại trong giây lát thì Mộ Dung Ngôi, Diêu Dặc Trọng, Thạch Thông, Lưu Côn đã đuổi đến nơi!

Mộ Dung Ngôi là người đến đầu tiên, cười khanh khách, ma trảo Chop thẳng đến lưng Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyệt Chi huy chưởng đón đỡ, chỉ cảm thấy một đạo kinh khí âm hàn bức đến. Nội lực hắn tuy mạnh nhưng cũng không tránh khỏi rùng mình một cái, cười lạnh nói:

- Ma công thật bá đạo, bất quá gặp phải ta thì cũng vô dụng!

Chưởng tâm lập tức tuôn ra kinh khí, chấn lui Mộ Dung Ngôi lại ba bước.

Mộ Dung Ngôi vừa bị đẩy lui thì Diêu Dặc Trọng, Thạch Thông, Lưu Côn đã tung ra sát chiêu tấn công đến.

Bốn người này đều là cao thủ hàng đầu của đương kim võ lâm. Đừng nói là bốn người vây công, cho dù chỉ có hai người vây công cũng là một chuyện chưa từng xảy ra. Hôm nay nếu bọn hắn quyết chiến cùng Vương Tuyết Chi thì sẽ nhất định đơn đả độc đấu với hắn, tuyệt không thêm liên thủ. Song bây giờ bọn họ không phải muốn quyết chiến với Vương Tuyết Chi mà là muốn giết Mê Tiểu Kiếm. Chuyện này có liên quan đến sinh tử, vinh nhục của cả chủng tộc, cho nên danh dự bản thân đều tạm thời gác sang một bên, bất kể đạo nghĩa giang hồ, liên thủ vây công.

Bốn người đều thi triển binh sinh tuyệt học, quyết giết bằng được Mê Tiểu Kiếm mới cam tâm!

Diêu Dặc Trọng, Lưu Côn, Thạch Thông hợp kích, uy lực thật khủng khiếp. Cho dù là Thạch Lạc, Phương Hoàng phu nhân cũng chưa chắc đã tránh né được ba phần. Huống chi bây giờ lại là một Vương Tuyết Chi đã mang sẵn thương tích trên người!

Vương Tuyết Chi vô lực ngạnh tiếp, chỉ còn cách thi triển Dịch Bộ Dịch Xu, tránh được ba đạo sát chiêu như lời đình vận quân trong chân tơ kẽ tóc. Bất quá ma trảo của Mộ Dung Ngôi đã ập đến từ phía sau, nhắm thẳng vào hạ âm của Mê Tiểu Kiếm. Một trảo cực kỳ âm độc!

Vương Tuyết Chi tránh được một kích của tam đại cao thủ hợp lực, đã dốc hết toàn lực. Một trảo của Mộ Dung Ngôi nếu nhằm vào hạ âm của hắn thì hắn vẫn có thể đối phó như ngày trước - co rút hạ âm lại như đối phó với cú “cẩu xức” của Liên Tam Thao. Nhưng một trảo của Mộ Dung Ngôi không phải nhắm vào hắn mà là nhắm vào Mê Tiểu Kiếm!

Bọn người Vũ Đô Nhất Dương cũng đã đuổi đến nơi, thấy thế sợ đến nỗi hồn phi phách tán, nhưng lại cách nhau quá xa, không cách nào tương trợ được. Chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Chỉ có duy nhất Du Ti Nam! Bát xà mâu của hắn dài một trượng tám xích bảy tấc, chém thẳng ra, khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được ma trảo Mộ Dung Ngôi!

Mộ Dung Ngôi bất đắc dĩ phải biến chiêu, cổ tay lật lại đã bắt được đầu mâu, nhưng ma trảo đã không còn chộp được đến hạ âm Mê Tiểu Kiếm nữa.

Du Ti Nam cứu được Mê Tiểu Kiếm, trong lòng vui mừng, đặc ý nói:

- Vừa rồi ta đã nói qua, muốn giết Mê tộc trưởng thì trước tiên phải giết được Du Ti Nam ta đã!

Mộ Dung Ngôi bị Du Ti Nam ngăn cản, quay lại đã thấy Vương Tuyết Chi chạy thoát, chẳng biết biến mất về hướng nào nữa. Vì vậy hắn phát tiết toàn bộ lửa hận lên người Du Ti Nam, nghiêng răng nói:

- Vừa rồi ta muốn giết Mê Tiểu Kiếm nên mới không thẳng tay với bốn người bọn người. Các người cho rằng ta sợ các người sao? – Bàn tay lập tức vận kinh, bóp nát đầu mâu của Du Ti Nam thành phần vụn.

Du Ti Nam không ngờ ma công của đối phương lợi hại như vậy, sợ hãi đến thất sắc, chớp mắt đã thấy ma trảo đến trước mặt.

Trong sát na sinh tử quan đầu, Du Ti Nam gắng sức lách sang phải một bước. Tuy nhiên đã thấy khí lạnh tràn vào, xâm nhập tận xương cốt, vai trái đã trúng trảo, cánh tay trái xem như đã bị phế đi.

Một thân võ công của Du Ti Nam đều đặt tất cả lên bát xà mâu, dựa vào đó mà trùng phong hãm trận. Song cận thân giáp chiến lại không phải sở trường của hắn, lại thêm bị hạng cao thủ tuyệt thế như Mộ Dung Ngôi tấn công, làm sao có thể chống đỡ được?

Mất thấy Mộ Dung Ngôi chỉ thêm một chiêu nữa tất đưa hắn vào chỗ chết.

Trong tất cả tộc trưởng nơi này thì Vũ Đô Nhất Dương và Lạc Tả là hai người có võ công cao nhất, đành phân ra tả hữu tiếp cứu, một người sử dụng vòng sắt phong bế thể công Mộ Dung Ngôi, một người sử dụng đoản qua đâm vào cổ họng Mộ Dung Ngôi.

Mộ Dung Ngôi liếc mắt đã thấy ba người Diêu Dặc Trọng, Lưu Côn, Thạch Thông đuổi theo Vương Tuyết Chi, trong lòng lo lắng công lao giết Mê Tiểu Kiếm bị ba người này đoạt mất, không muốn tiếp tục dây dưa với mấy tên tộc trưởng nơi đây, lạnh lẽo nói:

- Ta chỉ muốn giết Mê Tiểu Kiếm, tạm thời lưu lại mấy cái mạng chó của các người!

Lời chưa dứt thân hình đã vụt thẳng về phía trước, công kích Vũ Đô Nhất Dương và Lạc Tả đều thất bại. Thân hình Mộ Dung Ngôi như khoái mã bốc lên cao, thoát khỏi phạm vi công kích của hai người, đuổi theo Vương Tuyết Chi.

Đám Vũ Đô Nhất Dương thấy thân pháp của Mộ Dung Ngôi quỷ dị như vậy, trong lòng thực sự hoảng sợ. Nhưng Mê Tiểu Kiếm đang gặp nguy hiểm, không thể không đuổi theo, đành phải mặt dày, cầm binh khí đuổi theo.

Du Ti Nam khổ luyện võ công, luyện được gân đồng xương sắt, nhưng khinh công lại rất kém, bắt quá miệng lại lớn nhất, bắt ngờ hô lớn:

- Thứ Sử, không cần đuổi theo Mê thủ lĩnh nữa, chúng ta hợp lực giết Tiên Ti lão quỷ, trừ bớt một gã địch nhân đi đã.

Nguyên lúc này hần rời lều nghênh chiến với Mộ Dung Ngôi, không biết Diêu Dặc Trọng đã phản, còn nghĩ Diêu Dặc Trọng đuổi theo Vương Tuyết Chi là để bảo vệ Mê Tiểu Kiếm...

Trong lòng Vương Tuyết Chi thì Dịch Bộ Dịch Xu vốn là thân pháp thiên hạ vô song. Ngay cả trong Lang gia vương gia cũng không ai có khinh công cao hơn hần, bản thân luôn tự thị khinh công của mình là thiên hạ đệ nhất.

Đương nhiên là hần chưa từng so khinh công với tất cả các cao thủ trong thiên hạ. Phương Hoàng phu nhân, Cát Hồng, Thạch Lạc, Hiên Viên Long, hoặc Tạ Bá nếu còn sống thì khinh công những người này so với hần cao thấp ra sao cũng chưa thể biết được.

Nhưng so với bọn Mộ Dung Ngôi, Diêu Dặc Trọng, Lưu Côn, Thạch Thông thì cho dù phải mang thêm Mê Tiểu Kiếm, Vương Tuyết Chi vẫn thừa sức chạy thoát, hơn nữa chạy trốn so với đuổi theo thì dễ dàng hơn nhiều.

Vương Tuyết Chi rẽ phải, quẹo trái, vòng vèo một hồi đã thoát khỏi sự truy đuổi của tứ đại cao thủ, đến bên dưới một gốc thông mới dừng lại thở.

Hần đặt Mê Tiểu Kiếm xuống đất, xem xét thương thế. Chỉ thấy hơi thở Mê Tiểu Kiếm mong manh yếu nhược. Nếu không cho người này nghỉ ngơi, chỉ sợ sẽ không chống đỡ được nữa.

Vương Tuyết Chi lo lắng, muốn tìm người giúp đỡ. Song nơi này hoàn toàn không có một bóng người, xem ra cư dân nơi này nếu không phải chết sạch thì cũng đã ra tiền tuyến tác chiến, không còn ai ở đây.

Hần đặt chưởng tâm lên huyệt Bách Hội trên đầu Mê Tiểu Kiếm, nhưng vẫn e sợ Mê Tiểu Kiếm suy yếu, không dám ồ ạt truyền chân khí vào, chỉ dám từ từ dẫn vào, bảo vệ tâm mạch Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyết Chi biết rõ việc này chỉ có thể tạm thời lưu lại tính mạng Mê Tiểu Kiếm nhưng không bao lâu sau Mê Tiểu Kiếm cũng sẽ chết. Song tình thế đã đến mức này, có xảy ra chuyện gì thì hần cũng đành phải bất chấp tất cả, tới đâu hay tới đó.

Đột nhiên có hai người đi vào con hẻm này, Vương Tuyết Chi thấy thế mừng rỡ, đang muốn kêu lên nhờ giúp đỡ thì hần bỗng trở nên ngầy ra, nhất thời không nói được tiếng nào.

Hai người này chính là Mộ Dung Ngôi và Lưu Côn!

Vương Tuyết Chi phản ứng cực nhanh, ôm lấy Mê Tiểu Kiếm bỏ chạy, nhưng cước bộ đột nhiên đứng khựng lại.

Đầu bên kia cũng xuất hiện hai người, là Diêu Dặc Trọng và Thạch Thông!

Thạch Thông khoái chí, cười khanh khách, nói:

- Vương Tuyết Chi, xem người chạy đi đâu!

Mộ Dung Ngôi cũng mỉm cười độc ác, nhìn Vương Tuyết Chi nói:

- Vương Tuyết Chi, người cho rằng chạy vòng vèo vào ngõ nhỏ thì chúng ta sẽ không thể bắt được? Không lẽ người không biết Thiên Thủy chính là đại bản doanh của Xích Đình Khương? Diêu Dặc Trọng đã sớm đem bản đồ trong thành Thiên Thủy hiến cho Thạch Lạc, Thạch Lạc lại trao lại cho chúng ta. Bọn ta đương nhiên thông thuộc địa hình nơi này hơn người nhiều, người làm sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta được? Khi này nếu người dựa vào khinh công cao siêu, chạy thẳng tắp đi một đường thì chúng ta đã không đuổi kịp người rồi!

Vương Tuyết Chi thiếu chút nữa đã tức đến phun máu, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, lạnh lùng nói:

- Các người cùng lên đi. Ta tuy không đánh lại bốn người nhưng nếu giết chết một người thì dư sức. Không sợ chết thì tiến lên đi.

Hắn nói lời này cũng không phải là hù dọa. Lang Gia Cuồng Nhân Vương Tuyết Chi như thế nào ai ai cũng đều biết. Nếu hắn muốn đồng quy vu tận với một người thì dám chắc là sẽ thực hiện được.

Mộ Dung Ngôi cười khan một tiếng:

- Người cho rằng nói như vậy thì chúng ta sẽ sợ người? – Khẩu khí tuy cứng rắn nhưng cũng không dám động thủ, thực là miệng hùm gan sứa.

Lưu Côn cầm trường kiếm, chậm rãi tiến lên nói:

- Vương Tuyết Chi, chúng ta đều là Hán nhân. Hán Hồ bất lưỡng lập. Người hà tất phải vì một gã người Hồ mà liều mạng. Chỉ cần người để lại Mê Tiểu Kiếm, rời khỏi nơi này. Ta cam đoan không một ai dám ngăn cản người.

Vương Tuyết Chi lạnh lùng trả lời:

- Hán Hồ bất lưỡng lập? Nói hay lắm, vậy tại sao người trước kia thì kết minh với Đoạn Thất Đan, giúp hắn đánh Mộ Dung Ngôi. Bây giờ lại hiệp nghị với Thạch Lạc giết Mê Tiểu Kiếm?

Mộ Dung Ngôi chen vào:

- Người không cần dùng kế ly gián. Trước khi chúng ta đến đây đã từng thề trước thiên địa, “tại Thiên Thủy sẽ tạm gác lại ân oán trước kia”. Vương Tuyết Chi, kế sách này của người chỉ vô dụng thôi!

Lưu Côn im lặng một lúc, sau đó nói:

- Vương Tuyết Chi, người nói cũng có lý. – Đoạn trở tay xuất kiếm, đâm thẳng vào ngực Mộ Dung Ngôi.

Võ công Mộ Dung Ngôi không hề thua kém Lưu Côn. Tuy nhiên hắn đang hoàn toàn chú ý vào Vương Tuyết Chi, không dám phân thần, dĩ nhiên là trúng cú ám toán này của Lưu Côn.

Mộ Dung Ngôi ôm lấy ngực, cặp mắt như muốn tóe lửa nhìn Lưu Côn:

- Lưu Côn, người dám phản lại lời thề, không sợ trời tru đất diệt, ngũ lôi oanh đỉnh sao?

Trời tru đất diệt, ngũ lôi oanh đỉnh chính là lời thề của bọn chúng trước khi đến đây.

Lưu Côn thần nhiên đáp:

- Chúng ta đã thề không được tính toán thù cũ tại Thiên Thủy, nhưng người là người bội tín trước. Không phải người đã lén phái “Thần Lực Thập Tam Tiên” sát hại huynh trưởng kết nghĩa của ta – Tổ Dịch hay sao? Đây chính là thù mới! Thù cũ có thể gác lại nhưng thù mới không thể không tính.

Mộ Dung Ngôi uất ức hét lên một tiếng, ngã xuống đất.

Thạch Thông giơ cao đao lên, cẩn thận hỏi:

- Lưu Côn, người định không tuân theo tín ước, giúp Vương Tuyết Chi đối phó chúng ta chăng?

Hắn thâm đánh giá tình huống trước mắt, nếu Lưu Côn đứng về phía Vương Tuyết Chi, lấy hai chọi hai thì thua là cái chắc.

Diêu Dặc Trọng mặc dù võ công cao thâm nhưng so với Vương Tuyệt Chi thì tựa hồ vẫn còn kém một bậc. Lưu Côn thành danh đã nhiều năm, kiếm thuật cực cao, ai cũng đều biết, nhìn hắn một kiếm đả thương Mộ Dung Ngôi vừa rồi, bất kể lực đạo, hỏa hầu đều đã đạt đến cực điểm của kiếm thuật. Cho nên nếu lấy hai đánh hai thì phần thua thiệt sẽ thuộc về Thạch Thông và Diêu Dặc Trọng.

Song Mê Tiểu Kiếm giờ đây đã trọng thương hôn mê - khối thịt béo này đã kề ngay trước miệng, sao có thể bỏ qua. Bởi vậy trận chiến này không thể bỏ qua được!

Lưu Côn lắc đầu nói:

- Đại trượng phu một lời nói ra sao có thể bội tín được? Ta vừa rồi xuất kiếm giết Mộ Dung Ngôi là để báo thù hắc ám ám toán nghĩa huynh ta. Về phần ta đã đáp ứng giết Mê Tiểu Kiếm thì quyết không hối hận.

Mộ Dung Ngôi lúc này đang nằm trên mặt đất, đột nhiên bật dậy, phi thân nhảy qua đầu tường biến mất.

Thạch Thông nhìn thấy Mộ Dung Ngôi vẫn còn khí lực để trốn chạy, không khỏi cảm thấy kỳ quái:

- Ma công của gã này quả nhiên là tà dị, trúng một kiếm của Lưu Côn không những không chết mà còn có thể chạy như bay như vậy. Thân thủ của hắn e rằng còn hơn ta một bậc.

Nhưng Lưu Côn thì không lấy làm ngạc nhiên. Hắn là một hán tử quang minh lỗi lạc. Mặc dù có thù có trả, Mộ Dung Ngôi ám toán Tổ Địch, hắc ám toán Mộ Dung Ngôi trả thù nhưng đã cố ý lưu lại mạng sống cho Mộ Dung Ngôi. Bất quá Mộ Dung Ngôi lại không biết điều này, lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, tìm cơ hội để chạy trốn.

Thạch Thông nghe Lưu Côn nói, mừng rỡ:

- Lưu Tư Không nhất ngôn cửu đỉnh, thực sự là anh hùng. Chúng ta lập tức liên thủ chặt lấy thủ cấp của hai tên tiểu tử kia!

Không ngờ Lưu Côn lại đáp:

- Không được!

Thạch Thông biến sắc:

- Vì sao không được?

- Thủ cấp của Mê Tiểu Kiếm chỉ có một. Ta và Diêu Dặc Trọng đều muốn đoạt lấy, có như vậy mới được Thạch Lặc đáp ứng lời hứa của hắn. Thủ cấp này đến tột cùng sẽ do ai đoạt được cũng đều phải dựa vào sức lực của bản thân.

Lưu Côn một kiếm đả thương Mộ Dung Ngôi là có hai mục đích. Thứ nhất là vì Tổ Địch báo thù, thứ hai là loại được một đối thủ tranh đoạt thủ cấp Mê Tiểu Kiếm. Mộ Dung Ngôi bản tính phản phúc vô thường, âm hiểm tàn độc, vạn nhất Lưu Côn bị thương, tất Mộ Dung Ngôi sẽ thừa cơ hạ độc thủ. Cho nên lúc này Lưu Côn mới tiên hạ thủ vi cường, chiếm lấy thượng phong.

Thạch Thông đang phân vân thì Diêu Dặc Trọng lên tiếng:

- Người lên trước đi.

Lưu Côn cười to, nói:

- Diêu Dặc Trọng, người tính toán hay lắm. Người muốn ta và Vương Tuyệt Chi lưỡng bại câu thương, người sẽ đóng vai “ngư ông đắc lợi” đúng không?

Diêu Dặc Trọng lạnh nhạt nói:

- Đã như vậy thì ta sẽ là người lên trước. – Nói xong liền tiến lên tỏ vẻ khiêu chiến Vương Tuyệt Chi.

Thạch Thông thấy Lưu Côn và Diêu Dặc Trọng có vẻ bất hợp tác, vội vàng nói:

- Hai vị không cần tranh chấp. Chỉ cần hai vị tận lực giết chết Mê Tiểu Kiếm, ta cam đoan đại tướng quân sẽ thực hiện lời hứa với hai người. Không ai thiếu đâu.

Diêu Dặc Trọng khinh thường liếc mắt nhìn hắn:

- Người có khả năng cam đoan sao? – Ý của hắn hoàn toàn không cho rằng Thạch Thông có đủ phân lượng để đảm bảo việc này.

Thạch Thông nghe vậy, trong lòng tức giận, bắt quá trên mặt vẫn như không, chỉ áp ứng:

- Chuyện này....

Lưu Côn không thèm để ý đến Diêu Dặc Trọng và Thạch Thông nói chuyện, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào Vương Tuyết Chi, quát:

- Vương Tuyết Chi, hãy xem ta phá Dịch Học thần công của ngươi đây!

Hắn tuy miệng nói mình vì lợi ích của Thạch Lạc hứa hẹn mà ra tay, nhưng trong nội tâm lại tuyệt không muốn cùng người Hồ hợp công giết Hán nhân. Cho nên tự mình tiến lên giao đấu trước. Đáng tiếc là một phen thâm ý của hắn ở đây không ai hiểu được.

Vương Tuyết Chi thấy một kiếm công tới biến ảo vô định, không biết sẽ chém đến nơi nào. Trong lòng không khỏi thầm khen:

- Đã nghe người này kiếm pháp độc bộ vùng Liêu Tây, Đoan Thất Đan nếu không có Lưu Côn trợ giúp thì đã sớm bị Thạch Lạc quét sạch từ lâu. Bây giờ chính mắt nhìn thấy Lưu Côn ra tay, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hắn quan sát kỹ kiếm chiêu đối phương, vốn muốn dùng nội lực của mình ngạnh tiếp kiếm phong. Ai ngờ vừa vận khí đã thấy ngực, bụng đau kịch liệt. Nguyên lai vết thương lúc trước của hắn trải qua một phen vận động mạnh đã lại nứt vỡ ra.

Kiếm của Lưu Côn đã chém đến, một chưởng của Vương Tuyết Chi cũng như cũ tung ra, nhưng hoàn toàn không mang theo nội lực. Cho dù có đánh trúng Lưu Côn thì không thể gây thương tích cho Lưu Côn. Ngược lại một kiếm của Lưu Côn không làm thủng một lỗ trên người hắn thì không được.

Ngay khi mũi kiếm của Lưu Côn chỉ còn cách ngực Vương Tuyết Chi một tấc, Lưu Côn đột nhiên triệt kiếm biến chiêu, từ đâm thành chém, như cuồng phong chém xuống.

Lưu Côn vừa rồi một kiếm lưu tình, tha cho Vương Tuyết Chi nhưng sau đó lại toàn lực công kích Vương Tuyết Chi, sao lại mâu thuẫn như vậy?

Thật ra chưởng lực của Vương Tuyết Chi vang danh thiên hạ, Lưu Côn mặc dù biết một chưởng của Vương Tuyết Chi không mang theo nội lực, nhưng cũng không dám để cho thủ chưởng của Vương Tuyết Chi chạm đến thân thể. Nhờ vậy Vương Tuyết Chi mới tránh khỏi bị đâm thủng ngực.

Vương Tuyết Chi ngẫm hồ trong lòng:

- May mắn! Hắn chỉ cần tiếp tục tiến tới thì giờ phút này ta đã một mạng quy thiên.

Vương Tuyết Chi lại sợ kẻ khác thừa cơ đả thương Mê Tiểu Kiếm cho nên hai chân không dám di chuyển nửa bước, không thì triển được Dịch Bộ Dịch Xu, lại không dám vận hết nội lực, tránh động vết thương, đành xuất ra võ công trong quẻ “Khôn” của Dịch Học thần công. Hai tay hoặc gạt hoặc kéo, hoặc chuyển động hoặc biến hóa, dùng nhu chế cương, hóa giải kiếm khí như cuồng phong của Lưu Côn.

Bắt quá giao đấu trong trạng thái bị “trói chân” như thế, Vương Tuyết Chi dần dần đã lệt xuống thế hạ phong, dần dần chống đỡ không được kiếm chiêu sắc bén của Lưu Côn nữa.

Lưu Côn biết rõ Vương Tuyết Chi bị vết thương làm cho đau đớn, kiếm chiêu lập tức trở nên trầm trọng, mang theo lực đạo thật cương mãnh. Vương Tuyết Chi mỗi khi hóa giải kiếm chiêu đều bị chấn động cả người, vết thương trên người tuôn máu không ngừng.

Thạch Thông đứng ngoài quan sát hai cao thủ giao đấu đến mức ngây cả người:

- Kiếm pháp của Lưu Côn tất nhiên sắc bén nhưng mỗi chiêu, mỗi thức của Vương Tuyết Chi đều phong tỏa được kiếm pháp của Lưu Côn, tựa hồ đoán trước được kiếm chiêu. Đáng tiếc là hắn thụ thương, ra chiêu quá chậm. Xem ra không đây năm mươi chiêu nữa Lưu Côn sẽ có thể giết được Vương Tuyết Chi.

Thời thiếu niên Lưu Côn và Tổ Dịch chung chăn cùng giường, cùng nhau nghiên cứu kiếm thuật, lộ số của hai người đều là từ quân đội xung trận giết địch, chém giết ma luyện mà tự thành. Vương Tuyết Chi đã từng giao phong với Tổ Dịch, đã hiểu được một chút lộ số kiếm pháp Tổ Dịch. Hắn lại thông minh hơn người cho nên lúc này cũng đã đoán được ba, bốn phần kiếm pháp Lưu Côn.

Nhưng loại tiện nghi này lại vô pháp sử dụng. Hắn đã suy yếu quá mức, không cách nào phá kỳ kiếm. Giống như một đứa trẻ con, biết rõ giường cung có thể bắn được điều hầu, song vô lực giường cung, có biết cũng là vô dụng.

Thêm mười chiêu nữa, Lưu Côn xoay nửa người, kiếm phong hướng lên trên, đâm thẳng ra phía trước, chính là một chiêu “Cung Bộ Thôi Kiếm”

Chiêu này của Lưu Côn tuy kỳ ảo nhưng Vương Tuyết Chi liếc mắt đã nhìn thấy sơ hở, bèn vươn ngón trở điểm vào huyết Lãnh Uyên đối phương.

Kiểm chiêu của Lưu Côn nhìn thì mạnh mẽ, tựa như chỉ công không thủ, kỳ thực đã âm thầm giữ lại ba phần lực đạo, đề phòng Vương Tuyết Chi phản công. Đối phó với cao thủ như Vương Tuyết Chi thì cẩn thận vẫn không phải là thừa.

Lại thấy nhất chỉ của Vương Tuyết Chi mềm yếu vô lực, trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ:

- Võ công của người tuy cao nhưng đã bị thương, thế nào cũng không phải là đối thủ của ta. Ta cũng không giết người, chỉ cần phế đi cánh tay phải của người thì thủ cấp Mê Tiểu Kiếm đã là vật trong túi ta.

“Cung Bộ Thôi Kiếm” dừng mãnh giáng xuống, muốn cắt đứt cánh tay phải Vương Tuyết Chi.

Ai ngờ nhất chỉ của Vương Tuyết Chi đột nhiên nhanh lên thập bội, Lưu Côn phút cuối khinh thường vận hết sức, chỉ công không thủ, lập tức bị Vương Tuyết Chi điểm trúng cánh tay. Trường kiếm thoát khỏi tay bay đi.

Vương Tuyết Chi vừa đánh lui, chưa kịp hít một hơi, đã hét lên “Chết!”.

Nguyên Diêu Dặc Trọng và Thạch Thông đồng thời xuất thủ

Trường đao trong tay Thạch Thông không phải nhắm đến Mê Tiểu Kiếm mà là Vương Tuyết Chi! Hắn thấy võ công Vương Tuyết Chi cao siêu, bây giờ gặp nạn, tuyệt không bỏ qua cơ hội này!

Thân pháp của Diêu Dặc Trọng so với Thạch Thông còn nhanh hơn một chút. Hắn là Khương nhân đệ nhất cao thủ. Nếu trên chiến trường thì Thạch Thông còn thua hắn ba phần. Đao của Thạch Thông vừa mới chém ra thì trảo của Diêu Dặc Trọng đã đến cổ Mê Tiểu Kiếm.

Một trảo mãnh liệt này nếu đắc thủ thì thủ cấp Mê Tiểu Kiếm chắc chắn rơi ra, đầu một nơi, thân một nẻo.

Diêu Dặc Trọng làm việc luôn triệt để. Phản bội cũng sẽ phản bội triệt để. Giết người cũng sẽ giết triệt để, tuyệt không cho đối phương một cơ hội sống sót!

Vương Tuyết Chi muốn cứu Mê Tiểu Kiếm, bất quá lực bất tòng tâm. Hắn bây giờ chính là Bò Tát bằng đất, vượt sông e cũng khó có thể bảo toàn bản thân.

Trường kiếm của Lưu Côn bị đánh bay đi, nhưng ống tay áo đột nhiên bắn ra một thanh đoản kiếm, xuyên qua xương chậu ghim Vương Tuyết Chi dính lên tường.

Lưu Côn nhiều năm đánh trận, như thế nào chỉ có một thanh trường kiếm? Nếu như vậy hắn làm sao đối phó với cận thân giáp chiến?

Vương Tuyết Chi bị ghim vào vách tường, vốn đã như cá nằm trên thớt, nguy hiểm hơn nữa là đao của Thạch Thông đang hướng đến đầu hắn. Xem ra lần này hắn không những không bảo vệ được Mê Tiểu Kiếm mà ngay cả tính mạng của bản thân cũng chấm dứt tại chỗ này.

Diêu Dặc Trọng đối với võ công của mình rất tự tin, hơn nữa mắt nhìn thất lộ, tai nghe tám hướng, quanh đây không ai có thể cứu được Mê Tiểu Kiếm. Một trảo của hắn nhất định sẽ giết được Mê Tiểu Kiếm.

Tám hướng gồm có bốn hướng và bốn góc. Bốn hướng là Đông, Tây, Nam, Bắc. Bốn góc là Đông Nam, Đông Bắc, Tây Nam, Tây Bắc. Con người không có mắt sau lưng cho nên chỉ có thể quan sát được bảy lộ, nhưng có thể nghe được tám hướng. Điều Đặc Trọng tai thính mắt tinh, quả nhiên là nhất đại cao thủ.

Song còn một phương nữa mà hần không để ý đến. Đó chính là phía trên!

Một con chim ưng từ trên không sà xuống, mổ sắt dừng mãnh mẽ thẳng vào huyết Bách Hội Điều Đặc Trọng, cực nhanh, cực chuẩn, phẳng phát như cao thủ võ lâm.

Đương nhiên tay võ lâm cao thủ này chính là Anh Tuyệt!

Nhưng nếu nghĩ Anh Tuyệt có thể ngăn cản Điều Đặc Trọng, có thể ngăn cản Điều Đặc Trọng giết Mê Tiểu Kiếm thì sai rồi. Võ công Điều Đặc Trọng đã được liệt vào nhóm tuyệt đỉnh cao thủ. So với Vương Tuyệt Chi, Tổ Dịch, Thạch Hổ, Trương Tân thì kém một chút nhưng lại cao hơn Lưu Côn, Thạch Thông, Mộ Dung Ngôi. Khương Nhân đẳng mặc dù bị quần địch vây công, vẫn có thể đứng vững được thì một nửa công lao là nhờ Điều Đặc Trọng. Nên biết ngay cả Mộ Dung cũng bại dưới tay hần thì biết võ công của hần lợi hại như thế nào.

Cú mổ của Anh Tuyệt công tới, Điều Đặc Trọng giờ đơn trào lên phát ra kinh lực đánh văng Anh Tuyệt ra ngoài một trượng.

Song lúc này hữu trào của hần trở nên tê rần, lệch đi, không thể tới cổ Mê Tiểu Kiếm được.

Điều Đặc Trọng nhìn lại thì thấy cổ tay phải bị một con chó vàng cắn vào, cương quyết không nhả ra. Điều Đặc Trọng tuy chưa luyện được đến mức gân đồng xương sắt nhưng ngoại công cũng thuộc dạng lợi hại nhất trong Khương nhân, lại thêm lăn lộn nhiều năm trên chiến trận, da thịt đã sớm trở nên cứng rắn vô cùng, mãnh thú bình thường chỉ có thể gây cho hần vết thương nhẹ mà thôi. Song chú cẩu này cắn ngáp được rằng vào tay hần, tựa như cao thủ có nội lực vậy. Hần tuy thâm trầm bất lộ nhưng nhìn thấy tình huống cổ quái này cũng không nhịn được biến sắc.

Một chiêu đánh lên thành công này đương nhiên là của vị “võ lâm cao thủ” Hoàng Phủ Nhất Tuyệt.

Nó vẫn ẩn nấp trên lưng Anh Tuyệt. Điều Đặc Trọng tuy có thể đánh lui Anh Tuyệt nhưng Hoàng Phủ Nhất Tuyệt lại thừa cơ nhảy từ lưng Anh Tuyệt xuống, xuất kỳ bất ý cắn một phát vào tay Điều Đặc Trọng, cứu Mê Tiểu Kiếm, lập được kỳ công.

41. Q.5 - Chương 5: Không Thể Không Cúi Đầu

Lại nói Thạch Thông huy đao muốn giết Vương Tuyệt Chi, mắt thấy đã chắc chắn thành công, nhưng trong sát na gã chắc chắn thành công thì “keng” một thanh âm lạnh lạnh vang lên, trường đao đã bị đẩy bật đi. Người xuất thủ can thiệp là Lưu Côn.

Thạch Thông cố nén giận trong lòng nói:

- Lưu Tư Không, vì sao ngươi lại giúp tiểu tử này?

Thạch Lạc trước đây giết chóc bá đạo, tay vấy đầy máu tanh. Sau này đầu tiên là nhờ Trương Tân dạy hần cách lung lạc nhân tâm, kế tiếp là Trúc Phật Đồ Trừng khuyên bảo hần quy y hướng Phật, hần mới giảm bớt sát khí của mình. Song thuộc hạ của y – Thạch Hổ, Thạch Thông – vẫn không cải biến, giết người như ngóe. Nếu vừa rồi người ngăn cản Thạch Thông không phải là đỉnh đỉnh đại danh Lưu Côn mà là người khác thì với tính cách hung tàn độc ác của Thạch Thông, hần đã chém kẻ đó thành tám mảnh.

Lưu Côn tay phải cầm một thanh đoản kiếm chế ngự đao Thạch Thông. Trong hai ống tay áo của hần không biết chính xác có giấu bao nhiêu thanh đoản kiếm. Hần lạnh lùng nói:

- Ta đến đây là giúp ngươi giết Mê Tiểu Kiếm, nhưng ta không hề hứa giúp ngươi giết chết một gã người Hán.

Thạch Thông cười khẩy nói:

- Ngươi không hứa giúp ta giết Hán nhân, nhưng ta tự có thể giết được.

“Vù, vù , vù, vù” bốn đao chia làm cao thấp, tả hữu, liên tục xuất ra chém đến Lưu Côn.

Thạch Thông vừa rồi quan sát Lưu Côn và Vương Tuyết Chi so chiêu, mắt thấy Lưu Côn kiếm pháp tinh kỳ, nhưng trải qua một hồi kịch chiến đã tiêu hao nội lực không ít. Thạch Thông không thừa dịp này tiêu diệt một viên mãnh tướng người Hán thì còn đợi đến khi nào nữa? Với võ công của Diêu Dặc Trọng thì thừa sức đối phó với hai con súc sinh kia, Mê Tiểu Kiếm hẳn sẽ phải chết. Hẳn chỉ việc chuyên tâm giết chết Lưu Côn, Vương Tuyết Chi – hai gã cao thủ Hán nhân – làm chuyện có lợi đối với Thạch Lặc.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, một chưởng của Diêu Dặc Trọng đã đánh nát đầu Hoàng Phủ Nhất Tuyết, não trắng bắn ra tung tóe.

Diêu Dặc Trọng giết xong Hoàng Phủ Nhất Tuyết, biến chưởng thành trảo, cắm vào cổ Mê Tiểu Kiếm, so với một trảo lúc này thì chiêu thức giống hệt nhau, quyết tâm giết chết Mê Tiểu Kiếm.

Đáng tiếc một trảo này của Diêu Dặc Trọng vẫn lại thất bại.

Mê Tiểu Kiếm đột nhiên biến mất trước mắt hắn!

Diêu Dặc Trọng ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Mê Tiểu Kiếm lơ lửng giữa không trung. Hai chân Anh Tuyết bầu chắt lấy hai đùi của Mê Tiểu Kiếm, vỗ cánh bay lên cao. Thân thể Mê Tiểu Kiếm mặc dù lớn hơn gấp đôi Anh Tuyết nhưng Anh Tuyết đã tu luyện qua võ công, dưới sức nâng mạnh mẽ của đôi cánh, càng bay càng cao. Mặc dù song trảo bầu chắt vào đùi Mê Tiểu Kiếm làm áo tươi rỉ ra, song đã kịp thời đem Mê Tiểu Kiếm từ quỹ môn quan quay trở lại dương thế.

Đáng ngạc nhiên là vừa rồi Anh Tuyết vẫn còn ở trên cao bảy, tám trượng, cho dù có mọc thêm vài chục đôi cánh thì cũng làm thế nào có thể trong chớp mắt bay đến cứu Mê Tiểu Kiếm?

Nguyên nhân là do Vương Tuyết Chi tạo nên!

Vương Tuyết Chi thoát được một đao của Thạch Thông, từ tử lộ trở về, đang thở gấp một hơi, mắt đã nhìn thấy Mê Tiểu Kiếm gặp nạn. Song thân thể đang bị cấm dính trên tường, không thể cựa quậy. May mắn là hắn nhanh trí, vươn tay chộp lấy thân thể Mê Tiểu Kiếm, tận lực ném Mê Tiểu Kiếm lên cao, hô lớn:

- Anh Tuyết, tiếp lấy! – Nói là thế, tuy nhiên ngay cả hắn cũng không nghe được tiếng kêu của chính mình.

Cú ném của hắn đã tước đi toàn bộ chân lực cuối cùng của bản thân, đan điền trống rỗng, đương nhiên là kêu không được.

Anh Tuyết linh tính cực cao, mặc dù không nghe được tiếng kêu của Vương Tuyết Chi, nhưng vừa thấy thân thể Mê Tiểu Kiếm lửng không, lập tức lượn nhanh đến, kịp thời chộp lấy hai chân Mê Tiểu Kiếm.

Vương Tuyết Chi vận dụng đến chân lực, vết thương toàn thân lại bị chấn động, giống như vạn mũi dao đâm vào cơ thể, đau đến phát ngất. Giờ phút này hắn chỉ thấy đầy trời sao xẹt, đầu óc hỗn loạn, không còn nhận biết được cảnh vật chung quanh nữa.

Thạch Thông và Lưu Côn giao đấu với nhau bảy chiêu, liếc mắt nhìn thấy Mê Tiểu Kiếm đã cứu tử nhất sanh, không ngờ lại có thể “bay” đi. Hai người bất giác đồng thời dừng tay nhìn nhau, trong lòng nảy sinh muôn vàn ý niệm, suy nghĩ xem có phương pháp nào có thể khiến cho “miếng thịt béo bở” kia rơi xuống mặt đất.

Lúc này chợt xuất hiện một thanh âm lạnh lùng của nữ nhân:

- Người giết Hoàng Phủ Nhất Tuyết, cho dù ta phải liều mạng cũng phải giết ngươi!

Người này đứng đầu con hẻm nhỏ, vẻ mặt lạnh lùng, không cần nói cũng biết chính là chủ nhân của Anh Tuyết và Hoàng Phủ Nhất Tuyết – Tuyết Vô Diễm.

Trận chiến vận lương hôm đó Tuyết Vô Diễm đã được Khương Nhân đảng cứu đến Thiên Thủy. Nàng đã từng nhiều lần đòi Dị Dung dẫn đi gặp Mê Tiểu Kiếm, bất quá không được đáp ứng, tức tối đến mức muốn vỗ “đất” mà thóa mạ - nguyên là vỗ bàn để thóa mạ - nhưng trong lúc gay go thế này, tại Thiên Thủy một cái bàn cũng không có để phát tiết. Đến hôm nay thì thậm chí ngay cả Dị Dung cũng không thấy đến gặp nàng nữa.

Tuyệt Vô Diễm vốn là người chấp mê bất ngộ, nàng không thấy Dị Dung đến thì tự mình ra ngoài tìm Mê Tiểu Kiếm. Nàng được Anh Tuyệt và Hoàng Phủ Nhất Tuyệt trợ giúp, không tốn nhiều công phu đã tìm được đến đây.

Diêu Dặc Trọng cũng không thèm để ý đến Tuyệt Vô Diễm, chỉ ngẩng mặt nhìn chăm chăm lên trời, trầm tư suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì để có thể khiến cho Mê Tiểu Kiếm rơi xuống.

Tuyệt Vô Diễm mặc dù hận Diêu Dặc Trọng đến thấu xương nhưng nàng cũng không phải là kẻ ngu. Thân là Khương nhân, khi còn nhỏ nàng đã được nghe đến sự lợi hại của Diêu Dặc Trọng. Đương nhiên sẽ không đại dốt tiến lên khiêu chiến, chuốc lấy một cái chết vô ích.

Trên tay Tuyệt Vô Diễm cầm một thanh loan đao có hình thù rất kỳ lạ, mắt nhìn đắm đắm vào Diêu Dặc Trọng, suy nghĩ xem dùng biện pháp gì có thể giết được hắn, báo thù cho Hoàng Phủ Nhất Tuyệt.

Thạch Thông thấy Mê Tiểu Kiếm được cứu, cũng không còn lòng dạ nào đánh với Lưu Côn nữa, thu đao nói:

- Người nặng ưng nhẹ, dám chắc không lâu nữa nó sẽ phải hạ xuống đất. Chúng ta cứ bám sát nó, xem nó duy trì trạng thái này được bao lâu nữa!

Thạch Thông tuy không còn tâm trạng nào để chiến với Lưu Côn, nhưng Lưu Côn lại khác, hắn khẽ cười lạnh, nói:

- Người muốn đuổi theo nó thì trước tiên hãy ném thử một kiếm của ta rồi hãy nói. – Đoản kiếm trong tay xả thẳng vào Thạch Thông.

Thạch Thông đưa đao lên đỡ, kêu lên:

- Lưu Côn, người muốn đánh nhau, ta sẽ phụng bồi. Nhưng “lễ vật” để dâng lên chủ nhân vẫn còn sống sờ sờ đó. Trước tiên nên hoàn thành việc chính đã, sau đó sẽ quyết chiến cũng chưa muộn.

Lưu Côn lạnh lùng nói:

- Người muốn giết ta hay muốn ta hợp tác với người cũng mặc kệ. Đừng nói nhiều nữa. Trước tiên cứ đại chiến với ta ba trăm hiệp, nếu người có thể bảo toàn được tính mạng thì lúc đó hãy đuổi theo Mê Tiểu Kiếm.

Lưu Côn vừa nói vừa vung trường kiếm xuất chiêu, kiếm xuất ra liên tục, chiêu thức liên miên bất tuyệt không ngừng. Thạch Thông tay chân luống cuống, chặt vật chống đỡ thể công của Lưu Côn, làm gì rảnh chân mà đuổi theo giết Mê Tiểu Kiếm? Lại tức tối, không ngừng kêu lên oai oái:

- Lưu Tư Không, mọi sự nên lấy lợi ích làm trọng, đừng vì nhất thời nóng nảy. Trước tiên nên giết chết Mê Tiểu Kiếm đã...

Võ công Lưu Côn vốn cao hơn Thạch Thông một bậc, nhưng giao chiến với Vương Tuyệt Chi một hồi, khí lực đã giảm đi đôi phần. Cho nên lúc này trở nên bình thủ với Thạch Thông. Hai người không đánh hơn ngàn chiêu thì rất khó có thể phân được thắng bại mới đúng. Đáng tiếc là Thạch Thông không có tâm trạng giao chiến, tinh thần phân tâm, nhất thời trúng một kiếm vào bụng. Trên bụng lập tức xuất hiện một vết thương dài khoảng bảy tấc.

Thạch Thông trúng một kiếm này mặc dù không quá đau đớn nhưng đã kích khởi hung tính của hắn. Hắn không thèm để ý đến Mê Tiểu Kiếm nữa, huy động trường đao điên cuồng chém ra, hoàn toàn muốn giết chết Lưu Côn, sau đó mới tính tiếp.

“Keng, keng...” đao kiếm va chạm nhau liên tục năm lần...đột nhiên dừng lại.

Lưu Côn đột nhiên cảm thấy một cỗ lực mạnh tiến đến bên cạnh, đẩy lui hắn lại vài bước. Ngược mắt nhìn rõ dung mạo người này, bỗng ngẩn người ra, lạnh lùng nói:

- Diêu Dặc Trọng, người cũng muốn nhúng tay vào mớ bong bong này sao?

Diêu Dặc Trọng bắt được cổ tay phải của Thạch Thông, khiến cho hắn không cách nào phát chiêu, sau đó nói:

- Các người muốn sống chết với nhau thì cũng không cần phải gấp, bây giờ phải chạy ra khỏi đây đã rồi hãy tính.

Lưu Côn quay đầu nhìn lại, đã thấy bên cạnh Tuyệt Vô Diễm đã xuất hiện hai người. Bên trái nàng là Vũ Đô Nhất Dương, bên phải chính là Linh Phách.

Thạch Thông cười lạnh nói:

- Chỉ bằng ba người đó mà muốn ngăn cản chúng ta? Ta chỉ cần một trăm chiêu là có thể thu phục được một người...

Hắn vừa nói vừa giơ bàn tay - vừa được Diêu Dặc Trọng buông ra - lên nhìn, chỉ thấy năm vết hằn sâu trên cổ tay, không khỏi hoảng sợ, không dám nói tiếp nữa.

Diêu Dặc Trọng thâm trầm nói:

- Rét trăm chân, tuy chết nhưng không ngã. Thiên Thủy mặc dù bị vây nhưng nếu bọn chúng điều động đến đây ba ngàn, năm ngàn người thì cũng có thể dễ dàng băm ba người chúng ta thành nhục tương ngay lập tức.

Hắn vừa nói xong thì Lưu Côn, Thạch Thông liền nghe thấy tiếng người ngựa xôn xao tiến tới, sắc mặt lập tức đại biến.

Thạch Thông thân kinh bách chiến, lịch duyệt thâm sâu, tuy phát hiện ra đã bị bao vây nhưng vẫn không mất đi sự bình tĩnh. Nhãn châu đảo một vòng quan sát tình thế, nói:

- Chúng ta có con tin trong tay, căn bản cũng không cần sợ bọn chúng đông người.

Đoạn hoành đao kẻ lên cổ Vương Tuyệt Chi, lớn tiếng nhìn Vũ Đô Nhất Dương nói:

- Mau lui ra, nhường đường cho bọn ta. Nếu không thì đầu tên tiểu tử bất trị này sẽ lập tức rơi xuống đất.

Hắn phản ứng cực nhanh, tình thế bây giờ đã đảo ngược, không quan tâm đến Mê Tiểu Kiếm nữa, quan trọng nhất là thoát khỏi nơi đây.

Vũ Đô Nhất Dương cười ha hả, nói:

- Người cho rằng dùng đao uy hiếp tên tiểu tử Hán nhân đó thì ta sẽ tha mạng cho người? Vương Tuyệt Chi chỉ là người vận lương cho chúng ta, nhưng ngay cả lương thực cũng bảo vệ không được, làm liên lụy đến hơn mười vạn người Khương trong thành. Ta còn hận không thể tự tay cắt lấy đầu của hắn, phát tiết phần nộ trong lòng. Bây giờ người giúp ta giết hắn, cũng là giúp cho ta đỡ một phen vất vả mà thôi.

Thạch Thông nghĩ bụng Vũ Đô Nhất Dương và Vương Tuyệt Chi trước giờ chưa từng gặp mặt lần nào, xem ra những lời vừa rồi là nói thật. Hắn tất sẽ không vì Vương Tuyệt Chi mà tha cho ba người. Xem ra phen này đã tính sai mất rồi.

Hắn tuy rung động trong lòng nhưng miệng thì vẫn không tỏ ra sợ hãi, đao trên tay khẽ cắt sâu vào cổ Vương Tuyệt Chi nửa tấc, nói:

- Vũ Đô Nhất Dương, người thử tiến lên một bước xem ta có dám làm thịt hắn không?

Vũ Đô Nhất Dương cũng không thèm để ý đến lời đe dọa của Thạch Thông, hắn quay sang nhìn Diêu Dặc Trọng nói:

- Thứ Sử, chúng ta hiểu được người chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng của Khương nhân, nhất thời hồ đồ nên mới phản bội Mê thủ lĩnh. Người lại từng vì Khương nhân lập đại công, mỗi một Khương nhân đều ghi tạc trong lòng, không bao giờ quên. Ai cũng có sai lầm, chỉ cần người hồi đầu, ta cam đoan từ Mê thủ lĩnh trở xuống đều hoan nghênh người, quyết không có địch ý trong lòng. - Ngươi khí và ánh mắt tràn ngập vẻ chân thành, tha thiết.

Lưu Côn, Thạch Thông đều tưởng Vũ Đô Nhất Dương đối với sự phản bội của Diêu Dặc Trọng sẽ hận tận xương tủy mới đúng. Ai ngờ Vũ Đô Nhất Dương lại không truy cứu việc Diêu Dặc Trọng phản bội, hơn nữa lại khuyên hắn quay đầu. Đây chẳng phải quá kỳ lạ sao?

Song Lưu, Thạch hai người đều có mưu có dũng, chỉ cần hồi tâm suy nghĩ một lát liền hiểu được ngay.

Diêu Dặc Trọng là đệ nhất cao thủ của người Khương. Hắn lại là tộc trưởng Xích Đình Khương, thủ hạ hơn bốn vạn người. Giờ phút này Khương Nhân đang đang trong cơn phong ba bão táp, nếu lại mất đi Diêu Dặc Trọng thì e rằng sẽ quân tâm tan rã nhanh chóng, Thiên Thủy cũng không cách nào có thể đứng vững nữa. Vì vậy Vũ Đô Nhất Dương cho dù có hận Diêu Dặc Trọng cũng tạm thời gác lại, khuyên hắn quay lại Khương Nhân đảng.

Thạch Thông lại nghĩ:

- Nếu là ta thì cũng sẽ gác mọi thù oán sang một bên, cùng Diêu Dặc Trọng liên thủ kháng cường địch, đợi khi đẩy lui địch nhân thì sẽ quay lại tính sổ với Diêu Dặc Trọng, đem tên phản đồ này băm vằm ngàn đao mới có thể hóa giải được mối hận trong lòng.

Diêu Dặc Trọng lắc lắc đầu nói:

- Vũ Đô Nhất Dương, hảo ý của ngươi, ta xin tâm lĩnh. Nhưng ngươi cũng biết tính cách làm người của ta: Nếu đã quyết định thì tuyệt không quay đầu lại.

Tuyệt Vô Diễm thấy Diêu Dặc Trọng cố chấp, không quay đầu lại, trong lòng nàng âm thầm mừng rỡ. Diêu Dặc Trọng phản bội Mê Tiểu Kiếm giết Hoàng Phủ Nhất Tuyệt, khiến cho nàng hận hấn thấu xương. Nếu để cho Diêu Dặc Trọng quay lại, hợp tác với Vũ Đô Nhất Dương và Khương Nhân đảng thì nàng muốn giết hắn, báo thù cho Hoàng Phủ Nhất Tuyệt cũng sẽ là việc thiên nan vạn nan. Bất quá Tuyệt Vô Diễm là người thâm trầm, chỉ bất động thanh sắc nghe Diêu Dặc Trọng và Vũ Đô Nhất Dương đối thoại.

Vũ Đô Nhất Dương nói:

- Thứ Sử, ngươi nên suy nghĩ lại, đừng ép ta phải giết ngươi. – Ngươi khí vừa mềm mỏng vừa cương quyết.

Diêu Dặc Trọng nghe vậy, mặt vẫn trơ trơ, không chút biểu cảm, nói:

- Nếu ngươi muốn giết ta thì xin cứ tự nhiên. Đã sai một lần, không thể sai nữa. Ta đã bất trung với Mê tộc trưởng một lần, bây giờ không thể thất tín thêm một lần nữa với Thạch Lặc!

Vũ Đô Nhất Dương đang muốn cất lời tiếp tục khuyên Diêu Dặc Trọng thì từ phía sau đã vang lên tiếng một người:

- Ngươi không cần khuyên nữa. Chút của ta đã hứa với hắn một chuyện mà các ngươi không bao giờ nghĩ ra. Người vì quyền lực mà chết, chim vì thức ăn mà vong mạng. Hắn cho dù phải đổi bằng tính mạng của chính mình thì cũng không bao giờ quay lại Khương Nhân đảng.

Lời vừa nói xong thì một đạo cầu vồng xuất hiện giữa không trung, cắt đứt cổ Anh Tuyệt.

Dị biến đột nhiên xảy ra, ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc.

Anh Tuyệt được Tuyệt Vô Diễm huấn luyện, tập nội công đã bốn năm, không dễ có thể đả thương được nó. Nhưng nó chỉ nặng có hai, ba mươi cân mà phải mang theo một người nặng cả trăm cân, dựa vào nội lực vỗ cánh liên tục mới có thể miễn cưỡng bay trên cao, không còn giữ được sự linh hoạt thường ngày. Một đạo đao dũng mãnh tuyệt luân, nhanh như tia chớp chém đến, Anh Tuyệt làm sao có thể tránh được, lập tức đầu lìa khỏi cổ, rơi xuống đất.

Anh Tuyệt chết đi, thân thể nó và Mê Tiểu Kiếm nhanh chóng rơi xuống đất. Mọi người còn đang trở mắt nhìn thì người kia đã từ phía sau Vũ Đô Nhất Dương vọt đến, bắt lấy Mê Tiểu Kiếm.

Người này vóc người vạm vỡ khôi ngô, ánh mắt như nhiếp hồn người khác – Thạch Hổ!

Vũ Đô Nhất Dương nhìn thấy Mê Tiểu Kiếm rơi vào tay Thạch Hổ, không khỏi thần thờ, suy nghĩ:

- Thì ra Thạch Lặc không những phái đến Thạch Thông, Lưu Côn, Mộ Dung Ngôi mà còn dùng đến Thạch Hổ! Ta tại sao không sớm nghĩ đến điều này? Với bản lĩnh của ba người Diêu Dặc Trọng, Mộ Dung Ngôi, Lưu Côn, sao lại có thể nghe mệnh lệnh của Thạch Thông? Thạch Lặc tất nhiên phải sai đại tướng thân tín đến. Chỉ hận là ta không sớm nghĩ ra!

Thạch Thông nhìn thấy Thạch Hổ, mừng rỡ nói:

- Đại ca, huynh đến thật đúng lúc. Nếu huynh đến chậm một bước, e bọn đệ đã phải chết.

Thạch Hổ ôm Mê Tiểu Kiếm, việc đầu tiên là hướng Lưu Côn cung kính lạy ba cái, đồng dục nói:

- Thạch Hổ bái kiến Lưu Tư Không.

Hành động này của hắn thật đường đột, bất quá không ai ở đây cảm thấy quái dị.

Mười ba năm trước, Thạch Lạc mới xây dựng cơ đồ, mẹ hắn và Thạch Hổ vẫn còn ở quê Vũ Hương. Sau đó Vũ Hương loạn lạc, mẫu thân Thạch Lạc và Thạch Hổ rơi vào tay Vũ Văn Tiên Ti.

Lưu Côn biết được việc này, bèn suất lĩnh quân đội, một kiếm giết chết một trăm bảy mươi tên Vũ Văn chiến sĩ, cứu được Thạch mẫu và Thạch Hổ, sau đó đưa họ đến Cát Pha giao cho Thạch Lạc.

Thạch Lạc tự nhiên hiểu được tâm ý của Lưu Côn, liền sai người hồi đáp khẩu lệnh đến Lưu Côn:

- Người tuy có ơn cứu mẹ ta nhưng chuyện đại sự quan trọng hơn tư tình. Ta đã quyết định quy phục Hung Nô Hán Vương Lưu Thông, người không cần lao tâm khuyên nhủ ta nữa.

Mặc dù là như vậy nhưng Thạch Lạc vẫn còn thiếu Lưu Côn một món nhân tình. Cho nên mười ba năm qua, Thạch Lạc đối với Lưu Côn vẫn hạ thủ lưu tình. Chính vì vậy Lưu Côn mới có thể tồn tại giữa vùng Tây Bắc – lãnh địa của quần Hồ - chừng đấy năm trời.

Thạch Lạc thiếu Lưu Côn một món nhân tình thì Thạch Hổ lại thiếu Lưu Côn một mạng! Nếu không có Lưu Côn cứu giúp thì hắn đã sớm bị người của tộc Vũ Văn Tiên Ti giết chết.

Cho nên Thạch Hổ khi nhìn thấy Lưu Côn thì không thể không khấu đầu lạy tạ.

Mọi người có mặt nơi này đều là người kiến văn quảng bác, đã sớm biết Lưu Côn và Thạch Hổ có mối quan hệ này. Cho nên nhìn thấy Thạch Hổ hướng Lưu Côn lạy tạ cũng không hề ngạc nhiên.

Lưu Côn tiến lên, đưa tay nâng Thạch Hổ đứng dậy, nói:

- Người với ta là địch, không phải là bạn. Khi đối địch cũng không cần khách khí, không cần phải khấu đầu như vậy.

Thạch Hổ đứng lên, lắc đầu nói:

- Thạch Hổ và Tư Không tại chiến trường giao phong, đương nhiên sẽ không cần khách khí, cho dù Thạch Hổ có chém đứt đầu Tư Không thì cũng tuyệt không do dự. Tuy nhiên lần gặp mặt đầu tiên này không thể không khấu đầu.

Lưu Côn đáp:

- Nói hay lắm. – Đoạn im lặng không nói nữa.

Thạch Hổ đi đến trước mặt Thạch Thông nói:

- Thả hắn ra.

Thạch Thông cảm thấy khó hiểu, nhìn Thạch Hổ hỏi lại:

- Sao vậy?

- Vương Tuyệt Chi là hảo bằng hữu của ta, mau thả hắn ra.

Thạch Thông vắt vẻo lưng mới đặt được khối “thịt béo” Vương Tuyệt Chi này lên thớt, sao có thể dễ dàng buông tha? Bèn nói:

- Vương Tuyệt Chi võ công cao cường. Nếu hôm nay thả hổ về rừng thì tất sẽ trở thành hậu họa vô cùng sau này.

Thạch Hổ sa sầm nét mặt, nhìn chằm chằm Thạch Thông, Thạch Thông bất giác sợ hãi đến chân động trong lòng, không dám nói gì nữa, đành phải hạ đao từ trên cổ Vương Tuyệt Chi xuống, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, xem như ngươi may mắn!

Đột nhiên Vương Tuyết Chi phát ra một tiếng cười dài, ra tay như điện, chớp lấy cổ tay Thạch Thông, dùng sức bẻ mạnh. “Rắc” – một thanh âm khô khốc vang lên, cổ tay Thạch Thông đã gãy đoạn, hơn nữa từ đùi cũng truyền lên một trận đau đớn kịch liệt.

Đã thương Thạch Thông xong, Vương Tuyết Chi nhanh chóng đào tẩu, thân hình chớp mắt đã ở ngoài một trượng, lớn tiếng nói:

- Thạch tướng quân, đa tạ ngươi nghĩ đến tình xưa, mở miệng cứu một mạng của ta!

Lại quay sang nhìn Lưu Côn nói:

- Đa tạ Lưu tướng quân cứu mạng.

Vương Tuyết Chi mặc dù bị thương không nhẹ nhưng hấn lại nhân thế giả vờ bị thương cực nặng, ngay cả nhúc nhích cũng không được, chờ cơ hội khổng chế Diêu Dặc Trọng. Thạch Thông chưa đủ bản lĩnh gây khó khăn cho hấn, Lưu Côn thì nửa địch nửa bạn cũng không tính là đối thủ đáng sợ. Chỉ duy có Diêu Dặc Trọng là khiến hấn phải lo lắng mà thôi.

Song tình thế liên tục thay đổi, đầu tiên là sự xuất hiện của Vũ Đô Nhất Dương, tình thế nghịch chuyển, chỉ cần hấn có thể nghĩ ra phương pháp chạy đến bên Vũ Đô Nhất Dương thì ba người Diêu Dặc Trọng, Thạch Thông, Lưu Côn sẽ có Vũ Đô Nhất Dương đối phó. Bất quá hấn vẫn phân vân, không biết làm sao để có thể giúp Lưu Côn thoát khỏi nơi này?

Sau đó Thạch Hổ lại xuất hiện, giết Anh Tuyết, đoạt lấy Mê Tiểu Kiếm. Nếu Vương Tuyết Chi không bị thương thì còn có thể ngăn cản Thạch Hổ, nhưng bây giờ thì ngay cả Vương Tuyết Chi đã lực bất tòng tâm.

Vương Tuyết Chi đánh giá tình huống, hấn biết với võ công của Thạch Hổ thì tuyệt không thể đoạt lại Mê Tiểu Kiếm, chỉ còn cách hạ thủ đối với Thạch Thông cho hả giận, sau đó chạy thoát ra khỏi phạm vi trường kình của Thạch Hổ, mới dừng lại nói chuyện.

Thạch Thông không kịp phòng bị, lập tức trúng chiêu, khụy xuống mặt đất.

Hấn vốn tính tình cương ngạnh, thân kinh bách chiến, đã bị thương không biết bao nhiêu lần. Cho dù bị địch nhân chém lên người mười đao cũng không hé răng rên một tiếng, tại sao bây giờ lại quỳ xuống mặt đất? Nguyên là lần này đùi hấn đã bị một thanh đoản kiếm đâm thủng, không muốn quỳ cũng phải quỳ xuống.

Thanh đoản kiếm này lúc này đã xuyên qua xương chậu, ghim Vương Tuyết Chi vào tường. Vương Tuyết Chi sau khi bẻ gãy cổ tay Thạch Thông, đã dùng thủ pháp cực nhanh rút kiếm, đâm vào đùi Thạch Thông. Sau đó thì triển Dịch Bộ Dịch Xu bỏ chạy. Hấn nhanh tay xuất thủ, nhanh chân bỏ chạy. Thạch Thông chưa kịp nhìn rõ thì đã gãy tay, thủng chân.

Thạch Hổ trào phúng nói:

- Bây giờ ta mới biết Lang gia cuồng nhân Vương Tuyết Chi cũng không phải là người không thể ứng phó được.

Thạch Thông là người của Trương Tân, Thạch Hổ luôn bất hòa với hấn. Bây giờ Thạch Thông bị bẽ mặt như vậy, Thạch Hổ không khỏi cảm thấy có chút hả hê.

42. Q.5 - Chương 6: Ác Bá Cướp Kiệu Hoa

Vũ Đô Nhất Dương cất cao giọng nói:

- Thạch Hổ, ngươi đã bị chúng ta bao vây, mau buông Mê thủ lĩnh ra. Khi đó còn có thể thương lượng cho ngươi toàn mạng. Nếu không tất sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, tự gánh lấy hậu quả! – Hấn biết bốn người của đối phương thì Thạch Hổ là người đứng đầu, đương nhiên lên tiếng nói chuyện với Thạch Hổ.

Vũ Đô Nhất Dương nói lời này cũng không hề khoa trương. Thử nhìn tình hình xung quanh tràng diện thì rõ. Trong con hẻm nhỏ thì hai bên đầu tường đều có ít nhất năm trăm cung thủ, trong tay lăm lăm cung cứng tên nhọn, chĩa vào bốn người Thạch Hổ. Cho dù ngươi có bản lĩnh cao cường như thế nào cũng

không thể thoát khỏi một trời tên bắn đến. Cho dù có thoát khỏi cung thủ thì xung quanh đây còn dày đặc Khương binh chờ sẵn. Tình thế này thì ngay cả Thạch Hổ cũng hoàn toàn không có một phân nào có thể thoát được.

Vũ Đô Nhất Dương nói xong lời này cũng im lặng quan sát phản ứng của đối phương. Bất quá Vương Tuyết Chi đột nhiên không nén được nở một nụ cười.

Thạch Hổ một tay ôm Mê Tiểu Kiếm, một tay nắm lấy thi thể không đầu của Anh Tuyết, song chưởng phân ra lập tức dễ dàng bứt ra song trảo Anh Tuyết cắm trên đùi Mê Tiểu Kiếm. Ưng trảo cong vòng, co quắp lại, cắm sâu vào thịt Mê Tiểu Kiếm nhưng hần khéo léo tách ra không làm rách một chút thịt nào.

Xảo kinh trong hành động đơn giản đó nhìn thì nhẹ nhàng nhưng đã vận dụng đến cực độ. Vương Tuyết Chi không khỏi bội phục, vỗ tay khen:

- Hảo công phu!

Thạch Hổ vứt bỏ đi thân thể Anh Tuyết, khẽ liếc mắt xem xét qua tình trạng của Mê Tiểu Kiếm, đoạn nhủ mày nói:

- Tòng phụ sai ta phải mang tên tiểu tử này nguyên vẹn trở về. Bây giờ hần tựa hồ nửa sống nửa chết, xem ra không còn chống chọi được nữa khắc nữa. Chỉ còn cách tiêu hao một chút nội lực, bảo trụ tính mạng của hần trước đã.

Hần khoanh chân ngồi xuống, đơn chưởng đặt lên Linh Thai huyết trên đỉnh đầu, chưởng còn lại đặt lên Phong Phủ huyết nơi bối tâm Mê Tiểu Kiếm, đoạn nói:

- Diêu Thứ Sử, ta dùng nội lực duy trì tính mạng cho chủ nhân cũ của ngươi. Ngươi làm hộ pháp cho ta, tránh cho đám người lộn xộn này không biết tốt xấu tiến lên nhiều loạn, hại chết Mê Tiểu Kiếm, hại ta sẽ bị tòng phụ chửi mắng. Như vậy thì không được.

Mọi người nghe Thạch Hổ thản nhiên thốt ra lời ấy, không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Người này lớn gan, hành động ngông cuồng, kiêu ngạo cực điểm. Trong vòng vây trùng trùng điệp điệp của địch nhân lại dám dùng nội lực bản thân, bảo vệ tính mạng cho Mê Tiểu Kiếm. Đơn giản xem tất cả Khương binh, cung thủ xung quanh đây như vô vật. Song Thạch Hổ chính là đang làm công việc bảo toàn mạng sống cho thủ lĩnh của Khương Nhân đảng. Nơi này ai dám ngăn cản hần?

Diêu Dặc Trọng đột nhiên nói:

- Khoan! Thạch Hổ, lúc trước Thạch Lặc muốn chúng ta giết Mê Tiểu Kiếm, cắt lấy thủ cấp của hần. Giờ đây ngươi lại muốn cứu Mê Tiểu Kiếm. Cuối cùng lời nào mới là thật?

- Tòng phụ của ta đã thay đổi chủ ý. Bây giờ người muốn gặp một vị thủ lĩnh Khương nhân còn sống, muốn nói chuyện với Mê Tiểu Kiếm một đoạn. Một cái thủ cấp cho dù bảo trì tốt cỡ nào thì cũng không thể nói ra một câu, nói chuyện thế quái nào được!

Diêu Dặc Trọng lại nói:

- Thạch Lặc muốn nói chuyện nhiều hay ít với Mê Tiểu Kiếm ta không cần quan tâm. Ta chỉ quan tâm một điều, nếu ta không lấy được thủ cấp của Mê Tiểu Kiếm thì Thạch Lặc sẽ không đáp ứng lời hứa đối với ta. Thạch Hổ tướng quân, ngươi nói ta nên làm thế nào?

Thạch Thông cười lạnh chen vào:

- Chỉ trách ngươi võ công quá tệ, làm việc bất lực, không thể giết được Mê Tiểu Kiếm. Nếu không thì lúc này đã đại công cáo thành. Cho dù Đại tướng quân có thay đổi chủ ý, sai đại ca đến cứu Mê Tiểu Kiếm thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Thạch Hổ mặc dù luôn coi thường Thạch Thông nhưng Thạch Thông vẫn luôn sợ Thạch Hổ. Giờ đây vẫn gọi là “Thạch Hổ đại ca” như trước.

Diêu Dặc Trọng nhìn đăm đăm Thạch Thông, ánh mắt mang theo vẻ khinh thường. Chậm rãi nói:

- Ta nghĩ ngươi nên hiểu rõ hai việc.

Thạch Thông hỏi:

- Hai việc gì?

- Thứ nhất: Ta tuy không có bản lĩnh giết chết Thạch Hổ, Lưu Côn và người. Nhưng muốn giết Mê Tiểu Kiếm thì e rằng cả ba người các người hợp sức lại vị tất cũng đã bảo vệ được hần.

Thạch Thông hừ một tiếng, nói:

- Mê Tiểu Kiếm mà chết thì người chẳng phải cũng sẽ phải chết sao?

Mê Tiểu Kiếm chết, Khương nhân đương nhiên nổi giận tấn công. Bốn người bọn họ còn đường sống sao?

Diêu Dặc Trọng lạnh lùng cười, lộ ra hàm răng trắng nhởn, nói:

- Người cho rằng ta sợ chết?

Vũ Đô Nhất Dương thấy thế vội cất tiếng chen ngang:

- Thứ Sử, ngàn vạn lần không được sinh cường nhất thời. Mê tộc trưởng đối với Khương nhân ân trọng như núi, ngàn vạn lần không được giết người.

Vũ Đô Nhất Dương biết rõ tính cách của Diêu Dặc Trọng, không thể dùng cái chết để uy hiếp được. Diêu Dặc Trọng không phải là một người sợ chết.

Tộc trưởng Xích Đình Khương – Diêu Dặc Trọng – cho dù mang danh là phản đồ, quỷ kế đa đoan, âm mưu tàn độc.. nhưng không ai dám nghĩ hần là một người hèn nhát, sợ chết.

Thạch Thông không đồng ý, chỉ nói:

- Người đã nói việc thứ nhất, còn việc thứ hai?

Diêu Dặc Trọng lạnh nhạt nói:

- Thứ hai: Cho dù ta giết không được Mê Tiểu Kiếm nhưng muốn lấy mạng người thì dễ như trở bàn tay.

Thạch Thông nóng mũi, nói:

- Ha ha, dễ như trở bàn tay? Người thử xem! Người khác sợ người nhưng Thạch Thông ta thì tuyệt không sợ người.

Thạch Hổ quát:

- Thạch Thông, cầm mõm!

Thạch Thông lập tức ngậm miệng không dám nói nữa, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Diêu Dặc Trọng, tràn ngập vẻ khiêu khích.

Thạch Hổ quay sang nhìn Diêu Dặc Trọng nói:

- Thứ Sử, người cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi. Nếu không có người giúp sức thì ta cũng không thể bắt được Mê Tiểu Kiếm. Thạch Hổ ta thay mặt tông phụ cam đoan nếu ta có thể mang theo Mê Tiểu Kiếm rời khỏi thành Thiên Thủy thì sẽ lập tức lui binh, cũng sẽ giúp người thành lập Khương nhân quốc tại Tây Khương. Tuyệt không nuốt lời!

Vũ Đô Nhất Dương và Linh Phách bây giờ mới hiểu được vì sao một Diêu Dặc Trọng cao ngạo lại có thể đáp ứng Thạch Lặc, phản bội Mê Tiểu Kiếm.

Diêu Dặc Trọng gia nhập Khương Nhân đảng là vì muốn lập nên Khương Nhân quốc. Lần này Thạch Lặc đã hứa giúp Diêu Dặc Trọng lập quốc. Hơn nữa nếu Khương Nhân đảng dựng nước thành công thì Diêu Dặc Trọng cao lắm cũng chỉ là khai quốc công thần, tuy nhiên nếu Diêu Dặc Trọng tự mình dựng nước thì sẽ trở thành khai quốc quân chủ. Việc này không phải sẽ hấp dẫn lắm sao?

Thạch Hổ cố ý nói rõ ra điều này, dụng ý của hần muốn làm tan rã quân tâm Khương nhân. Nếu hần có thể mang Mê Tiểu Kiếm thoát khỏi nơi này thì lòng quân Khương Nhân đảng cũng sẽ tan rã, còn bao nhiêu người muốn liều mạng với hần nữa?

Vương Tuyết Chi lại cảm thấy nghi hoặc vô cùng:

- Thạch Lặc tìm thiên phương vạn kế để ngăn cản Mê Tiểu Kiếm lập nên Khương Nhân quốc. Vì sao hôm nay lại đồng ý giúp Diêu Dặc Trọng lập quốc? Chuyện này thực sự mâu thuẫn với nhau.

Thạch Lặc cuối cùng vì sao lại nghĩ ra đạo lý này?

Tâm trạng của Vũ Đô Nhất Dương và Linh Phách lại càng trở nên khẩn trương: Quả nhiên là diệu kế! Thạch Lặc nếu giết sạch Khương Nhân đảng thì cũng chỉ giết được mười ba vạn Khương nhân. Phía Tây vẫn còn đến ba, bốn trăm vạn người Khương. Tiêu diệt một Khương Nhân đảng thì sẽ có cái thứ hai, cái thứ ba xuất hiện. Chỉ bằng giúp Diêu Dặc Trọng thành lập Khương Nhân quốc, một mặt có thể làm giảm bớt sự phản kháng của Khương nhân, một mặt có thể để cho nội bộ Khương nhân tàn sát lẫn nhau. Khi đó Thạch Lặc có thể rung đùi, điều binh lực về phương Nam. Toàn lực tiêu diệt Tư Mã thị. Nếu diệt được triều đình Giang Tả, sau này Diêu Dặc Trọng có làm loạn thì Thạch Lặc cũng có thể dễ dàng đối phó được.

Vương Tuyết Chi không nghĩ ra dụng ý của Thạch Lặc nhưng Vũ Đô Nhất Dương và Linh Phách lại có thể dễ dàng nghĩ ra? Thực ra Vũ Đô Nhất Dương và Linh Phách không phải là thông minh hơn Vương Tuyết Chi nhưng hai người này trước nay luôn coi việc chính sự, hành quân chinh chiến, thông thạo mưu lược. Cái loại quỷ kế tung hoành liên hợp này bọn họ đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Chỉ có Vương Tuyết Chi là cuồng sĩ như một cánh dã hạc tại chốn giang hồ cho nên cách nhìn nhận trên chiến trường đương nhiên kém bọn họ một bậc.

Diêu Dặc Trọng gật đầu nói:

- Nếu người nói như vậy thì ta an tâm. Thạch Hổ, ta tin người một lần.

Thạch Hổ quay đầu nhìn Lưu Côn nói:

- Lưu Tư Không, ta cũng cam đoan trong vòng một tháng, tông phụ của ta sẽ trả lại Tịnh Châu cho ông. Trong vòng nửa năm sau cũng sẽ không công kích. Đương nhiên ta với ông sớm muộn cũng phải tiêu diệt đối phương. Bởi vậy sau nửa năm, ta có đoạt lại Tịnh Châu, có giết chết ông hay không thì cũng chưa biết được.

Lưu Côn cười nói:

- Nói không chừng ta sẽ giết người, thu phục cả Trung Nguyên đấy.

Thạch Hổ lắc đầu nói:

- Bằng vào sức ông? Chỉ sợ không có khả năng này.

Thạch Hổ rất cao ngạo, Lưu Côn mặc dù là ân nhân nhưng hắn nói chuyện cũng không hề nể mặt nửa phần. Huống chi quan hệ đến thể diện của người Yết. Hắn nói chuyện lại càng không để rơi xuống thể hạ phong.

Lưu Côn nghe vậy, im lặng một lúc lâu, sau đó nói:

- Ta đích xác không phải là đối thủ của Thạch Lặc, ngay cả người ta cũng vị tất thắng được. Nhưng Hán nhân trong thiên hạ rất nhiều. Nếu Hán nhân liên thủ lại thì đó sẽ là lúc người Hồ diệt vong.

Thạch Hổ cười khểnh nói:

- Đừng nằm mộng. Hán nhân luôn chia rẽ nhau, đều muốn tự mình làm chủ, làm sao có thể liên thủ tất cả lại với nhau? Tỷ như huynh đệ kết nghĩa Tổ Địch của người lung lạc Giang Hữu Liên Hoàn Bang đã bảy tám năm nay nhưng Hòa Mân có thêm để ý nữa câu không? Nếu Hòa Mân và Tổ Địch liên thủ thì trận chiến bảy tháng trước tại Tần Lĩnh, kẻ bại trận đã là ta chứ không phải là hắn. Khi đó Hoài Hà lương ngân đã có thể trở về tay họ Tư Mã.

Lưu Côn không cách nào phản bác được, khẽ than:

- Thạch Hổ, người nói đúng. Người thắng.

Thạch Hổ lại nói:

- Vũ Đô Nhất Dương, nếu người muốn Mê Tiểu Kiếm chết nhanh thì cứ hạ lệnh cho thủ hạ phóng tên đi. –
Dứt lời không để ý câu trả lời của Vũ Đô Nhất Dương, vận khí rót sang người Mê Tiểu Kiếm.

Lúc này bốn phía đều trở nên im lặng như một mảnh đất chết. Ai cũng không dám vọng động, sợ làm Thạch Hổ phân tâm, chân khí chạy loạn sẽ ảnh hưởng đến tính mạng Mê Tiểu Kiếm.

Không lâu sau, hô hấp của Mê Tiểu Kiếm đã dần trở nên trầm ổn. Thạch Hổ mệt mỏi, thân đầy mồ hôi, thu tay lại.

Với võ công của Thạch Hổ, cho dù quyết đấu với nhất đẳng cao thủ năm trăm chiêu cũng không mệt đến thế. Nói vậy để có thể hình dung thương thế của Mê Tiểu Kiếm nặng thế nào.

Vương Tuyệt Chi nén không được, lên tiếng:

- Mê Tiểu Kiếm ngoại trừ dùng nội lực bảo trụ tính mạng thì còn phải ăn và tìm một vị đại phu.

Vũ Đô Nhất Dương cũng hiểu như vậy. Tuy nhiên trong thành Thiên Thủy bây giờ làm gì còn thứ gì để ăn? Bất quá bản thân hắn cũng là một vị đại phu, bèn nói:

- Thạch Hổ, người đồng ý để cho ta xem xét thương thế của Mê tộc trưởng được không?

Thạch Hổ gật đầu:

- Ta cũng đang muốn mời Vũ Đô tộc trưởng đến xem.

Vũ Đô Nhất Dương tiến lên xem xét vết thương của Mê Tiểu Kiếm.

Hắn bắt mạch, mở mí mắt Mê Tiểu Kiếm lên quan sát, thần sắc trên mặt càng ngày càng sa sầm xuống, cuối cùng khóe mắt ngân ngấn nước mắt, nức nở nói:

- Mê tộc trưởng...

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ của Vũ Đô Nhất Dương đều biết không ổn, rất nhiều người không nhịn được đã bật khóc.

Thạch Hổ than thở:

- Mê Tiểu Kiếm cụt tay vốn chỉ là ngoại thương, chỉ cần cầm máu kịp thời thì đâu thể nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng hắn nhiều ngày chưa ăn, thân thể suy nhược cực điểm, sau đó lại bị các vị tranh đoạt một trận. Tới bước này cơ sở sinh cơ đã hoàn toàn bị chặt đứt. Nội lực của ta chỉ có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch của hắn mà thôi. Một lúc nữa hắn sẽ chết.

Vũ Đô Nhất Dương đột nhiên lui về sau năm bước, sợ Thạch Hổ bắt hắn làm con tin. Đoạn lau nước mắt, lớn tiếng nói:

- Thạch Hổ, Mê tộc trưởng nếu chết thì người cũng không thể sống được. Chuẩn bị chết theo Mê tộc trưởng đi là vừa.

Hắn đang định hạ lệnh bắn tên thì Thạch Hổ đã lạnh lùng nói:

- Mê Tiểu Kiếm vẫn còn một chút sinh cơ. Nếu người không chịu nhường đường cho ta đem Mê Tiểu Kiếm đi gặp đại phu thì hắn sẽ chết chắc.

Vũ Đô Nhất Dương vội nói:

- Thạch Hổ, người tưởng rằng nói vậy là có thể thoát thân sao? Thương thế của thủ lĩnh đã đến mức cử tử nhất sinh, cho dù là Y Thần cũng chưa chắc đã cứu khỏi. Người tìm một đại phu bình thường thì có ích gì?

Hơn nữa Y Thần mặc dù có thể cải tử hồi sinh như Biển Thước nhưng giết cha hắn chính là đại bá của Mê Tiểu Kiếm - tộc trưởng trước kia của Mê Đường tộc – Mê Quốc. Y Thần hận không thể giết sạch Mê Đường tộc, phát tiết phần hận. Cho nên Y Thần dù có ở Thiên Thủy cũng không bao giờ chịu trị thương cho Mê Tiểu Kiếm.

Thạch Hổ nói:

- Ngoài Y Thần, còn có một người có thể trị được thương thế cho Mê Tiểu Kiếm.

Vũ Đô Nhất Dương cười lạnh:

Thạch Hổ, người đừng khoác lác. Trên đời này nếu còn có ai có thể chữa khỏi cho Mê tộc trưởng thì cho dù ta phải đập đầu lấy người một trăm cái, một vạn cái ta cũng sẽ làm.

Thạch Hổ điềm nhiên nói:

- Vũ Đô Nhất Dương, không lẽ người đã quên dưới trướng tông phụ của ta có một vị thần tăng danh xưng Trúc Phật Đồ Trùng?

Ai trong quân đội cũng đều biết bên phía Thạch Lạc có một gã đại hòa thượng, pháp lực thông thần đã bước vào Huyền quan, gần như là thần tiên. Mặc dù chưa ai nghe Trúc Phật Đồ Trùng chữa bệnh nhưng nếu nói y thuật của lão có thể so với Y Thần thì cũng không ai không dám tin.

Thạch Hổ nói xong, cũng không để ý đến chúng nhân, tự ôm lấy Mê Tiểu Kiếm nhanh chóng bước đi.

Mọi người đều tách ra, nhường cho hắn một con đường đi ra, không ai dám ngăn cản, kể cả Tuyệt Vô Diễm. Thạch Hổ giết Anh Tuyệt, Diêu Dặc Trọng giết Hoàng Phủ Nhất Tuyệt, Tuyệt Vô Diễm thề bắt lương lập với hai người này. Nhưng tình thế trước mắt cũng đành phải nhẫn nhịn mà thôi.

Vũ Đô Nhất Dương mắt nhìn chăm chăm theo Thạch Hổ rời đi. Đột nhiên sắc mặt đại biến, phi thân tiến lên.

Diêu Dặc Trọng võ công còn cao hơn Vũ Đô Nhất Dương, hắn đã đi trước một bước, chặn Thạch Hổ lại, lạnh lùng nói:

- Thạch Hổ, người dám gạt ta! Người đã nói sẽ lập tức lui binh, không công thành, không làm thương tổn một người Khương nào!

Chỉ thấy một đạo binh mã đang chạy đến, ít nhất cũng hai, ba trăm người. Xem bộ dáng như sinh long hoạt hổ, hiển nhiên là người được ăn uống đầy đủ, tất không phải là Khương nhân trong thành Thiên Thủy.

Vương Tuyệt Chi nghĩ bụng:

- Không lẽ Thiên Thủy thất thủ, quân đội Thạch Lạc đã tiến vào đây chém giết?

Thạch Hổ cũng cảm thấy nghi hoặc không thôi. Hắn chờ khi nhìn rõ dung mạo của lộ binh mã đó thì cất tiếng:

- Diêu Dặc Trọng, Vũ Đô Nhất Dương, các người đều thấy rõ ràng bọn họ đều là Hán nhân, không phải quân đội của ta.

Vũ Đô Nhất Dương quát:

- Thạch Hổ, người đang giở trò hý lộng gì đây? Đám Hán nhân này đến Thiên Thủy là có âm mưu gì?

Thạch Hổ cười khổ nói:

- Ta cũng không biết ta có âm mưu gì nữa. Ta căn bản chẳng biết đám Hán nhân này là thần thánh phương nào. – Nói đến đây về mặt chợt thoáng biến đổi, tựa như đã nhận ra một người trong đám võ sĩ đang đến.

Vương Tuyệt Chi so với Thạch Hổ thì còn nhận ra người đó sớm hơn Thạch Hổ. Trang phục người đó nổi bật trong đám đông, Vương Tuyệt Chi lại nhìn thấy răng vàng trong miệng hắn, nếu muốn không nhận ra kẻ này cũng là rất khó.

Người này chính là Kim Vương Kim Quý Tử!

Vũ Đô Nhất Dương lúc này cũng đã nhận ra, kêu lên:

- Kim Quý Tử, rốt cuộc người đã đến!

Vũ Đô Nhất Dương và Kim Quý Tử giao hảo đã hơn mười năm. Lần này Mê Tiểu Kiếm giao dịch với Kim Quý Tử đều là do một tay Vũ Đô Nhất Dương tiến hành.

Kim Quý Tử vốn hòa lẫn trong đám võ sĩ, nhìn thấy Vũ Đô Nhất Dương mới tách ra, kêu lớn:

- Vũ Đô lão đầu, lương thực đã đến, may mắn không làm nhục mệnh.

Hắn dừng lại một chút, lại nói:

- Lương thực đã đến, thỉnh mời người trả phí vận chuyển cho ta. Tổng cộng ba vạn ba ngàn lượng hoàng kim!

Vũ Đô Nhất Dương nghe đến đây, vừa mừng vừa sợ, vội hỏi:

- Lương thực không phải đã bị Thần Lực Thập Tam Tiên của Mộ Dung Ngôi dùng hỏa tiễn thiêu rụi rồi hay sao? Người lại đột ngột.....

Kim Quý Tử đắc ý dương dương nói:

- Một tên ác bá muốn cướp lấy tân nương, cướp được kiệu hoa nhưng tân nương lại không có mặt trong kiệu. Nguyên nhân là vì đâu?

Vũ Đô Nhất Dương lắc đầu nói:

- Đùng vòng vo nữa, ta đoán vốn luôn luôn sai.

Kim Quý Tử nhìn thấy Vương Tuyết Chi mỉm cười, biết người này đã hiểu, bèn cười nói:

- Vương công tử, người nói đi.

Wương Tuyết Chi nói:

- Bởi vì kiệu hoa khi đó còn chưa đến nhà gái, chưa đón lấy tân nương.

Vũ Đô Nhất Dương càng ngơ ngác:

- Cái này thì có quan hệ gì đến lương thực?

Wương Tuyết Chi lại hỏi:

- Ác bá đoạt kiệu hoa vậy lúc đó tân nương ở đâu?

Vũ Đô Nhất Dương vô thức trả lời:

- Đương nhiên là đang đợi ở nhà.

Wương Tuyết Chi cười lớn:

- Đúng là như vậy! Thần Lực Thập Tam Tiên chỉ thiêu rụi đi “kiệu hoa” trống rỗng mà thôi. “Tân nương” thật sự vẫn còn trong tay Kim Quý Tử.

Kim Quý Tử giơ ngón cái khen Vương Tuyết Chi:

- Không sai. Ta cố ý phân công Vương công tử vận lương, dẫn dụ tai mắt địch nhân. Sau đó tự ta suất lĩnh hai trăm năm mươi lăm hảo hán mạnh mẽ, mỗi người đeo trên lưng một trăm cân lương thực, men theo đường phía Bắc, băng rừng lội suối mà đi. Cuối cùng đã đến được đây.

Hắn nói nhưng lời này thật ra đã giấu đi một chuyện: Đoàn xe của Vương Tuyết Chi thực ra bị phát giác sớm là do hắn cố tình sai người tung tin này ra ngoài, cố ý dẫn dụ địch nhân toàn lực tấn công Vương Tuyết Chi, phân tán sự chú ý đối với hắn.

Hắn vốn cũng tưởng rằng Vương Tuyết Chi hẳn phải chết. Ai ngờ Vương Tuyết Chi lại còn sống, quả thực là kỳ quái. Bất quá đó chỉ là suy nghĩ trong lòng, tuyệt không thể để lộ ra ngoài mặt.

Wương Tuyết Chi tự nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này, nhưng tính hắn khoáng đạt đã quen cũng không làm âm lên, chỉ âm thầm nghĩ trong lòng:

- Lão hồ ly, ta đánh ngươi một trận, ngươi lại âm mưu đưa ta đi gặp Diêm Vương, quyết không chịu thiệt. Quả nhiên là thương nhân.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Xe lương bị thiêu, ta thấy trong xe trống rỗng, trong lòng đã nghi ngờ. Kim Quý Tử quả nhiên là có mưu kế khác.

Vũ Đô Nhất Dương cười to nói:

- Gia Cát Khổng Minh có kế không thành, Kim tiên sinh có kế “không xe”, không hề thua kém tiền nhân.

Lúc này Thạch Hổ, Diêu Dặc Trọng, Lưu Côn không biết đã rời đi từ lúc nào.

Một làn gió mang theo mùi gạo chín bay đến. Mọi người đã đói từ rất lâu, ngửi được mùi cơm chín trong lòng không khỏi chấn động, nước dãi chảy đầy miệng, không nhin được hưởng nơi có mùi thơm truyền đến cảm đầu mà chạy.

Kim Quý Tử nói:

- Chúng tôi sức người có hạn, mỗi người chỉ có thể mang theo bảy mươi cân lương thực chỉ toàn là gạo. Thịt, lúa mạch, bột mì và các thứ khác thì không mang theo. Chúng tôi biết mọi người đã đói rất lâu nên khi vào thành đã đưa gạo cho Quý Trì An. Bây giờ chắc hẳn đã nấu chín thành cơm.

Vũ Đô Nhất Dương nghe vậy, buồn bã nói:

- Nếu Mê tộc trưởng sớm biết lương thực sắp đến thì người đã không cần phải hy sinh một cánh tay. Bây giờ Thiên Thủy đã tốt hơn trước nhưng sinh tử của người lại thật đáng lo. Người Khương trong ngàn năm nay mới sinh ra một vị đại anh hùng như vậy, không nghĩ ra lại có thể có nguy cơ chết sớm đến thế. – Nghĩ đến trong lòng nhất thời đau đớn, không còn tâm tình đi ăn cơm nữa.

Khương nhân dưới sự sắp xếp của Linh Phách, đã lập tức tiến hành ăn cơm.

Vương Tuyệt Chi ngáp một cái, nói:

- Thật là mệt mỏi. – Nói xong liền thản nhiên nằm xuống ngủ ngay trên đường.

Hắn đương nhiên là đói, nhưng cũng chưa đến nỗi đói như Khương nhân. Cũng giống như tiểu thành so với đại thành vậy. Hơn nữa vết thương trên người đau đớn, muốn ngủ một giấc, dưỡng thương đã.

43. Q.5 - Chương 7: Ăn Gà

Vương Tuyệt Chi ngủ một giấc thật ngon lành.

Nghe nói một người bị thương muốn trị liệu thương thế thì ngủ là một phương pháp hữu hiệu hơn nhiều so với việc ngồi xuống thở nấp, thở nhập chân khí. Hơn nữa tinh hoa của Dịch Học Vương gia chính là tập trung vào bốn chữ “Tự Cường Bất Tức”. “Tự Cường” là không ngừng làm cho bản thân mạnh lên, “Bất Tức” nghĩa là không được ngừng nghỉ, gián đoạn. Có thể khi nhanh khi chậm nhưng không được “nhất bộ thập hàn” (1), khi tĩnh là vận công, ngủ là tán công. Có như vậy mới hợp với thiên đạo.

Vương Tuyệt Chi vốn muốn ngủ thật lâu nhưng lại bị một loạt tiếng động kỳ quái đánh thức.

Tiếng động này không đơn thuần chỉ là thanh âm truyền đến tai mà nó nửa như mang theo một cảm giác trầm trọng, tựa như cả mười vạn Khương nhân tụ tập lại, nửa lại như trống rỗng - không có gì cả.

Vương Tuyệt Chi cho đến bây giờ cũng chưa từng “nghe” qua loại thanh âm kỳ quái như vậy.

Lúc này đêm đã khuya, vùng Thiểm Cam này vốn địa thế rất cao, ngẩng đầu lập tức có thể thấy được tinh quang. Trong cái tà ác của bóng đêm chợt nổi bật lên trận quái thanh này, cảm giác thật rùng rợn.

Vương Tuyệt Chi lúc này mới phát giác trên người có một tấm chắn. Nơi này vốn ngày nóng đêm lạnh, hàn nhiệt thay đổi rất khắc nghiệt. Có lẽ Khương nhân không muốn để cho hắn bị cảm lạnh nên đã đắp cho hắn.

Hắn nén không được sự tò mò, ngồi dậy lặng lẽ truy theo phương hướng thanh âm cổ quái đó truyền đến. Xương chậu của hắn mặc dù trúng một kiếm nhưng may mắn không tổn thương đến gân mạch. Hắn khập khiễng bước đi, lực đạo dồn vào một chân, thân pháp mặc dù không nhanh như trước, nhưng vẫn không hề phát ra tiếng động nào.

Đi không xa đã nhìn thấy nơi phát ra quái thanh, trong lòng hấn lại càng trở nên nghi hoặc không thôi.

Phía trên là bầu trời đầy sao, bên dưới mặt đất là dày đặc Khương nhân đang ngồi. Sợ rằng phải đến mười mấy vạn người. Trước mặt mỗi người đều có một chén nhỏ, mặt mũi ai nấy đều lộ ra vẻ bi phẫn, miệng ngậm chặt. Mười mấy vạn người ngồi im như thóc, một tiếng động cũng không nghe thấy. Duy chỉ có hơi thở là không khỏi làm chấn động không khí, mười mấy vạn người đồng thời làm chấn động không khí, trách không được Vương Tuyệt Chi lại nghe được một thứ thanh âm quái lạ như vậy.

Trên một đài cao là mười ba người, gồm mười một vị tộc trưởng, Dị Dung và một nữ tử. Nữ tử này Vương Tuyệt Chi không thể nhận ra nàng là ai, bởi vì nàng quá gầy ốm. Ngay cả tuổi tác cũng không nhìn ra được, chỉ có thể đoán nàng ta nằm trong khoảng từ mười tám đến năm mươi mà thôi.

Song thủ Dị Dung đã được băng bó cẩn thận, miếng vải băng trắng thấm đẫm một vài vết máu đỏ. Không biết song thủ của hấn còn có thể hồi phục lại, có thể tiếp tục sử dụng tuyệt thế kiếm pháp như trước kia nữa hay không?

Trước mặt mười ba người đặt mười chảo sắt thật lớn, cao hơn cả cơ thể. Dưới chảo đang được châm củi cháy đỏ rực, lửa bốc phừng phừng, trên mặt chảo sắt không ngừng bốc lên hơi nóng nghi ngút.

Wương Tuyệt Chi trong lòng cảm thấy kỳ lạ:

- Bọn họ đang làm gì? Không lẽ đây là nghi thức tế thần của Khương nhân? Sao ta chưa từng nghe nói đến?

Mười một gã tộc trưởng trên đài cao được cầm đầu bởi một người, thân thể hấn cao không đến năm thước, chính là tộc trưởng Nghiễm Hán Khương – Quỷ Trì An. Hấn không nói một tiếng nào, lấy ra một thanh đoản đao nắm chắc trong tay.

Tất cả Khương nhân nơi này cũng lập tức rút ra đoản đao, ngoại trừ nữ nhân trên đài thì ngay cả mười một gã tộc trưởng cũng cầm một thanh đoản đao trong tay.

Đột nhiên Quỷ Trì An dùng đao rạch một đường trên mặt, máu tươi lập tức chảy vào chảo sắt. Vũ Đô Nhất Dương, Linh Phách và mấy gã tộc trưởng khác cũng tương tự - dùng đao rạch mặt, máu tươi chậm rãi chảy vào mười cái chảo sắt.

Đám Khương nhân dưới đài cũng dùng đoản đao rạch mặt, máu tươi nhỏ xuống bát nhỏ dưới đất.

Wương Tuyệt Chi xem đến đây thì hiểu được đây là một tập tục của người Khương, gọi là “Mạt Diện” - Khương nhân mỗi khi có thân nhân chết đi thì tự cắt mặt mình để biểu đạt sự đau thương. Nhìn thấy tình cảnh này, ý niệm trong lòng hấn chợt lóe lên, tâm trạng chấn động:

- Không lẽ...không lẽ Mê Tiểu Kiếm đã chết?

Sau khi “Mạt Diện”, chúng Khương nhân lần lượt cầm bát đến mười chảo sắt, múc một chén nước uống cạn. Thần sắc của mỗi người đều lộ ra vẻ bi phẫn cùng cực, nước mắt tuôn trào.

Wương Tuyệt Chi thầm nghĩ:

- Nhìn vẻ thương tâm của bọn họ thì xem ra Mê Tiểu Kiếm đã chết. Nhưng không biết mười chảo nước sôi đó có ý nghĩa gì? – Lại nghĩ đến bản thân hấn liều mạng bảo vệ Mê Tiểu Kiếm, nhưng Mê Tiểu Kiếm vẫn không thoát chết. Trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã không thôi.

Đột nhiên bên cạnh hấn chợt vang lên một thanh âm khe khẽ:

- Mười chảo sắt chứa nước canh được nấu từ cánh tay Mê Tiểu Kiếm. Một cánh tay mà lại chia thành mười chảo canh lớn, e rằng cũng giống như nước đun sôi, một chút mùi vị của thịt cũng không có.

Wương Tuyệt Chi không cần nhìn cũng biết người mới đến là Tuyệt Vô Diễm.

Nghe nàng nói xong, hấn hiểu được vì sao vẻ mặt của Khương nhân lại bi thương khi uống canh như vậy, không nên được thở dài nói:

- Canh tuy nhạt như nước, nhưng lại mang theo nhiệt huyết vào bụng họ. Mặc dù nhạt nhẽo nhưng cũng không khác gì rượu nóng, làm nổi lên hùng tâm và bi tâm của họ.

Tuyệt Vô Diễm buồn bã đáp:

- Đúng vậy, cánh tay của Mê Tiểu Kiếm đã ở trong lòng bọn họ.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên hỏi:

- Mê Tiểu Kiếm đã chết?

Tuyệt Vô Diễm lắc đầu:

- Không.

Vương Tuyệt Chi thở phào nhẹ nhõm:

- Hắn không chết?

Tuyệt Vô Diễm cũng lắc đầu.

Vương Tuyệt Chi thấy thế, đầu óc như bị sương mù che phủ:

- Rốt cuộc hắn đã chết hay còn sống?

Tuyệt Vô Diễm chưa trả lời thì đã nghe Quỷ Trì An cao giọng nói:

- Mê tộc trưởng giờ phút này vẫn đang ở doanh trại kẻ địch, sống chết vẫn chưa biết được. Nhưng Mê tộc trưởng đối với chúng ta ân trọng như núi, thậm chí không tiếc chặt một cánh tay làm thức ăn cho chúng ta. Ân tình này cho dù phải lên núi đao, xuống vực dầu cũng không cách nào có thể hoàn trả lại cho người.

Chúng Khương nhân vốn đang yên lặng, nghe xong câu nói này lại vang lên một trận khóc than thê thảm.

Quỷ Trì An nói tiếp:

- Chúng ta đã uống bát canh được nấu từ cánh tay của người, tức đã thề với trời đất. Nếu người bất hạnh quy thiên thì cho dù chúng ta phải liều mạng cũng phải bắt Thạch Lặc, Thạch Hổ, Thạch Thông, Chi Hùng, Mộ Dung Ngôi, Lưu Côn và phản đồ Điều Dặc Trọng chém thành vạn mảnh nhỏ, báo thù cho người.

Khương nhân đồng thanh hét lên:

- Đúng vậy.

Một khắc trước nơi đây vẫn yên tĩnh như biển sâu, đột nhiên hơn mười vạn người đồng loạt kêu lên như kinh thiên động địa. Ngay cả người có nội lực thâm hậu như Vương Tuyệt Chi cũng không tránh khỏi chấn động. Hắn liếc sang nhìn Tuyệt Vô Diễm, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, vội vàng nắm tay nàng, truyền sang một đạo nội lực. Tuyệt Vô Diễm mới hồi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày.

Thanh âm Quỷ Trì An đột nhiên trở nên cung kính:

- Mê phu nhân, phu nhân muốn nói điều gì chăng?

Nữ nhân kia tiến lên, chậm rãi nói:

- Đa tạ tấm lòng của mọi người đối với phu lang của tiện thiếp. Thiếp thân là thê tử của Mê Tiểu Kiếm, đương nhiên hy vọng chàng có thể trở về. Nhưng nếu chàng bất hạnh bỏ mình thì hy vọng mọi người đừng nhất thời nóng nảy. Trước kia chàng từng nói với tiện thiếp rằng tính mạng của chàng là chuyện nhỏ, hưng vong của Khương tộc mới lớn. Tuyệt không thể vì một cá nhân mà làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của Khương Nhân đẳng....

Tuyệt Vô Diễm chợt lên tiếng giải thích:

- Nữ nhân đó chính là thê tử của Mê Tiểu Kiếm - đại mỹ nữ của Tiên Linh tộc – Tiên Linh Hiểu Y. Bây giờ tuy gầy gò nhưng nếu chiếu theo dung nhan của nàng trước kia thì chỉ sợ một nửa người Khương sẽ khuyñh đảo dưới gấu quần của nàng.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Vậy còn một nửa người Khương kia thì sao?

Tuyệt Vô Diễm lạnh lùng đáp:

- Một nửa kia là nữ nhân.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Cô đã biết Mê Tiểu Kiếm có thể tử, sao lại còn đến Thiên Thủy tìm hắn?

Tuyệt Vô Diễm liếc mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Hắn đã cưới thể tử, không có nghĩa là ta không thể tìm hắn.

Vương Tuyệt Chi á khẩu, không thể nói gì nữa. Đột nhiên nhớ đến thể tử Mê Tiểu Kiếm tên là Tiên Linh Hiểu Y, không biết có quan hệ gì với Tiên Linh Tẩu hay không?

Nghĩ tới đây, hắn lại tiếp tục nghe Tiên Linh Hiểu Y nói:

- Tiệp thiếp hy vọng mọi người hãy tỉnh táo, cho dù phu lang có bất hạnh bỏ mình thì cũng ngàn vạn lần không nên báo thù cho chàng. Phải lấy đại sự của Khương tộc làm trọng, bảo toàn lực lượng của Khương Nhân đảng, đó mới là tâm nguyện của chàng.

Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương nghe Tiên Linh Hiểu Y nói những lời này cũng không nói lời nào, ngay cả một cọng lông mi cũng không động đậy.

Tuyệt Vô Diễm đột nhiên hạ giọng nói:

- Phì, giả nhân giả nghĩa, không biết xấu hổ.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Sao lại nói vậy? – Bất quá thâm nghĩ trong lòng – Tiên Linh Hiểu Y là tình địch của cô, đương nhiên cô phải nói như vậy.

Tuyệt Vô Diễm đáp:

- Điều Đặc Trọng phản bội. Mê Tiểu Kiếm nếu chết đi thì Quỷ Trì An sẽ trở thành tộc trưởng của Khương Nhân đảng, nắm giữ đại quyền trong tay, đương nhiên sẽ không muốn Khương Nhân đảng vì báo thù cho Mê Tiểu Kiếm mà bị suy yếu lực lượng. Bất quá không biết hắn đã dùng lời ngon tiếng ngọt gì để giật dây con tiện nữ Tiên Linh Hiểu Y, khiến cho ả nói ra những lời lẽ không biết xấu hổ này.

Vương Tuyệt Chi mỉm cười nói:

- Thường ngày cô lạnh lùng ít nói, nhưng nghe những lời này lại trở nên kích động như vậy. Xem ra trong lòng cô vẫn còn yêu Mê Tiểu Kiếm. – Nói xong câu này đột nhiên hắn xuất hiện một loại cảm giác ê ẩm, chua chát ở trong tâm.

Sắc mặt Tuyệt Vô Diễm thoáng biến đổi, thần sắc vô cùng cổ quái, cũng không nói thêm câu nào, đột ngột phát tay áo bước đi.

Vương Tuyệt Chi phân vân không biết có nên đuổi theo hay không, chỉ lải nhải vọng theo:

- Cho dù ta nói gì sai thì cũng không nên lẳng lặng mà đi như thế. Cô thật là một nữ nhân cổ quái. – Bất quá trong lòng còn thêm vào một câu nữa – Cô như thế, trách không được Mê Tiểu Kiếm không cần cô.

Khương nhân uống canh xong, lập tức lục tục tản đi. Thiên Thủy trước mắt tạm thời bình ổn nhưng địch nhân vẫn còn bao vây, vẫn phải canh phòng cẩn mật.

Đám Khương nhân đi ngang qua Vương Tuyệt Chi, đột nhiên có người xuất thủ, khổng chế huyết Đại Chùy sau lưng hắn.

Kẻ này xuất kỳ bất ý ra tay. Hơn nữa Vương Tuyệt Chi sau khi bị thương, phản ứng đã chậm hơn trước, đương nhiên trúng chiêu.

Người có khả năng đánh lén thành công Vương Tuyệt Chi, võ công cao phải biết. Vương Tuyệt Chi nếu muốn phản kích thì trừ phi hắn phải sử dụng chiêu thức tàn độc nhất, may ra mới có thể thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

Song huyết Đại Chuyết bị chế trụ, nửa người tê rần vô lực. Chỉ còn giải pháp thứ hai, đó là phản liêu âm thối, công kích hạ âm của đối phương.

Đáng tiếc là đùi Vương Tuyết Chi đã bị thương, mà một người cũng chỉ có hai chân mà thôi.

Không có chân trụ, chân kia có tung ra đá thì cước pháp cũng không đủ nhanh, không đủ mạnh. Cước tung ra được một nửa đã bị mũi chân của đối phương đá trúng huyết Ủy Trung, cả người mềm nhũn ngã lăn ra đất.

Thủ pháp của đối phương rất nhanh, thừa thế túm lấy cổ chân của hắn, bẻ chân trái Vương Tuyết Chi lên cao, phẳng phất như một đuôi của một con bò cạp vậy.

Đến đây thì Vương Tuyết Chi đã hoàn toàn bị đối phương khống chế, muốn chém thì chém, muốn cắt thì cắt. Co dù sau đó có mang đi chưng, hấp, hầm.. thì hắn cũng chỉ biết cam chịu mà thôi.

Wương Tuyết Chi nổi tiếng thiên hạ, không lẽ hôm nay bị giết mà cũng không biết được tại sao?

Người nọ gần giọng nói:

- Người có phục hay không?

Wương Tuyết Chi than rằng:

- Ta phục.

Tới bước này - mặt úp xuống đất, bị người ta khống chế không còn cự quây được nữa. Hắn còn có thể không phục sao?

Người đó lại nói tiếp:

- Nếu người đã tâm phục khẩu phục thì bây giờ ta sẽ làm thịt người.

Wương Tuyết Chi cười khổ nói:

- Ngày đó ta đánh người một trận, bây giờ bị người hoàn trả lại. Có giết ta cũng là chuyện đương nhiên, khách khí làm gì nữa. Mau khai đao giết ta đi.

Người sau lưng liền nở nụ cười:

- Lang Gia Cuồng Nhân quả nhiên thính lực tinh minh, chỉ nghe thôi nhưng đã có thể nhận ra ta.

Wương Tuyết Chi cười nói:

- Cũng không phải là thính lực cao thâm gì cả. Trảo của người thường xuyên dùng để luyện vàng, chế ngự huyết Đại Chuyết của ta, làm cho cả lưng ta nóng ran, toát hết cả mồ hôi, so với tiết viêm hạ - nóng nhất ở phương Nam - thì còn khó chịu hơn. Ngoại trừ Kim Quý Tử còn ai có võ công như vậy nữa?

Đến tình thế này mà hắn vẫn thản nhiên cười nói được.

Wương Tuyết Chi cười rồi nói tiếp:

- Mùa đông ở phương Bắc lạnh lẽo thấu xương. Nếu một ngày nào đó người buôn bán thất bại, gia tài tiêu tán thì đừng ngại tìm Lưu Thông, dùng một chiêu này giúp hắn sưởi ấm, đảm chắc sẽ là sinh kế không tệ đâu.

Kim Quý Tử lạnh lùng nói:

- Người cứ việc cười đùa đi. Dù sao thì người cũng cười không được lâu nữa. Người khi nhục ta như vậy, ta tuyệt không để người sống sót một lần nữa.

Wương Tuyết Chi đáp:

- Ta thể thân cho người, dẫn dụ hết Thạch Hồ, Sát Hồ thế gia, Tiên Ti tứ tộc, giúp người bình an “ám độ Trần Thương” vận lương thành công. Cho dù không có công lao thì cũng phải xem như có khổ lao chứ.

Kim Quý Tử hỏi:

- Vương Tuyết Chi, người đang xin ta tha cho người?

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Không phải ta cầu xin người, mà ta chỉ nói ra những lời trong lòng người mà thôi. Kỳ thật người không hề muốn ta chết có đúng không?

Kim Quý Tử cười nói:

- Ha ha, người nghĩ rằng ta sẽ không giết người?

Vương Tuyết Chi bình thản nói:

- Nếu người muốn ta chết thì đã sớm giết ta, cần gì phải vòng vo với ta lâu như vậy?

Kim Quý Tử hừ một tiếng, đáp:

- Ta muốn báo thù, đương nhiên sẽ không giết người một cách dễ dàng, phải hành hạ người sống dở chết dở mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng ta được.

Vương Tuyết Chi dương dương đắc ý nói:

- Vậy người mau hành hạ ta đi! Nhưng ta nói trước cho người biết Vương Tuyết Chi ta tính tình ngang ngạnh. Nếu ta thiếu đi một cái móng tay thì chuyện người muốn ta giúp người cũng đừng hòng còn hy vọng.

Kim Quý Tử cười lạnh nói:

- Ta không tin một người bị từng đao từng dao xẻo lấy thịt lại còn dám không đồng ý. Lần trước ta chỉ cần nhẹ nhàng chém một đao lên tay một gã phản đồ bất hạnh thì gã đã đau đến mức kêu thét không ngừng, ngay ông nội, bà nội, cha mẹ của hắn cùng đồng ý giết chết.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Sau đó như thế nào? Hắn thật sự giết cả nhà hắn?

Kim Quý Tử bĩu môi nói:

- Ta lấy tính mạng người nhà hắn làm gì? Ta chỉ thử hắn mà thôi. Một tiểu tử không có cốt khí như vậy thì giữ lại làm gì? Ta bèn một đao hạ xuống, cắt lấy đầu hắn.

Vương Tuyết Chi mỉm cười:

- Ta thì lại khác, ta rất có cốt khí. Tuyệt đối sẽ không đồng ý vì người giết chết mẹ ta và bà ngoại. Tiên phụ và tiên tổ thì lại càng không thể giết. Cho nên người nhất định sẽ không một đao chém xuống, cắt đầu ta.

Kim Quý Tử chế nhạo, hỏi:

- Người chắc chắn như vậy?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Ta không những chắc chắn mà còn biết người muốn nhờ ta giúp chuyện gì nữa kia.

Kim Quý Tử không tin, bèn hỏi:

- Ngay cả chuyện này mà người cũng đoán được thì trừ phi người là thần tiên hạ phàm.

Vương Tuyết Chi nói:

- Ta không phải là thần tiên hạ phàm, nhưng ta là con sâu trong bụng người. Cứ nghĩ mà xem, nơi này người qua kẻ lại đông đúc, người khổng chế ta cũng không lập tức giết ta mà lại đứng đây nói nhảm với ta, chẳng lẽ người không sợ Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương, Linh Phách nhúng tay vào hay sao? Bởi vậy cho nên có thể biết được bọn họ chẳng những là một phe với người mà giờ phút này còn đang đứng sau lưng người.

Vương Tuyết Chi vừa nói xong, lập tức một người vỗ tay nói:

- Vương công tử quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh. Không chuyện gì có thể lừa được công tử. – Giọng nói này chính là giọng nói của Quỷ Trì An.

Một người khác lại nói:

- Vương công tử võ công cao cường, thánh lực bất phạm, bội phục, bội phục. – Lần này là Vũ Đô Nhất Dương.

Vương Tuyệt Chi nói:

- Các người không cần vỗ mông ngựa ta. Tính ta cương nghị, nếu các người muốn cầu ta hỗ trợ thì lập tức phải thả ta ra. Sau đó... - Đột nhiên lúc này bụng hắn sôi lên, kêu “ông ọc” hai tiếng. Tuy nhiên hắn không hề cảm thấy xấu hổ, thản nhiên nói tiếp:

- Các người có nghe thấy tiếng huỳnh đệ của ta kêu lên chưa? Lúc này vỗ mông ngựa thì có tác dụng gì?

Hắn chưa nói xong thì Kim Quý Tử đã thả hắn ra.

Quỷ Trì An cười nói:

- Vương công tử, ba cái đùi gà ướp muối đã được nấu chín vẫn còn nóng, xin mời hưởng dụng.

Hắn nói chuyện rất nhún nhường, khiêm cung. Người khác nghe được cảm thấy thoải mái vô cùng.

Vương Tuyệt Chi nghĩ bụng:

- Thường nghe trong ba thủ hạ đắc lực nhất của Mê Tiểu Kiếm thì Diêu Đặc Trọng võ công cao nhất, Quỷ Trì An ăn nói khéo nhất, Vũ Đô Nhất Dương tính tình cương trực nhất. Hôm nay được thấy tận mắt, quả nhiên không sai.

Quỷ Trì An vỗ tay mấy tiếng. Một gã Khương nhân cầm đến một cái mâm gỗ. Trong mâm quả nhiên có ba cái đùi gà thật lớn, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, làm cho kẻ khác chảy cả nước bọt. Vương Tuyệt Chi nghe được ít nhất có năm người nuốt nước miếng. Đương nhiên hắn cũng là một người trong đó.

Hắn nhìn Kim Quý Tử hỏi:

- Gà ở đâu vậy? Người không phải đã nói hành trang đơn giản, chỉ mang theo gạo, không mang theo cá thịt sao?

Kim Quý Tử cười cười đáp:

- Cho dù hành trang đơn giản thì cũng phải mang theo mười cái đùi gà ướp muối để tỏ lòng hiếu kính của ta đối với người đã trả thật nhiều vàng cho ta – Mê Tiểu Kiếm đại gia.

Vương Tuyệt Chi cầm một cái đùi gà, cắn một miếng thật lớn, gặm đầu, nhồm nhoàm vừa nhai vừa nói:

- Ô, thì ra gà béo này là dành cho Mê Tiểu Kiếm, nhưng hắn không có ở đây nên người dành cho ta.

Nếu là một người thần trí bình thường, khi biết được thức ăn trong miệng là của người sắp chết thì tất sẽ không ăn nữa. Song Vương Tuyệt Chi vẫn ăn một cách ngon lành, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Vương Tuyệt Chi ăn xong một cái đùi gà thì trong bụng đã không còn trống rỗng nữa. Khí lực phục hồi lại được một chút. Hắn nhìn Kim Quý Tử nói:

- Kim Quý Tử, người thật to gan. Lúc này dám ám toán ta, bẻ chân ta, làm ta đau đớn. Bây giờ còn dám ngang nhiên đứng đây. Hà hà, người nghĩ rằng Vương Tuyệt Chi này là người dễ trêu chọc lắm sao?

Kim Quý Tử cười hì hì nói:

- Người đánh ta một trận, ta vặn chân người cũng là công bằng. Hơn nữa bây giờ người đang bị thương, vết thương đã đánh thẳng được ta. Cho dù ta đánh không lại người thì chân người đã thụ thương, ta thừa sức chạy thoát.

Vương Tuyệt Chi trừng mắt nhìn hắn:

- Người có tin là ta chỉ dùng một chân cũng chạy nhanh hơn người không?

Kim Quý Tử cười quái dị, đoạn nói:

- Không tin, lão tử muốn đánh cuộc với ngươi.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Đánh cuộc cái gì?

Kim Quý Tử đáp:

- Nếu ngươi thua thì phải làm một chuyện cho chúng ta.

Vương Tuyệt Chi ngạo nghễ nhìn hắn:

- Nếu ngươi thua thì sao?

Kim Quý Tử thản nhiên đáp:

- Ta sẽ tự sát trước mặt ngươi!

Vương Tuyệt Chi nhìn sang bọn Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương. Sau đó lại quay sang nhìn Kim Quý Tử hỏi:

- Lần này Khương Nhân dâng cho ngươi bao nhiêu vàng mà ngươi lại dám liều mạng vì bọn họ như vậy?

Kim Quý Tử cười nói:

- Ngươi đoán thử xem.

Vương Tuyệt Chi lắc đầu:

- Ta đoán không được.

Kim Quý Tử mỉm cười nói:

- Cày ruộng thì thu lợi được mười lần, buôn châu ngọc có thể thu lợi được trăm lần, lập chủ định quốc thì thu lợi được vô số lần.

Hắn nói lời này chính là từ trong chuyện xưa của Chiến Quốc Sách.

Thương nhân của nước Tần là Lã Bất Vi đến thành Hàm Đan của nước Triệu để buôn bán. Sau đó biết được con tin của nước Tần tại nước Triệu là thái tử Doanh Dị Nhân.

Cha của Lã Bất Vi hỏi hắn:

- Cày ruộng thì thu lợi được bao nhiêu lần.

Lã Bất Vi đáp:

- Mười lần.

Cha hắn lại hỏi:

- Buôn bán châu ngọc sinh lợi bao nhiêu lần?

Lã Bất Vi đáp:

- Một trăm lần.

Cha hắn lại hỏi:

- Tạo nên chủ nhân một nước thì thu lợi bao nhiêu lần?

Lã Bất Vi đáp:

- Vô số lần.

Nghe cha nói xong, Lã Bất Vi lập tức lĩnh hội, từ đó về sau cố kinh doanh, dùng tiền bạc giúp Doanh Dị Nhân trở về nước tranh đoạt bảo tọa Tần Vương. Doanh Dị Nhân quả nhiên thành công lên ngôi tức Trang Tương Vương, mà Lã Bất Vi cũng quả nhiên thu lợi vô số còn được phong làm Tướng Quốc, Văn Tín Hầu.

Vương Tuyết Chi đối với văn tài học vấn thì không biết nhiều lắm, nhưng cũng đã nghe qua diễn cổ này, lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ người không học được thành công của Lã Bất Vi mà lại học được kết quả của hắn.

Nghe qua đoạn diễn cổ này, ai cũng biết kết quả của Lã Bất Vi chính là bị Tần Thủy Hoàng biếm vào nước Thục, từng bước buộc hắn uống rượu độc mà chết.

Quỷ Trì An vội vàng chen vào:

- Vương công tử đừng hiểu lầm. Kim tiên sinh chỉ nói đùa mà thôi. Lần này Kim tiên sinh đơn thuần chỉ vì nghĩa khí mà ra tay tương trợ, không vì thứ gì khác. Kim tiên sinh nghĩa bạc vân thiên, toàn bộ Khương Nhân đẳng đều cảm kích vạn phần.

Vương Tuyết Chi nhìn từ trên xuống dưới, tả hữu xung quanh Kim Quý Tử nhưng nhìn thế nào cũng không thấy chút gì gọi là nghĩa bạc vân thiên cả, đành lẩm bẩm trong miệng:

- Kim Quý Tử ơi là Kim Quý Tử, trong lòng người cuối cùng là có chủ ý gì mà ngay cả con sâu trong bụng người là ta cũng không biết vậy?

Kim Quý Tử không để ý đến hắn, trực tiếp hỏi:

- Vương Tuyết Chi, người đừng nghe lời Quỷ Trì An nói. Quân tử nhất ngôn, người sợ, không dám đánh cá với ta hay sao?

Vương Tuyết Chi phá lên cười to, sau đó mỉm cười, im lặng một lát mới nói:

- Người nói người mang theo mười cái đùi gà. Ta ăn ba, bảy cái còn lại đâu? Không lẽ người đưa cho các vị tộc trưởng ăn, hoặc đưa cho Dị Dung bổ thân?

Hắn đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan gì đến câu chuyện đang nói với Kim Quý Tử khiến mọi người đồng loạt ngạc nhiên.

Quỷ Trì An vội ho một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Ba cái đùi đưa cho Dị Dung bồi bổ thân thể, bốn cái còn lại đưa cho Mê phu nhân.

Vương Tuyết Chi nói:

- Mê Tiểu Kiếm không có phúc hưởng mỹ kê. Cho phu nhân của hắn hưởng cũng có thể xem là biểu hiện sự kính trọng.

Hắn nói hươu nói vượn này giờ tự nhiên có thâm ý, đang muốn chuyển đến vấn đề chính thì đột nhiên từ xa vang lên một tiếng thét của nữ nhân:

- Cứu!

Thanh âm thê lương phá tan màn đêm yên tĩnh, tuy nhiên nó nhanh chóng trả lại sự yên tĩnh của bóng đêm.

Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương, Linh Phách đồng thời biến sắc hô:

- Mê phu nhân!

Chú thích:

(1): nghĩa là một ngày hơi ấm, mười ngày bỏ lạnh. Không được gặp chuyện khó khăn liền thối lui, đi được nửa đường rồi bỏ cuộc.

44. Q.5 - Chương 8: Kẻ Âm Sát Mê Phu Nhân

Quỷ Trì An là người thông thuộc địa hình nơi này nhất, chạy nhanh nhất, là người đi đầu tiên. Vương Tuyết Chi và Kim Quý Tử đồng thời đi cùng nhau, đến cùng lúc, không phân trước sau.

Vương Tuyết Chi tuy không thêm để ý đến Kim Quý Tử nhưng lại âm thầm lưu ý bộ pháp của Quỷ Trì An, thầm nghĩ:

- Bộ pháp của người này rất tinh kỳ. Độ biến ảo mặc dù không bằng Dịch Bộ Dịch Xu nhưng độ trầm ổn lại hơn Dịch Bộ Dịch Xu thập bội, nội lực người này tất cực cao. Đơn thuần xem qua khinh công đã biết võ công của hắn không kém Diêu Đặc Trọng bao nhiêu. Hơn nữa dường như hắn còn chưa thi triển toàn lực. Người này thâm tàng bất lộ, không phải chuyện đùa. Cần phải cẩn thận chú ý hơn một chút mới được.

Năm người đều có khinh công cao siêu, không lâu sau đã đến trước một căn lều.

Quỷ Trì An còn cách đó một đoạn đã kêu to:

- Mê phu nhân.

Trong lều không một tiếng đáp lại. Quỷ Trì An không chậm một khắc, phi thân luôn vào lều, bốn người Vương Tuyết Chi theo sau.

Tiến vào trong lều, mọi người đều nhất thời giật mình. Linh Phách thất thanh kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy Tiên Linh Hiểu Y nằm bất động trong vũng máu, trên ngực cắm một thanh đao, trong tay vẫn cầm một cái đùi gà đang ăn dở.

Năm người đều là cao thủ, thấy rõ một đao này trúng giữa ngực, Tiên Linh Hiểu Y tất phải chết không thể nghi ngờ.

Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương, Linh Phách đều vây quanh thân thể Tiên Linh Hiểu Y cẩn thận quan sát. Vương Tuyết Chi và Kim Quý Tử thì khoanh tay đứng một bên. Hai người là ngoại nhân, đứng ra trong hoàn cảnh này thì phải rời khỏi đây. Song hai người thì một người không thêm đếm xỉa đến lễ tiết, là một gã cuồng nhân. Một người thì da mặt dày như mo cau, là một gã cao nhân. Thần sắc hai người đều thản nhiên như không, bất quá trong đầu lại cùng nổi lên một câu hỏi: Ai là kẻ giết thê tử của Mê Tiểu Kiếm?

Vũ Đô Nhất Dương tinh thông y thuật, sờ vào cầm Tiên Linh Hiểu Y, đột nhiên kêu lên:

- Thân thể phu nhân vẫn còn ấm, hung thủ chắc chắn vẫn còn ở gần đây!

Quỷ Trì An nói:

- Để ta đuổi theo. – Lời còn chưa dứt đã không còn thấy đâu nữa.

Vũ Đô Nhất Dương nhìn thấy trên miệng Tiên Linh Hiểu Y vẫn còn một miếng thịt gà, nghiêng rằng nói:

- Trong tay phu nhân vẫn còn đùi gà, miệng vẫn chưa kịp nuốt hết đã bị đối thương hạ độc thủ. Đao pháp của người này thật quá nhanh.

Linh Phách vội hỏi:

- Võ công của phu nhân không kém, có thể giết nàng trong nháy mắt cũng không có nhiều người, phải chăng là do người quen hạ thủ?

Vũ Đô Nhất Dương vuốt cằm nói:

- Rất có thể. – Hắn nhìn thấy chuôi đao được làm rất tinh xảo, cầu kỳ, hình dáng đặc biệt, bèn nghĩ:

- Rút đao ra, có lẽ sẽ có chút manh mối.

Hắn đưa tay phong bế các huyệt đạo quanh vết thương, tránh khi rút đao sẽ phun máu ra ngoài, ô uế đến di thể phu nhân. Tuy nhiên khi Vũ Đô Nhất Dương đang định dùng sức rút đao thì đột nhiên hắn nghe một tiếng rên khẽ. Bốn người trong lều đều nhìn nhau, đồng thời xuất hiện một ý nghĩ trong đầu:

- Không lẽ thi thể sinh dị biến? Hoặc trong trường còn có người khác?

Quan sát trong lều thì nơi đây không bày biện nhiều, chỉ có hơn mười cái rương lớn được chất thành một khối. Trên mỗi rương lại có viết giáp nhất, giáp nhị, ất nhất, ất nhị, ất tam, bính ngũ, bính lục, bính hào như để phân biệt vậy.

Kim Quý Tử nhanh chóng đi đến cái rương gần nhất, hắn đưa tay thủ thế, đề phòng có người trong rương đánh lén. Đoạn vươn tay nắm nắp rương, vận dụng nội lực. Cái rương nhất thời vỡ ra, giấy tờ bên trong bay tán loạn trên không trung.

Linh Phách nói:

- Những cái rương này đều ghi chép mọi việc của Khương Nhân đẳng. Mê tộc trưởng mỗi đêm đều xem xét, phê duyệt những thứ này.

Vũ Đô Nhất Dương là người gần thi thể Tiên Linh Hiểu Y nhất, chỉ có hắn biết tiếng rên dích thị là phát ra từ miệng của Tiên Linh Hiểu Y. Hắn trấn tĩnh, nắm lấy mạch môn Tiên Linh Hiểu Y xem xét, đoạn vui vẻ nói:

- Phu nhân vẫn còn chưa chết.

Vương Tuyết Chi và Kim Quý Tử nghe vậy cùng cảm thấy kỳ lạ. Kiến thức của hai người vô cùng quảng bác, giết người cũng không ít, nhưng một đao trúng trúng tim mà không chết thì quả là chưa từng thấy bao giờ.

Vũ Đô Nhất Dương vội quan sát thân hình Tiên Linh Hiểu Y, chợt nói:

- Thì ra trái tim của phu nhân nằm bên phải. Thật là hy hữu, ông trời quả nhiên đã động lòng, phu nhân đã gặp may mắn.

Tuy nhiên dù cho vết thương không chạm đến tim thì giữa ngực bị trúng một đao cũng không hề nhẹ nhàng. Linh Phách trầm tư, đoạn nói:

- Ta đi tìm Điền Thư. – Nói xong lập tức rời khỏi doanh trướng.

Điền Thư là người Điền Linh tộc, là đại phu giỏi nhất Thiên Thủy. Người này chuyên phụ trách việc chăm sóc sức khỏe cho Mê Tiểu Kiếm, Diêu Dặc Trọng, Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương – tứ đại cự đầu của Khương Nhân đẳng.

Vũ Đô Nhất Dương một mặt dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của Tiên Linh Hiểu Y, một bên tiến hành cầm máu cho nàng. Song trong lòng hắn đang rất phân vân, không biết có nên rút đao ra hay không. Nếu rút đao ra sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu muốn cứu nàng thì đao này không thể không rút ra. Hơn nữa việc rút ra mới là khó nhất, làm thế nào mới tốt đây?

Nếu đợi Điền Thư đến, để hắn quyết định thì sẽ chắc chắn hơn. Tuy nhiên hơi thở Tiên Linh Hiểu Y càng ngày càng yếu, mong manh như tơ. Chỉ sợ không thể chờ lâu nữa.

Vũ Đô Nhất Dương nắm lấy chuôi đao, tay run lấy bẫy. Cuối cùng hắn nghiêng răng nói:

- Xem ra không thể làm gì khác hơn là cố gắng vậy.

Hắn vận khí toàn thân, cổ tay đang run rẩy trở nên ổn định lại, miệng hít một hơi thật dài. Đang muốn rút đao ra thì bất ngờ nhìn thấy xuất hiện một bàn tay, đặt lên Thiên Linh cái của Tiên Linh Hiểu Y làm hắn sợ đến nổi hồn phi phách tán.

Đợi khi hoàn hồn nhìn lại, người xuất chiêu là Vương Tuyết Chi, dụng ý bảo vệ tâm mạch cho Tiên Linh Hiểu Y, Vũ Đô Nhất Dương mới an tâm trở lại.

Vũ Đô Nhất Dương rút đao, vốn tưởng rằng máu tươi sẽ phun ra mặt mình. Ai ngờ một giọt máu cũng không có, lập tức bội phục sát đất thần công của Vương Tuyết Chi, nghĩ bụng:

- Hắn bị thương nặng nhưng nội lực vẫn có thể thi triển đến mức này, quả thực là thâm hậu!

Đột nhiên Vũ Đô Nhất Dương nghe Vương Tuyết Chi sợ hãi kêu lên “Ồ!”

Vương Tuyết Chi tài cao gan lớn, việc làm cho hắn sợ hãi không nhiều, nhưng lần này lại hoảng hốt kêu lên?

Nguyên thanh đao này chính là đao của Tuyết Vô Diễm!

Loan đao rất ngắn, lưỡi đao rất mỏng, thân đao có bảy chỗ cong, lưng đao lại có răng cưa, một khi đâm vào thân thể, nếu muốn rút ra tất sẽ khiến cho da thịt rách toạc. Cho dù là Y Thần tự tay rút đao cũng không thể làm khác được.

Vũ Đô Nhất Dương nói:

- Đây chính là binh khí độc môn của Mê Đường tộc, có tên là Si Tình đao.

Tuyệt Vô Diễm chính là người của Mê Đường tộc!

Vương Tuyệt Chi lật lật thanh đao trên tay, quan sát, đoạn nói:

- Si Tình đao! Tên thì đẹp nhưng không phải là một thanh đao tốt. – Hắc khê vuốt những cái răng lởm chởm trên lưng đao nói:

- Thanh đao này một khi cắm vào thân thể thì sẽ rất khó rút ra, mặc dù có thể tăng thêm sát thương cho địch nhân nhưng người sử dụng sẽ phải tổn thêm khí lực, động tác sẽ chậm đi rất nhiều. Nếu giao đấu với cao thủ thì sẽ chiếm đến tám, chín phần chết.

Vũ Đô Nhất Dương lại nói:

- Nghe nói hơn một trăm năm trước tại Mê Đường tộc có một nữ nhân si tình, tình lang của nàng đi theo một nữ nhân tộc khác. Nàng vốn là con gái một đại sư đúc kiếm. Sau khi tình lang bỏ đi, nàng ngồi bên bờ sông suy tư bảy ngày bảy đêm, sau đó trở về tạo ra thanh Si Tình đao này.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Nàng ta có dùng đao này giết chết tên phụ tình lang hay không?

Vũ Đô Nhất Dương lắc đầu:

- Nàng không nỡ. Nàng chỉ muốn giết tình địch của mình, tuy nhiên tình địch của nàng mặc dù trúng đao song vẫn có thể ám toán, đánh chết nàng.

Vương Tuyệt Chi thở dài một tiếng:

- Nữ nhân này đã biết một đao này cắm vào tất không thể rút ra, chỉ sợ là đã có lòng đồng quy vu tận với tình địch.

Vũ Đô Nhất Dương lắc đầu:

- Đao của nàng chỉ có thể đâm vào đùi tình địch mà thôi. Trước khi chết nàng buồn bã mà nói:

- Ta không hận người cướp đi hắc, ta chỉ trách ta tại sao không thể quên được hắc! Ta cũng chỉ muốn người biết đến tư vị si tình không thể nào kiềm chế mà thôi. – Từ đó loại đao này có tên là Si Tình đao. Các nữ nhân của Mê Đường tộc vì tưởng nhớ đến nữ nhân này mà dắt theo đao này làm vũ khí.

Quỷ Trì An không biết đã quay lại lúc nào, lạnh lùng nói:

- Cho nên thanh đao này chuyên môn dùng để ám sát tình địch!

Hắc quay lại nhưng hai tay trống không, hiển nhiên không bắt được thủ phạm sát hại Tiên Linh Hiểu Y, nhưng hắc lại biết hung thủ là ai.

Tiên Linh Hiểu Y chính là tình địch của Tuyệt Vô Diễm!

Vương Tuyệt Chi chỉ cảm thấy trong miệng đắng ngắt, nói:

- Đao này đều được nữ nhân của Mê Đường tộc sử dụng, vị tất đã là của Tuyệt Vô Diễm.

Quỷ Trì An nghe vậy chỉ cười khan hai tiếng, không nói nữa.

Bất quá thân thể Vương Tuyệt Chi lại như rơi vào hố băng, cảm giác lạnh lẽo không ngừng gia tăng.

Trong lều lúc này đang ngồi mười một gã tộc trưởng, thêm Vương Tuyệt Chi nữa là mười hai người.

Mê phu nhân bị hành thích vốn là chuyện của Khương Nhân đẳng, nhưng bọn họ lại cùng Vương Tuyết Chi thương nghị, chỉ vì một nguyên nhân: Tuyết Vô Diễm là do Vương Tuyết Chi dẫn đến Thiên Thủy.

Vũ Đô Nhất Dương nói:

- Si Tình đao tại một trăm năm trước thì rất thịnh hành nhưng vì sử dụng không hiệu quả nên dần dần trở nên mai một. Ba mươi năm trở lại đây, chỉ còn ba thanh Si Tình đao được lưu truyền lại, mà người sử dụng Si Tình đao làm vũ khí chỉ có một người duy nhất - Tuyết Vô Diễm.

Wương Tuyết Chi vội phản bác:

- Nhưng như vậy thì cũng không thể xác định Tuyết Vô Diễm là hung thủ.

Quỷ Trì An đột nhiên nói:

- Vương công tử, người thử dùng Si Tình đao đâm ta một đao thử xem.

- Muốn ta đâm người? – Vương Tuyết Chi khó hiểu nhìn hắn.

Quỷ Trì An gật đầu:

- Đúng, công tử cứ việc sử dụng toàn lực, không cần lưu tình.

Wương Tuyết Chi nhìn thấy dáng vẻ như đã có kế sách trong lòng của hắn, biết chắc hắn có thâm ý, bèn nói:

- Cần thận.

Wương Tuyết Chi đương nhiên sẽ không dùng toàn lực, chỉ sử dụng tám phần khí lực. Nhưng đao đâm đến trước mặt Quỷ Trì An đã bị Quỷ Trì An dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Wương Tuyết Chi nếu tiếp tục vận kình, tất hai ngón tay của Quỷ Trì An sẽ không thể giữ được, nhưng hắn căn bản là không muốn đoạt lấy mạng Quỷ Trì An.

Quỷ Trì An hỏi:

- Thế nào?

Wương Tuyết Chi trầm ngâm, đoạn nói:

- Thanh đao này khi sử dụng rất không tiện, đâm ra thì kình lực đã bị giảm mất năm phần, đao thế cũng trở nên chậm đi nhiều.

Quỷ Trì An gật đầu nói:

- Si Tình đao có hình dạng kỳ lạ, tác dụng phá không khác hẳn các loại đao khác. Phải phối hợp với một bộ đao pháp đặc thù mới có thể sử dụng thành thạo đao này. Bất quá bộ đao pháp này phải khổ luyện ít nhất năm năm mới thành tựu được chút ít.

Vũ Đô Nhất Dương tiếp lời:

- Mê phu nhân là muội muội của tộc trưởng Tiên Linh tộc trước kia – Tiên Linh Tẩu. Võ công không thua kém anh mình là bao, cho dù bị ám toán thì người ám toán cũng phải có võ công rất ỏi có thể thành công.

Wương Tuyết Chi nghe thấy Tiên Linh Tẩu là ca ca của Tiên Linh Hiểu Y thì trong đầu xuất hiện đủ mọi thứ nghĩ vẫn hỗn tạp, đột nhiên nghĩ đến Thiêu Hà Nữ:

- Từ khi ta đến Thiên Thủy thì chưa từng thấy Thiêu Hà Nữ, không biết nàng ta đang ở đâu?

Hắn định mở miệng hỏi Vũ Đô Nhất Dương nhưng việc Tuyết Vô Diễm khiến hắn đầu to như cái đầu, lại sợ Vũ Đô Nhất Dương cũng không có tâm tình để trả lời hắn vấn đề này, đành bỏ đi ý nghĩ đó.

Quỷ Trì An nói tiếp:

- Ba mươi năm nay, đao pháp Si Tình chỉ có Tuyết Vô Diễm là luyện đến mức cao thâm nhất. Cho nên có thể sử dụng Si Tình đao pháp ám toán Mê phu nhân cũng chỉ có thể là nàng ta mà thôi.

Wương Tuyết Chi lắc đầu:

- Chưa chắc.

Vũ Đô Nhất Dương định mở miệng tranh luận thì Quỷ Trì An đã đưa tay cản lại:

- Nguyên nghe cao kiến của Vương công tử.

Vương Tuyết Chi trả lời:

- Vô lâm cao thủ sử đao không hề ít, tỷ dụ Hòa Mân của Giang Hữu Liên Hoàn Bang. Nếu hấn cầm thanh Si Tình đao này thì cũng có thể giết được Mê phu nhân.

Quỷ Trì An ngắt lời hấn hỏi:

- Hòa Mân là Sở Hùng mới của Sát Hồ thế gia đúng không?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Không sai. Nếu hấn gặp được Mê phu nhân thì nhất định sẽ có thể một đao đâm chết.

Quỷ Trì An lại nói:

- Chiều theo vết thương thì tình huống lúc đó Mê phu nhân hiển nhiên là không kịp đề phòng mới có thể bị người ta ám toán. Công tử nghĩ phu nhân khi nhìn thấy người của Sát Hồ thế gia thì sẽ phản ứng thế nào? Có thể ngồi im thúc thủ ăn đùi gà hay không? Cho dù phu nhân thúc thủ thì ít nhất đùi gà trong tay cũng phải thả ra.

Dừng lại một chút, hấn lại nói:

- Hơn nữa Hòa Mân cho dù là cao thủ lợi hại nhất của Hòa gia đao cũng vị tất có thể một đao giết được phu nhân.

Vương Tuyết Chi cười lạnh nói:

- Nếu chiều theo lời các người nói thì Tuyết Vô Diễm là tình nhân trước kia của Mê Tiểu Kiếm, Mê phu nhân khi nhìn thấy nàng ta không lẽ không đề phòng sao?

Ánh mắt Quỷ Trì An lộ ra vẻ cổ quái, tựa hồ muốn nói:

- Người thật sự không biết hay vẫn giả vờ điên khùng?

Vũ Đô Nhất Dương nghe vậy bèn trực tiếp giải thích cho hấn:

- Vương công tử, người ở Trung Nguyên nên đối với chuyện xảy ra ở biên cương phía Tây không hiểu biết nhiều lắm. Tuyết Vô Diễm và Mê phu nhân khi mới bước chân vào giang hồ thì tình thân như tỷ muội, nổi danh là hai vị nữ hiệp của Tây Khương. Sau đó Tuyết Vô Diễm tiến vào Trung Nguyên, Mê tộc trưởng rất đối tượng tâm, phu nhân thời gian này mỗi ngày đều đến an ủi người, lâu ngày sinh tình mới kết thành vợ chồng.

Vương Tuyết Chi nói:

- Cho nên người cho rằng Mê phu nhân sẽ không đề phòng Tuyết Vô Diễm?

Vũ Đô Nhất Dương đáp:

- Không sai.

Vương Tuyết Chi trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói:

- Trong thiên hạ không lẽ không còn ai khác có khả năng dùng Si Tình đao đâm một đao vào ngực Mê phu nhân?

Quỷ Trì An lên tiếng:

- Ngoài Tuyết Vô Diễm ra, chỉ còn một người.

Vương Tuyết Chi vội hỏi:

- Ai?

Quý Trì An nói:

- Thạch Lạc!

Đúng vậy! Với đạo pháp của Thạch Lạc thì đương nhiên thừa khả năng một đao đâm chết Tiên Linh Hiểu Y. Nhưng Thạch Lạc uy chấn thiên hạ, sao lại có thể lén lút tự thân tiến vào địch doanh giết thê tử Mê Tiểu Kiếm? Cho dù cắt hết đầu những người ở đây thành nhục tương thì cũng không ai tin được Thạch Lạc làm chuyện đó!

Vương Tuyết Chi không nói gì nữa, hần không còn nghĩ ra lý do gì để biện hộ cho Tuyết Vô Diễm.

Bất quá Quý Trì An đối với hần vẫn còn rất khách khí, y hỏi:

- Vương công tử, xin hỏi lần cuối cùng công tử gặp Tuyết Vô Diễm là ở nơi nào?

Sắc mặt Vương Tuyết Chi nhất thời trở thành trắng bệch. Hần gặp Tuyết Vô Diễm lần cuối cùng là lúc Tuyết Vô Diễm đứng nhìn Tiên Linh Hiểu Y trên đài, không lâu sau nàng bỏ đi thì Tiên Linh Hiểu Y bị ám toán. Nếu đây là trùng hợp thì cũng không thể nào quá trùng hợp như vậy!

Quý Trì An nhìn sắc mặt của Vương Tuyết Chi, đã đoán được phần nào, không đợi Vương Tuyết Chi trả lời, đã đứng lên cung thân nói:

- Đa tạ Vương công tử đã cho chúng tôi biết rất nhiều tin tức về Tuyết Vô Diễm.

Ý của hần muốn nói chính là Vương Tuyết Chi hãy rời khỏi nơi đây.

Vương Tuyết Chi lại nghĩ:

- Ta còn chưa nói cho người biết tin tức về Tuyết Vô Diễm thì người đã hạ lệnh đuổi khách. Cuối cùng mời ta đến đây có dụng ý gì?

Song hần cẩn thận suy nghĩ kỹ lại thì lập tức hiểu được:

- Thiên Thủy bắt quá chỉ là một thành nhỏ, người trong thành lại toàn bộ là Khương nhân các người. Muốn bắt Tuyết Vô Diễm hoàn toàn là một việc dễ dàng. Tin tức của ta là đồ dư thừa. Các người sở dĩ mời ta đến đây là muốn trước mặt ta tuyên bố tội danh của Tuyết Vô Diễm, tránh cho ta nhúng tay vào.

Vương Tuyết Chi cười to một tiếng, cũng không thèm nói lời nào nữa, quay người bước ra khỏi lều. Song trong đầu lại hỗn loạn không thôi:

- Bọn họ muốn giết nàng, nên làm gì bây giờ?

Vừa mới bước ra khỏi lều thì hần đã thấy một gã Khương nhân bước vào, hần lại mơ hồ nghe được tên Khương nhân kia nói:

- Khái bầm tộc trưởng, Tuyết Vô Diễm đã bị bắt, bây giờ đang giữ tại....

Vương Tuyết Chi nghe xong lời này, đầu tiên là hoảng hốt, nhưng sau đó thì một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cười to không ngừng, càng cười càng lớn.

Hần thần nhiên quay lại trong lều.

Quý Trì An và mười một gã tộc trưởng vẫn an tọa, không ai cảm thấy kinh ngạc. Đường như đã sớm đoán Vương Tuyết Chi sẽ quay lại.

Vũ Đô Nhất Dương là người thẳng thắn bộc trực nhất, tuy nhiên trên mặt lại có vẻ mất tự nhiên, Quý Trì An thì vẫn tĩnh như không, hỏi:

- Vương công tử, không lẽ công tử quên vật gì nên quay lại lấy?

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Ta không quên vật gì cả, mà là quên ân cần thăm hỏi Mê phu nhân, cảm thấy có điều bất kính. Thương thế của nàng ra sao rồi?

Quý Trì An nói:

- Đa tạ sự quan tâm của công tử. Phu nhân vừa sốt cao, may có Điền Thụ tận lực chăm sóc nên đã hạ sốt, thương thể tuy nặng nhưng tính mạng đã không còn nguy hiểm nữa.

Vương Tuyệt Chi nói:

- Tính mạng của Mê phu nhân đã không còn ngại nữa thì ta đã yên tâm.

Quỷ Trì An lại nói:

- Công tử yên tâm, chúng tôi cũng yên tâm, không biết công tử còn điều gì muốn hỏi nữa không?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Còn có một vấn đề.

Quỷ Trì An nhíu mày hỏi:

- Vấn đề gì nữa?

Vương Tuyệt Chi thần nhiên trả lời:

- Kim Quý Tử đang ở đâu? Ta đang muốn tìm hắn, thi khinh công!

45. Q.5 - Chương 9: “cơ Bất Hư Phát” Biết Thất Bại Mà Vẫn Làm

Vương Tuyệt Chi tìm được Kim Quý Tử thì thấy hắn đang thu dọn hành trang.

Hơn hai trăm người của Kim Quý Tử sau khi hoàn thành nhiệm vụ vận lương thì hành trang đã từ gạo biến thành mười rương vàng. Vàng rất nặng, mỗi rương sợ rằng phải đến ngàn cân. Thu thập hành trang chính là đem vàng từ mười cái rương chia đều ra cho hơn hai trăm gã thuộc hạ vận chuyển. Bất quá vì đề phòng thuộc hạ biển thủ vàng của mình, Kim Quý Tử đang cẩn thận tính toán số lượng cụ thể, đi tới đi lui để tính đếm, nhìn hắn không khác gì hồ điệp xuyên hoa.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Người thu thập hành trang, không lẽ muốn rời khỏi đây?

Kim Quý Tử thở dài nói:

- Nơi này không có gì ngon để ăn, ở cũng không có chỗ nào đáng hoàng đế ở. Ta đã quen ăn sung mặc sướng từ nhỏ, chịu khổ không được. Bây giờ không đi thì còn đợi đến khi nào nữa?

Vương Tuyệt Chi mỉa mai nói:

- Ăn sung mặc sướng từ nhỏ? Hình như thiếu niên của ngươi thì ngươi đã từng làm phu khuôn vác, nông phu thì phải?

Kim Quý Tử lại thở dài nói:

- Ta từ nghèo biến thành giàu, giàu có rồi lại khó có thể tiếp nhận trở lại kiếp nghèo khi xưa. Một người đã có thói quen ăn ngon mặc đẹp thì thân thể trở nên kém cỏi, một chút khổ cực cũng không thể chịu đựng được nữa.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Nói như vậy thì ngươi không muốn so khinh công với ta nữa?

Kim Quý Tử lắc đầu nói:

- Vừa rồi ta chỉ là nhất thời bông bột mà thôi. Sau lại nghĩ “tắm thân ngàn vàng, không nên ở trong ngôi nhà sắp đổ” (1), còn so đo với ngươi làm gì?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Ta chấp ngươi một chân ngươi cũng không dám sao?

Kim Quý Tử lắc đầu:

- Cho dù người có chấp ta cả hai chân, chỉ dùng hai tay mà chạy thì ta cũng không đánh cuộc với người.

Vương Tuyệt Chi trừng mắt nhìn hần nói:

- Chẳng lẽ người sợ ta như vậy? Người là một thằng hèn?

Kim Quý Tử vội vã gạt đầu phụ họa:

- Đúng, đúng, ta là gã hèn, ta sợ người lắm. – Lại lẩm bẩm một câu:

- Làm một gã hèn có nhiều vàng, thoải mái hưởng thụ so với làm một gã anh hùng vô mệnh thì vẫn còn tốt hơn nhiều.

Vương Tuyệt Chi chớp mắt mấy cái, dáng vẻ như quyết định một chuyện lớn lao lắm, đoạn nói:

- Như thế này nhé, ta nhường người một bước nữa. Nếu người thua ta thì cũng không cần cắt lấy đầu mình, chỉ cần người lấy đầu người khác thay thế là được.

Kim Quý Tử nghe vậy bèn nói:

- Như vậy thì ta còn có thể suy nghĩ lại. – Đoạn chỉ tay về phía sau nói – Nơi này có hai trăm mười bảy người. Nếu người thắng thì có thể tùy tiện chọn ra một cái thủ cấp của những tên này.

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Người yên tâm, lần này người có nhiều tiện nghi lắm. Nếu người thua thì tự nhiên sẽ có người đứng ra thay người chịu trách nhiệm, chung quy nếu người thua ta cũng không mất mát gì.

Kim Quý Tử cười to nói:

- Ha ha, ai là người sẽ trả “tiền thua độ” cho ta? Thiên hạ có người xuẩn ngốc như vậy sao, là ai vậy? Ta cũng muốn gặp.

Chỉ nghe một người lên tiếng:

- Ta chính là người xuẩn ngốc đó.

Người này chính là Quỷ Trì An.

Kim Quý Tử lộ ra vẻ “kinh ngạc” nhưng sự kinh ngạc này lại gương gào vô cùng. Hần căn bản là đã sớm ngầm thông đồng với Quỷ Trì An. Bọn chúng đã sớm đoán được Vương Tuyệt Chi cuối cùng sẽ “hiểu ra”, tìm Kim Quý Tử tể thí khinh công.

Vương Tuyệt Chi nghĩ bụng:

- Các người không đi đóng chèo, diễn tuồng thì quả thật là đáng tiếc.

Kim Quý Tử lại nói:

- Quỷ Trì tộc trưởng, chẳng lẽ các ông cảm kích ta đã mang lương thực đến nên nguyện ý “cắt đầu” tương trợ lại ta?

Quỷ Trì An nói:

- Không phải vậy, Kim tiên sinh là Kim Vương, thủ cấp có giá trị liên thành, tặc đầu của tại hạ sao có thể so sánh được? Tuy nhiên trong tay tại hạ có một con tin, mà thủ cấp của nàng trong mắt Vương công tử thì đừng nói là vạn kim mà cho dù có là thập vạn kim, thậm chí vàng của tất cả thiên hạ cũng không đáng giá bằng.

Kim Quý Tử giả vờ khó hiểu, hỏi:

- Ô, là ai mà có giá trị như vậy?

Quỷ Trì An đáp:

- Còn phải hỏi, đương nhiên là mỹ nhân!

Kim Quý Tử vỗ tay cười to:

- Ta đã hiểu rồi. Nếu Vương công tử thắng thì hần sẽ được mỹ nhân. Từ xưa mỹ nhân sánh với anh hùng. Vương công tử anh hùng cái thế, yêu sắc đẹp của mỹ nữ cũng là đương nhiên. Nhưng nếu công tử bất hạnh thua ta thì sao đây?

Quý Trì An than thở:

- Nếu vậy thì Vương công tử đương nhiên chỉ được thủ cấp của mỹ nhân mà thôi.

Kim Quý Tử cười cợt nói:

- Thú vị, thú vị thật. Chẳng biết vị mỹ nhân này là ai mà có thể làm cho Lang Gia Cuồng Nhân Vương công tử thần hồn điên đảo vì nàng?

Quý Trì An lại nói:

- Mỹ nhân này Kim tiên sinh cũng biết, tiên sinh tất có thể đoán ra.

Kim Quý Tử lắc đầu nói:

- Ta biết rất nhiều nữ nhân, không thể đoán ra được. Tộc trưởng cũng biết đầy nam nhân nếu có nhiều tiền thì cũng sẽ có rất nhiều nữ nhân. Cho dù có nhớ được dung mạo của các nàng thì vị tất cũng đã nhớ được đã lên giường với các nàng hay chưa. Đây là chuyện thường hay xảy ra. Bây giờ bắt ta nhớ đến tên tuổi của nữ nhân thì lại càng khó hơn nữa.

Quý Trì An nói:

- Nữ nhân này ta đoán là chưa hề lên giường cùng Kim tiên sinh. Kim tiên sinh không cần ngại, cứ nghĩ một chút đi, trong nhận thức của tiên sinh thì nữ nhân nào đẹp nhất?

Kim Quý Tử giả vờ suy nghĩ, nói:

- Vậy mà còn phải nói? Nữ nhân gần đây nhất làm ta chảy nước dãi mà không có được đương nhiên là lãnh nhược băng sương – Tuyết Vô Diễm.

Quý Trì An gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, nữ nhân mà Vương công tử yêu thương nhất chính là Tuyết Vô Diễm. Công tử vì Tuyết Vô Diễm cho nên mới đồng ý tỉ thí khinh công với Kim tiên sinh.

Hai người bọn họ một “tung” một “hứng”, câu nào cũng có thâm ý, nhưng Vương Tuyết Chi vẫn khoanh tay cười dài, không nói nửa câu.

Kim Quý Tử lại nói:

- Nếu ta thua mà người khác mất đầu thì ta cũng không sợ. Ta sẽ tỉ thí với Vương công tử một phen. Vương công tử, ngươi muốn tỉ thí thế nào?

Vương Tuyết Chi thần nhiên nói:

- Quý Trì tộc trưởng là người làm chứng, để ông ta quyết định.

Quý Trì An mỉm cười nhìn hần nói:

- Công tử không hối hận?

Vương Tuyết Chi nghiêm mặt đáp:

- Tuyết không hối hận!

Quý Trì An khẽ sửa lại dung mạo của mình, chậm rãi nói:

- Như thế này đi. Nếu một trong hai người có thể đến quân doanh của Thạch Lạc, mang Mê tộc trưởng trở về thì xem như đã thắng.

Đây chính là mục đích cuối cùng mà bọn họ đã tốn công sắp đặt vòng vèo từ nãy đến giờ. Tiên Linh Hiểu Y nếu không chết thì Khương Nhân đảng cũng không có lý do gì giết Tuyệt Vô Diễm, chỉ bằng lấy nàng làm “mồi câu”, bức Vương Tuyệt Chi cứu Mê Tiểu Kiếm.

Nguyên lai bọn họ sau khi tiến hành xong nghi thức “Mặt Diện” thì cử ra Kim Quý Tử chế ngự Vương Tuyệt Chi. Chỉ cần Vương Tuyệt Chi có lòng sinh cường, đồng ý cùng Kim Quý Tử thí khinh công thì khi đó sẽ không thể thoát thác được việc đi cứu Mê Tiểu Kiếm. Ai ngờ Vương Tuyệt Chi thông minh tuyệt đỉnh, trong chớp lát đã phá được “gian kế” của bọn họ. Song Vương Tuyệt Chi sớm cũng đã có chủ kiến muốn giúp bọn họ cứu Mê Tiểu Kiếm, tuy nhiên chỉ định tương kế tựu kế mà giúp. Ai ngờ sau đó lại xảy ra biến cố bất ngờ, Tiên Linh Hiểu Y bị ám toán, Tuyệt Vô Diễm bị bắt. Cuối cùng hẳn cũng phải quay lại đường cũ – đi cứu Mê Tiểu Kiếm.

Quý Trì An hao tổn tâm cơ, sử dụng phương pháp vòng vèo như vậy để dẫn dắt Vương Tuyệt Chi đi cứu Mê Tiểu Kiếm cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Dù sao thì Tuyệt Vô Diễm vẫn là hung thủ hành thích Tiên Linh Hiểu Y. Nếu không thể tìm được một lý do chính đáng để thả nàng thì sợ rằng rất khó phục chúng. Nếu Mê Tiểu Kiếm còn mạng trở về Thiên Thủy thì còn có thể thả nàng ra. Nếu Mê Tiểu Kiếm chết đi, khi đó Mê phu nhân sẽ trở thành thủ lĩnh của Khương Nhân đảng, khi đó Tuyệt Vô Diễm không chết thì không xong!

Kim Quý Tử gật đầu nói:

- Lần thí thí này thật thú vị, nhưng nếu Mê Tiểu Kiếm đã bị Thạch Lặc giết. Chỉ có thể mang thi thể trở về thì tính là thắng hay thua?

Quý Trì An đáp:

- Mê tộc trưởng chỉ có một. Nếu tiên sinh đã có thể mang về thi thể thì Vương công tử tất nhiên sẽ về tay không, đúng không?

- Đúng vậy.

Quý Trì An lại nói tiếp:

- Tiên sinh ít ra cũng mang về được một người đã chết, mà Vương công tử lại tay không trở về, đương nhiên là tiên sinh thắng.

Kim Quý Tử vỗ tay nói:

- Được, quyết định như vậy đi. – Đoạn quay sang nhìn Vương Tuyệt Chi nói:

- Phương pháp thí thí như vậy ngươi đồng ý chứ?

Wương Tuyệt Chi lắc đầu:

- Không.

Lời vừa nói ra, cả Quý Trì An và Kim Quý Tử đều ngạc nhiên.

Quý Trì An liền nói:

- Vương công tử nếu không đồng ý thí thí thì chúng tôi chỉ có thể giết chết Tuyệt cô nương mà thôi.

Wương Tuyệt Chi đứng đĩnh đáp:

- Quý Trì tộc trưởng có giết nàng thì ta cũng không có cách nào khác. Ông nói ta dùng một chân đến quân doanh của Thạch Lặc thì ta tình nguyện để nàng chết vậy.

Quý Trì An và Kim Quý Tử nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Cuối cùng Kim Quý Tử khẽ ho một tiếng, nói:

- Vương Tuyệt Chi, Kim Quý Tử ta một đời anh hùng, không cần người nhường nữa. Mới rồi chỉ là nói đùa mà thôi. Cho dù ngươi dùng hai chân thì cũng không thắng được ta đâu.

Wương Tuyệt Chi cười dài một tràng thật to, chấn động cả màng nhĩ của hai người, sau đó cao giọng nói:

- Ta chấp nhận đánh cuộc. Kim Quý Tử, nếu người thắng được ta thì ta sẽ tự cắt đầu cho người làm “dạ hồ”!(2)

Lúc này một gã Khương nhân tiến vào nói:

- Khởi bẩm tộc trưởng, Trương Tân cầu kiến.

Quý Trì An là một người đã trải qua nhiều kinh biến, trầm tĩnh vô cùng nhưng nghe đến Trương Tân cũng không khỏi biến sắc, vội hỏi:

- Trương Tân?

Gã Khương nhân kia trả lời:

- Chính là Trung Lữ tướng quân dưới trướng Thạch Lạc – Hữu Hầu Trương Tân.

Quý Trì An lại hỏi:

- Hắn dẫn theo bao nhiêu binh mã?

Gã Khương nhân đáp:

- Chỉ một mình.

Quý Trì An nghe vậy cười lạnh nói:

- Hay lắm, hắn quả thực là to gan lớn mật, dám một mình đến Thiên Thủy. Hắn cho rằng Khương Nhân đẳng của ta không có ai hay sao?

Nên biết Trương Tân là quân sư của Thạch Lạc. Thạch Lạc luôn nghe theo quỷ kế của hắn, cho nên địa vị của Trương Tân rất cao, cơ hồ còn quan trọng hơn Thạch Hổ và Trúc Phật Đồ Trìng. Cao thủ của Khương Nhân đẳng đã có vô số người chết vào tay Trương Tân. Cháu Quý Trì An là Quý Trì Phu, vốn là cao thủ của Bạch Mã tộc, bị Trương Tân mai phục tại Tam Ngụy sơn, huyết chiến liên tục ba đêm. Quý Trì Phu cuối cùng bị Trương Tân chặt đứt tứ chi, chết cực thảm. Khương nhân ai nấy đều muốn moi gan, uống máu Trương Tân. Không biết tại sao hắn dám đơn thân độc mã đến đây!

Lúc này chợt nghe một người nói:

- Khương Nhân đẳng nhân tài vô số, chỉ cần một Quý Trì An đã làm cho tiểu sinh đau đầu không thôi. Tiểu sinh sao lại dám khi dễ các người? Bất quá Quý Trì An tất không dám giết tiểu sinh.

Người này tay cầm quạt lông, đầu đội khăn xếp, bộ dáng nho nhã, ngồi trên một cỗ xe gỗ đi rất nhanh, chính là Trương Tân.

Quý Trì An nói:

- Hừ, người nghĩ rằng ta không dám giết người!

Trương Tân bình thản nói:

- Mê Tiểu Kiếm đang làm khách tại doanh trướng đại tướng quân. Trước khi tiểu sinh rời đi, đại tướng quân đã dặn rằng: “Mạnh Tôn, chuyến đi này người cứ yên một trăm hai mươi cái tâm, tùy tiện đi bao lâu cũng được. Bình thường ta nhân rồi thì có người kể chuyện xưa giải muộn. Hôm nay đã có Mê Tiểu Kiếm làm bạn, ta không cần phải giữ người nữa. Cho dù người có đi đến Thiên Thủy, quyết ý cưới mỹ nữ Khương nhân làm vợ, không quay trở về cũng không sao cả”. Đương nhiên nếu tiểu sinh không quay trở về thì đã có Mê Tiểu Kiếm ở lại bên đại tướng quân, thay tiểu sinh bồi tiếp đại tướng quân nói chuyện xưa giải muộn.

Quý Trì An biết Trương Tân nói lời này là dùng tính mạng của Mê Tiểu Kiếm uy hiếp hắn, tức giận đến khóe phun thét khiêu, thậm chí:

- Nếu Mê tộc trưởng thực sự không quay lại thì ta cho dù phải liều mạng cũng phải cắt đầu tên gian tặc như người làm dạ hồ mới có thể giải tỏa được mối hận trong lòng. – Trong lòng Quý Trì An tuy đại nộ nhưng nét mặt vẫn tĩnh như không, hỏi:

- Thương thế của Mê tộc trưởng ra sao? Thỉnh xin Mạnh Tôn tiên sinh cho biết.

Trương Tân cười nói:

- Đại hòa thượng pháp lực thông thần. Mê Tiểu Kiếm chỉ là thụ một vết thương nhỏ, có gì đáng lo? Đại hòa thượng nói chỉ cần bảy ngày thì Mê Tiểu Kiếm có thể xuống giường đi lại, trong vòng một tháng thì có thể khôi phục lại bộ dáng sinh long hoạt hổ như trước kia. Đương nhiên cánh tay đã bị chặt đứt thì không thể cứu được.

Quý Trì An nghe Trương Tân nói như vậy, thì tâm trạng nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng lại nghĩ:

- Gian tặc này quỷ kế đa đoan, có khi nào gạt ta hay không?

Vương Tuyệt Chi đột nhiên chen vào:

- Vừa rồi người nhắc đến đại tướng quân, không lẽ Thạch Lạc cũng đã đến Thiên Thủy?

Trương Tân phe phẩy quạt lông trong tay nói:

- Đúng vậy. Lần này tiểu sinh đến đây là phụng mệnh đại tướng quân.

Quý Trì An thất thanh kêu lên:

- Thạch Lạc đã đến?

Thạch Lạc là nhân vật thế nào, uy thế to lớn đến dường nào? Hắn đến Thiên Thủy tất sẽ làm phát sinh đại sự nghiêng trời lệch đất. Khương Nhân đang đang đứng giữa phong ba bão táp, dám chắc sẽ lại hứng chịu thêm một trường đại biến.

Lúc này đột nhiên tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Mọi người nhìn lại thì thấy hơn một trăm tên võ sĩ Khương nhân, tay cầm binh khí đuổi đến đây, miệng hô to:

- Trương Tân, người chạy đi đâu!

Đám võ sĩ chạy đến, khí thế dữ tợn, tay vung động binh khí, tựa như muốn bằm thây Trương Tân thành vạn đoạn.

Trương Tân nét mặt thản nhiên, không chút sợ hãi, chỉ nhìn Quý Trì An mỉm cười.

Quý Trì An nhận thấy đám võ sĩ đuổi đến đây là tướng sĩ thủ thành, đoán được Trương Tân đã đột ngột xông vào đây, đám binh sĩ thủ thành này không có khả năng ngăn cản nên mãi mới đuổi được đến đây. Lúc này đã vì hạ nhân mà xấu hổ cùng cực, còn mặt mũi nào mà dây dưa với Trương Tân nữa. Hắn trầm giọng quát:

- Ngừng tay.

Tướng sĩ thủ thành vốn đều là tộc nhân của Quý Trì An, vừa nghe hắn quát, lập tức dừng tay.

Lúc này Mê Tiểu Kiếm, Diêu Dặc Trọng đều không có ở đây. Quý Trì An bất đắc dĩ trở thành thành chủ, chủ trì đại cục. Nếu không, như bình thường thì sẽ do đích thân hắn trấn thủ cửa thành, Trương Tân vị tất đã xông vào được đây.

Trương Tân chấp tay nói:

- Đa tạ Quý Trì tộc trưởng ngăn cản thuộc hạ, tránh đi một trường tranh đấu không cần thiết. – Ngũ khí cực kỳ thành khẩn.

Dù sao hắn có thể xông vào được đây, không ai có thể ngăn cản cũng là đáng tự hào lắm rồi. Đương nhiên không ngại khiếm tốn một chút, cho đối phương “xuống thang”.

Quý Trì An mỉm cười nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh, khinh công của tiên sinh độc bộ thiên hạ. Thủ hạ của ta thân thủ tuyệt không thể so được với ngài.

Trương Tân cười nói:

- Quý Trì tộc trưởng đã nói quá rồi. Luận về khinh công thì tiểu sinh làm sao có thể so được với Dịch Bộ Dịch Xu của Lang gia Vương công tử đây?

Vương Tuyết Chi lạnh lùng nhìn Trương Tân nói:

- Người biết được thì tốt lắm. Khinh công ta cao hơn người, võ công cũng cao hơn người. Sớm muộn gì người cũng phải chết bởi tay ta. Cứ yên tâm đi.

Vương Tuyết Chi tại Thôi phủ đã chút nữa mất mạng trên tay Trương Tân. Đến nay vẫn còn dư hận trong lòng. Nếu nơi này không phải là Thiên Thủy, Quý Trì An là chủ, hắn là khách thì hắn đã sớm mặc kệ thương thế, vọt đến liều mạng với Trương Tân.

Quý Trì An nghe hai người đối thoại, biết được hai người vốn bất hòa với nhau. Trong lòng âm thầm vui mừng, đoạn cất lời nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh, tiên sinh bái phỏng bỗng thành, không biết vì chuyện gì?

Quý Trì An đối với Trương Tân thì cừu hận còn thâm sâu hơn Vương Tuyết Chi rất nhiều. Nhưng hắn lúc này là người đứng đầu Khương Nhân đảng, lời nói đều có quan hệ đến thể diện của Khương Nhân đảng, không thể nói lời thô thiển được. Vì vậy vẫn khách khí gọi Trương Tân là “Mạnh Tôn tiên sinh”, mặt mũi nhã nhặn, không chút động nộ. Quý Trì An miệng lưỡi khéo léo nhất trong tam đại thủ hạ của Mê Tiểu Kiếm quả không ngoa.

Trương Tân nói:

- Ta đến đây có hai việc, trong đó có một việc chính là thay mặt đại tướng quân giao cho Vương công tử một phong thư.

Vương Tuyết Chi lạnh lùng hỏi:

- Thư đâu?

Trương Tân không hề lấy ra một bức thư nào cả, chỉ mỉm cười nói:

- Đại tướng quân dũng vũ vô song, tinh minh vô lực. Tuy nhiên lại không thể nhận được mặt chữ. Cho nên bức thư này chính là “khẩu tín”.

Quý Trì An biết ý, bèn hô:

- Chúng tướng sĩ, lui ra một trăm bước.

Đám binh sĩ Khương nhân lui về sau, mắt vẫn nhìn Trương Tân trừng trừng, không chút nào lơ lửng.

Trương Tân cười nói:

- Mọi người không cần tị hiềm. Đại tướng quân quanh minh lỗi lạc, không có việc gì cần phải giấu giếm cả. Chư vị có thể cùng nghe.

Vương Tuyết Chi nói:

- Đừng nói nhảm nữa, người muốn truyền cho ta khẩu tín gì?

Trương Tân đáp:

- Đại tướng quân muốn tiểu sinh chuyển lời với Vương công tử rằng: Nếu công tử muốn báo thù cho phụ thân thì người sẽ thành toàn cho công tử, đáp ứng cùng công tử tỉ thí võ công.

Hắn chậm rãi nói từng chữ, tuy nhiên thâm ý bên trong chỉ có một mình Vương Tuyết Chi mới hiểu mà thôi.

Ngày trước Vương Tuyết Chi và Trương Tân đã có ước định với nhau. Nếu Trương Tân có thể sắp xếp cho Vương Tuyết Chi công bằng đánh với Thạch Lạc một trận thì Vương Tuyết Chi sẽ giết Thạch Hổ cho Trương Tân. Lúc đó Vương Tuyết Chi lấy lý do Thạch Hổ trọng thương nên đã trì hoãn việc này. Bây giờ Thạch Hổ đã bình phục, nếu Trương Tân có thể an bài cho Thạch Lạc và Vương Tuyết Chi quyết đấu thì Vương Tuyết Chi không thể không giết Thạch Hổ!

Quý Trì An đương nhiên không biết được đoạn uẩn khúc này, nghe được Vương Tuyết Chi và Thạch Lạc quyết đấu, trong lòng kinh ngạc không thôi. Có cao thủ đối đầu với Thạch Lạc, đương nhiên là việc mà Khương Nhân đảng cầu cũng không được. Bất quá Thạch Lạc thần công vô địch, Vương Tuyết Chi nếu muốn quyết đấu với Thạch Lạc tất phải chết. Chuyện này đối với Khương Nhân đảng thì có lợi gì chứ?

Ánh mắt Vương Tuyết Chi lạnh lẽo như băng, nhìn đăm đăm Trương Tân một lúc lâu, sau đó nói:

- Thạch Lạc ước định quyết đấu với ta lúc nào, tại đâu?

Trương Tân đáp:

- Lúc nào cũng có thể. Đại tướng quân đợi công tử ở ngoài thành. Vương công tử chưa đến thì người cũng chưa rời khỏi đây.

Y lại nở nụ cười, nói:

- Nhưng Vương công tử đang thụ thương, Đại tướng quân không muốn chiếm lấy lợi thế này, cho nên chờ thêm mười ngày, nửa tháng nữa cho vết thương công tử khỏi hẳn. Khi đó sẽ công bằng đánh một trận. Công tử thông minh tuyệt thế, tất hiểu được ý của tiểu sinh.

Wương Tuyết Chi chậm rãi nói:

- Ta hiểu được ý của người.

Ý của Trương Tân chính là muốn nói: Vương Tuyết Chi phải y theo lời ước định trước đây, giết chết Thạch Hổ mới có thể quyết chiến với Thạch Lạc!

Wương Tuyết Chi ngừ khí cương quyết nói:

- Trong vòng một tháng, ta nhất định sẽ đến quân doanh Thạch Lạc, lĩnh giáo Thạch gia thần đao vô địch thiên hạ của hắn.

Wương Tuyết Chi nói những lời này chính là có ý hứa hẹn với Trương Tân trong vòng một tháng sẽ nhất định giết chết Thạch Hổ.

Trương Tân nét mặt rung rung nhưng không cười, nói:

- Thạch Hổ tướng quân và Vương công tử là bạn tốt. Hắn đã sớm bố trí tại quân doanh thịnh yến, chỉ chờ công tử đến. Công tử sao không lập tức đến doanh trại Yết quân, gặp gỡ cố hữu, túy lúy một phen?

Hắn muốn ám chỉ Vương Tuyết Chi nếu muốn giết Thạch Hổ thì mau đến doanh trại Yết quân.

Wương Tuyết Chi cười lớn nói:

- Chủ ý này thật là hay! Ta với người sẽ đồng thời quay lại quân doanh của Thạch Lạc.

Trương Tân khê phe phẩy quạt lông, cười nói:

- Đại hòa thượng cũng đã có duyên gặp mặt công tử. Nghe ông ta nói rất bội phục phong thái và võ công của công tử. Đại hòa thượng pháp lực thông thần, thương thế của công tử nếu để cho đại hòa thượng chữa trị thì tin rằng chỉ cần trên dưới mười ngày là có thể hoàn toàn bình phục.

Quý Trì An nghe hai người đối thoại, trầm nghĩ:

- Vương Tuyết Chi đến quân doanh Thạch Lạc sớm một ngày thì lại sớm có thêm cơ hội cứu Mê thủ lĩnh. Việc này đối với Khương Nhân đảng thì thật có lợi vô cùng.

Trương Tân lại nói:

- Nếu như vậy thì chúng ta đi thôi. – Đoạn quay sang nhìn Quý Trì An – Quý Trì tộc trưởng, Mạnh Tôn xin cáo lui.

Quý Trì An lạnh lùng nói:

- Người cho rằng thành Thiên Thủy là nơi nào? Là lãnh địa của Thạch Lạc chắc? Người muốn đến là đến, muốn đi là đi dễ dàng như vậy ư?

Trương Tân nhìn bốn phía, nhìn thấy Vũ Đô Nhất Dương, Linh Phách cũng đã dẫn quân đến, lại thêm gần một ngàn cung thủ, võ sĩ tay lăm lăm binh khí vây quanh.

Quân sĩ Khương Nhân đang được ăn cơm, thần lực đã khôi phục mười phần như trước. Nay nhìn thấy đại cừu nhân Trương Tân, đều đồng loạt lộ ra vẻ mặt hung tợn như muốn ăn thịt hắn vậy.

Bất kể Trương Tân có bản lĩnh lợi hại như thế nào thì cũng tuyệt không thể nào thoát khỏi vòng vây này được. Huống chi còn có Quỷ Trì An, Vũ Đô Nhất Dương, Linh Phách – ba gã cao thủ.

Song Trương Tân cũng không hề sợ hãi, thản nhiên nói:

- Hai nước giao tranh, không chém sứ giả. Quỷ Trì tộc trưởng không lẽ chưa nghe qua câu này?

Quỷ Trì An mỉa mai nói:

- Câu này là người Hán nói. Hơn nữa người cũng đã phản bội Hán nhân, quy phục Yết nhân Thạch Lạc, nhận Hung Nô nhân Lưu Thông làm hoàng đế. Dường như cũng không cần phải tuân theo những câu nói của người Hán nữa.

Trương Tân lại mỉm cười nói:

- Đã như vậy thì tiểu sinh lại nói khác. Mê Tiểu Kiếm đang nằm trong tay đại tướng quân. Ông giết tiểu sinh, không lẽ không sợ đại tướng quân giết Mê Tiểu Kiếm?

Quỷ Trì An ngửa mặt lên trời cười to:

- Người ta nói Trương Tân được xưng là “Cơ bất hư phát, toàn vô di sách” quả nhiên đã tính toán rất kỹ. Bất quá người lại quên mất một chuyện.

Trương Tân hỏi:

- Chuyện gì?

Quỷ Trì An lạnh lùng nói:

- Mặc dù ta không dám giết người, nhưng vẫn có thể giữ người lại.

Trương Tân vẫn thản nhiên nói:

-Ồ, Quỷ Trì tộc trưởng không lẽ muốn giữ tiểu sinh ở lại, ăn cơm của Khương nhân?

Quỷ Trì An mặc kệ ngữ khí mỉa mai của Trương Tân, vẫn lạnh lùng nói:

- Tóm lại, nếu một ngày Mê tộc trưởng chưa quay lại thì Mạnh Tôn tiên sinh vẫn sẽ ở Thiên Thủy. Nếu Mê tộc trưởng bất hạnh quy thiên thì, hà hà, Mạnh Tôn tiên sinh trí kế vô song, tất đoán được kết quả của mình.

Trương Tân lại hỏi:

-Ồ, theo lời tộc trưởng nói thì phải chăng tiểu sinh phải ở đây chờ Mê Tiểu Kiếm trở về?

Quỷ Trì An đáp:

- Đúng vậy, ta cam đoan nếu Mê tộc trưởng không tổn hao gì, có thể quay lại thành thì chúng ta cũng sẽ thả tiên sinh về quân doanh của Thạch đại tướng quân. – Nói xong rút bội đao, cắt một đường trên cánh tay trái, máu tươi nhất thời nhỏ ròng ròng.

Trương Tân biết tập tục cắt máu tuyên thệ của người Hồ, nên đối với hành động của Quỷ Trì An cũng không lấy làm lạ, cười cười nói:

- Nếu tiểu sinh quyết ý không ở lại thì sao?

Quỷ Trì An nói:

- Nếu như tiên sinh quyết ý không chịu hợp tác thì ta không thể làm gì khác là phải dùng đến vũ lực. Song đao kiếm không có mắt, nếu như phải tranh chấp đánh nhau, ngộ thương đến tiên sinh thì e rằng không tốt lắm.

Trương Tân cười hì hì nói:

- Nói như thế thì tộc trưởng không giữ tiểu sinh lại thì không cam tâm?

Quý Trì An đáp:

- Đương nhiên nếu tiên sinh muốn rời khỏi nơi này thì cũng có một biện pháp.

Trương Tân liền tiếp lời:

- Giết sạch mười ba vạn Khương nhân nơi này?

Hắn nói xong những lời này, Khương nhân ở quanh đây, không ai không rùng mình. Trương Tân chính là loại nhân vật mà “động nộ chư hầu sợ, vui vẻ thiên hạ yên”. Người bá đạo như hắn nếu đã nói muốn giết người thì tuyệt không phải chuyện đùa. Hơn nữa nếu hắn đã giết người không phải là giết một người, mười người mà sẽ giết mười vạn người, trăm vạn người. Giết áu chảy thành sông, thấy chất đầy đồng mới thôi.

Quý Trì An thần nhiên nói:

- Nếu tiên sinh có thể giết sạch người ở đây thì cũng không cần phải dùng đến biện pháp kia. Biện pháp mà ta muốn nói chính là nếu tiên sinh có thể lưu lại đây một món đồ thì ta cũng sẽ để tiên sinh yên ổn rời khỏi đây.

Trương Tân hỏi:

- Để lại thứ gì?

Quý Trì An lạnh lùng nói:

- Đôi mắt.

Quý Trì An nói xong, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào Trương Tân, quan sát thật kỹ vẻ mặt Trương Tân. Nếu Mê Tiểu Kiếm đã chết thì Trương Tân ở lại Thiên Thủy cũng phải chết. Quý Trì An muốn xem thử cuối cùng Trương Tân sẽ lựa chọn lưu lại đôi mắt của mình hay là lựa chọn giải pháp liều mạng đột phá trùng vây?

Quý Trì An chính là đang dò la xem Mê Tiểu Kiếm còn sống hay đã chết!

Trương Tân thần nhiên nói:

- Được, một đôi mắt, cứ quyết định như vậy đi. – Lời chưa dứt, thân hình đã như gió lướt đến, song chỉ đâm thẳng vào mắt Quý Trì An!

Thân pháp của Trương Tân cực nhanh, Quý Trì An cho dù võ công cao siêu cũng trở nên luống cuống, vội dùng song chưởng che mặt.

Bất quá làm vậy thì Quý Trì An sẽ không quan sát được tình thế trước mắt, đến khi hắn phát giác ra song chỉ của Trương Tân đã biến mất, thì biết đã không ổn.

Vương Tuyệt Chi kêu lên:

- Huyệt Đại Hách ở bụng.

Quý Trì An cũng không suy nghĩ nhiều, hữu chưởng chém xuống cách huyệt Đại Hách một thốn, quả nhiên vỡ trúng một ngón tay của đối phương, bụng tê rần, không khỏi lui về phía sau ba bước.

Trương Tân một chiêu không trúng, đã thấy từ trên cao chụp xuống một đạo kim quang. Hắn biết Vũ Đô Nhất Dương đã tấn công, không dám tiếp tục công kích Quý Trì An, thân chỉ bắn ra hai đạo chỉ phong. “Keng keng” hai tiếng, kim hoàn đã bị cắt làm đôi, một nửa rơi xuống đất, một nửa nằm trên tay Vũ Đô Nhất Dương.

Quý Trì An cúi đầu xem xét vết thương nơi bụng, đã thấy huyệt Đại Hách thủng một lỗ nhỏ, máu tươi đang tuôn ra, tâm trạng cực kỳ hoảng sợ:

- Nếu Vương Tuyệt Chi không kịp nhắc nhở thì dám chắc ta đã trọng thương. Tên gian tặc này võ công thực sự kinh người, không hề thua kém Diêu Dặc Trọng.

Kỳ thật nếu công bằng quyết chiến thì võ công Quỷ Trì An cũng không hề thua kém Trương Tân bao nhiêu. Nhưng nửa năm nay hấn ăn uống không đầy đủ, công lực đã suy giảm vài phần, song ít ra cũng phải đấu trên trăm chiêu mới thua. Bất quá vừa rồi Trương Tân xuất kỳ bất ý ra chiêu, thân hình lại cực nhanh. Quỷ Trì An trong một phút lơ đãng, thiếu chút nữa đã bị trọng thương.

Lúc này Vũ Đô Nhất Dương đã xuất ra song hoàn, một chiêu “Bạch Đào Song Thái” chia ra tả hữu tấn công Trương Tân. Vũ phiến của Trương Tân đầu tiên xuyên qua một thiết hoàn, sau đó lại xuyên tiếp thiết hoàn còn lại, thủ tí vận lực nhắc lên. Vũ Đô Nhất Dương chống cự không được, song hoàn rời khỏi tay bay đi.

Quỷ Trì An biết võ công Vũ Đô Nhất Dương còn kém mình một bậc, tuyệt không phải đối thủ của Trương Tân, vội kêu lên:

- Vũ Đô tộc trưởng, mau lui lại.

Giờ phút này, cung tiễn trong tay đám binh sĩ Khương nhân đều chĩa cả vào người Trương Tân. Chỉ cần bên cạnh Trương Tân không có ai thì lúc đó sẽ đồng loạt phóng tên, biến Trương Tân thành con nhím. Cho nên lúc này chỉ cần Vũ Đô Nhất Dương dứt ra khỏi Trương Tân thì có thể dễ dàng khống chế Trương Tân.

Vũ Đô Nhất Dương cố sức thối lui, nhưng Trương Tân lại nhanh nhẹn tuyệt luân, tấn công không ngừng, ngay cả hai thiết hoàn còn lại của Vũ Đô Nhất Dương cũng chưa thể xuất ra. Hấn làm sao có thể chạy thoát?

Quỷ Trì An rút đoản đao vọt đến, đoản đao của hấn giống như Khảm Sơn đao, phát ra tiếng rít như phong lôi, chém thẳng vào lưng Trương Tân.

Quỷ Trì An vốn sử dụng một thanh Thanh Long Yển Nguyệt đao dài đến một trượng, kỳ mã xung trận, tung hoành vô địch. Lúc này hấn giao chiến dưới đất, sử dụng binh khí dài không tiện nên chỉ còn cách bỏ trường sử đoản, binh khí tuy ngắn nhưng chiêu thức lại hết sức hiểm độc, vẫn là chiêu số cương mãnh của Thanh Long Yển Nguyệt đao.

Vương Tuyết Chi kêu lên:

- Đứng, mau chém xuống chân hấn!

Quỷ Trì An vừa rồi nhờ Vương Tuyết Chi chỉ điểm mà tránh được công kích Trương Tân. Bây giờ lại nghe hấn hô lên, vội vàng biến chiêu, cúi người xuống thấp như hổ đói vồ mồi, chém đến chân Trương Tân.

Trương Tân bị tấn công dưới chân, cước bộ phải lần lượt thay đổi mới có thể tránh được đao thế của Quỷ Trì An. Võ công của Trương Tân phần lớn dựa vào sự linh hoạt của thân pháp. Lúc này bộ pháp bị cản trở, thế công không khỏi bị chậm lại.

Vương Tuyết Chi lại kêu lên:

- Lui!

Quỷ Trì An và Vũ Đô Nhất Dương hiểu ý, thừa dịp Trương Tân chưa ổn định được cước bộ, thân hình bắn nhanh về phía đám cung thủ phía sau.

Thân hình Trương Tân lập tức lộ ra toàn bộ trước mặt cung thủ. Chỉ cần hấn vung động một chút thì sẽ có ngàn mũi tên bắn tới, tuyệt không có nửa phân dung tình.

Trương Tân cười ha ha nói:

- Vương Tuyết Chi, ngươi trả thù hay lắm. Ta rốt cuộc vẫn thua dưới tay ngươi.

Vừa rồi nếu Vương Tuyết Chi không nhắc nhở thì Quỷ Trì An cũng không thể nào tách khỏi thế công như thiểm điện của Trương Tân. Khi đó, Quỷ Trì An có thể giữ Trương Tân lại thành Thiên Thủy hay không thì vẫn chưa thể biết được.

May mắn là Vương Tuyết Chi đã từng giao thủ với Trương Tân, nhìn rõ được lộ số võ công Trương Tân. Trương Tân gặp phải Vương Tuyết Chi quả thật là không may cho hấn.

Trương Tân thở dài nói:

- Nếu tiểu sinh bắt không được Quỷ Trì tộc trưởng thì không còn cách nào khác, đành ở lại Thiên Thủy. Quỷ Trì An, ông còn chưa chịu đến trời tiểu sinh!

Quỷ Trì An vẫn không an tâm, tin tưởng Trương Tân thúc thủ chịu trời. Bèn sai hai gã thủ hạ dùng gân trâu tẩm dầu đến trời Trương Tân. Đến khi thấy hần thực sự không kháng cự nữa mới vui mừng, thiếu chút nữa đã reo lên.

Linh Phách đợi cho Trương Tân bị trời, mới tiến lên điểm vào bảy đại huyết Thừa Khấp, Thủy Đột, Khuyết Bồn, Khí Hộ, Nhũ Căn, Thiên Xu trên người hần.

Quỷ Trì An lại nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh, hai nước giao phong sẽ không chém sứ giả. Chúng tôi tuyệt đối sẽ đối đãi tốt tiên sinh. Đợi khi an bài một nơi cho tiên sinh thì sẽ cởi trói, giải khai huyết đạo. Một ngày sẽ có đủ ba bữa. Cho dù chúng tôi không ăn cũng đảm bảo không thiếu một bữa cho tiên sinh.

Trương Tân lại quay sang nói với Vương Tuyết Chi:

- Vương công tử, phiền người tự mình đến quân doanh của đại tướng quân. Thứ cho Trương Tân không cách nào đồng hành cùng công tử được.

Wương Tuyết Chi không trả lời, chỉ ngơ ngác nhìn đám mây trắng đang bay qua trên bầu trời.

Trong lòng hần đang xuất hiện một sự nghi ngờ:

- Vô công của Trương Tân tuyệt không phải chỉ có như vậy. Kẻ này đã giữ lại một vài phần công lực, tựa hồ nguyện ý chịu trời. Cuối cùng Trương Tân có âm mưu gì đây?

“Cơ bất hư phát, toán vô di sách” tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện có hại ình. Cả giang hồ đều biết rõ điều này.

Chú thích:

(1): nguyên văn là “thiên kim chi tử, tọa bất thù đường” : Nghĩa là tìm cái thể lợi nhất để thích ứng, để cho bản thân được an toàn. Giữ tính mạng mình là thượng sách nhất.

46. Q.6 - Chương 1: No Ấm Sinh Dâm Dục

Đại loạn năm Nguyên Khang vốn bắt đầu từ việc Giả hậu chuyên chính nắm quyền dẫn đến loạn bát vương. Mặc dù chủ yếu là tranh đấu giữa tám vị Vương gia của họ Tư Mã nhưng đã làm liên lụy, gây bao khổ sở cho dân chúng. Đến năm Vĩnh Khang thì Triệu Vương Tư Mã Luân khởi binh, nhập kinh giết Giả hoàng hậu. Từ đó thiên hạ không một ngày được yên ổn nữa.

Năm Vĩnh Khang, Vương Tuyết Chi mới được tám tuổi. Nhắc đến chuyện này để biết rằng Vương Tuyết Chi từ khi hiểu chuyện cho đến ngày hôm nay thì một ngày thái bình cũng chưa từng nếm qua. Cuộc đời của hần từ nhỏ đã sinh ra trong cảnh binh đao loạn lạc, chỉ thấy sinh ly tử biệt, chiến tranh không dứt. Ngoài những thứ đó ra thì trong đầu hần không còn gì nữa?

Chỉ sợ suy nghĩ của hần so với những người ngoài bốn mươi tuổi, đã từng hưởng cảnh thái bình thịnh trị thì khác nhau rất nhiều.

Đầu năm nay khắp nơi đều là cảnh giết chóc, sài lang khắp nơi. Đừng nói là người bị thương, mà cho dù trong người không khỏe một chút cũng vụn vụn lần không dám hành tẩu một mình trên đường. Cho dù có dám thì cũng không dám đi xa. Nếu không, cũng sẽ giống như động vật bị thương sống trong rừng - tuyệt không thể sống được lâu.

Thương thế của Vương Tuyết Chi không nhẹ. Cừu nhân của hần tại Thiên Thủy nếu nói ít thì cũng không phải là ít, nói nhiều cũng không phải là nhiều. Thử tính ra thì người muốn đoạt mạng hần đại khái cũng khoảng mười vạn người. Về phần nhất lưu cao thủ thì ít nhất cũng có khoảng năm mươi người. Bất quá hần vẫn ung dung ra vào thành Thiên Thủy, thần thái nhàn nhã dạo chơi. Sau khi ăn no thì tản bộ, thưởng hoa, ngâm phú.

Tuy nhiên thực sự hần không có khả năng ngâm phú, chỉ có thể hát:

Thu phong tiêu sắt thiên khí lương
Thảo mộc điều lạc lộ vi sương
Quần yển từ quy nhạn tường
Niệm quân khách du tư đoạn tràng
Khiêm khiêm tư quy biến cổ hương
Hà vi yêm lưu ký đà phương
Tiện thiếp thủ không phòng
Hựu lai tư quân bất cảm vong
Bất giác lệ hạ triêm y thường
Viên cầm minh huyền phát thanh thương
Đoản ca vi ngâm bất năng trường
Minh nguyệt kiêu kiêu chiếu ngã sang
Tinh chiếu tây lưu dạ vị ương
Khiên ngư chức nữ điều tương vọng
Nhĩ độc hà cô hạn từ lương.
Bản dịch thơ Lam Giang:
Gió thu hiu hắt sương thu
Cỏ cây rơi lá sa mù vương vương
Thu về đã báo tin sương
Thành Nam hồng nhạn lên đường từ lâu
Chàng còn lưu lạc đâu đâu
Người đi khắc khoải, kẻ sầu nao nao
Bơ vơ gối lẻ song đào
Lung lay phiến nguyệt, nghẹn ngào lời ca
Buồng thu xé ánh trăng tà
Đêm khuya nhìn giải Ngân Hà trôi ngang
Nhìn nhau Chức Nữ, Ngư Lang
Cầu sông thiếu nhịp riêng chàng xa em.

Thành thật mà nói thì tiếng hát của Vương Tuyết Chi cũng tương tự như tiếng “gà trống gáy” vậy. Bất kỳ ai nghe được đều không thể nào tán dương. Bài hát này vốn là một tác phẩm sáng tác khi ưu tư của Ngụy Văn Đế, thể nhưng hần lại hát theo nhịp cực nhanh, âm hưởng hùng hực, tươi vui như trên trời vừa rơi xuống mười khối đại nguyên bảo và mười đại mỹ nhân. Nếu nói hần là kẻ đã “tàn phá” một tác phẩm hay của Tào Phi thì cũng thật không ngoa.

Vương Tuyết Chi vừa đi vừa hát, hết một bài lại tiếp một bài. Dọc đường đi chỉ thấy thi thể nằm phơi đầy nội, xương trắng còn nhiều hơn thi thể, ruồi bọ bầu vào xác chết ong ong từng đàn, mùi hôi thối bốc lên khắp nơi. Chỉ dựa vào hiện trường quan sát được cũng đủ biết trận chiến tại Thiên Thủy thảm khốc đến nhường nào.

Âm nhạc thời Hán Ngụy từ lời ca, nhịp phách đều sâu bi u oán đến chín phần mười. Nhưng Vương Tuyết Chi hát xướng theo kiểu vừa qua loa, vừa hơi hợt đã làm biến đổi hoàn toàn hào khí của thứ âm nhạc đầy u oán này.

Cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ biết hần đã hát đến mười bảy, mười tám khúc nhạc, chiến trường đã xa dần, thi thể cũng không còn gặp nhiều như trước. Xa xa chỉ thấy doanh trại san sát, kéo dài đến gần bảy trăm dặm, phạm vi rộng lớn nhưng cực kỳ nghiêm mật, cờ xí tung bay phấp phới, trong đó có một lá đại kỳ thêu rõ chữ “Thạch” cực lớn.

Không cần nói cũng biết đây chính là nơi đóng quân của Thạch Lạc.

Vương Tuyết Chi đột nhiên đứng lại. Con đường phía trước đã xuất hiện chướng ngại vật, không thể đi được nữa.

Trước mặt hần là bốn thiếu nữ xinh đẹp, mắt đẹp mũi cao, mặc xiêm y Yết tộc, tuyệt đối được xếp vào hạng nhất đẳng mỹ nữ.

Vương Tuyết Chi chấp tay mỉm cười, nhìn tứ nữ.

Một người lên tiếng:

- Nô tỳ là A Nguyệt.

Người thứ hai nói:

- Nô tỳ A Xuân.

Người thứ ba nói:

- Nô tỳ tên A Hoàn.

Người thứ tư nói:

- Nô tỳ là A Vi.

Bốn mỹ nữ yểu điệu đồng loạt thực hiện một nghi lễ của người Hồ, đồng thanh thi lễ:

- Tham kiến Vương công tử.

Vương Tuyết Chi cũng giống như bao nam nhân khác trên thế gian - nhìn bốn mỹ nữ mà ứa nước bọt:

- Các nàng đang chờ ta?

A Nguyệt cười khúc khích nói:

- Ngoại trừ Vương công tử thì còn ai xứng đáng để bọn tiểu tỳ phải đứng đây đợi chờ?

Tiếng cười của nàng trong trẻo như tiếng chuông bạc, thiếu chút nữa đã có thể câu hồn nhiếp phách người khác đến bên mình. A Xuân, A Hoàn, A Vi cũng đồng thời cười rộ lên. Một người cười thì khuy nh thành, hai người cười thì khuy nh quốc, cả bốn người cùng cười thì cho dù là hồn phách của mười vạn nam nhân cũng đồng thời bị hấp dẫn, tức tốc bay đến bên các nàng.

Vương Tuyết Chi quả nhiên là bị “bắt mắt” hồn phách, thất thần hỏi:

- Các nàng chờ ta để làm gì?

A Nguyệt chột nghiêm mặt nói:

- Để thay quần áo cho công tử.

Vương Tuyết Chi đột nhiên dùng sức véo lên cánh tay một cái, đau đến nỗi kêu lên một tiếng, lảo lảo trong miệng:

- Trên đời này lại có thứ chuyện tốt như vậy ư? Ta không phải đang nằm mộng đấy chứ?

Tứ nữ nhanh chóng xúm đến thân thể hần, thất thủ bát cước cởi quần áo của Vương Tuyết Chi ra. Đây thực là việc “giết người” không cần dụng đến binh đao! Đáng sợ nhất chính là A Nguyệt đã thừa dịp này

bóp một cái trên người hắn, đương nhiên là nàng bóp vào địa phương “gây chết người” của Vương Tuyết Chi.

Vương Tuyết Chi lúc này cũng giống như tất cả các nam nhân trên thế gian khác. Nếu có nữ nhân cởi bỏ quần áo ỉnh thì sẽ không việc gì phải phản kháng. Tương tự như vậy, nếu có nữ nhân muốn nhéo vào bộ vị chết người của hắn thì cho dù hắn muốn phản kháng cũng vô lực thực hiện.

Vì vậy tứ nữ dễ dàng cởi sạch quần áo của hắn, thân thể Vương Tuyết Chi lập tức trần trụi như một đứa trẻ mới sinh ra. Tứ nữ lại phảng phất giống như một đám lưu manh đánh bạc thắng đang lột sạch sẽ quần áo con nợ.

Đương nhiên trên người Vương Tuyết Chi có một bộ phận so với trẻ sơ sinh thì lớn hơn rất nhiều!

Tứ nữ cởi bỏ quần áo của hắn xong thì dùng nước ấm thấm vải, cẩn thận lau chùi sạch sẽ bụi bẩn bám quanh các vết thương trên người. Sau đó lau vết máu đã đông lại, cử chỉ hoàn toàn cẩn thận dịu dàng, không hề làm hắn đau đớn.

Tiếp theo, tứ nữ lại dùng vải mỏng băng bó vết thương cho hắn, dùng giấy dầu phủ lên vết thương, kín đến nỗi ngay cả gió lửa cũng không lọt.

A Nguyệt mang đến một thùng gỗ thật lớn:

- Công tử, mời ngồi vào trong.

Thùng gỗ khi đặt ven đường thì có vẻ không quá lớn. Tuy nhiên thân thể hiên ngang khí vũ như Vương Tuyết Chi nếu ngồi vào trong vẫn cảm thấy rộng rãi, thậm chí có thể bơi được.

Vương Tuyết Chi như người mất hồn, một câu cũng không hỏi, lững thững bước vào thùng gỗ.

Tứ nữ bắt đầu đổ nước vào. A Nguyệt, A Xuân đổ nước lạnh. A Hoàn, A Vi đổ nước nóng. Bên cạnh thùng gỗ là một chiếc vại bằng sành chứa đầy nước, đang được đun bằng củ khô, lửa cháy hừng hực.

Vại nước bằng sành so với thân thể tứ nữ thì còn cao hơn, lại chứa đầy nước. Sức nặng phải đến hai, ba trăm cân. Tuy nhiên tứ nữ không hề hao tổn nhiều khí lực đã có thể nhẹ nhàng nhắc đến. Đó là chưa nói đến việc vại nước đã được đun bằng lửa lớn, đương nhiên nóng vô cùng. Người bình thường nhắc lên như vậy, e rằng thủ chương đã phải bốc khói, nhưng các nàng lại xem như không có chuyện gì xảy ra. Xem ra công phu của các nàng không hề yếu kém.

Nước đầy thùng gỗ thì tứ nữ cũng nhảy vào trong thùng gỗ, tay cầm khăn, tay cầm bàn chải lông mềm tẩy rửa kỹ từng tác thân thể hắn. Công phu trên tay các nàng thật khéo léo, làm cho Vương Tuyết Chi bất giác phát ra âm thanh rên rỉ sung sướng.

Hắn lẩm bẩm

- Công phu bàn tay các nàng thật lợi hại, so với Kim Quý Tử e còn xảo diệu hơn nhiều.

Từ khi đáp ứng Kim Quý Tử đến Thiên Thủy cho đến nay, Vương Tuyết Chi chưa một lần tắm rửa. Hơn nữa bản thân bị thương, lại phải đánh nhau, lăn lộn trên mặt đất không biết bao nhiêu lần, bùn đất dơ bẩn khôn xiết. Thân thể so với con heo đã chết mười tám ngày sợ rằng còn hôi thối hơn nhiều. Tứ nữ phải hao tổn hết sức lực của chín trâu hai hổ mới có thể tẩy rửa sạch sẽ thân thể hắn. Ngay cả địa phương bí ẩn nhất cũng được kỳ cọ, chải chuốt sạch sẽ. Lượng nước đầy ắp trong thùng cũng đã trở nên đổi màu, hiện lên một lớp cặn bẩn nhờ nhờ. Về phần vết thương của Vương Tuyết Chi thì đã có giấy dầu phong bế, nước không hề thấm đến.

Vương Tuyết Chi khoan khoái nhắm mắt lẩm bẩm:

- Thoải mái, thoải mái. Đáng tiếc chuyện thoải mái như vậy trên đời thực sự không có nhiều

A Nguyệt lại nói:

- Tắm rửa đã xong, thỉnh công tử thay quần áo.

Vương Tuyết Chi cười ha hả, từ trong thùng gỗ nhảy dựng lên, đập xuống mặt đất. Chỉ thấy thân thể hần đã trở nên trắng hồng. Nếu như lúc này hần giống như một con heo chết đã mười tám ngày thì bây giờ đã biến thành một con heo sữa mũm mĩm, ngon lành.

Tứ nữ lau khô thân thể cho hần, mặc một bộ y phục trắng tinh, thay đôi guốc mộc khác, lại dùng vải khô lau khô tóc. A Hoàn chải tóc, A Vi tết tóc, thay da đổi thịt cho hần.

Nhưng lúc này cặp mắt của Vương Tuyết Chi lại nhìn chăm chăm về phía trước.

Trên bãi cỏ trước mặt hần không biết từ lúc nào đã bày sẵn một bàn dài đựng đầy thức ăn. Có thịt nướng, dê nấu canh, thịt hươu, bò, gà, lợn, các loại hải sản... còn có dưa, có lựu, hơn nữa còn có hai bình Bồ Đào tẩu tỏa ra hương vị thơm ngát.

Vương Tuyết Chi vừa mới thoát khỏi thảm trạng một con quỷ đói chưa lâu. Tại Thiên Thủy khi nhìn thấy một cái đùi gà thì đã mừng rỡ như điên, huống chi là một bàn thịnh yến như lúc này? Không trách được hần nhìn chăm chăm như vậy, ngay cả mỹ nữ cũng không quan tâm đến.

Hần ngây ngốc hỏi:

- Rượu và thức ăn từ đâu đến đây?

A Nguyệt chu miệng, cười khúc khích nói:

- Là thần tiên biến ra đó.

Vương Tuyết Chi mỉm cười:

- Không lẽ các nàng là tiên nữ hạ phàm đến đây cứu con quỷ đói này? – Lại chữa lại – Cứu được con quỷ vừa háo sắc vừa đói Vương Tuyết Chi này?

Tứ nữ nghe thấy hần nói “vừa háo sắc vừa đói”, nhất thời đồng loạt đỏ mặt. A Hoàn dịu dàng nói:

- Bọn tiểu tì đến đây để hầu hạ công tử. Công tử thích thể nào cũng được.

Nói xong những lời này thì mặt mũi đỏ bừng, thẹn lấm. Lúc này tắm cho Vương Tuyết Chi thì nàng không thẹn thùng, không nghĩ ra bây giờ lại đỏ mặt.

A Vi cẩn thận hơn một chút :

- Nô tỳ chỉ là hạ nhân hầu hạ công tử. Vạn lần không thể so sánh với tiên nữ, mong công tử đừng trêu cười.

A Nguyệt là người đứng đầu tứ nữ, dịu dàng nói:

- Công tử, có câu “bảo noãn tư thâm dục”(1). Nhân lúc rượu và thức ăn còn nóng, nô tỳ xin mời công tử hưởng dụng.

Vương Tuyết Chi vỗ tay nói:

- Bảo noãn tư thâm dục, những lời này thật có đạo lý. Các nàng có biết ý khác của nó không?

Tứ nữ đỏ mặt, ngay cả người có da mặt dày nhất là A Nguyệt cũng không trả lời được, ấp úng:

- Công tử, chuyện này...

Vương Tuyết Chi nghiêm trang nói:

- Phàm cái gì thái quá đều gọi là dâm. Thiên ‘Đại Vũ Mô’ trong Kinh Thư có ghi: ‘Chớ có ham nhạc thái quá’, ý khuyên người ta đừng nên mê đắm âm nhạc. Thiên ‘Lâm minh huân’ trong sách ‘Hoài Nam Tử’ lại viết: ‘Chất tro cỏ lau mà ngăn dâm thủy’, dâm thủy có nghĩa là nước lên quá độ.

A Hoàn dường như là người thông minh nhất, lập tức lên tiếng:

- No ấm sinh dâm dục. Khởi đầu của sự bất chính chính là sự no ấm. Một khi no ấm đầy đủ thì sẽ rất dễ phát sinh những tham muốn, dục cầu khác?

Vương Tuyết Chi cười khen:

- Quả nhiên thông minh.

A Nguyệt như cười như không nói:

- Không biết dục cầu của công tử là thứ gì?

Vương Tuyết Chi trợn mắt, nói:

- Ta còn chưa có ăn no, làm sao biết được?

- Vậy xin mời công tử mau ăn no.

Nàng bày ra tư thế “thỉnh mời” rất đẹp mắt. Bất quá Vương Tuyết Chi không hề để ý đến.

Hắn đang lăm bằm trong miệng:

- Ăn một mình làm sao có thể no, không no làm sao có thể ằm? Không ằm thì làm sao sinh ra dâm dục?

A Nguyệt chớp chớp mắt hỏi:

- Chẳng lẽ công tử muốn nô tỳ ăn cùng với công tử?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Chuyện này là đương nhiên. Nhưng chỉ mình nàng thì chưa đủ.

A Nguyệt lại nói:

- Vậy bốn người bọn tiểu tì sẽ đồng thời bồi tiếp công tử cùng ăn?

Vương Tuyết Chi lắc đầu:

- Vẫn chưa đủ phân lượng.

A Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Không biết công tử muốn có thêm ai nữa thì mới đủ phân lượng?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Ta là Vương Tuyết Chi, được liệt vào võ lâm tứ đại kỳ nhân. Người có tư cách dùng cơm với ta đương nhiên cũng phải là nhất đại anh hùng mới được.

A Nguyệt cúi thấp đầu, nói:

- Công tử nói chúng tôi là nô tỳ, đương nhiên không xứng với hai chữ anh hùng?

Vương Tuyết Chi thản nhiên nói:

- Không sai. Các nàng cho dù có bản lĩnh cao cường thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể giống như Phụng Hoàng phu nhân, nhiều lắm chỉ được gọi là anh thư mà thôi. Trừ phi đầu thai tái thế làm nam nhi. Nếu không thì tuyệt không thể làm anh hùng được.

A Nguyệt lại hỏi:

- Vậy trong lòng của công tử, vị anh hùng nào mới đủ tư cách dùng cơm cùng công tử?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Thiên Thủy tuy nhỏ nhưng lúc này chính là nơi ngoạ hổ tàng long. Có đủ tư cách dùng cơm với ta nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không hẳn là ít, tính ra cũng khoảng năm người.

A Nguyệt tò mò cất tiếng hỏi:

- Mê Tiểu Kiếm là một người?

Ánh mắt Vương Tuyết Chi lộ ra vẻ bội phục:

- Mê Tiểu Kiếm đương nhiên là đại anh hùng, thiên hạ không ai không muốn kết giao. Ta vẫn hy vọng có thể có ngày cùng hần luận bàn nói chuyện thật lâu. Đáng tiếc là hần đã thụ thương, xem ra hần không có duyên ăn cơm cùng ta.

A Nguyệt lại nói:

- Tổ Dịch thì sao? Người này có thể tính là người thứ hai không?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Kiếm pháp của Tổ Dịch đã siêu phàm nhập thánh, liệt vào thiên hạ đệ tam kiếm. Lần trước ta đánh với hần một trận, thiếu chút nữa đã chết dưới kiếm của hần. Đương nhiên được xem là người thứ hai. Chỉ tiếc..

A Nguyệt hỏi:

- Tiếc điều gì?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Đáng tiếc nếu hần đến đây thì bốn vị mỹ nhân như hoa như ngọc sẽ phải bước đi, ta làm sao có thể chấp nhận được chuyện này?

A Nguyệt không hiểu, vội hỏi:

- Ý công tử là thế nào?

Vương Tuyệt Chi giải thích:

- Tổ Dịch là Kiếm Bá của Sát Hồ thế gia, các nàng lại là người Hồ. Tuy nhiên hần sẽ khinh thường các nàng, vì thế không giết các nàng. Song hần tuyệt đối sẽ không cho các nàng ngồi đầy đối ẩm với ta.

A Nguyệt đếm đếm mấy ngón tay, đoạn nói:

- Mê Tiểu Kiếm, Tổ Dịch đều không được, vậy là ai? Không lẽ là Lưu Côn?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Lưu Côn dường như vẫn còn kém một chút.

A Nguyệt hỏi:

- Công tử chê võ công Lưu Côn không bằng công tử?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Võ công chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Trương Lương là một thư sinh áo vải yếu đuối, Gia Cát Lượng trí gà không chặt, nhưng ai dám nói bọn họ không phải là đại nhân vật? Mê Tiểu Kiếm không biết võ công, nhưng so với ta vẫn còn hơn nhiều. Riêng Lưu Côn mặc dù kiếm pháp không kém nhưng không có đức để phục chúng, có khả năng chiêu tập quân đội nhưng lại không có khả năng chế ngự. Cho nên thường thường chỉ được nửa năm là quân đội tan rã, đến bây giờ hần vẫn không có một binh một tốt nào, vẫn dưới tay Đoạn Thất Đan. Vì vậy luận về tài thì người này vẫn còn kém một bậc.

A Nguyệt lại nói:

- Công tử là nhân vật như vậy, nhân giới đương nhiên rất cao. Ngay cả Lưu Côn cũng không được tính là anh hùng. A Nguyệt không thể nghĩ ra thêm ai được nữa.

Vương Tuyệt Chi đột nhiên hỏi:

- Thạch Lặc có đúng là đã đến Thiên Thủy?

A Nguyệt ngẩn người, hoảng sợ đáp:

- Công tử sao lại hỏi như vậy? Thạch đại tướng quân là nhân vật bậc nào? Người đang ở đâu làm sao nô tỳ có thể biết được?

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- A Nguyệt, người đã để lộ thân thế rồi nhé. Vừa rồi khi người nói đến Mê Tiểu Kiếm, Lưu Côn, Tổ Địch đều là nói thẳng tên hủý. Nhưng vừa nhắc đến Thạch Lạc thì lại không dám nói thẳng tên của hắn. Người không phải là người của Thạch gia thì còn là người ở đâu nữa?

A Nguyệt chớp chớp mắt:

- Không lẽ công tử muốn dùng cơm với Thạch đại tướng quân?

Vương Tuyết Chi lắc đầu:

- Không phải. Thạch Lạc đang nói chuyện đại sự với Mê Tiểu Kiếm, làm sao có thể ăn cơm với ta?

A Nguyệt nói:

- Công tử càng nói thì A Nguyệt càng hồ đồ, không biết ý của công tử như thế nào nữa!

Vương Tuyết Chi mỉm cười:

- Người mà ta sẽ dùng cơm với hắn là một người Yết, họ Thạch tên Hổ!

Vương Tuyết Chi vừa dứt câu thì một tiếng cười chợt vang lên:

- Vương Tuyết Chi, thật sự là không thể gạt được người.

Vương Tuyết Chi thần nhiên nói:

- Thực ra cũng không có gì là khó đoán cả. Nơi này là lãnh địa của người. Ngoại trừ người ra thì làm gì có ai dám ở đây bày ra trò vui vẻ này?

Thạch Hổ cười to:

- Nói hay lắm!

Chỉ thấy một gã đại hán đi đến, ngoài khoác áo bào ngắn, trong mặc tề giáp nhung phục, uy vũ vô cùng - Thạch Hổ.

Thạch Hổ chỉ ngón tay lên bàn thức ăn, nói:

- Ăn. – Đoạn xé một cái đùi dê trên bàn, cứ thế nhai nhồm nhoàm ngon lành.

Vương Tuyết Chi cũng không nói lời nào, trong nháy mắt đã ăn năm sáu khối thịt bò, nuốt thêm bảy tám miếng cá.

Hai người như quỷ đói, ăn một trận tựa gió cuốn mây tan, Thạch Hổ đưa tay chùi mép, chỉ A Nguyệt:

- Hát.

A Hoàn, A Vi, A Xuân ba người đều lấy ra một loại nhạc cụ. Một người ôm tỳ bà, một người thổi Khương địch, một người đeo Yết cổ, bắt đầu tấu nhạc.

A Nguyệt bắt đầu hát:

Thu một thê thê,

Kỳ điệp nuy hoàng.

Hữu điệu xứ sơn,

Tập ư bao tang.

Dưỡng dục mao vũ,

Hình dung sinh quang.

Ký đắc thăng vân,

Thượng du khúc phòng.

Ly cung tuyệt khoáng,

Thân thể tôi tàng.
Chí niệm ước trầm,
Bất đắc hiệt hàng.
Tuy đắc ẩm thực,
Tâm hữu hồi hoàng.
Ngã độc y hà,
Lai vãng biến thường.
Phiên phiên chi yển,
Viễn tập tây khương.
Cao sơn nga nga,
Hà thủy ương ương.
Phụ hề mẫu hề,
Đạo lý du trường.
Ô hô ai tai,
Ưu tâm trắc thương.
Bản dịch Thái Bạch:
Cành thu hiu hắt lá thu vàng,
Trên đỉnh non cao, đỏ rõ ràng.
Có một chim kìa hay đáo để,
Ở ăn tự lúc mới ra đàn.
Ra đàn đã đủ cánh lông bay,
Thấy rõ hình dung quý giá thay.
Trên nóc lầu cao đá đổ xuống,
Chín từng mây thẳm đã tung bay.
Tung bay, nhưng khôn biết sao rầy,
Sự thế than ôi, nổi nước này!
Nỗi nợ đường kia khôn tả xiết,
Gan sầu ruột héo, ngổ ai hay!
Ai hay cho khúc đoạn trường này,
Cho nỗi quan hoài ở chốn đây!
Uống uống ăn ăn khôn đắp lại,
Những hờn những oán, những sầu cay!
Sầu cay riêng nghĩ xiết bàng hoàng,
Biết đến bao giờ hận mới tan.
Én nợ tung bay xập xoè cánh,
Đường xa mấy mấy dặm quan san.

Quan san thăm thăm nỗi lòng đau,
Biển rộng non cao chất tủi sầu.
Vội vội đường xa muôn dặm cách,
Mưa nắng sân Lai, xót dãi dầu!
Dãi dầu ai hỡi thấu cho chăng?
Lấp dặng cho ai những bất bằng.
Những nhớ những thương tầy núi biển,
Tình thu chan chứa hận sâu vương!
Tiếng ca uyển chuyển du dương khiến cho người nghe tâm say thần cảm.

Vương Tuyết Chi gạt đầu nói:

- Đây là tích Vương Chiêu Quân gả cho vua Hung Nô, tại khuê phòng giữa vùng đại mạc mệnh mông nhớ đến cố hương mà sáng tác ra khúc ca bi ai này. Bây giờ tuy đã được tấu theo nhạc của người Hồ nhưng vẫn ẩn chứa Hán âm Hán ý. A Nguyệt đã biểu lộ đến đỉnh cực của ca ý, cách lấy hơi nhả chữ đã khéo léo dung nhập được cả hai nét đặc trưng Hồ, Hán. Cũng may là nơi này không có nhiều người. Nếu không tất bị tiếng hát này gây xúc động bi thương mà khóc đến ba mươi ngày vẫn chưa ngừng.

Thạch Hổ vỗ tay cười to nói:

- Loại tích xưa này tòng phụ của ta rất thích nghe, thường nghe Hữu Hầu kể lại. Nhưng ta thì một chút cũng không hiểu. – Đoạn quay sang nhìn A Nguyệt – Vương công tử nói người hát hay. Thưởng cho người một trăm lượng hoàng kim.

Một trăm lượng hoàng kim không phải nhỏ. Tại thời đại này thì số tiền như vậy cũng đã có thể sống một cuộc sống xa hoa trong nhiều năm.

A Nguyệt lộ ra vẻ mặt vui mừng, nói:

- Đa tạ tướng quân.

Thạch Hổ lại quay sang nói với ba người kia:

- Các người tấu cũng hay lắm, thưởng ỗi người năm mươi lượng.

Tam nữ đồng thanh đáp:

- Đa tạ tướng quân.

Vương Tuyết Chi nhìn tứ nữ:

- Ca xướng đã xong, còn không mau ngồi xuống ăn?

Tứ nữ nghe vậy nhưng không hề có một hành động nào.

Thạch Hổ cười nói:

- Các nàng chỉ là ca kỹ hạ nhân, hầu hạ chúng ta ăn thì được. Nếu muốn ngồi xuống cùng ăn với chúng ta thì e rằng địa vị chưa đủ.

Ánh mắt Vương Tuyết Chi trở nên rất kỳ quái, hỏi:

- Người là người Hồ, chủ tớ - giàu nghèo cũng phân biệt rõ ràng vậy sao?

Thạch Hổ đáp:

- Không phân biệt chủ tớ làm sao có thể trị gia? Chẳng phân biệt cao quý bần tiện, sao có thể trị quốc? Năm đó Hán Cao Tổ dùng theo kế sách của Thúc Tôn Thông, tại triều đình đã chia ra quý - tiện, lập nên uy vọng của Hán triều. Thạch gia của ta nếu muốn thu phục thiên hạ thì trước tiên phải là quý nhân thì mới có thể làm cho vạn dân quy phục.

Vương Tuyết Chi trầm nghĩ đạo lý này thật miến cưỡng nhưng lại không nghĩ ra biện pháp nào để phản bác, đành nhịu mày nói:

- Việc hủ lậu không thông chó má này nhất định không phải do người nghĩ ra. Cuối cùng là ai nói cho người nghe?

Thạch Hổ đáp:

- Trương Tân dâng hiến sách lên cho tông phụ, tông phụ sai ta phải tuân thủ như vậy. Tông phụ từ khi tuân theo phương pháp này thì quần tướng đều sợ hãi mà tuân phục, so với trước kia thì càng thu được nhiều nhân tâm. Hân nhân các người có ngày nay chính là vì họ Tư Mã quá ngu xuẩn mà thôi. Kỳ thực cổ nhân các người truyền lại rất nhiều đạo lý nên tuân theo.

Vương Tuyết Chi lầm bầm:

- Lại là thằng nhãi Trương Tân! – Đột nhiên nghĩ đến – Trương Tân khuyên Thạch Lạc nên lập uy, phân chia quý - tiện, không lẽ Thạch Lạc thực sự muốn xưng đế.

Thạch Hổ lại nói:

- Trương Tân tuy bắt hòa với ta nhưng người này quả thật có những kế sách rất kỳ lạ, khiến người ta không thể không bội phục. Tông phụ nếu không có hân phò tá thì quyết không có ngày hôm nay. Trách không được tông phụ lại tín nhiệm đối với hân như thế. – Trong tiếng cảm thán, Thạch Hổ lại ăn ba miếng thịt lớn, uống ừng ực hết một bình Bò Đào tửu.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Trương Tân trăm phương ngàn kế muốn giết người, người vẫn bội phục hân?

Thạch Hổ đáp:

- Hân muốn giết ta và ta bội phục hân là hai việc khác nhau. Cũng như người muốn giết chết tông phụ của ta nhưng người cũng không thể không bội phục tông phụ của ta là anh hùng cái thế?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Không sai. – Hân đáp xong không uống rượu mà lại uống một chén váng sữa đặc.

Thạch Hổ nhìn Vương Tuyết Chi, cười ha ha, vui vẻ nói:

- A Nguyệt, hát tiếp một khúc hiến cho Vương công tử.

Vương Tuyết Chi nghe vậy bèn nói:

- A Nguyệt, lúc này nàng đã hát một khúc ca u oán, nghe xong trong lòng cảm thấy bi thương lắm. Bây giờ nên hát một khúc có hào khí, cho hợp với bản sắc nam nhân của ta.

A Nguyệt ứng tiếng:

- Vâng, công tử. – Đoạn lấy hơi, hé môi anh đào, chuẩn bị hát.

Thạch Hổ chợt lên tiếng:

- Vương công tử muốn hào khí, chi bằng để ta hát!

A Vi, A Hoàn, A Xuân tam nữ hiểu ý. Cổ, địch, tỳ bà đồng thời tấu khởi. Thạch Hổ nhিপ xuống bàn, hát:

Nam nhân mang chí lớn

Bằng hữu không cần nhiều

Phi ưng tung cánh gió

Quần sể loạn khiếp uy

Vó ngựa chấn đại địa

Cổ bụi rạp tung bay

Thiết bài cảm thân eo

Danh vị vượt thể nhân

Khúc hát này vốn mang theo chí khí hùng tráng, do đích thân Thạch Hổ hát lại càng tỏ rõ khí phách nam nhân. Vương Tuyết Chi không khỏi vỗ tay khen:

- Hảo khúc, hát rất hay.

Thạch Hổ cười ha hả:

- Vương Tuyết Chi người có hưng phấn không?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Hưng phấn.

Thạch Hổ lại hỏi:

- Người đã no chưa?

Vương Tuyết Chi đáp:

- No.

- Người có ấm không?

- Tiết trời không lạnh, ta ấm lắm.

Thạch Hổ lại hỏi:

- Người đã nghĩ đến dâm dục chưa?

Vương Tuyết Chi không đáp, hỏi ngược lại:

- Nghĩ đến thì thế nào, không nghĩ đến thì thế nào?

Thạch Hổ đáp:

- Nơi này có bốn mỹ nữ. Trong đó có ba người vẫn là xử nữ. A Nguyệt có bản lĩnh cực kỳ khéo léo, đủ để người sung sướng lên tiên. Người có thể chọn một người bồi tiếp người, hoặc nếu người thấy chưa đủ thì có thể đồng thời bắt bốn nàng bồi tiếp cũng không sao.

Vương Tuyết Chi lại hỏi:

- Sau đó thì thế nào?

Thạch Hổ đáp:

- Sau một canh giờ nữa ta sẽ quay lại đây tìm người.

Vương Tuyết Chi háy mắt nhìn tứ nữ, cười nói:

- Nơi này có đến bốn vị mỹ nhân thiên kiều bá mị. Một canh giờ làm sao đủ được?

Thạch Hổ đáp:

- Không thể lâu hơn. Lúc này tông phụ ta đang mật đàm đại sự với Mê Tiểu Kiếm. Một lúc nữa, sau khi nói chuyện với Mê Tiểu Kiếm thì sẽ tìm người.

Vương Tuyết Chi nói:

- Mê Tiểu Kiếm quả nhiên vẫn chưa chết. Hắn với tông phụ của người mật đàm chuyện gì?

Thạch Hổ lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Người cũng không cần phải biết.

Vương Tuyết Chi đáp:

- Không sai. Một người sắp chết thì không cần thiết phải biết đúng không?

Thạch Hổ cười to:

- Vương Tuyệt Chi, người quá thông minh. Ta thực sự không muốn giết người, chỉ tiếc không thể không giết người!

Vương Tuyệt Chi không đáp, chỉ “ồ” lên một tiếng.

Thạch Hổ nói tiếp:

- Người và Trương Tân đã có ước định. Nếu tông phụ đồng ý đánh với người một trận thì người sẽ giết ta. Ta bây giờ không thừa dịp người thụ thương mà đoạt mạng thì còn đợi đến khi nào nữa?

Vương Tuyệt Chi nói:

- Người thừa dịp ta bị thương mà ra tay, thừa lúc người ta nguy nan như vậy, có thể tính là hành vi của anh hùng hay không?

Thạch Hổ thản nhiên đáp:

- Người là người trong giang hồ nên mới dùng cái dũng của bọn thất phu. Ta một đời chinh chiến, binh bất yếm trá, thừa cơ địch nhân suy yếu mà nhất cử tiêu diệt. Đó mới là đại anh hùng chân chính.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Cho nên mười năm qua, Thạch Lạc không hề cùng ai đơn đả độc đấu là vì nguyên nhân này?

Thạch Hổ đáp:

- Đúng là như thế.

Vương Tuyệt Chi lại nói:

- Trước tiên người cho ta ăn no, tắm rửa sạch sẽ, lại dâng mỹ nữ cho ta hưởng dụng. Cũng có thể xem là bằng hữu.

Thạch Hổ thản nhiên đáp:

- Chúng ta vốn chính là bằng hữu.

Vương Tuyệt Chi cười nói:

- Nhưng người đã cứu mạng ta, ta cũng đã cứu mạng người. Giao tình tuyệt đối hơn cả bằng hữu.

Thạch Hổ than thở:

- Đáng tiếc bây giờ người lại muốn giết ta. Ta cũng phải giết người. Bằng hữu liều mạng với nhau.

Vương Tuyệt Chi cũng than rằng:

- Không có cách nào khác. Ai bảo người là người Hồ, ta là người Hán. Ta họ Vương, người họ Thạch?

Thạch Hổ đột nhiên đứng lên, quắc mắt nói:

- Ta đi một lúc sẽ trở lại. Tông phụ sau khi nói chuyện xong với Mê Tiểu Kiếm thì ta cũng không có cách nào hạ thủ giết người nữa.

Vương Tuyệt Chi nói:

- Không cần.

Thạch Hổ ngạc nhiên:

- Người không thích bốn mỹ nữ này?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Ta thích đến gần chết đây.

Thạch Hổ lấy làm lạ:

- Vậy sao người không hưởng dụng các nàng?

Vương Tuyết Chi cười nói:

- Ai nói ta không hưởng dụng các nàng?

Thạch Hổ nghi hoặc hỏi:

- Ý của người...?

Vương Tuyết Chi nói từng chữ một:

- Ý của ta chính là sau khi người chết thì ta sẽ hưởng dụng các nàng. Hơn nữa khi đó ta muốn vui vầy bao lâu tùy thích!

Thạch Hổ ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Vương Tuyết Chi quả nhiên là Lang Gia Cuồng Nhân. Thân thể người trọng thương mà vẫn nghĩ có thể giết được Thạch Hổ ta. Quả thực là cuồng nhân.

Hắn chậm rãi thu lại thanh âm vui vẻ, âm trầm nói:

- Hôm nay, nếu người có thể tiếp được một trăm chiêu của ta thì Thạch Hổ sẽ tự tay cắt lấy thủ cấp, dâng cho người.

Vương Tuyết Chi nói:

- Ta hy vọng người có thể hiểu được hai chuyện.

Thạch Hổ hỏi:

- Hai chuyện?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Ta là Lang Gia Cuồng Nhân Vương Tuyết Chi, cho dù bị thương vẫn có thể giết người.

Thạch Hổ nhìn vẻ mặt Vương Tuyết Chi tỏa ra sát khí lạnh lẽo, trong lòng không khỏi khẽ rùng mình:

- Chuyện thứ hai là gì?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Chuyện thứ hai chính là giết người không nhất định phải do ta động thủ.

Hắn vừa nói xong thì Thạch Hổ đột nhiên thấy phía trước xuất hiện hai người.

Chú thích:

(1): no ấm sinh dâm dục

47. Q.6 - Chương 2: Dao Của Thạch Lặc

Hai người phẳng phất như hai thanh bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ, kiếm khí sắc buốt như gió lạnh mùa đông muốn cắt bỏ đi da thịt trên người khác. Ngay cả Vương Tuyết Chi cũng cảm giác được một thứ hàn khí lạnh lẽo, đau đớn đến cắt da cắt thịt kéo đến.

Chỉ có chân kiếm khách tuyệt đỉnh mới có khả năng phát ra kiếm khí bức người như vậy. Hai người xuất hiện chính là hai kiếm khách tuyệt đỉnh chân chính.

Tổ Định, Lưu Côn!

Hai người này kết nghĩa huynh đệ, một lòng trung tâm với họ Tư Mã. Tám năm trở lại đây hai người chưa từng gặp nhau nhưng lại hành sự giống nhau: Một người ở vùng đồng bằng Giang Hoài, một người ở nơi sơn

cùng thủy tận vùng Đông Bắc, nhưng đều chống lại người Hồ. Nếu không có bọn họ thì triều đình Giang Tả đã sớm rơi xuống đáy “Hồ”.

Hôm nay là lần đầu tiên sau tám năm huynh đệ họ gặp lại nhau. Nhìn vẻ mặt của họ bây giờ tựa như đã khơi dậy trở lại hùng phong năm đó, trên người mơ hồ phát ra kiếm khí còn mạnh mẽ hơn hai người hợp lực đến hai mươi lần.

Tổ Địch lạnh lùng lên tiếng:

- Thạch Hổ, tử kỳ của ngươi đã điếm.

Thạch Hổ không thèm để ý đến lời này, hướng Lưu Côn quỳ xuống, cung kính nói:

- Thạch Hổ bái kiến ân công.

Lưu Côn nhàn nhạt đáp:

- Chuyện xưa, hà tất phải nói lại. Ngươi và ta là Hồ - Hán bất lưỡng lập, phải có một người chết. Chuyện ân oán riêng tư nên quên hết đi.

Thạch Hổ lạnh lùng nói:

- Ta bái một bái này là để tạ ân tình ngày đó. Sau đó có bị ân công mổ bụng phanh ngực cũng tuyệt không nhú mảy.

Năm đó cổ hương của Thạch gia xảy ra chiến loạn. Mẫu thân Thạch Lạc và Thạch Hổ rơi vào tay Tiên Ti tặc. Sau đó Lưu Côn nhất kiếm giết tặc nhân cứu Vương thị và Thạch Hổ, trả lại cho Thạch Lạc. Nếu không chỉ sợ Thạch Hổ rơi vào bàn tay hung tàn của Tiên Ti, sẽ khó lòng toàn mạng. Cho nên Thạch Hổ đích xác còn thiếu Lưu Côn một ân cứu mạng.

Thạch Hổ quỳ dưới đất dập đầu ba cái. Ba cái dập đầu này của hắn thật mạnh mẽ, làm cho cát bay đá chạy tứ tán. Hắn vẫn điềm nhiên vô sự, chỉ là da mặt đã bị trầy trụa một chút, máu tươi từ trán chảy xuống, phải vươn lưỡi liếm máu tươi đọng trên mép.

Lưu Côn điềm nhiên nhận lễ, đoạn nói:

- Ngươi đã có thể đứng lên nhận lấy cái chết.

Thạch Hổ đứng dậy nhìn Vương Tuyết Chi:

- Bọn họ cùng một đường đến đây với ngươi?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Ta giống loại người như thế chẳng?

Thạch Hổ nhìn chằm chằm Vương Tuyết Chi một lúc lâu, tựa như muốn xuyên thấu tâm can hắn. Cuối cùng thở dài một hơi:

- Ngươi quả không giống. Đánh chết ta cũng không tin ngươi có thể làm như vậy.

Vương Tuyết Chi đích xác không giống với một kẻ bố trí quỷ kế, liên kết với người khác để giết địch nhân. Nếu không thì hắn đã chẳng thể gọi là Lang Gia Cuồng Nhân.

Thạch Hổ dù sao cũng là bằng hữu của hắn. Hắn muốn giết Thạch Hổ cũng phải đường đường chính chính mà giết, cho dù phải chết thì cũng không bao giờ gọi theo người mai phục để giết Thạch Hổ!

Thạch Hổ nói rất đúng: Vương Tuyết Chi là người có nghĩa khí đặc trưng của giang hồ. Hơn nữa hắn còn là loại người chấp mê bất ngộ, cứng đầu cứng cổ, cho đến chết cũng không tỉnh ngộ.

Lưu Côn nhàn nhạt nói:

- Bọn ta chỉ cần theo dõi Vương Tuyết Chi tất đến được đây. Bọn ta biết người đầu tiên mà Vương Tuyết Chi gặp sẽ là ngươi.

Lưu Côn gặp lại Tổ Địch thì vẻ mặt đã trở nên quang dung tán phát, tự tin vững chãi, phẳng phất như biến thành một người khác.

Tổ Địch cũng tương tự như vậy, vẻ mặt rực rỡ, khí thế đại thịnh. Hai người này gặp lại, uy lực của song kiếm hợp bích chắc chắn sẽ lợi hại gấp trăm lần.

Thạch Hổ bỗng hỏi:

- Các người vì sao phải giết ta?

Lưu Côn bình thản trả lời:

- Huynh đệ chúng ta đến Thiên Thủy, không thể trở về tay không. Giết người cũng giống như cắt bỏ đi một cánh tay của Thạch Lặc, đối với việc quang phục Trung Nguyên sẽ rất có lợi.

Thạch Hổ cười to:

- Không nghĩ ra được đỉnh đỉnh đại danh lương đại tướng quân của Giang Tả lại là loại người bội ước, bất tín.

Lưu Côn sắc mặt vẫn tỉnh như không:

- Bội ước, bất tín?

Thạch Hổ lạnh lùng nói:

- Các người và tông phụ của ta đã từng ước định. Tông phụ của ta hứa sẽ không đụng đến các người, cho phép các người phái cao thủ đến đây giết Mê Tiểu Kiếm. Các người bây giờ lại muốn giết ta ở đây, không phải là bội ước bất tín sao?

Lưu Côn lạnh lùng đáp lại:

- Thạch Lặc đáp ứng không giết chúng ta nhưng chúng ta chưa từng hứa với hắn sẽ không giết người của hắn. Hơn nữa đối với loại Hồ nhân Yết cầu như các người thì không cần phải lý tới đạo nghĩa giang hồ.

Thạch Hổ tức giận rít lên:

- Tiểu nhân hèn hạ, giảo biện.

Tổ Địch này giờ một mực im lặng, chậm rãi nói:

- Thạch Hổ, ta không ngại nói cho người biết vài câu, tránh cho người chết không nhắm mắt. Nguyên nhân chúng ta phải giết người chính là vì Thạch Lặc đã bội ước, bất tín trước. Trên đường xuống hoàng tuyền, tốt nhất là người nên oán trách hắn mới đúng.

Thạch Hổ nghi hoặc hỏi:

- Người đang nói cái rắm thối gì thế?

Tổ Địch đáp:

- Thạch Lặc bây giờ đang mật nghị với Mê Tiểu Kiếm, người có biết nội dung cuộc nói chuyện này không?

Thạch Hổ cười lạnh:

- Việc này ngay cả ta cũng không biết, không lẽ người có thuận phong nhĩ, có thể nghe được?

Tổ Địch đáp:

- Ta không có thuận phong nhĩ. Song nội dung cuộc mật đàm này ta có thể đoán được tám, chín phần.

Thạch Hổ cười nói:

- Ha ha, không lẽ người là con sâu trong bụng tông phụ ta? Nếu thế thì mau nói cho ta nghe xem.

Tổ Địch bình thản đáp:

- Thạch Lặc và Mê Tiểu Kiếm bàn về vấn đề kết minh liên hoành, giúp Khương Nhân đảng trở thành thế lực cường đại ở phía Tây, trở thành minh hữu của Thạch Lặc.

Thạch Hổ cười lạnh:

- Người nói ra điều này có gì làm căn cứ? Mê Tiểu Kiếm và tông phụ ta là hai vị đại anh hùng đương thời. Tông phụ ta trọng anh hùng, muốn thưởng thức tài hoa của Mê Tiểu Kiếm nên mới cứu hắn một mạng, lại luận đàm với hắn. Hơn nữa tông phụ ta hơn bảy năm qua luôn trăm phương nghìn kế muốn tiêu diệt Khương Nhân đảng mới cam tâm, sao lại có thể kết minh? Không có đạo lý chút nào.

Tổ Dịch hỏi:

- Không lẽ người chưa biết tin tức Lưu Thông bệnh nặng?

Sắc mặt Thạch Hổ thoáng thay đổi, hỏi:

- Có chuyện này? Hoàng thượng lâm bệnh?

Tổ Dịch đáp:

- Ngày đó Lưu Thông tại Thanh Hà đã bị một trận kinh động, sợ hãi. Sau khi trở lại Bình Dương thì bắt đầu phát bệnh. Dựa vào ngũ hành thất vị của hắn, thái y đã chẩn đoán hắn không thể sống đến sang năm nữa.

Vương Tuyệt Chi nghe vậy, bản thân lại biết được nguyên do vì sao sau khi từ Thanh Hà trở về Lưu Thông lại lâm trọng bệnh, vừa cảm thấy buồn cười, vừa thương hại Lưu Thông.

Thạch Hổ hỏi:

- Hoàng thượng bệnh nặng thì như thế nào?

Tổ Dịch đáp:

- Thạch Hổ, người còn giả vờ giả vịt sao? Lưu Thông sau khi chết đi thì thái tử Lưu Sán sẽ kế vị. Lưu Sán vô năng vô đức, lại không có quân công, đương nhiên sẽ làm cho các vị đại tướng bất phục. Thạch Lặc lại sớm có lòng xưng đế, đương nhiên cần phải bảo toàn lực lượng trong lúc này. Tiêu diệt Khương Nhân đảng để hao tổn binh lực, chi bằng kết minh với Khương Nhân đảng, khuếch trương thế lực, tọa thủ xem Trung Nguyên biến đổi ra sao.

Thạch Hổ cười lạnh nói:

- Người dựa vào chuyện xưa mà thêu dệt nên câu chuyện này quá hoàn mỹ. Đáng tiếc tông phụ đối với hoàng thượng tuyệt đối trung thành. Kế ly gián này của người không thể làm được trò trống gì cả.

Song nói đến đây thì sắc mặt Thạch Hổ đã có chút miễn cưỡng.

Tổ Dịch lại nói:

- Lời ta nói có thật hay không thì trong lòng người nên tự biết. Thạch Lặc lúc đầu cùng ta hiệp nghị tru diệt Khương Nhân đảng, nhưng bây giờ hắn lại kết minh cùng Mê Tiểu Kiếm. Là hắn bội tín trước, không thể trách ta trở tay giết chết cháu hắn.

Vừa dứt lời thì “soạt” một tiếng, trường kiếm đã được rút ra, mũi kiếm chỉ xuống đất. Thanh trường kiếm này so với thanh kiếm Tổ Dịch sử dụng lúc giao phong với Vương Tuyệt Chi thì hoàn toàn khác nhau. Kiếm dài năm thước, riêng chuôi kiếm cũng đã dài nửa thước, so với thanh kiếm trước kia thì dài gấp đôi. Kiếm bản cũng rộng gấp hai lần, có thể so sánh với Thanh Long Yển Nguyệt Dao. Kiếm quan trọng nhất là nhẹ, linh hoạt. Song thanh kiếm này lại đi ngược lại đạo lý đó, không phải kiếm bình thường mà là một thanh cự kiếm. Tột cùng có thể sử dụng thế nào?

Song thủ Tổ Dịch nắm chặt chuôi kiếm, hai mắt nhắm lại, ngay cả Thạch Hổ cũng không thém liếc mắt nhìn đến.

Lưu Côn cũng trở tay bật kiếm, mũi kiếm hướng ra ngoài, tay trái cầm một thanh chủ thủ cực ngắn. Chủ thủ và kiếm đều là hai loại binh khí vô cùng sắc bén. Hắn đồng thời sử dụng cả chủ thủ và kiếm, chiêu thức đảm chắc sẽ trúc trắc không thể tưởng tượng được.

Vương Tuyệt Chi động dung, buột miệng:

- “Nhị Nhân Tam Kiếm, Đỉnh Phong Kiếm Đạo!”

Tổ Dịch buồn bã nói:

- Bộ kiếm pháp này đã mười bảy năm không xuất thế, không ngờ hôm nay còn có người nhớ đến.

Năm hẵn hơn hai mươi đã kết giao với Lưu Côn, sáng sớm mỗi khi gà gáy đều cùng nhau luận bàn kiếm thuật, trải qua bốn năm mới sáng tạo ra bộ kiếm pháp này. “Nhị nhân tam kiếm” có thể nói là tuyệt thế vô song. Năm đó Tổ Dịch, Lưu Côn hai người song kiếm hợp bích, tung hoành giang hồ, không những không có đối thủ mà cho dù người tiếp được họ mười chiêu cũng không có nhiều. Ngay cả vị cao thủ được giang hồ xưng tụng là “Sát Tẩn Hãn Nhân Vô Dịch Thủ” - vũ học tông sư Đế nhân Tề Thái Niên cũng chỉ chống được chín chiêu song kiếm hợp bích của hai người, sau đó thi thể bị chém đứt thành nhiều đoạn.

Có người thậm chí còn cho rằng ngay cả thiên hạ đệ nhất kiếm Tạ Bá cũng không thể hơn được bộ kiếm pháp “Nhị Nhân Tam Kiếm” độc bộ thiên hạ này. Đáng tiếc là khi Tổ - Lưu thành danh thì Tạ Bá đã thất tung một cách thần bí. Cho nên cũng không ai biết được “Nhị Nhân Tam Kiếm” có thể thắng được thần kiếm Tạ Bá hay không!

Hai người sau khi thành danh thì chịu sự phân phó của triều đình. Lưu Côn đi đến miền Yên Bắc xa xôi nhậm chức Thứ Sử. Tổ Dịch vì chịu tang thân mẫu nên ẩn dật ở Quan Đông, lần lượt cự tuyệt lời mời làm tướng của Phạm Dương vương Tư Mã Hổ, Cao Mật vương Tư Mã Lược, Bình Xương công Tư Mã Ti. Cho đến năm Vĩnh Gia loạn khởi thì mới suất lĩnh thuộc hạ chống lại người Hồ, cùng Lưu Côn trở thành lương đại danh tướng đương thời.

Tuy nhiên hai huynh đệ một ở vùng Đông Bắc, một ở phương Nam, xa cách nhau ngàn dặm. Nhị Nhân Tam Kiếm cũng từ đó tuyệt tích trên giang hồ.

Lại nói lúc này Thạch Hổ tay nắm chặt chuôi đao, thân thể căng thẳng, mồ hôi đổ ròng ròng. Nhưng hắn không rút đao.

Tổ Dịch, Lưu Côn chia ra, một người đứng ở vị trí quẻ Càn, một người đứng ở Khôn vị, phảng phất như tạo thành một cái kéo kẹp Thạch Hổ vào giữa. Chỉ cần Thạch Hổ hơi động đây, lộ ra sơ hở, cái kéo sẽ lập tức phân thân hắn. Cho nên Thạch Hổ không thể nào rút đao, cũng không dám hé răng nói câu nào.

Thạch Hổ tung hoành thiên hạ, cầm quân chinh chiến vô số trận. Đã từng bại dưới tay Tổ Dịch một lần, một lần dưới tay Quỷ Trì An, một lần bị Phương Sơn hạ độc, lần sau cùng bị Đào Trần dùng kiếm ám toán. Tổng cộng bại trận bốn lần. Song đó là thất bại do hành quân chinh chiến và tiểu nhân ám toán. Luận về võ công chân chính thì có thể nói hắn chưa từng gặp đối thủ. Hôm nay không ngờ lại lâm vào cảnh bị trói tay trói chân, hoàn toàn bị khống chế, có thể nói đây là một việc chưa bao giờ hắn gặp qua. Dừng mãi như Thạch Hổ mà giờ phút này từ sâu thẳm trong đồng tử cũng lộ ra sự sợ hãi khôn xiết.

Vương Tuyệt Chi tâm tưởng:

- Tổ Dịch, Lưu Côn nhiều năm không gặp, sự ăn ý trong kiếm pháp sẽ giảm đi. Song mười năm nay, kiếm pháp của hai người đã đại tiến, trở thành danh kiếm trên giang hồ, uy lực xuất kiếm so với ngày trước càng uy mãnh hơn. Cho nên song kiếm hợp bích bây giờ so với trước kia đảm chắc còn lợi hại hơn nhiều.

Vương Tuyệt Chi và Thạch Hổ cách nhau không xa nhưng hắn lại hoàn toàn không cảm nhận được kiếm ý phát ra từ Lưu Côn và Tổ Dịch, trong lòng không khỏi rung động:

- Nội lực trên thân kiếm của bọn họ đã đạt đến mức không phát ra ngoài, một chút lãng phí cũng không có, chân khí có thể vận dụng thần kỳ như vậy, không biết làm cách nào có thể đạt được?

Bất quá hắn nghĩ kỹ lại thì lập tức hiểu rõ:

- Ô, thì ra hai người chỉ cần hướng kiếm khí giao tiếp lẫn nhau, vừa có thể chặn đứng chân khí phát tiết ra ngoài, vừa tăng thêm uy lực bắn về phía địch nhân. Nội lực của hai người không cùng đường hướng, nhưng lại có thể phối hợp ăn ý đến mức này, quả thực tâm thức đã linh thông đến cực điểm.

Vương Tuyệt Chi biết Thạch Hổ bị kẹp giữa vòng vây kiếm khí, thân thể giờ phút này tựa như vạn kiếm xuyên thân, cực kỳ thống khổ. Chỉ cần thời gian hai nén hương thì không cần chiến cũng bại, nén không được thốt lên:

- Hai người các ngươi đều là nhân vật thành danh, sao lại hợp công đánh một người? Thật không công bằng!

Tổ Địch lạnh lùng nói:

- Người trong giang hồ giao chiến, đương nhiên sẽ đơn đả độc đấu. Song chúng ta và Thạch Hổ đều là quân nhân, đây chính là chiến trận, phải lấy nhiều thắng ít. Thạch Hổ đã không ít lần thị vào binh nhiều mà giao chiến với ta. Lần này chúng ta lấy nhiều thắng ít cũng coi như là hoàn trả lại hấn mà thôi.

Lúc này mồ hôi Thạch Hổ đã tuôn ra như tắm, không phải là xuất ra từng giọt mà là chảy thành từng dòng, thân thể cũng đã bắt đầu run rẩy, hiển nhiên sẽ không cầm cự được bao lâu nữa.

Thạch Hổ tuy lâm vào tuyệt cảnh nhưng vẫn biết rõ một điều:

- Thay vì đứng im để kiếm khí bức chết, chi bằng dốc hết toàn lực, xuất đao đánh một trận, hy vọng còn có một đường sinh cơ. Hấn rất muốn rút đao nhưng toàn thân lại bị kiếm khí áp chế đến không thể nhúc nhích, làm gì còn khí lực để rút đao?

Lưu Côn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Thạch Hổ, không khỏi chạnh lòng nghĩ đến Thạch Hổ thuở niên thiếu đã từng ở trong quân doanh của mình một thời gian, trong lòng không khỏi mềm đi, nghĩ bụng:

- Thằng nhãi này mặc tù tàn bạo, tội ác đầy trời nhưng dù sao cũng có một đoạn nhân duyên. Hôm nay có lẽ chỉ nên phế bỏ, không giết chết hấn.

Vương Tuyệt Chi lúc này đang dựa tường quan chiến, bộ dáng nhàn nhã như đang dạo chơi, song nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Thạch Hổ, tình cảnh ngày đó cùng Thạch Hổ sóng vai tử chiến Trương Tân lại hiện ra trong đầu. Một ý niệm chợt day dứt trong lòng hấn:

- Không lẽ ta giương mắt nhìn hấn chịu chết?

Nghĩ đến đây, bất giác nhiệt huyết trong người dâng tràn, lớn tiếng nói:

- Nghe danh Nhị Nhân Tam Kiếm là đỉnh phong của kiếm thuật thiên hạ. Vương Tuyệt Chi xin lĩnh giáo một phen.

Đoạn xốc lại đai lưng, tiến vào trong “cái kéo” - Lưu Côn, Tổ Địch.

Tổ Địch ngạc nhiên nói:

- Chuyện gì vậy? Lúc này không phải ngươi muốn giết Thạch Hổ ư? Bây giờ lại muốn giúp hấn?

Vương Tuyệt Chi á khẩu không trả lời được, ấp úng không nói nên lời.

Chợt một âm thanh vang lên:

- Ý tốt của Vương công tử xin tạm lĩnh. Cao chiêu của hai vị Tổ, Lưu sẽ do ta lĩnh giáo, không cần nhọc đến đại giá của công tử.

Một gã người Yết đi đến, tuổi chừng bốn mươi, vóc người tuy cao lớn nhưng vẫn gầy hơn, thấp hơn Thạch Hổ một chút. Song khí phách tỏa ra từ gương mặt và thân thể lại có thể khiến cho người khác ngay cả hô hấp cũng phải gián đoạn.

Tổ Địch vụt thốt lên:

- Thạch Lạc!

Thạch Lạc lạnh nhạt nói:

- Tổ tướng quân, đã lâu không gặp.

Ánh mắt Thạch Lặc u buồn thâm thúy khó có ngôn từ nào có thể diễn tả được, phẳng phất như chứa đựng vô số hoài niệm bi thương. Nếu ánh mắt của Thạch Hổ cuồng nhiệt như dã thú tỏa ra hào khí can vãn, là một gã có ý khí mạnh mẽ chỉ một lòng giết địch tại chiến trường lập nên công lao hãn mã thì Thạch Lặc lại giống như một người bị người khác giết sạch cả nhà, miễn cưỡng phải ra tay cứu vớt thiên hạ như một vị anh hùng bất đắc dĩ. Nếu như Thạch Lặc có thể tự lựa chọn số mệnh của mình thì hẳn tuyệt sẽ không chọn lựa trở thành anh hùng, hẳn sẽ tình nguyện được làm một gã nông dân Yết nhân an phận.

Nhưng trên đời này có mấy ai có thể lựa chọn mệnh số cho chính mình? Vì thế đã có không biết bao nhiêu anh hùng vì loạn thế mà xuất đầu lộ diện như Hàn Tín, Gia Cát Lượng, Thạch Lặc!

Thạch Lặc lơ đãng đi đến bên người Thạch Hổ. Tổ Địch, Lưu Côn lập tức triệt tiêu kiếm khí.

Bọn họ triệt kiếm không phải vì sợ Thạch Lặc. Nhưng Thạch Hổ đang trong vòng kiếm, Thạch Lặc lại ở ngoài vòng kiếm. Thạch gia phụ tử nếu nội ngoại hợp công thì vòng kiếm sẽ rơi vào thế bất lợi. Vì vậy Lưu, Tổ mới triệt kiếm, sau đó tấn công lần nữa nhắm vào Thạch gia phụ tử.

Thạch Lặc bỗng dừng quát to một tiếng như sét đánh bên tai. Ngay cả Vương Tuyết Chi cũng cảm thấy màng nhĩ rung bần bật, đầu ong ong choáng váng, chút nữa đã ngã ra mặt đất.

Đồng thời, ánh đao bỗng bạo khởi - đao của Thạch Hổ!

Đao khí của Thạch Hổ vốn đã xuất ra toàn lực từ lâu, song bị Lưu - Tổ áp chế, không cách nào sử dụng. Hẳn thừa lúc Lưu - Tổ thu chiêu, áp lực tiêu tán, đao phong như nước vỡ đê tức lập dừng mãnh tung ra.

Một đao này tích lũy công lực một đời của Thạch Hổ. Nếu hẳn không thể xuất ra thì chân khí tất sẽ tích tụ quá nhiều trong người, dẫn đến bạo thể mà chết. Cho nên đao phát ra lập tức tỏa ra khí thế như nước sông Hoàng Hà, kinh lực không cách nào kìm chế được. Trước đây Thạch Hổ sử đao cũng chưa từng có nhất đao nào có được khí thế bá đạo như đao này.

Từ lúc Thạch Lặc xuất hiện, tinh thần của Lưu - Tổ hai người hoàn toàn đặt hết vào đại nhân vật này, nhất thời không nghĩ ra Thạch Hổ lại có cử động như vậy. Tuy nhiên hai người đều thân kinh vạn chiến, gặp biến bất loạn, Tổ Địch lập tức hoành kiếm nghênh đón đao của Thạch Hổ.

Vương Tuyết Chi cuối cùng cũng đã thấy được sự lợi hại của “Nhị Nhân Tam Kiếm”, nhìn kiếm chiêu mà tâm tán thần di, sợ hãi kêu lên:

- Thực sự là kiếm pháp tuyệt diệu!

Hắn cũng là cao thủ, liếc mắt một cái đã nhìn ra một kiếm của Tổ Địch đã xuất ra toàn lực, không hề giữ lại một chút khí lực nào để hồi thủ, việc phòng thủ hoàn toàn dựa vào song kiếm của Lưu Côn. Bởi vậy Tổ Địch chém ra một kiếm này phải bằng hai mươi thành công lực lúc bình thường!

Tuy nhiên trường kiếm - đoản chủy của Lưu Côn không những có nhiệm vụ bảo vệ hai người mà còn ẩn hàm sát khí. Thạch Hổ cho dù có thể tiếp được một kiếm của Tổ Địch, chưa kịp hồi thủ thì Lưu Côn đã có thể thừa cơ xuất một kiếm cắt đứt cổ họng Thạch Hổ.

Vương Tuyết Chi đứng một bên quan chiến cũng một phen kinh tâm động phách, tự hỏi:

- Nếu một chiêu này nhắm vào ta thì ta nên làm thế nào để ngăn cản? Không thể, không thể chống được! Chỉ có thể liều mạng, một mạng đổi một mạng? Nhưng Lưu Côn phòng thủ kín kẽ, một giọt nước cũng không lọt qua. Làm sao có thể liều mạng xuyên phá được vòng kiếm để kéo theo một người cùng chết?

Nghĩ đến đó sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, trong lòng sợ hãi không thôi, tựa như nhất chiêu đó không phải tấn công Thạch Hổ mà tấn công chính hắn vậy.

Đao kiếm va chạm, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Trường đao của Thạch Hổ đã nát vụn thành bột phấn.

Thế gian này không ai có thể cản được một kiếm mang theo hai mươi thành công lực của Tổ Địch. Một đao của Thạch Hổ tuy thế như vỡ đê nhưng nội lực tu vi của hắn vẫn kém Tổ Địch một nước. Hơn nữa cự kiếm của Tổ Địch nặng một trăm bảy mươi cân, đã chiếm ưu thế về sức nặng. Cương đối cương, kẻ mạnh thắng - kiếm thắng, đao bại!

Cự kiếm của Tổ Địch sau khi chém vỡ nát trường đao Thạch Hổ, thế không dừng lại, tiếp tục cắt về phía thân thể Thạch Hổ.

Kinh khí toàn thân Thạch Hổ vừa rồi đã dồn vào đao chiêu, đan điền trống rỗng. Nếu muốn tiếp tục đề khí thì cũng phải tốn nửa khắc điều tức. Đáng tiếc chưa chớp xong mắt thì thân thể hắn đã bị cự kiếm chém thành nhục tương, làm gì có thời gian mà điều tức? Một kiếm này của Tổ Địch uẩn hàm chân khí đại thịnh, nếu kiếm chém xuống không thể bằm nát Thạch Hổ thành nhục tương thì chân khí hùng hậu trên kiếm thể cũng đủ ép xương cốt Thạch Hổ trở thành phần bụi.

Trong sát na này, một đạo ánh sáng rất khó hình dung, phẳng phất trong trẻo như ngọc lóe sáng - đao quang đã xuất hiện.

Thạch Lạc đã xuất đao.

Lưu Côn đã sớm nghĩ đến Thạch Lạc xuất đao cứu tòng tử. Song kiếm của hắn đã chờ sẵn, trường kiếm ngăn đao, đoản chủy đâm thẳng vào mắt trái Thạch Lạc.

Lưu Côn không hề kỳ vọng nhất chiêu này có thể giết hoặc đâm mù mắt Thạch Lạc. Thế gian này tuyệt đối không ai có khả năng một kiếm đã thương Thạch Lạc. Song Lưu Côn hy vọng nhất chiêu nhị thức vừa công vừa thủ này có thể phong bế được đao phong của Thạch Lạc. Thạch Lạc cho dù bản lĩnh lớn bằng trời, cho dù Thạch Lạc là Hiên Viên Long, Tạ Bá cũng bị cản trở trong giây lát. Chỉ cần như vậy thì Tổ Địch đã có thể giết chết Thạch Hổ, chấn thành nhục tương, kiếm thế sẽ không dừng lại mà sẽ đảo chuyển chém đến Thạch Lạc.

Cự kiếm Tổ Địch nặng một trăm bảy mươi cân, điểm đặc biệt của nó là khi sử dụng thì uy lực sẽ tương tự như đại thiết trùy, khi xuất ra chiêu đầu tiên thì sẽ cực kỳ khó khăn. Nhưng chỉ cần xuất ra được thì người sử dụng sẽ tốn rất ít nội lực đã có thể chuyển hướng cự kiếm. Cánh tay khi đó sẽ có vai trò như trục quay, sẽ trở nên rất linh hoạt. Chỉ có một nhược điểm duy nhất chính là kiếm thế quá sức uy mãnh, một khi thu chiêu sẽ tốn rất nhiều công phu và khí lực.

Sự uy mãnh của thanh cự kiếm này là thiên hạ vô song, cho dù là Thạch Lạc vị tất cũng đã cản được.

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra rất nhanh. Từ khi Thạch Lạc hét lên như sấm động, đến khi Thạch Hổ xuất đao, Tổ Địch phá đao, Thạch Lạc xuất đao, Lưu Côn nghênh đao, tất cả đều chỉ diễn ra trong nháy mắt.

48. Q.6 - Chương 3: Đao Mạnh, Trí Càng Mạnh

Đao phong, kiếm quang chợt tắt ngấm, bốn bề đều trở nên yên tĩnh như một vùng không gian chết.

Tổ Địch, Lưu Côn đứng thẳng tắp như hai pho tượng.

Thạch Hổ chưa chết, chỉ từ từ nhũn ra, ngã xuống đất.

Thạch Lạc cầm đao chỉ xéo xuống đất, máu chảy dọc theo thân đao nhỏ xuống đất tạo thành một âm thanh “tóc, tóc” đều đặn vang lên.

Đầu tiên là hai tiếng “leng, keng” vụt khởi, ba đoạn kiếm rơi xuống mặt đất. Ba thanh kiếm vô song của Lưu - Tổ đã bị chém gãy thành hai phần, ba thanh chia làm sáu đoạn. Ba đoạn kiếm gãy rơi xuống, hiển nhiên ba đoạn còn lại vẫn nằm trên tay chủ nhân.

Tổ Địch rít qua kẽ răng từng chữ:

- Thần đao của Thạch gia quả nhiên là thiên hạ đệ nhất đao.

Vai phải của hắn và Lưu Côn đều tuôn máu xối xả, hiển nhiên đã bị một đao của Thạch Lạc chém đứt cánh tay phải.

“Nhị Nhân Tam Kiếm” uy lực vô địch cũng không chống được một đao của Thạch Lạc!

Vương Tuyệt Chi thở ra một hơi, than thở:

- Thạch Lặc, đạo pháp của người đã đạt đến cực hạn của võ học. “Nhị Nhân Tam Kiếm” mặc dù hơn người về mặt chiêu thức nhưng vẫn bại trong tay người. Chuyện này thật khiến người ta bội phục sát đất.

Thạch Lặc nghe Vương Tuyết Chi nói, khẽ liếc nhìn Vương Tuyết Chi: “Ồ!” – Ánh mắt vừa chứa đựng sự thích thú, vừa tựa như muốn cổ vũ cho Vương Tuyết Chi nói tiếp.

Vương Tuyết Chi tiếp tục nói:

- Đạo pháp của người tuy thiên hạ vô song nhưng chiến thuật mà người vận dụng càng lợi hại thập bội. Người thừa dịp Tổ Dịch, Lưu Côn chiêu cũ chưa thu xong, chiêu mới chưa tung ra đã xuất kỳ bất ý thét lên một tiếng như sấm động khiến cho bọn họ không cách nào bố trận kín kẽ được như lúc đầu. Sau đó Thạch Hổ xuất đao, thu hút kiếm chiêu của bọn họ, người lại lợi dụng kiếm thể bọn họ đã tận, toàn lực xuất đao, thể như lôi đình vạn quân - nhất chiêu phá địch.

Thạch Lặc hỏi:

- Còn gì nữa?

Vương Tuyết Chi nói tiếp:

- Còn một yếu tố nữa. Nếu không có thanh Xương Đao chém sắt như chém bùn của Thạch gia, một đao chém gãy tam kiếm thì thể trận vị tất đã như lúc này. Khi đó người vẫn có thể một đao phá địch nhưng đao thể đã muộn một chút, tính mạng của Thạch Hổ sẽ không giữ được. Thạch Thị Xương Đao thực sự quá lợi hại!

Tục truyền rằng vào thuở niên thiếu của Thạch Lặc, khi hắn đang làm ruộng trên đồng thì nhặt được một thanh bảo đao, thối tóc qua cũng đứt, sắc bén vô cùng. Hắn sợ thanh bảo đao này sẽ gây họa nên dâng cho quan phủ. Thanh đao này cuối cùng rơi vào tay Thứ Sử Tĩnh châu Tư Mã Đằng. Sau đó cuộc đời của Thạch Lặc tạo ngộ đại biến, luyện thành tuyệt đỉnh võ công, giết chết Tư Mã Đằng, đoạt lại bảo đao, lại khắc lên thân đao ba chữ triện “Thạch Thị Xương” - ý nói thanh đao này biểu tượng cho thiên mệnh của hắn.

Thạch Lặc dựa vào thanh bảo đao tung hoành giang hồ không địch thủ. Hai mươi năm nay giết địch hơn một vạn. Từ đó Thạch Thị Xương Đao uy chấn thiên hạ, không ai không biết, được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất lợi khí. Kiếm của Lưu - Tổ đều là bảo kiếm, lại quán chú trên kiếm thể hơn mười năm nội lực. Song kiếm tuy bén vẫn không bằng Thạch Thị Xương Đao, lực tuy mạnh nhưng không bằng thần lực trời sinh Thạch Lặc. Cho nên tam kiếm đều bị bảo đao chém gãy một cách dễ dàng như thái rau chém dưa .

Thạch Lặc nghe xong mỉm cười:

- Người nói sai rồi.

Vương Tuyết Chi tò mò hỏi:

- Ta sai ở chỗ nào?

Thạch Lặc đáp:

- “Nhị Nhân Tam Kiếm” là kiếm pháp đệ nhất thiên hạ. Ngay cả khi trong tay ta có bảo đao, lại hợp lực với A Hổ cũng tuyệt không phải là đối thủ của bọn họ.

Thạch Lặc ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Người nói ta thừa dịp họ triệt chiêu, chưa kịp tung ra chiêu mới thì chớp thời cơ, nhưng đây cũng chỉ là một tiện nghi rất nhỏ. Bằng vào chút tiện nghi này làm sao có thể chiến thắng được vô địch kiếm pháp của lưỡng vị tướng quân?

Vương Tuyết Chi hỏi:

- Vậy sao người có thể thắng được?

Thạch Lặc từ tốn nói:

- Bởi vì bọn họ sợ ta.

Vương Tuyết Chi ngẩn ra:

- Bọn họ sợ người?

Thạch Lặc đột nhiên hỏi một câu rất kỳ lạ:

- Vương Tuyết Chi, người có biết vì sao cha người chết trên tay ta không?

Vương Tuyết Chi nghe thấy Thạch Lặc thản nhiên nhắc đến chuyện giết cha, song vẫn bình thản, ngay cả một cọng lông mi cũng không động đậy, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Cha ta vốn đồng ý quy hàng người, nhưng thuộc hạ Khổng Trường của người lại cho rằng cha ta thân là Tam Công của Tấn thất, sẽ không một dạ trung thành với người, cho nên không thể không giết.

Thạch Lặc lại nói:

- Ta không hỏi người về khía cạnh này. Dịch Học thần công của cha người đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, cho dù là Hiên Viên Long cũng vị tất hơn được cha người. Thần đao của ta tuy đại thành nhưng dù sao cũng chỉ là võ công tự sáng tạo ra, không thể bằng được Dịch Học thần công vốn đã tập hợp tinh hoa hàng trăm năm nay, đạt đến cảnh giới thuần chí. Đao pháp của ta khi sử dụng thì bá đạo có thừa nhưng không tránh khỏi có khiếm khuyết. Nếu đối phó với người khác thì thừa sức nhưng nếu đối phó với Vương Diễn thì tuyệt không có tác dụng. Nhưng kỳ lạ là cha người lại không địch nổi ta, thậm chí một trăm chiêu của ta cũng không tiếp được?

Vương Tuyết Chi lần đầu tiên được nghe lời này, ngạc nhiên hỏi:

- Ta thực sự không biết.

Thạch Lặc chậm rãi nói:

- Vương Diễn bị ta giết chết bởi vì lão sợ ta.

Vương Tuyết Chi nhất thời ngẩn người ra suy nghĩ, không thể nói thêm lời nào nữa.

Thạch Lặc lại giải thích:

- Thạch Lặc ta tung hoành thiên hạ, quân uy cực thịnh. Người Hán các người đều ưa chuộng vẻ bề ngoài, yêu thích cái đẹp. Vì thế Vương Diễn thống lĩnh mười tám vạn Hán quân nhưng lại bị bảy vạn Yết quân của ta đánh bại. Vì việc này mà Vương Diễn đối với ta đã phát sinh một sự sợ hãi trong lòng. Võ công Vương Diễn tuy mạnh nhưng thường ngày tự cao tự đại, kinh nghiệm thực chiến không nhiều, chưa từng trải qua khoảnh khắc chiến đấu sinh tử. Ngày đó cha người biết đánh một trận với ta, nếu không thắng tất phải chết, nên trong lòng không khỏi khiếp sợ. Hơn nữa cha người nghe ta nói chỉ cần tiếp được một trăm chiêu của ta thì sẽ được tha chết, cho nên trong lòng không mang theo tâm tưởng tất thắng mà chỉ có hy vọng cầu hòa - chỉ thủ không công. Kết quả bị khí thế của ta bức ép, chiêu thức không phát huy được toàn bộ uy lực, có thể không bại ư?

Nhiều năm qua, Vương Tuyết Chi vẫn không hiểu được tại sao với võ công của cha hần mà ngay cả một trăm chiêu của Thạch Lặc cũng không thể tiếp nổi. Hôm nay mới hiểu được:

- Nhân gian nói võ công của người vô địch. Thật ra binh pháp mà người vận dụng trên võ công, hư hư thực thực, khiến cho đối phương không cách nào nắm rõ được - đó mới chính là nguyên nhân làm nên Thạch Lặc vô địch.

Thạch Lặc vuốt cằm nói:

- Tổ Địch và Lưu Côn trong lòng đã sớm kiêng kỵ ta. Ta trước hết hét lớn một tiếng, chấn nhiếp tâm thần bọn họ. Khí thế bọn họ bị ta tước đoạt, xuất chiêu không khỏi do dự. Kiếm pháp vốn hoàn mỹ, kín kẽ như tường đồng vách sắt đã bị lộ ra sơ hở. Cho nên ta mới dễ dàng phá được.

Tổ Địch lạnh lùng nói:

- Thạch Lặc, chúng ta bại bởi tay người là do huynh đệ chúng ta nhiều năm không gặp, không biết công lực của đối phương đã đến mức nào. Song kiếm hợp bích không thể thi triển đến cực hạn, sinh ra khiếm khuyết,

mới có cơ hội cho người. Nếu cho chúng ta thời gian ba ngày để luyện kiếm, khi đó bất luận người sử dụng chiến thuật, quỷ kế gì cũng phải chết dưới “Nhị Nhân Tam Kiếm”!

Thạch Lặc im lặng một lúc lâu mới lên tiếng:

- Người nói đúng. Tuy nhiên kiếm của người đã gãy, tay người đã đứt. Sau này không thể nào thắng ta được nữa.

Lưu Côn lớn tiếng nói:

- Chúng ta đã bại trận, không còn gì để nói. Người mau một đao kết thúc đi thôi.

Thạch Lặc thần nhiên đáp:

- Ta muốn giết các người thì vừa rồi đã ra tay, hà tất phải đợi đến bây giờ?

Lưu Côn ngạc nhiên hỏi:

- Người không giết chúng ta?

Thạch Lặc đáp:

- Trước kia ta đã đáp ứng để các người bình an tiến vào Thiên Thủy, bây giờ cũng sẽ để các người bình an rời đi. Mặc dù các người bội ước, muốn giết ta và A Hổ, song ta chém đứt tay các người cũng đã đủ, giết các người e là quá tàn độc, lại mang tiếng thất tín khắp thiên hạ.

Lưu Côn hừ một tiếng:

- Giết người như ma - Thạch Lặc mà cũng có lúc hiểu được nhân tính từ khi nào vậy?

Thạch Lặc nhàn nhạt nói:

- Muốn chế ngự thiên hạ thì không được giết hết thiên hạ. Giết người sẽ không thu được lòng dân. Muốn thành đại sự phải lấy đức thu phục người. Những năm gần đây ta nghe theo lời khuyên của Hữu Hầu, đã giảm bớt sát khí trước kia.

Hắn nhếch mép cười, lại nói:

- Huống chi ngày đó Lưu tướng quân đã có ơn cứu mạng thân mẫu ta và Hổ nhi. Hôm nay ta tha người một mạng coi như là đã hoàn trả ân tình.

Tổ Địch cười nói:

- Ta thì sao? Ta và người không có một chút ân tình, lại giao chiến với người bảy năm qua, là địch nhân lớn nhất của người. Người không thừa cơ giết ta, còn đợi đến khi nào?

Thạch Lặc đáp:

- Thiên hạ anh hùng, chỉ có duy nhất người có khả năng cầm quân, phân định thắng bại trên chiến trường với ta. Hôm nay ta tha người đi là muốn đường đường chính chính đánh bại người trên chiến trường, khi đó mới cất lấy thủ cấp của người!

Tổ Địch nhìn chăm chăm vào Thạch Lặc nói:

- Tha ta thì đừng có hối hận. Có thể thủ cấp của người sẽ do ta cất lấy cũng chưa biết chừng.

Thạch Lặc mỉm cười đáp:

- Thủ cấp của ta có vô số người muốn lấy. Ta vốn đã chờ có người đến thu lấy thủ cấp của ta từ lâu.

Tổ Địch nói:

- Hay lắm, hay lắm. – Đoạn nhìn Lưu Côn, hai người ngẩng mặt nhìn bầu trời đón gió đông, bước đi, đầu không hề quay lại. Vết thương hai người tứa máu xuống mặt đất, tạo thành một đường máu thật dài.

Thạch Lặc đưa mắt nhìn theo hai người, không nói tiếng nào.

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng chiếu vào thân thể Thạch Lặc, khiến cho thân thể hắn chớp sáng, lóe lên như một pho tượng thần. Vương Tuyết Chi không sợ trời không sợ đất nhưng lúc này đột nhiên trong lòng cũng có ý sợ hãi, xuất hiện cảm giác lạnh run:

- Ta thật sự phải nhất quyết sinh tử với người này ư?

Người vô địch, đao vô địch, võ công vô địch! Vương Tuyết Chi nếu muốn cùng người này quyết chiến thì liệu còn có hy vọng thủ thắng?

Vương Tuyết Chi nắm chặt bàn tay, kiên quyết tự nói trong lòng:

- Có một số việc cho dù biết chắc thất bại, biết chắc phải chết, nhưng vẫn phải thực hiện.

Nhìn ánh mặt trời chói mắt, sự ấm áp lan tỏa toàn thân, dũng khí bỗng khôi phục trong lòng hắn.

Lúc này Thạch Lặc đột nhiên mỉm cười, phun ra một ngụm máu tươi thấm đẫm chòm râu đen của hắn.

Thạch Hổ vội vàng đứng lên đỡ lấy, ân cần nói:

- Tòng phụ, người không sao chứ?

Thạch Lặc vẫn bình thản đáp:

- Muốn hủy diệt danh kiếm Lưu Côn, Tổ Địch tất phải nỗ lực, trả giá một chút.

Nói xong những lời này, bảo đao trong tay hắn bỗng nứt gãy thành bảy, tám đoạn, rơi loảng xoảng trên mặt đất.

Thạch Lặc vừa rồi một đao chém đứt ba thanh kiếm hai cánh tay. Không tránh khỏi phải ngạnh tiếp với mười thành công lực của “Nhị Nhân Tam Kiếm”. Cú va chạm này tất phải mạnh mẽ đến nghiêng trời lệch đất, cho dù là một đại thiết chùy cũng phải nát vụn. Thạch Thị Xương Đao tuy sắc bén vô đối nhưng cũng chỉ được làm từ sắt thép của phàm gian, làm sao có thể bảo toàn đao thể nguyên vẹn?

Nội lực của ba người đối chọi nhau trên thân đao. Nội lực của Thạch Lặc bảo vệ thân đao, ý đồ trực từng điểm nhỏ một, hóa giải nội lực trên đao, tránh cho đao bị gãy nát. Vừa rồi hắn phun máu tươi, chân khí phát tiết, nội lực ẩn chứa trong thân đao lập tức đem thiên hạ đệ nhất đao chấn gãy thành nhiều mảnh.

Thạch Lặc vuốt ve chuôi đao còn lại trong tay, thở dài nói:

- Thật đáng tiếc cho thanh tuyệt thế bảo đao đã theo ta hai mươi ba năm nay!

Vương Tuyết Chi nghe vậy bèn lên tiếng:

- Người một chiêu chặt đứt cánh tay của lưỡng đại danh kiếm đương thời, không lẽ không đáng giá hy sinh một thanh đao?

Nếu đổi lại là Thạch Hổ, khi nghe câu này dám chắc hắn sẽ sảng khoái cười to, nói:

- Không sai, không sai.

Song Thạch Lặc chỉ khẽ “ồ” lên một tiếng.

Thạch Lặc tiện tay vỗ ra một chưởng, cũng không thấy hắn hề khí vận kinh, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một hố đất vuông ba thước, sâu một thước.

Nếu muốn cách không xuất chưởng đào một huyết động, mặc dù việc này khó nhưng đối với nhất lưu cao thủ thì vẫn dễ dàng làm được. Tuy nhiên một chưởng của Thạch Lặc kinh lực nội uẩn, cát đá không hề tung lên, vô thanh vô tức ẩn một cái đã tạo thành hố sâu, công lực thực chấn động cổ kim. Vương Tuyết Chi mắt nhìn thấy cảnh này, không khỏi thầm tắc lưỡi tán dương, táng đờm kinh tâm.

Thạch Lặc chậm rãi nhặt từng mảnh Xương Đao, chỉnh tề đặt xuống hố, song thủ lại bốc cát chôn vùi những mảnh vụn của bảo đao.

Sau đó Thạch Lặc đi đến một khối cự thạch phía trước, hít một hơi thật dài.

Vương Tuyết Chi nhìn cử động này của Thạch Lặc không khỏi giật mình:

- Khối cự thạch này dám chắc phải đến nghìn cân, hai tay Thạch Lặc ôm cũng chưa hết nửa vòng tảng đá, không lẽ hấn định....

Thạch Lặc đúng là đang muốn di chuyển cự thạch. Hấn tuy không ôm hết tảng đá nhưng song chường lại như vỗ vào cổ khô củi mục, cắm sâu vào cự thạch, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm trọc khí, gầm lên một tiếng nâng cự thạch ngàn cân lên khỏi mặt đất!

Thạch Lặc đi mấy bước, đặt cự thạch xuống đao huyết. Cự thạch ngàn cân nhất thời lún xuống đất nửa thước sâu.

Vương Tuyệt Chi nhìn thấy Thạch Lặc dùng ngón trỏ làm “bút”, khắc trên cự thạch hình một thanh đao, sau đó in chường ấn vào đó. Vương Tuyệt Chi nhìn tới đây thì biết được Thạch Lặc không biết chữ. Hình vẽ một đao một chường này chính là muốn nói đây là “Nơi chôn đao của Thạch Lặc”.

Thạch Lặc tuy là thần vũ cái thế, nhưng di chuyển cự thạch nghìn cân xong, hơi thở cũng không khỏi đình trệ.

Thạch Hổ lập tức đề khởi nội lực, rót vào người Thạch Lặc, sau đó dùng tay đỡ lấy Thạch Lặc.

Thạch Lặc chậm rãi nói:

- Không cần lo, chỉ là việc nhỏ, không có gì đáng ngại.

Nói xong bèn bước đến trước mặt Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Một tháng, thương thế ngươi có thể hoàn toàn bình phục hay không?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Mười ngày cũng đã đủ rồi.

Thạch Lặc gật đầu nói:

- Tốt lắm, mười ngày sau ngươi có thể tìm đến ta bất cứ lúc nào – quyết chiến.

Vương Tuyệt Chi hỏi:

- Giao chiến ở nơi nào?

Thạch Lặc đáp:

- Ngươi thích chết tại đâu thì sẽ đánh ở đấy.

Thạch Lặc nói rất bình thản, tựa như động thủ cùng hấn thì đối phương chết cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Song sự thật chính là như thế!

Vương Tuyệt Chi mỉm cười nói:

- Mười ngày sau ta sẽ đến đâu để tìm ngươi, khi đó ngươi vẫn còn ở Thiên Thủy?

Tới mức này mà Vương Tuyệt Chi vẫn có thể cười được! Hấn và Thạch Lặc quyết đấu, chỉ sợ không có nửa phần thắng. Mười ngày sau đích thị là tử kỳ của hấn!

Thạch Lặc đáp:

- Đêm nay ta sẽ rời Thiên Thủy, trở về lãnh địa của mình. Nhưng bất luận ta ở chỗ nào thì ngươi cũng tìm được ta, có đúng không?

Vương Tuyệt Chi đáp:

- Đúng.

Thạch Lặc đích thị là loại đại nhân vật một đời thét ra lửa, đi đến đâu cũng làm cho thiên hạ chấn động. Cho nên chỉ cần tùy tiện hỏi thăm cũng đều có thể biết được hấn đang ở phương nào.

Thạch Lặc lại nói:

- Ngươi có biết vì sao ta đáp ứng quyết đấu với ngươi không?

- Không biết.

Ba năm qua Vương Tuyệt Chi dùng trăm phương ngàn kế để khiêu chiến Thạch Lặc, nhưng không hề được hồi đáp. Hẳn thật sự không nghĩ ra được Trương Tân dùng phương pháp gì mà có thể khiến cho Thạch Lặc đồng ý cùng hắn quyết đấu một trận.

Thạch Lặc nói:

- Người nhất định sẽ nghĩ là Hữu Hầu khuyên ta cùng người giao thủ, đúng không?

Vương Tuyệt Chi ngạc nhiên, không nghĩ ra Thạch Lặc đã biết chuyện ước định của hắn với Trương Tân, chỉ đành gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Thạch Lặc lại nói:

- Sự thật thì không như suy nghĩ của người. Ta quyết định đánh với người một trận, sau đó mới sai Hữu Hầu thông tri cho người biết.

Vương Tuyệt Chi lại cảm thấy khó hiểu, hắn không thể nghĩ ra tại sao Thạch Lặc lại nói như vậy? Thạch Lặc quyết định hay Trương Tân quyết định thì có gì khác biệt?

Thạch Lặc lại nói:

- Ta rút cuộc đã đáp ứng quyết chiến với người. Người có biết vì nguyên nhân gì không?

- Không biết.

Thiên Thủy là vùng đất cao, đứng ở đây khiến cho người ta có cảm giác rất gần gũi với trời ây trắng. Thạch Lặc lẳng lặng ngắm nhìn đám mây trắng đang bay qua đầu, nhớ lại chuyện cũ năm xưa...

- Chuyện xưa này ta chưa hề nhắc lại cho bất kỳ ai nghe. Năm đó ta mười bốn tuổi, theo người ở quê đi buôn đến Lạc Dương. Khi rời khỏi thành Lạc Dương theo cửa Đông thì ta vừa đi vừa huyết sáo dài. Sau đó thật lâu ta mới biết được lúc đó Vương Diễn nghe được tiếng huyết sáo của ta bèn sai người lòng bắt bằng được người huyết sáo.

Vương Tuyệt Chi lặng im nghe Thạch Lặc nói chuyện xưa. Hắn biết Thạch Lặc nhắc đến đoạn chuyện xưa này nhất định là có thâm ý.

Thạch Lặc lại nói tiếp:

- Sau đó thật lâu, ta mới biết nguyên nhân khiến Vương Diễn sai người bắt ta. Người có biết là vì nguyên nhân gì không?

Vương Tuyệt Chi lắc đầu:

- Ta không thể đoán được.

Thạch Lặc nói:

- Vương Diễn lệnh cho thủ hạ tìm bằng được người huyết sáo, nếu là người Hồ thì lập tức giết chết, nếu là người Hán thì dù trăm phương ngàn kế cũng phải thu làm thuộc hạ, bằng như không chịu quy thuận thì cũng phải giết chết. Ha ha, Vương Diễn quả nhiên là đại nhân kiệt. Lúc đó ta chỉ vừa tập võ, cha người từ tiếng huyết sáo của ta mà biết được ta tất là kỳ tài võ học, sợ rằng tương lai ta sẽ là mối họa của thiên hạ. Nếu không thu phục được ta thì phải giết đi. Cũng may là cha người kiến thức thì có nhưng làm việc lại cầu thả, nên ta mới may mắn thoát được kiếp nạn đó. Nếu không thì hôm nay làm gì có Thạch Lặc này?

Vương Tuyệt Chi nói:

- Thì ra người tôn trọng cha ta là vì đoạn chuyện xưa này.

Thạch Lặc lại nói tiếp:

- Cha người trí tuệ phi phàm, ánh mắt nhìn người rất lợi hại. Song lại phạm phải một sai lầm trí mạng, Thạch Lặc ta tuyệt đối sẽ không giẫm vào vết xe đổ của lão!

Vương Tuyết Chi ngạc nhiên thốt lên: “Ồ!

Thạch Lặc nói:

- Sai lầm lớn nhất của Vương Diễm chính là không giết được ta lúc đó. Nhưng ta thì tuyệt không đi theo vết xe đổ của cha ngươi. Ta tuyệt không để cho ngươi sống để một ngày nào đó ngươi có thể giết được ta.

Thạch Lặc lại nói:

- Ngươi năm nay hai mươi bốn tuổi?

- Gần hai mươi bốn, qua hết tháng chạp này mới đủ hai mươi bốn tuổi. – Vương Tuyết Chi trả lời nhưng trong lòng âm thầm bội phục:

- Thạch Lặc thực sự lợi hại. Nghe nói hắn không đọc được chữ, không ngờ đối với tuổi tác của ta lại điều tra kỹ càng như vậy.

Thạch Lặc lại nói:

- Ngươi đã đạt đến chín thành hỏa hậu của cha ngươi. Phóng nhãn khắp thiên hạ thì cũng chỉ có vài người đạt đến trình độ này. Ngay cả ta khi bằng tuổi ngươi cũng không thể có tu vi bằng ngươi lúc này được.

Vương Tuyết Chi nói:

- Cũng không hẳn như vậy, bởi vì ngươi tập võ quá trễ. Khi ngươi bá Cáp Tang làm sư phụ thì đã mười tám hay mười chín tuổi gì đó, đúng không?

Thạch Lặc không trả lời, hỏi ngược lại:

- Ta giết cha ngươi, cừu này ngươi không thể không báo. Ta năm nay bốn mươi ba, thêm hai mươi năm nữa thì ta sẽ sáu mươi ba, tinh lực suy giảm, mà thời gian đó sẽ là thịnh niên của ngươi. Khi đó ta sẽ không phải là đối thủ của ngươi nữa...

Vương Tuyết Chi ngắt lời:

- Cho nên ngươi muốn thừa dịp vẫn còn mạnh mẽ, giết ta?

Thạch Lặc gật đầu:

- Đúng là như vậy.

Vương Tuyết Chi nói:

- Vậy sao ngươi không thừa lúc ta bị thương, giết ta ngay lúc này?

Thạch Lặc đáp:

- Ngươi là con Vương Diễm, lại là thiếu niên anh hùng thời nay. Ta đã đối xử công bằng với cha ngươi, cũng phải đối xử công bằng với ngươi mới đúng.

Vương Tuyết Chi chợt ngẩng đầu, huyết sáo dài, thanh âm truyền xa hơn trăm dặm.

Thời gian uống hết một chén trà nhỏ trôi qua thì hắn ngừng lại:

- Mười lăm ngày sau, Vương Tuyết Chi sẽ cầu kiến đại tướng quân, lĩnh giáo thần đao của tướng quân, tình nguyện đón nhận cái chết!

Ngay cả Vương Tuyết Chi kiêu ngạo cũng phải thốt ra “nhận cái chết”, từ đó có thể thấy hắn không hề có chút lòng tin nào trong trận quyết đấu với Thạch Lặc.

Nhưng hắn là Vương Tuyết Chi, cho dù không chút tin tưởng thì vẫn phải làm cho đến cùng, không chiến không được!

Thạch Lặc đang muốn trả lời thì cước bộ trở nên mềm nhũn, lão đảo suýt ngã.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy quái tượng trước mắt, nghi hoặc nghĩ bụng:

- Không lẽ nội lực trên thân kiếm của Tổ Dịch và Lưu Côn lại lợi hại như vậy! Thương thế của Thạch Lặc so với hình dung của ta thì hình như còn trầm trọng hơn nhiều, thậm chí đứng cũng không vững.

Cùng lúc này, Thạch Hổ cũng ngã xuống đất. A Nguyệt đứng bên cạnh hắn, tay cầm một thanh đao, vô thanh vô tức cắm vào bụng Thạch Hổ.

Thạch Hổ hét một tiếng, phản thủ tung ra một chưởng. A Nguyệt quả nhiên võ công không kém, thân hình na di tuyệt đối tinh diệu. Song Thạch Hổ đã đem hết toàn thân công lực dồn vào một chưởng này. A Nguyệt như thế nào cũng không thể thoát được, trúng chưởng, bị đánh bay ra ngoài một trượng.

Thạch Lặc, Vương Tuyết Chi nhìn nhau kinh hãi.... Đột nhiên phượng hoàng xuất hiện.

49. Q.6 - Chương 4: Phượng Hoàng Nhất Chiến

Phượng hoàng bay đi

Vùn vụt tung cánh

Phượng hoàng cất tiếng

Âm vang núi cao

Ngô Đồng xanh biếc

Trong ánh nắng mai. (Kinh Thi)

Phượng Hoàng ứng với hỏa tinh, đầu tượng trưng cho trời, mắt tượng trưng mặt trời, lưng tượng trưng ặt trăng, cánh tượng trưng cho gió, đuôi tượng trưng vĩ tuyến, không phải Ngô Đồng không đậu, không phải hạt tre không ăn, đích thực là loài chim thần thoại.

Song đã có mấy ai gặp được phượng hoàng thực sự trong truyền thuyết?

Trên đời không biết phượng hoàng có thật hay không, nhưng phượng hoàng mà Thạch Lặc và Vương Tuyết Chi nhìn thấy là một nữ nhân tôn quý như phượng hoàng, xinh đẹp như phượng hoàng. Nếu trong thiên hạ có người xưng là phượng hoàng thì dám chắc người đó chỉ có thể là nàng.

Mỹ nhân này mặc một bộ trang phục màu đỏ rực rỡ, lả lướt như tiên tử, mạn diệu như phượng hoàng. Nàng chính là nữ chủ nhân của Sát Hồ thế gia – Phượng Hoàng phu nhân.

Phượng Hoàng phu nhân mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thạch Lặc, ngươi và ta đối đầu đã nhiều năm. Rốt cuộc ngươi vẫn bại dưới tay ta.

Sắc mặt Thạch Lặc trở nên thực sự khó coi, vội vỗ ra một chưởng dập tắt đám gỗ đang cháy từ lúc đun nước tắm cho Vương Tuyết Chi.

Phượng Hoàng phu nhân vỗ tay tán dương:

- Nhân lực của ngươi quả nhiên lợi hại. Không sai, thứ củi này chính là Lang Kiền mộc ở núi Côn Lôn được ướp tẩm trong nước băng với bốn mươi chín loài kỳ hoa dị thảo, cộng với tinh dịch tử nam, máu huyết tử nữ, trải qua bảy lần ướp, bảy lần phơi. Sau bảy năm mới có thể luyện thành loại gỗ không màu không mùi “Chuyên Mê Thạch Lặc Chi Mộc”. Giờ phút này ngươi mới nhận ra thì đã quá trễ.

Wương Tuyết Chi nén không được bèn ngắt lời nàng:

- “Chuyên Mê Thạch Lặc Chi Mộc”, cái tên này thực là quá sức cổ quái.

Phượng Hoàng phu nhân nhìn hắn giải thích:

- Nội lực của Thạch Lặc đã đến mức thông thần, đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm, cho dù có trúng loại độc lợi hại nhất thì cũng không bị thâm nhập sâu vào cơ thể. Hơn nữa hắn là loại người nào cơ chứ? Độc được tuyệt không có cách nào đến gần được hắn, chứ chưa nói đến việc làm hắn trúng độc.

Wương Tuyết Chi tiếp lời:

- Cho nên phu nhân chế luyện ra loại độc mộc có độc tính cực độc cực chậm, đợi đến khi xâm nhập vào phủ tạng mới chậm rãi phát tác, chỉ dùng để đối phó với một mình Thạch Lặc.

Lúc này toàn thân Vương Tuyết Chi đã trở nên mềm nhũn vô lực, độc lực tích tụ tại đan điền đang chậm rãi tản mát đi khắp nơi, tiếp tục làm thất tán chân nguyên. Hơn nữa độc lực tồn tại trong nội phủ tựa hồ như vô cùng vô tận. Vương Tuyết Chi âm thầm kinh tâm, song vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc, cười nói thản nhiên như trước.

Phượng Hoàng phu nhân lại nói:

- Có một điểm Vương công tử nói không đúng. Ta là nữ nhân, làm sao có bản lĩnh chế được loại gỗ kỳ dị, độc nhất cổ kim này? Độc mộc này thực ra do Độc Thần khổ công suy nghĩ trong ba năm, lại mất bảy năm dụng công chế tạo, chỉ để đối phó với Thạch Lặc. Cho nên bắt buộc phải gọi là “Chuyên Mê Thạch Lặc Chi Mộc”.

Wương Tuyết Chi nói:

- Tiếng đồn quả không sai, Độc Thần quả nhiên là người của Sát Hồ thế gia.

Phượng Hoàng phu nhân chậm rãi nói:

- Cha mẹ Độc Thần đều bị Khương nhân giết chết, hấn đối với người Hồ thì hận đến thấu xương. Ta tự thân chiêu dụ hấn trở thành một trong Ngũ Bá của Sát Hồ thế gia.

Wương Tuyết Chi loạn ngôn đối đáp với Phượng Hoàng phu nhân, nhưng trong lòng âm thầm đánh giá tình thế:

- Thạch Hổ trúng dao nơi bụng, thương thế không nhẹ, hơn nữa thân đao hình như có độc, sắc mặt Thạch Hổ đã biến thành màu đen, hôn mê bất tỉnh, e là lành ít dữ nhiều.

Thạch Lặc đứng thẳng hiên ngang, trên mặt không một chút biểu tình, không ai có thể biết được hấn trúng độc nồng sâu ra sao. Nhưng Vương Tuyết Chi vẫn có thể từ bản thân mình đoán biết được phần nào tình hình của Thạch Lặc.

Wương Tuyết Chi cẩn thận suy nghĩ:

- Phượng Hoàng phu nhân xem ra sẽ không giết ta. Nàng ta là nữ chủ nhân của Sát Hồ thế gia chứ không phải nữ chủ nhân của Sát Hán thế gia. Ta là Hán nhân, tất không thể chết. Song Thạch Lặc, Thạch Hổ thì sợ rằng không thể thoát được số kiếp này.

Trước đây hấn chỉ muốn giết chết phụ tử họ Thạch, nhưng giờ phút này biết được tính mạng của Thạch Lặc, Thạch Hổ như chỉ treo mảnh chuông thì trong lòng lại trở nên phức tạp, không hề cảm thấy vui mừng, ngược lại còn có ba phần mờ mịt, ba phần rối rắm, ba phần lo lắng. Nếu võ công của hấn vẫn còn nguyên vẹn thì không chừng giờ phút này đã gạt bỏ tất cả, ngăn cản Phượng Hoàng phu nhân.

A Nguyệt trúng một chuông của Thạch Hổ, không ngờ vẫn có thể đứng dậy hành lễ với Phượng Hoàng phu nhân:

- Hàn Hùng bá kiến phu nhân.

Wương Tuyết Chi giật thót mình :

- Thì ra nàng cũng là người của Sát Hồ thế gia?

Phượng Hoàng phu nhân gật đầu:

- Nói không sai, Hàn Hùng trong Thất Hùng chính là gian tế tiềm ẩn bên cạnh Thạch Hổ.

Wương Tuyết Chi cười khanh khách:

- Tôn chỉ của Sát Hồ thế gia là giết hết người Hồ trong thiên hạ. Không ngờ lại để ột nữ nhân người Hồ làm Thất Hùng. Không thể trách Thạch Hổ ăn phải quả đắng. Tuy nhiên nàng ta là người Hồ, đợi khi đại sự của các người thành công thì nàng ta ắt cũng trở thành “chim chết cung gãy”, các người không thể không giết nàng ta đúng hay chẳng?

Phượng Hoàng phu nhân quay sang nhìn A Nguyệt hỏi:

- A Nguyệt, người là Hồ nhân ư?

A Nguyệt cung kính trả lời:

- Khởi bẩm phu nhân, A Nguyệt vốn tên thật là Hà Hôn Nguyệt, gia tộc ở Thượng Đảng, tổ phụ từng đỗ Hiều Liêm tiên triều. Ở Thượng Đảng ai cũng biết là đại tộc Hán nhân. Năm Vĩnh Gia loạn lạc nổi lên, Hung Nô nhân Lưu Uyên giết hết cả nhà A Nguyệt, biếm thuộc hạ vào quan kỹ, lại đổi sang tên người Hồ. Sau đó may mắn gặp được phu nhân truyền thụ cho võ công, một lòng nhẫn nhục tại doanh trại người Hồ, chính là chờ ngày giết được phụ tử Thạch Lặc, báo thù nhà, trả nợ nước.

Thạch Lặc tặc lưỡi nói:

- Thì ra là thế. Hoàng thượng tặng một đám tỳ nữ người Hồ cho Hồ nhi, không nghĩ ra trong đó lại có một vị nữ tử Hán nhân nhưng mang thân phận Hồ nhân. Hồ nhi thua trong tay người cũng là thiên ý.

Phượng Hoàng phu nhân lại nói:

- Thạch Lặc, người đứng tôn công nói chuyện, trì hoãn thời gian, cố bức ra độc tố của Lang Kiền mộc. Từ nãy đến giờ, có đúng là người phát giác ra càn vận khởi chân khí thì công lực càng tiêu án nhanh chóng hay không? Độc Thần luyện chế ra độc tính của loại gỗ này rất kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ càng hãm càng sâu. Nếu không thì làm sao có thể đầu độc được Thạch đại tướng quân uy chấn vũ nội?

Thạch Lặc thản nhiên đáp:

- Ta xem Lang Kiền mộc cũng không lợi hại như người nói. Nếu không phải ta đã đại chiến với Tổ Dịch và Lưu Côn thì loại độc này vị tất đã làm gì được ta.

Phượng Hoàng phu nhân mỉm cười:

- Thạch đại tướng quân nói lời này thật sai lầm. Kiếm Bá và Yên Hùng đều là bộ hạ của ta. Nếu không có lệnh của ta thì làm sao bọn họ dám khiêu chiến với người? Độc Thần cũng đã biết Lang Kiền mộc độc tính mạnh nhưng vị tất đã khắc chế được thiên hạ đệ nhị võ công Thạch đại tướng quân. Cho nên ta mới đặc biệt sắp xếp liên hoàn kế. Cho dù người không chết dưới song kiếm hợp bích của Lưu, Tổ thì cũng không thoát được độc được Lang Kiền mộc.

Nàng nói Thạch Lặc là “thiên hạ đệ nhị võ công”, đương nhiên đệ nhất võ công chính là phu quân nàng – Hiên Viên Long.

Thạch Lặc gạt đầu:

- Lưu Côn đúng là Yên Hùng, ta đã điều tra nhiều năm, đã biết được từ miệng thám tử.

Vương Tuyết Chi đột nhiên chen vào nói to:

- Phượng Hoàng phu nhân, bà luôn cao ngạo như phượng hoàng. Lần trước ta và Thạch Hồ bị thương, bà cũng không thừa cơ giết chúng ta. Vì sao bây giờ bà không thêm để ý đến thân phận, không dám luận võ sinh tử với Thạch Lặc. Ngược lại dùng cách hạ độc hèn hạ như vậy?

Phượng Hoàng phu nhân ngạc nhiên:

- Thạch Lặc là cừu nhân giết cha người. Sao người lại lên tiếng giúp hắn?

Vương Tuyết Chi đáp:

- Thạch Lặc nhất đại anh hùng, ta muốn đường đường chính chính tự tay đâm chết hắn, không muốn thấy hắn chết dưới độc kế của tiểu nhân!

Phượng Hoàng phu nhân mỉm cười, thản nhiên hỏi:

- Người nói ta là tiểu nhân?

Vương Tuyết Chi định thần nhìn nàng. Chỉ thấy mỹ mục của đối phương lưu chuyển, mê lực tỏa ra như tiên nhân, khiến cho người ta không thể đành lòng áp bức được. Hắn tuy cuồng vọng như lúc này cũng không thể thốt ra khỏi miệng nói nàng là “tiểu nhân”, nghĩ bụng:

- Cơ Tuyết mặc dù có thể coi là đệ nhất mỹ nhân nhưng so với vị kế mẫu này thì cũng không thể hơn được.

Phượng Hoàng phu nhân chợt lên tiếng, cắt đứt luồng suy nghĩ của Vương Tuyết Chi:

- Thạch Lạc tướng quân là đại anh hùng có một không hai. Trên đời này có thể thắng được hắn chỉ có duy nhất một mình phu quân ta. Ta chỉ là tiểu nữ tử, mặc dù tự phụ dũng vũ vô song, trí kế vô địch. Nhưng cũng không dám ngạnh đầu với hắn. Tuy nhiên cho dù ta sử dụng quỷ kế gì để giết hắn thì người trong giang hồ cũng chỉ có thể bội phục bản lĩnh của ta mà thôi.

Vương Tuyết Chi than thở:

- Không sai. Trong thiên hạ này người muốn dùng mưu kế sát hại Thạch Lạc đâu chỉ có ngàn vạn người. Song chỉ có một mình bà thành công. Chỉ bằng vào điểm này thì người trong thiên hạ đã không thể không bội phục bà.

Lúc này chợt truyền đến tiếng trống trận ầm ầm, tiếng tù và chói tai. Từ xa mơ hồ truyền đến thanh âm của thiên quân vạn mã, ngay cả mặt đất cũng chấn động ầm ầm.

Thạch Lạc tuy trúng độc nhưng vẫn trấn định kiên cường, song giờ phút này nghe được thanh âm của chiến tranh cũng không nhịn được biến sắc.

Phượng Hoàng phu nhân lại nói:

- Thạch Lạc, vừa rồi ngươi nhất định cho rằng thật may mắn. Ta tại sao lại ngu ngốc như thế, chưa chịu giết ngươi đúng không? Nơi đây là địa đầu của ngươi, quân đội có trên mười vạn hùng binh. Võ công Thạch Thông không có gì đáng để ý, Trương Tân đang ở Thiên Thủy giúp Diêu Dặc Trọng tập trung Xích Đỉnh Khương tộc nhân thoát ly Khương Nhân đảng, tất cũng không thể đến đây cứu ngươi. Tuy nhiên thủ hạ dưới tay ngươi vẫn còn không ít, tỷ như Trúc Phật Đồ Trùng. Võ công của lão hòa thượng này cũng không thể xem thường, e rằng không thua gì ta. Ngươi nghĩ nếu có chừng một ngàn hùng binh, tám đến mười gã cao thủ đến đây thì sẽ có cơ hội chạy thoát. Cho nên ngươi một mực trì hoãn thời gian, đúng không?

Thạch Lạc im lặng không nói.

Phượng Hoàng phu nhân lại nói tiếp:

- Ta chưa muốn giết ngươi chính là vì muốn ngươi chết cũng hoàn toàn tâm phục. Mười vạn tinh binh của Lý Hùng hành quân theo tiểu lộ, đã đến Thiên Thủy, muốn tiêu diệt toàn quân của ngươi. Giờ phút này quân tiên phong đã bắt đầu tiếp chiến. Đại quân của ngươi như quần long vô thủ, luận về chiến ý đã thua quân đội Lý Hùng chín phần. Về phần Trúc Phật Đồ Trùng đã có Sở Hùng và Triệu Hùng bám sát hắn, cho dù không thể thủ thắng nhưng vẫn có thể ngăn Đồ Trùng đến đây cứu ngươi.

Lần này phục kích giết Thạch Lạc, Phượng Hoàng phu nhân đã đích thân thống lĩnh Kiếm Bá Tổ Địch, Sở, Yên, Hàn, Triệu tứ hùng đến đây. Có thể nói đã dốc hết tinh anh, nhất định phải giết bằng được Thạch Lạc!

Thạch Lạc đột nhiên cúi xuống, rút trường đao bên hông Thạch Hổ ra. Động tác rút đao của hắn tuy thông thả nhưng hoàn mỹ như một vòng tròn không chút khiếm khuyết, không chút sơ hở.

Hắn cầm trường đao trong tay, chậm rãi nói:

- Phượng Hoàng phu nhân, thực ra người vòng vo kéo dài thời gian chính là ngươi, không phải là ta.

Phượng Hoàng phu nhân nở một nụ cười xán lạn như phượng hoàng giương cánh, cao giọng nói:

- Ta ư? Tại sao ta phải trì hoãn thời gian?

Thạch Lạc nhìn trường đao:

- Người đối với ta vẫn tồn tại sự sợ hãi kiêng kỵ, sợ ta trúng độc chưa sâu, võ công vẫn lợi hại. Cho nên vừa rồi người nói chuyện, phân tán tâm thần của ta chính là để xem công lực của ta đã hoàn toàn tiêu tán hay chưa. Chỉ cần ta lộ ra một chút sơ hở thì người lập tức ra tay đoạt mạng.

Phượng Hoàng phu nhân vẫn cười, nhưng nụ cười lại có chút miễn cưỡng:

- Hừ, người đừng làm hồ giấy để dọa ta. Nếu người không trúng độc thì đã sớm một đao chém đến, giết ta. Vì sao đến lúc này vẫn chưa xuất thủ?

Thạch Lặc đáp:

- Nếu muốn biết một nam nhân có đúng là nam nhân hay không thì chỉ có một phương pháp – cởi quần hần ra mà nhìn.

Phượng Hoàng phu nhân không hiểu rõ ý tứ của Thạch Lặc, chỉ “ồ” lên một tiếng.

Thạch Lặc lạnh lùng nói:

- Nếu người muốn biết ta có trúng độc hay không, cũng chỉ có một phương pháp.

Thạch Lặc từng bước từng bước tiến đến trước mặt Phượng Hoàng phu nhân, bước đi thật chậm, mỗi bước đều như có sức nặng của thiên quân, song khi đạp trên mặt đất lại thật nhẹ nhàng không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Phượng Hoàng phu nhân cười lạnh nói:

- Người bất động thì còn xem được, người di chuyển thì sơ hở của người sẽ lộ ra. – Tay áo phất lên như hỏa phượng hoàng giương cánh, thân hình từ từ bay lên, phăng phất như một đám mây đỏ rực bao trùm lên đỉnh đầu Thạch Lặc.

Vương Tuyết Chi nghĩ bụng:

- Đây chính là hình tượng “Phượng Hoàng Triển Sí, Lãng Không Phù Hư” trong truyền thuyết. Không ngờ thế gian thực sự có loại khinh công như vậy. Không biết bà ta dùng loại tâm pháp thần kỳ gì mà có thể dừng lại giữa không trung? – Võ công của Vương Tuyết Chi tuy cao, kiến thức uyên bác nhưng vẫn không giải thích được thân pháp kỳ tuyệt của Phượng Hoàng phu nhân đang sử dụng.

Thạch Lặc thản nhiên nói:

- Ta đúng là trúng độc, song vẫn còn vài phần công lực. Nếu như đại quân của Lý Hùng chưa đến, sự tình không cấp bách thì tuyệt sẽ không liều chết quyết chiến với người. Tuy nhiên tình thế bây giờ đã không thể dừng lại được nữa rồi. – Đoạn giơ trường đao lên, hít một hơi thật sâu.

Vương Tuyết Chi biết trận chiến kinh thiên động địa này trăm năm cũng khó gặp, bình tĩnh điều hòa hơi thở, chuẩn bị quan chiến. Song trong lòng lại rất khẩn trương - đúng ra hẳn phải hy vọng Thạch Lặc sẽ thua, nhưng sâu thẳm trong nội tâm hẳn lại không muốn nhìn thấy Thạch Lặc một đời anh hùng chết ở đây. Mặt khác hẳn cũng không muốn giương mắt nhìn Phượng Hoàng phu nhân đẹp tựa tiên hoa lại phải chết dưới đao Thạch Lặc. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết mong ai thắng trận, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn.

Thân hình Phượng Hoàng phu nhân loang loáng như xoáy nước cuộn tròn, càng chuyển càng nhanh, nhanh đến nỗi tựa như dính vào mũi đao đang dựng đứng của Thạch Lặc.

Thạch Lặc bất động, bất động như một ngọn núi.

Thân hình Phượng Hoàng phu nhân dần dần ép sát xuống, tiếp xúc với mũi đao. Trống ngực của Vương Tuyết Chi bất giác đập liên hồi, thậm chí hô trong lòng:

- Đến, đã đến lúc rồi!

Mũi đao của Thạch Lặc đã xuyên qua trang phục của Phượng Hoàng phu nhân nhưng hẳn vẫn bất động.

Phượng Hoàng phu nhân ép thẳng xuống, mũi đao dễ dàng đâm vào bộ ngực cao vút nóng bỏng của nàng. Đột nhiên thân hình nàng biến mất, nhìn lại đã thấy nàng đến trước người Thạch Hổ.

Vương Tuyết Chi luôn tự phụ khinh công vô song, nhưng giờ phút này chứng kiến thân pháp như quỷ mị của Phượng Hoàng phu nhân cũng tự thẹn, cảm thấy không bằng:

- Lộ khinh công này và Dịch Bộ Dịch Xu có những điểm khác nhau. Thân pháp Phượng Hoàng phu nhân thi triển cực kỳ quỷ bí trúc trắc, thậm chí vượt ra ngoài chính đạo. Song lại có khả năng thoát phải thoát trái, xảo diệu vô cùng, có thể thay đổi quỹ tích trong chớp mắt. Vương Tuyết Chi ta tuyệt đối không có khả năng này.

Thạch Hổ lúc này đang hôn mê, với võ công của Phượng Hoàng phu nhân thì chỉ cần khẽ phát ra nội lực, Thạch Hổ sẽ chết ngay lập tức.

Phượng Hoàng phu nhân và Thạch Lặc mặc dù chưa hề ngạnh tiếp một chiêu nào, nhưng đã như giao thủ ngàn chiêu vạn chiêu. Vương Tuyết Chi đứng bên chứng kiến cũng trở nên kinh tâm động phách, tâm khoáng thần di, thốt lên:

- Hảo võ công!

Vừa rồi tư thế cầm đao của Thạch Lặc trầm ổn vững chãi như một ngọn núi sừng sững, không hề lộ ra sơ hở. Phượng Hoàng phu nhân nhiều lần dụ địch, trước sau lộ ra bảy, tám chỗ sơ hở, thậm chí không tiếc dùng thân thể thử đao. Song Thạch Lặc vẫn bất động như cũ. Phượng Hoàng phu nhân nhất kế không thành, nhị kế tiếp tục phát ra, chuyển sang công kích Thạch Hổ. Trí kế so với võ công còn đáng sợ hơn một bậc.

Tâm tư của nàng rất cẩn thận, biết rõ với võ công lịch duyệt của Thạch Lặc, cho dù có thi triển kế dụ địch, vị tất hẳn đã mắc mưu. Cho nên thừa dịp chưa giao thủ, giả vờ tấn công Thạch Lặc, thật ra là muốn giết Thạch Hổ. Cho dù Thạch Lặc có lộ ra sơ hở hay không thì nàng cũng quyết định trước tiên phải giết chết Thạch Hổ.

Thạch Hổ một khi chết đi thì tâm lý của Thạch Lặc không khỏi bị ảnh hưởng. Đây mới chính là thời cơ tốt nhất để nàng đánh bại Thạch Lặc!

Võ công biến hóa đa đoan như Phượng Hoàng phu nhân cũng chỉ có loại đại cao thủ như Vương Tuyết Chi mới có thể nhìn ra được khúc chiết bên trong. Song trí kế của nàng thì ngay cả một người thông minh như Vương Tuyết Chi cũng chỉ có thể đoán được năm, sáu phần mà thôi, hẳn thực sự không thể đoán biết hành động tiếng theo của nàng là gì!

Còn Thạch Lặc thì sao? Hắn có đoán được mục đích của nàng hay không?

Cho dù Thạch Lặc nhìn ra được chiến thuật của Phượng Hoàng phu nhân đi nữa thì với một ít chân lực còn lại của hắn, chỉ sợ là ngay cả Tổ Dịch cũng đánh không lại chứ chưa nói đến chuyện giao thủ với Phượng Hoàng phu nhân!

Bàn tay Phượng Hoàng phu nhân chớp động, xuất chiêu giết Thạch Hổ.

Làn môi anh đào của nàng chợt hé mở, cười khúc khích, thanh âm trong trẻo như chuông bạc rung lên. Bất luận giết được Thạch Hổ hay Thạch Lặc thì cũng phẳng phất như việc nàng mua bán thu được lãi to vậy, không có gì phải phàn nàn.

Vương Tuyết Chi nghe tiếng cười của nàng, chợt cảm thấy đầu hoa mắt váng, cước bộ lão đảo đứng không vững.

Thanh âm trong trẻo này chính là tuyệt đỉnh tâm pháp “Đoạt Phách Ngân Linh, Nhất Tiểu Khuynh Thành Diêu”. Cao thủ bình thường nghe thấy tiếng cười này chỉ sợ đã lẫn lộn trên mặt đất, kêu gào đau đớn...Song ánh đao chợt lóe lên.

Thạch Lặc cuối cùng đã xuất đao!

Mắt nhìn thấy tông tử bị giết, Thạch Lặc đã không còn kiên nhẫn được nữa, trường đao rời tay bay ra!

Đao chưa đến nhưng kinh phong đã rít lên trước với khí thế nhiếp nhân, có thể sánh với thiên quân vạn mã, gặp tiên sát tiên, gặp thần sát thần. Đao quang như một tấm lưới chụp đến, Phượng Hoàng phu nhân cho dù có ba đầu sáu tay cũng vạn lần không thể thoát khỏi đao vổng.

Vương Tuyết Chi trợn mắt, há hốc mồm, muốn thốt lên một chữ “hay” cũng không thốt ra được.

Hắn tuyệt không thể nghĩ ra Thạch Lạc đã trúng độc Lang Kiền mộc vẫn còn có thể xuất ra thần công như thế!

Võ công Phượng Hoàng phu nhân tuy cao nhưng dù sao cũng không có ba đầu sáu tay. Nếu là tình huống bình thường thì nàng đã không thể tránh được một đao kinh thiên động địa của Thạch Lạc.

Song bất ngờ nhất chính là đao thể của Thạch Lạc vừa mới khởi động thì thân hình Phượng Hoàng phu nhân đã đi trước một bước, thoát ly.

Một sát na trước nàng đã chuyển thân, tránh được nhất đao vô địch, phẳng phất như nàng đã đoán trước được một đao của Thạch Lạc.

Thực ra Phượng Hoàng phu nhân không phải là đoán trước được nhất đao của Thạch Lạc. Căn bản là nàng không hề có ý muốn giết Thạch Hổ. Vừa rồi nàng xuất thủ giết Thạch Hổ chỉ là hư chiêu. Bất kể Thạch Lạc có xuất đao cứu Thạch Hổ hay không thì nàng cũng sẽ thu chiêu. Nếu muốn giết Thạch Hổ thì nàng đã sớm giết tại Thanh Hà, cần gì chờ đến ngày hôm nay?

Thạch Hổ mặc dù là đại nhân vật nhưng làm sao có thể so với Thạch Lạc? Nàng là nữ nhân lợi hại nhất thiên hạ - Phượng Hoàng phu nhân, chỉ muốn giết Thạch Lạc chứ không phải Thạch Hổ. Chỉ có Thạch Lạc mới đáng để cho nàng bày ra thiên la địa võng, liên hoàn độc kế, không tiếc thứ gì để giết hắn.

Thân hình Phượng Hoàng phu nhân chớp động, khinh khinh xảo xảo tránh được đao võng Thạch Lạc, bộ pháp hoa mỹ như tiên tử lãng vân. Đáng tiếc là nơi này không có đám thôn phu tục tử, nếu không dám chắc sẽ tưởng nàng là tiên nữ hạ phàm.

Vương Tuyết Chi lúc này như ngây như ngốc:

- Võ công Phượng Hoàng phu nhân dù sao vẫn còn có thể nhìn rõ, song tâm tư thật sự khó lường, nhưng thứ làm cho kẻ khác khiếp sợ nhất lại chính là vẻ đẹp như thiên thần của nàng. Không nghĩ ra trên thế gian lại có mỹ nhân đẹp đến bậc này!

Phượng Hoàng phu nhân quay lại đỉnh đầu Thạch Lạc, tay áo cuốn lấy cổ Thạch Lạc...Nhưng trong tay Thạch Lạc đã thấy xuất hiện trường đao?

Một thanh đao đã bay ra, làm thế nào có thể quay trở lại trong tay chủ nhân?

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng như cái mũi nó nằm trên mặt mà không nằm dưới mũi. Nếu nó nằm dưới mũi thì không phải cả ngày cũng sẽ ngửi phải mùi hôi thối sao?

Thạch Lạc lúc trước phi đao chỉ là hư chiêu!

Một đao mà đao thể gần phát ra lập tức thu hồi lại. Nội lực vận dụng xảo diệu đến mức không thể dùng chữ nghĩa để hình dung. Trong thiên hạ có thể sử đao đến mức xuất thần nhập hóa như vậy chỉ có một người duy nhất - Thạch Lạc.

Thạch Lạc lại cầm đao, mũi đao hướng lên trên, hồi phục lại tư thế ban đầu, cơ hồ như chưa hề cử động, một đao vừa rồi cứu Thạch Hổ chỉ tựa như ảo ảnh mà thôi.

Tay áo Phượng Hoàng phu nhân đã tung ra. Nàng dùng kế không thành, quyết tâm cường ngạnh, dùng tu vi một đời đánh một trận với thần đao của Thạch Lạc.

Tay áo động, đao bất động, đao tụ tranh đấu, cuối cùng ai thắng ai bại?

Tay áo sắp va chạm với trường đao, đột nhiên Phượng Hoàng phu nhân lộn người lại, hạ xuống đất nói:

- Thạch Lạc, hôm nay xem như ngươi may mắn. Nếu ngươi còn giữ được tính mạng, ta sẽ trở lại giết ngươi.
- Dứt lời, nắm tay Hà Hôn Nguyệt, chân không chấm đất rời đi.

Thạch Lạc và Vương Tuyết Chi thấy nàng đột nhiên thu chiêu, nhưng cả hai đều không cảm thấy ngạc nhiên. Lúc này chỉ thấy từ xa bụi cuốn mù mịt, sát thanh vang trời. Một đại đội binh mã như thủy triều cuốn đến, hoàng kỳ tung bay, hiện rõ ba chữ “Thành Đô Vương”.

Đại quân Lý Hùng đã đến!

Phượng Hoàng phu nhân và Lý Hùng tuy đã bắt tay với nhau. Nhưng binh mã của Lý Hùng làm sao nhận ra nàng. Nếu đại đội binh mã này tràn đến đây, khi đó cho dù nàng có bản lĩnh bằng trời cũng khó có thể thoát được. Nàng tay nắm trọng trách của Sát Hồ thế gia, biết rõ giết Thạch Lạc tuy là đại sự nhưng dù sao bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng hơn nhiều. Huống chi Thạch Lạc đã trúng độc Lang Kiền mộc, muốn chống lại đại quân của Lý Hùng thì còn khó hơn lên trời. Hà tất phải tự ra tay giết hắn!

Vương Tuyết Chi cầm lấy một thanh gỗ, dùng song chưởng áp xoa ma sát, đốt cháy thanh gỗ. Tuy nội lực của hắn lúc này không bằng một phần mười trước đây nhưng phương pháp dùng chưởng tạo ra lửa thô thiển này vẫn không thể làm khó được hắn.

Thạch Lạc lắc đầu:

- Không hữu dụng.

Vương Tuyết Chi đang muốn đốt tiếp Lang Kiền mộc, nghe lời ấy của Thạch Lạc, lấy làm lạ bèn hỏi:

- Sao?

Thạch Lạc nói:

- Độc tính của Lang Kiền mộc tối đa chỉ có tác dụng không quá phương viên một trăm thước. Nhưng chiến trường nơi đây đâu chỉ mười dặm? Địch binh đông đảo như vậy, khơi khơi một chút độc mộc này thì có thể đầu độc bao nhiêu người?

Vương Tuyết Chi thấy vẻ mặt Thạch Lạc bình tĩnh như không, tựa hồ đã có đối sách, vội hỏi:

- Không lẽ ngươi đã có diệu kế khác?

Thạch Lạc đáp:

- Trong hoàn cảnh này làm gì có diệu kế? Chỉ có liều mạng đánh một trận, hy vọng có thể mở một đường máu mà chạy.

Vương Tuyết Chi thấy hắn nói mà mặt tỉnh như không, từ đáy lòng xuất hiện sự bội phục, bèn nói:

- Đã không thể nào tránh được đánh nhau. Chúng ta chỉ có thể sống vai tử chiến mà thôi. Ngươi còn bao nhiêu công lực?

Thạch Lạc hỏi ngược lại:

- Ngươi?

Vương Tuyết Chi than:

- Độc tính của Lang Kiền mộc quả thực lợi hại, giờ phút này độc lực đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng. Công lực chỉ sợ còn chưa đến một thành.

Thạch Lạc im lặng không nói nữa.

Vương Tuyết Chi lại gặng hỏi:

- Ngươi thì sao?

Thạch Lạc chép miệng than thở:

- Ta và Tổ Địch, Lưu Côn đánh một trận, chân nguyên đại hao, sau đó trúng độc Lang Kiền mộc, vừa rồi lại dùng một đao dọa Phượng Hoàng phu nhân, đã sử dụng toàn bộ công lực. Nếu lúc này nàng ta thật sự động thủ chỉ cần dùng một đầu ngón tay cũng có thể đánh bại ta!

Vương Tuyết Chi nghe vậy chút nữa đã té ngã. Vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy đao uy của Thạch Lạc, thậm chí Thạch Lạc tất phải còn vài ba thành nội lực, trong lòng còn có chút hy vọng. Bây giờ đã biết được chân tướng, ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng bị dập tắt. Hắn tuy thiên sinh cuồng ngạo, nhưng lâm vào tuyệt cảnh này, đối mặt không phải là cao thủ mà là binh mã đầy trời ngập đất, trong lòng cũng không khỏi nổi lên một chút cảm giác sợ hãi.

Vương Tuyết Chi chợt nói:

- Không bằng thi triển kinh công chạy trốn, kinh công của binh lính tất phải kém chúng ta.

Chỉ là vừa nói ra đã thấy không ổn. Bọn họ có thể chạy nhưng Thạch Hổ không thể chạy, A Hương, A Vi, A Hoàn cũng không thể chạy nhanh. Chẳng lẽ bỏ các nàng ở lại? Vương Tuyết Chi tuyệt đối không phải là loại người này!

Thạch Lạc đương nhiên không hề thương tiếc tính mạng ba kỹ nữ. Hắn một đời kiêu hùng, nếu cần thì ngay cả Thạch Hổ cũng có thể hy sinh. Hắn lắc đầu nói:

- Phương pháp này không dùng được. Đại quân Lý Hùng tiến đến tiền đội là kỵ binh. Lúc này khí lực của ta tuyệt không thể so với khoái mã của hắn được.

Wương Tuyết Chi lại nghĩ ra kế khác:

- Nếu là kỵ binh thì rất tốt, chúng sẽ có cơ hội đoạt ngựa đào tẩu.

Thạch Lạc lại hỏi:

- Không lẽ kỹ thuật cưỡi ngựa của ngươi lại giỏi hơn binh lính Để tộc?

Wương Tuyết Chi ngậm người, ngần ra, không trả lời được.

Thạch Lạc thần nhiên nói tiếp:

- Cho dù kỹ thuật cưỡi ngựa của ngươi giỏi hơn cả Quỷ Trì An thì cũng vô dụng. – Đột nhiên hắn dừng lại hỏi sang chuyện khác – Vì sao chúng ta nghe quân thanh đã một lúc lâu, hơn nữa kỵ binh chạy rất nhanh mà đến bây giờ nhân mã đối phương vẫn chưa ào ạt tiến đến?

Wương Tuyết Chi phóng nhãn nhìn ra xa, chỉ thấy binh mã đối phương tiến lên rất chậm, ngạc nhiên nói:

- Bọn chúng tiến chậm như vậy, không lẽ không sợ chúng ta đào tẩu?

Thạch Lạc giải thích:

- Người cầm binh chính là đại tướng của Lý Hùng – Dương Nan Dịch. Người này thông hiểu binh pháp, tất án chiếu theo mười nguyên tắc dụng binh. Hắn thấy chúng ta ít người, cho nên trước tiên bao vây phía sau chúng ta, hình thành một trận thế hình tròn, sau đó mới tiến lên. Vì vậy cho nên từ này đến giờ vẫn chưa đến đây. Với tình thế này, cho dù ngươi có cướp được ngựa thì cũng không thể chạy thoát được.

Lúc này địch binh đã đến gần, trống trận vang trời, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng bị át đi.

Đột nhiên một loạt tiếng khóc vang lên, Vương Tuyết Chi quay đầu lại đã thấy ba người A Xuân, A Hoàn, A Vi khóc lóc thảm thiết. Nội lực ba người đều không mạnh, không bị độc tính Lang Kiền mộc ảnh hưởng bao nhiêu. Giờ phút này đối diện với cái chết không khỏi cảm thấy hoảng sợ:

- Ta...ta không muốn chết!

Wương Tuyết Chi vốn định an ủi các nàng, song chính mình bây giờ cũng chỉ là Bồ Tát bằng đất phải vượt sông, làm sao có thể an ủi gì nữa? Chỉ có thể ôm lấy tam nữ, vận khởi nội lực nói:

- Đừng khóc, đừng sợ....

Nam nhân bình thường có thể ôm tam nữ trong ngực thì đó chính là khoái lạc nhân gian. Song trong tình cảnh này, nam nhân bình thường có ôm tam nữ trong lòng thì cũng không thể cười được. Bất quá Vương Tuyết Chi lại là ngoại lệ, hắn vẫn có thể cười.

Wương Tuyết Chi trước nay không uống rượu, nhưng lúc này hắn đột nhiên phóng thanh cười to ba tiếng, uống một bát rượu đây, đoạn cất tiếng ca:

Đối tử đương ca

Nhân sinh kỷ hà

Thí như triêu lộ

Khứ nhật khổ đa

Khái đương dĩ khảng

Vưu tư nan vong

Hà dĩ giải ưu

Duy hữu đồ khang.

Bản dịch Lệ Chi Sơn:

Nghêu ngao bên chén rượu đầy

Đời người thấm thoát tháng ngày thoi đưa.

Như hạt sương sớm tan mau.

Ngày qua ngày đến khổ phiền lo toan.

Ngậm ngùi lòng mãi chẳng quên

Ưu tư khó giải tiêu sầu chẳng quên.

Nâng lên một chén rượu đào

Một lòng theo gã tên là Đỗ Khang.

Hắn cười thống khoái, ca sảng khoái, thanh âm lan truyền ra xa, ngay cả thanh âm của mấy vạn đại quân cũng không lấn áp được. Đại quân của Lý Hùng nghe được tiếng cười giọng ca của Vương Tuyết Chi, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Trong tình thế này, cười mặc dù vô dụng, nhưng không cười thì còn đáng sợ hơn! Chi bằng cứ cười, hơn nữa phải cười thật to!

Lúc này Thạch Lặc xốc Thạch Hổ lên vai, đi nhanh lên phía trước nghênh địch. Khi cách tiền đội của đối phương năm mươi trượng thì dừng lại, trường đao vung lên xuất ra đao khí, đất cát trước mặt lập tức tung bay tán loạn hiện ra một cái hố to dài chừng mười trượng, sâu chừng một thước.

Vương Tuyết Chi thấy thế bất giác hoảng sợ:

- Hắn đã trúng độc, còn có thể vận công chém ra một đao như vậy. Bản thân ta ngay cả khi hoàn toàn mạnh mẽ, vị tất đã có thể một chiêu tạo ra một hố lớn như thế!

Thạch Lặc gác đao lên vai, thản nhiên nói:

- Các người nghe đây, ta là Thạch Lặc. Bất cứ ai có gan vượt qua giới tuyến này thì đừng trách ta đao hạ vô tình.

Thanh âm rất bình thản, không quá lớn, cũng không mang vẻ đe dọa, nhưng chỉ cần bốn chữ “ta là Thạch Lặc”, đã có thể trấn áp toàn trường. Địch binh nghe thấy đều lộ vẻ khiếp sợ, đồng loạt ghì cương. Chiến mã bị ghì cương đột ngột, không khỏi đau đớn, chân trước chồm lên dựng đứng. Mấy vạn binh mã đột ngột dừng lại, không dám tiến thêm nửa bước. Thậm chí cách đao tuyến của Thạch Lặc mười thước cũng không hề có ai dám tiến đến. Sự thần hiệu của bốn chữ “ta là Thạch Lặc” quả nhiên ngay cả tiếng trống đình chiến cũng không thể sánh bằng.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy Thạch Lặc tùy tiện đứng thẳng cũng có thể phát ra khí phách chấn nhiếp mấy vạn đại quân. Trong lòng không khỏi kinh tâm động phách, bội phục không thôi.

Thạch Lặc vác đao, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Binh mã Lý Hùng bị khí thế Thạch Lặc dọa cho khiếp sợ lập tức trở nên im lặng. Lộ binh mã này bí mật cấp tốc hành quân theo tiểu lộ đến Thiên Thủy, để tránh kinh động địch quân, người ngựa đều ngậm tăm mà tiến. Tuy nhiên tình huống hành quân khi đó vẫn không thể giữ được sự im lặng như lúc này. Ngay cả chiến mã cũng bị khí phách của Thạch Lặc trấn áp, một tiếng ngựa hí cũng không phát ra.

Tình trạng này khiến cho Dương Nan Địch tức giận, hắn giờ cao bội đao, quát lớn:

- Nổi cờ, đánh trống, thổi tù và, chiến!

Hùng Hổ kỳ phát lên, vạn quân dịch chuyển!

Trống đốc trận vang lên, quân không thể không tiến. Trống lui binh giục giã, quân không thể không lui. “Hoàng Đế Xuất Quân Quyết” đã viết: “nha tướng truyền lệnh chính là ‘tinh’ của đại tướng, binh sĩ đánh trống chính là ‘khí’ của đại tướng. ‘Tinh khí’ cũng như là hình hài của đại quân vậy.”

“Tù và” vốn xuất xứ từ Khương Hồ, được đúc bằng đồng, dài năm thước, có hình dạng như sừng trâu. “Tù và” dùng để phụ trợ với tiếng chiêng trống mà điều khiển trận thế. “Tù và” vang lên thì tiếng trống ngừng, trống vang lên thì “tù và” dừng, nhờ thế mà trận pháp có thể tiến thoái, biến đổi dễ dàng.

Chiến lệnh đã phát, chiến kỳ đã giương lên, trống trận vang hồi, “tù và” cao vút!

Kiểm đã giơ cao, cung đã giương sẵn, nhưng...ba vạn bảy ngàn năm trăm bảy mươi gã hùng binh, không một ai dám tiến lên!

Dương Nan Địch cầm quân chinh chiến đã hai mươi ba năm, trải qua không dưới trăm ngàn trận chiến, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này, nộ khí công tâm, quát vang như sấm động:

- Ai bất tuân quân lệnh, chém!

Dương Nan Địch tuy không có nội lực để truyền tiếng nói vang xa ngàn dặm nhưng dưới cơn động nộ rống lên một tiếng cũng không phải là chuyện đùa, lại thêm lúc này toàn quân yên tĩnh, thanh âm nhất thời truyền lan khắp chiến trận.

Nhưng... vẫn không ai dám cử động.

Dương Nan Địch lại quát:

- Các ngươi là một lũ hèn, không dám xung phong, chết đi! – Đại đao vung lên, hai gã tiên phong lập tức đứt đầu, thủ cấp bay lên trời.

Binh sĩ nhìn thấy thế nào dám đứng im? Nhưng nghĩ lại uy dung vừa rồi của Thạch Lặc lại sinh ra chần chừ. Bọn họ đều là tinh binh cửu kinh chiến trận, cho dù phải chết cũng không lui nửa bước. Tuy nhiên đối mặt với Thạch Lặc không phải là đối mặt với cái chết, mà chính là đối mặt với một thứ bá khí vô hình. Thuật điều binh vốn tối kỵ một điều - “tam quân không thể để bị đoạt khí”. Song bây giờ khí thế đã bị đoạt mất, chỉ còn lại sự sợ hãi, làm sao dám tiến lên? Trừ phi có ai đó tiến lên trước thì bọn họ mới có dũng khí xông lên liều mạng với vị “Bá Vương Đoạt Khí” kia.

Dương Nan Địch tức tối gầm lên:

- Phản rồi, phản rồi! – Đại đao lại vung lên chém ngã năm tên binh sĩ.

Thạch Lặc bình thân lên tiếng:

- Dương Nan Địch, nghĩ không ra có loại đại tướng giết bộ hạ như ngươi! Thân là đại tướng, chỉ bằng ngươi tiến lên trước quyết chiến cùng ta? Nếu ngươi không dám đánh với ta thì làm sao có thể bắt bộ hạ đi tìm chết?

Vương Tuyệt Chi vừa nghe, trong lòng lập tức “vỗ tay” khen hay.

Thạch Lặc nói ra lời này trừ phi Dương Nan Địch tiến lên trước tiên, bằng không lòng quân tất sẽ dao động. Chủ tướng không dám đánh, sĩ tốt sao dám xung trận? Bất quá Dương Nan Địch tuy tinh thông binh pháp nhưng võ công chỉ bình thường, làm sao dám tiến lên tiếp một chiêu, nửa thức của Thạch Lặc!

Dương Nan Địch mắt thấy binh lính đều lộ ra vẻ khiếp sợ, lập tức đồng tử đảo chuyển, suy nghĩ biện pháp cứu vãn tình thế, chợt ý niệm lóe lên trong đầu, hét lớn:

- Xuống ngựa, chém vào móng ngựa một đao!

Tướng sĩ Đế nhân mặc dù không dám đánh một trận với Thạch Lặc nhưng chém một đao vào móng ngựa thì thừa can đảm. Quân tiên phong lập tức đồng loạt xuống ngựa, khai đao nhảm vào móng ngựa. Ngoài trừ vài con chiến mã vì đau mà chạy loạn, làm chết vài gã binh sĩ thì gần một ngàn chiến mã bị đau - đau

thèm biết Thạch Lặc là ai, khí phách là thứ quái quỷ gì - điên cuồng, hung hãn xông về phía Thạch Lặc và Vương Tuyết Chi.

Wương Tuyết Chi nhìn thấy vạn mã điên cuồng chồm đến, không khỏi luống cuống tay chân, kinh hãi hỏi:

- Thạch Lặc, bây giờ phải làm sao?

Ai ngờ Thạch Lặc không hề trả lời hắn mà ngược lại lão đảo ngã xuống đất. Thạch Lặc đầu tiên đã thụ thương, sau đó lại trúng độc, công lực đã hao tổn bảy, tám phần. Vừa rồi lại xuất một đao phân chia giới tuyến với địch binh, nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật hắn đã đem toàn bộ công lực còn lại dồn vào đó. Cuối cùng kiệt lực, giờ phút này không chống chọi nổi nữa, ngã lăn ra đất.

Dương Nan Dịch thấy Thạch Lặc ngã xuống, vui mừng khôn xiết:

- Thạch Lặc đã ngã xuống! Ai cắt được đầu hắn lập tức thăng mười cấp, thưởng một ngàn cân hoàng kim.

Chúng tướng sĩ mặc dù sợ Thạch Lặc, nhưng Thạch Lặc đích thị đã ngã xuống. Hơn nữa dưới hoàng kim tất có dũng phu, lập tức ủa lên tranh tiên, chạy theo sau ngựa, hô hào vọt đến phía trước.

Nói thì chậm, thực ra mọi việc diễn ra rất nhanh. Vạn mã phi nước kiệu, nhắm thẳng nhóm người Thạch Lặc, Vương Tuyết Chi tung vó giẫm đạp!

Wương Tuyết Chi cũng không để ý đến Thạch Lặc nữa, đem hết toàn lực tung chưởng, một con ngựa ba, bốn trăm cân bị chưởng phong đánh bay ngược lại, cuốn theo vài con nữa ở phía sau.

Wương Tuyết Chi mắt nhìn thấy khe hở phía trước, nắm cổ tay A Hoàn, A Vi, song thủ vung lên ném hai nàng lên không rơi xuống lưng ngựa.

A Hoàn, A Vi đều là nữ nhân người Hồ, đương nhiên thành thực kỹ thuật cưỡi ngựa, vừa ngồi xuống lưng ngựa lập tức bắt lấy dây cương, hai chân vận lực không chế chiến mã.

Wương Tuyết Chi cứu được nhị nữ, vội thi triển Dịch Bộ Dịch Xu nhảy vọt về sau bảy bước, nắm lấy tay A Xuân. Lúc trước hắn xuất chưởng đánh cuồng mã cứu nhị nữ, mặt vẫn hướng về phía trước, lúc này không hề quay người lại mà vẫn có thể nắm được chính xác cổ tay A Xuân.

Hắn vận lực kéo nàng, ai ngờ thân thể A Xuân đột nhiên nặng tựa ngàn cân như có một lực đạo kéo nàng xuống đất.

Wương Tuyết Chi quay người nhìn đã thấy A Xuân bị vướng chân, nằm dưới vó ngựa, miệng há to kêu lớn, tình thế hết sức thảm thiết. Song giờ phút này trời đất như rung chuyển bởi muôn ngàn thanh âm hỗn loạn, làm sao có thể nghe được thanh âm nàng muốn nói?

Wương Tuyết Chi chỉ nhận biết được bàn tay hẫng nhẹ đi, đã thấy trong tay chỉ còn lại một cánh tay của A Xuân. Đây chính là cánh tay bị hai loại lực đạo lôi kéo dẫn đến gãy lìa.

Hắn phát lực vỗ ra một chưởng, chấn lui cuồng mã ra sau vài thước, ôm lấy A Xuân. Chỉ thấy hai mắt nàng trợn ngược, toàn thân mềm nhũn, máu tươi phun trào, còn có thể cứu ư?

Wương Tuyết Chi đau đớn muốn khóc rống lên, bất quá hốc mắt làm gì có nước mắt mà chảy ra? Chỉ nghe thấy được ba tiếng kêu thảm thiết vang lên mà thôi.

Đột nhiên một giọng nói truyền đến:

- Vương Tuyết Chi, tới bước này rồi ngươi còn không mau chạy trốn, còn hoang tưởng muốn cứu người? Người cho dù ngông cuồng nhưng cũng đừng quá ngu ngốc mới đúng!

Giờ phút này còn ai có đủ sức để nói chuyện với hắn?

Người đó là ai?

Wương Tuyết Chi ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh đao như cầu vồng rực rỡ, đao phong tung hoành khắp nơi. Xương, máu, thịt ngựa tung bay tán loạn.

Thần đao!

Thạch Lặc một tay cầm đao, vác Thạch Hổ trên vai, uy phong lẫm liệt bước lại gần Vương Tuyết Chi, thần thái so với lúc trước thì khác nhau một trời một vực.

Wương Tuyết Chi vừa mừng vừa sợ, vội hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi đã khôi phục được công lực?

Hắn biết rõ độc tính của Lang Kiền mộc, cho dù có bản lĩnh thông thiên triệt địa cũng không cách nào khôi phục công lực. Ngay cả Vương Tuyết Chi tu luyện nội công huyền môn chính tông từ nhỏ cũng vô pháp khả thi. Huống hồ võ công Thạch Lặc tuy mạnh mẽ nhưng tập võ quá trễ, sở trường chính là võ công bá đạo của Hồ nhân. Nếu so về nội công thì tuyệt không tinh thuần bằng Vương Tuyết Chi.

Nhưng Thạch Lặc vẫn là Thạch Lặc, con người này thực sự chứa đựng những thứ không ai hiểu nổi. Bất luận là việc gì đối với hắn cũng không thể không có khả năng!

Thạch Lặc đáp:

- Một đao vừa rồi ta đã gom góp toàn bộ công lực còn lại. Bây giờ nói là xuất đao, cho dù chỉ nhúc nhích đầu ngón tay cũng đã là chuyện vạn nan.

Hắn nhếch mép cười chua chát nói tiếp:

- Giờ đây ta chỉ còn có thể chờ chết mà thôi.

Wương Tuyết Chi nghe vậy cười lớn:

- Ta cũng vậy. Ta không thể báo thù cho cha, nhưng rốt cuộc lại đồng quy vu tận với ngươi ở đây, xem ra cũng là thiên ý.

Hai người đánh lui được làn sóng cuồng mã đầu tiên, bây giờ làn sóng thứ hai - người ngựa lại kéo đến.

Wương Tuyết Chi nhắm mắt chờ chết, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Thù cha, nợ nước, dân chúng khổ ải điêu linh...trong nháy mắt đã không còn tồn tại trong đầu hắn.

Vó ngựa gõ xuống mặt đất như sấm động, một làn gió vụt qua thân thể hắn, Vương Tuyết Chi mở mắt, chỉ thấy một chiến mã vụt qua, chân trước chân sau tung lên như lăng không hư độ.

Chiến mã mình trắng như tuyết chỉ có đôi tai màu vàng, thân cao gầy mỏng, ánh mắt giống hệt mắt người, miệng phun ra ra khí đỏ như máu, đích thị là thiên lý khoái mã.

Trên lưng ngựa có một người. Người này không cần dây cương, cũng không cần nơi đặt chân mượn lực, người ngựa còn lơ lửng giữa không trung đã huy động Thanh Long Yển Nguyệt Đao như tinh quang, chém sạch chân trước của đám ngựa xung quanh Vương Tuyết Chi và Thạch Lặc.

Chiến kỵ như vậy trong thiên hạ chỉ có một người có thể làm được.

“Mã Bối Vô Định” (1) Quỷ Trì An!

Ngựa bị mất chân trước, lập tức chúi đầu xuống đất, gãy cổ mà chết, binh sĩ chạy sau cũng vì thế mà khốn đốn. Nếu không bị người ngựa phía sau dây xéo thì cũng bị cảnh hỗn loạn làm cho lặn lội dưới đất, huyết nhục tung bay.

Wương Tuyết Chi lần trước chứng kiến Quỷ Trì An và Trương Tân giao thủ, cho rằng Trương Tân chưa dốc hết toàn lực, không khỏi xem thường Quỷ Trì An chỉ có hư danh, Hôm nay nhìn thấy Quỷ Trì An trên lưng ngựa uy phong lẫm liệt, linh hoạt còn hơn ở dưới đất, một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao vun vút như mãnh thú tung hoành, không khỏi sinh lòng thần phục đối với Quỷ Trì An, đột nhiên hắn lại nghĩ đến:

- Thiên Thủy lâm vào nạn đói, ngay cả Mê Tiểu Kiếm cũng phải chặt tay làm thức ăn. Sao lại còn một con ngựa béo tốt như khoái mã của Quỷ Trì An?

Wương Tuyết Chi có điều không biết, con ngựa này tên là Thoát Thỏ (ma tốc độ), là chiến mã được Quỷ Trì An sủng ái nhất. Một người một ngựa đã trải qua vô số trận chiến, tâm linh tương thông với nhau, cực kỳ hiểu ý. Khi dân chúng trong thành Thiên Thủy cạn lương, Quỷ Trì An tự biết không hay bền đem Thoát Thỏ ra ngoài thành phóng thích. Xung quanh Thiên Thủy vốn là thảo nguyên mênh mông, Thoát Thỏ có

thể tùy ý tìm nơi gặm cỏ, nên trở nên mập mạp như bây giờ. Không ít binh sĩ tặc nhân nhìn thấy Thoát Thỏ đều muốn cướp đoạt, song thần mã thân kinh bách chiến, tốc độ cực nhanh, mã cước lợi hại. Mấy ngày nay đã đá chết không ít địch nhân.

Thiên Thủy được giải vây, Quỷ Trì An lập tức ra khỏi thành tìm ngựa. Chỉ cần vài tiếng huyết sáo, Thoát Thỏ đã nghe thấy thanh âm chủ nhân, quay về lại với hắn.

Quỷ Trì An ngồi trên ái mã, Thanh Long Yển Nguyệt đao tung hoành như long phi phụng vũ, huyết nhục được một phen tung bay rợp trời. Song không hề làm Thạch Lặc và Vương Tuyết Chi bị thương chút nào.

Wương Tuyết Chi nghĩ bụng:

- Người này mặc dù lợi hại, nhưng làm sao có thể chống đỡ được đại quân Lý Hùng tấn công? Chỉ e một lát nữa cũng sẽ cùng chết với ta.

Hắn đang muốn mở miệng nói Quỷ Trì An không cần cứu nữa, mau chạy đi. Nhưng thanh âm còn chưa ra khỏi yết hầu đã thấy Quỷ Trì An một đao đâm thẳng vào nách hắn.

Khí lực Vương Tuyết Chi đã hoàn toàn tan biến, đừng nói là thi triển Dịch Bộ Dịch Xu, cho dù là di chuyển nửa bước cũng không xong. Chỉ đành giương mắt nhìn mũi đao xuyên qua nách, song lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào, thân hình lẳng không bay lên.

Thì ra một đao này không phải là “đâm” mà là “nâng”, mũi đao xuyên qua phần nách dưới của hắn, hất tung Vương Tuyết Chi như một con chim bay lên không trung, rơi xuống lưng một con ngựa.

Wương Tuyết Chi ngồi trên lưng ngựa lập tức quan sát được toàn cảnh xung quanh, nhất thời vừa mừng vừa sợ. Chỉ thấy đại đội nhân mã Khương nhân tay đao tay thuẫn, gặp người là chém. Mặc dù bọn họ gầy gò như xương khô nhưng rất dũng mãnh, không hề sợ chết, tung hoành giữa vòng vây Để binh, mở ra huyết lộ.

Wương Tuyết Chi chứng kiến sự mạnh mẽ đến mức hung hãn của Khương nhân mới hiểu được vì sao Thiên Thủy bị vây lâu như vậy vẫn không thất thủ. Thì ra Khương Nhân đẳng một khi xuất trận thì lại liều mạng đến như vậy!

Hắn nhìn thấy được sinh lộ mà Khương nhân tạo ra, không chần chừ lập tức giục ngựa đến chỗ đại đội Khương nhân. Về phần A Hoàn, A Vi hai người thì kỹ thuật cưỡi ngựa của hai nàng còn cao hơn hắn, đã sớm đi trước dẫn đường.

Quỷ Trì An đang định “đâm” tiếp một đao vào nách Thạch Lặc thì một đạo kinh phong cuốn tới, bức lui đại đao, đoạn một người lên tiếng:

- Chuyện của đại tướng quân không dám phiền đến Quỷ Trì tộc trưởng.

Nhìn lại đã thấy khăn xếp quạt lông, ngồi trên Vũ Hầu xa, vẻ mặt ung dung tự tại, phẳng phất như cho dù trời có sập xuống thì y vẫn có đối sách. Người này chính là Trương Tân.

Trương Tân đi cùng đại quân Khương nhân, chém giết mà vào được đến đây. Khi thấy Thạch Lặc lập tức thi triển khinh công, tiến đến cứu chủ.

Trương Tân đứng dậy, rời xe, cung kính nói:

- Trương Tân tham kiến đại tướng quân.

Đao pháp Quỷ Trì An tuy uy mãnh nhưng đánh lâu cũng đã mệt, cuối cùng để cho vài tên Để binh vượt qua được đao vòng đến phía sau Thạch Lặc, vung đao chém xuống.

Thạch Lặc, Trương Tân không hề động tay động chân nhưng Để binh lại tự động ngựa mặt lên trời rồi ngã xuống, trên người không hề có một vết thương.

Trương Tân tiếp lấy Thạch Hổ trên tay Thạch Lặc, nói:

- Đại tướng quân, thỉnh mời lên xe.

Trương Tân bình thường vừa tự tin, vừa kiêu ngạo nhưng đối với Thạch Lặc lại cung kính vô cùng, trung tâm như người hầu đối với chủ nhân.

Thạch Lặc y lời ngồi lên Vũ Hầu xa, sắc mặt vẫn bình thản như không, ngay một câu cảm tạ cũng không thốt ra.

Trương Tân lại nói:

- Đại tướng quân, Trương Tân đi trước mở đường, thỉnh mời tướng quân theo sau. – Dứt lời thân hình như gió lướt đi, vũ phiến tung hoành, chúng nhân đều bị dạt sang một bên.

Thạch Lặc ấn tay, Vũ Hầu xa chuyển động như bay bám sát sau lưng Trương Tân.

Ba mươi tên tinh binh Để binh xông lên, chia ra tấn công hai người Trương, Thạch. Binh khí từ tứ phương tám hướng đồng loạt bổ về hai người, không cho Trương Tân rảnh rỗi tiếp cứu Thạch Lặc.

“Choeng, choeng..” âm thanh kim thiết va chạm vang lên chát chúa. Tả, hữu, trước, sau Vũ Hầu xa đều xuất hiện đồng thuận ngăn cản binh khí đối phương, đoán tiền từ xe bắn ra như mưa. Để binh trúng tên đều không kịp kêu lên một tiếng đã lăn ra chết tốt, Hiển nhiên đầu tên đã được tẩm độc cực mạnh.

Vũ Hầu xa vừa đánh vừa chạy, thoảng chốc đã cắt đứt được bộ binh Lý Hùng phía sau.

Vũ Hầu xa mặc dù thần kỳ vô song, nhưng làm sao có thể biết trước được hành động của địch nhân mà đối phó? Thật ra đó là nhờ Thạch Lặc ngồi trong xe thị vào võ công cái thể của mình phán đoán tình huống. Khi đó mới có thể quyết đoán xuất đồng bản, phóng độc tiễn, xoay tròn, khi đánh khi chạy như một cao thủ võ lâm.

Lúc này Vương Tuyết Chi cũng đã hòa cùng Khương Nhân phá vòng vây, trên đường trở về Thiên Thủy.

Chú thích:

(1): vô địch trên lưng ngựa.

50. Q.6 - Chương 5: Nhất Chiến Chưa Thành Vạn Cốt Khô

Đón Thạch Lặc và Vương Tuyết Chi ở Thiên Thủy đương nhiên là Mê Tiểu Kiếm. Lần này người chỉ huy cứu Thạch Lặc chính là thủ lĩnh Khương Nhân đẳng – Mê Tiểu Kiếm.

Ngoài Mê Tiểu Kiếm thì ở Khương Nhân đẳng tuyệt đối không thể có ai có đủ dũng khí và uy vọng để có thể đưa ra quyết định cứu tử địch Thạch Lặc!

Đứng bên cạnh Mê Tiểu Kiếm là một hòa thượng từ mi mục thiện, chính là Trúc Phật Đồ Trìng. Mê Tiểu Kiếm sau khi mật đàm với Thạch Lặc thì được Trúc Phật Đồ Trìng hộ tống về Thiên Thủy.

Mê Tiểu Kiếm đã bình an trở về, Quỷ Trì An cũng y ước thả Trương Tân. Sau đó cùng Trương Tân đi cứu Thạch Lặc. Đương nhiên cho dù Quỷ Trì An không thả Trương Tân ra thì vị Hữu Hầu này cũng có cách trốn thoát. “Cơ bất hư phát, toán vô di sách” trong lúc bị cách ly đã liên lạc được với tâm phúc của Điều Dặc Trọng, chỉ cần Trương Tân ra lệnh một tiếng thì hơn bốn vạn tộc nhân Xích Đình Khương sẽ đứng lên chống lại Khương Nhân đẳng.

Mê Tiểu Kiếm nhìn thấy Thạch Lặc bèn nói:

- Người cứu ta một lần, ta cứu lại người một lần, xem như công bằng – không ai nợ ai.

Mê Tiểu Kiếm vừa mới vượt qua cơn nguy kịch, nếu không có Du Ti Nam đỡ thì tuyệt đối không thể đứng thẳng được. Nói xong những lời này đã cố hết sức, không nói thêm câu nào nữa.

Thạch Lặc nhìn hần trả lời:

- Đây là việc nhỏ. Cho dù người có cứu ta một trăm lần cũng chỉ là việc tư. Nếu ta thực sự muốn giết người thì vẫn tuyệt đối không nhú mảy.

Ánh mắt hai người giao nhau, vừa như băng đá va chạm, vừa như đao kiếm giao phong. Ánh mắt phát ra tựa hồ có thể cắt đứt thân thể đối phương. Mọi người có mặt đều không khỏi run lên trước cảnh tượng này.

Trúc Phật Đồ Trùng đi đến trước người Thạch Lạc nói:

- Đại tướng quân, tuy tướng quân trúng kỳ độc nhưng nhất thời không cần lo lắng, tuy nhiên Thạch Hồ tướng quân trúng đao vùng bụng, mất máu quá nhiều, hơn nữa đao tẩm kịch độc. Cho dù công lực Thạch Hồ tướng quân có cao cường thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nếu không kịp thời chữa thương thì sợ rằng sẽ không kịp nữa.

Thạch Lạc gật đầu:

- Đại hòa thượng trước tiên hãy cứu Hồ nhi.

Trúc Phật Đồ Trùng tiếp lấy Thạch Hồ từ tay Trương Tân, bước đi, Khương nhân tự nhiên chuẩn bị cho lão một gian phòng yên tĩnh để chữa thương.

Thạch Lạc lại nói:

- Mê tộc trưởng, ta có thể lên thành lầu quan sát chiến cuộc được chăng?

Mê Tiểu Kiếm mỉm cười:

- Ta cũng đang có ý này.

Đoạn nắm tay Vương Tuyết Chi:

- Chúng ta cùng đi thôi.

Vương Tuyết Chi vừa trải qua tình cảnh cử tử nhất sinh, mặc dù chưa đánh mất tính mạng, song dáng vẻ đã trở thành nửa sống nửa chết. Lúc này được Mê Tiểu Kiếm cất giọng ưu ái, trong lòng dĩ nhiên cảm thấy vạn phần thư thái, cho dù phải chết trăm lần vì Mê Tiểu Kiếm cũng cam tâm.

Thạch Lạc cất bước lên thành lầu, Trương Tân theo sát sau lưng hắn.

Kỳ lạ nhất chính là Vũ Hầu xa không người điều khiển cũng có thể đi theo bọn họ, tiến lên bậc thang. Nếu không biết tuyệt kỹ Quỷ Phủ thần công của Trương Tân thì dám chắc ai thấy cảnh tượng này cũng tưởng rằng ma quỷ hiện hình giữa ban ngày. Giờ phút này Khương nhân chung quanh có rất nhiều người nghĩ rằng Trương Tân có thể sai khiến ma quỷ đẩy xe, thậm chí có người còn lên đánh trộm vào khoảng không chung quanh Vũ Hầu xa xem có vô hình nhân nào đẩy xe hay không!

Trương Tân lúc này toàn thân vấy đầy máu tanh, không biết là máu của hắn hay máu địch nhân? Có lẽ là cả hai. Mục tiêu của đại quân Lý Hùng chính là Thạch Lạc, không phải là Vương Tuyết Chi. Bởi vậy công kích đều tập trung vào Thạch Lạc. Trương Tân không muốn linh tính tình của Khương Nhân đáng quá nhiều, quyết tâm tự thân bảo vệ Thạch Lạc phá vây, tận lực huyết chiến, không biết đã dính bao nhiêu vết thương trên người. Nhưng lúc này hắn vẫn thản nhiên theo sau Thạch Lạc, máu tươi nhỏ tíc tắc xuống mặt đất, song hắn không hề bận tâm đến điều đó, ngay cả một tiếng “ừ” cũng không thốt ra.

Bởi vì Thạch Lạc đang bị thương, Trương Tân phải tập trung toàn bộ tinh thần để bảo vệ Thạch Lạc. Muốn giết Thạch Lạc tiên giết Trương Tân. Trương Tân tuyệt không thể để cho Thạch Lạc bị nguy hiểm! Bởi vậy hắn cam tâm không hề để ý đến tính mạng bản thân để bảo vệ Thạch Lạc!

Lên đến thành lầu, đã thấy hai hàng Khương nhân đứng thẳng cung nghênh mọi người.

Vương Tuyết Chi nén không được, hỏi Mê Tiểu Kiếm:

- Các người đã sớm đoán được chúng ta sẽ lên đây quan chiến?

Mê Tiểu Kiếm không trả lời hắn, chỉ nhìn Thạch Lạc nói:

- Người giết Khương nhân vô số, thứ cho người của ta không mở miệng hoan nghênh.

Thạch Lạc đi đến giữa hai hàng người, đột nhiên nhìn thấy ở chính giữa có một cái trống thật lớn, khắc hoa văn kỳ quái, chính là một cái trống của người Yết!

Mê Tiểu Kiếm đặt tại đây một cái trống của người Yết là có ý gì?

Thạch Lặc đi đến trước thành lâu, nhìn ra xa quan sát ba lộ binh mã đang xung sát, chém giết đến mức nhật nguyệt ảm đạm.

Bên ngoài thành lâu vốn là bình nguyên rộng lớn, trải qua mấy tháng chiến tranh, ngay cả cây cối cũng không còn. Bây giờ đã rộng hơn trước gấp mấy lần. Lúc này hơn mười vạn người đang đại chiến trên bình nguyên nhưng chiến trường vẫn rộng lớn có thừa.

Trong ba lộ binh mã thì giáp vàng, cờ vàng chính là binh mã Để nhân Lý Hùng. Áo xám cờ hồng chính là binh mã của Thạch Lặc - chia làm hai cánh, một của Chi Hùng, một của Quỳ An. Hai cánh quân của Thạch Lặc đã bị đại quân Lý Hùng chia cắt, cô lập, dần dần lọt vào vòng vây của đối phương, tình huống càng ngày càng nguy ngập.

Thạch Lặc quay sang hỏi:

- Mê tộc trưởng, người thấy thế nào?

Mê Tiểu Kiếm đáp:

- Chi Hùng, Quỳ An đều là dũng tướng tinh thông binh pháp, tuyệt không thua kém Lý Hùng, hơn nữa binh lực cũng không hề thua kém Lý Hùng. Song chỉ vì ba nguyên nhân nên lúc này mới rơi vào thế hạ phong.

Vương Tuyệt Chi chen vào:

- Ba nguyên nhân?

Mê Tiểu Kiếm gật đầu:

- Thứ nhất, Lý Hùng đột nhiên tập kích, Chi Hùng – Quỳ An không hề chuẩn bị ứng biến, trong lòng tự nhiên sinh ra sợ hãi. Phu chiến, dũng chiến đều dựa vào dũng khí. Yết binh đã không có dũng khí, làm sao có thể địch lại đối phương.

- Nguyên nhân thứ hai?

Mê Tiểu Kiếm chậm rãi nói:

- Chi Hùng, Quỳ An đột nhiên bị tập kích, hai cánh quân đều độc lập tác chiến không thể phối hợp với nhau, cho nên bị Lý Hùng tách ra kích phá.

Vương Tuyệt Chi lại hỏi:

- Nguyên nhân cuối cùng?

Mê Tiểu Kiếm liếc mắt nhìn Thạch Lặc:

- Thạch đại tướng quân bị Dương Nan Định vây công, lại đột nhiên mất tích. Chi Hùng, Quỳ An đều nghĩ rằng ông lãnh ít dữ nhiều, bọn họ làm sao còn tinh thần chiến đấu?

Thạch Lặc đột nhiên hỏi:

- Mê tộc trưởng cho rằng phải làm thế nào mới có thể khiến quân ta vẫn hồi thế cục?

Mê Tiểu Kiếm thần nhiên đáp:

- Đại tướng quân đã sớm có đối sách, hà cớ gì ta phải nhiều lời?

Thạch Lặc mỉm cười:

- Mê tộc trưởng đã sớm chuẩn bị Yết cổ, tất đã sớm biết tâm ý của ta, động thủ đi.

Đoạn Thạch Lặc không thèm để ý đến Mê Tiểu Kiếm nữa, cùng Trương Tân tới sát mép thành lâu quan chiến.

Mê Tiểu Kiếm quát khẽ:

- Dừng cò!

Trên thành lâu đã sớm có một ngàn Khương nhân chuẩn bị hồng kỳ. Vừa nghe mệnh lệnh lập tức dựng lên, trong chớp mắt cờ xí tung bay, trên hồng kỳ đều có chữ “Thạch” thật lớn.

Trương Tân thấy cảnh tượng này, mỉm cười nói:

- Mê tộc trưởng, quần áo Khương nhân trong thành Thiên Thủy đã sớm rách nát. Không ngờ ông còn có thể trưng ra một lúc ngàn lá hồng kỳ. Tiểu sinh thật sự bội phục.

Mê Tiểu Kiếm bình thản trả lời:

- Mạnh Tôn tiên sinh, mọi người đều là người thông minh, tiên sinh biết tâm ý của ta, ta cũng biết tâm ý của tiên sinh, không cần phải nói chuyện vòng vo như vậy.

Hồng kỳ này vốn đã được Khương Nhân đăng chuẩn bị từ thời gian trước, chuyên dùng để đối phó với Thạch gia quân. Cứ thử ngắm mà xem, nếu binh mã Khương nhân mặc trang phục Yết binh, dùng cờ hiệu Yết binh, một khi giáp chiến với Yết binh thì sẽ tạo được hiệu ứng hỗn loạn như thế nào? Ngược lại giữa Khương binh với Khương binh đương nhiên có ám ký khác để phân biệt địch bạn. Khi đó Yết binh tất sẽ không thể biết được, không rối loạn mới là chuyện lạ.

Nguyên nhân là thế nhưng Khương nhân sau này ai nấy đều bị nạn đói biến thành một bộ xương khô di động, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra. Cuối cùng ngàn cây hồng kỳ trở thành vô dụng, đành tạm thời cất dấu vào một nơi.

Thạch Lạc và Trương Tân đương nhiên biết được việc này. Diêu Dặc Trọng đã đứng về phía họ, có chuyện gì mà Thạch Lạc không thể biết!

Mê Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Mọi người, mau nói theo ta: Thạch Lạc đại tướng quân ở đây!

Thanh âm của Mê Tiểu Kiếm mỏng mảnh như tiếng muỗi kêu, nhưng tất cả ánh mắt Khương nhân đều đặt trên người hắn, vừa nghe hắn nói xong lập tức đồng thanh hét to:

- Thạch Lạc đại tướng quân ở đây!

Hơn một ngàn người đồng thanh hét lớn, tạo thành một tràng thanh âm vang vọng đất trời, toàn bộ ba lộ nhân mã ngoài chiến trường đều nghe rõ ràng.

Thạch Lạc đứng trên đầu thành uy phong凛冽 như Thái Sơn. Yết nhân nhìn thấy chủ soái bình yên, tinh thần đại chấn, đao kích vung lên mạnh mẽ gấp thập bội, khí lực tựa hồ mệnh mông như đại dương vô tận.

Mê Tiểu Kiếm tiếp tục nói:

- Chúng tướng sĩ, nghe theo tiếng trống của đại tướng quân làm hiệu lệnh.

Khương nhân tiếp tục hô:

- Chúng tướng sĩ, nghe tiếng trống của đại tướng quân làm hiệu lệnh.

Lý Hùng nhìn thấy Thạch Lạc ngạo nghễ đứng trên đầu thành, vội vàng hạ lệnh cho thuộc tướng bắn tên lên thành. Bất quá tên lên đến đầu thành thì lực đạo đã yếu đi rất nhiều, Trương Tân chỉ cần tùy tiện cất tay đã có thể chấn gãy mũi tên thành hai đoạn.

Mê Tiểu Kiếm giơ lên song thủ, ý nói Khương nhân không cần hô nữa, quay sang nói với Thạch Lạc:

- Đại tướng quân, đến phiên tướng quân hạ lệnh.

Thạch Lạc đi đến trước cái trống to của người Yết, khẽ liếc nhìn Trương Tân một cái.

Trương Tân hiểu ý, vội vận lực vào song chưởng vỗ vào mặt trống, khi nhanh khi chậm, khi chậm khi nhanh. Với nội lực hùng hậu của hắn, lại thêm chiếc trống được làm từ mười bộ da trâu tinh chế mà thành, cổ thanh lập tức vang lên truyền ra xa, ngay cả người đứng ngoài mười dặm vẫn có thể nghe thấy.

Yết binh nghe theo trống lệnh, lập tức tiến tiến lui lui, biến hóa theo trận pháp.

Thạch Lặc chợt hỏi:

- Mê tộc trưởng, người cho rằng trận thế của Yết binh nên biến hóa như thế nào?

Mê Tiểu Kiếm thần nhiên đáp:

- Trong vòng ngoài tròn.

Lời này dường như ẩn chứa huyền cơ, Vương Tuyết Chi không rõ, lập tức chăm chú quan sát chiến trường. Chỉ thấy hai đạo quân của Chi Hùng, Quỷ An đang biến đổi đội ngũ, hình thành hai vòng tròn, mặt của binh sĩ đều hướng ra ngoài, chống cự các đợt tấn công của địch nhân.

Mê Tiểu Kiếm nhìn thấy vẻ mặt của Vương Tuyết Chi, bèn giải thích:

- Trận thế vòng tròn - Viên trận chính là trận pháp dùng để phòng thủ. Binh sĩ chỉ phải phòng thủ trước mặt, không phải bận tâm đến trái, phải và sau lưng. Năng lực phòng thủ vì thế sẽ tăng lên rất cao. Hơn nữa bên trong vòng tròn lại có thể làm chỗ nghỉ ngơi cho đồng đội, trở thành thế ung dung mà vẫn duy trì được trận thế.

Wương Tuyết Chi nhìn kỹ vài lần, lại hỏi:

- Binh lính trong Viên trận lại sắp xếp thành đội ngũ hình vuông là có đạo lý gì?

Mê Tiểu Kiếm nói:

- Hình vuông - Phương trận chính là đội hình dùng để tấn công. Phương trận có thể dùng cương đối cương, có thể tùy ý biến thành Dục trận, Nội trận. Lúc này trận thế của đại tướng quân chính là trong tròn tàng ẩn vuông. Bốn ý chính là tạm thời nghỉ ngơi, chờ cơ hội phản công.

Wương Tuyết Chi nghe thấy Mê Tiểu Kiếm lý giải như nước chảy mây trôi, tựa hồ hoàn toàn có thể hiểu được tâm ý của Thạch Lặc, nhất thời tâm trạng hoảng sợ không thôi:

- Hai người này đều anh hùng đương thời, tâm ý tương thông đến mức này. Nếu bọn họ liên thủ thì trong thiên hạ còn có ai là đối thủ?

Wương Tuyết Chi đối với triều đình Giang Tả không hề có hảo cảm. Nhưng cũng không muốn nhìn thấy cảnh Hán nhân trầm luân trong tay người Hồ. Nếu Thạch Lặc, Mê Tiểu Kiếm - một người Yết một người Khương liên thủ lại. Khi đó Giang Tả còn có thể chống lại bọn họ ư?

Luận về tài trí thì Vương Đạo làm sao bằng Mê Tiểu Kiếm. Luận về võ công, Vương Đôn há có thể bì được Thạch Lặc?

Chợt nghe Thạch Lặc than rằng:

- Mê Tiểu Kiếm ơi là Mê Tiểu Kiếm, người là nhân vật như thế này. Thạch Lặc ta không giết người mà lại hợp tác với người. Thật sự cũng không biết sau này sẽ là phúc hay họa.

Mê Tiểu Kiếm điềm nhiên nói:

- Bây giờ ông giết ta cũng chưa muộn.

Thạch Lặc lắc đầu:

- Đã muộn, đã muộn. Lúc này thế trận của Yết binh không bằng Để binh, chỉ có thể chịu đòn mà thôi. Nếu không được Khương binh giúp sức thì cho dù là Bạch Khởi, Hàn Tín sống lại cũng vạn vạn lần không thể nào phá được vòng vây của Để binh.

Mê Tiểu Kiếm nghe được, lạnh nhạt nói tiếp:

- Đại tướng quân binh pháp như thần, cơ hồ không hề thua kém Bạch Khởi, Hàn Tín. Việc liên thủ với Khương nhân kháng địch đã sớm an bài từ lâu, cần gì phải cần ta nhúng tay vào?

Không biết tại sao nhưng Vương Tuyết Chi nghe được những lời này của Mê Tiểu Kiếm, thâm tâm lại có chút cảm giác ê chề, thất vọng trong lòng.

Thạch Lặc mỉm cười:

- Quả nhiên không thể gạt được Mê tộc trưởng.

Mê Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Chuyện có thể giấu giếm được ta, vốn cũng không nhiều lắm. Diêu Dặc Trọng đã gạt ta một lần, ta cam đoan sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Vương Tuyết Chi nghe hai người nói chuyện, trong đầu như có mây mù che phủ, hoàn toàn không hiểu được ảo diệu bên trong. Lúc này lại nghe Thạch Lạc nói:

- Nếu đã như thế thì xin mời Mê tộc trưởng mở thành.

Mê Tiểu Kiếm khê hô lên:

- Mở cửa thành.

Lời vừa nói xong thì câu nói “Mê tộc trưởng ra lệnh mở cửa thành” đã từ từ truyền xuống dưới. Cổng Đông, Nam, Tây của thành Thiên Thủy chậm rãi mở ra.

Ba đội Khương binh từ ba cổng thành tiến ra. Một đội nhắm đến binh mã Chi Hùng, một đội tiến đến binh mã Quỳ An, một đội đánh thẳng vào tinh binh chủ lực ở trung ương của Lý Hùng.

Vương Tuyết Chi nhìn thấy trên tinh kỳ của Khương binh viết hai chữ “Xích Đình”, trong lòng chợt hiểu ra:

- Đây là binh sĩ của Diêu Dặc Trọng.

Theo sau ba đội Khương binh là một đoàn dân chúng, ra khỏi thành xong thì hoặc ngồi hoặc nằm mà nghỉ ngơi. Một đội quân thứ tư chia ra bảo vệ đám dân chúng này.

Không cần nói cũng biết số dân chúng này đều người của Xích Đình Khương tộc. Diêu Dặc Trọng phản bội Mê Tiểu Kiếm, khi ra đi tất phải mang theo dân chúng của Xích Đình Khương tộc. Nếu không có dân chúng thì sau này làm sao hắn có thể lập nên được vương quốc của Khương nhân?

Mê Tiểu Kiếm lơ đãng nhìn đám Xích Đình Khương nhân ngoài thành, trầm nghĩ:

- Xích Đình Khương trong thành Thiên Thủy vốn có bốn vạn ba ngàn tám trăm người. Hôm nay rời khỏi ước chừng hai vạn chín ngàn người. Xem ra vẫn còn không ít người Xích Đình Khương không nguyện ý đi theo Diêu Dặc Trọng, tiếp tục ở lại Thiên Thủy với Khương Nhân đảng. Hừ, sau lần này nhất định phải trấn an Xích Đình Khương nhân còn lại mới được. Có lẽ nên phân tán bọn họ vào các tộc người khác. Tránh sau này Diêu Dặc Trọng trở lại sẽ giết hết những Xích Đình Khương nhân không trung thành với hắn ở đây.

Trong lòng Mê Tiểu Kiếm không ngừng suy nghĩ, tìm kiếm xem có biện pháp gì để trấn an những người Xích Đình Khương ở lại với Khương Nhân đảng. Bất quá mặt hắn vẫn tỉnh như không, nhìn Trương Tân nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh, tiên sinh ở Thiên Thủy chưa đến một ngày nhưng lại có thể thu phục được không ít người của Xích Đình Khương tộc. Thần cơ diệu toán, quả nhiên là bất phàm.

Trương Tân không ngừng vỗ trống, lên tiếng đáp trả:

- Cũng không có gì là đặc biệt. Tiểu sinh chỉ vô tình có một gã thuộc hạ là người Xích Đình Khương, hơn nữa chỉ tùy tiện giao một phong thư thủ bút của Diêu Dặc Trọng cho hắn mà thôi. – Nói xong câu này, song thủ của hắn đột nhiên biến chuyển nhanh hơn, vỗ lên mặt trống như mưa sa bão táp, tiếng trống cũng trở nên dồn dập, khí thế như thiên quân vạn mã bạo phát.

Yết binh nghe thấy trống trận biến đổi, Viên trận lập tức hé mở, binh sĩ trong Viên trận lập tức xông ra, thanh thế như trời long đất lở, hét vang chấn động cả mặt đất.

Để binh lập tức rơi vào tình thế lưỡng đầu thọ địch, ngoài bị Khương binh tấn công, trong bị Yết binh trùng kích. Trận cuộc lập tức đại loạn, không còn đội hình chỉnh tề như trước nữa, binh lính mạnh ai nấy chiến, tạo thành một trường hỗn độn.

Ánh mắt Thạch Lạc lấp lánh nhìn kỹ chiến cuộc, đoạn nói:

- Hữu Hầu, bây giờ đã nhàn rồi vô sự, chi bằng kể một chuyện xưa cho ta nghe.

Trương Tân ứng tiếng:

- Tuân lệnh. – Đoạn đi đến trước người Thạch Lặc, hơi cúi thấp lưng, dáng vẻ cực kỳ cung kính.

Thạch Lặc nhìn Mê Tiểu Kiếm và Vương Tuyết Chi nói:

- Thạch Lặc ta vốn là sơn dã thảo nhân, miệng không đọc được sách, mắt không nhìn được chữ, chỉ có một sở thích là nghe người ta kể chuyện xưa. Lúc này đã không còn chuyện gì gấp, nên sai Hữu Hầu kể chuyện giải muộn, mong chư vị chớ trách.

Mê Tiểu Kiếm sớm biết thú vui này của Thạch Lặc, cũng không nói gì, chỉ có Vương Tuyết Chi cất tiếng:

- Ta cũng thích nghe chuyện xưa, sao lại có thể có ý kiến khác !

Trương Tân mỉm cười:

- Đã vậy Mạnh Tôn xin bêu xấu.

Hắn đằng hắng vài tiếng, đoạn nói:

- Tại hạ xin kể một chuyện xưa trong Hán Thư.

Vương Tuyết Chi từ nhỏ đã đọc đủ loại thi thư, Mê Tiểu Kiếm đối với thi phú thì không hứng thú lắm, tuy nhiên Sử Ký, Hán Thư thì hắn thuộc như cháo chảy. Lúc này nhất loạt cảm thấy hứng thú nghe Trương Tân kể chuyện xưa.

Trương Tân bắt đầu kể:

- Năm xưa khi Hán Cao Tổ xưng đế được ba năm mươi hai tháng thì Hạng Vũ phái đại quân đến Huỳnh Dương, bao vây, cắt đứt đường vận lương của Hán quân. Cao Tổ lâm vào cảnh cạn kiệt lương thực, bèn thương nghị cùng quần thần, tìm cách thoát khỏi hiểm cảnh.

Thạch Lặc chợt cắt ngang:

- Phải chăng chuyện này nhắc đến Ly Thực Kỳ, người khi gặp Hán Cao Tổ, chỉ vái dài mà không quỳ lạy?

- Không sai. Đại tướng quân nhớ rất lâu. Mạnh Tôn chỉ đề cập đến Ly Thực Kỳ một lần là tướng quân không quên, thực khiến người khác bội phục.

Ly Thực Kỳ chính là cuồng sinh tại Trần Lưu, rất thích đọc sách, gia cảnh bần hàn. Tuy nhiên nguyên thời Đại Tần vốn trọng pháp khinh nho, nho sinh rất bị coi thường.

Sau này Cao Tổ đóng binh bên ngoài Trần Lưu, muốn gấp gỡ hào kiệt trong ấp, bèn phái kỵ sĩ vào ấp chiêu mộ.

Ly Thực Kỳ lúc đó đã hơn sáu mươi tuổi, nói với kỵ sĩ của Hán Cao Tổ rằng:

- Thường nghe Bái Công nhân hậu hơn người, lại là kẻ hùng tài đại lược. Hào kiệt như vậy mới đáng làm chủ nhân của ta. Ta muốn là người đầu tiên đến gặp Bái Công.

“Bái” chính là vùng đất sinh ra Cao Tổ, cho nên nhân gian gọi là Bái Công.

Kỵ sĩ do Cao Tổ phái đến cũng là người Trần Lưu, biết tính cách của Ly Thực Kỳ, bèn khuyên:

- Bái Công ghét nhất nho sinh. Khách nhân đến gặp người thì không nên mặc nho phục. Hơn nữa khi Bái Công nói chuyện, rất hay mắng nho sinh hủ lậu, tuyệt đối không nghe lời nho sinh.

Ly Thực Kỳ đã có sẵn đối sách, chỉ cười nói:

- Ta đã có biện pháp thuyết phục được Bái Công.

Kỵ sĩ nghe vậy nửa tin nửa ngờ, song Ly Thực Kỳ rất cố chấp, ngang bướng. Không thể làm gì khác hơn là dặn dò kỹ lưỡng những thói quen của Lưu Bang, đoạn dẫn Ly Thực Kỳ đi gặp chủ nhân.

Ly Thực Kỳ yết kiến Cao Tổ, chỉ thấy vị Hán Cao Tổ này đang ngồi trên long sàng, duỗi hai chân ra cho hai vị mỹ nữ rửa chân.

Vì vậy Ly Thực Kỳ chỉ khom lưng mà vái, không chính thức quỳ lạy, lại điềm nhiên hỏi:

- Túc hạ muốn giúp Tần diệt trừ chư hầu hay muốn giúp chư hầu phá Tần?

Cao Tổ nghe vậy giận dữ quát:

- Tên học trò hèn mọn kia! Bá tính thiên hạ hận Tần quốc đến tận xương, cho nên chư hầu mới liên hợp tấn công người Tần. Người lại hồ ngôn loạn ngữ đề cập đến chuyện giúp Tần diệt chư hầu!

Lý Thực Kỳ ung dung đáp:

- Nếu túc hạ muốn chiêu mộ nghĩa binh thiên hạ, diệt Tần vô đạo thì không nên dùng loại lễ nghi như thế này để đối đãi với bậc trưởng giả.

Cao Tổ nghe xong lời ấy lập tức ngừng việc rửa chân, chỉnh đốn trang phục, mời Ly Thực Kỳ ngồi. Sau đó cùng Ly Thực Kỳ bàn luận việc quân. Việc này đã trở thành giai thoại về sau.

Thạch Lặc cười nói:

- Hữu Hầu, năm đó người quy phục ta, đã nói qua giai thoại này với ta. Ta đã lĩnh hội được, đối với người luôn hết lòng tôn trọng, tuyệt không giống với Hán Cao Tổ vô lễ mưu sĩ. Người không cần nhắc lại lần nữa.

Chúng nhân nghe thấy lời này đều đồng loạt mỉm cười.

Song sắc mặt Trương Tân vẫn không hề thay đổi, tiếp tục nói:

- Lúc đó Hán Cao Tổ đang lâm vào cảnh nguy cấp, Ly Thực Kỳ bèn hiến kế: “Năm đó nhà Thương phạt Kiệt, sau khi thành công thì an bài cho hậu nhân Kiệt Vương ở Kỳ Quốc, Chu Vũ Vương phạt Trụ thành công thì an bài cho hậu duệ Trụ Vương tại Tống quốc. Bây giờ Tần quốc tàn bạo, khiến cho hậu nhân của lục quốc không có đất để cắm dùi. Nếu bệ hạ có thể phục lập hậu nhân lục quốc, phong hầu phong vương cho bọn họ. Sau này bá tính nhất định sẽ biết đến đức hạnh của bệ hạ, nguyện trở thành thần dân của bệ hạ. Từ nay về sau bệ hạ xưng bá, Hạng Vũ há có thể không cúi đầu sao?” Cao Tổ nghe kể, liền vui vẻ, cười nói không thôi, đoạn sai thuộc hạ chế tạo ra ấn tín, ngọc bội, hỏa tốc đưa đến lục quốc phong vương.

Thạch Lặc nghe đến đây thất kinh thốt lên:

- Không thể nào. Cao Tổ nếu nghe theo kế này thì tất sẽ mất đi thiên hạ, làm sao có thể đánh bại Hạng Vũ, nhất thống giang sơn?

Mê Tiểu Kiếm, Vương Tuyết Chi đều rung động trong lòng:

- Thạch Lặc tinh minh cơ cảnh như vậy, khó trách có thể tạo ra được cơ nghiệp hiển hách như ngày nay.

Trương Tân cười hỏi:

- Đại tướng quân thấy kế sách này có gì không ổn?

Thạch Lặc đáp:

- Thương Thang phạt Kiệt, Vũ Vương phạt Trụ đều là nhất cử phá địch, sau đó mới phong vương cho chư hầu hồng trần an lòng người, bình định giang sơn. Tuy nhiên thời Hán Sở tranh hùng khi đó Sở mạnh Hán yếu. Hán Cao Tổ cho dù phong vương cho chư hầu cũng không thể nào diệt được Hạng Vũ. Cái kế phong vương phong hầu cũng giống như cỡi hổ mà đánh rắn vậy, chỉ tăng thêm phiền não.

Thạch Lặc vốn xuất thân nông dân, ngôn ngữ thô tục. Vài năm gần đây đã ảnh hưởng Trương Tân mà bớt đi rất nhiều. Tuy nhiên nói chuyện vẫn pha trộn giữa hai phong cách, khi thì văn nhã, khi thì thô tục. Nghe hẳn nói chuyện quả thật có chút hài hước.

Song lời Thạch Lặc nói ra, vạn nhân đều khiếp sợ. Làm gì có ai cảm thấy buồn cười?

Trương Tân nói tiếp:

- Kế sách này đương nhiên là giống như cỡi hổ đánh rắn, song sao có thể nói là phiền não?

Vương Tuyết Chi chen vào:

- Cởi khó đánh rắm, đương nhiên “vật bất nhĩ” sẽ bị người khác nhìn thấy, đương nhiên sẽ rất phiền toái.

Lời vừa nói ra, ngay cả một Trương Tân trầm tĩnh cũng không nhịn được bật cười.

Thạch Lặc lại nói:

- Hạng Vũ là bá chủ thiên hạ, Cao Tổ phân đất phong hầu, đã biến thành cộng chủ, khí thế đương nhiên giảm sút trước kia. Hơn nữa bộ hạ mưu thần của Hán Cao Tổ đa số là hậu nhân của lục quốc. Một khi phân đất phong hầu, bộ hạ của hắn sẽ trở về cố quốc. Khi đó bộ hạ của Hán Cao Tổ sẽ tứ tán khắp nơi, lấy đâu ra người giúp hắn đoạt thiên hạ?

- Đại tướng quân quả thật cao kiến! Cao Tổ sau khi sai người chế tạo ngọc ấn thì Trương Lương từ bên ngoài trở về cầu kiến Cao Tổ. Cao Tổ vừa ăn cơm vừa nói chuyện với Trương Lương, nói cho Trương Lương nghe về kế sách của Ly Thực Kỳ. Trương Lương nghe xong giật mình hỏi “Người nào dâng cho bệ hạ kế sách ngu xuẩn có thể dẫn đến mất nước như vậy?”. Sau đó Trương Lương dâng lên Hán Cao Tổ tám lý do không thể thực hiện được kế sách này.

Trương Tân dừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

- Tám lý do của Trương Lương so với cao kiến của đại tướng quân gần giống nhau, chỉ khác một điều.

Thạch Lặc gặng hỏi:

- Điều gì?

Trương Tân tiếp tục kể:

- Chu Vũ Vương sau khi diệt nhà Thương thì đem lương thực giấu ở Cỗ Lộc, đem tiền bạc cất giấu ở Lộc Thất phân phát cho bách tính. Trương Lương khi đó đã hỏi Cao Tổ rằng: “Bệ hạ nếu cũng thành công như Chu Vũ Vương thì có thể làm được điều này hay không?”

Thạch Lặc trả lời:

- Cao Tổ tất nói “không thể”?

Trương Tân gật đầu:

- Không sai. Cao Tổ tham tiền háo sắc, đương nhiên không thể làm được.

Thạch Lặc gãi gãi đầu:

- Xem ra Tử Phòng tiên sinh vẫn hơn ta một bậc. Ta thực không nghĩ ra điểm vừa rồi.

Trương Tân mỉm cười nói:

- Lời này của đại tướng quân, Mạnh Tôn cho rằng không đúng. Cao Tổ tham tiền háo sắc, đại tướng quân không tham tài vật, lại không đam mê tử sắc. Theo thuộc hạ thì đại tướng quân so với Hán Cao Tổ còn vượt trội hơn một bậc!

Thạch Lặc cũng không phủ nhận mình hơn Hán Cao Tổ, chỉ nói:

- Cũng may là Trương Lương kịp thời can gián. Nếu không Hán Cao Tổ há có thể đoạt được thiên hạ?

Vương Tuyết Chi nghĩ bụng:

- Nhân quan của Thạch Lặc quá sức lợi hại. Người Hồ có một người như hắn, Hán nhân chỉ sợ không có ngày yên ổn. Ta cho dù có phải liều mạng cũng tuyệt không thể để cho hắn sống sót!

Bất quá hồi tâm suy nghĩ, Vương Tuyết Chi hiểu được nếu Thạch Lặc không phải là cừu nhân giết cha, chỉ sợ hắn cũng sẽ vì khâm phục kiến thức siêu phàm, võ công trác tuyệt của Thạch Lặc, lòng trung thành của Trương Tân mà đầu nhập dưới trướng Thạch Lặc cũng nên. Nói như thế để thấy rằng Thạch Lặc giết được Vương Diễn cũng chưa chắc đã là may mắn, nếu không biết đâu ngày hôm nay Thạch Lặc đã có được Vương Tuyết Chi dưới trướng của mình!

Chợt Mê Tiểu Kiếm cười nói:

- Mạnh Tôn tiên sinh. Tiên sinh kể câu chuyện này, cuối cùng là muốn cảnh tỉnh đại tướng quân hay cảnh tỉnh ta?

Vương Tuyệt Chi đột nhiên tỉnh ngộ:

- Ly Thực Kỳ khuyên Hán Cao Tổ phong hầu lục quốc thực ra cũng tương tự như chuyện Thạch Lặc liên hợp với Mê Tiểu Kiếm, phân chia lãnh thổ. Trương Tân kể chuyện xưa này, phải chăng có dụng ý khác?

Trương Tân khẽ phe phẩy quạt lông trong tay, cười nói:

- Mạnh Tôn chỉ kể chuyện xưa mà thôi, Mê tộc trưởng cần gì đa tâm?

Thạch Lặc và Trương Tân cùng làm việc với nhau đã nhiều năm, đương nhiên tâm linh thần hội, cũng không hề nói thêm lời nào nữa.

Lúc này sắc trời đã ngả sang màu vàng, chính là lúc hoàng hôn. Cuộc chiến ngoài kia cũng đã kết thúc.

Binh mã của Lý Hùng bị chia cắt tan rã, chết vô số kể. May mắn cho hắn là lần này mang theo bốn gã đại tướng - huynh đệ Dương Nan Địch, Dương Nan Phương, Trương Tân, Lý Tượng – đều là chiến tướng nhất phương. Tuy bại trận nhưng vẫn có thể bảo vệ được Lý Hùng, vừa đánh vừa lui, hai tộc Khương, Yết cũng không thể đuổi theo giết tận.

Thạch Lặc than thở:

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc! Nếu ta không trúng độc Lang Kiềm mộc thì giờ đây đã có thể tự thân đốc chiến, Lý Hùng sao có thể chạy thoát được!

Trương Tân lên tiếng nói:

- Lý Hùng chỉ dám quanh quẩn ở Ba Thục, xét cho cùng cũng chỉ là chuột nhắt mà thôi. Tùy thời có thể đánh dẹp, cần gì phải gấp gáp?

Thạch Lặc nghe vậy vỗ tay cười to:

- Ha ha, không sai, đại anh hùng chân chính chỉ có ta và Mê Tiểu Kiếm. Mê tộc trưởng đã kết minh cùng ta hình thành thế thiên hạ vô địch. Lý Hùng, Đoạn Thất Đan, Mộ Dung Ngôi, Tư Mã Duệ có đáng là gì!

Thạch Lặc nói lời này rất giống với khí khái của Tào Tháo năm xưa đã nói “Đương kim anh hùng trong thiên hạ chỉ có sứ quân và Tháo mà thôi”. Song Vương Tuyệt Chi lại trầm nghĩ:

- Lưu Bị năm đó giả vờ kết minh với Tào Tháo, sau đó thoát khỏi cái bóng Tào Tháo. Rốt cuộc đại phá Tào quân trong trận chiến Xích Bích, trở thành bá chủ một phương. Hôm nay Thạch Lặc nói ra điều này không biết có phải là ám chỉ Mê Tiểu Kiếm đừng nên liều lĩnh vọng động hay không?

Tuy nhiên Mê Tiểu Kiếm nghe xong lời này thì chỉ mỉm cười không nói, thần sắc thản nhiên, không ai có thể đoán ra được tâm ý của hắn.

51. Q.6 - Chương 6: Thỉnh Cầu Cầu Thiên Hà Nữ
52. Q.6 - Chương 7: Tâm An
53. Q.6 - Chương 8: Vị Sư Tỷ Tâm Cơ Khó Đoán
54. Q.7 - Chương 1: Dĩ Nha Hoàn Nha
55. Q.7 - Chương 2: Si Tình Dao
56. Q.7 - Chương 3: Dao Pháp Cửa Thổ Cốc Hồn
57. Q.7 - Chương 4: Loạn Thế Xương Hùng
58. Q.7 - Chương 5: Vì Bá Nghiệp Thiên Hạ
59. Q.7 - Chương 6: Thanh Kiếm Sắc Bén Nhất
60. Q.7 - Chương 7: Loạn Thế Xuất Anh Hùng
61. Q.7 - Chương 8: Vương Tuyệt Chi Mất Đi Võ Công
62. Q.7 - Chương 9: Phá Quân - Dịch Học Đại Chiến
63. Q.7 - Chương 10: Viên Công Thần Kiếm
64. Q.8 - Chương 1: Chậm Bước Trong Mưa
65. Q.8 - Chương 2: Ta Thật Đáng Thương
66. Q.8 - Chương 3: Thuyền Không Người
67. Q.8 - Chương 4: Tọa Phận Trên Biển
68. Q.8 - Chương 5: Ai Là Anh Hùng Trong Thiên Hạ
69. Q.8 - Chương 6: Một Bọc Bốn Thai
70. Q.8 - Chương 7: Tiên Sinh Họ Dược
71. Q.8 - Chương 8: Xuất Quyền
72. Q.8 - Chương 9: Bút Si Vương Hi Chi
73. Q.8 - Chương 10: Gấp Rút Chạy Đến Bình Dương
74. Q.9 - Chương 1: Kế Mưu Của Lưu Thông
75. Q.9 - Chương 2: Vạn Quân Như Vô Vật
76. Q.9 - Chương 3: Quyết Đấu
77. Q.9 - Chương 4: Hoàn Trả Lại Kiếm
78. Q.9 - Chương 5: Biệt Ly Vô Hận

Trong đó điểm làm tôi suy nghĩ nhiều nhất chính là tính nhân văn của bản thân.

Chuyện xưa cuối cùng cũng chỉ là chuyện xưa, câu chuyện này dựa vào hình tượng người anh hùng của Hồ nhân – Thạch Lặc, hư cấu mà thành, trong cách hành văn đã phải sửa đổi, thêm thắt rất nhiều nhân vật, sự kiện trong lịch sử.

Quyển sách dựa vào bối cảnh lịch sử Nam – Bắc triều Đông Tấn. Trong lịch sử Trung Quốc không có giai đoạn nào mà mâu thuẫn dân tộc được đẩy lên cao độ như giai đoạn này, Hồ - Hán tranh đấu so với thời Nguyên, Thanh thì còn khốc liệt gấp mấy lần.

Mâu thuẫn được nảy sinh giữa nhân tính và đại nghĩa của dân tộc.

Kiếp người trong mâu thuẫn là một kiếp người đầy bi kịch, cũng giống như Tiêu Phong dưới ngòi bút Kim Dung.

Vương Tuyết Chi nhìn đời bằng nửa con mắt, so với Tiêu Phong thì tự tại hơn, song đối mặt với mâu thuẫn trước mặt thì lại cảm thấy xấu hổ, không chịu công nhận sự thật, cuối cùng phải đánh với anh hùng Thạch Lặc, người mà hắn kính nể trong lòng.

Khi tôi chưa hoàn thành bản thảo thì bằng hữu đã hỏi tôi rằng, cuối cùng tôi an bài kết quả trận đánh của Vương Tuyết Chi và Thạch Lặc như thế nào.

Tôi đã lắc đầu, nói rằng tôi không biết, để cho đám bạn hữu của tôi tự an bài kết quả.

Trận quyết chiến giữa hai nhân vật này hiển nhiên không thể nào tránh khỏi. Nguyên nhân chủ yếu không nằm ở sự phân biệt Hồ - Hán cũng như mối thù giết cha giữa Vương Tuyết Chi và Thạch Lặc, mà bởi vì Vương Tuyết Chi là người thẳng thắn, hắn muốn khiêu chiến một Thạch Lặc siêu việt hơn cả bản thân mình là để vượt qua chính mình, vì trong tiềm thức của hắn, hắn không thể đánh thắng được Thạch Lặc. Thế nhưng kết quả trận chiến này tôi lại không thể nào hạ bút được, tôi không muốn thấy bất cứ ai trong hai người tham gia cuộc chiến đó phải chết.

Có một số việc ta làm không thể nào thu phát như tâm, cho dù Vương Tuyết Chi có tuyệt kỹ “Kháng Long Hữu Hối” có thể thu phát chiêu thức tùy ý thì khi gặp cao thủ có võ công tuyệt đỉnh như Thạch Lặc cũng phải toàn lực xuất kích, bởi vì trận quyết đấu này chính là sinh tử chiến, kết quả nhất định chỉ có một: Cuối cùng phải có một người chết đi.

Thực ra trong cuộc sống của chúng ta, có một số việc cũng tương tự như vậy, không thể nào thu phát như tâm, nếu đã không thể nắm bắt được, hà cớ gì phải theo đuổi.

Thạch Lặc chết.

Vương Tuyết Chi chết.

Thạch Lặc, Vương Tuyết Chi đều chết!

Thạch Lặc, Vương Tuyết Chi đều sống!

Nếu để lựa chọn thì mỗi người sẽ có đáp án của trận chiến này khác nhau. Trong bốn kết quả ở trên thì tôi không thể lựa chọn bất cứ kết quả nào có thể thỏa mãn suy nghĩ của tôi cả. Có lẽ suy nghĩ của đa số mọi người đều cầu mong hai người anh hùng này có thể sống sót, nhưng đó cũng chỉ là ước mong mà thôi, không phải là sự thật.

Nếu thế giới này đã đa dạng nhiều màu sắc như vậy, vì sao lại phải cưỡng cầu một kết quả? Tôi muốn trong lòng các bạn luôn tồn tại một câu chuyện xưa. Một câu chuyện xưa cũng có nhiều màu sắc như thế giới của chúng ta.

Hè năm 1999

Chu Hiến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ho-chien-su>